

ÖLÜ TANRININ ŞARKISI

KEHANETİ BİLMEZSEN FISILDAYAMAZSIN

DİLARA ÖZÇELİK

ÖLÜ TANRININ ŞARKISI

Dilara Özçelik

Published: 2023
Source: https://www.wattpad.com

ÖLÜ TANRININ ŞARKISI

"Kehaneti bilmezsen fısıldayamazsın."

Kandan kıyafetlerimizi kuşanıp da, İçtiğimizde suyundan kehanetin,
Biliriz hepimiz aslında,
Ona ait bedenlerimiz.
Apollon, Apollon.
Gel de gör bizi,
Kutsal bakirelerini.
Al da götür bizi,
Kutsal gelinlerini.

Sunağın taştan duvarlarının önüne geldiğimde gidilecek başka bir yer daha olmadığını biliyordum. Ayaklarımın altında ezilen yemişleri ve meyveleri hissediyor, ayak parmaklarımın arasından süzülen sularının bıraktığı izleri takip edebiliyordum.

Ellerini boynuma doladı, beni kendine doğru çekti. Dudakları tenimin üzerinde gezinirken ince tuniğimin üzerinden teninin sıcaklığını hissedebiliyordum.

Dudaklar önce boynumda ilerledi sonra da dudaklarımda sonlandı. Öpüşü bundan önceki öpüşlerinden daha farklı, daha öfkeliydi. Dudaklarımı aralayan dudaklarının soğukluğu teninle tezatlık içindeydi.

Elimde olmadan ürperip geri çekildiğimde asıl soğukluğun dudaklarından değil de boynumu kavramayan elinde tuttuğu şeyden geldiğini fark ettim.

Dönüp ona baktığımda parmaklarının arasındaki hançeri sıkıca kavradığını gördüm. Bir tanrıya ait olan elleri şimdi gözü pek bir katilin ellerine dönüşmüştü. Parmak boğumları tutuşunun sertliğiyle kasılırken ellerinden tüm gövdesine yükselen öfkeyi görebiliyordum.

Hançeri bana doğru kaldırdı, tam kalbimin üzerine bastırdı. İnce ve itinayla bilenmiş ucu tenimi delip geçerken kanımı akıttı. "Mara, buraya kadar." Hançerin ucunu son bir kez daha sıkıca kavradı ve kalbime sapladı.

Bazı hikayeler yazıya dökülmez. Onların kulaktan kulağa dolanmaları, dillere pelesenk olmaları gerekir.

Ben kim miyim? Ben hiç kimseyim. Ne geçmişte ne de gelecekte var olanım. Size anlatacağım hikaye de ne geçmişte yaşandı ne de gelecekte. Bu hikaye ikisinin şafağında, efsanelerin arafında yaşandı.

Bazı hikayeler anlatılmaz. Onların mühürlü dudaklarda susulması, hiç gelmeyecek geleceğe gömülmesi gerekir.

Bazı başlangıçlar sonlanması için yazılır. Bazı sonların ise başlangıçları yoktur. Burada umutlarınızı geride bırakmanızı sizden istiyorum. Geride bırakın ki canınız fazla acımasın. Yunan efsanelerinin anlatılmayan karanlık yüzüne hoş geldiniz. Bırakın bu karanlık sizi de ele geçirsin.

23 Ekim Cumartesi 1. Bölümde görüşmek üzere!

-Kaos

Not: Sadece Bir Damla Brh+ isimli kurguma da bekliyorum

Bölüm 1, Apollon'un Gelinleri

Kısım 1

Onun Gelini

"Tapınaklarda yaşayanlar tapındıkları için ölürler. Ölürler ki açık etmesinler gelmeyenleri."

Bölüm 1, Apollon'un Gelinleri

Herkes bir kehaneti gerçekleştirmek için gelir bu dünyaya. Bazılarının kehanetleri güçlüyken bazılarınınkisinin ise ışığı sönüktür. Ama eninde sonunda, o kehaneti gerçekleştirmeden karışamazlar ölümün soğuk topraklarına. Gömülseler de Hades kabul etmezmiş onları krallığına, gezinip durumuş azap içinde ruhları bu ölümlü dünyada.

Ben ve kız kardeşlerim için kehanetse gelin olmaktı. Üç kutsal bakire, üç kutsal gelin. Yalnızca birimiz gerçek gelin olsak da üçümüz de o gün için yetiştik. Bilmiyoruz hangimiz gerçek olan hangimiz yalan olan. Tek bildiğimiz onun olduğumuz ve bir gün ona karışacağımız. Bunun isteyip istemediğimi önemli değil, önemli olan onun bizi isteyip istemediği.

Rahibin sıkıca kapattığı dudaklarının arasından memnuniyetsiz bir ses duyuldu. Elinde tuttuğu kadehi bir kez daha havaya kaldırdı ve "Bu şekilde," dedi nasıl hareket etmemiz gerektiğini belki de onuncuya bize gösterirken. "Kafanızı aşağıda, kadehi yukarıda tutacaksınız. Gözlerinizi bir an bile olsun ona doğru kaldırsanız," Sustu ve küçük tapınağın taş duvarına mozaiklerle kazınan Kör Gelin'in çizimi işaret etti. "Sonunuz onun gibi olur."

Bu halkımız arasında çok bilindik bir efsaneydi. Anlatılanlara göre Kör Gelin kafasını kaldırıp tanrıya bakma cesaretini göstermişti. Bunun sonucunda ilahi güzellikle ödüllendirilse de dünyada bundan daha güzel başka bir şey göremeyeceğini söyleyerek kendi gözlerini oyup onları da sunağın mermer zeminine bırakmıştı. Kimilerine göre bu tanrılara adanan en kutsal hediyeyken benim için aptallıktan başka bir şey değildi.

Naia'nın kadehi tutan eli titredi, kadehin içindeki şarabın bir kısmı yere döküldü. Şarap ince mermer zemin arasındaki boşluğu kendine yol yaparak

ilerledi ve Apollon'un heykelinin tam önünde durdu.

Rahibin bakışları da şarabın izlediği yolun üzerindeydi. O da dahil hiç kimse güneşin önce hangimizin yüzüne vuracağını, hangimizin gerçek gelin olduğunu bilmiyorduk. Bunu bir işaret olarak alırsa Naia gerçek gelin olabilirdi. Çünkü şarap doğrudan tanrının kendisine doğru akmış, ona sunacaklarından ilkini temsil ederek ona ulaşmıştı.

Naia korkuyla parmaklarını büktü, beyaz teninin kızardığını mumların solgun ışığının altından bile rahatlıkla seçebiliyordum. Onun gelin olmak istemediğini kendimin de istemediğini bildiğim kadar iyi biliyordum. Gelin olması gereken kişi Helene'ydi. Kadehi tutuşu ve havaya kaldırışı. Hareketleri ve güzelliği, bunların hepsi bir araya geldiğinde bu küçük denemeyi bile bir ibadet havasında gerçekleştiriyordu. Biz gelin olmak konusunda Naia ile ne kadar başarısızsak Helene o kadar başarılıydı. Kadehi eline alır almaz bedeni gerilir, kıvrılır ve sunağa doğru dans eder gibi akardı.

Ellerimde beceriksizse tuttuğum kadehe baktım, üç gün sonra bunu yapanın ben olabileceği düşüncesi çıplak ayaklarımdan tüm gövdemi bir korku dalgasının sarmasına neden oldu. Bunu istemiyordum, nedeni ise basitti. Apollon'a her on yedi yıl on yedi ay ve on yedi günde bir gelinini sunardık. Troya Savaşı'ndan kaçan atalarım Aegeus Pontos'un kıyısında bu şehir devleti kurduklarında yaşadıkları ömürlere hatta krallıklara bedeldi. Apollon'un belirip onlara işaret ettikleri bu yeri bulup kendilerine ev edinmeleri ve güvende olabilmeleri için tam on yedi yıl on yedi ay ve on yedi gün gerekmişti. Geldiklerinde zaten burada olan yıkılmış tapınağı ayağa kaldırıp Troya'dan yanlarında getirdikleri tanrıları Apollon'a adadılar ve en değerli şeylerini yani kızlarını ona sundular.

Rahipler ve rahibeler Apollon'un gelinin tapınağa çıktığı günde doğan kız çocuklarından birinin de sıradaki gelin olarak doğduğunu söylerler. Son gelinin tapınağın soğuk koridorlarında tanrıya sunulduğu gün doğan üç kız da biziz işte. Rahibeleri kıskandıracak kadar inançlı Helene, bir erkek kadar çevik ama beceriksiz Naia ve burada ne işi olduğuna kimsenin anlam veremediği ben.

Helene kadehi dudaklarına götürdü ve şarabından bir yudum aldı. Şiirsel bir ahenkle hareketlerini tekrarlarken rahip ilahi bir huşu içinde durduğu yerde sallandı. Hiç şüphesiz o da herkes gibi gerçek gelinin Helene olduğunu düşünüyordu bu yüzden onun eğitimine ayrı bir önem veriyordu. Kimse bunu dillendirmese de hareketlerinin beceriksizliğiyle onu

öfkelendirecek Naia'nın veya inançsızlığıyla Apollon'un gazabını tüm şehrin üzerine çekecek benim gelin olmamızı istemiyordu.

Bu iyiydi, en azından benim için. Bir tanrıya sunulup bir daha geri dönmeyecek olmaktansa önemsiz bir insan gibi yaşayıp ölmeyi tercih ederdim. Herkes gibi olmak, basit olan buydu. Ve olması gereken.

Helene şarabını bitirdiğinde dersimiz de bitmiş oldu. Helene bizden tarafa bir an olsun bakmadan kadehini sunağa bıraktı ve önden yürüyerek tapınaktan çıktı. O da herkes gibi gelinin kendisi olacağını düşünüyor, sessiz bir tepkisizlikle bizi hor görüyordu. Umarım bir gün Tartarus'un derin kuyularında yandığına şahitlik edebilirdim.

Naia ve ben de tapınaktan çıktığımızda rahip de bize eşlik ediyordu. Bu tapınak asıl tapınak kompleksi değildi. Gerçeği çok daha heybetli ve yalnızca özel günlerde kullanıma açıktı. İçeride rahip ve rahibelerin kalmasına izin verilmez, orada yalnızca düğün gününde ibadet edilirdi.

Herkesin kullanımına açık olan küçük tapınaktan hep birlikte şehrimize doğru yürürken Naia elimi sıkıca tuttu. Ona güven vermek, Zeus üzerine yeminler edip bizim gelin olmadığımızı söylemek istiyordum. Ama bunu yapmadım çünkü Kader Tanrıçaları bizimle oynamayı severdi. Kelimelerimi bir güç gösterisi olarak algılayıp her şeyi tersine çevirebilirlerdi. Ve Tanrılar sakınsın ki bunu istemiyordum.

Şehirde herkesten ayrı, kendimize ait bir evde kalırdık. Ailelerimiz önemliydi ancak eğitimimiz, onun için hazırlanmamız daha önemliydi. Bu yüzden günümüzün çoğunu birlikte şarkı söyleyerek, eski efsaneleri anlatarak ve gelin olarak neler yapmamız gerektiğini öğrenerek geçirirdik. Babam bir gün balık tutmak için açılıp bir daha hiç geri dönmediği için yalnızca anneme sahiptim ama bu katı kurallar yüzünden onu doğru düzgün görebildiğimi söylemek güçtü. Çünkü gerçek gelin bensem geride çok fazla göz yaşı biriktirecek duygusal bağlar kurmama izin yoktu, Apollon hüznü sevmezdi. Hüzün onun ölümsüz mevcudiyeti için gereksiz bir duyguydu.

Naia ile aynı saman yatağı paylaşıyorduk. Helene tek başına hemen bitişiğimizdeki bölmede uyuyordu. Naia onun tamamen uykuya daldığına emin olduğunda kafasını kaldırdı. "Korkuyorum." Sesi bir fısıltıya gömülmüş olarak çıksa da ne dediğini çok iyi anlamıştım. Gece değil de gündüz olsaydı küçük suratının korkuyla buruştuğunu rahatlıkla görebilirdim.

Kollarımı açtığımda bana sarıldı ve suratını omzuma gömdü. "Korkma, onu görmüyor musun gerçek gelin o olmalı."

"Ya değilse?" Sorusu karanlık gecenin içinde asılı kaldı. Yıllardır benim de düşündüğüm tek şey buydu. Ya o değilse, hangi aptal böyle bir kutsallığı istemez diyen çok bilmiş Helene değil de ikimizden biri gerçek gelinsek?

Sustum. Sadece sustum ve kollarımın arasında uyumasını bekledim. Üçümüz de aynı gün doğmuş olsak da Naia benim korumama ihtiyacı olan bir kızdı. Altın saçlarını örmem için önüme oturduğu o ilk andan beri yalnızca kendim için değil onun için de tanrılara dua etmiştim. En azından dua ettiğim zamanlarda, artık bunu da bırakmıştım.

Düğünden önceki son iki gün bize tahsis edilen evden çıkmamız yasaktı. Askerler ve rahipler kapımızın önünde dört dönüyorlardı. Üçümüzden birinin korkup kaçma ihtimaline karşı rahibeler sık sık bizi yokluyordu.

Kimseyle vedalaşamazdık, ölüme değil kutsallığa yürüyorduk. Yalnızca ruhlarında Apollon'un ışığı olmayanlar ona kavuşmaya korkarlardı. Gelinlerinden birinin kaçması ise sonsuz gazabından başka hiçbir şey getirmeyecekti. Bizi isteyen oydu ve o istediğinde almak zorundaydı.

Ama buradan çıkmanın mutlaka bir yolunu bulmalıydım, en azından bir kişiye veda etmem gerekti. Bu yüzden o gece Naia ve Helene kendilerini şarap ve peynire boğarken az yedim, az içtim. Uyku tanrısı gelip beni almasın diye kendimi aç ve susuz bıraktım. Böylelikle tokluğun getirdiği o miskinliğe düşmeyecek, etmem gereken vedayı edecektim.

Herkes uykuya daldığında pencereden eğilip baktım. Rahipler ve rahibeler ibadet için tapınağa gitmişken askerler ise testiler dolusu şarapları kafalarına dikmekle meşguldüler. Bu adamların aralarından geçip gidebileceğim kadar sarhoş olmayacaklarını çok iyi biliyordum. Bünyeleri bu şaraplardan çok daha fazlasına alışkındı. Ama onların bilmedikleri şey benim yeteneklerimdi.

Hepsinin kafası birer birer önlerine düşerken şaraplarına attığım ot demetlerinin işe yaradığını anladım. İşte şimdi gecenin kanatsız gölgesi gibi aralarında süzülebilirdim.

Askerleri ve küçük evimizi gerimde bırakıp ormana doğru, tapınağın tam tersi yöne yürümeye başladım. Birinin beni görme ihtimaline karşı ağaçların arasında gizlenerek ilerlemeye dikkat ediyordum.

Açıklığa vardığımda her zaman buluştuğumuz yerde, zeytin ağacının hemen altında beni beklediğini gördüm. Fazla vaktimiz olmadığını bildiğim için açıklığı koşarak geçtim.

Ona ulaştığımda beni kollarıyla sıkıca kavradı ve ağacın altına çekti. Dudaklarımız saniyelerle yarışarak birbiriyle buluştuğunda beni

kucaklamasına izin verdim. Meadros geri çekip suratımı okşadığında alnımı alnına dayadım. "Seni seviyorum," diye fısıldadığımda beni bir kez daha öptü.

Sarı saçlarını parmaklarımın arasında alıp okşadığımda, "Bana geri döneceksin değil mi," diye sordu.

"Geri döneceğim, söz veriyorum." Bu vermemem gereken bir sözdü biliyorum ama kendime engel olamamıştım. Doğduğu andan itibaren başkasının gelini olmak için yetiştirilen bir kıza aşık olmak onun için zordu, fazla zor. Yıllar geçip de tüm şehrin beklediği gün yaklaştıkça onun umutları da azalıyordu.

Bir kez daha öpüştük, kendimi onu bırakmaya hazır hissetmiyordum. "İzin ver seni burada götüreyim." Bunu defalarca teklif etmiş, defalarca yanıtsız kalmıştı. Gelinlerin tek görevinin adak olarak sunulmak olmadığını ikimiz de çok iyi biliyorduk. Vakit her geldiğinde, gelin kaybolmadan önce geride bir bardak suyun içine fısıldanmış bir kehanet bırakırdı. Gelin gittikten sonra en yüksek rahibe bu suyu içer ve kehaneti diğerleriyle paylaşırdı. Benim doğduğum gündeki kehanet ise bizi diğer İon Devletlerinin saldırılarından korumuştu.

Meandros beni en sonunda bıraktığında koşarak ormanın içine döndüm. Biraz sonra rahipler ve rahibeler gelecek, bizi gün doğumundan önce hazırlayacaklardı.

Ben eve döndükten kısa bir süre sonra askerler uyandı. Rahipler ve rahibeler ibadetlerini sonlandırıp yanımıza döndüler. Rahipler kapının dışında ilahi söylerken rahibeler üçümüzü de gül suyu ve balla yıkadı. Saçlarımızı kemik taraklarla tarayıp sıkı örgülerin içine hapsederken gecenin kör karanlığına bakarak ürperdim. Yalnızca birkaç saat sonra güneş birimizin yüzüne doğacaktı.

Rahibeler birkaç saniyeliğine de olsa bizden uzaklaştıklarında Naia bana baktı. Suratı çoktan korkunun esiri olduğunu açıkça belli ediyordu.

Helene aramızdaki bakışmayı fark ederek güldü. "Siz ikiniz birer korkaktan başka bir şey değilsiniz," derken örgünün içine sıkıştırılmış koyu kızıl saçlarını düzeltti. "Tanrılara tek duam sizin gibi korkaklardan birinin Apollon tarafından seçilmemesi."

Bir rahibe gelip çıplak bedenime beyaz bir tunik giydirdi. Kollarımı yukarı kaldırıp beni giydirmesi için ona izin verirken Helene'ye, "Benim de tek dileğim senin gelin olman, tanrılarına bunun için de dua etmeyi unutma," dedim.

Rahibelerden biri terbiyesizliğime biraz önce saçlarımızı taramak için kullandıkları taraklardan birinin ucunu kafama vurarak karşılık verdi.

Canım acısa da sesimi çıkarttım ve sakince bekledim. Beyaz tuniğin üzerine kalın, siyah bir elbise giydirdiler. Elbise günlük hayatımızda kullandıklarımızın aksine tamamen kapalıydı. Uzun etekleri bacaklarımızı gizlerken göğsümüz ve kollarımız da siyahlığın kendisi tarafından yutulmuştu.

Üçümüzün de suratını altın işlemeli duvaklarla gizlediler. Duvaklar görüş açımızı neredeyse sıfıra indirse de bu kıyafetin içerisinde bizden kusursuz bir şekilde hareket etmemiz bekleniyordu.

Gecenin karanlığında rahipler tarafından korunarak ana tiyatroya ulaştık. Güneş daha doğmamış olsa da halk çoktan uyanmış, sokakları doldurmuştu. Biz sokaklarda yürürken bazıları dualar ederek bize eşlik ediyor, bazıları ise bize dokunmaya çalışıyordu. Kadınlar ve çocuklar eteklerimize kapatırken erkekler saygıyla geçişimize izin veriyorlardı.

Tiyatro binası meşaleler ve mumlarla aydınlatılmıştı. Güneş doğmadan önce tepede bizim için oluşturulan kaideye çıkacak ve beklemeye başlayacaktık.

Annemin ve Meandras'ın da kalabalıkta bir yerlerde olduğunu bilmek yüreğimi eziyordu. İkisini bir daha görmeyebilecek olmam kabullenmesi zor bir düşünceydi benim için.

Kaideye önce Hele çıktı, sonra ben ve en son da Naia. Eğitimizle de ilgilenen en yüksek rahip elindeki güneş tacıyla arkamıza yerleşti. Tacı güneşin yüzüne doğduğu gelinin kafasına yerleştirecek ve seçildiğini ilan edecekti.

Havanın soğuğu kırılmaya başladığında o anın da yaklaşmaya başladığını anladım. Üçümüz de birbirimizin elini sıkıca tuttuk ve bekledik. Halk o eski ilahiyi çoktan söylemeye başlamıştı bile.

Kandan kıyafetlerimizi kuşanıp da,

Güneş tepelerde kendini göstermeye başladığında gözlerimi kapattım ve kendimi ilahinin sözlerine bıraktım.

İçtiğimizde suyundan kehanetin,

Halktan alkışlar kopmaya başladığında vaktin giderek daraldığını biliyordum. Artık yalnızca dakikalar kalmıştı.

Biliriz hepimiz aslında,

Acaba bugün kaç kız doğacak ve bir sonraki gelin olmak için yetiştirilecekti?

Ona ait bedenimiz.

Kaç anne kızından ayrılmak zorunda kalacaktı, üç mü yoksa beş mi?

Apollon, Apollon.

Keşke buradan inip uzaklara kaçabilseydim. Belki de Ephesus'a gidip gözden kaybolabilirdim.

Gel de gör bizi,

Duvağımın ötesinde artık etrafın aydınlanmaya başladığını gördüğümde nefesimi tuttum.

Kutsal bakirelerini.

Lütfen gelin olmayayım.

Al da götür bizi,

Lütfen Helene olsun.

Kutsal gelinlerini.

Güneş yüzüme doğduğunda kafamdaki duvağı çıkarttılar. Güneşin parlaklığıyla karşılaştığımda elimi kaldırıp yüzümü korumaya çalıştım. En yüksek rahip güneş tacını kafama yerleştirirken Helene'nin haykırışı duyuldu.

O andan sonrası biraz bulanık biraz da karmaşık. Bir rahip ve rahibiler ordusuyla sarılı halde kaideden indirildim. Halk beni takip ederek akın akın tiyatrodan çıktı. Aralarından geçip gitmem için bir deniz gibi yarılırken ben yalnızca Kader Tanrıçalarının oyunu karşısında gülebiliyordum.

Ana tapınağa giden yol uzun ve kalabalıktı. İnsanlar elleriyle bana dokunuyor, hem beni hem de kendilerini kutsuyorlardı. En yüksek rahibe tam önümde elinde yaktığı defne yaprağını sallayarak ilerliyordu. Koku burnumda giriyor, ciğerlerime inene kadar beni korkudan sarhoş ediyordu. Ya son aldığım koku buysa? Ya bir daha asla denizin tuzlu kokusunu içime çekemeyeceksem?

Tapınak tam karşıda yükseldiğinde ayaklarım birbirine dolandı. Deniz suyunun karayı yarıp geçmesiyle oluşan küçük bir adanın üzerinde duruyordu. Ona ulaşmam için kendimi suya bırakmam, ona gidiş yolunda arınmam gerekiyordu.

Tapınağın bulunduğu kutsal alanla şehrimizi ayıran duvarın önüne geldiğimizde durduk. Buradan sonrasına benim dışımda kimsenin geçişine izin yoktu. Dallardan ve defne ağacının gövdesinden yapılan kapıyı benim için açtılar.

Geri dönüp halkıma son bir kez bakmak istediğimde bana izin vermediler. Rahibeler önce güneş tacını sonra da siyah kalın elbiseyi

üzerimden çıkarttılar. Saçlarımdaki örgülerin arasına defne yaprakları yerleştirip üzerimde yalnızca ince tuniğimle beni duvarın ötesine ittiler.

Kapı arkamdan kapandığında sanki tüm sesler de kesilmiş gibiydi. Halkımın sesini duymak için çabalasam da duyabildiğim tek ses kalbimin göğsümü parçalamak isteyen atışıydı.

Yıllarca aldığım eğitim tamamen aklımdan uçup giderken suya girdim ve ilerledim. Düşünebildiğim tek şey bir daha asla ama asla geri dönemeyecek olmamdı. Üzerimdeki tunik tamamen ıslanıp da karşı kıyaya geçtiğimde tapınağa ilk adımımı attım.

İçerisi devasa bir Apollon heykeli dışında boştu. Duvarlarda tasvir edilen Troya Savaşı'na birkaç saniye baka kalsam da yürümeye devam edip heykelin hemen yanında yerde duran şarap testisini titreyen ellerimle aldım.

Bunu yüzlerce hatta binlerce kez tekrar etmiş olsam da sabah soğuğunda üzerime yapışan ıslak tuniğimle aklımı toplamakta pek başarılı olduğum söylenemezdi. Şarabı kadehe doldururken az daha hepsini yere döküyordum.

Küfrettim sonra böyle kutsal bir yerde küfrettiğim için kendime lanet okudum.

Zeminde duran hançerle elimin içini kestim ve sunağa kanımı akıttım.

Kadehin içindeki şaraptan bir yudum aldım ve sonra geri çekilip heykelin önünde diz çöktüm.

Rahip ne demişti? Kadeh yukarıda, baş aşağıda. Tam söylediği gibi yaptım ve onu çağırdım. "Kan'dan kıyafetimi kuşanıp da, içtiğimde suyundan kehanetin, bilirim aslında, ona ait bedenim." Tapınağın içinde serin bir rüzgar dolaşmaya başladığında durdum. Altımdaki yer sallanmaya başlarken kafamı kaldırıp neler olduğunu anlamak için etrafa bakmaya korkuyordum." Kehanet Tanrısı, gel de gör beni, kutsal bakireni. Al da götür beni, kutsal gelinini."

Rüzgar dindi, sarsıntı geçti.

Bekledim. Gelmesini ve beni almasını bekledim ama hiçbir şey olmadı. Dakikalar geçse de tapınakta hala yalnızdım. En sonunda kadehi aşağı indirip heykele baktım. Nedense heykelin içinde canlanacağını düşünmek gibi aptal bir fikre kapılmıştım.

Hayır, hiçbir değişiklik yoktu.

Korkuyla, beni alıp gelmezse neler olduğunu düşünmeden tapınaktan çıktım. Amacım suya girmek ve kıyıya ulaşıp şehrime dönmekti. Ama kıyaya ulaştığımda onu gördüm.

Çıplak bedeni suyun içinden çıkarken biraz önce sunağa döktüğüm kanım ona doğru aktı. Önce damla damla sonra da bir nehir gibi hızla. Bedeni giderek görünür kılınırken kanımdan güç alıyor, yeniden hayat buluyor gibiydi. Güçlü bedeni tamamen görünür kılındığında dudaklarını araladı. "Konuş," dedi ölümsüz sesiyle. Sesi az önce damarlarımda akan kan kadar akışkan ve sıcaktı. "Bana sunduğun şey nedir?"

Dizlerimin üzerine çöktüğümde tüm bedenim artık gözle görülebilir şekilde titriyordu. "Ben sizin gelininizim efendim," dedim.

Çıplak bedeni tam tepemde dikildiğinde gözlerimi yumdum, aklımda Kör Gelin'le ilgili anlatılan o efsane dönüp duruyordu. "Benim gelinimsin öyle mi?" Ses tonu o kadar yoğundu ki bir an kendimden geçeceğimi düşündüm. "İsmin bu mu, yalnızca gelin misin sen?" diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. "İsmim Mara."

Elleri çenemi kavrayıp yukarı kaldırdığında ona baktım. Siyah gözleri beyaz tenini aydınlatan iki alev gibi parlıyordu. "Sanırım yanlış tanrıya kendini sundun Mara," dedi ahenkli bir sesle kelimeleri yuvarlayarak. "Ben Rae, Kehanet Tanrısı Rae."

Kehanetlere inanmasanız da gerçeklere gözlerinizi kapatamazsınız. O halde açın gerçeklere gözlerinizi, öğrenin kim gerçek tanrı diye. Düşünün size anlatılanlar gerçek mi diye.

Haftaya cumartesi görüşmek üzere!

-Kaos

Bölüm 2, Kanım Aktığında

Bölüm 2, Kanım Aktığında

Beni diz çöktüğüm yerden kaldırırken tenime dokunduğu yerlerde kanımın akışı hızlandı. Sanki tüm bedenim ona doğru çekiliyor, onun bütünleşmek istiyordu. Bu garip his beni olduğum yere yapıştırmış, ondan uzaklaşmamı imkansız kılmıştı.

Beni tamamen ayağa kaldırdığında uzanıp önce boynuma sonra da ince tuniğin açıkta bıraktığı kollarıma dokundu. Islak tuniğin üzerinden elleri bedenim boyunca gezinirken parmakları göğüslerimin çevresinde birkaç saniye oyalandı. Becerikli hareketlerle saçlarıma yerleştirilmiş defne yapraklarından birini çekip aldı. "Sen kesinlikle benim gelinim değilsin," dedi ve yapraklar ellerinin arasında ufalanıp yere düşerken kendime geldim.

Ondan uzaklaşarak tapınağa koştum ve Apollon'un heykelinin ayaklarının dibine çöktüm. Başım beladaydı, başım kesinlikle beladaydı. Şu anda inanmadığım tüm tanrıların yardımına ihtiyacım vardı.

"Apollon, Apollon. Gel de gör beni, kutsal bakireni," diye bağırdım heykelin cansız yüzeyine doğru. "Gel de götür beni, kutsal gelinini." Hiçbir şey olmadığını görünce ellerimle heykelin yüzeyini yumrukladım sonra hançeri yeniden alıp elimi biraz daha kestim. Akan kanımı önce gövdesine sonra da ayaklarına damlattım.

Rae tapınağa girip heykelin önünde durdu. "Çok geç," dedi. "Vakit geçti ve sen başka bir tanrıyı çağırdın."

Kafamı Apollon'un ayağından kaldırıp ona baktım. Siyah saçlarının bir kısmı yüzüne düşse bakışlarındaki nefreti gizleyemiyordu. Ona baktığımı görünce kafasını çevirdi ve yoğun bakışlarla bana karşılık verdi.

Tanrılar beni bunun için kesinlikle cezalandıracaklar diye düşündüm. Önce onlara inanmadığım için beni cezalandıracak sonra da Apollon'un adağını sunamadığım için. Her türlü beni cezalandıracaklardı, tabi halkım onlardan önce davranmazsa.

Öfkeyle, "Kimsin sen?" diye sordum. Tüm bunların suçunu kendi üzerime almaktansa onun üzerinde bırakmak bana daha kolay geliyordu.

Sorum onu keyiflendirmiş olacak ki güldü. "Aradığın tanrı olmadığımı anladığında saygını da mı yitirdin çocuk?" Ayağa kalkıp karşısında durmam onu daha da keyiflendirdi. "Cesaretine hayran kaldım." Sustu, beni hiç acele etmeden yavaş yavaş süzdü. "Ve elbette bariz olan aptallığına."

Sırtını dikleştirdi, Apollon'un heykeline küçümseyici bir bakış attıktan sonra tapınaktan çıktı ve geldiği kutsal suya geri yürüdü. Arkasından koştum ve onunla birlikte ben de suya girdim. "Beni de götür," diye yalvardım ona.

Su belinin üzerini biraz geçmişken durdu ve bana döndü. "Anlamadım, çocuk."

Buz gibi su içimi dondursa da umursamadım, ona doğru yürüdüm. "Geri dönemem, geri dönmemem gerek." Dişlerim soğuktan birbirine çarptığı için daha fazla konuşmaya devam edemeyerek sustum.

Rae'nin bakışları sertleşti, elini kaldırıp önüne düşen siyah saçlarını geri yatırdı. "Asla," dediğinde kelimeler dudaklarının arasında tıslamaya benzer bir sesle çıkmıştı. "Ben asla senin tanrın gibi beni istemeyen bir kadına zorla dokunmam."

Pekala, Zeus ve Apollon başta olmak üzere tanrıların bu konuda pek de iyi tanınmadıklarını kabul etmek lazımdı. Ama karşımda duran bu tanrı her kimse onun kendi diğerlerinden daha erdemli ve üstün gördüğü belliydi.

"İstiyorum," dedim bir çırpıda üzerine giderek. "Götür beni."

Suyun içinde gerileyerek benden uzaklaştı. "Nereye?" Sesi ilginç bir şekilde eğleniyor gibi çıkmıştı. Dudaklarından dökülen her kelimede kibri kendini açık ediyordu ve o bunu saklamak için kesinlikle çabalamıyordu.

Bundan cesaret alarak, "Ait olduğun yere," dedim. "Geri dönersem beni öldürecekler."

Gülümsedi, düzgün dişleri güneşin ışığının altında tehlikeli bir şekilde parladı. "Ben senin tanrın değilim dolayısıyla bu benim sorunum değil."

Rae benden giderek uzaklaşırken düşüncesizce bir şey yaptım. Buna nasıl cesaret buldum bilmiyorum ama üzerine atlayıp boynunu hançerimle kestim. Elimin içinde hala akmaya devam eden kanı boynundaki açık yaraya bastırdım ve, "Seninim, benimsin ve biriz," dedim.

Rae'nin kolları belime dolanıp beni kendinden uzaklaştırmaya çalışırken gözlerim yalnızca açık yaralarımızın birleştiği yerde parlayan sarı ışığa odaklanmıştım. Bunun işe yarayacağına bile emin olmadan aldığım risk beni dehşete düşürdü.

Beni kendinden uzaklaştırıp suyun içine atarken öfkeyle bağırdı. Simsiyah gözleri iki koca delik gibi açıldı, gözlerinin içinde dönen evrenin yansımaları kırılarak döküldü. Kusursuz teninin altında şimşekler çakarken "Sen az önce ne yaptın ölümlü?" diye haykırdı.

Biraz sonra beni öldürmeyeceğini umarak, "Bizi birbirimize bağladım," dedim. "Büyülerle aram iyidir."

Suyun içinde öfkeyle bana yaklaşırken korkarak tapınağa doğru ilerlemeye çalıştım. İlk basamağa adımımı atmıştım ki sert elleri beni yakaladı. "Geri al," dedi öfkeden çatlayan sesiyle.

Kafamı kaldırıp suratına baktım. "Bunu yapamam."

Ayağımın altındaki tapınak sallanırken suyun fokurdadığını gördüm. Su kabarıp dalgalanırken Rae'nin gözlerinde çarpışan evrenler de giderek kararıyordu. "Geri al."

"Geri alınamaz."

Beni bir anda bıraktığında yükselen su bir anda yaz yağmuru gibi üzerimize yağdı. "Bunun sonuçlarının neler olacağını bilmiyorsun."

Elbette biliyordum. Daha önce şehirdeki birkaç kız için bu büyüyü yapmıştım, onları sevgilileriyle sonsuza kadar bağlamıştım. Mantığı basitti, biri öbürü olmadan hiçbir zaman tam anlamıyla hiçbir şeyden zevk alamazdı. Birlikte olmadıklarında içi boş kabuklardan başka hiçbir şey olamazlarken bir araya geldiklerinde ise dünya üzerindeki bütün kutsal obje ve yaratılışlardan daha yoğun bir enerji ortaya çıkardı.

Bu tamamlanmaydı ve aynı zamanda eksilmeydi.

"Sen bir cadısın," dedi kaşlarını çatarak. "Ve ben bunu ön göremedim."

Omuzlarımı silktim. "Çoğu kişi ön görülemez olduğumu söyler." Bir anda içimde bir öfke kavrulmaya başladım. "Bunu ben seçmedim, doğduğum andan beri beni gelinin olmak için yetiştirdiler."

Dudaklarını sinirle ısırdı. "Ben Apollon değilim çocuk ve sen de benim gelinim değilsin."

"Sonuçta Kehanet Tanrısısın, ha Appollon ha sen ne fark eder." Hala kanayan elimi havaya kaldırıp ona gösterdim. "Sonsuza kadar birbirimize bağlandığımıza göre beni buradan götür ve geride bir kehanet bırak."

Rae'nin sırtı dikleşti, ondan yükselen tehlikeye rahatça soluyabileceğim şekilde bana yaklaştı. "Bunun bedelini ödemen gerekecek ama bugün değil." Ellerini iki yana açtı ve kendini suyun içine bıraktı. Güçlü bedeni suyun içine dalar dalmaz gözden kaybolurken kendimi yeniden tapınakta tek başıma buldum.

Titreyen bedenimi sudan çıkarttım ve kendimi tapınağın mozaiklerle bezeli zeminine bıraktım. Yaptığım geri dönülmez hatalarından önce hangisinin beni haklayacağını merak ederek bir süre orada öylece yatmaya devam ettim.

Güneş tepede benimle dalağa geçercesine parlıyor, Apollon'un beni lanetlediğini bana bir kez daha hatırlatıyordu. En sonunda güneş göğü yararak battığında saatlerdir uzandığım yerden kalktım. Apollon'un devasa heykeline son bir bakış attıktan sonra kemiklerime kadar beni donduran kutsal suyun içine girdim.

Çıplak ayaklarımla şehrimin kapısına dayandığımda gözcüler şaşkınlıkla birbirlerine bağırmaya başladı. Gözetleme kulelerinde yükselen telaşlı sesler kulaklarıma dolarken daha fazla dayanamadım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Umarım beni bilincim yerine gelmeden önce öldürmüş olurlardı.

☼ ☼ ☼

Gözlerimi açar açmaz yeniden kapatmak istedim. Rahibin öfkeli bakışları saatlerdir almaları gereken cevapları beklediklerini açık ediyordu.

Sırtımı dikleştirip rahatsız yatakta doğrulmaya çalıştım. "Günaydın."

Rahip parmaklarını ellerime doladı ve suratıma doğru, "Seni aptal çocuk!" diye bağırdı. "Neden geri döndün?"

Derin bir nefes aldım, yalan söylemek o kadar da zor olmamalıydı. "Çünkü o öyle istedi."

Rahibin suratındaki sert ifadeye kuşkunun karışmasını, artık renginin solduğu yeşil gözlerinin merakla parlamasını izledim. "Bunu Apollon mu istedi?"

"Evet," dedim bir çırpıda yalan söylediğimin anlaşılmamasını umarak. "Benim son gelin olduğumu, ona borcumuzun ödendiğini söyledi."

Rahip ellerini havaya kaldırarak dizlerinin üzerine çöktü. O kendinden geçmiş bir şekilde dualara karışırken ayağa kalktım ve küçük odadan çıkmaya çalıştım. Burası benim evim değildi, bu oda Naia ile paylaştığım oda değildi.

Rahip bana engel olmadan önce bu odadan çıkmalı ve ormana karışmalıydım. Meadros beni mutlaka bulurdu ve birlikte Ephesus'a giderdik, kendimize sıfırdan bir hayat kurardık. Odanın küçük ahşap kapısını açıp da Helene'yle burun buruna geldiğimde bunun sandığım kadar kolay olmayacağını anladım.

"Yüksek rahibe seni bekliyor," dedi her bir kelimesinden nefret akan bir sesle. O an gerçekten geri dönmemiş olmayı diledim, halkım ya da tanrılar

beni yok etmezse öfkeden gözü dönmüş bu kadın beni mutlaka yok ederdi.

Koridorlarda yürürken rahiplerin ve rahibelerin kaldığı binada olduğumuzu anladım. Dışarıdan hala şenlik sesleri geliyordu. Bu demek oluyordu ki halkım henüz benim geri döndüğümü öğrenmemiş, her şeyden habersiz bir şekilde onlar için ardımda bırakacağım kehaneti kutluyorlardı.

Helene'nin yönlendirmesiyle yüksek rahibenin kaldığı odaya girdik. Onun hakkında söylenenler en az kendisi kadar ilginçti. Henüz genç bir kızken, şehrin en güzel kızıyken Apollon rüyasına girmişti. Ona kaderinde ibadet olduğunu, kendini adamazsa çok kısa sürede öleceğini söylemiş. Yüksek rahibe o zamanlar toy bir genç kız olduğundan bu ulu tanrının sözlerine kulak asmamış. Ancak kısa bir süre sonra şehir meydanında avdan dönen bir avcının atlarının ayaklarının altında kalmış. Onu zor bela hayatta tutabilmişler ama o günün ve ibadet emrinin hatırasını hala yüzünde taşır. Yüzünün ortasını bölen ve güzelliğini de beraberinde götüren yara izini gururla taşır.

"Gel, Mara." Yüksek rahibenin odasını aydınlatan devasa mumların yanından geçtiğimde odadaki ışık dalgalandı, rahibenin hiçbir sırrını açık etmeyen gözlerini aydınlattı. Üzerinde tanrılarının figürlerinin işlendiği altından bir iskemlede oturuyordu.

Dizlerinin dibine çöktüm, kafamı kaldırıp doğrudan gözlerinin içine baktım. "Beni bıraktı," dedim. "Ben son gelinim, borcumuz ödendi."

Karşımdaki kadın aptal bir kadın değildi, bunu biliyordum. Ama ne kadar sakin kalırsam bana inanma ihtimalinin o kadar yüksek olduğunu biliyordum.

Helene sessiz bir emir alır gibi odayı terk ettiğinde yüksek rahibeyle baş başa kaldık. Soğuk, beyaz elini başıma koydu ve beni yavaşça sevdi. "Artık özgürüz," diye mırıldandı. "Görevimizi layıkıyla yerine getirdik."

Başımı dizlerine dayadım. Söylediğim yalan bir gün ortaya çıkarsa beni yalnızca öldürmekle kalmayacaklarına artık emindim. Rahibenin elleri bir anne şefkatiyle saçlarıma dolanırken düşünebildiğim tek şey bir gün beni öldürmek için boynuma da dolanabileceğiydi.

☼ ☼ ☼

"Bak bana," dedi sakin bir sesle. "Bana ne yaptığına bak."

Rüyamda görkemli bir tapınağın tam kalbinde, devasa bir heykelin dibinde oturuyordum. Tapınağın zemini tamamen meyvelerle ve yemişlerle kaplanmıştı. Parmaklarım zemini aradıkça başka bir yaprakla, başka bir meyveyle karşılaşıyordu.

Sesin geldiği yöne baktım ama yalnızca görkemli heykeli görebildim. Bu oydu, Rae'ydi. Heykeli azametli bir şekilde göğe doğru yükseliyordu. Heykelin büyük başı sanki tüm sırların cevabı oradaymış gibi göğe uzanmıştı.

"Buradayım," dedi aynı ses yeniden, bu sefer sesin Rae'ye ait olduğuna emindim.

Ayağa kalktım ve sesin geldiği yere, tapınağın dışına yürüdüm. Sık ağaçların bulunduğu bir alana çıktığımda onu gördüm. Kollarında bir kadınla birlikte yumuşak yaprakların arasına uzanmıştı.

Onlara yaklaştığımı gördüğünde çıplak bedenini kadının üzerinden kaldırdı. "Bana ne yaptın?" Sesindeki tehlikeli tını bedenimdeki tüm tüyleri havalandırdı. Ellerini saçları tüm yüzünü kapatan kadının bedeninde gezdirdi. "Hiçbir şey hissetmiyorum," dedi. "Hiçbir şey, ona dokunuyorum ama onu hissedemiyorum."

Nefesim kesilerek geri çekildim. Bunun sorumluluğunu almaya kesinlikle hazır değildim.

Rae kadının üzerinden kalktı, yavaş hareketlerle yere bıraktığı tuniğini üzerine geçirdi. Bana doğru yürürken adımlarında en ufak bir telaş ya da tereddüt yoktu. Bunun benim suçum olduğunu biliyordu.

Sırtım tapınağın devasa sütununa dayandığında durdum. Karanlık bir gölge gibi karşımda yükseldi. Hareketler hem yavaş hem de hızlıydı. Ellerini ne zaman kollarıma doladığını anlayamadım ama parmaklarının tenimde yavaşça dolanışının her saniyesini hissettim. "Benden aldığını bana geri ver."

"Bunu yapamam," derken yalan söylemiyordum. Bunu gerçekten de yapamazdım.

Rae'nin siyah gözleri sanki bu cevabı bekliyormuş gibi kısıldı. "Sana bir kehanet çocuk," derken nefesi tenimi yaladı. "Tekrar karşılaşacağız ve sen buna memnun olmayacaksın."

Bedeninden yükselen karanlık beni yutarken uykumdan uyandım. Naia'nın karanlıkta yükselip alçalan bedenine baktım.

Aradan üç ay geçmişti, üç koca ay. Adıma dualar okunmuş, adaklar adanmıştı. Tüm şehrin gözünde artık Apollon'dan sonra gelen en kutsal kişi bendim. Ölümümün ardından beni devasa bir lahde koyacaklarını biliyordum. Henüz ölememiştim ama kutsal gelin oluş anımı ve tanrıyla karşılaşmamı tasvir eden lahdim çoktan hazırlanmaya başlamıştı bile.

Yatakta doğruldum. Bu son gecemdi. Yarın Meadros'la evlenecektim. Herkes istediğini almıştı, ben de almıştım. Onlar şehirlerini sonsuza kadar kutsarken ben de aşık olduğum adamla evlenme hakkına sahip olmuştum.

Yeniden yatıp beynimin içindeki soruları susturmayı denedim ama başarısız oldum. En sonunda daha fazla dayanamayarak gece yürüyüşü yapmaya karar verdim.

Daha önce Apollon tarafından seçilmemiş gelinlerin kaldığı kutsal sarayda kalıyorduk. Şehrin tepesine kurulmuş saray doğrudan tapınağa baktığı için her adımımla karanlığın içinden yükselen o uğursuz binayı görebiliyordum. Bana her gün, her gece söylediğim yalanı hatırlatıyordu. Bu yalan kader tanrıçalarının ipi kadar kırılgan ve Kerberos'un nefesi kadar yakıcıydı.

Ilık gece rüzgarı tenime değerken yürümeyi bıraktım ve yalnızca tapınağı seyrettim. Sanki yeterince dikkatli bakarsam orada bir yerde Rae'nin öfkeli suratını görebilirmişim gibi binayı seyrettim.

"Mara."

Zarif bir ses karanlık geceyi böldüğünde irkildim. Sesin sahibine baktığımda gelenin Selene olduğunu gördüm. İnce uzun bedeni karanlığın içinde hareket ederek bana yaklaşıyordu. "Selene."

Yanıma geldiğinde özür dilercesine gülümsedi. "Seni korkutmak istemezdim." Selene bizden bir önceki kutsal gelinlerdendi. Diğer seçilmeyen kutsal gelinler gibi yaşamına devam etmiş, bana tanınan ayrıcalık onlara tanınmadığı için yalnız bir yaşam sürmüştü.

"Hayır, korkutmadın."

Gülümsemesi mavi gözlerinin içine ulaştığında aradan geçen bunca yıla rağmen hala çok güzel olduğunu fark ettim. Altın sarısı saçlarının arasındaki beyazlar dışında yaşını ele verecek hiçbir kusuru yoktu. Hala güzel ve hala bir gelinin olması gerektiği gibi kutsaldı. "Yarın düğünün var, bu gece derin bir uyku çekmen gerekmez miydi?"

Gerekirdi. Keşke bunu yapabilseydim. "Kötü bir rüya gördüm."

"Rahibelere anlattın mı, düğün üzeri bir işaret olabilir."

Kafamı iki yana salladım. "Hayır, henüz değil." Derin bir nefes aldım, sorum dudaklarımdan çıktığı anda buna pişman olacağını bilsem de yine de kendime engel olamadım. "Tanrı Rae'yi hiç duydun mu?"

Sarı kaşları çatıldı, alnı kırıştı. "Rae mi?"

"Evet, kehanet tanrısı Rae."

Cümlemi tamamlar tamamlamaz ağzımı eliyle sıkıca kapattı. "Sakın adını anma, burada değil." Elini ağzımdan çekti. "Beni takip et."

Benden uzaklaşıp yürümeye başladığında onu takip ettim. Kalbim göğüs kafesimi parçalamak istercesine hızla atarken sarayın karanlık koridorlarından birinde onu takip ettim.

Kimsenin bizi duymayacağına emin olduğu ıssız bir köşeye geldiğinde durdu ve bana baktı. "Bu ismi nereden duydun?"

Merhaba ben Mara, Apollon yerine Rae'yi çağırdım ve hepimizin hayatını tehlikeye attım. "Şehirde birkaç kız konuşurken duydum."

Karanlıkta suratının aldığı hali göremesem de sesi hissettiği uğursuz güdülerin her birini açığa vuruyordu. "Ölü tanrı," diye fısıldadı. "İsmi unutulmaya mahkum olan."

Midem korkuyla büküldü. "Ölü tanrı mı?"

Birkaç dakika boyunca bana cevap vermedi, cümleleri zihninde toparlamaya çalıştığını hayal ettim. "Bundan kimseye bahsetmeyeceğine Apollon üzerine yemin eder misin?"

Bir an bile düşünmeden, "Apollon üzerine yemin ederim," dedim.

"Birkaç yıl önce yüksek rahibe onunla ilgili bir parşömeni yakmadan hemen önce okudum. Eski bir ozanın onunla ilgili yazdığı bir şarkı vardı." Sustu.

"Selene, şarkıyı hatırlıyor musun?"

"Yalnızca birazını." Derin bir nefes aldı. "Ve öldürdü onu güneş bir kez daha düşünmeden, sapladı hançerini tam göğsüne. Haykırdı tanrı öfkeyle, neden diye. Yükseldi Apollon'un öfkesi Rae'nin üzerinde, cevap verdi ona ben yaşayayım diye."

Karanlıkla yükselen adım seslerini duyduğumuzda telaşla seslerin geldiği yöne baktık. Selene elleriyle ellerime yapıştı ve "Anma o adı," dedi beni uyararak. "O unutuldu, unutulması gerekti." Ellerini ellerimden çekti ve koşarak karanlığın içine daldı.

Birkaç muhafızın sallanarak yanımdan geçip gitmesini izledim. Öğrendiklerimi hazmetmek için odama dönmeye karar vermiştim ki karanlığın içinden bir el beni göğsümden kavradı. Serin dudaklar kulağıma dayandı. "Öğrendin mi şimdi kim olduğumu?" diye sorduğunda onun Rae olup olmadığını anlamak için dönüp bakmama gerek bile yoktu.

Yalnızca lanetli dudaklar anımsar onun adını, fısıldar şarkısını gizlice. Fısıldar ki bir gün dönsün diye.

Herkese merhaba! Umarım keyif aldığınız bir bölüm olmuştur. Hepinizi okuyan gözlerinizden öpüyorum. Cumartesi görüşmek üzere ⚡

-Kaos

Bölüm 3, İçtiğimde Senden Kehaneti

Bölüm 3, İçtiğimde Senden Kehaneti

Karanlıkta nefes alışlarım sıklaşırken Rae'nin tenimin üzerine örtülen tenini her ayrıntısıyla hissedebiliyordum. Nefes aldıkça yükselip alçalan göğüs kafesi sırtıma değiyor, ılık nefesi boynumu okşuyordu.

Göğsümdeki elini indirdi, parmakları bileklerime dolandı. "Mara." Onun ağzından ismimi duymak eski bir ilahiyi dinlemeye benziyordu. Sesi hem ruhumu okşuyor hem de içimi korkuyla dolduruyordu. "Benden korkuyor musun?"

Yutkundum, zor da olsa, "Evet," diye yanıtladım onu.

Hafifçe güldü. "Güzel," dedi ve bileklerimdeki parmakları yavaşça hareketlendi. "Keşke tanıştığımız gün benden korksaydın."

Birkaç nöbetçi daha gürültüyle önümüzden geçip gitti, onların güneşin doğuşunu kutsamak için biraz sonra uyanacak rahiplerle rahibelerin yanına gittiğini çok iyi biliyordum.

Bedenimi sıkıca sararak yüzümü ona döndürdü. Siyah gözleri şafağı bekleyen alacakaranlığın altında parlıyordu. Yüzünü yüzüme yaklaştırdığında düzgün burnu benimkine değdi. "Sen ölüsün," dedim bir nefeste. "Seni öldürmüş." Bana cevap vermedi, sadece sustu. "Zihnimin içinde misin?"

Bir saniye bile düşünmeden, "Her yerindeyim," dediğinde nefesim kesildi. Bunu hissetmiş olacak ki dudakları tatminkar bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Demek evleniyorsun, benim gelinim olduğunu söylüyordun."

Havanın karanlığı kırılırken onun suratındaki gölgeler hala yerli yerindeydi. "Gelinin olmamı istemedin."

Rae'nin bakışları tüm suratımda dolaştı. "Seni istemediğimi hiç söylemedim." Uzanıp koyu saçlarımda parmaklarını gezdirdi. "Asla onun olamayacağını biliyorum," dedi en az rüzgar kadar hırçın bir sesle. "Beni kendine bağladın."

Ona karşı çıkarak, "Bizi birbirimize bağladım," dedim.

"Bir tanrı ve bir ölümlü, üstelik başkasının gelini." Bileğimi saran parmakları sıkılaştı, dokunuşu tenimin içine gömüldü. "Tehlikeli bir oyun bu Mara."

Haklıydı, haklı olduğunu çok iyi biliyordum. Her şeyi ben başlatmıştım. Benim küçük bir hatam ve devamında gelen hatalar silsilesi. Prometheus gibi bir dağın tepesinde her gün yüreğimin yenmesini hak ediyordum ben.

Güneş yavaş yavaş tapınağın üzerinde doğmaya başladı, Rae nefretle güneşi seyretti. Kaşları çatıldı, uzun kirpikleri kapandı. "Mutlu ol," dedi ve gözlerini yeniden açtı. "Bu çok kısa sürecek olsa da." Ardından güneş saklandığımız kuytu köşeye ulaşamadan gölgelerin içinde kayboldu.

☼ ☼ ☼

Naia'nın vücudumu yıkayan elleri yumuşacıktı. Sabunlu su parmaklarının arasından kayıp gidiyor, tenimin kuytu köşelerine ulaşarak beni temizliyordu.

Nazik hareketlerle saçlarımı ıslattı, kemik tarağı yavaşça saç tiplerime batırdı. "Seni özleyeceğim," dedi bir nefeste.

Saçlarımı tarayan ellerini tuttum, dudaklarımı yavaşça tenine değdirdim. "Her şey için teşekkür ederim." Helene benim için ne kadar düşmansa Naia da o kadar dosttu. Onunla yan yana büyümüş, birlikte geleceğimizden korkmuştuk.

"Bizi ziyaret etmeyi unutma yeter." Kutsal gelinlerle ve rahipler ile rahibelerle dolu bu saraydan kaçmak için can atmadığımı söylesem yalan olurdu. Ama yine de içimdeki o uğursuz ses bana asla mutlu olamayacağımı fısıldıyordu. Sabah ayrılmadan önce Rae'nin de kehanette bulunduğu gibi, mutluluğum uzun sürmeyecek olmalıydı.

Naia'nın saçlarımda gezinen elleri omuzlarıma indiğinde çok geçmeden bir gariplik olduğunu fark ettim. Az önce tenimi narince yıkayan elleri şimdi sertleşmişti. Yıkandığım ön avluya bakan küçük havuzun suyu dalgalandı, bir beden suyun içine girdi.

Artık bedenimde gezinen, beni yıkayan ellerin Naia'ya ait olmadığını biliyordum.

"Bana neden bunu yapıyorsun?" diye sordum fısıldayarak.

Rae sudaki çiçeklerden birini parmaklarının arasına alıp sıktı, çiçek parçalara ayrılarak suya düştü. "Yarın bana geleceksin," dedi.

"Bu bir kehanet mi?"

Güldü, sesi kulaklarımda patladı. "Bu bir kehanet çocuk." Parmaklarımı göğüslerime doğru indi.

Hızla arkamı döndüğümde Naia'nın şaşkın suratıyla karşılaştım. Elinde tuttuğu tarağı benden uzaklaştırdı. "Canını mı yaktım?"

Kafam karışarak sudan çıktım. Artık gerçeklikle aramda olan tüm bağları yitirmeye başladığımı hissediyordum.

Havuzun kenarına bıraktığımı tuniğimi giyerken ellerim titriyordu. Başıma aldığım belanın ciddiyetini belki de ilk defa bu kadar net hissedebiliyordum. O her yerdeydi ve durmaya niyeti yoktu.

Naia'nın meraklı bakışlarına aldırmadan yanından yürüyüp geçtim, birkaç saat sonra sonsuza kadar vedalaşacağım odama doğru hızlı hızlı yürüdüm. Durum değerlendirmesi yapmalı, yaptığım yanlışı nasıl düzelteceğimi bulmalıydım.

Odama girdiğimde olduğum yerde kaldım çünkü yüksek rahibe odanın ortasında durmuş beni bekliyordu. Beni gördüğünde gülümsedi ama surat ifadesi bana bir atmacayı hatırlattı. Yapacağım en ufak bir yanlışı bile kolladığını biliyordum. Ondan tanrısını, Apollon'u almıştım. Ona bu korkunç yarayı veren tanrı için bir daha hiçbir zaman böylesine ibadet etmeyeceğini o da biliyor olmalıydı.

Ellerini bana doğru uzattığında hiç istemesem de ayaklarının önüne diz çöktüm. "Güzel kızım," dedi ama sesi bu dünyada yaratılmış her şeyden daha acıydı. "Seni bir kez daha kendi ellerimle hazırlamak istedim."

Bir kez daha diye tekrarladım içimden sözlerini, yüzüme çarptıklarını ve gizlemediklerini. Onun da istediği gibi bir kez daha izin verdim beni hazırlamasına, gelinliğimi üzerime giydirmesine. Bu sefer üzerime siyah bir elbise değil, incilerle süslenmiş beyaz bir elbise giydirmişti. Elbiseye işlenmiş incilerden birini elime aldım, tuhaf bir şekilde göz yaşlarına benzediğini fark ettim.

Saçlarımı sıkıca ördü, defne yapraklarından yapılma tacı kafama yerleştirdi. Suratımı kırmızı renkli bir duvakla örttüğünde tamamen hazır olduğumu anladım.

Gitmesini, görevlilere haber vermesini beklerken karşımda durmayı sürdürdü. Gözlerimi kırmızı duvağımın ötesinden onunkilere diktim.

Kırışmaya başlamış suratından bin bir tane ifade geçti, kırışıklıklarının kıvrımlarına yerleşti. "Hata yapma," dedi. "Hata yaparsan hepimizin sonu olur."

Bu bariz bir uyarıydı. Neyi ne kadar bildiğine emin olamasam da anlattıklarımın önemli bir kısmına inanmadığına emindim. Ne demek istediğini anlamamış gibi yaparak, "Neden hata yapayım?" diye sordum.

Suratından tehlikeli bir ifade geçti, atmaca bakışları sertleşti. "Apollon seni korusun kızım." Duvağımı düzeltti, elbisemden sarkan incilerden birini parmaklarının arasında çevirdi. "Onun korumasına ihtiyacın olacak."

Kapı yavaşça tıklatıldı, Naia'nın sarışın kafası içeri uzandı. "Yüksek rahibe," diye selamladı onu ve içeri girmek için izin istedi. Yüksek rahibe elini sallayarak içeri girmesini işaret ettiğinde bir hayalet gibi odaya süzüldü. "Töreni başlatmak için sizi bekliyorlar."

Yıllardır bir gelinin gerçekten gelin oluşunu görecek halk için Meadros'la evliliğimiz son derece önemli bir olaydı. Onların gözünde ben ne kadar kutsalsam artık o da o kadar kutsaldı. Onlar için tanrılarının gelininin bu dünyadaki eşi ve kutsal koruyucusuydu.

Yüksek rahibe önde Naia ve ben arkada, birlikte odadan çıktık. Saraydan bizim eğitimimiz için kullanılan küçük tapınağa giden yol kısaydı ama etraf çok kalabalık olduğu için tahminimden de uzun sürede orada olacağımızı çok geçmeden anladım.

Sokaklar Apollon'un karşısına seçilmek için çıktığımız o günkü kadar kalabalık olmasa da yine de kalabalıktı. İnsanlar ellerindeki defne yapraklarını ve pirinçleri ben geçerken başımdan aşağı döküyorlardı. Beni küçük bir tahta oturttuklarında saniyeler içinde görevlilerin omuzlarında yükseldim. Yüksek rahibe ve rahip defne yaprağını yakarak düğün konvoyuna eşlik ederken uzaklardan bir yerden lirin tatlı melodisini duyabiliyordum.

Meadros beni tapınakta bekliyordu, dizlerinin dibinde bağlanmış bir koyunla benim ona ulaşacağım anı hayal ediyor olmalıydı.

Tapınağın önüne geldiğimizde tahttan indim, koyun tanrılara evliliğimizi kutsaması için sunuldu.

Lirin sesi artık daha yakında geliyor, kulaklarımdan girip bedenime sızıyordu.

Düğünümüze tanıklık etmek için gelen halkım hep bir ağızdan ilahiyi söylemeye başladığında biri elime bir kadeh şarap tutuşturdu.

Söyle Tanrı Rae o eşsiz karanlıkta kehanetini,

Söyle gece gözlerinin gördüğünü biz ölümlülere.

Anlat hepimize gün geceyle kavuştuğunda kopan kıyameti,

Anlat ki sakınalım her şeyi gören gözlerinden.

Dudaklarıma değen şarap boğazıma ulaşamadan donup kaldım, bunun düğün ilahisi olmadığını çok iyi biliyordum.

Gözlerim telaşla etrafta gezindiğinde çok geçmeden Rae'nin kalabalığın içinde dikildiğini gördüm. Yüzünde en az gece kadar karanlık ve tehlikeli bir gülümseme vardı.

Onun da dudakları ilahinin devamıyla birlikte kıpırdadı.

Görüyor seni de saklandığın yerde,

Bekliyor geçmişini ve geleceğini,

Sen ona geleceksin diye,

Gitmiyor ait olduğu yere.

İlahi sustu, kurban edilen hayvanın kanı sunaktan yavaşça aşağı doğru aktı. Rae'nin elleri öne doğru uzandığında soğuk parmaklarını boynumda hissettim. "Yarın," diye fısıldadı zihnimin içinden. "Yarın bir kez daha bana geleceksin."

Kalabalığın içinden biri beni kolumdan çekti ve neşeli danslarına katılmam için zorladı.

Ama kendimi neşeli hissetmiyordum.

Kendimi ölü gibi hissediyordum.

☼ ☼ ☼

Meadros'un elleri bedenime dokunuyor ama ben hiçbir şey hissetmiyordum. Elleri yavaş hareketlerle saçımdaki örgüleri açarken kalbimin yerinden çıkacak gibi atması gerektiğini biliyordum.

Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey hissetmiyordum.

Örgülerimle uğraşmaktan sıkılıp beni öptüğünde ellerimi kucağımda sıkıca birleştirdim. Ona aşıktım ama bana dokunduğu zamanlardaki kıvılcımımı artık kaybetmiştim.

Benden yavaşça uzaklaştığında suratında gördüğüm mutlu ifadeden onun bunun farkında olmadığını anladım. O yalnızca sevdiği kadınla evlenen aşık bir adamdı. Yıllardır aşkımızı imkansız olduğunu bile bile yaşamış ve en sonunda her şeyin üstesinden gelmeyi başarmıştık.

Yaptığım düşüncesizce davranış olmasaydı eğer şu anda hayatımın en mutlu saniyelerini hatta saatlerini yaşayabilirdim. Ama Tanrılar varsa eğer, ben kendi kendimi lanetlemiştim.

"Seni sonsuza kadar izleyebilirim," dedi tutkudan derinleşen sesiyle. "Gözlerimi bir an olsun kapatmam gerekmez."

Suratını avuçlarımın içine aldığında çenesini bana yasladı, parmaklarımın arasında çıkmaya başlayan sakallarını hissettim. "Seni seviyorum," dedim içim kan ağlasa da.

Avcumun içini öptü. "Seni her şeyinle seviyorum," dedi. "Gece kadar kara saçlarını, defne yapraklarına benzeyen gözlerini. Hayatımda daha önce hiç bu kadar kutsal bir şey görmemiştim."

Tekrar öpüştük ama çok geçmeden geri çekildi ve ayağa kalktı. Ben daha ne yapmaya çalıştığını anlayamadan odaya girer girmez çıkarttığı tuniğini tekrar giydi. "Ne yapıyorsun?"

Tuniğinin dizlerini düzeltti. "Tanrılara şükranlarımı sunmam lazım."

Kaşlarımı çattım. "Benimle sevişmeyecek misin?"

"Ah, Mara," derken gözlerini kapattı. "İzin ver hemen dua edip geleyim."

Ona karşı çıkmadım ama yine de içten içe güldüm. Onun bu kadar inançlı oluşuyla benim dinsizliğim tezat bir uyum içindeydi. O onları çok seviyordu, kim bilir belki de onun duaları sayesinde bir aradaydık.

Meadros odadan çıktığında kendime bir kadeh şarap doldurmak için yataktan kalktım. Şaraptan büyük bir yudum aldıktan sonra Meadros'un yarıda bıraktığı işi tamamlayıp örgülerimi tamamen açtım. Saçlarımın örülmesinden, içlerine defne yapraklarının yerleştirilmesinden nefret ediyordum. Elimde olsa saçlarımı kısacık kestirirdim.

İkinci kadeh şarabı da doldurduğumda üzerime sinsi bir ağırlık çökmeye başlamıştı bile. Gözlerim bir kapanıp bir açılırken uzandığım yerden doğruldum. Odanın içinde dolanıp uyanık kalmaya çalıştım.

Üçüncü kadehi içtiğimdeyse artık uykunun sıcak kollarına daha fazla direnecek gücüm kalmamıştı.

Dehşet içinde uyandığımda hava aydınlanmak üzereydi. Rüyamda ne gördüğümü hatırlamıyordum ama her ne gördüysem beni rüyalar aleminden sıkıca tutup çekmiş ve gerçek dünyaya geri bırakmıştı.

Elimi yatağın içinde gezdirip Meadros'un sıcaklığını arasam da soğuk yatakta tek başıma olduğumu fark ettim. Doğrulup şafağın güçsüz ışığında yanımdaki boşluğa baktım, bedeninin olması gereken yerde yatak hiç bozulmamıştı.

Gece dönmemişti.

Yataktan kalktım, etrafa baktım. Belki de döndüğünü ancak bir şey olduğu için geri gittiğini düşündüm ama hayır. Oda uykuyla uyanıklık arasında bıraktığım şekliyle duruyordu.

İçimde tüm hızıyla yükselen telaşı bastıracak gücüm kalmadığında hızla odadan fırladım ve deli gibi bizim için tahsis edilen küçük evimizde onu aramaya başladım. Hizmetliler hala derin uykunun kollarında olsalar da

birkaç nöbetçi benim etrafta çıldırmış bir vaziyette dolaştığımı fark ederek yanıma geldi.

Nöbetçilerden genç bir çocuğun ellerini sıkıca tuttum. "Meadros'u gördünüz mü?" Çocuk şaşkınlıkla nutku tutulmuş bir şekilde bana baktı. "Tanrılar aşkına, konuşsana be adam!"

Nöbetçi zor bela çıktığı belli olan sesiyle, "En son dün gece odadan ayrılırken gördük onu hanımım," dedi. Bu cevap bana yeterdi.

Yeterince vakit kaybetmiştim bu yüzden daha fazlasını kaybetmeye hiç niyetim yoktu. Üzerimde hala düğünümde giydiğim incili kıyafetimle şehrimin sokaklarına fırladım.

Gün yeni yeni başlasa da halkın bir kısmı uyanmış, dükkanlarını açmak için hazırlıklara başlamıştı. Beni çıplak ayaklarımla ve açık saçlarımla gören halktan birkaç kişi şaşkınlığını gizleyemedi. Aralarında fısıldaşarak benim kim olduğumdan bahsettiklerini duysam da bunu umursamadım. Şu anda umurumda olan tek kişi evlendiğim adam, Meadros'tu.

Diğer kutsal gelinlerin kaldığı saraya vardığımda herkesi ayağa kaldıracak kadar yüksek bir sesle, "Uyanın," diye bağırdım. Nöbetçilerden birkaçı bir tehlikenin varlığına inanarak bellerindeki kılıçlara sarıldı. Beni durdurmaya çalışan birkaç tanesini ittim ve tekrar bağırdım. "Kocam nerede?"

Sarayın kapıları açıldı ve yüksek rahibe dışarı çıktı. Yeni doğmuş güneşin parlattığı eski yara izine bakarken içimde bir bulantının büyüdüğünü hissettim. Kimse beni tutmaya fırsat bulamadan omuzlarına yapıştım ve onu geri doğru ittim. "Sen yaptın," dedim çığlık çığlığa. "Beni açıkça tehdit ettin."

Yüksek rahibe kaşlarını çatarak şaşkınca bana bakarken bir an olsun gerçekten de bu işte bir parmağı olmadığını düşündüm. "Mara sakin olup bana neler olduğunu anlatır mısın?"

"Meadros gitti, onu benden aldınız."

Görevliler kılıçlarını çıkartıp yüksek rahibeyi korumak için ileri atıldıklarında elini havaya kaldırıp onları durdurdu. "Lütfen içeri geç ve neler olduğunu bize anlat." Sarayın kapısı yeniden açıldı ve bu sefer yüksek rahibin o her şeyi gördüğünü belli eden çirkin suratı belirdi.

Saraydan içeri girdiğimde aklımdaki tek şey onları suçlamak ve onlara bağırmak olsa da Naia'nın endişeli suratını gördüğüm anda dizlerimin üzerine çöküp ağlamaya başladım. Seçilmeyen kutsal gelinlerden birkaçı

beni ayağa kaldırmak için uğraşırken Selene'nin uzaktan uzağa bizi izlediğini fark ettim.

Bakışlarında bir şey vardı, o gece ona sorduklarımla bugün yaşananları birleştirmiş olacak ki gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

Yüksek rahibe bana bir kadeh ballı su verdiğinde olan biten her şey istemsizce dudaklarımdan döküldü. Hemen görevlilerden üçüne küçük tapınağı kontrole gitmeleri emredildi.

Birkaç hizmetli bana sıcak bir banyo ve temiz kıyafet önerse de hepsini reddettim. Meadros bana sağ salim dönene kadar temizlenmeye de iyi hissetmeye de niyetim yoktu.

Naia bir an olsun elimi bırakmadan yanımda otururken benim gözüm Selene'nin üzerindeydi. Bakışlarıyla sanki bana bir şey anlatmaya çalışıyordu ama ben anlamıyordum.

Meadros'u aramak için giden görevliler döndüğünde içlerinden biri yüksek rahibenin kulağına eğilip bir şeyler fısıldadı. Yüksek rahibe kafasına sarılı eşarbı düşürecek bir hızla dönüp gözcünün suratına baktı. "Ne demek tören tapınağına gitmiş?"

Ayağa fırladım. "Buldunuz mu onu?"

"Hayır efendim, yalnızca kıyafetlerini bulduk." Görevlilerden biri bana Meadros'un düğünde giydiği altın işlemeli tuniğini uzattı.

Titreyen parmaklarımla tuniği sardım. Gitmişti, Rae bana sözünü tutmuş ve benden intikamını almıştı.

Kafamı tunikten kaldırıp yüzlerinde tatsız bir acı ifadesiyle beni izleyen insanlara baktım. Helene bile benden nefret etmesine rağmen bana acıyor gibi görünüyordu.

Öfkem deniz gibi köpürmeye başladığında koşarak sarayın çıkışına vardım.

O orospu çocuğunu bulmalı ve bunu ona ödetmeliydim.

Kimsenin arkamdan gelmeyeceğini biliyordum. Herkes tapınağa gidip kendimden geçene kadar ağlayacağımı düşünüyordu ama hayır. Rae denen o ölmeyi zaten hak eden tanrıyı bulacak ve benden aldığını ondan geri alacaktım. Gerekirse bunu zorla yapacaktım.

Hayatımı karartan o tapınakla şehrimi birbirinden ayıran duvara geldiğimde Selene yanımda belirdi. Sarı saçları bana yetişmek için koştuğunu belli edercesine dağılmış, kafasındaki örgülerden çıkmıştı. Sağ elinde küçük bir testi sol elinde ise göremediğim bir şey tutuyordu. Hala

ellerimin arasından sarkan Meadros'un tuniğini aldı, sol elinde sıkıca tuttuğu şeyi bana verdi.

"Bu ne?" diye sorduktan sonra elimi açmaya çalıştım ama bana engel olarak testiyi de öbür elime verdi. "Ne yapıyorsun Selene?"

Kafasını iki yana salladı. "Söyleyemem, sana söylersem kehaneti ne yapacağını görür."

Nefesimi tuttum. Biliyordu. Her şeyden, Rae'den haberi vardı. "Ne yapmam gerektiğini nasıl bileceğim."

Gülümsedi ama hiç de mutlu gözükmüyordu. "İçtiğinde suyundan kehanetin, bilirsin ne yapman gerektiğini." Dilini dudaklarının arasında gezdirdi, fısıldayarak, "Büyülerle arası iyi olan tek sen değilsin."

Selene ben ona bir şey demeye fırsat bulamadan arkasını dönüp duvardan uzaklaştı.

Kaşlarımı çatarak testinin içindeki şaraba ve diğer elimde ne olduğunu bilmediğim şeye baktım. Gözlerimi kapattım ve Selene'nin dediklerini doğru anladığımı umarak avcumun içinde tuttuğum o şeyi testinin içine attım.

İç güdülerime güvenmem lazımdı, bana kaçıp geri dönmemi ve Rae'nin adını bir daha ağzıma almamamı söylemelerine rağmen.

Tapınağa ulaştığımda onu Apollon'un heykelinin önünde beni beklerken buldum, bedenin alt kısımlarını gizleyen siyah kumaşlar dışında tamamen çıplaktı.

Beni gördüğünde suratında keyifli bir ifade belirdi. "Bana geleceğini söylemiştim."

"Söylemiştin," dedim sağduyumu korumaya çalışarak. "Ve ben de geldim."

Rae'nin gülümsemesi tutku kadar yoğun bir hale bürünürken ona yaklaştım, yıllardır aldığım eğitimlerde öğrendiğim gibi, bu sefer eksiksiz bir şekilde şarabı ona sundum. Ona tehlikeli bir şekilde yaklaştığımın bilincinde olsam da bunu düşünmemeye çalıştım.

Rae testiyi parmaklarımın üzerinden tuttu, şarabı ona sunarken eğildiğim yerden beni kaldırdı. "Bir testi şarapla sana kocanı geri vereceğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "En azından pazarlık yapabilecek kadar sakinleşeceğini düşünüyorum."

Rae başını yavaşça eğdi ve testinin topraktan ağzını dudaklarına götürdü. Şarap dudaklarından girip de boğazından aşağı inerken gözlerini kapattı.

Gözleri hala kapalı bir şekilde şaraptan bir yudum daha alacakken testiyle onun arasına girdim ve dudaklarımı onunkilere dayadım. Onun ağzından benim ağzıma şarapla birlikte başka bir tadın daha sızdığını hissettiğimde gözlerimi yumdum. Selene bana doğru şeyi yaptırmıştı.

Rae dilim onun diline değerek emdiğimde önce inlese de ne yapmaya çalıştığımı saniyeler içinde anladı. Kollarımı tutup beni kendinden uzaklaştırdığında gülümsedim, ağzımdan hala onun ve şarabın ekşi tadı vardı. "İçtiğimde senden kehaneti, geriye ne kaldı senden şimdi?"

Rae ona ne yaptığımı anladığında yüzündeki gülümseme dağıldı. Evet şimdi benimle pazarlık yapabilecek kadar sakinleşmiş olmalıydı. Ya az önce ondan söküp aldığım kehanetleri ya da Meadros. Artık bu işin bir orta yolu yoktu.

İçtiğimizde kehaneti Rae'den sizce ulaşabilir miyiz biz de ona?

Bir sonraki bölümden sonra hiçbir şeyin iyi olmayacağının sözünü size veriyorum. Kendinize iyi bakın tapınaktakiler, güzel günler gelmeyecek olsa bile dua etmeyi unutmayın

Cumartesi görüşmek üzere! O zamana kadar sizinle kaqheira nın yazdığı PROPHETİA'da buluşalım!

-Kaos

Bölüm 4, Dokun Bana Ölümlü Kadın

Bölüm 4, Dokun Bana Ölümlü Kadın

Helene ve Naia ile tutulduğumuz evden kaçma alışkanlığım daha ben küçük bir çocukken başlamıştı. O zamanlarda henüz dünyanın nasıl bir yer olduğundan habersizdim, ser verip sır vermeyen geleceğin benim için neler planlayabileceğini kestiremiyordum. Ama en azından daha özgürdüm çünkü şu anda sahip olduğum korkulardan hiçbirine sahip değildim.

Sadece düşüncesizce hareket ediyor, gölgelerin arasına karışıyor ve o hapishaneden farksız evden kaçıyordum. Genellikle ya ormana ya da denize giderdim. Bir şekilde doğayı parmaklarımın ucunda hissetmek, ciğerlerime çekmek beni sakinleştiriyordu. Dediğim gibi hiçbir şey bilmiyordum, tek bildiğim ne kadar kutsal bir görev için yetiştirildiğimdi.

Siktiğimin kutsal görevi.

Küçüklüğümden beri büyüye yatkın olduğumun farkındaydım. Gölgelerin arasına öyle kolayca çekiliyor, muhafızların bakışlarından öyle kolay sakınıyordum ki bir süre sonra bunun normal bir durum olmadığını keşfettim.

Beni sahip olduğum yetenekler konusunda ilk uyaran da annem oldu. Evden karanlığa karışmayı başardığım gecelerden birinde annemin yanına gittim. Parmaklarım insanın içine işleyen soğuktan neredeyse buz tuttuğundan hiçbir şey sormadan önce beni ısıtmaya odaklandı. Daha önce yandığını hiç görme fırsatı bulamadığım küçük ocağımıza odun attı, beni hayvan postlarına sararak ocağın hemen yanına yatırdı. Sessizlik içinde ondan miras aldığım siyah saçlarımı okşadı, ördü ve uzun zamandır mahrum kaldığım anne şefkatini bana sundu.

İçim de buz tutmuş kalbim de ısındığında ona kendimle ilgili fark ettiklerimden bahsettim. Sanki bunu bekliyormuş gibi anlayışla suratımı okşadı, bunda korkacak bir şey olmadığını söyledi.

Ona inandım, bunda korkacak bir şey yoktu. İçimdeki güç de güçsüzlük de benimdi, yalnızca benim.

"Daha fazlasını öğrenmen lazım," dedi ve ayağa kalkarak ocağın önünden uzaklaştı. Tek göz odalı evimizde fazla uzağa gitmesine gerek kalmadan hemen kapının önüne dayadığı sandığı açtı. Sandığın içinden çıkarttığı şeyi ocağın etrafa yaydığı cılız ışıkta göremiyordum.

Yanıma geldiğinde elinde tuttuğu şeyi bana gösterdi. "Bu kadim bir karışımdır," dediğinde elindeki bitkilerin ezilmesi sonucunda elde edilen posaya baktım. Yeşil, kırmızı hatta mor renkli bitkiler becerikli bir elin altında ezilmiş ve yuvarlanmıştı. Bitki posalarını aheste bir hareketle ocağın yanındaki ibriğe attı, ibriğin ağzını kendi ağzına dayadı ve sonra bana uzattı.

Sudan büyük bir yudum aldığımda boğazımdan aşağı başka bir şeyin daha süzüldüğünü hissettim, sıcak ve tatlı başka bir şeyin.

Annem gülümsedi. "Bildiğim ve sahip olduğum tüm gücüm senindir Mara," derken tekrar başımı okşadı. "Bu benim sana hediyemdir, güçlerime iyi bak."

O gece birinin sahip olduğu güçleri alıp kendi ruhumda hapsedebileceğimi öğrendiğim geceydi işte. Annem sabaha kadar saçlarımı okşadı ve bana telkin verdi. Ondan aldıklarımı ve kendimde bulundurduklarımı birleştirir, akıllıca kullanırsam hayatta kalabilirdim.

Sabah olmadan hemen önce yanından ayrıldım. Ben kapıdan çıkıp gitmeden beni durdurmuş, nasır tutmuş parmaklarını dudaklarıma dayamıştı. "Dudaklar ruhların kapısıdır, bazı güçler yalnızca zorla alınır," dedikten sonra beni sıkıca kucaklayarak yolcu etmişti.

Rae'nin içinde uzayın derinlikleri barındıran siyah gözleri öfkeyle parladığında zihnime üşüşen anılarımdan sıyrıldım. "Benim ilahi sabrımın sınırlarını zorlamaya başladın ölümlü." Sesi gözlerinin aksine sakin hatta tehlikeli denebilecek kadar duygusuzdu.

Yaptığım şeyle yüzleşmeyi tercih ederek çenemi havaya kaldırdım ve onunla göz göze geldim. "Meadros'u bana geri ver."

Beyaz teni öfkeyle kızarırken yine de sesini sakin tutmayı başardı. "Kehanetlerimi bana geri ver."

Bunu nasıl yapacağım hakkında en ufak bir fikrim olmasa da bunu ona belli etmemeye kararlıydım bu yüzden bir kez daha, "Meadros," dedim. "Şimdi."

Rae'nin uzun parmakları anında bileklerime sarıldı. Tutuşu sert olmasa da yumuşak olmayacak kadar da öfkeliydi. "Benimle oyun oynama." Dilini

tehditkar bir biçimde dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Bu senin için son derece tehlikeli ve ölümcül bir oyun olur."

Ona karşılık vererek bileklerimdeki elini sıkıca tuttum. "Beni hafife alma."

"Sen sadece ölümlü bir kadınsın."

Gülümsedim, her bir kelimenin tadını çıkarak, "Ve seni iki kere oyuna getirdim," dedim.

Rae önce kahkahalarla güldü ardından beklemediğim bir şey yaparak beni belimden kavrayıp sıkıca kucakladı. Bedenim onun bedenine dayandığında tutuşundan kurtulmaya çalıştım. Elleriyle kalçamı tuttu. "Sabit dur," dedi sıkılı dişlerinin arasından. Bu haliyle vahşi bir hayvanı dizginlemeye çalışan bir kahramana benziyordu.

Rae yürümeye başladı. Her adımıyla birlikte kucağında sarsılırken ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordum. Tapınaktan çıkıp beni de kendisiyle birlikte suyun içine soktuğunda parmaklarımı kollarına geçirip amansız tutuşundan kaçmaya çalıştım. "Ne yapıyorsun, bırak beni."

Ellerinden birini serbest bırakıp çenemi tuttu, suratımı havaya kaldırıp beni ona bakmaya zorladı. "Sana en başından beri istediğin şeyi veriyorum." Büyülenmiş gibi gözlerine bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. O kadar siyah ve yoğun bakışları vardı ki göz bebeklerinin içinde yıldızların kıpırdadığına yemin edebilirdim. "Seni beraberimde götürüyordum."

Bir eli suratımda, tek eliyle beni kucaklamaya devam ederek suyun içine soktu. Zihnimin içinde ona karşı koymam gerektiğini söyleyen fırtınalar kopsa da sadece gözlerine bakabiliyordum. Bu bir efsundu, belki de ondan başka hiçbir şeyi düşünmemek için bana büyü yapmıştı.

Tüm bedenim onun bedeniyle birlikte suya daldı, Rae'nin hala kalçalarımda duran eli kıpırdadı. "Bu çok çabuk olacak."

Ben daha ne olduğunu anlamadan tamamen suyun içinde buldum kendimi. Ciğerlerimdeki nefesi dışarı verip yenisini çaresizce doldurmaya çalışmadan hemen önce sudan çıktık.

Büyük bir ihtiyaçla ağzımı açtım ve havayı ciğerlerime doldurdum. Rae beni kucağından indirse de hala bedenine yapışık tutmaya devam ediyordu.

Nerede olduğumuzu anlamaya çalışarak etrafa baktığımda nefesim kesildi. Hayatımda daha önce hiç bu kadar görkemli bir tapınak gördüğümü hatırlamıyordum. Sütunları beyaz ve kırmızıya boyanmış devasa yapı hemen önümüzde uzanıyordu. Aradaki açıklıktan Rae'nin heykelini

görüyordum. Burası Rae zihnime sızdığında gördüğüm tapınak olmalıydı ama gerçeğini görmek çok daha farklı ve yoğun hissettirmişti.

Dönüp ona baktığımda onu ilk defa gördüm, onu bundan öncekilerde hiç gerçekten göremediğimi fark ettim. Siyah saçları çok daha canlı ve sağlıklıydı. Teni bir mermer kadar beyaz ve pürüzsüz olsa da şekilli dudakları çekici bir renkteydi. Ve gözleri, yüce tanrılar. Gözleri gerçekten de uzay gibiydi, içerisinde gezegenler patlıyor, yıldızlar kayıyordu. Bedeninin etrafını dalgalanan ve parlayan karanlık bir ışık demeti sarmıştı.

Beni kendinden biraz uzaklaştırdı. "Bana öyle bakma," dedi.

Dudaklarımdan dökülenlere engel olamayarak, "Sen gerçekten bir tanrısın," dedim.

Söylediklerim mi yoksa gözlerimden okunan hayranlığım mı buna sebep oldu bilmiyorum ama güldü. Gülümsemesinden bin bir tane anlam çıkartabilecek kadar derin bir şekilde güldü, yanaklarında derin çukurlar oluştu. "Sana bir tanrı olduğumu söylemiştim Mara."

Söylemişti evet ama bana hiçbir tanrı olduğunu gerçekten göstermemişti. Şimdi beline sarılı siyah kumaşlar bile daha canlı gözüküyordu.

Benden uzaklaştı, bana sırtını döndü. O anda sırtını gördüm ve bir kez daha ona hayran kaldım. Bütün sırtında yanıp sönen yıldız desenleri ve gezegenler vardı. Beyaz teninin üzerinde koyu beneklere benzeyen bu lekeler her hareketiyle dalgalanıyor ve yer değiştiriyordu.

Onu dikkatle incelediğimin farkında olsa da yüzünü bana dönmedi.

O çok güzeldi. Belki de bu hayatta gördüğümü sandığım her şeyden daha çok.

En sonunda yüzünü tekrar bana döndüğünde onu tamamıyla gördüğümün farkındaydı. "Nerede olduğumuzu merak etmiyor musun?" diye sorduğunda bakışlarımı zor da olsa ondan ayırıp etrafa göz gezdirdim. Sık ağaçların çevrelediği devasa tapınak ve önümüzde uzanan berrak sudan başka hiçbir şey göremiyordum. "Seni nereye getirdiğimi bana sormayacak mısın?"

Ilık bir rüzgar estiğinde ıslak kıyafetlerimi bedenime yapıştı, elimde olmadan titredim. "Ediyorum."

Uzun kirpikleri bakışlarını aşağı eğince elmacık kemiklerini yaladı. "Sor o halde."

"Neredeyiz?"

Rae bana yeniden yaklaştı ve elimi sıkıca tutup ağaçlık alana çekti. Çok fazla yürümemize gerek kalmamıştı. Tapınak bir tepenin üzerinde

kuruluydu ve altımızda kalan şehri boydan boya göreceğimiz bir manzaraya sahipti.

Şehrin kum rengi duvarları tam altımızda yükselirken Rae, "Troya," diye fısıldadı. "Tanrıların şehri."

Şehrin ihtişamı tüm benliğimi sarsa da şehrin çoktan yıkılmış olduğu biliyordum. "Troya düştü."

"Senin dünyada evet." Rae elini havaya kaldırıp şehrin uçsuz bucaksız duvarlarını gösterdi. "Ama benimkinde hala ayakta."

Bu tuhaf tanrının söylediklerinin bir kelimesini bile anlamadığımı hissederek kaşlarımı çattım. O da bunun farkında olsa da daha fazla bir açıklama yapmadı. Bunun yerine elimi sıkıca tutarak beni yürütmeye başladı.

Çok geçmeden duvarın önünde uzanan açıklık alandan duvara yürümeye başlamıştık. Attığımız her adımla gerimizde kalan denizden gelen tuz kokusu rüzgara karışıyor, tenimde ve saçlarımda dolaşıyordu.

Kapılara vardığımızda çoktan bizim için açılmışlardı. Şehri tam olarak göremeden Rae önüme geçti ve görüş alanımı kapattı. "Buradan sonrasında benim yöntemimle devam etsek daha iyi olacak."

Yeniden beni kucakladı ve yukarı doğru fırladı. Yer ayaklarımın altından giderek uzaklaştığında gerçekten havada olduğumuzu anladım. Bu uçmak gibi bir şey değildi, son hızla göğe fırlamak gibi bir şeydi.

Duvarın tam tepesine indiğimizde altın maskeli askerler çevremizde toplandı. Baştan aşağı altınlarla kuşatılmış savaş zırhları sanki her an kopacak bir savaş için tetiktelermiş gibi görünmelerine yol açıyordu.

Rae beni kucağında tutmaya devam ederken, "Kimseye döndüğümü haber vermeyin," dedi. Bir kez daha zıpladı ve yere tekrar indiğimizde kendimi siyah mermerden devasa bir sarayın önünde buldum.

Beni aşağı indirdiğinde ayakta durmakta zorluk çektiğim için ona tutunmaya devam ettim. Bu halim onu keyiflendirmiş olacak ki, "Şu haline bak Mara," dedi. "Bir anda kaplandan bir kediye dönüştün." Cümlesini tamamladığında ağzından tuhaf bir ses çıkarttı. Bütün neşesi yüzünden silinip giderken bakışları önüne sabitlenmişti.

Nereye baktığını anlamaya çalışarak bakışlarını takip ettim ve baştan aşağı zırhlarla donatılmış bir kadının bize doğru yürüdüğünü gördüm. Başında bir savaşçının miğferi olsa da vücut hatlarından onun bir kadın olduğunu anlayabilmiştim.

Kadın bize ulaştığında beraberinde getirdiği altın renkli gölgesi de onu takip etti. "Rae." Sesi bütün rahibeler hep bir ağızdan konuşuyormuş gibi gür ve ilahiydi.

Rae öne doğru belli belirsiz bir adım attı, bedeni bir anda benimkinin önüne geçerek beni kadından sakındı. "Farah, kokumu mu aldın?"

Kadın kafasındaki miğferi çıkarttığında kızıl saçları havaya karıştı ve ben onu tanıdım, yumuşak otların arasında Rae'yle seviştiğini gördüğüm kadındı.

Sanki o da beni tanımış gibi altın renkli gözlerinde tehlikeli bir ifade belirdi. Rae'ye hitaben, "Seni her yerde takip ederim," dese de bakışlarını bir an olsun benim üzerimden ayırmadan konuşmuştu.

Kadının suratı ve tüm bedeni altından bir parıltı tarafından sarıldığı için gözlerimi kısmak zorunda kaldım.

Rae'nin çıplak sırtı hemen önümde gerilirken kadınla aramızdaki göz temasını kestim. "Her şey yolunda mı?"

"Yolunda," dedi Farah ardından da tiksintiyle bana baktı. "Şu şey dışında her şey yolunda."

Rae tamamen önüme geçerek etten bir duvar oluşturdu. "Pekala, gün içinde daha keyifli bir anın olursa o zaman konuşalım." Yürümeye başladığında ben de onu takip ederek yürüdüm.

Farah yanından geçip gitmemize izin verecek gibi durmuyordu çünkü tam karşımızda yıkılmaz bir kale gibi dikilmeye devam ediyordu.

Rae elini havaya kaldırdığında bedeni bir tüy gibi havada hareket etti ve bizden uzağa kaydı. Suratında öfkeli bir ifadeyle saraya doğru yürümemizi izlese de ağzını açıp tek bir kelime daha etmedi.

Sarayın kendisi gibi merdivenleri de siyah mermerden yapılmıştı. Rae Farah'tan tamamen uzaklaştığımızı düşündüğü anda adımlarını hızlandırdı ve benden önce devasa yapıya girdi.

Siyah tuniklerinin içinde birkaç kadın görevli Rae'yi gördüklerinde yerlere kadar eğildiler. Etrafta telaşlı adım sesleri duyuldu, kadınlardan biri elinde bir kadehle koşarak kadehin içindeki şey her neyse Rae'ye sundu.

Rae kadının elinden kadehi alıp kendini boşluğa bıraktığında bedenini hiçlikten var olan kırmızı bir taht durdurdu. Rahat hareketlerde tahtına yerleştiğinde büyüleyici yapının duvarlarından gözlerimi ayırarak ona baktım. Her taraf mozaiklerle ve adını bile bilmediğim yaratıkların çizimleriyle kaplıydı. "Sesini unutmaya başlıyorum," dediğinde dikkatimi yeniden ona verdim. "Sorularıyla başımı şişirip duran o kadına ne oldu?"

Beynimin içinde binlerce soru dönse de benim için en önemli olanını çekip çıkarttım. "Meadros nerede?"

"Kehanetlerim nerede?"

İkimiz de birbirimizle bu şekilde inatlaşmaya devam edersek bir orta yol bulamayacağımız açıktı.

Ayaklarım yerden kesildiğinde geri doğru düşsem de son anda ahşaptan yapılma bir iskemlenin üzerinde buldum kendimi. Ahşap mobilya zeminin üzerinde hiç ses çıkartmadan kayarak hareket etti ve Rae'nin dizlerinin dibine geldiğinde durdu. Ters bir tavırla, "Yalnızca sana yaklaşmamı söyleyebilirdin," dedim.

Bilmiş bir tavırla, "Gelir miydin?" diye sorduğunda omuz silktim. Haklıydı, muhtemelen onu daha fazla öfkelendirmek için ondan daha da uzaklaşırdım.

"Gerçekten neredeyiz?" Onun bu kadar yakınında durmaktan rahatsızlık duymasam da hareket etmedim. Bir şekilde benim rahatsız olmam onun hoşuna gidiyor gibiydi ve ben onun hoşuna gidecek bir şey yapmak istemiyordum.

Parmaklarını elinde tuttuğu kadehin ağzında gezdirerek, "Sana söyledim," dedi. "Troya'dayız."

Bunun imkanı yoktu çünkü atalarım Troya düştüğü için şehirden ayrılıp kendi küçük şehrimizi kurmuşlardı. Gerçekten nerede olduğumuzu sanki anlayabilecekmişim gibi etrafıma bakındım.

Rae her hareketimi temkinli bir şekilde takip ediyor, kendi ilahi süzgecinden geçirip tartıyordu. "Mara."

İsmimi söylediğinde ona baktım ve elimde olmadan üzerinde oturduğu tahta ne kadar yakıştığını düşündüm. "Rae."

Onun ismi de benim dudaklarımdan döküldüğünde dudaklarında gece kadar silik bir gülümseme belirdi. "Burası sizin dünyanızın ikizi," dedi. "Ama buradaki olaylar sizinkinden daha farklı işledi."

Rae konuşmak için ağzını açsa da kapılar açılıp da Farah içeri girdiğinde sustu. Kadının güzel gözleri benden tarafa bakmadan doğrudan Rae'nin suratına odaklandı.

Rae oturduğu yerden yavaşça kalktı ve Farah'a doğru ilerlemeden hemen önce, "Sanırım bu konuşma beklediğimden daha erken gerçekleşecek," dedi. Geniş odanın bir köşesinde bekleyen kadınlardan birini çağırdı, kadehini ona verdi. "Lütfen Mara'yı bir odaya yerleştirin."

O ve Farah birlikte nereye çıktığını yalnızca tanrıların bilebileceği bir kapıdan geçtiler ve gözden yitip gittiler.

☼ ☼ ☼

Kadının beni getirdiği oda küçük olsa da ferahtı. Daha önce hiç yatmadığım kadar rahat görünen yatağa uzanmak ve son birkaç aydır yaşadığım korkunç günleri unutabilmek için yüzlerce kurban verebilirdim.

Dikkatimi yataktan çekip kendi şehrimden görmeye alışkın olmadığım kadar geniş pencereye ilerledim. Güneşin altında altına batırılmış gibi duran şehir ve duvarları önümde uzanıyordu. Eğer Rae doğruyu söylüyorsa burası gerçekten de ana vatanım Troya olmalıydı ki ben onun gerçeği söylüyor olmasından çok korkuyordum.

İçimdeki o ses, çok bilmiş Mara'ya ait olan o küstah ses bana Rae'nin doğruyu söylediğini fısıldıyordu, bildiğini sandığın her şey yalan söyleyerek benimle dalga geçiyordu.

Ahşap kapı yavaşça çalındı, Rae içeri girmeden önce ondan yükselen gücü ve ilahi enerjiyi hissettim. Kapıyı kapattığında yüzümü ona döndüm ve bana doğru ilerlemesini izledim.

Suratındaki dağılmış ifadeyi gördüğümde, "Anlaşılan zor bir konuşma olmuş," dedim.

Yanıma geldiğinde durdu. "Yaşadığım en zor konuşmalardan biriydi," dedikten sonra gözlerinin içindeki evrenler parladı. "Yalnızca başka bir kadını arzulayabileceğimi duyması onun için pek de kolay olmadı."

Başka bir kadın diyerek beni kastettiğini çok iyi biliyordum. "Aşkın onun için yeterli değil miymiş?"

Kaşlarını çattı. "Aşk mı?" Beyaz suratını sıkıntıyla buruşturdu. "Birini arzulamadıktan sonra aşk ne işe yarar ki?"

"Aşk arzudan daha yoğun bir histir," dedim.

Rae uzanıp parmaklarını yavaşça elimin üzerinde dolaştırdığında elimde olmadan titredim. Döne döne bana yaklaşan bir kasırga gibiydi. Parmaklarını koluma çıkarttığında aynı anda sanki bütün bedenime dokunuyor gibiydi. Neler hissettiğimi biliyordu bu yüzden kendinden emin bir sesle, "Aşk gerçekten de bundan daha yoğun mu?" diye sordu. "Sana dokunmak aşktan daha iyi hissettiriyor."

Parmaklarının üst gövdeme ilerlemesine engel olarak ondan uzaklaştım ve sırtımı pencereye yasladım. "Biraz önce konuşmamız yarım kaldı."

Ellerini geri çekse de kendinden emin tavrından hiçbir şey kaybetmemişti. Sanki onu az önce kendimden uzaklaştırmamış, onu

bedenime davet etmiştim. "Aslında hepimiz ikizdik," diyerek konuşmaya başladı. "Troya Savaşı yalnızca ölümlülerin değil tanrılarından savaşıydı. Achilleus henüz ölmeden, Zeus zamanı büktü ve hepimizden birer tane daha yaratarak bu iki ayrı zamana yolladı."

Anlattıkları benim ölümlü zihnimin çok daha ötesinde şeylerdi bu yüzden sözleri zihnime süzülen bir elma kurdu gibi beni rahatsız etmeye başlamıştı.

Bir yorum yapmamı bekler gibi bir süre duraksasa da sonra devam etti. "Zamanın bu tarafında savaşı biz kazandık, zamanın senin tarafında ise onlar kazandı."

Olymposlular diye geçirdim içinden. "Sen Apollon'un ikizi misin?"

Gözlerine karanlık gölgeler peyda oldu. Ama yine de, "Onun adını anma," dediğinde düşüncemi doğrulamış oldum.

"Peki savaş neden çıktı?"

Onu ele geçiren gölgeler kayboldu, suratı yeniden eğlenceli bir hale büründü. "Tatlı Mara çok fazla soru soruyor." Biraz önce aramıza koyduğum mesafeyi kapatıp bana yaklaştı. "Meandros'a ne olduğunu merak etmiyor musun?"

Kocamın ismini duyduğum anda burada aslında neden olduğumu hatırladım. "O nerede?"

Suratımı yavaşça okşadı. "Önce kehanetlerimi ve üzerime saldığın şu saçma sapan belayı defet, ondan sonra sana onun nerede olduğunu söyleyeceğim."

Dudaklarımı sıkıntıyla ısırdım, bu hareketimin her bir saniyesini gözleriyle takip etti. "Meadros'u ver bana," derken kehanetlerini ona yeniden nasıl vereceğimi bilmediğimi anlamamasını umdum.

"Seninle pazarlık yapmayacağım," dedi ve ben ne kadar tehlikeli sularda yüzdüğümü bir kez daha anladım. Bu suyun adı Rae'ydi ve en ufak bir yanlışımda beni boğacağı su götürmez bir gerçekti.

Çenemi dikleştirip ona cevap vermeye hazırlansam da elimi tutup kendi suratına götürdüğünde şaşkınlıkla dona kaldım. Elimi suratına koymadan hemen önce, "Dokun bana ölümlü kadın," dedi. "Hisset."

Ellerimi dudaklarının üzerine koyduğunda beni ateşe atsa bedenimi daha az yakardı diye düşündüm. Dudaklarını aralayıp baş parmağımı düzgün dişlerinin arasına aldı ve yavaşça emdi. Ağzının sıcaklığı ve dilinin kayganlığı birleştiğinde ruhum daha fazlası için yalvarmaya çoktan başlamıştı.

Parmağımı yavaşça yaladı ve ağzından çıkarttı. "Meadros'u geri aldığında hala onun olmak isteyecek misin merak ediyorum." Biraz önce parmağımda dolanan dili şimdi dudaklarındaydı. Ben tek kelime dahi edemeden benden uzaklaştı. "Sabaha kadar vaktin var, gün doğduğunda kehanetlerimi istiyorum," dedi, beni orada arzuyla sancıyan ruhumla ve bedenimle baş başa çıkarak odadan çıktı.

Tanrılar beni kahretsin.

Rae'nin kehanetleri der ki onu okuyan ölümlü ruhlar onun ilahi akışını keşfedermiş. Bu keşif sonunda ya ermeyi ya da ölmeyi getirirmiş. Rae'nin tapınağından sağ çıkanlardan mı yoksa ölenlerden mi olacaksınız ?

Herkese selam! Bu hafta dayanamayıp bölümü erken attım... Haftaya cumartesi görüşmek üzere! (Belki sizi yine şaşırtırım, kim bilir?)

Bölüm 5, Söyle Gördüklerini Ölümlü Gözlerinin

Bölüm 5, Söyle Gördüklerini Ölümlü Gözlerinin

Donuyordum. O kadar çok üşüyordum ki sadece çenemin değil kemiklerimin bile titreyerek birbirine vurduğuna yemin edebilirdim. Kollarımı bedenime sararak boşa bir çaba olsa da biraz olsun ısınabilmeye çalıştım.

Bulunduğum yerde hava güneşli olsa da güneş sanki beni ısıtmayı reddediyor gibiydi. Sen benden gelecek hiçbir hayrı hak etmiyorsun Mara diyordu bana ve beni bu dondurucu soğuğa mahkum ediyordu. Sen bana ihanet ettiysen ben de sana ihanet ederim diye fısıldıyordu kulaklarıma.

Yürüdükçe kumlar ayak parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu. Bir sahildeydim ama şehrimin sahilinde olmadığıma emindim. Benim şehrimin sahilleri taştandı ve çıplak ayakla yürümek imkansızdı. Ama burada kumlar buz gibi olsa da yumuşacıklardı. Önümde uzanan denize baktım, çarşaf gibi düz görünümüyle bile onda uğursuz bir şeyler olduğunu sezebileceğim kadar tehlikeli görünüyordu.

Daha ne kadar yürümem gerektiğini düşünerek arkamı gördüm ve Troya'nın efsanevi surlarını gördüm. Atalarım savaşın başında bu surların gücüne ve heybetine aldanarak şehirden ayrılmayı reddetmişti. Her bir taşta tanrıların eli ve izi bulunsa da her dünyevi şey gibi bir gün o da yıkılmaya mahkum olmuştu. Ve bizi de oradan sürülmeye mahkum etmişti. Her şeyin başlangıcı bu savaştı işte. Dünya bu savaşla yıkılmış ve yeniden var olmuştu. Yeni düzenin kanlı temelleri bize bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını hatırlatıyordu.

Duvara bakarken acaba Rae de gücünden üfleyip de işlediği bir taşı koymuş mudur yerine diye düşündüm. Fısıldamış mıydı acaba kehanetlerinden hiç yıkılmasın diye.

Onu daha fazla düşünmemek için kafamı duvarın ötesine çevirdim ve yeniden denize baktım. Deniz artık biraz önceki gibi sakin ve boş değildi. Binlerce gemi yüzeyinde yol alıyor, küreklerini çekenlerin söylediği şarkılar kulaklarıma doluyordu.

Deniz kabardı, köpürdü ve en sonunda da yarıldı; güneşin beni ısıtmayı reddeden ışıkları yarığın içine doldu. Yarıktan dışarı ilk önce iki devasa kanat taştı ardından da kanatların taşıdığı bir adam belirdi. Sanki güneşle yıkanıyor, onunla var oluyor gibiydi.

Kanatlarını açıp bana doğru uçtu ve tam önüme geldiğinde yere indi. Şimdi beyaz kanatlarına kazınmış altın rengi desenleri ve yazıları çok daha net bir şekilde görebiliyordum.

Bunu nasıl hissettiğimi bilmiyorum ama altın sarısı saçlarına ve kanatlarına baktığımda onun kim olduğunu bildiğimi fark ettim. Bu oydu, Apollon.

Onu tanığımı fark etmiş olacak ki kanatlarını kapattı ve daha insansı bir forma dönüştü, kehribar rengi gözleri tehlikeli bir parıltıyla yanıp söndü. Onun olmam lazımdı ve bunu o da biliyordu. Ama ben ona ait değildim, atalarım gibi onu onurlandırmak için kendimi ona sunmamıştım.

Önünde diz çökmem, ona saygılarımı sunmam gerekiyordu. Biliyordum. Bunu yapmadım, bedenim yapmam gerekeni bilmenin şiddetiyle sarsılsa da onun önünde diz çökmedim. Bu yolun artık geri dönüşü yoktu. Yıllardır bana yaşattıklarının üzerine bir de ona inancımı ve şükranlarımı sunmayacaktım. O gözü doymak bilmez bir canavardı, bundan öte bir şey istese de olamazdı artık.

Bu davranışım onu öfkelendirdi mi yoksa beklediği bir şey miydi bilmiyorum ama konuşmaya başladığında parmaklarımın arasında dolanan kum taneleri havalandı. "Bu bir kehanet." Soğuk kumlar düzensiz örüntüler halinde bacaklarımdan gövdeme doğru çıktı. "Bu gördüğün gelecek."

Ondan başka bir yere bakmak için kafamı çevirdiğimde denizde tam hız karaya doğru ilerleyen gemilere gördüm ve onların sıradan gemiler olmadığını fark ettim. Her biri güvertesinde acımasız yüzler taşıyan birer savaş gemileriydi. Ahşap gövdelerinde yüzlerce asker kılıçlarına ve kalkanlarına vurarak savaş naraları atıyordu.

Kum taneleri tehlikeli bir şekilde göğsümü ve boynumu sararken ayakta kalabilmek için kendimle savaşmam gerekti. Saniyeler içerisinde ağzıma ve burnuma dolmaya, beni boğmaya başladılar. Aynı anda hem boğuluyor hem de donuyordum.

Apollon kanatlarını bir kez daha açtı, çıkardığı rüzgar kumların arasında kalan yüzümü yaladı. "Bu savaşı tamamen bitireceğim," dedi. "Bir kez daha öldürmem gerekse de."

Ve boğuldum.

Ve uykumdan uyandım.

☼ ☼ ☼

"Bir şeyler yemelisin," dedi Rae kendi önündeki peyniri yavaş hareketlerle bir bıçak yardımıyla ağzına götürürken.

İştahım da bir şeyler yapacak halim de yoktu. Sabaha karşı o korkunç rüyadan uyandıktan sonra bir daha uyuyamamıştım. Günün ilk ışıkları doğduğunda lanetli bir şeyle karşılaşmışım gibi güneşten kaçınmaya çalışarak odanın karanlık köşelerine sinmeye çalışmıştım. Dün beni odaya getiren hizmetli de beni tam olarak orada bulmuştu.

Zorla sığındığım yerden çıkartılmış, yıkanmış ve hazırlanmıştım. Sarayın sonsuzluğa kadar uzuyor gibi görünen koridorlarında yürümüş ve en sonunda bahçeye bakan penceresiz bu odaya getirilmiştim.

Ben geldiğimde Rae yer sofrasına oturup çoktan kahvaltısına başlamıştı bile. Odanın yer yanındaki renkli minderlerden birine zarif bir şekilde oturmuştu. Duvarlardaki çizimlerin arasında Rae'ye ait olduğunu seçtiğim birkaç tane yüz görsem de çoğunu tanımıyordum. Bu normaldi çünkü bizim dünyamızdaki inanların tanrıları bunlar değildi.

Tabağımdaki zeytinlere baktım, midem bulandı. Ona henüz gördüklerimden bahsetmeye fırsatım olmasa da bende bir terslik olduğunun mutlaka farkında olmalıydı. Bu yüzden konuya bir anda girmeye karar vererek, "Dün gece bir kehanet gördüm," dedim.

Bıçağını masaya bıraktı, biraz önce ağzına attığı peynir parçasını çiğnemeyi bıraktı. "Seni dinliyorum." Sesi ne düşündüğünü hiçbir şekilde açık etmiyordu. İçinde yıldızların oynaştığı gözlerine bakarak ne düşündüğünü anlamaya çalışsam da bunda başarısız oldum. Belki de beni öldürür ve kehanetlerine kavuşurdu.

Güneş ince ince yüzüme vurduğu için suratımı buruşturdum, bu oydu. Bizimle dalga geçiyordu. "Apollon'u gördüm," dedim. "Bir sürü savaş gemisiyle buraya doğru geliyordu. Bunun bir kehanet olduğunu ve yeniden öldürmesi gerekse de bu savaşı bitireceğini söyledi."

Rae hiçbir tepki vermeden suratıma bakmaya devam ettiğinde söylediklerimin onu ne kadar kızdırmış olabileceğini tahmin bile edemiyordum.

En sonunda konuştuğunda yalnızca, "Benim kehanetlerim," dedi ve biraz önce rahatça oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi. Şimdi uzun gövdesi başımın tepesinde yükseliyor, ondan başka hiçbir şey görmeme olanak tanımıyordu. "Söyle gördüklerini ölümlü gözlerinin."

Sofradan kalkıp onunla yüz yüze kalmayı amaçlasam da bedeninden yükselen karanlık kollarıma dolandı ve beni olduğum yere yapıştırdı. "Bu kadar, başka bir şey yok, yemin ederim." Rae'nin öfkesi de en az Apollon'un öfkesi kadar dondurucuydu.

"Boş yere yemin etme," diye hırladı. "Hangi mevsimdeydin, bir farklılık sezdin mi?"

O ana tekrar döndüm, içimi ısıtmayan güneşi hatırladım. "Çok soğuktu, güneş vardı ama hava çok soğuktu." Ben sözlerimi tamamlar tamamlamaz kollarıma dolanıp da beni hapseden karanlığını geri çağırdı.

Öne doğru hafifçe eğildi, doğrudan gözlerimin içine baktığında ilahi gücü beni çarptı. Bazen o kadar insan görünüyordu ki onun bir tanrı olduğunu unutuyordum. "Kehanetlerimi bana vermezsen her iki zamanda da hiç iyi şeyler olmayacak." Sözleri ağzından dışarı çıkarken tüyler ürpertici bir tıslamaya dönüştü.

Yalan söylemeye devam etmemin ona da bana da faydası yoktu. Şu anda işi tekrardan yokuşa sürebilir ve Meadros'u geri istediğimi söyleyerek dikkatini dağıtabilirdim. Ama gerçekler bir çığ gibi yuvarlanıp da büyüdüğünde üzerime çökerek beni boğmasına ancak ben engel olabilirdim. Bu yüzden, "Bunu yapamam," diye fısıltıyla itiraf ettim. "Sana kehanetlerini nasıl geri vereceğimi bilmiyorum."

Biraz önce parlaklığıyla sinirimi bozan güneş söndü, kara bulutlar göğü kaplaması yalnızca saniyeler sürdü. Artık penceresiz odadan dışarı baktığımda yalnızca kara gökyüzünü görebiliyordum. Rae'nin gözleri kadar kara gökyüzü.

"Sen ne dedin?" Rae'nin haykırışıyla birlikte uğursuz bir gök gürültüsü odada patladı. "Ölümlü kadın sen ne yaptın?"

Oturduğum yerden kalkıp ondan kaçmaya çalışsam bedeninden yükselen karanlık beni kavradı, olduğum yere beni hapsetti. Ayaklarım yerden havalanıp da Rae'yle göz göze geldiğimde korkudan neredeyse bayılacaktım.

Daha önce hiçbir tanrıyla karşılaşmadığım gibi öfkeli bir tanrıyla da karşılaşmamıştım. Keşke karşılaşmamış olsaydım. İlahi bedeni şimdi bambaşka bir forma bürünmüştü. Gözleri yıldızlı geceler gibi parlayıp sönerken beyaz teni bir ölününkinden farksızdı. Karanlığı bedeninin etrafında dolanıyor, ondan bana uzanıyordu. "Özür dilerim," dedim.

Özrüme kahkahalarla güldüğünde kulaklarım sesinin yüksekliği karşısında yandı. Gülüşü keyifli olmanın da aksine korkunçtu. "Ölümlü

kocana elveda de," dedi. "Hades bile cesedini artık bulamaz." Sözleri her haliyle tekinsiz ve kin yüklüydü.

Karanlığı beni bıraktığında ayaklarımın üzerine sertçe indiğim için bir an dengemi bulmakta güçlük çektim. Sırtını dönüp benden uzaklaştığında koşarak arkasından yetiştim ve tuniğine sıkıca tutundum. "Lütfen, benim yaptığım hatanın bedelini ona ödetme."

Tutuşumdan kurtuldu, aramıza birkaç adım mesafe koydu. "Sen tek bir hata yapmadın ölümlü, sen bir hatalar zinciri oluşturdun."

Gök bir kez daha gürlediğinde bu sefer odanın zemini titredi. "Sana yalvarıyorum Rae."

"Bana yalvarırken bile kibrinden bir şey kaybetmiyorsun." Öne eğilip omuzlarımı sıkıca kavradı. "Ben bir tanrıyım ölümlü kadın, bana yalvarırken ismimi kullanacak kadar cesaretin varsa eğer ölümle yüzleşecek cesaretin de vardır." Cümlesini bitirir bitirmez odanın ortasında Rae'nin karanlığına hapsedilmiş Meadros belirdi. Korku dolu gözlerle etrafını süzdüğünde beni gördü, bana doğru koşmaya çalışsa da Rae'nin gücünü aşıp da hareket edemedi.

Rae'nin elinden kaçmaya çalıştığımda bir anlığına olsa da beni bıraktı ama sonra sırtımı gövdesine dayadı. Şimdi bir kolu belime dolanırken diğer kolu ise boynuma dolanmıştı. "Bak ona," derken ılık nefesi kulağımdan içeri süzüldü. "Onu ölürken seyret."

Karanlığı Meadros'u giderek yuttuğunda çığlık attım. "Ne olur onu öldürme." Artık kendimi tutamayarak ağlamaya başladım. "Ne istersen yaparım, sana yemin ederim."

O anda her şey durdu. Biraz önce Meadros'u neredeyse yutmak üzere olan karanlık şimdi sessizce titreşiyor, sahibinden gelecek bir komutu bekliyordu. "Ne istersem mi?"

Bir an bile düşünmeden, "Ne istersen," diye cevap verdim ona.

Karanlık geri çekildi, şimdi yeniden Meadros'u yalnızca tutmakla yetiniyordu. Meadros bunu yapmamam için yalvaran gözlerle bana baktı ama artık çok geçti.

Rae yeniden yüzümü ona döndürdü. "Burada kalacaksın ve benim rahibem olacaksın. Kehanetlerimi bana geri vermenin bir yolunu bulana kadar da bana onları sen fısıldayacaksın."

Tekrar Meadros'a baktım. "Ne kadar süre burada kalmam gerekecek?"

"Yanlış hatırlamıyorsam sonsuza kadar benim yanımda kalmaya kararlıydın ölümlü kadın," dediğinde bu konunun pazarlığa açık olmayacağı

bariz bir şekilde ortaydı.

Derin bir nefes aldım ve, "Kabul ediyorum," dedim.

Meadros'u hapseden karanlık çözüldüğünde Rae, "Vedalaşın," dedi.

Meadros'a doğru koştum, hiç vakit kaybetmeden eskiden zeytin ağacının altında olduğu gibi beni kollarının arasına aldı. Birbirimize sıkıca sarıldığımızda, "Seni mutlaka kurtaracağım," dedi. "Seni almaya geleceğim."

Yüzüne dokundum, bir daha onu ne zaman görebileceğimi düşündüm. "Özür dilerim."

"Hayır, özür dileme," dedikten sonra yüzündeki elimi öptü. "Seni seviyorum."

Ona onu sevdiğimi söyleme fırsatı bulamadan kollarımın arasında kayboldu. Öylece, göz açıp kapayıncaya kadar gitmişti.

Öfkeyle Rae'ye döndüğümde suratında memnuniyetsiz bir ifade vardı. "Aşk gerçekten de midemi bulandırıyor."

Sinirden elim ayağım birbirine dolandı. "Sen, sen gerçekten de." Cümleler titreyen dudaklarımın arasından çıkmıyordu. "O nereye gitti?"

Kaygısız bir tavırla omuz silkti. "Ait olduğu yerde," dedikten sonra hava yeniden düzeldi, güneş karanlık bulutların arasından çıkmayı başarıp odayı aydınlattı. "Yaptığın hata affedilemezdi ölümlü kadın."

"Mara," dedim sıkılı dişlerimin arasından. "Benim adım Mara, ölümlü kadınların da bir ismi olur."

Gözlerini devirdi. "Pekala, *Mara* rahibem olma konusunda sana bol şans. Tatmin etmen gereken tanrının ne kadar zorlayıcı olduğunu kendi gözlerinle gördüğünü düşünürsek şansa ihtiyacın olacak."

☼ ☼ ☼

Apollon'un gelini olmak için yetiştirildiğim yıllarda her türlü zorlukla karşılaştığımı düşünüyordum. Sabahın kör saatlerinde yapılan ayinler, bitmek tükenmek bilmeyen tarih eğitimleri ve yemek dersleri. Gece yarılarına kadar kendi tuniklerimizi dikmeyi öğrenmiş, rahibelerden bir erkeği nasıl tatmin edeceğimizin derslerini almıştık. Küçük düşürücüydü ve akıl dışıydı. Kadın olmanın sadece birinin gelini nasıl olunur sorusuna indirgenebildiğini sorgulamadığım bir gün bile olmamıştı.

Ben biriydim, bir kadın ve en önemlisi bir insandım. Etrafımda dolanıp bana Zeus'un aşıklarını anlatan kadınlardan birinin bile bir şeylerin yanlış gittiğini fark edip etmediğini hep merak ettim. Bir erkek gibi savaşabilecek,

düşünebilecek ve okuyabilecekken neden birinin gelini olmakla yetinecektim ki?

İşin ironik yanı da hiçbirimizin giden gelinlere ne olduğunu bilmemesiydi. Bir şeylere hazırlanıyorduk ama ne için hazırlandığımızın hiçbirimiz bilincinde değildik. İşin iyi yanından bakarsak, Apollon'un gelini olduktan sonra hayatta kalıp onun sonsuz ömrünü paylaşacağımı düşünürsek, Apollon'u doyurmak ve tuniğindeki delikleri yamamak bana mı kalacaktı? Peki yeni gelin geldiğinde bana ne oluyordu, kaç taneydik biz?

Kafamda bitmek tükenmek bilmeyen bu soruları rahiplere ve rahibelere her sorduğumda dayak yedim. Her sorgum ince bir sopanın ayaklarıma ve ellerime inmesiyle sonuçlandı. Ben de sorgulamayı bırakmadım ama onlara inanmayı bıraktım. Bensiz de idare edebilirlerdi, diğer inananların onlara sundukları adaklardan akan oluk oluk kanların yanında benim sunmayı tercih etmediklerimi muhtemelen fark etmezlerdi bile.

Şimdi ise hayatım boyunca inandığım şeyin aksine yaşamak zorundaydım. Burada Rae'ye inanamama gibi bir lüksüm yoktu çünkü bu zamanda tanrılar insanlarla birlikte yaşıyorlardı. Troya'nın koruyucu tanrısı Rae şehirdeki herkes tarafından tanınıyordu. Onların arasında yürüyor, onlarla birlikte yemek yiyordu. Bizim zamanımızın aksine, o bir dağın tepesinde saklanarak onlara hükmetmiyordu. O, onları yaşamayı tercih ediyordu.

Tapınak tamamen boştu. Tek başıma Rae'nin büyük heykelinin önünde oturmuş ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Beni şehir boyunca yürütmüş ve en sonunda tapınağa geldiğimizdeyse hiçbir açıklama yapma zahmetine girmeden tek başıma bırakarak gitmişti.

Önümde bir tas ve defne yaprağı duruyordu. Yüksek rahibe derslerin birinde Delphi kahinlerinin defne yaprağını yakarak onun kokusunda yıkandıklarından ve kehanetlere hükmettiklerinden bahsetmişti. Rae'nin de benden istediği şey bu muydu?

Tapınağın altın kapısı açıldı, iki kişi içeri girdi. Yüzlerinde siyah duvaklar örtülü olsa da yürüyüşlerinden birinin genç diğerinin ise yaşlı olduğunu anladım. Tam karşıma gelip durduklarında yaşlı kadın duvağını suratından kaldırdı, yılların yıprattığı koyu renk gözleriyle göz göze geldim. Gri renk saçlarını duvağın altında sıkı bir örgüyle topuz yapmış, hiçbir takı takmamıştı.

Tam arkasında bekleyen genç kız da duvağını açtı. O da açık kahve saçlarını diğer kadın gibi toplamıştı.

İkisi de dikkatli bir şekilde beni izliyor, ölçüp tartıyordu. Bir anda dizlerinin üzerine çöktüler, alınları önümde uzanan zemine değdi. "Kehanetin elçisi," diye mırıldandılar bir ağızdan. "Biz sizin yoldaşınız, öğretmeniniz ve arkadaşınızız."

"Siktir, ne?"

Ettiğim küfür karşısında ikisi de alınları hala zemine dayalı bir halde şüpheyle birbirlerini süzdüler. Ben ve tutmayı beceremediğim şu dilim.

Eğildiği yerde kafasını ilk kaldıran yaşlı kadın oldu. "Bizi Tanrı Rae sizi görevinize hazırlamak için gönderdi."

"Görevim dediğiniz şey kehanetin elçisi olmam mı?" Kadın başını aşağı yukarı salladı. "İsimleriniz nedir?"

Genç kız da başını kaldırsa da doğrudan bana bakmak yerine yere bakmayı tercih ediyordu. Yaşlı olan ikisinin yerine de konuşarak, "Ben yoldaş Dora, o da yoldaş Ephi," dedi.

Bir çeşit tarikat olup olmadıklarına emin olamasam da madem bir söz vermiştim, dayanmaktan başka çarem yoktu. "Bunlarla ne yapacağım?" diye sordum önümdeki tası ve defne yaprağını işaret ederek.

Ephi kıkırdadı, belli ki bilgisizliğim onu rahatlatmıştı. Dora sakinliğini koruyarak, "Defne yaprağını yakmanız ve kehanette bulunmanız bekleniyor," dedi ama yine de tasla yaprağı önümden aldı. "Henüz hazır değilsiniz." Hazır olmadığıma biraz önce ettiğim sözlerden dolayı kanaat getirdiğine yemin edebilirdim.

İkisi de ayaklandığında ben de ayağa kalktım. Ephi tası Dora'dan alıp tapınağın karanlık köşelerine çekilirken Dora elimi sıkıca tuttu. "İlk önce tanrımıza olan inancınızı güçlendirmemiz gerek, ona yakınlaşmanız lazım."

"Öpüştük, bu sayılmaz mı?" Ağzımdan dökülen kelimeleri hemen geri almak istesem de artık çok genç olduğunun farkındaydım.

Dora'nın yüzünden dehşet okunurken tapınağın içini gür bir erkek kahkahası doldurdu.

Rae karanlık dehlizlerden belirip yanımıza ulaştığında iki kadın da yeniden dizlerinin üzerine çöküp alınlarını zemine dayadılar.

Yere çöküp onu selamlamam gerektiğini bildiğim için bunu yapmadım. "Sen ona öpüşme mi diyorsun?" diye sorduğunda tekrar kahkaha attı. "Zavallı Meadros, demek sana hiçbir şey göstermeye fırsatı olmamış."

Öfkeyle ve utançla kulaklarıma kadar kızardım. Tecritte geçen yıllarda bu kadar deneyime sahip olduğum için bile şükretmesi lazımdı.

Rae yanımdan geçip Ephi ve Dora'nın omuzlarına dokundu. "Bugünlük Mara'yla ben ilgileneceğim, yarın gün doğumundan itibaren sizindir," dediğinde kadınlar ayağa kalkıp bir an bile başlarını yerden kaldırmadan ya da sırtlarını Rae'ye dönmeden geri geri gidip tapınaktan çıktılar.

Onu karşı duydukları hayranlık beni etkilemiş olsa da Rae'ye bunu belli edip daha da keyiflendirmeye niyetim yoktu. "Kehanetlerinin elçisini bizzat mı eğiteceksin?"

Geri gidip kendi devasa heykelinin önünde durdu. "Bu kadar inançsız olma, Mara," derken hayal kırıklığına uğramış gibi bir hali vardı.

Ona cevap vermek yerine bekledim ve kollarını yavaşça iki yana açmasını izledim. Ruhunun bir parçası olan karanlık serbest kalıp etrafına dolandı. O nefes aldıkça karanlığı da nefes alıyor, geniş göğsü titredikçe karanlığı da titriyordu.

Tuniğinin üst kısmını tutan altın tokayı çıkarttığında ince tül aşağı doğru düştü ve gövdesi tamamen çıplak kaldı. "Yaklaş bana."

Ben temkinli adımlarla ona yaklaşırken o olduğu yerde durmayı sürdürüyordu. Tam karşısına gelip durduğumda tokasının iğne gibi sivri ucuyla avcumun içini kesti. "Bu ne için?"

Büyük bir ciddiyetle, "Benim için kanını vermen sadakatinin kanıtı," dediğinde artık karşımda Rae'nin değil kehanet tanrısının durduğunu anladım. Sırtını bana döndü. Tamamen tanrısal formuna geçiş yaptığını sırtındaki yıldızlardan ve orada uzanıp giden sonsuzluktan anladım. "Şimdi," dediğinde kanayan avcumu sırtına bastırdım.

Büyük bir güç beni çekip aldı, adeta bulunduğum yerden söktü. Şimdi yıldızlı gecenin altında, gümüş rengi kumların üzerinde uzanıyordum. Kafamı çevirip yana baktığımda Rae'nin de hemen yanımda uzandığını gördüm. "O günse ben de geceyim," dedi. "O aydınlıksa ben de karanlığın." Uzanıp elimi tuttu, hala kan akan avcumu sıkıca tuttu.

Ruhumun ona doğru çekildiğini hissediyordum. Bunu ne kadar istemesem de engel olamayacağımın farkındaydım. Bizi birbirimize bağlamış, ondan kehanetlerini almış ve şimdi de sadakatimi ona sunmuştum.

"Ne görüyorsun Mara, anlat bana." Dikkatli bir şekilde yıldızlara baktığını gördüğümde ben de onu taklit ederek yıldızlara baktım. İlk başta hiçbir şey görmedim ama sonra yıldızlardan gelen kehanetlerin fısıltısını duydum.

Hazırlanıyor gün geceyi bölmeyi, bekliyor sabırla devran dönsün diye.

On ikinin üçü hazır onunla birlikte, kaldı her şey sekizin seçimine.

Duyduklarımı ona tekrarladığımda gözlerini kapattı. "On iki Olymposlu'dan üçünü savaşa ikna etmiş." Gözlerini yeniden açtığında gökteki yıldızlar artık gözlerinde oynaşıyordu. "Hala vakit var demek ki."

Ne için vakit olduğunu ona sormadım çünkü biliyordum. Savaştan bahsediyordu, Apollon'un yemin verdiği o savaştan.

Hala ellerinde tuttuğu avcumdaki kanayan yarayı dudaklarına götürdü, öpüşüyle yara kapanırken biz de tapınağa geri döndük.

Tapınağa döndüğümüzde benden uzaklaşırken burada belirdiğinde üzerinde olan keyifli halden eser kalmamıştı.

Onunla konuşmak istesem de susmanın daha hayırlı olacağına kanaat getirdim.

Tapınaktan çıktığımızda içerideyken akan zamanla dışarıdaki zamanın birbirinden farklı olduğunu fark ettim. Ben tapınağa girdiğimde öğle güneşi en tepede parlarken şimdi hilal ay gökyüzünü aydınlatıyordu.

Hiç konuşmadan yavaşça şehre yürüdük, kapılardan geçtik. Rae ona iyi geceler diyen Troya şehri halkını yalnızca başıyla selamladı.

Şehrin tepesine yerleştirilmiş sarayın basamaklarını çıkarken nefes nefese kalmıştım. Beni buraya getirdiği gibi kucaklayıp göğe fırlatmasını her şeyden daha çok istesem de bunu belli etmedim.

Sarayın labirente benzeyen koridorlarından geçip odamın kapısına geldiğimizde durdu. O anda yoğun bir konuşma ihtiyacı hissettim. "Rae."

Doğrudan gözlerimin içine baktığında onda bir şeylerin kırıldığını, büküldüğünü gördüm. "Mara."

Daha sonrasında bu hareketime dokundurma yapmayacağını umarak kendi isteğimle ilk defa içimden gelerek suratına dokundum. Bu adam benden kocamı almıştı ama ben ondan her şeyini almıştım. Ona kızgındım ama aslında kızılması gereken biri varsa o bendim. Onu ben çağırmıştım. "İnandığım tek tanrısın," dedim.

Hafifçe gülümsedi. "Çünkü inançsızın tekisin."

Başımı iki yana salladım, yüzünü hafifçe sevdim. "Hayır, hepsini görsem de sadece sana inanacağım," dedim.

Ağzı açılıp kapandı, söylenmemiş sözleri tenimi okşadı. Yüzündeki elimi çekti ve bileğimi yavaşça öptü. "İyi geceler Mara, güzel bir uyku çek." Suratındaki gülümseme hafifçe genişledi. "Bana yakışan bir kehanet elçisi ol."

Benden uzaklaştı ve ardına bile bakmadan sarayın mumla aydınlatılan koridorlarında kayboldu. İşte o zaman biraz önce bana bahşettiği o gülümsemenin yalan olduğunu anladım.

En azından hatamı nasıl telafi edeceğimi bilmenin verdiği rahatlıkla odama girdiğimde bir çift el beni boynumdan yakaladı ve soğuk hançeri gırtlağıma dayadı.

"Seni küçük kaltak," diye tısladı Farah. "Seni dinsiz insan."

Peki ya savaş geldiğinde gece güneşi bölerse ne olacak? Haykıracak mı Olymposlular Rae diye?

Herkese selam! Ben yine dayanamayıp bölümü erken attım.... Bugünkü bölümü bölümlerde kullandığım görselleri hazırlayan yetenekli yazar arkadaşım Elizabethstark1 ithaf etmek istiyorum. On parmakta on marifet valla üstelik yazdıkları da bağımlılık yapıyor sdlnospd. Yeni bölüm biz yine cumartesi diyelim ama cuma gelirse mutlu olalım. Tapınaktan selamlar, hepinizi çok seviyorum!

-Kaos.

Bölüm 6, Ölseydin Eğer Öldürmem Gerekirdi

Bölüm 6, Ölseydin Eğer Öldürmem Gerekirdi

Farah'ın boğazıma dayadığı hançerden kaçmaya çalışsam da başarısız oldum. Gücü o kadar yoğundu ki başımın döndüğünü hissediyordum.

Çaresiz kaçma girişimlerim onu eğlendirmiş olacak ki kahkahalarla gülmeye başladı. "Siz insanlar sıçandan farksızsınız," derken hançerinin uçunu boynuma batırdı, ince bir delik açtı. "Her şeyi bildiğinizi ve gördüğünüzü sanıyorsunuz."

"Bırak beni," dedim öfkeyle ve bir kez daha elinden kurtulmaya çalıştım ama yine başarısız oldum.

Başımı yavaşça okşadı ve "Elbette seni bırakacağım," dedi. "Ama ondan önce seni öldüreceğim."

Dişlerimi hançeri tutan eline geçirdim, ısırığım tenini delene kadar büyük bir güçle bastırdım. Bunu beklememiş olacak ki acının etkisiyle öfkeyle haykırırken beni bıraktı.

Ondan uzaklaşıp odanın öbür tarafına geçtim, hemen köşede duran altın vazonun arkasına sığındım. "Kolayca öleceğimi düşünüyorsan yanılıyorsun," dedim. "Ayrıca kaltak olan da sensin."

Farah çığlıkla kahkaha arasında bir ses çıkarttığında hissettiğim korku iliklerime kadar işledi. Sarı gözleri ilahi bir şekilde parlarken bu halini vahşi bir hayvana benzettim. Beni mutlaka parçalayacaktı, başka bir seçenek daha yoktu.

Bana yaklaşırken hançeri havaya kaldırdı. "Birazdan gırtlağını o kadar yavaş keseceğim ki ölümün tadına an be an varacaksın." Dilini yavaşça çıkartıp hançerin yüzeyini yaladı. "Kanın vücudundan akarken sen hala canlı olacaksın ve hiçbir şey yapamayacaksın."

Vazoyu ona doğru ittim, altın eşya yuvarlanıp ona çarptı ve anında durdu.

Vakit kazanmam lazımdı, bu odadan kaçabilmem için ihtiyacım olan tek şey vakitti. Bu yüzden dikkatini dağıtmaya çalışarak konuşmaya devam ettim. "Söylesene, benden sadece bir insan olduğum için mi nefret ediyorsun yoksa bunun Rae'yle aramızda olan bağla ilgisi var mı?" Gözleri

öfkeyle kısıldığında doğru yolda olduğumu anladım. "Bence benden seninle sevişirken zevk almadığı için nefret ediyorsun."

Düşüncesizce hançeri havaya fırlattı, hançer yakınımdan bile geçmeden yere düşüp tok bir ses çıkarttı. "Onun adını o alelade ağzına alma."

"Belki doğrudan onu alelade ağzıma alırım," dedim. "Bundan o hastalıklı zihninin bile tahmin edeceğinden çok zevk alacağına eminim."

Farah üzerime atladığında ben de ona karşılık verdim. O kadar öfkeliydi ki istese beni çıplak elleriyle bile öldürebileceğinin farkında değildi. Bu yüzden o benimkine yapışmadan ben onun boğazına yapıştım ve onu altıma aldım.

Ellerini saçlarıma dolayıp kafamı geri doğru yatırdığında yere düştüm. Üzerime çıkmasına fırsat tanımadan kapıya doğru koşmaya başladım ama beni ayak bileğimden kavrayıp yatağa doğru savurdu. Sırtım yatağa sertçe vururken acıyla haykırdım.

Kızıl saçlarını savurarak yalpalayarak da olsa bana yaklaştı. "Benim ikizimin kim olduğunu biliyor musun seni böcek," dedi. "Athena. Onun senin gibi ahlaksız kızlara ne yaptığını mutlaka duymuş olmalısın."

Yatağın öbür tarafına geçerken zihnimin içinde Medusa'nın acıklı hikayesi canlandı. Güzeller güzeli Medusa, Athena'nın gazabına uğrayan lanetli kadın.

Farah uzanıp hançeri düştüğü yerden alırken artık başka şansımın olmadığını bilerek ayağa kalktım. Onunla daha fazla dövüşemezdim ama beni öldürmesine de izin veremezdim.

Kendime bir saniye daha düşünme fırsatı vermeden açık pencerelere doğru koştum ve kendimi aşağı bıraktım.

En azından onun elinde acı çekerek can vereceğime kendi canımı kendim alırdım.

Odam sarayın en yüksek noktalarından birinde olduğu için aşağı düşerken soğuk rüzgar beni yakaladı, elbisemin uzun kumaşları bacaklarıma dolandı.

Tutunacak hiçbir yer olmadığının bilincinde olsam da yine de ellerimi havaya doğru kaldırdım ve çaresizce kurtulmaya çalıştım.

Son hızla aşağı doğru inerken kafamı çevirip meşalelerle aydınlatılmış şehre baktım. Bu şehri yaşamaya hiçbir zaman fırsat bulamayacaktım.

Zemine doğru son sürat yaklaşırken gözlerimi kapattım ve kendimi çarpmaya hazırladım.

Ama öyle olmadı. Bir anda beni çevreleyen rüzgar dindi, ayaklarıma dolanan kıyafetler hareketsizleşti. Gözlerimi açtığımda her şeyin durmuş olduğunu gördüm. Şehirden gelen ve biraz önce titreşerek şehri aydınlatan meşaleler bile hareketsizdi.

Zaman durmuştu ve şimdi tekrar hareketlenmiş ama bu sefer tersine. Çünkü biraz önce beni yüksek hızda aşağıya taşıyan rüzgar şimdi yukarı taşıyordu. Odamın camı görüş alanıma girdi ve kendimi biraz önce atladığım boşlukta buldum.

Tek parçaydım ve hayattaydım.

Rae odanın ortasında dikilirken biraz önce zamanı durduran ve geri alan karanlığı ona geri döndü. Gözlerindeki galaksiler söndü, yeniden bir insana benzeyen kara gözlere dönüştüler.

Farah artık odada değildi ama doğruyu söylemek gerekirse hangi cehennemde olduğu umurumda bile değildi.

Rae yanıma gelip beni pencereden uzaklaştırarak yatağa götürdü. Beni yatağa oturtup vücudumu dikkatle incelerken, "Tanıdığım en akılsız ölümlüsün," dedi. Parmakları boynumdaki hançerin bıraktığı yaranın üzerinde gezindiğinde derimin iyileştiğini anlamam için kontrol etmeme gerek yoktu.

"O nerede?" diye sordum Rae'nin parmakları benden uzaklaştığında.

"Troya dışında herhangi bir yerde," diye cevapladı beni. "Sen burada olduğun sürece şehre girişini yasakladım."

Odanın içinde ilerledi ve küçük masadaki şarap testisini aldı, altın kadehlerden birine şarap doldurup bana verdi. "İç bunu, uyumana yardımcı olur."

Dediğini ikiletmeden kadehi ağzıma dayadım. Biraz önceki kavganın ve düşüsün etkisiyle o kadar çok susamıştım ki şarabın ekşiliği boğazımı yaksa da tek dikişte bitirdim.

Bedenimi daha fazla taşıyamayarak yatağa uzandım, gözlerim yavaştan kapanmaya başlamıştı bile. "Ölmeme izin vermeliydin," dedim uykuya direnmeye çalışarak. "Belki kehanetlerine kavuşurdun."

Rae hala ayak ucumda dikilirken suratında temkinli bir ifade vardı. "Ölseydin eğer öldürmem gerekirdi," dedi bir katilin sakin ses tonuyla. "Ve bu da başka bir savaş çıkartırdı ama yine de bunu göze alırdım."

"Tam zamanında geldin," dedim az önceki ürkütücü sözlerinin üzerinde fazla durmamaya çalışarak.

Suratı aydınlandı, ciddi ifadesi yerini eğlenceli bir gülümseye bıraktı. "İsmim yüksek sesle söylenince hakkımda konuşulanları duymak gibi bir kötü huyum var," dedi ve başucuma doğru yaklaştı.

Sırt üstü uzandığım yerde ona baktım. Uzun gövdesi bedenimin santimlerce üzerinde yükselse de bakışlarındaki ifadeyi rahatça görüyordum ve ne olduğunu çok iyi biliyordum.

Eğilip yüzünü yüzüme yaklaştırdı, baş parmağıyla yavaşça alt dudağımı okşadı. Kulağıma eğilip, "Demek beni ağzına alacaksın," dediğinde nefes alamadım. Dikkatli bakışları yüzüme çevrildi, gördüğü şeyden memnun olmuş gibi dudağı hafifçe yukarı kıvrıldı. "O anı merakla bekliyorum, yakında olsa iyi olur," dedi.

Utanç şarapla karışıp damarlarımda yükselse de başımı çevirmeden doğrudan gözlerinin içine baktım. Bir şeyler daha söylemesini ya da yapmasını beklesem de o yalnızca bana uzun uzun bakmakla yetindi.

En sonunda sırtını yeniden dikleştirdi. "İyi geceler tatlı Mara," dedi ve odadan çıktı.

☼ ☼ ☼

Uyandığımda güneş henüz doğmamıştı. Ephi gürültüyle odaya girip beni uyandırmasa uyumaya devam edeceğime şüphem yoktu.

"Günaydın," diyerek başını sallandığında sıkı örgüsüyle toplanmış saçları bir santim bile olsa hareket etmemişti. O da en az Dora kadar tertipli ve ciddi görünüyordu.

Üzerimdeki dünden kalma elbiselerim kırış kırış olmuş bir şekilde yatakta doğruldum, dışarıdaki karanlık havaya baktım. "Günaydın mı?" Başım o kadar çok ağrıyordu ki bir an beynimin içi patlayacak sandım.

Ephi gülümsedi ve odadaki mumları teker teker yaktı. İçerisi yapay bir güneşle doldurulmuş gibiydi ve bu baş ağrıma kesinlikle iyi gelmiyordu. "Yakında ayacak," dedi ve odanın içinde gezinmeye başladı.

Köşedeki banyo teknesini odanın ortasına taşıdı, beraberinde getirdiği ahşap kovalardaki suları içine döktü. "Her sabah yıkanıp gecenin kirlerinden arınman lazım."

Yataktan çıkarken dün gece yaşananları aklıma getirmemek için kendimle savaştım. Düşünmek istemediğim tek şey yalnızca Farah'la aramızda geçenler değildi. Rae ve onun o pis ağzından çıkan kelimeleri düşünürsem bugün odadan çıkabileceğim şüpheliydi.

Ephi soyunmama ve yeterince sıcak olmayan suyun içine girmeme yardım etti. Tenimi gül suyuyla ovaladıktan sonra kemik tarakla yavaşça

saçlarımı taradı.

"Senden bir şey rica edebilir miyim?" diye sordum. "Saçlarımı keser misin?"

Ephi'nin saçlarımdaki eli durdu. "Neden?"

Banyo teknesinin köşelerine tutunup ona döndüm. "Saçlarımızı kesmemiz yasaktı," dedim. "Bedenimiz ona ait olduğu için emirler böyleydi." Sustum, dudaklarımı ısırdım. "Benim bedenim sadece bana ait."

Ephi bana cevap vermese de gülümsemesinde sıcak bir şeyler vardı. Saçlarımı bir süre daha taramaya devam etti ardından da beni iyice soğumuş suyun içinde bırakarak odan çıktı.

Döndüğünde elinde gümüş bir hançer tuttuğunu gördüm, ister istemez bana Farah'ı anımsattı. Ama hayır, açık kahve saçlarının ve yumuşak bakışlı gözlerinin o canavarla uzaktan yakından alakası yoktu.

Ayağa kalkmama yardım etti, beni yavaşça kuruladı. Sonrasında belime kadar gelen saçlarıma dokundu. "Ne kadar kesmemi istersin?"

İçimden hepsini demek istesem de, "Omuzlarıma kadar kessen olur mu?" diye sormakla yetindim.

Ephi şüpheyle bana baktı. "Ama bir kadının saçlarının o kadar kısa olması," dedikten sonra cümlesini bitiremeden sustu.

"Yakışık almaz mı?" İtiraf etmesi acı bir şeydi. Kadınlar için neyin yakışık alıp almayacağına erkeklerin karar verdiği bir dünyada kadın olmak ve hayatta kalabilmek bence her şeyden daha yakışıktı. "Dediğimi yap lütfen, omuzlarıma kadar kes."

Ephi bundan hiç hoşnut olmadığını belli etse de dediğimi yaptı ve saçlarımı istediğim gibi kesti.

Saçlarım o artık nefret ettiğim örgülere hapsolamayacak kadar kısa olduğundan mecburen kalın süslü bir taçla tutturup kendi haline bırakmak zorunda kaldı.

Üzerime beyaz ince bir tunik geçirdikten sonra kendi takısız haliyle tezat oluşturacak kadar fazla takıyla beni süsledi. Saçlarımdan aşağı inci taneleri sallandırırken gerdanımı ve parmaklarımı altınlarla donattı. "Onun elçisisin sen," dedi altın paralarla süslü küpeleri kulaklarıma takarken. "Onun ihtişamının bir parçasısın."

O bana hayran hayran bakarken tanrısından kehanetlerini çaldığımdan haberi var mı diye merak ettim. Belki de beni geleceği görme yetisiyle kutsanmış bir kadın olarak görüyordu. "Sen kimsin peki?" diye sordum onun tamamen süsten uzak kıyafetine bakarak.

Ephi gülümsediğinde ister istemez kendimi ona yakın hissettim. "Ben senin yoldaşınım," dedi. "Senin kehanetleri bulmanda yanında yürüyeceğime yemin ettim."

Belki de bir gün beni sevdiği için yanımda yürümeye karar verir diye düşündüğümde yüreğim Naia'nın özlemiyle sarsıldı. Ve onun, Meadros'un. Beni gerçekten seven o iki insandan ne kadar uzak olduğumu hissettim.

Çok yalnızdım. Bildiğim her şeyden bu kadar uzak olmak bir tokat gibi yüzüme çarpsa da kendimi toparladım ve Ephi'nin eşliğinde odadan çıktım.

Troya'dan Rae'nin tapınağa yürümek benim şehrimden Apollon'un tapınağına yürümekten oldukça farklıydı. Şehrimde insanlar bana kutsal bir şeymişim gibi baksalar da aynı şeyin kendi doğacak kızlarının başına gelmemesi için dua ettiklerini biliyordum. Ama burada, Troya'da yürürken öyle hissetmiyordum. İnsanlar biz aralarında yürürken bize selam veriyor ama bana ikinci kez bize bakmadan işlerine devam ediyorlardı.

Çeşit çeşit ipek kumaşlar satan tüccarların tezgahlarının arasından geçtik, çömlekçilerin olduğu sokaklarda yürüdük. Her yerde insan ve renk vardı. Belki de benim zamanında Troya ayakta kalmayı başarsaydı halkı bu kadar mutlu olamazdı. Çünkü benim zamanımdaki tanrılar gaddardı, istemezlerdi bizim mutlu olmamızı. Ağlayalım ve onlara adaklar sunalım diye başımıza türlü belalar açarlardı.

Ephi'ye baktım. Bir rahibe olarak yüzünü duvağıyla örterek gizlese bile onun da halkını ne kadar çok sevdiğini anladım.

İnsanların arasındaki sevgi bağı beni de yakaladı ve artık Rae'nin tapınağına girerken buradaki zamanımın düşündüğüm kadar kötü geçmeyeceğine beni inandırdı.

Dora içeride, Rae'nin heykelinin tam önünde bizi bekliyordu. "Gel, Mara," dedi tatlı bir sesle ve elini bana uzattı.

Bana uzattığı elini tuttum ve heykelin hemen önüne yerleştirilmiş minderlerin üzerine beni yüzüm Rae'ye dönük bir biçimde oturtmasına izin verdim.

Tam önüme dünkü gümüş tası ve defne yapraklarını koydu. Yakmasını bekledim ama o yalnızca başımı sevdi. "Dinle," dedi yumuşak hareketlerle başımı okşamaya devam ederken. "Sen hazır olduğunda o sana gelecek ve görmen gerekeni gösterecek."

İkisi de tapınaktan çıktığımda gözlerimi bir an bile heykelden ayırmadan söylediklerini yaparak dinlemeye başladım. Kalabalığın sesini, kuşlarını kanat çırpışlarını hatta kendi kanımın damarlarımda dolanışını.

Artık o kadar derin ve seyrek nefes alıyordum ki kalp atışım bile dinginleşmişti.

Dora haklıydı, gerçekten dinlediğimde söylediği gibi Rae bana geldi. Arkamda belirdiğinde onun geldiğini anlamam için dönüp bakmama gerek yoktu çünkü çoktan enerjisiyle beni çevrelemişti. "Saçlarını beğendim," dedi usulce. "Gerçek bir savaşçıya benziyorsun."

Elimde olmadan gülümsedim. İlk defa biri yaptığım bir şey için beni takdir etmişti.

Omzumun üzerinden uzanıp defne yapraklarına dokunduğunda yapraklar tutuştu ve yanmaya başladı. "Dumanı yavaşça solu," dedi. "Sakın hızlı soluma yoksa kendinden geçersin."

Dediğini yaparak dumanı yavaşça soludum. Kokusu rahiplerle rahibelerin törenlerde yaktıklarıyla aynı olsa da bu kadar yakından koklamak baş döndürücüydü.

Rae, "İşte böyle," diye fısıldadı. Arkadan kucağımda duran ellerimi kavradı ve iki yanıma koydu. Parmaklarını üsten benim parmaklarıma geçirirken bedenini benimkine dayadı. "Sana ne yapman gerektiğini göstereceğim," dedi.

Birlikte yavaşça öne eğildik, sonra da sağa ve sola. Her hareketle birlikte birbirimize daha fazla yaklaşıyor, bir bütün oluyorduk.

Bir dalga gibi hareket ederken sonunda bir uyum yakaladık. "Transa geçmeni kolaylaştırması için," diye açıkladı yaptıklarımızı ve beni kendisiyle birlikte geriye yasladı. Sırtıma dayanan gövdesi olmasaydı yere düşeceğime emindim. "Kehanetlerin sana gelmesini bekleyemezsin, senin onları ayağına getirmen gerekir."

Ve bir kez daha öne. Başım dönmeye başlarken yavaşça kendimden de geçmeye bağlamıştım.

Sağa ve sola. Ciğerlerime inen duman indiği yerde katılaşıyor, nefesimi kesiyordu.

Arkaya. Bana yaklaştıklarına emindim çünkü çoktan gözlerim kaymıştı.

"Şimdi," dedi kulağıma doğru Rae. "Onlara gelmelerini söyle. Bana gelin de."

Dediğini yaptım ve yüksek sesle, "Bana gelin," dedim, onlar da emrime uyarak geldiler.

Kehanetler bir dalga halinde yüzüme çaptı. Yanan yaprakların ötesine geçerek zihnime doldu.

Gördüğüm manzara korkunçtu. Troya surlarının önünde kurulmuş bekleyen savaş çadırları ve askerler ayaklarımızın altında uzanıyordu.

Rae tam yanımda duruyordu, üzerinde siyah bir savaş kıyafeti vardı. Miğferini henüz giymese de elinde her an giyilmeye hazır bir şekilde bekletiyordu.

Benim de üzerimde onunkiyle bir örnek bir savaş giysisi vardı. "Senin için savaşacağım," dedim kehanette ona bakarak.

Uzanıp suratımı okşadı. "Benim için savaşmayacaksın," dedi. "Benim yanımda savaşacaksın."

O tanrısal formuna bürünürken bedeninden kopan gölgeler ikimizi de sardı. "Bu sefer ölmek yok," dedim ona emredercesine. "Bu zamanı da onlara kazandırmayacağız."

Bütün vahşete ve savaşa rağmen gülümsedi. "Bu gece seninle tekrar sevişene kadar ölmeyeceğim Mara," dedi ve gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. "Seninle o kadar uzun süre sevişeceğim ki sesin savaş çığlıklarını bastıracak." Ardından beni kucağına aldı ve birlikte surlardan atladık.

Yeniden tapınağın gerçekliğine döndüm. Şaşkınlıkla artık Rae'nin kollarının arasında değil de yerde uzandığımı fark ettim.

Son defne yaprağı da yanmayı bıraktığında kendime geldim ve uzandığım yerden doğruldum.

Rae meraklı gözlerle beni süzerken biraz önce gördüklerimin tamamını ona anlatmamaya karar verdim. Yalnızca, "Savaş çıkacak," demekle yetindim. "Çadırlarını surların önüne kurduklarını gördüm."

Başını salladı, zaten beklediği bir haberi aldığı her halinden belli oluyordu. "Sanırım artık Karr'ı çağırmanın vakti geldi," dedi.

Eğilip beni yerden kaldırırken, "O kim?" diye sordum.

"Savaş tanrısı," dedi sakince. "Savaş tahminimden de erken gelecek Mara ve bir kere zaten öldüm."

Başlasın o zaman savaşın çağrısı!

Yeni bölümün gelişi bir gece ansızın gelebilirim gibi oldu skdbsp. Gaza gelip oturdum bölüm yazdım. İki güne iki bölüm bence iyiyiz....

Yeni karakterler gelmeye başlarken umarım herkes benim gibi heyecanlıdır. Hepinizi çok seviyorum zaten birazdan yorumlarda sohbet ediyor olacağız sopdsğd. Bu sefer bölüm gerçekten cumartesi ama.... Overdose Rae oldum. Tapınaktan selamlar!

-Kaos

Bölüm 7, Ona Aşık Değilsin

Bölüm 7, Ona Aşık Değilsin

Meadros'u ilk gördüğümde küçük tapınaktan çıkmış, şehirdeki evimize doğru yürüyordum. Naia ve Helene her zamanki gibi yanımdaydı. Özellikle gündüzleri onlardan ayrılmam çok zor hatta imkansızdı. Rahibeler bizi her daim yan yana görmenin halkta olumlu bir etki yarattığını söylüyorlardı. Hangi olumlu etkiden bahsediyorlarsa artık.

Meadros'un babası demirciydi ve evimize çok yakın bir atölyesi vardı. Onu ilk defa gördüğümde babasının atölyesinde çalışıyordu. Demirleri şekillendirdikleri tahta masayı küçük dükkanın önüne çıkartmış elindeki kırık dökük çekiçle demire vuruyordu.

Ben onu gördüğümde o da beni gördü, çekici havaya kaldıran eli durdu. Belki de o beni daha önce görmüştü bilmiyorum ama birbirimize doğru aynı anda çekildiğimize emindim.

Bizim kim olduğumuzu anladığında sakince başını aşağı eğse de aradan çok geçmeden ikinci kez bana baktı.

O akşam yatağa girdiğimde onu düşündüm. Güneşte uzun saatler çalışmaktan yanmış tenini, iyice açılmış sarı saçlarını. Bunu düşünmeme bile izin yoktu biliyordum ama yine de kendimi durdurmadım. Hiç olmayacak bir hayaldi, hayal etmesi de güzeldi.

Ertesi gün eğitim için sabahın erken saatlerinde küçük tapınağımıza doğru yola çıktığımızda çevredeki çoğu dükkan henüz açılmamış olsa da Meadros çoktan atölyelerini açmıştı. Yine aynı yerde, tahta masanın önüne bekliyor ve masada duran kılıcı dövüyordu ama kılıç çoktan şekillenmişti.

Dikkat çekmemek için yaptığı bu şey beni güldürdü, güldüğümü duyan yüksek rahibe beni sırtımdan sertçe dürterek yürümeye devam etmemi sağladı. Ama yine de ona tekrar bakmama engel olamadı.

Ya da ona aşık olmama.

Şu hayatta benim için her şey Olympos'tan aşağı tepe taklak giderken beni hala yaşayabileceğime inandıran tek şey Meadros'un varlığıydı. Onunla gizlice buluştuğumuz gecelerde bana her zaman gitmekten

bahsederdi. İstersem o günden önce de kaçabilirdik seçilmezsem sonrasında da. Seçilmeyen gelinler yine de kutsal olarak kabul edilmeye devam ettikleri için evlenmemize izin verilmezdi o da bu yüzden her buluştuğumuzda beni kaçıracağını söylerdi.

Belki de haklıydı. Şimdi dönüp bakıyorum da kaçsam da değişen hiçbir şey olmayacakmış. Sonuç olarak kendimi Apollon'a sunmayı başaramamış ve gelini olmamıştım.

Kendimi ona sunmuştum.

Rae'ye.

İsmini zihnimde canlandırırken bile korkuyordum. Düşüncelerime sızmasından, ben ne düşünüyorsam anlamasından korkuyordum. Ondan korkmuyordum ama birbirimize yapabileceklerimizi düşünmek uykularımı kaçıyordu.

Onun bana yapabileceklerini düşünmek.

Kapı çaldığında Ephi benden uzaklaştı. Rae içeri girerken saygıyla başını eğdi ve yine tapınakta olduğu gibi ona sırtını dönmeden geri geri giderek kapıdan çıktı.

Ephi'nin bana giydirdiği kıyafetlerin içinde hareket etmekte güçlük çeksem de yine de Rae'ye dönmeyi başardım. Bu beceriksiz hareketim onu güldürdü. "Sana güzel bir kıyafet değil de demirden bir zırh giydirmişiz gibi hareket ediyorsun," dedi ve elinde tuttuğu ahşap sandığı yatağa bıraktı.

Aheste tavırlarla bana doğru ilerlerken omuz silktim. "Rahibeler bu kadar süslü giyinmemize izin vermezlerdi."

Rae'nin usta parmakları Ephi'nin biraz önce güç bela yerleştirdiği belimdeki altın kemerde gezindi. Kemer o kadar küçüktü ki nefes almam giderek bir eziyete dönüşüyordu.

Rae'nin parmakları belimde hareket ettikçe kemer genişledi, rahatça nefes alabileceğim kadar açıldı. "İşte böyle," dedi Rae çıkarttığı işten memnun kalarak. Beni yavaşça süzdü ve boynumdaki takılardan birkaçını çıkarttı. "Adak için tapınağa götürülen koyunlar gibi süslemiş seni," dediğinde elimde olmadan güldüm. "Daha fazla gülmelisin," dedikten sonra benden uzaklaştı.

Tuhaf bir şekilde bazen benden uzaklaştığında içimdeki bir şeylerin de onunla birlikte gittiğini hissediyordum. Muhtemelen ikimizi de bağlayan o yaptığım büyü yüzündendi ama onun da böyle hissedip hissetmediğini merak ettim.

Düşüncelerimi duyabildiğini doğrulayacak bir şekilde, "Hissediyorum," dedi ve yatağa oturduktan sonra, "Ve hayır, düşüncelerini yalnızca takip ettiğimde duyabiliyorum," diye ekledi.

Eliyle yatağa vurup beni yanına çağırdığında kaşlarımı havaya kaldırdım. "Yanıma gelir misin diye sormayı deneyebilirsin."

Suratında artık onda görmeye alıştığım o yamuk gülümsemesi belirdi ve ayaklarım ben onlara komut vermeden yatağa ilerledi. Yanına oturduğumda bedenimin hakimiyetini yeniden ele geçirdim. "Yanıma gelir misin tatlı Mara?" diye sordu dalga geçerek.

Öfkelensem de bu küstahlığı beni yine de güldürmüştü. Zihnimin içinde dolanıp beni güldürdüğünü bildiği için rahat hareketlerle ahşap sandığı kucağıma bıraktı. Sandığı açıp içine baktım, iç içe geçmiş yıldızlardan oluşan altın bir taç olduğunu gördüm.

Yıldızların arasına yerleştirilmiş lacivert değerli taşlar vardı ve mumun ışığının altında bile ne kadar özel olduklarını belli edercesine parlıyorlardı.

Rae tacı kutudan çıkarttı ve kısa saçlarımın arasına yerleştirdi. "Kehanet elçim için ufak bir hediye," dediğinde düşüncelerime sahip çıkmak için kendimle savaştım.

"Rae, buna gerek yoktu." Boğazımı temizledim. "Ben daha önce hiç hediye almadım, nasıl karşılık vermem gerektiğini bilmiyorum."

Başını yavaşça sola doğru eğerken koyu renk kaşları çatıldı. "Sana kimse özel olduğunu hissettirmedi mi Mara?"

Kalbim tekledi, midemden yukarı bir hüzün dalgası yükseldi. "Kutsal gelindim ben ama-" Susmak zorunda kaldım çünkü bakışlarında gördüğüm o yoğun şey beni durdurdu. Gözlerinin içinde yıldızlar olmasa da yine de farklı bir şeyler olduğunu sezebiliyordum.

Sonunda konuştuğunda, "Meadros sana düğün hediyesi olarak ne verdi?" diye sordu.

Bir anda ağzım dilim kurudu. "Hiçbir şey. O böyle şeylerden hoşlandığımı bilmiyordu."

"Biliyor musun seni ondan ayırdığım için bir an bile pişmanlık çekmiyorum." Hala kucağımda açık duran sandığın ağzını kapattı. "Bunu daha önce yapmadığım için pişmanlık çekiyorum."

Başımı eğdim. "Ben seni çağırana kadar varlığımdan haberin yoktu," diyerek güldüm.

Rae'nin soğuk parmakları çenemi kavradı ve yukarı kaldırdı. "Seni duyuyordum," dediğinde ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Bir tapınakta tanrılara

alenen hakaret edecek kadar arsız bir kızdın."

Neler söylediğimi daha fenası neler düşündüğümü çok iyi bildiğim için kulaklarım utançla kızardı.

Rae'nin sıcak bakışları bir anda buz gibi oldu. "Orası eskiden benim tapınağımdı," dediğinde nefesi suratımı yaladı. "Aslında yanlışlıkla da olsa kendini tapınağın gerçek tanrısına adamış oldun."

Orada geçirdiğim saatleri, günleri düşündüm. Sürekli dua ediyor, Apollon'u ihya etmek için ona şükranlarımızı sunuyorduk. Kendi evinde başka bir tanrıya tapılmasını izlemek onun için azap verici olmuş olmalıydı. Özellikle de o zamanda onu öldürmüş bir tanrıya ibadet edilmesini izlemek.

Rae'nin düşüncelerimi okuduğunu biliyordum çünkü bunu gözlerimin içine bakarak alenen yapıyordu. "Bu büyü," dediğinde sesi hafifçe çatladı. "Gerçekten ilginç işliyor."

Ne demek istediğini anlamayarak suratına baktım ama o konuşmaya devam etmedi. Yalnızca parmaklarını benimkilere dolamakla yetindi. Ondan gelip benim bedenime sızan enerjiyi hissettim. Arzuyu hissettiğimde ise yüreğim burkuldu. Başka birine aşıkken ona karşı böyle şeyler hissedebiliyor olmam normal miydi?

"Ona aşık değilsin," dedi parmakları bileğimde ilerlerken. "Sadece seni bir kadın gibi hissettirecek başka kimseye sahip değildin."

Elleri ellerimden bacaklarıma indiğinde vücudumdaki tüm tüyler havaya kalktı.

Başını kaldırıp bana öyle bir baktı ki isterse onun için her şeyi yapabileceğimi fark ettim. Düşüncelerimi elbette okudu çünkü elleri yavaşça elbisemin açıklığından içeri doğru süzüldü. "Gerçekten yapar mısın?" diye sorduğunda bir cevap beklemediği açıktı.

O yukarı doğru ilerlerken gözlerini bir an bile gözlerimden ayırmadı. Parmakları bacaklarımın arasına yaklaştığında durdu ve geri çekildi. "Sana bir gün dokunacağım Mara," dedi. "Seninle sevişeceğim ama bunu sen isteyeceksin, ben değil."

O kadar ani bir şekilde geri çekildi ki ben daha neler olduğunu bile anlayamamıştım.

Rae beni darmadağın bıraktığının farkında olarak gülümsedi. "Haydi gidelim," derken sesindeki keyifli tonu gizlemeyi beceremedi. "Daha fazla bekletmememiz gereken bir kral ve tanrı var."

Derin bir nefes aldım ve hiçbir şey olmamış gibi yataktan kalkarak kırmızı elbisemi düzelttim.

Rae'yle birlikte saraydan çıkıp Troya'nın kalbindeki kraliyet sarayına ilerlerken zihnimi ondan uzak tutmak için biraz önce yapacağımız görüşmeyi düşündüm.

Troya Kralı Hector Karr'ı bizzat kendi sarayında ağırlamak istemişti. Evet, kralın ismi Hector'du. Rae gündüz tapınaktan çıkarken bir şekilde diğer zamanda neler yaşandığını hisseden halkın, o zamanda yiğitçe savaşarak ölen prenslerinin anısına kraliyette doğan tüm erkek çocuklarına Hector ismini verdiklerini söylemişti.

Karr ise bu zamandaki Sparta'nın koruyucu tanrısıydı. Benim zamanımda bile korkutucu askerleriyle tanınan bu şehir devletinin Rae gibi tanrıların hüküm sürdüğü bu zamanda neler yaptıklarını hayal etmem bile güçtü.

Ama Kraliyet Sarayını gördüğümde hayal etmeme fazla gerek olmadığımı anladım. Sarayın girişinde devasa iki heykel vardı ve ikisi de Rae'ye aitti. Biraz önce aramızda yaşananların üstünü örtmesini umarak, "Doğruyu söyle, Hector'a bunları buraya dikmesini sen mi söyledin?"

Rae öyle bir kahkaha attı ki yer yerinden oynadı sandım. Sarayın merdivenlerini çıkan insanlar durup tanrılarının gülüşüne baktıklarında Rae kendini toparladı. "Yine arsızlık yapıyorsun," dese de gülmemek için yavaşça dudaklarını ısırdığında gözlerimi ondan alamadım. Bakışlarımı yakalayarak anında ciddileşti ve boğazını temizledi. "Hayır Mara," derken sesini kıstı. "Hector'un sarayı sevişmek için uygun bir yer değil. Seninle sevişeceğim zaman bütün sarayı boşaltmam gerekecek."

Kan beynime sıçrarken onu gerimde bırakıp merdivenleri çıkmaya başladım.

Ahlaksız herif.

Zihnimde tepkimi anlamak için dolaştığını bildiğim için bütün dikkatimi merdivenlerdeki mozaiklere verdim. Her bir basamağa ayrı bir hikaye işlenmiş gibiydi. Bir basamakta bir av sahnesi mozaiklerle hikayeye dökülmüşken bir başkasında ise birbirinden güzel kadınların hikayesi anlatılmıştı.

En tepeye geldiğimde ise beni yere işlenmiş Rae'nin gözleri karşıladı. O ve onun her şeyi gören o yıldızlarla dolu gözleri.

Rae yanıma geldiğinde beni belimden hafifçe itip yürüttü. "Gerçeği yanında dururken hayran hayran gözlerimin mozaiklerine bakman sinir bozucu," dedi ve başıyla onu selamlayan bir askere karşılık verdi.

Birlikte sarayın içine girdiğimizde gördüğüm büyüleyici manzara karşısında nefesim tutuldu. Daha önce hiç bu kadar zengin bir şehirde

bulunduğumu hatırlamıyordum. Etraf renkli ipeklerden yapılma tüllerle kaplıydı. Girişte dört kişilik bir ekip küçük bir gösteri sergiliyordu. Ellerinde tuttukları ahşap maskeleri elden ele gezdiriyor, bir efsaneden alındığı belli olan sahneyi canlandırıyordu.

Ellerinde şarap testileriyle kadınlar geziyor, etrafı gözleyen askerler bile keyifli görünüyordu.

Renkli tuniklerinin içindeki kadınlar ve erkekler birbirleriyle sohbet ederken onların konuşmalarına odanın içinden yükselen tatlı bir lir sesi eşlik ediyordu.

Rae'yle birlikte tüllerle kapılı bir kapıdan geçtik ve ziyafet salonuna ulaştık. Duvarlardaki renkli çizimleri daha önce bir yerde gördüğümü hatırlamıyorum. Troya'nın yanında dünyanın bütün şehirleri ucuz ve özensiz kalıyordu.

Ziyafet salonunda büyük bir masa vardı ve sandalyelerin arkasında ise devasa tanrı heykelleri bizi karşıladı. Bu heykellerin hangi tanrılara ait olduğunu bilmesem de içlerinden Rae ve Farah'a ait olanları seçmeyi başardım.

Sonra onu gördüm, tahtında oturan Troya Kralı Hector'u. Bizi gördüğünde altından tahtından kalktı ve ellerini havaya kaldırarak bize yaklaştı. Otuzlu yaşlarının sonunda oldukça yakışıklı bir adamdı. Üzerine zümrüt yeşili, altın işlemeli bir kaftan giymişti. Uzun kahve saçlarının bir kısmı örülmüş, saçlarına taktığı boncuklar sakallarına da yerleştirilmişti.

Kral Hector Rae'yi kucakladı sonra da saygıyla önünde eğildi. Hemen yanında oturan güzel kraliçe de zarif adımlarla yanımıza ulaştı ve Rae'nin önünde yerlere kadar uzandı.

Hector'un sıcak kahverengi gözleri bana döndü. "Demek hemşerim Mara sensin."

Daha önce hiçbir kralla karşılaşmadığım için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Hector bunu anlamış olacak ki ellerimi kibarca tuttu ve parmaklarımın üzerine bir öpücük kondurdu.

Hep birlikte yemek sofrasına geçtiğimizde şehrin önde gelen isimleriyle birlikte masaya yerleştik. Rae masanın öbür ucunda, Hector'un tam karşısında oturuyordu. Solundaki yer boş olsa da beni sağına oturttu.

Hizmetliler yemek servisine başlamışlardı ki tüllerle kaplı kapının dışında kopan gürültülerle herkesin başı o yöne döndü.

Rae gelenin kim olduğunu anlamışçasına kadehini dudaklarına götürürken güldü. "Bazı şeyler gerçekten de hiç değişmiyor sanırım."

Rae lafını henüz bitirmişti ki kopan gürültünün sebebi odaya daldı, kapıdaki tüllere dolanınca birkaç tanesini öfkeyle çekiştirdi. "Siktir, bunlar ne?" Tüllerin bir kısmını kopartıp yere attı ve koca cüssesiyle içeri daldı.

Baştan aşağıya savaş zırhlarının içinde olan bu adamı gören hizmetliler koşarak üzerindeki zırhları çıkartmasına yardım ettiler. Adam şık tuniğiyle kaldığında bize doğru ilerledi.

Kırmızı gözleri masanın üzerinde gezindi ve en sonunda Rae'nin üzerinde durduğunda, "Rae, eski dostum," dedi. Bu iki tanrı birbirini kucaklarken masadaki herkes yemeğini bırakmış ve ayağa kalkmıştı.

Rae adamın omzunu sıkıca tutup, "Senin için bir ziyafet hazırladık, Karr," dedi.

Karr başıyla Hector'u ve kraliçesini selamladı, alıcı gözle masayı süzdü. "Görüyorum ve açlıktan ölüyorum," dedi. "Kıçını kaldırıp zahmet edip de Sparta'ya gelseydin daha memnun olurdum açıkçası."

Rae'nin solundaki boş yere oturduğunda ilk defa o zaman göz göze geldik. Gözleri o kadar yoğun bir kırmızıydı ki elimde tuttuğum şarapla hemen hemen aynı renkteydi.

Rae Karr'a, "Bu Mara," dedi.

Karr alnına düşen koyu renk kıvırcık saçlarını geri yatırırken kaşlarını havaya kaldırdı. "Demek Rae'nin gelini sensin."

Ona cevap vermek için ağzımı açsam da Rae benden önce davranarak, "O kimsenin gelini değil," dedi. "O yalnızca Mara." Sesi biraz asabi çıksa da gülüşüyle sözlerini yumuşattı.

Bu söylediğinin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor muydu bilmiyorum ama onunla göz göze gelmektense önüme bakmayı tercih ettim.

Karr şarabından büyük bir yudum alırken, "Rae'nin başına bela olmuşsun diye duydum," dedi.

Sakince tabağımdaki ete bıçağımı geçirirken, "Savaş tanrısı olarak bundan memnun kalmış olmalısın," dedim.

Ona cevap verdiğimi duyan masadaki tüm başlar şaşkınlıkla bize döndü. Hector'un bile suratında çekimser bir ifade vardı.

Karr büyük bir dikkatle bana baktı. "Benimle konuşabilen bir kadın."

Gülümsedim ve onu, "Seninle konuşabilen bir insan," diyerek düzelttim.

Karr bir süre sessizce bakmaya devam etse de en sonunda kahkahalar atarak gülmeye başladı. O kadar şiddetli bir şekilde gülüyordu ki elinde tuttuğu kadehteki şarabın bir kısmı tabağındaki ete döküldü. "İnanılmaz, gerçek de Rae'nin dediği gibi diğer ölümlü kadınlara benzemiyormuşsun."

"Sanırım bu bir iltifat," diye cevap verdim ona. Şansımı zorladığımı biliyordum ama kahkahası beni cesaretlendirmişti.

Karr ne kadar eğlendiğini belli eden bir tonda, "Elbette öyle," dedi.

Yemeğin geri kalanı Karr'ın Sparta'daki birliğinden bahsetmesiyle geçti. Askerlerinden ve onları eğittiği dondurucu karlarla kaplı dağlardan bahsederken kırmızı gözleri alev almış gibiydi.

Masadaki Hector da dahil olmak üzere diğer ölümlüler sohbeti sessizce takip etmekle yetiniyorlardı. Bu iki tanrı kendi aralarında konuşurken onları bölmüyor, sadece bu kutsal figürlerle birlikte yemek yiyebilmenin tadını çıkartıyorlardı.

Rae'yle bir daha yalnız kaldığımızda kendi sarayımıza çoktan dönmüştük. Karr da bizimle birlikte gelmiş, buraya defalarca geldiğini belli edercesine odasının nerede olduğunu bile sormadan sarayın koridorlarında gözden kaybolmuştu.

Tam odamın olduğu koridora girecekken Rae kolumu tutup beni durdurdu. "Benimle bir kadeh şarap iç," dedi ve cevabımı beklemeden başka bir koridora yöneldi.

Bu koridor sarayın diğer koridorlarının aksine siyah taşlardan yapılmaydı. Benim koridorumda her zaman etrafta hizmetliler bulunurdu ama burada bizden başka kimse yokmuş gibi görünüyordu.

Koridorun sonundaki kapının önüne geldiğimizde Rae durdu, kapıyı açıp benim içeri geçmem için geri çekildi.

Bu nasıl mümkün olabilirdi bilmiyorum ama odanın tavanı tamamen açık gökyüzünü gösteriyordu. Odanın tam ortasına yerleştirilmiş yatağın üzerinde yıldızlar kayıyor, gezegenler yer değiştiriyordu.

Rae arkamdan yaklaşıp, "Benim odam," diye açıkladı.

Elbette onun odasıydı, ondan başka hiç kimsenin yıldızlarla kucaklanmış bir odası olamazdı.

Rae kapıyı arkasından kapatarak içeri girdi ve odadaki pencerenin önüne yerleştirilmiş masanın üzerindeki testiyi eline alarak ikimize de birer kadeh şarap doldurdu.

O odanın içinde hareket ettikçe etraftaki mumlar da yanıyor, içeriyi yumuşak bir ışık kaplıyordu.

Oturacak bir yer olmadığı için mecburen yavaşça yatağa oturdum. Elime kadehi tutuşturduktan sonra o da yanıma oturdu. "Çok yeteneklisin Mara," dedi lafı daha fazla uzatmasına gerek bile kalmadan. "Büyü konusunda etkileyici yeteneklerin var."

Dudaklarımı ısırdım. Bunun ben de farkındaydım ama yıllardır küçük çaplı büyülerle yetindiğim için tam olarak neler yapabileceğimi bilmiyordum. İşi şakaya vurmaya çalışarak, "Evet bir tanrıyı iki kere büyülemeyi başardım," dedim.

Sözlerim Rae'yi güldürse de ciddi ifadesini korumaya devam etti. "Yarın sabah seninle yola çıkacağız," dedi. "Kirke'ye gideceğiz, seni bekliyor."

"Aiaie Cadısı Kirke mi? O bu zamanda da var mı?"

Rae başını salladı, baharatla tatlandırılmış şarabından bir yudum aldı. "Kirke her iki zaman arasında tek bir kişi olarak varlığını sürdüren nadir ilahlardan." Durdu, ne tepki vereceğimi tartmaya çalışır gibi bir süre beni izledikten sonra, "Seni eğitmeyi kabul etti," dedi.

Şaşkınlıkla ne söylemem gerektiğine karar veremeyerek kendi şarabımdan büyük bir yudum aldım. "Ben buna layık mıyım bilmiyorum."

"Sen her şeye layıksın," dediğinde yine aynı şey oldu. Bakışlarını gördüğüm anda yine benden istediği her şeyi yapabileceğimi fark ettim. "Karr buraya boşuna gelmedi Mara, savaşta her türlü yeteneğe ihtiyacımız var."

Kehanetin ona anlatmadığım kısmını düşüncelerimden uzak tutmaya çalışsam da onun yanında savaşmamı isteyeceğini çok iyi biliyordum. "Seninle savaşmamı istiyorsun."

Rae kadehini yere bıraktı. "Buna zorunda değilsin ama burada kalman gerekiyor. Kehanetlerime ulaşmamın görünen tek yolu sensin. Hayatta kalabilmen için de kendini korumayı öğrenmen gerekiyor, senin yaşamını benim veya bir başka tanrının insafına bırakamam."

"Seninle savaşırım," dedim o günün geleceğini bilerek. "Sonuçta inandığım tek tanrı sensin."

Rae'nin gözlerinde bir yıldız kaydı. "Bana öyle bakma," dedi sessizce.

"Güzelsin," dedim ağzımdan çıkanları durdurma fırsatı bulamadan.

Rae boğazını temizledi, elimdeki kadehi aldı. "Bu gece burada uyumak ister misin?" diye sordu.

Kafamı kaldırıp tepemizdeki göğe bakarak, "Çok isterim," dedim.

Rae gülümsedi, yataktan kalktı. "Karr'la konuşmam lazım, gece döndüğümde uyumamış olursan bu manzaranın tadını birlikte çıkartabiliriz."

Gidecek olması bende hayal kırıklığı yaratsa da aklıma Meadros'u getirerek bu düşünceleri zihnimden kovmaya çalıştım.

Çalıştım diyorum çünkü bunda son derece başarısız oldum.

Rae odadan çıkmadan önce kafamdaki tacı çıkarttı, büyük bir özenle yatağın yanına bıraktı.

O gittiğinde geldiği ana kadar uyanık kalmaya çalışarak gökyüzünü izledim ama bunda başarısız oldum çünkü çok kısa bir süre sonra uykuya daldım.

Vardır her tanrının bir zayıf noktası aramasını bilene.

Herkese yeniden selam çok ayrı kaldık değil mi, bir güncük..... Kendimi bu hafta Ahmet Mithat Efendi gibi hissettim yazdıkça yazdım sdsfıdsopfjskfoıdfjpdfjdf 5 bin olmamız şerefine üç kutsal bakire adına üçledim bölümler.

Evet hepimiz sanırım Rae'ye biraz doyduk o yüzden yemin billah ediyorum ki bölüm cuma ya da cumartesi dçşfopfdf (Yazmaya başladım bu arada biri beni durdursun....)

Bence her hikayede ilk beş bölüm falan ölü toprağı vardır, sonra açılır. Bana artık açılıyoruz gibi geldi siz ne düşünüyorsunuz.

Tapınaktan hepinize selamlar, seviliyorsunuz.

-Kaos.

Bölüm 8, Cadının Kalbi Ateşten

Bölüm 8, Cadının Kalbi Ateşten

Azgın dalgaların vurduğu kıyıya çıktığımızda donuyordum. Hayatımda daha önce rüzgarın bu kadar sert esebileceğine hiç şahit olmamıştım.

Deniz kabarıyor, rüzgar suları yalayıp suratımıza serpiştiriyordu. Saniyeler önce Troya'nın sıcak havasındayken bir anda amansız ve çetin hava koşullarına geçmek bedenim gibi zihnimi de dondurmuştu.

Rae beni sulardan korumaya çalışarak kollarının arasına aldı ve hızlı adımlarla kıyıdan uzaklaşmaya başladı. Troya'daki tapınağının oradaki suya dalmış ve kendimizi Kirke'nin hırçın denizinde bulmuştuk. Bizim şehrimizde de tapınağı suyun kenarında olduğu için onun suyu bir çeşit geçiş kapısı olarak kullandığını çok geçmeden anlamıştım.

Kıyıdan uzaklaştıkça üzerimize yağan sular dinse de rüzgar tüm gücüyle esmeye devam ediyordu. Dişlerim birbirine çarptığında Rae'nin bedeninden yükselen yoğun sıcaklık beni sardı.

Belki de ilk defa yanımdaki adam bir tanrı olduğu için şükrediyordum çünkü biraz daha bu soğuğu çekmek zorunda kalsam muhtemelen ölümlü kıçım donacaktı. Tüm alakası düşüncelerimde olan Rae güldü ve sıcaklığı biraz daha arttırdı.

Kirke'nin evi kıyıya fazla uzak olmasa da yakın da sayılmazdı. Neden bilmiyorum onun derme çatma bir evde yaşadığını düşünmüştüm ama yanılmışım. Bir tapınağa benzeyen küçük ama görkemli bir yapı karşımıza çıktığında bunun onu evi olduğunu hemen anladım.

Kirke yanında devasa bir aslanla birlikte bizi evinin merdivenlerinde bekliyordu. Bizi gördüğünde aslanının başını yavaşça okşadı, aslan sahibesinden aldığı sessiz emirle evin içine girerek gözden kayboldu.

Rae beni kollarının arasında tutmaya devam ederken Kirke bize doğru yaklaştı. Hayatımda daha önce hiç bu kadar çekici bir kadın gördüğümü hatırlamıyordum. Zeytin yeşili gözleri kavruk teninde parlıyor, uzun kahverengi saçları özensizce toplansa da ona çekici bir kava katıyordu.

O tam anlamıyla bir cadıydı, o hareket ederken rüzgar onun etrafında eğilip bükülerek ona değmeden geçip gidiyordu.

Elini uzatıp beni Rae'nin kollarının arasından çıkarttı. "Gel kızım, seni biraz ısıtalım."

Kirke sıcak elleriyle beni tutup evin içine sokarken Rae de sessizce arkamızdan bizi takip ediyordu. Eve girdiğimizde donmuş uzuvlarım birer birer çözülüp rahatladı. İçerisi sanki dışarıda fırtına kopmuyormuş gibi sıcak ve huzurluydu.

Kirke beni çıtır çıtır yanan ocağın karşısına koyduğunda minnetle ona baktım. Gülümseyerek başımı okşadı ve omuzlarıma kalın bir şal örttü. "Bu şalı ben dokudum," derken sesinden çıkarttığı işten dolayı ne kadar gururlu olduğu anlaşılıyordu.

Şala sıkıca sarınırken, "Teşekkür ederim," dedim.

Rae rahatsızca ayakta dikilmeye devam ederken Kirke'yle göz göze geldiler. Onun bu hali Kirke'yi keyiflendirmiş olacak ki, "Korkma sen domuza çevirmeye niyetim yok," dedi.

Elimden olmadan güldüm ama Rae'nin öfkeli bakışlarını gördüğüm anda sustum. Demek ki kibir yüklü kehanet tanrısının bile bu hayatta çekindiği birileri varmış.

"Nazik ev sahipliğiniz için teşekkür ederiz Kirke," dedi Rae kibar ama asabi bir ses tonuyla. Hala ayakta dikiliyordu ve buradan bakınca hiç de rahat gibi görünmüyordu.

Kirke odanın içinde gezinip bir şal daha aldı ve onu da Rae'ye uzattı. "Bir cadı başka bir cadıyı daima desteklemeli." Gözleri neşeyle parladı. "İyi ki siz erkekler büyü yeteneklerimizin farkında varamayacak kadar aptalsınız, size büyü öğrenmek çekilmez olurdu doğrusu."

Kirke odanın içerisinde oradan oraya gezinirken Rae gözlerini bir an bile onun üzerinden ayırmıyordu. "Bir hafta sonra onu almak için geri geleceğim," dediğinde şaşkınlıkla ona baktım. Burada benimle kalacağını düşünmüştüm.

Kirke kahkahalarla gülerken, "Bir haftada ona anca seni nasıl domuza dönüştürebileceğini öğretirim," dedi.

Rae dişlerini sıktı, belli ki bu kadınla iyi geçinme konusunda kendisiyle savaşıyordu. "O benim kehanet elçim, ondan daha uzun süre ayrı kalamam."

Kirke kaşlarını kaldırdı ve her bir kelimeden zevk aldığını belli ederek, "Kehanetlerini çalan kadın demek istedin sanırım," dedi bastıra bastıra.

"Her neyse, artık olduğu kadar."

Rae Kirke'nin sözlerini duymazdan gelerek bana yaklaştı, hemen önüme diz çöktü. "İsmimi andığında neler olduğunu duyabildiğimi biliyorsun, sadece bana seslenmen yeterli." Suratımı parmaklarının tersiyle okşadığında ona engel olmadım. "Ona güvenebilirsin."

"Teşekkür ederim," dedim. "Ölmeden önce bu sefer sana seslenmeye gayret ederim."

Rae yavaşça alnımı öptü ve benden uzaklaştı, Kirke'ye dönerek bir kez daha, "Bir hafta," dedi ve kapıdan çıkıp gitti.

Kirke Rae'nin arkasından alayla baktıktan sonra rahat hareketlerle gelip karşımdaki boş sandalyeye oturdu. "Erkekler sence de dünya Atlas'ın omuzlarında değil de kendi omuzlarındaymış gibi davranmıyor mu?" İki elini çırptı, ellerimin arasında sıcak şarap içti. "Erkeklerden uzak bir haftanı kutlamaya bence şimdiden başlamalıyız."

☼ ☼ ☼

Hayatımda daha önce bu kadar otu bir arada gördüğümü hatırlamıyordum. Çoğunun ismini bile bilmesem de Kirke bilmeme gerek olmadığını söylemişti. Tek tek bütün otları bana koklatmış, zehirli olmayanların ise tadına baktırmıştı. "Hangi büyü için hangi karışımın gerektiğini bilirsen önünde hiçbir şey duramaz kızım," dedi.

Elimde tuttuğum pembe ve mor çiçekli bitkileri itinayla yapraklarından ayırırken, "Ona kehanetlerini geri vermemin bir yolu yok mu?" diye sordum.

Kirke uzanıp yaprakları çiçeklerinden düzgünce ayırmış mıyım diye bakarken, "Bu eski bir insan büyüsü kızım, geri döndürmek seni öldürür," dedi.

Yaprağın dikeni elime battığında acısa da onu elimde tutmaya devam ettim. "Sonsuza kadar kendimi ona bağladım."

Başını sallayıp beni onayladı, elindeki kusursuz püreye baktı. "Hem de iki anlamda. Hem onu kendine bağladın hem de kehanetlerini çaldın." Yeşil gözlerindeki gururlu ifadeyle bana baktı. "Erkeklerle oynamayı bilen kadınları severim, özellikle de tanrıların hakkından gelenleri."

Bitirdiğim karışımı ona uzattım. "Bu her türlü yarayı iyileştirecek mi?"

Serçe parmağını püreye batırdı, dilinin ucuyla bir kısmını tattı. "Hem de hepsini, tanrıların açtığı yaraları bile."

Üç gündür bana temel bazı büyüleri öğretiyordu. Sabahın erken saatlerinde kalkıyor, evinin rüzgar tarafından korunan bahçesinde dolaşıyor

ve ihtiyacımız olan otları topluyorduk. Kirke yalnızca çok iyi bir öğretmen değil oldukça yetenekli bir cadıydı da. Bana istediğimde görünmez olabileceğim bir büyüyle savaş sırasında güçleneceğim bir büyü de öğretmişti.

Kirke kesinlikle kusursuz ve ölümcüldü.

☼ ☼ ☼

"Sen hiç aşık oldun mu?" Kirke'nin yanından ayrılmadan önceki son gecemde birlikte ocağın karşısında sıcak şarap içerek oturuyorduk.

Kirke başını birbirine iplerle geçirdiği otlarından kaldırdı, hemen ayak uçlarında uyuyan aslanı derin bir iç çekti. "Bunu bana neden soruyorsun kızım?"

Dokumama yardım ettiği battaniyeyi katlayarak kucağıma bıraktım. "Ben birine aşıktım, yani sanırım, bilmiyorum. Artık öyle hissetmiyorum."

Kirke elini uzatıp yavaşça aslanının başını okşadı. "Bunda bir sorun yok kızım, aşk değişebilir, başkasına kayabilir."

İç çektim, içimde dolup taşan hisleri birine anlatmazsam patlayacakmış gibi hissediyordum. "Kendimi suçlu hissediyorum," diye itiraf ettim. "Sürekli bir hata yapıyorum ve birini düzeltemeden diğerine sebep oluyorum."

"Çünkü yaşıyorsun ve nefes alıyorsun." Aslanı onu yavaşça yalarken gülümsedi. "Hata yapmak yaşamanın bir parçası."

"Ben evliyim," dediğimde bunu söylemek dilimi yakmış gibi hissettirdi. Ondan uzaktaydım hem de çok uzakta.

Ayağa kalktı ve odanın içinde dolanarak binlerce otla dolu raflardan birine gitti. "Ama onun yanında olduğun zamanda evli değilsin." Yanıma geri döndüğünde elinde kalın bir defter tutuyordu. "Bunun içinde bildiğim tüm büyüler var, gecelerini bunları okuyarak geçirirsen kazanmamızı sağlayabilirsin"

Kazanmamızı demesi dikkatimden kaçmamıştı. "Bir taraf tutuyorsun," dedim.

Dudaklarını ısırdı. "Elbette bir taraf tutuyorum yoksa sana yardım etmezdim, kızım." Yeniden yerine oturmadan önce baharatlarla tatlandırılmış şaraptan ikimize de birer kadeh koydu.

Kadehimi bana uzattığında, "Troya Savaşı neden çıktı?" diye sorma cesaretini buldum kendimde. "Hepimizin bildiği gibi gerçekten de Troyalı Helene ile mi ilgili?"

Kirke koltuğuna oturduğunda gözlerinde bilge bir ifade vardı. Kaç hayat gördüğünü düşündüm, kaç tanrı. Bu adada zamandan uzakta yaşarken dünyada ne fırtınalar kopmuştu kim bilir. Hiç o fırtınaların kendi yüreğinde de koptuğunu hissetmiş miydi acaba? Belki de fırtınan kendisi olmuştu.

Tuhaf bir şekilde kuş tüylerini andıran saçlarını eliyle düzeltti, uzaklara dalıp gitti. "Sorduğun şeye cevap veremem ama savaşın sonunda çok büyük bir şeyden vazgeçmek zorunda kaldığını söyleyebilirim." İsmini anmasa da onun Rae'den bahsettiğini biliyordum. Muhtemelen Kirke de ismini andığımızda bizi duyabildiğini bildiği için bu bir hafta boyunca özellikle ismini kullanmaktan kaçınmıştı. "Bu yüzden bu sefer kazanmanın onun için çok önemli olduğunu biliyorum."

Oturduğum yerde bacaklarımı kendime çektim. İçime bir hüzün çökmüştü. O anda bu hüznü içimden söküp atabilmeyi diledim ama bunu yapamayacağım biliyordum. Bu yüzden sadece kucağımdaki battaniyeyi okşamakla yetindim, düzgünce katlanmış uçlarında parmaklarımı gezdirdim. "Her tanrının bir ikizi var mı?" diye sorarken en azından bu soruma cevap alabileceğimi umdum.

"Zeus, Poseidon ve Hades dışında hepsinin var," dedi kadehinden büyük bir yudum alırken. "Persephone'nin de yok, Zeus Hades'in karısından bir tane daha yaratacak kadar delirmediği için öyle bir hata yapmadı."

"Ve sen," dedim hayranlıkla. "Sen de teksin."

Güldü ama çıkan ses daha çok acı dolu bir haykırışa benziyordu. "Bu bir lütuf mu lanet mi henüz karar veremedim."

Kirke tüm dikkatini ayakucunda uyuyan aslanına verdiğinde konuşmamızın son bulduğunu anladım. Şu son bir haftadır onunla aramızda görünmez bir duvar olduğunu hissediyordum. Ne zaman bana kendini açacağını hissetsem de o görünmez duvarın ardına gizleniyor, kendini benden uzaklaştırıyordu. O yalnız bir kadındı ve her şeyden önce bu yalnızlığı seviyordu.

Odama döndüğümde kendi dokuduğum battaniyeyle kitabı başka bir örtüyle küçük bir bohça haline getirdim. Yatağa uzandığımda uykum olmasa da kendimi uyumak için zorladım. Uyumazsam eğer Meadros'u düşüneceğimi biliyordum. Ona aşık olduğuma emindim ama artık öyleymişim gibi hissetmiyordum. Onu hala seviyordum, onun için hala her şeyi yapardım. Sadece onu düşünmek artık bana savaşacak gücü vermiyordu.

Kapalı gözlerimi iyice yumdum ve Rae dışında her şeyi düşünmeye çalıştım. Onun bakışlarını, ellerini hatta sesini bile zihnimden uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Sonunda başarısız olup onu düşündüğümde öfkeyle yataktan kalktım. "Çık zihnimden," diye karşımdaki duvara bağırdım. O sanki karşımdaymış gibi ona sinirlenmek bana kendimi iyi hissettirmişti. Bu odada, bu dünyada aslında ne kadar yalnız olduğumu bana unutturmuştu.

Bu düşünce beni bir dalga gibi çarptığın yıkılarak yatağa çöktüm. Neden Meadros'a aşık olmaya bıraktığımı anlamıştım.

☼ ☼ ☼

Güneş doğarken uyanıp onu beklemeye başladım. Küçük bohçamla birlikte odamdan ayrıldığımda Kirke'yi dokuma tezgahının başında buldum.

Camdan baktığımda denizin kaynamaya başladığını gördüm, onun geldiğini anladım. Bohçamı elimde sıkıca tutarak denizden çıktığı anı görebilmek için parmaklarımın ucunda kalktım.

"Sana bir şey sormama izin ver kızım." Kirke yumağındaki dolanmış iplerin oluşturduğu düğümü hançeriyle kesti. "Onu kendine bağladığın büyüyü nereden öğrendin?"

Beklenmedik sorusu beni şaşırtsa da yine de ona dürüst olmaya karar verdim. "Bir yerden öğrenmedim."

Sakince bir düğümü daha kesti. "Bir tanrıyı kendine bağlayacak kadar güçlü bir büyüyü nasıl yaptın o zaman?" Sorusu o kadar gelişi güzeldi ki elimde olmadan kendimi rahatsız hissettim. Sanki bana güvenmiyor, yalan söylediğimi yüzüme vurmaya çalışıyordu.

Arkamı döndüğümde Kirke'nin tepkisiz suratıyla karşı karşıya kaldım. "Bir gün uyandığımda böyle bir büyü olduğunu biliyordum." Gerçekten yalan söylemiyordum ama bana bakışları duygudan ve tepkiden o kadar uzaktı ki acaba kendime de gerçeği unutturabilecek kadar iyi yalan söyleyip söyleyemediğimi düşündüm.

Elindeki hançeri tezgahın yanına sakince bırakıp, "Geldi," dedi. "Eve doğru yürüyor."

Geldiğini biliyordum çünkü enerjisi çoktan evi doldurmuş, havaya karışmıştı.

Kirke ayağa kalkıp kapıya ilerlediğinde onu takip ettim, yanında durup beklemeye başladım. "Cadının kalbi ateşten," dedi bir sır veriyor gibi büyük bir ciddiyetle. "Senin en büyük silahın kalbin olacak."

Ona ne demek istediğini sormak istedim ama o anda kapı açılıp Rae içeri girdiğinde aklımdaki bütün düşünceler uçup gitti. Sırılsıklamdı ve böyle olmaktan hiç memnun olmadığı her halinden belliydi.

Siyah gözleri beni uzun uzun inceledi, üst dudağı hafifçe yukarı doğru kalktı. "Gitmeye hazır mısın Mara?"

Kirke kollarını açıp bana sarıldı, serin dudaklarını kulağıma dayayıp, "Doğru seçimler yap," diye fısıldadı.

Ona her şey için teşekkür etmek istedim ama o çoktan dokuma tezgahının arkasına yerleşmişti bile. Vedaları sevmediğini az çok tahmin edebiliyordum. Bu adaya gelenler bir gün mutlaka giderdi ama o hep buradaydı. O adanın kendisine dönüşmüştü artık.

Rae'yle birlikte evden çıkıp denize doğru yürürken bu sefer fırtına yerine açık ve aydınlık hava bizi kucakladı.

Rae havaya bulutsuz gökyüzüne bakarak, "Geceleri rahat uyuyabildin mi?" diye sordu.

Sesindeki imayı duymazsan gelerek, "Hem de deliksiz," diye cevapladım onu.

Derin derin güldü. "Dün gece odanın duvarları öyle söylemiyordu." Her anımı izlediğini anlamam için gerçek bir kahin olmama gerek yoktu. Onu düşündüğümü bildiğini biliyordum, şu an bile zihnimi okuyor olmalıydı. Bu yüzden ona cevap vermeden yürümeye devam ettim.

Sahile ulaştığımızda belime sarılan kollarını tutarken ellerim titriyordu. Tüm dikkati zihnimin karanlık köşelerinde olduğu için şehrimdeki yüksek rahibeyi düşünmeye başladım. Onun o fesat bakışlarını aklımın her yanına yaydım.

Rae beni kendine doğru çekerken, "Hile yapıyorsun," dedi.

"Zihnimden uzak durursan hile yapmama gerek kalmaz."

Birlikte suyun içine dalıp yeniden tapınağın önüne belirdiğimizde şaşkınlıkla bana baktı. "Mara?"

Gururla tek bir parçası bile ıslanmamış bedenime ve elimde tuttuğum bohçama baktım. "Kirke bana güzel bir büyü öğretti," derken ona derslerimin başarılı geçtiğini göstermekten gurur duyuyordum.

Islak tuniğini işaret ederek güldü. "Bu kadar paylaşımcı olduğun için teşekkür ederim tatlı Mara." Sudan çıkarken bana bakışından onun da benimle gurur duyduğunu anlayabiliyordum.

Rae şaşılacak biçimde vicdanlı davranarak bu sefer beni saraya kadar yürütmedi, beni kucağına alarak göğe yükseldi. Birlikte sarayın

merdivenlerine geldiğimizde kucağından indim. Bohçamı sıkıca göğsüme bastırarak, "Teşekkür ederim," dedim.

Sarayın içine girdiğimizde şaşkınlıkla durdu. Ona karşı takındığım ılımlı tavrı fark ederek, "Doğruyu söyle, yoksa Kirke sana da mı büyü yaptı? İçindeki arsız kadın nereye gitti senin?"

Gözlerimi devirdim. "Gerçekten birkaç saniye bile dayanmadın."

Onu arkamda bırakıp odama yürüdüm. Odaya girdiğimde banyo teknesinin çoktan odanın ortasına yerleştirildiğini görsem de bunun yerine sarayın arka tarafındaki havuzlara gidip yıkanmayı tercih ettim.

Havuzlar bahçenin en güzel kısmında, büyük ağaç dallarıyla korunmuş bir köşede gizliydi. Mozaik kaplı büyük havuzda birkaç hizmetli yıkanıyor olsa da beni görünce sudan çıktılar.

Üzüntüyle tuniklerini üzerlerine giyip benden uzaklaşmalarını izledim. Ephi veya Dora dışında genelde kimse benimle doğrudan konuşmayı tercih etmese de bu alışkın olduğum bir durumdu. Yıllarca üç kızla yaşamımı paylaşmıştım ve onlar dışında rahiplerle rahibeleri saymazsam konuşacak başka kimsem yoktu.

Üzerime giydiğim ince tuniği çıkartıp güneşle ısınmış havuza girdiğimde tüm kaslarım gevşedi, ayaklarımı keyifle mozaik kaplı zemine sürttüm.

Yeterince temizlendiğime kanaat getirdiğimde suyun tadını çıkartmak için basamaklardan birine oturdum ve gözlerimi kapattım.

"Bu bana bir anıyı hatırlattı." Rae'nin sesi tam karşımdan gelince gözlerimi açtım ve onunla burun buruna geldim. "Seninle ilk tanıştığımda da ıslaktın."

Suyun içinde çıplak olduğunun rahatlıkla farkında olduğum için gözlerimi suratından ayırmamak için büyük bir çaba harcadım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni özledim," dedi bir çırpıda. "Sen olmayınca bu sarayda benimle laf dalışı yapacak birini bulmak zorlaşıyor." Gözleri benimkilerin aksine arsızca bedenimde dolaşıyordu. Dilini alt dudağında gezdirdiğinde zihnimin içinde oluşan görüntülere sahip çıkabilmek için tırnaklarımı avuçlarıma geçirmek zorunda kaldım.

Suyun içinde zarifçe hareket edip arkama geçti, havuzun kenarındaki gül suyu dolu testiyi alıp yavaşça sırtımdan aşağı döktü. "Dur," dedim ama sesim bana bile devam et der gibi geldi.

Bir eliyle yavaşça sırtıma dökülen saçlarımı çekti. "Sen de merak etmiyor musun?" diye sorarken sesi gece kadar karanlıktı. "Acaba bu bağ

birbirimize gerçekten dokunduğumuzda bize ne yapacak diye düşünmeden duramıyorum."

Sırtımı onun gövdesine dayadığımda kazandığı galibiyetle öne eğilip boynumu öptü. "Benimle savaşmayı bırakacak mısın?"

Ondan biraz uzaklaşarak yüzümü ona döndüm. Ne kaybederim diye düşündüm, onu bir kere hissetsem dünyanın sonu gelmeyecekti. Ona bir kez istediğim gibi dokunsam ölmeyecektim, kimse ölmeyecekti.

"Odama gel," dedim kendi cesaretime de şaşırarak.

Sudan çıktım ve tuniğimi aceleyle üzerime geçirerek odama doğru yürümeye başladım. Şimdiye kadar zaten hiçbir zaman kurallara uygun yaşamamıştım. Kirke haklıydı, evliydim ama onun zamanında değil.

Arkamdan geldiğini çok iyi bildiğim için dönüp kontrol etme gereksinimi bile duymadım. Odama girdiğimde arkamızdan kapıyı kapattı.

Suratındaki arzu dolu ifadeyi ve beklentiyle parlayan gözlerini gördüğümde kendimi daha fazla tutamayıp öne doğru atıldım, onu yatağa ittim. "Arsız olduğunu her zaman biliyordum," diye fısıldadığında güldüm.

Yatakta üzerine çıkarken ikimize de yer açmak için kenara kaydığında kafasını bohçama çarptı, kitaba vuran kafasından tok bir ses çıktı. Merakla kafasını çevirdiğinde doğru zamanın geldiğini anladım.

Hala kucağında olduğum için bohçayı alabilmem için üzerinden uzandım, dudakları yavaşça boynuma dokundu. İçini açıp kitabın altındaki battaniyeyi ona uzattım.

Ağzı şaşkınlıkla açılsa da yine de battaniyeyi aldı. "Senin için," dedim yumuşak katlarını açıp yüzeyinde ellerini gezdirmesini izlerken. "Ben dokudum."

Rae uzandığı yerden doğrulduğunda göğüslerimiz birbirine çaptı, battaniye aramızda kaldı. "Bana hediye verdin," dedi sesindeki anlayamadığım o tonla. "Bana."

Utanarak bakışlarımı kaçırdım. "Taç için teşekkür etmek istedim."

Rae çenemi kavradı, başını eğerek doğrudan gözlerimin içine baktı. "Mara." Bakışları bir anda değişti, kaşları çatıldı. Beni kucağından indirirken şalı ellerinin arasında tutmaya devam ediyordu. "Karr bana sesleniyor."

Hayal kırıklığıyla yatağa oturdum. "Gitmen gerekiyor," dedim üzüntüyle.

Sesimdeki hüznün farkına varsa da yapacak bir şeyi yokmuş gibi duruyordu. Eğilip bileğimin içini yavaşça öptü. "Bu gece senin tadına

bakacağım," derken sesi şarap kadar yoğundu. "Seninle battaniyenin üzerinde sevişeceğim. En azından bir seferinde."

Nefesim teklerken üzerimde oluşturduğu etkiden memnun kalarak odadan çıktı. Bir süre yatakta hayal kırıklığıyla otursam da hissettiğim yoğun beklenti beni ayaklandırdı.

Odanın içinde dört dönmeyi bıraktığımda güneş batmaya başlamıştı bile. Üzerimdeki kıyafetleri değiştirdim, saçlarımı taradım.

Kapım yavaşça çalındığında dudaklarımı ısırdım. Bunu yapabilirdim, sonunda özgür olabilirdim.

Kapıyı açtığımda tanımadığım bir adamla yüz yüze geldim. Elindeki kılıcın kabzası suratımın tam ortasına inmeden önce, "Sana güneşin selamını getirdim onun gelini," dedi ve beni karanlığa gömdü.

Cadının kalbi ateşten, tanrınınki buzdan.

Herkese selammm duydum ki beni çok özlemişsiniz sodjspdlsod. Rae çizmimiz nasıl beğendiniz mi :)

Bu hafta sonu gaza gelirsem bir bölüm daha yazıp atmayı düşünüyorum ama söz vermiyorum bakın dkfnıdfpdf En kötü ihtimalle cuma ya da cumartesi bölüm yayında olur. (Belki de yarın kim bilir? -kıhkıh ben-"

Sizleri seviyorum, yorumlarda görüşürüz!

-Kaos.

Bölüm 9, Seninle Savaşacağımı Söylemiştim

Bölüm 9, Seninle Savaşacağımı Söylemiştim

Sallanıyordum.

Neler olduğunu algılayabilmem için birkaç saniye geçmesi gerekti. Tamamen karanlıkta olduğum için gözlerimi açsam da etrafımı göremiyordum. Yine de Troya'da Rae'nin sarayında olmadığıma emindim.

Bir kez daha sallandım, oturtulduğum zeminde yana doğru kayıp düştüm. Yalnızca gözlerim değil ellerim ve ayaklarım da bağlı olduğu için düştüğüm yerde kaldım, kalkamadım.

Başımdaki korkunç ağrıya rağmen neler olduğunu hatırlıyordum. Kapıma gelen adamın ve suratımın ortasına inen kılıcının kabzası gözümün önünde bir kez daha canlandı.

"R-" Karanlığa doğru ismini haykırmak istesem de dudaklarımın arasından yalnızca isminin baş harfi çıktı. Bir kez daha denedim ama yine başarısız oldum.

"Yerinde olsam kendimi daha fazla yormazdım," dedi karanlığın içinden bir ses, beni her neredeysem buraya getiren adamdı. "İsmini yüksek sesle anıp onu başımıza bela etmene izin vereceğini mi sanıyorsun?"

Karanlıkta adamın nerede olduğunu göremesem de yine de zor bela da olsa düştüğüm yerden kalktım ve sırtımı dikleştirerek oturdum. "Beni bulması için ona seslenmeme," gerek yok derken içimden gerçekten de böyle olmasını umuyordum.

Adam güldü, sesi tahminimden de yakında geliyordu. "Vahşi hayvana benziyorsun," derken sesindeki tiksintiyi gizleme gereksinimi bile duymadı. "Ama olsun, seni ehlileştirir."

"Siktir git," diyerek karanlığın içine tükürdüm.

İki soğuk el suratımı kavradı ve gözlerimi açtı. Gözlerimi kırpıştırarak titrek mumlarla aydınlatılan ahşap odaya baktım, bir kez daha sallandık. İşte o zaman bir gemide olduğumu anladım. Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama son hızla Troya'dan uzaklaştığımız kesindi.

Karşımdaki adamla göz göze geldim. Saçları yoktu ve alnının tam ortasında kocaman bir güneş figürü vardı. Onun kim olduğu daha doğrusu kimin için çalıştığı şüphesiz bir şekilde açıktı. "Apollon gelip beni kendisi alamayacak kadar mı çok korkuyor ondan?" *Rae, Rae, duy beni.*

"Hayır sadece seni gelip kendisi alacak kadar önemsemiyor." Sözlerinin yalan olduğunu gri gözlerine bakar bakmaz anladım. Korkuyordu ama neyden?

"O halde beni neden istiyor?"

Gri gözleri benden uzağa çevrildi, sakince ahşap odadaki kumların içine gömülü testilere baktı. "Çünkü sen onun olmalıydın."

"Ben kimsenin değilim," dedim anında nafile bir çaba olduğunu bilsem de kollarımdaki ipler çözmeye çalışarak. "Ama onun hiç değilim."

Uzun siyah cübbesi bana o gün tapınağa yürürken giydiğim elbiseyi hatırlatmıştı. Ruhumun sıkılışını ve çaresizliği bir kez daha hissettim. "Buna o karar verebilir, sen değil." Uzanıp ellerimdeki iplerden tutarak beni ayağa kaldırdı, ayaklarımdakileri yavaşça çözerken, "Sakın kaçmaya çalışma yoksa kafanı ezip seni denize atarım."

Ayağa kalkıp da o korkunç suratına yakından bakınca, "Buna söz veremem," desem de yine de kaçmak için bir şey yapmadım.

Bir plan yapmalıydım ama denizin ortasında olduğumuz düşüncesi buna engel oluyordu. Bu yüzden en mantıklı yol beni güverteye çıkartırlarsa nerede olduğumuzu anlamamdı.

Adam beni çekiştirerek kendisiyle birlikte dar merdivenlerden çıkarttı. Güverteye çıktığımızda kürek çekenler de dahil olmak üzere geminin tüm mürettabatının rahiplerden oluştuğunu gördüm. Apollon'un bu kadar müridinin olması tehlikeliydi ve korkutucuydu.

Nerede olduğumuzu anlamama imkan yoktu. Rahipler hiçliğin ortasında kürek çekiyor gibiydiler. Belki de çoktan ölmüştüm ve ölülerin kayıkçısı beni yeraltı dünyasına götürüyordu.

Güneş dövmeli rahip kılıcının kabzasıyla belime dokundu. "Yere çök, tanrımız geliyor."

Ayakta durmaya devam ederken, "O benim tanrım değil," dedim.

Gördüğüm kehanette de olduğu gibi adeta güneşin içinden kopup geldi. Devasa kanatları bir anda güneşin önünde belirdiğinde hava birkaç saniyeliğine olsa da karardı. Bir bulut gibi gelip geçmiş ve güverteye inmişti.

Apollon şimdi tam karşımda dikiliyordu.

Her haliyle muhteşem her haliyle ölümcüldü.

Tüm rahipler onu gördüklerinde başlarını kurtların kemirdiği tahtaya dayayarak eğse de karşısında dimdik durmaya devam ettim. O benim için bir hiçti.

Altın sembollerle bezeli devasa kanatlarını kapattı, daha insansı bir forma geçiş yaptı. Güneş ışığı hala teninin üzerinden kayıp gitse de şimdi artık bir tanrıdan ziyade krala benziyordu.

"Mara," dedi eski dostunu karşılayacak kadar içten bir tonda. "Seninle görüşmeyi dört gözle bekliyordum."

Bana doğru yavaş adımlarla ilerlerken rahibin kılıcı hala belime dayalı olduğu için geri çekilemedim. O yürüdükçe güneş damlalar halinde kafasındaki altın defne yapraklı taca doluyordu. Ona zorla ibadet ederek geçen yıllarımı düşündüm.

Ondan nefret ediyordum.

Tam karşıma gelip durduğunda ellerini öne uzattı, bileklerime dolanan ipler toza dönüşerek kayboldu. "Gelinimi mutsuz etmek istemem değil mi?"

Ağzım dehşet içinde açık kaldı. "Ben senin gelinin değilim, sana kendimi sunmadım."

Apollon omuz silkti. "Önemsiz bir ayrıntı, tam şu anda burada sunabilirsin."

Rahiplerden biri elime bir kadeh şarap tutuşturduğunda ne yapmaya çalıştığını anlayarak kadehi ittim, içindeki şarap dökülerek güvertenin ahşap zeminine yayıldı.

Apollon sakince bir kadeh daha doldurmalarını işaret etti. "Ben bir tanrıyım Mara, üzerinde zor kullanmak istemiyorum."

Kadehi zorla yeniden ellerime tutuşturduklarında anladım. O bir tanrıydı ama benim özgür irademle onu kendime sunmama ihtiyacı vardı.

Kadehin içindeki şaraba bakarak, "Yeterince gelinin yok mu?" diye sordum.

Tatlı tatlı gülümsediğinde midem bulandı. "Evet ama sen en özelisin." Elinin tersiyle suratımı sevdiğinde kafamı geri çektim, arkamdaki güneş dövmeli rahip kılıcı sertçe belime bastırdı. "Haydi Mara eve gitme vakti."

Hayatım boyunca zeki olduğumun farkındaydım. Küstahtım ama zekiydim çünkü herkesin aksine ben sorguluyordum.

Ve yine sorguladım. Yaptığım ya da yapmadığım her şeyi zihnimin bir köşesinde tarttım.

Ve buldum.

Kadehi sıkıca tutup dizlerimin üzerine çöktüğümde Apollon'un dudakları galibiyetle yukarı doğru kıvrıldı, kanatları gerinerek açıldı.

Şaraptan bir yudum aldım sonra da ona doğru, yukarı kaldırdım. "Kandan kıyafetimi kuşanıp da, içtiğimde suyundan kehanetin, bilirim aslında, ona ait bedenim." Apollon'un kanatları tüm gökyüzünü kapladı, güneşi tüm bedeniyle içine çekerek var gücüyle kavradı. Kadehe doğru uzandığında gülümseyerek doğrudan suratına baktım. "Kehanet Tanrısı, gel de gör beni, kutsal bakireni. Al da götür beni, kutsal gelinini."

Her şey saniyeler içinde oldu.

Apollon'un gözleri kocaman açılırken karanlık ona hızla çarptı, güvertenin ucuna uçtu. Hava kararıp güneşi boğmaya başladığında Rae Apollon'un tepesinde yükseldi, onu açılmış kanatlarından tutup havaya kaldırdı. "Cüretine hayran kaldım doğrusu," derken sırtındaki gezegenleri çoktan hareket etmeye başlamıştı. Karanlık gölgesi ikisinin etrafını sararken arkamdaki rahip korkuyla benden uzaklaştı.

Güvertedeki herkes korkuyla kendilerini bir yere saklamaya çalışırken bir kısmı çareyi denize atlamakta buldu.

Apollon altın gibi parlayarak düştüğü yerden yükselirken Rae'nin karanlığı kanatlarına dolandı ve onu bir kez daha sertçe güverteye çarptı.

Zihnime Rae'den çaldığım kehanetler üşüştü, ağrıyan başım daha fazlasını kaldıramadığı için dizlerimin üzerine çöktüm. Görebiliyordum, Apollon'un bir sonraki hamlesinin ne olacağını biliyordum.

Bu yüzden dişlerimi birbirine sıkıca kenetleyip ayağa kalktım ve ileri doğru atıldım. Ben ikisinin arasına girerken Rae daha ne olduğunu anlayamadan kadehteki şarabı Apollon'un gözlerine döktüm. Rae'yi yakmaya düşündüğü bakışları söndü, geriye savruldu.

Rae beni kolumdan tutarak ondan uzaklaştırırken gökyüzündeki güneş patladı, alev yüklü parçalar koparak güverteye, üzerimize yağdı.

Geminin gövdesinde delikler açıldı, Apollon doğrulduğunda gözleri çoktan iyileşmişti. "Sana kibarca benimle gelme şansı verdim," dediğinde alev parçalarından biri tam yanıma düşüp büyük bir delik açtı. "Ama anlaşılan seni artık zorla almam gerekecek."

Rae'nin karanlığı etrafımıza dolanıp bizi korumaya alırken, "Bunu denediğin gün savaşın başladığı gün olur," dedi.

Apollon kanatlarını kocaman açtı. "Benim istediğim de bu zaten," derken dalgalar yükseldi, gemiyi devasa bir el gibi sardı.

"Bir sonraki hamlesi bizi batırmak olacak," dedim Rae'ye. "Sonra da beni alacak."

Başını salladı, kehanetlerini görebildiğimi anlamıştı.

O bizi batırmadan önce harekete geçtik ve suya daldık. Peşimizde bir ateş topunun da suya daldığını görsem de çoktan Troya'daydık ve Karr bizi bekliyordu.

Sudan çıktığımız anda Rae dizlerinin üzerine çöktü. Neler olduğunu anlamaya çalışırken sırtındaki korkunç yarayı gördüm. "Rae." Gezegenlerinin olması gereken yerdeki deri yaralanmış, yanmıştı.

Apollon'un yolladığı ateş topunun hedefini bulduğu çok açıktı.

Rae yere devrildiğinde alnındaki ter damlaları güneşin altına parladı. "Mara," daha fazla konuşamayıp sustu ve gözleri kapandı.

"Rae," diye ona seslensem de bana cevap vermedi.

Etrafıma baktım. Kirke'nin büyüsü için gereken otları burada bulabileceğimden emin olmasam da yine de onları buldum. Tanıdık yapraklar parmaklarımın altındayken onu iyileştirebileceğime emindim.

Karr ne yaptığımı anlamaya çalışırken avcumun içinde yaprakları püre haline getirdim. "Rae'yi tut," dediğimde söylediğimi yaptı ve onun güçlü gövdesini sıkıca tuttu.

Avcumdaki püreyi sürerken Rae acıyla inledi. Yaranın yüzeyi boyunca püreyi gezdirdim ve tuniğimden uzun bir şerit kesip yarayı sardım.

Rae'nin gözleri açıldı, konuşmak için dudaklarını araladı. Ellerimle dudaklarını kapatıp onu susturdum. "Şimdi değil, önce iyileş sonra sana dokunmamla ilgili alaycı bir yorumda bulunursun."

Rae gülümsedi ama tekrar kendinden geçti.

☼ ☼ ☼

"Hala uyanmaması normal mi?" dedi Hector endişeli gözlerle Rae'yi süzerken. "Bir şifacı çağırabiliriz."

Başımı iki yana salladım. "Uyanacak," derken gözlerimi bir kez daha Kirke'nin verdiği defterdeki sayfalarda gezdirdim. Hazırladığım karışımın doğru olduğunu biliyordum. Defalarca yanlış bir şey yapıp yapmadığımı anlamak için aynı sayfayı okumuştum ama sonuç değişmemişti. Karışım doğruydu ama Rae üç gündür uyanmıyordu.

Karr dayandığı sütunda rahatsızca kıpırdandı. "Başka bir tanrı tarafından yaralandı Hector, ona biraz zaman tanımalıyız."

Troya kralı endişeli gözlerini bir kez daha tanrısının üzerinde gezdirdi. "Ben bir insanım ve korkuyorum," dedi. "Savaşın yaklaştığını biliyorum."

"Savaş yaklaşmıyor," dedim fısıltıyla. "Savaş başladı."

Sözlerim Hector'u titretti. Gerçeklerle yüzleşmenin onun için zor olduğunu biliyordum ama daha fazla her şey yolundaymış gibi davranmanın bir anlamı yoktu.

Karr neredeyse bütünleşmiş gibi durduğu sütundan koparak bize yaklaştı. Rae'yi benim odama getirmek konusunda ısrar ettiğimde bana karşı çıkmamış, ilahi gücüyle onu buraya kadar taşımıştı. "Yarın sabah yola çıkıyorum," dedi. "Tara'yı ikna etmeye çalışacağım."

"O kim?" diye sordum.

Başka tanrıların yaşadığı bir zamandan geldiğimi yeni hatırlamış gibi, "Artemis'in ikizi ve bu zamanda Rae'nin kardeşi." dedi ve omuzları sıkıntıyla çöktü. "Kıçıma bir ok saplamadan dönmeyi başarırsam şanslı sayılırım."

Dudaklarımı ısırdım. Benim zamanımda Artemis'le Apollon'un aralarındaki bağ korkutucuydu. Tara'nın kardeşi için neler yapabileceğini düşündüm ama yine de, "O da Artemis gibi kardeşi için savaşacak mı?" diye sordum şüpheyle.

Karr'ın suratı buruştu. "Pek emin değilim," derken sesi de en az suratı kadar sıkkındı. "Bu zamanda işler biraz farklı işledi. Tara onu kardeşlerinden ayırdığı için Rae'ye hala öfkeli."

Hector inandığı bütün tanrıların şehrine geleceğinin bilinciyle, "Onun için uygun bir karşılama düzenleyeceğim," dedi. "Tapınaklarda adaklar adarız ki öfkesi biraz dinsin."

Karr Hector'un bu teklifine kahkahalarla güldü. "Tara gözünün ucuyla bile o adaklara bakmaz, o doğuştan bir avcı."

Hector, "Yine de denemeye değer," dedi ve bir kez daha Rae'ye baktıktan sonra, "Saraya dönsem iyi olur, şehirdekiler tanrımızın hastalığını bilmemeli."

Karr Hector'un omzuna dokundu. "Gel bakalım ölümlü kral, ben de yol için hazırlanmalıyım zaten." Bana baktığında gözleriyle her şeyin yolunda olup olmadığını sordu, başımla onu onayladım.

Kapıdan çıktıklarında oturduğum sandalyeden kalkıp Rae'ye yaklaştım. Bitmeye yüz tutmuş mumların ışığının altındaki solgun suratına baktım. "Uyanacak mısın artık?"

Göğsü kalkıp indi, gözleri yavaşça açıldı. "Daha kibar olmayı deneyebilirsin."

İleri doğru atılıp ona sarıldığımda güçsüz de olsa beni kucakladı. Geri çekilip siyah gözlerine baktım ve uyandığından iyice emin oldum. "Kış uykusuna yattığını düşünmeye başlamıştık."

Yatakta doğrulduğunda ona su testisini uzattım, çömleğin ağzını ağzına dayayıp büyük yudumlar aldı. Testiyi bir kenara koyarken biraz olsun rahatlamış görünüyordu. "Seni kaybettiğimi düşündüğüm için çok korktum Rae," diyerek dalga geçti.

Eski alaycılığından bir şey kaybetmediğini görmek beni memnun etmişti. Hala suratı yaranın gölgesinde olsa da yine de uyanmıştı. "Karr'a benim de onunla gideceğimi söyler misin?" diye sordu.

Yataktan çıkmaya çalıştığında şiddetle karşı çıkarak onu yatağa geri yatırdım. "Hayır henüz iyileşmedin."

Rae nazik elleriyle bana engel oldu, yataktan çıktı. "Eğer oraya tek başına giderse kıçındaki tek şey ok olmaz."

Tuniğinin belinden sarkan kısmını omuzlarına geçirmesini izlerken, "O zaman ben de geleceğim," dedim. "Seni yalnız yollamam."

Gülüşü tüm suratını kaplayana kadar güldü. "Bu odadaki tanrının kim olduğunu unuttun sanırım."

"Evet, üç gündür hasta yatan bir tanrı." Söylediklerimin onu incitebileceğini düşünerek hemen, "Seni yalnız bırakmak istemiyorum," diye ekledim.

Rae tedbirli bakışlarıyla beni süzdü. "Oraya klasik yöntemlerle gitmek zorundayız. Tara hiçbir tanrının tapınağında öylece belirlemesine izin vermez."

"Kabul ediyorum."

☼ ☼ ☼

Kabul ediyorum diyen dilimi ben.

Atın üzerinde rahatsızca kıpırdandığımı göre Karr güldü. "Ölümlülerin atlarla arasının iyi olduğunu düşünürdüm."

Arkamda atı kontrol eden Rae de güldüğünde sinir bozukluğuyla oturduğum yerde rahat bir pozisyona geçmeye çalıştım.

Rae rahatsızlığımın artık dayanamayacağım bir noktaya ulaştığını anlamış olacak ki, "Bu gece daha fazla yol alamayız," dedi. Atını ağaçlık alana yönlendirdiğinde Karr ve beraberindeki otuz asker de bizi takip etti.

Bir günlük yolculuğun ardından attan indiğim anda toprağı öpmemek için kendimi zor tuttum. Tüm bedenim dayak yemişim gibi sızlarken kendimi yumuşak çimenlerin arasına bıraktım.

Karr ve Rae de atlarından indiklerinde geniş alanda bir anda üç devasa çadır belirdi. Eh, tanrı olmanın da faydaları vardı.

Askerler çadırların ortasındaki ocağı yakarken Rae ve Karr kendilerini rahat görünümlü sedirlere bıraktılar.

Kısa sürede ateş yakıldı, yanımızda getirdiğimiz yemekler bölüşüldü.

Rae bir üzüm tanesini ağzına attıktan sonra parmaklarını yalayarak, "Uykun gelmedi mi Mara?" diye sordu.

Başım uykusuzluktan neredeyse önüme düştüğü için sorusu beni yerimden sıçrattı. Gülerek bir cevap vermeme gerek bile olmadığını anlayarak beni kucağına aldı ve sondaki çadıra taşıdı.

Çadırın içi sıcacıktı ve bir eve benziyordu. Daha önce hiç yolculuk etmemiştim ama kimsenin böyle bir yerde kalmadığına emindim.

Çadırın ortasındaki büyük yatak hayvan postlarıyla kaplıydı. Rae beni yavaşça yatağa bıraktı ve kendisi için şarap koymaya çadırın öbür ucuna gitti.

Yatakta doğruldum. "Tara o kadar korkutucu biri mi?"

Rae tuniğinin üst kısmını çözdü, yatağın karşısındaki sedire rahatça oturdu. "Korkutucu demek az kalır." Gülümsedi. "Bakma bana sinirli olduğuna, geçen sefer Apollon'u dünyanın öbür ucuna kadar kovalamıştı."

Ona uzun uzun baktım. Daha dün gece hasta yatağında yattığını düşünmek bile imkansızdı. Teni yeniden sağlıklı, gözleri ışıl ışıldı.

Rae ne düşündüğümü çok iyi bilerek, "Benim önüme atlamasaydın daha büyük bir yarayla uğraşmak zorunda kalacaktık," dedi ve şarabından büyük bir yudum aldı. "Teşekkür ederim Mara."

"Seninle savaşacağımı söylemiştim."

Başını salladı. "Söylemiştin."

Tüm odağının zihnimde olduğunu bildiğim için yataktan kalkarken özellikle başka şeyler düşündüm. Bir geyik, ormandaki bir tavşan.

Kadehini elinden alıp yere bırakırken kaşlarını çattı. "Bir geyik mi?"

Geyiğin yumuşak tüylerini ve büyük gözlerini düşündüm. "Beğendin mi?"

Sonra ona asıl görmesini istediğini gösterdim, onu tapınakta öptüğüm anı, bana ilk defa dokunduğunda neler düşündüğümü.

Rae davetimi ikiletmeden ayağa kalktı ve suratımı kavrayarak beni öptü. Bunu o kadar hızlı bir şekilde yapmıştı ki dengemi sağlayamayarak geriye doğru yalpaladım.

Dili dudaklarımın içinden ağzıma kayarken parmaklarını tenime gömdü, yere düşmeme izin vermedi ama ayakta durmama da izin vermedi.

Beni havaya kaldırdığında bacaklarımı beline doladım, ellerimi saçlarının arasından geçirirken öpüşüne aynı hiddetle karşılık verdim. Onun bana dokunduğu gibi ona sertçe dokundum.

Nefes nefese benden uzaklaştığında ona engel olup dudaklarımı yeniden dudaklarına dayadım, dilini yavaşça emdim.

İnleyerek beni kendine bastırdığında kucağında hareket ettim, sertliğini tüm bedenimde hissettim.

"Durmazsak," dedi benden biraz olsun ayrılmayı başardığında, "Bütün askerlere canlı bir gösteri yapacağız."

Güldüm ve onu tekrar öptüm. Bu sefer sadece onu öpmüyor aynı zamanda keşfediyordum da. Zihnimde sürekli bana dokunduğunu düşünüyor, bana yapmasını istediklerimi görmesine izin veriyordum.

Öpüşüne son verip parmaklarını çeneme koyduğunda baş parmağımı ağzımın içine aldım, gözlerimi gözlerinden ayırmadan yavaşça emdim.

Yıldızlar gözlerinin içinden kayarken inledi ve beni belimden tutarak kasıklarındaki sertliğe bastırdı.

Bu sefer inleme sırası bendeydi.

Hiddetle parmağını ağzımdan çekip yeniden dudaklarımı kendi dudaklarının arasına hapsetti. Beni yatağa götürmesini istiyordum. Hem de hemen.

Zihnimin içindeki zihnini hissettim. "O da olacak ama burada değil," derken sesi arzudan yoğunlaşmıştı. "Kimsenin bizi bölmeyeceği bir yerde içinde olmak istiyorum."

Beni yatağa bıraktı ve hemen yanıma uzandı. Elleri saçlarımı okşarken bedenimi bedenine yaklaştırdım. "Rae," derken kafamı kaldırıp gözlerine baktım. "Hayatımda yaptığım en doğru yanlıştın."

Dudağımı okşadı, beni bir kez daha öpmesini istesem de bunu yapmadı. Yalnızca başımı göğsüne dayamakla yetindi. "Beni çağıracağını biliyordum," dediğimde gözlerimi kapattım.

Elbette biliyordu.

Selam ateş bükücü yazarınız geldi dlsodjpğskds. Kombileri kısalım zira zaten alev aldık.

1. Kısımın bitmesine sadece bir bölümümüz kaldı bakalım bunların başına daha ne işler açacağım sldnpsdksdmsd nihaha kötüyüm ben kötüyüm.

Bölüm cumaya yetişirse cuma yetişmezse cumartesi diyelim ki sonra isyan çıkartmayın Rae ver bize diye kahopasd.

Hepinizi seviyorum, yorumlarda görüşmek üzere!

-Kaos

Bölüm 10, Aşık Ya Da Düşman, Daima Biri

Bölüm 10, Aşık Ya da Düşman, Daima Biri

"Uyan, Mara."

Gözlerimi açmak yerine yattığım yerde döndüm ve onun bedenine çarptım, sıcak tenini benimkinin üzerinde hissettim.

Rae suratıma dokunduğunda gözlerimi nihayet açtım ve onunla göz göze geldim. Bakışları benimle sözsüz konuşmak istiyor gibi yoğun ve anlamlıydı. "Ne oldu?" diye sorduğumda hafifçe gülümsedi. "Halimden memnun olduğumu anlaman için zihnime girmene gerek yok."

Yakalanmış olmaktan hiç de utanmadığını belli ederek arsızca sırıttı, elini bacaklarıma koydu. "Bunu yaptığım için bana kızmayacak mısın?"

Keyifle, "Hayır," dedim. Bu sabah bir süredir olduğumdan daha sakin ve keyifli uyanmıştım.

Eli yavaşça yukarı çıkıp göğsümü kavradığında gülüşü giderek tehlikeli bir hal aldı. "Peki ya bunu?"

Onu öpmek için uzansam da çadırın önünde bir hareketlilik olduğu için vazgeçtim. Rae beni de beraberinde kaldırarak yataktan kalktı ama yine de çadırdan çıkmadan önce eğilip beni öptü. O kadar kısa bir öpücüktü ki daha fazlası için ileri uzanamadan benden ayrılmıştı bile.

Ben hayal kırıklığıyla iç geçirirken baş parmağıyla alt dudağımı okşadı. "Senin tadını yavaşça çıkartacağım."

İnanmadığım tanrılar şahit, bunu o kadar çok istiyordum ki.

Çadırdan çıktığımızda Karr ve askerleri çoktan yola çıkmaya hazırlardı. Çadır arkamızda yok olurken Karr öne çıkıp, "Yolun geri kalanında benimle gel Mara," dedi. Kararsız kalarak Rae'ye baktığımda seçim senin der gibi başını salladı. Karr tereddüt ettiğimi fark ederek, "Lütfen," diye ekledi. Beyaz atının gövdesini okşarken savaş tanrısı gibi değil de huzur tanrısı gibi duruyordu. Elbette o gözleri olmasaydı. Kırmızı gözlerinin her hareketi bir sonraki avını parçalamaya hazır bir şekilde bekliyordu.

Neden onunla yola devam etmemi istediğini anlayamasam da ona karşı çıkmadım ve beni yukarı çekmesine izin verdim. Arkama yerleşti ve atın

yularını sıkıca tuttu. Onunla aynı atın üzerinde olmaktan hoşlanmamıştım ki gergin hareketlerine bakılacak olursa o da bu durumdan pek de memnun sayılmazdı.

Hareket ettiğimizde dönüp Rae'ye baktım, Spartalılardan biriyle konuştuğu için dikkati bizim üzerimizde değildi. Kendi siyah atının yularını sıkıca kavrayıp ilerlerken bir yandan da askerlerden birine şehir savunmalarıyla ilgili bilgiler veriyordu.

"Seni sadece bir kez uyaracağım," dedi Karr tehditkar bir tonda. "Onun ölümüne sebep olursan seni kimse elimden alamaz."

Ensemden aşağı bir korku dalgası süzüldü. Savaş tanrısı tarafından tehdit edilmek şu ömrümde başıma gelebilecek en eğlenceli şey sayılmazdı. Yutkunmaya çalışarak, "Neden beni tehdit ediyorsun?" diye sordum. Gerçekten de düşününce bu tehdidi kulağıma anlamsız geldi.

Atı diğer atlardan iki boy kadar öne geçince, "Tehdit etmiyorum, sana olacakları söylüyorum," dedi ve bunu yapacağından hiç şüphe etmedim. "Bilmediğin şeyler yüzünden her olayda bodoslama gidiyorsun ama yapma."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Anlatırsan bilirim."

Karr'ın kırmızı gözleri suratımın her bir köşesinde gezindi. Suratına bakıldığında onun gerçekten de kan içinde yüzen bir tanrı olduğu rahatlıkla anlaşılabilirdi. Kaç yüzyıl ya da bin yaşındaydı bilmiyorum ama bana bakarken tüm suratında bana yönelttiği o öfkeli ifadeye bir anlam veremiyordum. En sonunda bana cevap verdiğinde yalnızca, "Şimdi değil," dedi. Spartalılardan birinin atı önümüze geçtiğinde gerildi. "Sadece dikkatli olmanı söylemek istiyorum," diye devam etti ama havada asılı kalan tehdit yüzünden kulağa pek de beni düşünüyormuş gibi gelmiyordu. "Bir kez daha ölmesine izin veremeyiz."

"Geçmişte yaşananların suçlusu benmişim gibi davranıyorsun," diye daha fazla dayanamayıp yapıştırdım cevabı. Bu tanrıların her şeyi en iyi biz biliriz tavırları giderek canımı sıkmaya başlamıştı. "Ölümlü olduğumu her fırsatta dile getiriyorsun."

Karr'ın atın yularını tutan elleri gerildi, damarları tenini zorlamak istercesine açığa çıktı. "Çok fazla konuşuyorsun."

"Buna alışsan iyi edersin."

Hırlamasını sahte bir gülümsemeyle gizlemeye çalışa da bunu başaramadı. "Dilin hepimizin başına bela olmadan önce ona sahip çıkmayı öğrensen iyi edersin."

Ona cevap vermedim, bunun yerine önüme dönüp yolu izlemeye başladım. Bir daha durduğumuzda yeniden Rae'nin atına geçebileceğimi düşündüm ama durmaya niyetimiz yokmuş gibi görünüyordu. At sürdüğümüz bu ormanın tamamının Tara'ya ait olduğundan bahsetmişlerdi. Ormana adımımızı atar atmaz onun kontrolüne de girmiş oluyorduk.

Rae'nin atı bizimkinin yanında belirdiğinde Karr sıkkınlıkla, "Deli kız kardeşin kendini ne zaman gösterecek?" diye sordu.

Rae sırıtarak Karr'a baktı. "Tara sürprizleri sever biliyorsun, her an her yerde karşımıza çıkabilir."

"Evi nerede?" Bu soru yola çıktığımız andan itibaren zihnimde dönüp duruyordu.

Rae bilmiş bir hareketle yanımızda yükselen sık ağaçları işaret etti. "Burası," dedi. Sık ağaçların arasında evini görmeye çalışarak başımı eğdiğimde güldü. "Tüm bu orman onun evi," diye açıklık getirdi.

Hayranlığımı gizleyemeyerek ormana baktım. Yeşil ve gür ağaçlar atların gezdiği patikalar dışında her yeri ele geçirmiş gibiydiler. Hemen yanımızda temiz bir dere akıyordu ve sesi atların nal sesleriyle karışıyordu.

Aslında bir yere gitmediğimizi, Tara'nın bizim yanımıza gelmesi için yol aldığımızı fark ettim. Ona doğru, sonsuz ağaçların içinde ilerliyor ve avcı tanrıçanın insafa gelmesini bekliyorduk.

Hava kararmaya başladığında atlarımızdan indik. Bütün yolu Karr'la geçirdiğim için huysuz olsam da yine de tekrardan ayaklarımın altında yumuşak toprağı hissetmek güzeldi.

Dün geceki gibi çadırlar yerine bu sefer sedirle yetindik. Bana göre hava hoştu doğrusu ama yine de Rae'ye baktığımda şu anda çadırda olsak hiç de fena olmaz diye düşündüm.

Rae elindeki peynir tabağıyla yanımdaki sedire uzanırken, "Zihnine girmekten korkuyorum," dedi ve derin derin güldü. "Benim için giderek tehlikeli oluyor."

Uzanıp tabaktan bir peynir parçası alıp ağzıma götürdüm ve parmaklarımı yalayarak, "Girme o zaman," dedim.

Rae emdiğim parmağımı ağzımdan çıkarttı, kendi ağzıma götürdü. Sıcak dili parmağımın etrafına dolandı. Gözlerini benimkilerden ayırmadan parmağımı yavaşça ağzından çıkarttı. "Dikkatimi dağıtıyorsun," derken sesi söylenmemiş binlerce kelimeyle yüklüydü.

Midemde başlayan ateş tüm bedenimi sarmadan önce kafamı çevirdim ve Karr'ın biraz ötemizdeki suratındaki onaylamayan ifadeyi gördüm. Daha

fazla dayanamayarak, "Onun sorunu ne?" diye sordum Rae'ye.

Rae dalgın dalgın Karr'ı süzdükten sonra omuz silkti. "Bu oldukça eski bir mesele." Tabaktaki yemişlerden birini ağzına götürüp çiğnemeden hemen önce, "O savaşı savaş tanrısı bile bir daha yaşamak istemez."

Sesi her ne kadar bu konu üzerinde daha fazla konuşmak istemediğini belli etse de sorular zihnimi bir pençe gibi kavramıştı bir kere. "O savaşta sana ne oldu?"

Rae'nin bedeninden bir titreme gelip geçtim, sanki onları tekrar yaşıyormuş gibi teni bembeyaz kesildi. "Mara," derken sesi uyarı yüklüydü. "Bu konuşmayı şu an yapmaya hazır değilim."

Onun aksine benim bu konuşmayı şu anda yapmaya ihtiyacım olsa da yanımdan son hızla geçip Karr'la sedirimizin arasına saplanan ok tüm dikkatimi dağıttı. Askerler kalkanlarını kuşanıp etrafımızı sararken Rae beni Karr'la arasına soktu.

Bir ok daha ıslık çalarak yanımızdan geçtiğinde Rae sırtını gövdeme dayadı. "Kes şunu," diye sakince ağaçların karanlık gölgelerine doğru seslendi. "Misafirlerini böyle mi karşılıyorsun?"

Bu sefer ucunda kırmızı bir tüy olan o son Sürat Rae'ye yaklaştı, Rae oku iki parmağıyla durdurdu.

Ağaçlık alandan bir kadın sesi işitildiğinde kalkanlarını omuzlarının üstüne kaldırmış askerler dehşetle birbirlerine baktı.

Sonra onlar göründü.

On tane kadın ağaçların arasından elinde yaylarla çıktılar. Hepsinin üzerinden deriden yapılma sağlam savaş kostümleri vardı. Yayları tutan elleri titremeden hazırda bekliyor, yaya yeni bir ok takıp gelecek emir için doğru anı kovalıyorlardı.

Kadınlar açıldı ve arkalarından uzun saçlı bir kadın çıktı. Kısa yeşil elbisesi her hareketiyle dalgalanırken elindeki hazır tuttuğu yaydaki okun ucunda kırmızı tüyler parlıyordu.

Rae askerlerin arasından çıkıp kadına doğru ilerlerken Karr çevik bir hamle yaparak önüme geçti.

Rae kollarını açtı ve kadını, "Tara," diyerek selamladı. Tara oku hala yayında Rae'nin ona yaklaşmasını izlese de Rae durmadı, okun ucu göğsüne değecek kadar ona yaklaştı, zarif parmaklarını okun demir ucuna sardı. "Kardeşini böyle mi selamlıyorsun?"

Tara en az Rae kadar kara gözlerini ona dikti. "Adına adaklar adamamı mı isterdin?" Alaycı yorumuna arkasındaki okçu kadınlar da güldü.

Rae ondan beklemeyeceğim kadar büyük bir sakinlikle, "Bu hoş olabilirdi," dedi. "Her zaman usta bir avcı olmuşsundur."

Tara okunu Rae'den uzaklaştırıp Karr'a doğru çevirdi, "Onu iki alnının ortasından tam şu anda vurabileceğimi biliyorsun," dediğinde aslında okunun ucunun Karr'ı değil beni gösterdiğini anlamam için fazla düşünmeme gerek yoktu. "Sen beni tutana kadar çoktan kanı soğumaya başlar."

Rae hırladı ve geri çekildi.

Karr beni iyice kendi sırtına yaslarken Spartalılar da kalkanlarını kaldırıp önümüzde dizildiler, şimdi görebildiğim tek şey onların miğferlerinin ucundan sallanan tüylerdi.

Rae tam arkamda belirdiğinde yerimde sıçradım. Kulağıma eğilip, "Sakın onunla cüretkar konuşma," dedi. "Bu orman hepimize mezar olur."

Dilimi yılanlar soksun ki kesinlikle öyle bir niyetim yoktu. Evet, kabul ediyorum ona ve Karr'a karşı tutumumdan haklı olarak bunu çıkartıyordu ama kesinlikle bu av tanrıçasıyla boy ölçüşmek en son isteyeceğim şeydi.

Rae göz açıp kapayıncaya kadar yeniden Tara'nın karşısında dikiliyordu. Tara daha ne olduğunu anlamadan zamanla oynadı, ok ve yay Tara'nın elinden ona geçti. Elindeki ahşap aletlere bakarken burun kıvırdı. "Eskiden beri senin çok tehlikeli olduğunu düşünmüşümdür." Tara'nın etrafında daireler çizerken sırtındaki iyileşen yara izinde gezegenleri yeniden belirdi, karanlık enerjisi sadık bir köpek gibi onu çevreledi. "Ama damarlarımızda aynı kanın aktığını unutuyorsun." Şimdi sesi de hareketleri de kendine ne kadar güvendiğini belli edercesine cesur ve pekti. "Benimle inatlaşma kız kardeşim."

Tara kız kardeşim lafını duyduğunda midesi bulanıyormuş gibi suratını bulaştırdı. "Biz dört kardeştik," derken sesi sıcak lavlar kadar iç yakıcıydı. "Ama sen onları benden aldın."

Rae Tara'nın üzerine doğru bir gölge gibi çökerek, "Beni öldürdü," diye haykırdı, ağaçların yaprakları sarsılarak dalgalandı. "Onu bu zamanda hayatta bırakamazdım."

Tara o kadar uzun süre sessiz kaldı ki onun Rae'ye bir cevap vermeyeceğini düşündüm. Ama en sonunda koyu renk gözleri kısıldı, ince kaşları bu durumdan son derece memnuniyetsiz olduğunu belli edercesine çatıldı. "Bu gece benim yuvamda kalabilirsiniz." Sesi de hareketleri gibi kabaydı. Başka hiçbir şey söylemeden ağaçların arasına daldığında savaşçı kadınları da onu takip etti.

Tara onu takip etmemizi isteyerek uzaklaşmış olsa da ne önüme set çekmiş Spartalılar ve Karr kıpırdadı ne de Tara'nın gidişini izleyen Rae. Herkes sanki zaman durmuş gibi bulundukları yerde kalırken en sonunda Rae yeniden arkamda belirdi. "Gidelim," dediğinde Spartalılar uygun adım ilerlemeye başladı.

Onların birbirleriyle uyumlu adımlarını takip ederek ben de yürüdüm. Rae'nin bedeni hala tam arkamdan geliyor, karanlığı beni sarıyordu.

Ağaçların arasında bir süre daha ilerledikten sonra atlar daha fazla devam etmek istemedi, onlar geri doğru kaçmaya çalışırken yaprakların arasında devasa ahşap bir saray belirdi. Yüzlerce minik ahşap evin bir araya gelip oluşturduğu devasa bir yapıydı. Bu sarayın Tara'ya ait olduğu şüphe götürmez bir gerçekti çünkü sarayın en tepesine onun okunu atmaya hazırlanan halinin bir heykeli dikilmişti.

Karr da heykeli fark ederek memnuniyetsizlikle, "Gösteriş budalası," dedi ama anında Tara'dan çekindiğini belli edercesine sustu.

Sarayın önünden mevsim yaz ayı olmasına rağmen sanki kıştan yeni çıkmışız gibi çağlayan bir dere akıyordu. Spartalılar durduğunda neler olduğunu anlamaya çalışarak ileri doğru uzansam da hiçbir şey göremedim. Görünürde durmalarını gerektiren bir şey yok gibiydi.

Rae arkadam ayrılıp askerlerin önüne doğru geçtiğinde en öndeki askerlerden itibaren hiçbirinin daha ileriye gidemediğini fark ettik.

Rae bıkkın bir ses tonuyla, "Tara sarayına askerlerin girmesine izin vermiyor."

Karr öfkeyle, "Sikerim böyle işi," dedi. "Askerlerimden ayrılmam." Öfkeli adımlarla ilerleyip askerlerinin arasında gezerken halkına olan bağlılığı takdir edilesiydi.

Rae'nin kaşları çatıldı, önemli bir şeyler düşündüğü her halinden belliydi. "Tara'yı tek başıma ikna edemeyeceğimi biliyorsun," derken sesinde çaresizlik kanıma işledi. O bir tanrıydı ama yine de bir desteğe ihtiyacı vardı. Bunca zaman onların Olmypos'taki yuvalarında bizim çaresiz hayatlarımızla dalga geçerek ambrosialarını içtiklerini düşünüp öfkelenmiştim. Belki benim zamanımda durum gerçekten de böyleydi ama burada, bu zamanda tanrılar hem birbirleri için hem de insanlar için savaşıyorlardı. "Lütfen beni yalnız bırakma Karr."

Karr süslü kostümleri içinde hazır olda bekleyen askerlerine bakarak iç çekti. "Bugün kıçını kurtarmamın karşılığını gelecekte senden isteyeceğim,"

dedikten sonra en önden yürüyerek saraya giden derenin yanından yürümeye başladı.

Rae'nin yanına gittim koluna dokundum. Bir etkisi olmayacağını biliyordum ama yine de ona destek olduğumu hissetmesini istiyordum. O da bunu anlamış olacak ki Karr'ı takip edip yürümeye başlamadan önce yavaşça suratımı okşadı. Bu küçük teması bile bana Apollon için hazırlandığım tüm yıllardan daha kutsal hissettirdi.

Tara'nın sarayı devasa ve tamamen ahşaptandı. Etraftaki herkesin avcı kadınlar olduğunu fark ettiğimde sarayın yüzeyi pürüzsüzce zımparalanmış ahşap merdivenlerini çıkıyorduk. Üç kadın avcı bize eşlik ediyordu.

Tara'nın kabul salonu olduğunu düşündüğüm devasa alana baktığımda onun doğrudan ay ışığının sızdığı cam bir tavanın altında dallara benzeyen bir tahtta oturduğunu gördüm. Tahtın dalları kıvrılarak yukarı yükseliyor ve oturduğu yerde arkasında bir geyik boynuzu oluşturuyordu.

Bize eşlik eden avcı kadınlar kabul salonunu dolduran diğer kadınların yanına çekilirken Rae Tara'ya bakarak, "Nazik misafirperverliğin için teşekkür ederiz," dedi alayla. Sözleri alaycıydı ama onların itinayla seçildiği belliydi. Rae'nin her hareketinden Tara'yı kızdırmak istemediği açıkça okunuyordu.

Tara'nın güzel beyaz suratında sahte olduğu her kıvrımından belli olan bir gülümseme belirdi. "Sizi ormanıma girdiğiniz ilk anda öldürmediğim için şanslı sayılırsınız." Bunu söylerken elinde tuttuğu okunu yavaşça çevirdi. Yayı ortalarda görünmese de okunu hala elinde sıkıca tutuyordu.

Karr yanımda huzursuzca kıpırdandı, "Biz senin düşmanın değiliz," dediğinde sesi kulağa samimi geliyordu. "Tekrar saldıracaklar ve yardımına ihtiyacımız var."

"Apollon'la Artemis'i benden aldın."

Rae sabrının sınandığını belli ederek, "Hepimiz birbirimizi öldürdük," diye bağırdı. "Öbür zamanda Artemis'in senin gırtlağını kestiğini unuttun mu?"

Tara'nın parmakları istemsizce boğazına dolandı ama çabuk toparlandı. "Yemeğinizi yiyin ve sabah olduğunda yuvamı terk edin."

☼ ☼ ☼

Tara'nın sofrasında oturmak bu hayatta baş etmek zorunda kaldığım şeylerin içinde en korkunçlarından biriydi. Her bir lokmamı ağzıma götürdüğümde o lokmada boğulmamı umar gibi siyah gözlerini bir an olsun benimkilerden ayırmamıştı.

En sonunda bir ölümlü olarak onları ilahi kavgalarına daha fazla katlanamayacağıma karar vererek yorulduğumu söylemiştim ve iki avcı kadın eşliğinde bu ahşap odaya getirilmiştim.

Bir süre camın önüne yerleştirilmiş ahşap bankın üzerinde otururak aşağıdan gelen öfkeli seslerini dinledim. Ne dediklerini anlayamıyordum ama üçünün de sesinden büyük bir kavgaya tutuştukları anlaşılıyordu.

Uykum yoktu ama yine de yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı için yatağa girdim.

Ahşap kapı yavaşça açılıp kapandığında yatakta doğruldum. Rae omuzları düşmüş bir şekilde içeriye girmişti. "Uyandırdım mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, uyku tutmadı." Yanıma gelip oturduğunda yatak ağırlığıyla dalgalandı. "O kadar kötü bir konuşma mıydı?"

Cevap vermesine aslında gerek yoktu. Suratına bakmam bile konuşmanın ne kadar kötü geçtiğini anlamama yeterdi. Ama o yine de, "Oldukça boktan bir konuşmaydı," diye cevap verdi.

Alay dolu bir yorum yapmasını ya da bana takılmasını beklesem de bunları hiçbirini yapmadı. Yalnızca yatakta oturmaya ve neredeyse sönmek üzere olan mumları izlemekle yetindi.

Yatakta dizlerimin üzerinde hareket ederek ona yaklaştım ve yavaşça kucağına oturdum. Kollarını belime sararken kaskatı kesilmişti. Doğrudan gece kadar siyah gözlerinin içine bakıp, "Tekrar ölmeyeceksin," dedim. Bunun sözünü verecek son kişi belki de bir ölümlü olarak bendim ama yine de onu rahatlatmak istiyordum. "İnandığım tek tanrı üzerine yemin ederim ki buna izin vermeyeceğim."

Yavaşça güldü. "Hayatımı koruyacağına benim üzerime mi yemin ediyorsun?"

Alnımı yavaşça alnına dayadım. "En etkili yemin bu değil mi?" Uzanıp onu öptüğümde iç çekerek bana karşılık verdi.

Hem onun içini hem de kendi içimi ısıtmak konusunda çaresiz bir istek duyuyordum. Kendim yarım hissediyordum ve onun da öyle olduğunu biliyordum.

Yaptığımın büyünün etkisi mi yoksa Rae'nin beni saran enerjisi mi bilmiyorum ama bana dokunduğu anda vücudumun alev aldığını sandım. Başını yana eğip öpüşünü derinleştirirken bacağıma dokunan eli dokunduğu yerde beni anında yakmıştı.

Onun bana dokunmasına ihtiyacım vardı, ona dokunmaya ihtiyacım vardı. Bu yüzden tuniğini tutan tokayı yavaşça açtım, gövdesini saran tüllerden onu arındırdım.

Rae'nin dili ağzımın içine sızarken parmaklarıyla çenemi kavradı, alt dudağını yavaşça ısırdığımda ağzımın içine doğru inledi. "Dokun bana," dediğimde onun da bana bu cümleyi kurarken ne hissettiğini artık anlıyordum.

Rae lafımı ikiletmeden üzerimdeki koyu renk tuniğin askılarını sıyırdı ve kendi çıplak bedenini benim çıplak bedenime bastırdı.

Yatakta sırt üstü uzanıp onu üzerime çekerken elbisemin yırtmacından içeri doğru uzandı ve bacaklarımı okşadı. Öbür eli elimi sıkıca tutup başımın üzerine sabitlerken, "Mara," diye fısıldadı. "Birazdan yeniden yanlarına dönmem gerekiyor." Parmakları bacaklarımdan yukarı doğru kayarken yavaşça inledim. "Ama yine de bunun için vaktim var." Parmakları en çok olmalarını istediğim yere geldiğinde gözlerimi kapattım. Ben kendimi tamamen dokunuşuna bırakırken o uzanıp yeniden beni öptü.

Bedenim altında kıvranırken bacaklarımı araladım ve daha fazlası için bekledim. Beni yavaş yavaş öldürmeye niyeti vardı yoksa bunu başka türlü açıklayamazdım.

Zihnimde onunla seviştiğim anın hayalini kurup parmaklarının altında kıvranırken elimi tutan eli sertleşti. "Zihnine sahip çık arsız ölümlü," dedi.

Boştaki elimle gövdesine dokundum ve onun da bana yaptığı gibi aşağı doğru inen bir yol izledim. Onu kavradığım anda Rae'nin ağzından bir haykırış koptu, içimdeki parmakları sertleşti. "Beni sen öldüreceksin," derken dişleri dudağımı sıyırıp geçti. "Buna eminim."

Kendimden geçmiş bir şekilde inlediğimdeyse bedenini benimkine iyice bastırdı. İkimizin de elleri birbirini keşfederken ruhum daha fazlası için yalvarmaya çoktan hazırdı.

Yoğun zevkle kendimden geçip yatağa iyice gömüldüğümde Rae üzerimde doğruldu. "Bu bile sana böyle hissettiriyorsa," derken gözleri daha da kararmış gibiydi. Eğilip kulak mememi dişlerinin arasına aldı. "İçinde olduğumda hissedeceklerini düşün."

Bir kez daha inledim ve kendimden geçtim. Nefes nefese kalmış bir şekilde ona baktığımda onun da benimle aynı durumda olduğunu gördüm. Dağılmıştı ve bunun sebebi bendim.

Kendimi ilahi bir şarkının parçası gibi hissederek suratını sevdim. "Benim olmanı istiyorum," dedim.

Dudaklarını ısırdı. "Eve döndüğümüzde banyo yapmak için bile vaktin olmayacak."

Bir kez daha öpüştük, ben yeniden daha fazlası için kıvranmaya başlamadan önce benden uzaklaştı ve tuniğimin askılarını düzeltip omuzlarımı öptü. "Fazla gecikmeyeceğime söz veriyorum."

Yataktan kalkıp da tuniğine tokasını yeniden takarken gözlerimi bir an bile ondan ayıramadım. "Seni bekliyorum," dedim.

Odadan çıkmadan önce beni bir kez daha öptü, nefesimi içine çekti.

Rae gittikten sonra pelte gibi olmuş bedenimi daha fazla taşıyamayarak uykuya daldım ama ne kadar sonra bilmesem de uykumdan sıçrayarak uyandım.

Yatakta doğrulup etrafıma baktığımda yalnız olduğumu gördüm.

"Mara," diye bir ses duyduğumda sesin ona ait olduğunu anlamıştım. Neredeydi bilmiyorum ama beni çağırıyor olmalıydı.

Hiç düşünmeden odadan çıktım. Karanlık enerjisinin sarayın kuzey kısmında beni beklediğine emin olarak yürüdüm.

Meşalelerle aydınlatılmış koridorları geçtim ve küçük bir odanın önüne geldiğimde varlığın hissettim. İlk önce içeriyi girmeyi düşündüm ama aralık kapıdan Karr ve Tara'nın da orada olduğunu görünce vazgeçtim.

Geriye doğru bir adım atmıştım ki Karr'ın sözleri beni durdurdu. "Mara'yı alarak hile yaptın," dedi fısıltıyla söylediklerinin duyulmasından çekinir gibi. "Bu seçimin ona ait olması gerekiyordu."

Rae'nin sırtı bana dönük olduğu için yüzünü göremiyordum. "Hile yapmadım, sadece küçük bir müdahalede bulundum."

Bu cevabı pencerenin önünde duran Tara'yı güldürdü. "Apollon'u zayıflatmak için gelinine tuzak kurdun." Sözleri o kadar acımasızdı ki içime oturduğunu hissettim. "Kızın zihnine sızdın, seni çağırmasını sağladın."

Karr dayandığı masada uzaklaşıp Rae'ye yaklaştı. "Rae bu yanlış."

Rae cevap vermeden Tara onun yerine cevap verdi. "Anlaşmaya göre kızın özgür bir seçim yapması gerekiyordu ama sen buna engel oldun. Söylesene Rae kaç yıldır Mara'nın rüyalarına sızıp kendi Apollon'a sunmasın diye onu inançsız biri haline getiriyorsun?" Ellerimle ağzımı kapattım. "Ya da ona ilk dokunan olmak için kocasını düğün yatağından çekip çıkartman-"

Rae elini öfkeyle havaya kaldırdı ve Tara'yı susturdu. "O benim için yaratıldı, bunu hepiniz biliyorsunuz."

Tara küçümseyerek ona baktı. "Bir ölümlüye aşık olmayı seçti, seni ya da onu değil bir ölümlüyü seçmişti." Tara saçlarını savurarak burun kıvırdı. "Diğer cadının zihnine sızıp kehanetlerini çalmasını sağlaman aptalca bir hataydı."

Rae'nin omuzları düştü. "Bunu yapmak zorundaydım, benim yanımda olması gerekiyor."

Karr başını iki yana salladı. "Hayır, sen sadece Apollon'a zarar vermek istiyorsun."

Tüm dünya Olympos'tan başlayıp başımdan aşağı yıkılırken kapıdan uzaklaştım. Nefes alamayacak kadar büyük bir hayal kırıklığının pençesine düşmüşken bir an bile düşünmeden koşup odama çıktım ve çantamı aldım. İçinden Kirke'den öğrendiğim görünmez olmama yarayacak büyüyü aldım ve içtim.

Pişman olacak kadar kendime zaman tanımadan o saraydan çıkıp gecenin karanlığına karıştım. Artık o benim ne tanrım ne de aşığımdı. O benim yalnızca düşmanımdı.

dıfhdofjdkfpidf üzgünüm ama ben cidden kaos seviyorum.... Yorumlarda sakince küfürlerinizi karşılayacağım.

Bu hafta bir bölüm daha yetiştirebilirsem sanırım benden nefret etmeyi bırakırsınız :) Sizi seviyorum. Yorumlarda görüşürüz!

-Kaos.

Bölüm 11, Kardeş Kanı Döküldüğünde

Sudan kıyafetlerimi kuşanıp da,
Arındığında bedenim kandan,
Bilirim çok iyi aslında,
Ona ait aitti ruhum.
Rae, Rae.
Gel de gör beni,
Kutsal elçini.
Al da götür beni,
Yaratılan kadınını.
Kısım 2

Onun Kadını

"Söyle şimdi onlara, ay güneşi böldü diye. Haykır ki bilsin güneş bir daha doğamayacağını."

Bölüm 11, Kardeş Kanı Döküldüğünde

Her zaman uğruna savaşılacak bir şeyler vardı. Bazen savaşmak için savaşın kendisi bile yeterdi. Tanrıların adlarına en çok adaklar savaş zamanlarında adanırdı. Çaresiz insanların çaresiz haykırışları en çok o zaman tatlı gelirdi tanrıların kulaklarına.

Onlara aradıkları yardımı götürüp götürmemekse tamamen tanrıların ilahi isteklerine bağlıydı. Ares ve Karr gibi körü körüne savaşa da koşabilirdiniz, Athena ve Farah gibi sinsice doğru anın gelmesini de bekleyebilirdiniz. Ama ne olursa olsun tanrılar olmadan savaşamazdınız. Çünkü onlar buna izin vermezdi.

Çünkü savaşta akan kan başka tatlı olurdu, en besili adakların kanından bile değerliydi. İnsanlar dudaklarında tanrıların isimleriyle ölürken Hades onları ülkesinin kapılarında karşılardı.

Öyle bir savaş vardı ki dünyanın tüm kaderini değiştirdi. Ayak sesleri çok önceden beri geliyordu. Gözleri dikilmişti tüm yaratanların ve yaratılanların bu şehre. Troya dediler oraya, aşılmaz duvarları tanrıların eliyle örülmüş bu

şehri artık tanrılar bile yenemez olmuştu. Çetin bir kadındı şehir ve zaptı zordu.

İki büyük tanrısı vardı Troya'nın; biri onu gündüzleri korurken diğeri gecenin yaratıklarını şehirden uzak tutardı. O zamanlarda dünya sizin bildiğiniz gibi değildi. Her tanrıyı ikiz yaratmıştı Zeus, en karanlık gecede bile birbirlerini korusunlar diye. Savaş her birini ikizinden ayırana kadar da bu böyle devam etmiş. Barış içinde görünseler de her biri kendi içinde savaşıyormuş aslında, hepsi tek olmayı arzuluyormuş.

Ben bunları nasıl mı biliyorum çünkü bunların hepsini gördüm. Daha yaşanmadan, hepimiz ilk yaratıldığımızda ikizime sevgiyle baktığımızda bile ben onun gözlerinde kendi ölümümü gördüm. Ve bununla yaşadım çünkü mühürlü dudakların henüz açılmaması gerekiyordu.

En azından savaş başlayana kadar.

Gece olup da benim saltanım başladığında Apollon yorgun argın tapınağımdan içeri girdi. Troya'ya tepeden bakan tapınağımda onun gökyüzünden inmesini bekliyordum. Her zaman gösterişi sevmişti. Bu yüzden devasa kanatlarını yere inene kadar kapatmadı, güneşin son ışıklarında altın mühürleri parladı.

Benimkinin hemen yanındaki kendi tapınağına çekilmek yerine her zaman benimkin tercih etmişti. İnsanlar tuhaftır, onları gündüzleri koruyan bir tanrıdansa gecenin bilinmezliğine hükmeden bir tanrıyı her zaman tercih etmişlerdir. Bu yüzden benim tapınağımdaki şaraplar daha kaliteli, yemişler ise daha tazeydi.

Apollon devasa heykelimin ayak ucuna otururken kanatları gözlerden kayboldu. "Bugün güneş canıma okudu," derken bir yandan da boştaki elini bir kadeh şarap için havaya kaldırıyordu. "Bazen sana imreniyorum Rae," dedi ve elinde beliren kadehten büyük bir yudum aldı. "Tek yaptığın tapınağında oturup gökyüzüne bakmak ve kehanetleri sıralamak." Güneş gözleri parladı. "Ama bir rahipten farkın olmadığını da düşünürsek sanırım gökyüzünü tercih ederdim."

Kibirliydi ve katlanılması zor biriydi. Bana ihanet edeceğini biliyordum ama yine de kanım onun damarlarında akıyordu. Kendimi olacağını bildiğim her şeye rağmen onu sevmekten alı koyamıyordum. Gördüklerim sadece kehanetti, gerçekleşene kadar değişebilirlerdi. Ben de öyle olmasını umuyordum, yalnızca böyle düşünerek hiçbir şey yokmuş gibi gözlerinin içine bakabilirdim.

Tapınağımın geniş balkonuna dayanarak gökyüzüne baktım. "Zeus gelecek," dedim bu haberi onunla da paylaşarak. "Benim için bir teklifi var ama ne olduğunu göremiyorum."

Apollon yoklukta var olan altın tastaki yemişlerden birini ağzına attı. "Demek ki sana işi düşmüş." Suratı küçümsemeyle buruştu. "Yaşlı kurdun her zaman bir planı vardır."

Haklıydı. Zeus hiçbir zaman bir planı olmadığında bizi ziyarete gelmezdi. O geldiğinde şerri de her zaman beraberinde getirirdi. Attığı her adım bile uğursuzluğun habercisiydi.

Zihnimi Zeus'tan uzaklaştırmak için şehrin sokaklarında yürüyen insanlara baktım. Hepsi mutlu ve geleceğin getireceği savaştan habersizdiler. Çok değil, yalnızca yirmi yıl sonra şehrin sahilleri kanla sulanmaya başlayacaktı. "Onlardan çok uzaktayız," diye hayıflandım bir tüccarın kumaşlarını toplamasını izlerken. "Onların içinde olmalıydık."

Apollon o kadar çok güldü ki ağzındaki şarap neredeyse boğazına kaçıyordu. "İnsanların içinde mi?" Elinin tersiyle ağzını sildi ve ayağa kalktı. "Onlar bir böcekten farksız kardeşim, onlarla yaşayıp ne yapmayı planlıyorsun?"

Apollon oturduğu yerden kalıp yanıma yaklaşırken, "Onlarla olmayı dilerdim," dedim. "Onlar bizi dualarla besliyor ama yaptığımız tek şey onların hayatlarına uzaktan müdahale etmek."

Kardeşim omzunu omzuma vurdu. "İşin zevkli yanı da bu değil mi işte?" Yüzüklü parmaklarıyla şehirdeki bir insanın kafasını kavrar gibi yaptı. "Çok fani ve değersizler." Adamın kafasını uzaktan sıktığında adam yere düştü ve can çekişmeye başladı. "Onlara istediğimiz her şeyi yaptırabiliriz."

Eline vurdum, "Kes şunu." Adam düştüğü yerden şaşkın şaşkın etrafına bakarken güldü. "Adakları olmasaydı şu anda bunu yapabilecek gücü kendinde bulamazdın."

Sırtını balkonun sütunlarına dayadı. "Onları önemsemiyorum," derken ne kadar samimi olduğunu çok iyi biliyordum. "Onları önemsediğin için kusurlu bir tanrısın sen." Düzgün dişlerini gösterdi. "Şanslısın ki benim gibi bir ikizin var."

Ne şans ama.

Ertesi sabah öngördüğüm gibi Zeus erkenden geldi. Apollon çoktan göğe çıktığı için onu yalnız karşıladım. Uzun siyah saçlarına ve sakalına baktığımda elimde olmadan Kronos'u yendiği günden beri bir yıl olsun

yaşlanıp yaşlanmadığını merak ettim. "Rae." Kollarını açıp bana sıkıca sarıldığında yağmur gibi kokuyordu.

Tapınağımda onun için en nadide adaklardan bir sofra hazırlamıştım. Keyifle onun için hazırladığım köşeye otururken kendisi için çoktan bir kadeh ambrosia doldurmuştu bile. Yemek boyunca Olympos'ta olanlar hakkında konuştu. Dişe kovuğa dokunur bir şeyler söylemesini beklerken sonunda kelimeler ağzından döküldü. "Benden sonra en güçlü tanrı sensin," diye itiraf ettiğinde aslında ikimiz de gücümün onunkinden fazla olduğunu biliyorduk. Birbirimizle hiçbir zaman güç yarışına girmesek de benim karanlığımın onun şimşeklerini gerekirse boğacağını ikimiz de biliyorduk. "Kendin için bir şeyler isteme vaktin gelmedi mi?"

Konuşmanın gidişatı ilgimi çekmişti. "Ne gibi?" Sırtımı yastıklara dayadım ve sofradan biraz uzaklaştım.

Siyah kaşları düşünceyle çatıldı. "Herhangi bir şey." Altın yüzüklerle donatılmış parmaklarıyla sakallarını sıvazladı. "Hoşuna gidebilecek bir şey."

"İstediğim her şeye sahibim Zeus."

Başını iki yana salladı, belli ki beklediği cevap bu değildi. "Değilsin, bir parçan eksik." Elini sabırsızca kadehlerin durduğu siniye vurarak ritim tuttu. "Hala seni tamamlayacak bir kadın bulmadın."

Zeus'un da ağzından kadından başka bir laf çıkar mıydı ki? Saygılı mesafemi korumaya çalışarak, "Beni tamamlayacak bir kadın yok," dedi. "Bunu sen de biliyorsun, doğacak hiçbir kadın beni tamamlayamaz."

Omuz silkti. "O eski kehaneti ben de biliyorum evlat." Gri renkli gözlerinde bir planı olduğunu çok net bir şekilde görebiliyordum. "Kehanet tanrısı olarak yaratılışı doğumdan gelmeyen bir kadına ihtiyacın var. Ne demişti kader tanrıçaları, evet, uzayın derinliklerinde kehaneti arayan tanrının onun için var olacak bir kadına ihtiyacı var."

Zeus beni yarattığı anda ona ilk kehanetimi vermiştim. Elbette onun anlattığı kadar sığ bir kehanet değildi. Beni yaratmak için evrenden o kadar çok enerjiyi bir araya getirmişti ki evrenin eşimi yaratacak gücü kalmamıştı. Bu da benim lanetimdi, evren hiçbir zaman eşimin doğumunu sağlayacak bir gücü bir araya getiremeyecekti.

Kabul, oldukça yalnız bir gerçekti. Ama ben böyle iyiydim, gerçekten iyiydim.

"Zeus nereye varmaya çalıştığını anlayamıyorum." Sabrım tükenerek ayağa kalktım. "Aklın kadından başka bir şeye ermez mi senin?"

Zeus kahkahalarla güldüğünde uzaklarda bir yerde gök gürledi. "Onları yarattım çünkü çok güzeller. Onlar bu dünyanın mücevherleri, erkekler yalnızca savaşmayı bilen hayvanlar." O da ayağa kalktı ve sofra boyunca ilerleyerek yanıma ulaştı. "Gaia sana bir hediye gönderdi uyuduğu yerde. En sevdiğim oğlum için bir hediye." Vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu. "Şu anda senin için bir kadın yaratacak güç bende oğlum. Şu anda, şu dakikada onu yaratabilirim."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Bunu yapamazsın."

Zeus yavaşça gülümsedi ve geri çekildi. Ellerini göğe kaldırdığında tapınağımın işlemeli tavanından bir şimşek geçti ve ellerine doldu. İleri doğru uzanıp bana dokundu ve benden karanlığımın bir parçasını aldı. Kendi bedeninden yükselen şimşekle bu karanlığı birleştirdiğinde gri gözleri şimdi gümüşi bir ışıkla parlıyordu.

Parmaklarının ucunda hareket eden iki farklı gücü birleştirdi ve havaya üfledi. O anda odanın içini bir bebek ağlaması doldurdu.

Korkuyla geri çekildim, bunu yapmış olamazdı, düşündüğüm şeyi yapamazdı.

Bebek küçük bir sepetin içinde duruyordu. Bir kez daha çığlık attığında onun gerçek olduğuna emin oldum. Zeus gülümseyerek sepete yaklaştı. "Diğer yarını görmek istemez misin Rae?"

Korkudan ne yapacağımı şaşırmıştım. Hem onu görmek istiyordum hem de onu görmek istemiyordum. "O benim-" Cümlemi tamamlayamadan sustum. Hiçbir kelime şu an hissettiklerimi açıklamaya yetmezdi çünkü.

Zeus sepeti kucakladı. "Senin kadının." Durup güldü ve sepete baktı. "En azından büyüdüğünde öyle olacak." Sepetle birlikte bana yaklaştığında tekrar uzaklaştım. "On yedi yıl on yedi ay ve on yedi gün sonra tamamen senin için yaratıldığını fark edecek. Şimdilik onun büyümesini uzaktan izleyebilirsin."

Öyle de yaptım. Onu çocuğu olmayan bir ailenin kapısına bıraktığı günden bana geldiği güne kadar onun büyümesini izledim.

Onun kim olduğunu ilk önce Karr'a söyledim. Onunla birlikte onu izlemeye gittiğimizde on iki yaşına iki gün önce basmıştı. Karr dehşetle ona baktı. "Bu çok tuhaf," derken sesi gerçekten de bunu ne kadar garip bulduğunu açık ediyordu. "İleride aşık olacağın kadının büyümesini izliyorsun." Bir anda kahkahalarla gülmeye başladığında sinir bozukluğuyla ben de ona eşlik ettim. "Zeus'un yaptığı diğer sapkınca şeyleri düşünürsek bu yine insaflı kaçmış."

Kız sanki kahkahalarımızı duymuş gibi kafasını kaldırıp durduğumuz yere bakınca elimde olmadan ürperdim. "O bir insan değil," dedim. "Ama bir tanrı da değil."

Karr yavaşça havayı kokladı. "Bir ölümlü gibi kokuyor ama yaratılışı ölümsüz." Karanlığımın bir kalp atışı gibi kızın içinde attığını hissedebiliyordum. O da hissetmiş olacak ki, "Onu senden yarattı Rae, normal bir ölümlü olması imkansız," dedi.

Karr'dan sonra onun varlığından haberdar olan ilk kişi ise Tara'ydı. Artemis'le Apollon'a onun varlığından bahsetmemesi için ona yalvarmak zorunda kalmıştım. Neden bilmiyorum ama onların öğrenmesini istemiyordum. Kızın geleceği hakkında bir kehanetim yoktu ama kehanetlerin illa bilinmesi için fısıldanması gerekmez.

Bazen bir şeyleri sadece bilirsiniz.

Kız on yedi yaşına bastığında onunla tanışma isteğim bastıramayacağım kadar artsa da kendime engel olmayı başardım. Henüz değil dedim kendime, on yedi ay ve on yedi gün sonra o sana kendisi gelecek. Bunu nasıl yapacağını bilmiyordum ama bunu başaracağına emindim.

Ona inancımı boşa çıkartmadı.

Yaratılışının ardından tam on yedi yıl on yedi ay ve on yedi gün sonra tapınağımda beni ziyarete geldi. O heykelimin tam karşısında otururken ben de arkasına geçtim. Beni göremediğini bildiğim için ona ilk defa yakından bakma cesaretini gösterebilmiştim. O sessizce benim için dua ederken ben onun duaların eşliğinde kıpırdayan dudaklarını izliyordum.

Bir anda durdu ve "Gördüğün şeyden memnun musun?" diye sordu. Şaşkınlıkla geri çekildim. Beni göremediğini bilsem de yine de nefesimi tutmuştum. "Yıllardır rüyalarımda seni görüyorum," diye devam etti. "Sadece rüyalarımda da yoksun, sen beni izlerken ben de seni izliyordum." Doğrudan gözlerimin içine baktığında beni görebildiğini fark ettim. "Söyle tanrı Rae, bana delirmediğimi söyle."

Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi, hatta kısa bir süre önce kaçırıldığının haberini aldığım Helene'den bile daha güzel. O sonsuz gözlerimin gördüğü her şeyden daha güzeldi çünkü benim için yaratılmıştı. "Sen benimsin," dedim konuşmaya cesaret ettiğimde.

Alayla gülümsedi. "Ben kimsenin değilim."

Onunla böyle tanıştık işte. Ona aşık oldum, o da bana aşık oldu. Aldığım her nefesin onun için olduğunu ikimiz de çok iyi biliyorduk. O nasıl benim eksik parçamsa ben de onun eksik parçasıydım. Onsuz ölüyor, onunla

sevişince yeniden hayat buluyordum. Elleri tenimden bir an uzaklaşsa yokluğuyla yanmaya başlıyordum.

Ama beklenen şey oldu. Akhalar gemilerine atlayıp sahillerimize doğru yola çıktılar. Spartalı Helene artık Troyalı Helene olmuştu ve bu adamların gözü intikamdan başka bir şey görmüyordu.

Yine de kehanetlerimin gerçekleşmeyeceğini umdum. Apollon'un bana sırtını dönmeyeceğini, kardeş kanı dökmeyeceğimizi.

Ama döktük. Savaşların en beterini yaşadık hep birlikte. Zeus zamanı kırıp da bizi birbirimizden ayırmasaydı dünyada tapılacak tek bir tanrı bile kalmayacaktı.

Troya Savaşı aslında iki Troyalı kadın yüzünden koptu. Biri hepinizin de bildiği gibi Helene yüzünden, ne yiğitler can verdi o savaş meydanında.

Tanrıların savaşı ise bir başka kadın yüzünden koptu, benim kadınım yüzünden.

İlk Akha gemisi ufukta göründüğünde onu yanıma almak için ailesiyle kaldığı eve koşsam da içeride onu değil Apollon'u buldum. Suratında öfkeli bir ifadeyle beni bekliyordu.

Küçük evi gözlerimle aradım ve boş olduğunu gördüm. "O nerede?"

Apollon kükreyerek kanatlarını açtı. "Zeus'un sana bir tanrıça mı yaratmasını sağladın?"

Kanatlarındaki tüm tüyleri tek tek kopartma isteğimi bastırmaya çalışarak sakince ona ilerledim. "O bir tanrıça değil."

Apollon'un güneş gözleri öfkeyle parladı. "Gerizekalı kardeşim." Kanatlarındaki mühürler parladı. "Senin gücünü besleyecek bir tanrıça yaratmış sana."

İşte o anda Zeus'un bütün planının başından beri ne olduğunu anladım. Beni güçlendirecek bir kadın yaratmıştı, kendisinden bile güçlü olmamı o kabullenebilirdi ama diğer tanrılar bunu kabul etmezdi. Hiçbiri Zeus dışında bir tanrının onlardan güçlü olmasını kabullenemezdi. "Onu bana ver."

Apollon öfkeyle titredi. "Onu benden almak için kanımı akıtman lazım."

"Aksın o zaman kanın," dedim ve bir an bile düşünmeden üzerine atladım. Benim karanlığım onun güneşiyle çarpıştığında aramızdaki ilk savaşın bir kazananı yoktu.

Ama ne olursa olsun onu geri alacağımı biliyordum.

Mara benim için, benim bir parçamdan yaratılmıştı. Bunun için gerekirse dünyadaki bütün tanrıların kanlarını dökerdim.

Eveeeeet size hikaye daha yeni başlıyor desem sanırım artık bana inanırsınız skdnpsğdksd. Kaos dozumuzun giderek artacağını zaten anlamışsınızdır.....

Rae'ye olan nefretler biraz azaldı mı acaba?????

Sizleri çok seviyorum, bölümü muhtemelen yazdığımda atarım cumayı beklemem skdnlspjdk. Yorumlarda görüşürüz!

-Kaos

Bölüm 12, Sen Benim Kadınımsın

Bölüm 12, Sen Benim Kadınımsın

Ormanın içinde koşarken nereye gitmeyi amaçladığıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Yalnızca konuşuyor ve kendilerine tanrı diyen bu kişilerden uzaklaşmaya çalışıyordum. Ne kadar insani ve ayarsız bir tepki verdiğimin farkındaydım. Ama ben bu değil miydim zaten, ne yapacağı belli olmayan yalnızca başa bela açan ölümlü bir kadın.

Öfkem o kadar büyüktü ki eğer orada kalsaydım söyleyeceğim laflar yüzünden ya Karr'ın ya da Tara'nın beni öldüreceğine emindim. Belki de Rae de beni öldürmek isterdi, ne de olsa sadece Apollon'u kışkırtmak için kullandığı bir oyuncaktan başka hiçbir şey değildim.

Kirke'nin büyüsünün işe yaradığını umarak dalların kıyafetlerimi yırtmasına, kollarımı kesmesine aldırış etmeden ilerliyordum. Zaman zaman durup dinleniyor, bir süre koşuyor en sonunda da iyice yorulduğumda yürümeye başlıyordum. Aynı yerde uzun süre kalmamaya özellikle dikkat ediyordum çünkü Karr'ın bir av köpeği gibi koku alabildiğine emindim.

Yokluğumu şimdiye kadar fark etmiş olmalılardı çünkü hava çoktan aydınlanmış, güneş tepeye çıkmıştı. Kızgın yaz güneşinin altında ilerlerken bir yudum su için her şeyimi verirdim.

Geldiğimiz yönün tam aksine doğru, sık ağaçların içine koştuğumdan nerede olduğumu bilmiyordum. Sanki ormanın bu tarafı sadece ağaçlarla ve dikenli yapraklarla kaplı gibiydi. Geldiğimiz yöndeki dereyi hatırlayarak özlemle iç çektim. O yöne doğru koşsaydım Spartalıları da geçmem gerekirdi ama yine de içecek bir damla da olsa suyum olurdu. En azından susuzluktan ölecek miyim diye korkmama gerek kalmazdı.

Güneşin altında daha ne kadar aç ve susuz yürüyebileceğimi merak ederken daha fazla dayanamayarak bir ağacın dibine çöktüm. Başımı yorgunlukla ağacın geniş ve güçlü gövdesine yasladım. Rae şimdiye kadar gittiğimi mutlaka fark etmiş olmalıydı. Benim için sahte bir endişeye

bürünmüş müydü acaba? Belki de sinirlenmiştir çünkü Apollon'a karşı kullanacağı yegane silahı elinden alınmıştı.

Kafamı sinirle ağaca vurdum. Ben bir aptaldım. Bu kadar kör ve şaşkın olmayı nasıl başarabilmiştim?

"Sen aptal değilsin kızım," dedi o tanıdık ses. "Bana gel." Kirke'nin sesinin nereden geldiğini anlamaya çalışarak etrafa baktım. Tekrar konuştuğunda gövdesine dayandığım ağacın yaprakları hafifçe sallandı. "Yukarı doğru tırman, tırmanman bittiğinde kendini benim adamda bulacaksın." Saatlerdir yürümekten yorgun düşen bedenim buna şiddetle karşı çıksa da Kirke'nin dediğini yaptım ve bana en yakın dala asılarak kendimi yukarı doğru çektim.

Tırmandıkça daha da güçten düştüğümü hissetsem de yılmadım. En sonunda tepedeki dala ulaştığımda karşımda uzanan manzaraya baktım ve Kirke'nin fırtınayla savrulan adasında olduğumu gördüm.

Dikkatli bir şekilde biraz önce çıktığım dallardan zor da olsa indiğimde Kirke aslanıyla birlikte beni bekliyordu. Beni gördüğünde bana sıkıca sarıldı ve ondan yükselen ot kokusunda biraz huzur bulmayı umarak gözlerimi kapattım.

Ne olursa olsun ağlamayacaktım. Rae ya da bir başkası benim bir damla bile gözyaşıma değmezdi.

Kirke fırtınayı benden uzak tutarak beni evine götürürken hiçbir şey sormadan yardımıma koştuğu için ona minnettar kaldım. Ada Tara'nın ormanının aksine buz gibiydi. Bu yüzden yeniden odadaki ocağın karşısına geçtiğimde omuzlarıma bıraktığı şala sıkıca sarıldım.

Kirke dizlerimin önüne çöktü. "İstersen seni kendi şehrine gönderebilirim," derken teklifinde samimi olduğu yumuşak bakışlarından belli oluyordu. "Adamın iki zamanda da var olduğunu biliyorsun."

Bunu istemiyordum. Burada her iki zamanın da dışında kalmak ve ruhumun dinginleşmesini beklemek istiyorum. "Burada kalabilir miyim?"

Ayağa kalkıp sıcacık dudaklarını alnıma bastırdı. "Cadının evi cadının evidir," dedikten sonra dizlerimin önüne çöktü. Başımı omzuna yaslayıp nefes aldım ya da almaya çalıştım. Aldığım her nefes göğsümde sıkışıyor, binlerce hançer ince uçlarıyla derimi zorluyormuş gibi hissettiriyordu. "Ağlayabilirsin," dedi yumuşak bir sesle.

"Hayır," dedim. "Bunu istemiyorum. Bir yalan için ağlamayacağım."

Kirke beni kendinden uzaklaştırdı, sıcak parmaklarıyla yüzüme düşen saçları geri çekti. "Gerçekler her zaman düşündüğün gibi olmayabilir."

Gözleri karardı, aydınlık yüzüne karanlık bir gölge çöktü. "Savaş kötüydü ama neticeleri daha da kötüydü. Hepimiz yıllarca karanlığın içinde yaşadık."

Gözlerimi yumdum. "Ben de yıllarca içimdeki nefretle ibadet ettim ama o nefret bile bana ait değilmiş."

Gözlerimi yeniden açıp Kirke'ye baktım. Birkaç kez konuşmak için ağzını açıp kapattı, doğru kelimeleri bulmaya çalıştığı çok açıktı. "Onun kendini açıklamasına izin vermeliydin."

Başımı salladım. "Şu anda sadece ruhumu iyileştirmek istiyorum."

Kirke hafifçe gülümsedi. "Sen nasıl istersen kızım."

☼ ☼ ☼

Uzaklarda bir geminin yaklaştığını gördüğümde hızla odamdan çıkıp Kirke'nin tezgahının başında olduğunu bildiğim ana salonumuza girdim. Kirke neyin beni bu kadar telaşa sürüklediğini merak ederek kafasını dokuduğu kilimden kaldırdı. "Bir gemi geliyor," dedim heyecandan çatallaşan sesimle.

Kirke bundan pek de memnun olmadığını belli etse de yine de tezgahının önündeki iskemlesinden kalktı ve kilere doğru yürüdü. "Misafirlerimiz için bir şeyler hazırlasak iyi ederiz," derken çoktan kilere ulaşmış, kurutulmuş etleri güneş almayan bölmeden çıkartmıştı.

Şarapla dolu fıçılardan birine gittim. İçinde son üç aydır hemen hemen her gün içtiğim baharatlı şaraplardan olduğunu bilerek bir kısmını hemen yanında duran testiye doldurdum.

Burada geçirdiğim vakit boyunca yalnızca bir kere bir geminin yaklaştığına şahit olmuştum ama yolcuları gemiden inmeden yeniden kürek çekerek adadan uzaklaşmışlardı. Kirke Rae'nin beni bulmaması için tüm adayı efsunlamış ve hiçbir tanrısal gücün içeriye sızmamasını sağlamıştı. Bu yüzden şimdi adaya yanaşan geminin yolcularının ölümlü olduğuna emindim.

Kirke bir akşam keyifle önceleri adasına ayak basan erkekleri domuza çevirdiğinden ve bundan gram pişmanlık duymadığından bahsetti. Bunu anlatırken yanakları hem şarabın etkisiyle hem de hatıranın komikliğiyle ısınmıştı. Bunu yeniden yapmaya hevesli olup olmadığını merak etsem de kendi deyimiyle son zamanlarda uslandığını iddia etmiştir. Bu keyifli anların bir kısmında benimle savaştan ve ondan konuşmaya çalışsa da ona her seferinde engel olmuştum.

Henüz değil, her şey yok yeni.

Yolcular gelmeden önce onlar için sofrayı çoktan hazır etmiştik. Buraya geldiğim ilk haftalarca Kirke bana bu adaya gelen insanların beraberinde pek çok sırrı ve haberi getirdiğinden bahsetmişti. Zamanla bu ada sırlardan oluşan bir yer halini almıştı. "Yolculukları her zaman başka bir yeredir," demişti önündeki otları ezerken. "Ama geride daima kendilerinden bir parça bırakırlar. Sırları ve hayatları adanın ruhudur."

Zamanın bir başka aktığı bu yerde yolcuların onun için ne kadar önemli olduğunu az çok biliyordum. Kirke yalnızlığıyla ünlü bir Titan'dı ve zamanla ilahi gücünü de bu yalnızlığından aldığını keşfetmiştim. Bir gün benim de bu adadan ayrılma vaktim gelecekti ve benim de ardımda bıraktığım sırlar ada tarafından yutulup Kirke'nin benliğine dönecekti. Ama bu zamana daha vardı.

Evin önündeki merdivenlerde adım seslerini duyduğumuzda ikimizin de suratında saygı değer ev sahibelerine yakışacak bir gülümseme vardı.

Kirke kapıyı açtı ve misafirimizin rahatça içeri girebilmesi için geri çekildi.

Kapıda yalnız başına uzun boylu bir genç adam duruyordu. Sarı uzun saçları pek de düzgün olmayan örgülerle örülmüş, üstüne ise bir post giymişti. Uzun bir yoldan geldiği belliydi çünkü gözlerinin altında koyu morluklar vardı. "Ben Pelus oğlu Seus," dedi içeri girerken. "Bana evinizi açtığınız için teşekkür ederim hanımım," derken doğrudan benden bir adım uzaklaşarak öne çıkan Kirke'ye bakıyordu. Onun kim olduğundan ya da ününden haberi var mıydı acaba diye düşündüm ister istemez. Eğer haberi varsa bu eve bu kadar cesurca girebildiğine göre bir aptal olmalıydı.

Kirke yalnızca başını sallamakla yetindi, kim olduğunu söylemesine gerek yoktu çünkü nasılsa öğrenecekti.

Seus'un bal rengi gözleri bana döndüğünde kendimi tanıtmam gerektiğini fark ettim. "Naia," dedim bir an bile düşünmeden. "Hanımımıza eşlik ediyorum."

Seus beni bir süre incelese de gerçek ismimin bu olmadığını bilmesine ihtimal olmadığı için dikkati tamamen benden uzaklaşarak yeniden Kirke'ye odaklandı. "Erzağım bitti ve gemim iki gün önce kayalıklara çarparak darbe aldı. Gemimi tamir edene kadar burada barınabilir miyim?"

Kirke tatlı bir şekilde gülümsediğinde onu domuza çevirmenin ne kadar keyifli olacağını düşündüğüne yemin edebilirim. "Elbette yorgun Seus," dedi ve kapıdan uzaklaşıp onun için kurduğumuz sofraya ilerledi.

Seus yemeği görür görmez üzerindeki kibarlık maskesinden sıyrıldı ve aç kurtlar gibi sofraya saldırdı.

Kirke'yle ben akşam yemeğimizi çoktan yediğimiz için adamı izlemekle yetindik. Adam sofrada ne var ne yoksa sanki önünden çekip alacakmışız gibi yerken Kirke dokuma tezgahının başına oturdu. Ben de odanın öbür ucuna gidip birkaç gün önce öğrendiğim bir karışımı denemeye koyuldum.

Adam kadeh kadeh şarabı götürdükten sonra en sonunda mutlu ve doymuş bir şekilde arkasına yaslandı. "Hayatımda yediğim en güzel yemekti."

Kirke bir ip düğümüyle uğraşırken, "Açken yenilen her şey güzeldir," dedi. "Önemli olan bir yemeğin tokken de aynı hazzı vermesidir."

Adamın Kirke'ye bakarken gözleri bir anda büyüdü. Mum ışığında onun vücudunun titreyişini gördüğüme yemin edebilirim. Kirke'nin parmakları tezgahında hareket ederken onun kim olduğunu daha da iyi anlıyor gibiydi. Seus en sonunda dehşetle biraz önce rahatça oturup yemek yediği yerden kalktı. "Beni zehirlediniz mi?" diye sorduğunda güldüm.

Bana o kadar büyük bir korkuyla baktı ki bundan keyif aldım. "Seni elbette zehirledik," dedim gülümseyerek. "Küçükken seni kimse cadılara asla güvenme diye uyarmadı mı?" Korkusunun tüm bedenini sarışını izlemek beni daha da güldürdü. "Ama korkma, ölmeyeceksin. Yani henüz." Seus'un bedeni ileri geri sallandı, tutunacak bir yer aradığı her halinden belliydi. Bu haline burun kıvırdım. "Bize gerçekten kim olduğunu söyleyecek misin yoksa panzehri almamayı mı tercih edersin?"

Kirke tezgahına yeni bir renkte ip geçirirken benle gurur duyduğu belli edercesine kahkaha attı.

Seus az önce kalktığı yere çöktü. "Size kim olduğumu zaten söyledim."

Elimin altındaki karşımı iyice ezdim, taşın bitkilerin suyunu çıkartmasına keyifle baktım. Bu işte giderek iyileşiyordum. "Gerçekte kim olduğunu sordum?" Seus yutkundu, üçümüz de zehrin kanında hızla ilerlediğini biliyorduk. "Biraz daha yalan söylemeye devam edersen çok kısa bir süre sonra felç geçireceksin," diye itiraf ettim.

Gözlerini kapattı, sarı kirpiklerini kırpıştırdı. "Ben Apollon'un oğluyum." Kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez önümdeki tezgahta duran hançeri alıp boynuna dayadım, ucunda hala az önce doğradığım bitkinin kırmızı suyunu görebiliyordum.

Kirke kafasını dokuma tezgahından bir an olsun kaldırmadan, "Bu nasıl bir cesaret?" diye sordu. Bu soru dudaklarından o kadar sakin bir şekilde

dökülmüştü ki elimde olmadan korktum. O, sakinliği öfkesinden daha tehlikeli olan kadınlardandı.

Seus'un suratı kızarırken ölüme biraz daha yaklaştığı her halinden belliydi. Biraz sonra nefes almayı tamamen bırakacak ve ölecekti.

Kirke'nin sakinliğine benzer bir sakinlikle, "Annen kim?" diye sordum.

Seus gözleri kaymaya başlasa da, "Leda," diye cevap vermeyi başardı.

İsmi duyduğum anda gırtlağına hançeri bastıran elim benden bağımsız bir şekilde durdu. Leda'yı tanıyordum yani en azından ismen. Leda benden önceki gelindi, doğduğum gün gelin olarak seçilen zavallı kadındı. "Neden buraya geldin Seus?"

Seus'un sorumu duyup duyamadığından bile emin değildim çünkü çoktan kendinden geçmiş gibi görünüyordu. Yine de güç bela da olsa, "Seni Rae'ye götürmeye geldim," dedi.

İsmini yüksek sesle dillendirdiği anda buraya kadar olduğunu anladım. Rae nerede olduğu duymuş ve görmüştü. Kirke'nin yaptığı efsunun çatırdama seslerini duyabiliyordum. Onun yapacağı hiçbir efsun Rae'nin kendi efsunundan daha güçlü olamazdı. Beni bu konuda çoktan uyarmıştı.

Seus'un gırtlağını kesmeliydim, bunu hak etmişti. Fakat ben daha hareket edip öldürücü darbeyi indirecek fırsatı bulamadan evin kapısı açıldı ve Rae içeri karanlık bir gölge gibi daldı.

Karanlığı beni Seus'tan söküp alırken ona direnSem de karşı koyamadım. Odayı geniş cüssesiyle doldururken göz göze geldik.

Bakışlarında gördüğüm öfke beni daha da alevlendirdi. Bedenine çarparak durduğumda ondan uzaklaşmak için hala elimde olan hançeri ona doğru savurdum.

Hamlemi ustaca savuştururken beni sıkıca tuttu. "Arsız ölümlü," derken sesi kor alev gibi yakıcıydı. "Gerçekten de seni bulamayacağımı mı düşünüyordun?"

Seus'un başı gürültüyle masaya vurduğunda Kirke ayağa kalktı ve göğsünde taşıdığı şişedeki panzehirden birkaç damla ağzına akıttı. Kısa bir süre sonra kendine gelecekti. Biraz sersem olacaktı ama en azından ölü olmayacaktı.

Kirke zarif adımlarla bize yaklaştı soğuk elleriyle Rae'yi benden ayırdı. "Davetsiz misafirlere ne yapmayı sevdiğimi çok iyi bilirsin." Suratında o kadar tatlı bir gülümseme vardı ki dışarıdan bakan bile dünyanın en romantik kelimelerini sarf ettiğini rahatlıkla sanabilirdi. "Evimden dışarı çık."

Rae bir kez daha beni kavramak için ileri atılsa da Kirke aramıza girdi ve ona engel oldu. İkisi de birbirine göz dağı vermeye çalışırken, "Seninle gelmeyeceğim," dedim. "Koruman gereken şehrinin başına gitsen iyi olur."

Rae karanlığını biraz olsun geri çekse de bir ucu hala uzun elbisemin eteklerine dokunuyordu. "Ortadan kaybolduğunda ne hale geleceğimi düşündün mü?"

Buraya kadar, öfkemi daha fazla dizginleyemeyecektim. "Siktir git!" Bağırışım kendi kulaklarımda yankılanırken ikisinden de uzaklaştım. "Daha fazla Apollon'a karşı kullanacağın bir oyuncak olmaya niyetim yok."

Rae'nin suratı dehşetle çarpıldı. "Bu kadar aptal olduğuna inanamıyorum Mara."

Kollarımı bedenime doladı. "Bitti mi?" diye sorarken öfkem midemdeki bir yanmaya dönüşmüştü bile. "Söyleyeceklerin bittiyse gitmeni istiyorum."

Rae bana yaklaşmaya çalışsa da Kirke'nin dağ gibi önümde duran bedenini aşmaya cesaret edemedi. "Seni almadan gitmeyeceğimi biliyorsun."

"Beni almak için bir kere yıllarca bekledin, sanırım bunu bir kez daha yapabilirsin."

Seus masada inleyince ona döndüm. Bedeni ayılmak istiyordu ama gücünü bir türlü toparlayamıyordu.

Kirke Rae'yle aramdan çekilip Seus'un yanına gitti. "Mara, yardım et de şunu odalardan birine taşıyalım."

Rae'ye öfke dolu son bir bakış attıktan sonra Kirke'ye yardıma gittim. Birlikte Seus'u oturduğu yerden kaldırdık ve evin diğer bölümündeki odalardan birine taşıdık.

Rae'nin de sessizce bizi takip ettiğini biliyordum ama o burada değilmiş gibi davranmak en iyisiydi.

Seus'u samanla doldurduğumuz yatağına yatırdığımızda odadaki mumu yakmak için yataktan uzaklaştım. Rae her adımımı dikkatle izliyordu. "Mara."

Kirke başını Seus'un üzerinden kaldırdı. "Mara, sen Seus'la ilgilenebilir misin?" Mumu yakıp yeniden yatağa yaklaştım.

Kirke odadan dışarı çıkmadan önce yan gözle Rae'ye baktı. "Biz de seninle konuşalım Kehanet Tanrısı." Rae karşı çıkacak gibi olduysa da ondan beklenmeyecek bir uysallıkla Kirke'yi takip ederek odadan çıktı.

Bir tasa temiz bir su doldurup Kirke'nin dokuduğu bezlerden birini içine batırdım ve nemli bezle Seus'un alnında biriken ter damlalarını sildim.

Sayıklayarak kendine gelirken onu çıplak ellerimle boğmak istedim. O adamıza adım atmamış olsaydı şu anda huzur içinde Rae'den uzakta bitki karışımlarımla uğraşıyor olabilirdim.

Tamamen kendine geldi, gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Ölmedim mi?"

"Ölmüş olmanı dilerdim," dedim keskince. İnanmadığım tüm tanrılar şahit ki bunu çok istiyordum. Yine de hali ona acımama yol açtı, içi temiz suyla dolu testiyi içmesi için ona uzattım. Uzandığı yerden doğrulurken çekimser bir şekilde testiye baktığını gördüm. "Seni iki kere zehirleyecek kadar da gaddar değiliz."

Seus'un bana inanmadığı her halinden belli olsa da zehrin içini yakıp kavurduğunu biliyordum. Bu yüzden uzanıp testiyi elimden aldı ve pişmiş toprakta bir damla su kalmayana kadar içti. Elini ağzının tersiyle silerken, "Teşekkür ederim," dedi.

Omuz silktim, elimde olsa onu bir damla sudan bile mahrum ederdim. Biraz önce alnını silmek için kullandığım bezi öfkeyle tasın içine geri attım. "Bunu neden yaptığını anlayamıyorum." Sinirden elimin ayağımın birbirine dolanmasına engel olmaya çalışarak boş testiyi ondan geri aldım. "Sen Apollon'un oğlusun, onun oğlu değil."

Seus'un bakışları omzumun gerisinde bir noktaya odaklandı. "Beni o büyüttü. Annem beni babamdan kaçırıp ona emanet etti." Gözleri yeniden benimkilere kaydığında yalan söylemeyi bıraktığını anladım. "Uzun zamandır Troya'dan uzaktaydım. Beni bir savaşçı olarak yetiştirdi, belki bir gün ben de bir kahraman olacağım."

Bu düşüncesi ona acımama yol açtı. "Senin suratını kimse vazolara çizmeyecek, ismini bile bilemeyecekler," dedim acımasızca.

Derin bir nefes aldı. "Herakles'in de kahraman olamayacağını söyleyenler olmuştur."

Gözlerimi devirdim. "Çünkü onun babası Zeus'tu." Nefretimin ağzımın içini kavuruyordu. "Senin babansa adi bir orospu çocuğundan başka bir şey değil."

Seus güldü. "Haklıymış, gerçekten senin kadar ağzı bozuk bir kadınla daha önce hiç karşılaşmamıştım."

Ondan uzaklaşıp odanın öbür köşesindeki iskemleye oturdum. "Seni ismini söyleyesin diye gönderdi değil mi?" diye sorduğumda başını sallayarak beni onayladı. "Seni bir domuza çevirmediğimiz için şanslı olduğunu bilmelisin."

Seus bana cevap vermediğinde oturduğum yerden kalkmak için hamle yaptım ama Rae'nin kehaneti beni hızla vurarak olduğum yere çiviledi.

Kehanette başka bir sarayda, uzun bir masada oturuyorduk. Masada oturanlar arasında Tara ve Karr'ı tanıyordum ama diğer altı kişinin kim olduğunu bilmiyordum.

Masada, tam karşımda kızıl saçlı güzel bir kadın oturuyordu. Gözleri öfkeden kor gibi yanarken hemen yanındaki yakışıklı adamın elleri kadının bacağının üzerinde sahiplenici bir şekilde duruyordu. "Size yardım edeceğiz," dedi adam kendinden emin bir sesle, dalgalı saçlarının arasına yerleştirilmiş altın taç parladı. "Apollon'un ne planladığını mutlaka öğreneceğim."

Rae konuştuğunda tam yanımda oturduğunu fark ettim. "Karşılığında bizden istediğin şey nedir Hades?" diye sorduğunda nefesimi tuttum.

Elbette, karşımda oturan çift yeraltı dünyasına hükmeden, ünleri dünyanın dört bir yanına yayılmış Hades ve karısı Persephone'ydi.

Rae'ye Hades yerine Persephone cevap verdi. "Bizi daha fazla rahatsız etmemeniz yeterli," derken sesi en az yaz güneşi kadar yakıcıydı. "Ve onlara günlerini göstermeniz."

Hades karısını onaylarken yeşil gözleri öfkeyle parladı. "Birer kibirli piçlerden başka bir şey değiller."

Hades konuşurken dikkatimi önümde duran gümüş kadehteki yansımam çekti. Kadehi elime aldım ve yüzeyine yansıyan suratıma baktım. Gözlerimin içinde Rae'ninkilere benzeyen gezegenlerin ve yıldızlarını dolaştığını gördüğüm anda kehanetin içinden atıldım.

Nefes nefese kalmış bir şekilde iskemleden fırladığımda Seus'un meraklı gözleriyle karşılaşsam da ona bir şey demeye bile gerek duymadan odadan dışarı çıktım.

Odadan çıkmamla Rae'yle burun buruna gelmem bir oldu. "Bir kehanet," diye fısıldadı zihnimin içine bakarak. "Sana her şeyi anlatmama izin ver." Ona karşı çıkmama fırsat tanımayarak elimi tuttu ve bir anda zamanın içinde sıçradığımızı hissettim.

Şimdi karanlık bir odada, altın kaplamalı devasa bir aynanın önünde duruyorduk. "Burası neresi?" diye sordum şaşkınlıkla. Kendimi boşlukta savruluyormuş gibi hissediyordum.

Rae gürleyerek güldü. "Burası," derken aynanın arkasından bir yıldız kaydı. "Benim zihnimin içi arsız ölümlü."

Aynadaki yansımamıza baktım. Tam arkamda duruyor, kendinden emin bir şekilde yansımalarımıza bakıyordu. "Bana başka isimlerle hitap etmekten vazgeç."

Parmaklarıyla yavaşça omzuma dokunduğunda tenim ona karşılık verip ısınmaya başladı. "Elimde değil, eskiden bunu çok severdin."

Kaşlarımı çattım ve aynadan onun hüzünlü suratına baktım. "Eskiden de ne demek?"

Rae eğilip kulağımın altındaki hassas bölgeyi öptü. "Kim olduğuna bak Mara, benim zihnimde kim olduğunu gör."

Dudakları hala tenimdeyken aynada kendime baktım. Rae'nin de bakışları aynadaki yansımamız üzerindeydi. Gözlerinde gezegenler ve yıldızlar hareketlendiğinde benim gözlerimde de aynıları belirdi. İkimizin bakışları birbirine akıyor, bir bütün oluyordu.

"Sen benim için yaratıldın," derken elleri bileklerimi kavradı. "Sen benim kadınımsın, benim kehanet tanrıçamsın."

Selam arsız ölümlüler fkdkememememek. Rae gibi bir giriş yapayım dedim ;) Bence güzel bir birleşme oldu bana sövmezsiniz diye düşünüyorum. Mara'yı beğendiniz mi ben hasedimden gözlerime parmaklarımı soktum....

Karakterler biraz artacak bir yan kitap hazırlamayı düşünüyorum. Kim hangi tanrıdır, kim kimin çocuğudur gibi. Biraz karakterlerin geçmişlerini de anlatırım. Ne dersiniz? Dilara/yunan mitolojisi bir bunu yapmamıştım hahehehejej

Bölüm ne zaman gelir sorusunun cevabı her an sjejejeke daha yazmadım ama bitirince atıyorum bu yüzden yine en geç cuma diyelim erken gelince mutlu olalım :)

Ay çok konuştum sizleri seviyorum. Birazdan yorumlarda partileriz ehjejeje

-Kaos

Bölüm 13, Bana Teslim Ol

Bölüm 13, Bana Teslim Ol

Rae'nin aynada bana bakan bakışları yakıcıydı. Aynı anda hem öfkeli hem de sevgi dolu görünüyorlardı.

Bileklerimdeki ellerini sıkılaştırırken ne demek istemiş olabileceğini sindirmeye çalıştım. Ama onun daha iyi bir fikri olacak ki beni kendine çevirdi, bir eliyle çenemi kavradı. "Gözlerimin içine bak," derken sesi en az tüm evreni içerisine sığdırmış gözleri kadar yakıcıydı. "Kendine benim gözümden bak."

İstediğini yaptım, yer bir kez daha ayaklarımın altında kayarken savrulduğumu hissediyordum. Hala Rae'nin zihninin içinde olmalıydım ama bu sefer başka bir yerdeydik.

Ayağımın altına kumlar doldu, Troya'nın geniş surları karşımızda yükseldi. Şehir daha farklı görünüyordu, neden bilmiyorum ama Rae'nin Troya'sına hiç benzemiyordu. Değişikliğin ne olduğunu söyleyebilmekten acizdim ama bir şekilde şehir gözüme daha az parlak ve daha güçsüz görünüyordu.

"Troya Savaşı'nın hemen öncesi." Rae'nin nefesi kulaklarımda patladı. "Seni kaybetmemden sonrası."

Başımı çevirip ona baktım ama o yalnızca elimi tutup beni yürütmekle yetindi. Şehrin sahilini aşıp duvarlarından içeri girdiğimizde kimse dönüp bize bakmadı çünkü bu an çoktan yaşanıp bitmiş, kahramanları insanlar ölüp gitmişti. Yalnızca Rae'nin zihninde varlığını sürdürmeye devam ediyorlardı.

Rae beni şehrin duvarlarına yakın küçük bir evin önüne götürdü. Evin önünde büyük bir ağaç vardı ve ılık ılık esen rüzgar yapraklarını hafifçe sallandırıyordu. Bir elma ağacı diye düşündüm, olgun meyvelerinin tadı o ağaçtan daha önce hiç yemesem de dilimin ucunda patladı. Rae, "Yedin," diye fısıldadı zihnimin içine süzülerek. "O ağaçtan defalarca elma yedin."

Rae'nin beni yönlendirmesine gerek kalmadan evin parçalanmış kapısından içeri girdim. Çatı tamamen uçmuş, geride neredeyse hiçbir şey

kalmamıştı. Yanık kokusu tüm evi sarmış, küller yerdeki yumuşak postların üstünü örtmüştü.

Küllerden oluşan bir öbeğin içinde duran vazoya bakarken kalbim sıkıştı. Bu evde her kim oturuyorsa çoktan gitmişti.

Dönüp Rae'ye baktığımda onun da suratındaki hüzünlü ifadeyle evi süzdüğünü gördüm. Benim onu izleyen bakışlarımı takip etti ve benimle göz göze geldi. "Ben Kehanet Tanrısı Rae," dedi sanki ilk defa birbirimizi görüyormuşuz gibi. "Zeus'un oğlu, Apollon'un ikizi, Artemis ve Tara'nın kardeşiyim." Bana bunları neden anlattığını bilmesem de susmasını istemiyordum. İnanmadığım tanrılara şükürler olsun ki onun da susmaya niyeti yoktu. "Zeus beni yaratırken babası Kronos'a olanlardan korkarak yarattı. Bir gün onu da çocuklarından birinin devirmek isteyebileceğini düşünerek kendine sadık bir evlat olarak yarattı beni."

Artık yitip gitmiş çatının bulunması gereken boşluktan birkaç tane yaprak düştü, ılık rüzgar Rae'nin saçlarını dalgalandırdı. "Beni yaratırken evrendeki tüm güçleri kullandı, kehanetlerimin kaynağını doğrudan evrenin özünden aldı." Rae'nin gözlerinde hareket eden evrenin onun özü olduğunu anladığımda etkilenmeden edemedim. Bu oydu; aynı zamanda hem evrenin çocuğu hem de evrenin kendisiydi. "Bu o kadar güç gerektirmişti ki karşılığında sonsuz yalnızlığa mahkum oldum. Evren bana uygun bir kadının doğmasını hiçbir zaman sağlayamayacaktı ve ben de sonsuza kadar eksik olarak yaşamaya devam edecektim." Rae bana yaklaştı, sıcak elleriyle suratımı kavradı. "Zeus seni benim için yarattı, benden ve kendinden bir parçayı birleştirerek seni yanımda yürüyesin ve yönetesin diye var etti."

Ondan uzaklaşmaya çalışsam da bana engel oldu. "Ben anlamıyorum," derken sesim elimde olmadan titredi.

Uzanıp alnını benimkine bastırdı. "Sonra savaştan önce Apollon seni benden çaldı ve seni bir daha göremedim. Savaşta öldüğünü düşündüm."

"Bana kehanet tanrıçası dedin." Bana biraz önce söyledikleri bir anda zihnimde yankılandı. "Bir tanrıçaysam ölmüş olamam."

Rae'nin sıcak dudakları suratımda gezindi ama yine de benden uzaklaştı. "Bunu tam olarak biz de bilmiyoruz. Bir ilah gibi kokmuyorsun ama tamamen bir ölümlü olduğunu da söyleyemem."

Ona baktım, gerçekten kim olduğunu, kim olduğumu anlamaya çalışarak baktım. Tanrısal formundan uzaklaşarak alışkın olduğum Rae görünümüne büründü. Yine de onu görebiliyordum, içinde çağlayan gücü her ne kadar

bastırmaya çalışsa da gizleyemiyordu. "Benim senin yanında bir heykel gibi oturmak dışında bir şey için yaratılmadığımı mı söylüyorsun?"

Sözlerim bir tokat olsa ancak bu kadar can yakıcı olabilirmiş gibi baktı suratıma. Sevecenliği gölgelendi, suratı tapınakta karşılaştığımız günkü tanrının sert ifadesine büründü. "Asla böyle bir şey söylemedim," dedi. "Böyle bir şey söylemeyeceğimi biliyorsun."

Başımı iki yana salladım, bazı şeylerin söylenmesi için illa kelimelerin dudaklardan dökülmesi gerekmiyordu. "Onun gelini, senin kadının. Peki ya Mara? Ben ne olacağım?" Ondan uzaklaştım, ondan sonsuza kadar uzaklaştığımı hissettim. "Hepiniz aynısınız," derken midem çoktan bulanmaya başlamıştı. Artık sindirilemeyecek gerçeklerin farkında varmıştım. "Kadınları sadece bir araç gibi görmekten ne zaman vazgeçeceksiniz?"

Rae bana ulaşmaya çalıştı ama yanmış evde geri geri giderek ondan uzaklaştım. Etraf savaş alanı gibiydi. Burada büyük bir kavganın verildiği belli oluyordu. "Hiçbir zaman seni bir araç olarak görmedim."

Öfkem boğazımda düğümlendi, ağzımın içinde patladı. "Troya Savaşı neden başladı Rae?"

"Troyalı Helene yüzünden." İkimiz de aradığım cevabın bu olmadığını biliyorduk bu yüzden istemeyerek de olsa sözlerine devam etti. "Ve senin yüzünden. Apollon seni benden aldığında tanrıların savaşı da başlamış oldu."

Elimde olmadan güldüm ama Rae bunun keyiften olmadığının çok iyi farkında olmalıydı çünkü omuzlarını gergince dikleştirdi. "Aynı basit hikaye diyorsun yani? Kadın başkasına gider ve geride kalan erkek savaş çıkartır. Çünkü kadının bir seçim hakkı yok."

Dişlerini sıktı. "Sen ona kendi isteğinle gitmedin Mara."

"Bu nereden biliyorsun?" Öfkeyle elimi iki yanıma açtım ve yanmış evin kalıntılarını gösterdim. "Evi yakıp yıkmadan önce başka birine aşık olabileceğimi düşündün mü? Belki de sadece seni istememişimdir, belki de sadece senin yanında küçük bir tanrı heykeli gibi oturmayı kabullenememişimdir."

Dizlerinin üzerine çöktüğünde karanlığı onu kuşattı. "Hayır, öyle değil."

Ağzımdan çıkan sözleri bir daha geri alamayacağımı bilsem de devam ettim. "Aynı Meadros'a aşık olmam gibi. Ne oldu Rae, putunun başkasıyla sevişeceğini düşünmek kutsalına zarar mı verdi?"

Rae o kadar hızlı hareket etti ki ne yaptığını anlayana kadar çoktan o ve karanlığı tarafından sarılmıştım. Zamanın içinde yeniden aktığımızı, yön değiştirdiğimizi fark ettim. Oradan oraya çarpar gibi hareket ederken karanlık o kadar yoğundu ki önümü bile göremiyordum.

En sonunda neredeyse yuvarlanarak durduk. İkimiz de çakıl taşlı zeminin içine düştüğümüzde o kadar hızlıydı ki ancak bir süre sonra durabildik. Ellerime batan taşları çıkartmaya çalışırken nerede olduğumuzu anlamak için ayağa kalktım. Hemen önümüzde başı bulutlara aşıp geçen bir dağ yükseliyordu.

Rae çoktan toparlanmış ve ayağa kalkmıştı. "Burası," diye öfkeyle bağırdı. "Senin hayatın için Zeus'a yalvardığım yer." Suratını bana döndüğünde gözleri o kadar siyahtı ki sadece gözlerine bakarak bile evrenin derinliklerinde kaybolabileceğimi hissettim. "Senin için yaptıklarımı asla hafife alma Mara."

"Benim için ne yaptın Rae?"

Kaşlarını çattı, ağzını açıp kapattı. Söyleyeceği her neyse bundan vazgeçtiğini anladım. Bana bir cevap vermek yerine sadece yürüdü, dağın hemen önünden akan dere boyunca yürüdü.

Peşinden gittim ve durması için koluna asıldım. "Senden bir cevap bekliyorum."

"Sana bir cevap versem bile bundan tatmin olacak mısın Mara?"

Olmayacaktım. Ona olan güvenim bir kere sarsıldığı için bana ne söylerse söylesin beni asla tatmin etmeyecekti, edemeyecekti. "Hayır," dedim bir an bile ona yalan söylemeyi düşünmeden.

Adem elması kalkıp indi, kendini güçlükle tuttuğu her halinden açıktı. "En azından benimle eve dön," dedi.

"Orası benim evim değil."

Rae sabrının taştığını belli edercesine gözlerini kıstı. "Kehanetlerim sende, benimle Troya'ya dönmen lazım."

Güldüm. "Kehanetlerini çalmam için türlü oyunlar çeviren sen değil misin?"

Rae kaşlarını çattı sonra da çözümü bulmuş gibi sırıttı. "Meadros'un hayatına karşılık verdiğin yemini ne çabuk unuttun?"

Yeminimin ağırlığı görünmez zincirler gibi beni sardığında ona baktım. Bunun onun işi olduğu her halinden belliydi. Bana o yemini boşuna ettirmemişti, Meadros'un canına karşılık kendimi ona bağlamıştım ve o

mutlaka bunu kullanacağı günün geleceğini biliyordu. "Umarım Tartarus'un dipsiz çukurlarında yanarsın."

Rae omuz silkti. "Pek sanmam, Hades beni sever."

☼ ☼ ☼

Üzerimdeki kalın şala sıkıca sarındım. Troya'dan uzakta olduğum süre boyunca şehrin sıcak yaz günleri bitmiş, yerini kışın çetin rüzgarlı günlerine bırakmıştı.

Odamın kapısı açılıp kapandığında benimle defalarca konuşup özür dilemeye çalışan Seus'un geldiğini düşünerek arkamı döndüm ama Ephi'nin endişeli suratını görünce kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Troya'ya üçümüz birlikte dönmüştük; döndüğümüz andan itibaren Seus Rae'nin ismini söylediği ve beni oyuna getirerek efsunu bozduğu için her fırsatta özür diliyordu. Bu durum giderek canımı sıkmaya başlamış, iki haftanın sonunda yumuşamak bir yana daha da öfkeli bir hale bürünmüştüm. Sadece sabah ayinleri sırasında Ephi ve Dora'yı görüyordum. Bunun dışında akşam yemeklerine inmiyor, Karr ya da Rae'yle karşılaşmayı kesinlikle reddediyordum.

Ephi sakin bakışlarıyla nasıl bir ruh halinde olduğumu anlamaya çalışarak beni süzdü. "Ne yapıyorsun Mara?" Sonunda aramızdaki hiyerarşik dengeyi biraz olsun kırmaya çalışarak onu ismimle hitap etmesi için ikna etmeyi başarmıştım.

Bakışlarımı yeniden camdan dışarıya çevirdim. "Bir ateş yanıyor," dedim duvarın hemen dışında her geçen saniye yükselen ateşi işaret ederek." Birkaç saat önce oldukça cılızdı ama şimdi varlığını daha da belli etmişti. "Bir sorun mu var diye merak ediyorum."

Ephi üzerindeki uzun rahibe kıyafetlerini hışırdatarak yanıma geldi ve ateşe baktı. "Bayram için yakıyorlar onu," derken kaşlarını şaşkınlıkla havaya kaldırdı. "Efendimiz sana bundan bahsetmedi mi?"

Efendimiz. Onun adı batsın. "Hayır, onu döndüğümden beri hiç görmedim."

Ephi'nin ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Bilmediğini bilseydim sana çok daha önce söylerdim." Parmağıyla uzakta gür bir şekilde usul usul yanan ateşi işaret etti. "Yarın Rae Günü, kutsal bir gün."

Elimde olmadan güldüm ama dinlerine saygısızlık ettiğimi fark ederek elimle ağzımı anında kapattı. "Rae Günü mü?"

Ephi saygısızlığımı tamamen göz ardı ederek son derece ciddi bir sesle, "Evet," diye devam etti. "Bir yılı tamamlayıp yeni bir yıla geçiş yapıyoruz."

"Kışın ortasında mı?" Çok fazla sorguladığımın farkındaydım ama yine de kendimi bir yorum yapmaktan geri tutamıyordum.

Bir öğretmen edasıyla başını salladı. "Evet, çok yakında bahar gelecek ve zamanın yeni bir döngüsü başlayacak. Yarın o kadar çok defne yaprağı yakılacak ki aklın hayalin durur."

Defne yaprağının kokusu sanki hemen yanımda bir tanesi yakılmış gibi burnumun direğini sızlattı. "Neden Rae Günü diyorsunuz?"

Ephi dudağını ısırdı. Buna ne şekilde cevap vermesi gerektiğini tam olarak bilmiyormuş gibiydi. En sonunda, "Onun öbür zamanda öldüğü gün," dedi fısıldayarak. "Bu da bizim için yeni bir döngünün başlangıcı."

Şaşkınlıkla, "Aslında onun öldüğü günü mü kutluyorsunuz?" diye sordum.

"Hayır tam olarak öyle değil," diye cevap verse de sıkıntıyla başını kaşıdı. "O zamanda öldüğünde tamamen bu zamana ait oldu, bize ait oldu. Bize savaşı kazandırdı ve şehrimizi ayakta tuttu."

Daha fazla soru soracaktım ama gereksiz olduğunu fark ettim. Ne onunla ne de onun şehriyle ilgileniyordum.

Yorgunlukla yatağa oturdum, akşam yemeğimden kalan incirlerden bir tanesini ağzıma attım.

Ephi kararsızlıkla bir kez daha dışarıya baktı, bana yaklaşırken omuzları çöktü. "Mara?"

Bir incir dilimine daha da uzanırken, "Evet?" diye cevapladım onu.

Dudağını ısırdı, ellerini yumruk yaptı. "Yarınki bayrama senin de katılman bekleniyor. Ben efendimiz bunu sana çoktan söylemiştir diye söylememiştim ama bunu yapmak zorundasın."

Arkama yaslanırken, "Hayır," diyerek kestirip attım onu.

Ayak ucuma oturdu. "Mecbursun, kehanet elçimizsin ve halk kehanetlerle ilgili gerçeği bilmiyor," derken sesinden çaresizlik okunuyordu. "Ondan bir kehanet bekleyecekler ama onun bütün kehanetleri sende."

"Bu benim sorunum değil, Ephi. Şimdi iznin olursa sabah ayinine kalkabilmem için uyumam lazım."

Ephi birkaç kez ağzını açıp cevap verecek gibi olduysa da yatağa uzanıp ona sırtımı döndüğümde beni çatırdayan ocakla baş başa bırakarak odadan çıktı.

Elbette bunu yapmayacaktım, onun için kılımı bile kıpırdatmazdım. Onun için yapacağım tek şey her sabah o saçma ayinlere katılmak ve

kehanetleri sıralamaktı. Çoğunlukla önemsiz şeylerdi ama ağzımdan çıkan her şey büyüleyiciymiş gibi Ephi ve Dora yine de şaşkınlıklı beni izliyordu.

Bu kadardı işte, onun için daha fazlasını yapmama gerek yoktu.

Gözlerimi kapatsam da bir türlü uykuya dalamadım. Uykuya dalmaya çalışmanın faydasız olduğunu ancak sabaha karşı fark ettim.

En kalın tuniğimi ve şalımı alarak yeni yeni uyanan şehre indim. Sokaklar bu sabah erkenden dolup taşmaya başlamıştı. Normalde dükkanlar birkaç saat sonra açılırdı ama bugün önemli bir gün olduğundan çoğu dükkan çoktan açılmıştı.

Sokaklardaki heyecanı tanıyordum, Apollon'a sunulduğumuz gün benim şehrimde de aynı heyecan vardı. Sanki hayatımızdaki bütün sorunlar sona erecek, Olympos'un tüm bereketi üzerimize yağacaktı. Alakası bile yoktu, hiçbir tanrı bir insanı kurtaramazdı. Eğer kurtaracak olsalardı onlar yukarıdayken biz aşağıda olmazdık.

Esnaflardan biri bana ballı süt ikram edince seve seve kabul ettim, renkli kumaşlarını bana tanıtırken onu mutlulukla dinledim. O saraydan çıkmak ve gerçek duyguları olan gerçek insanların içinde olmak bana daha iyi hissettiriyordu.

Aynı esnaf ve yanındaki diğer dükkan sahipleri şehre top top kumaş gönderdi. Sokaklardaki insanlar bu renkli kumaşlarla sokakları donatırken onları izledim. Kafesler içinde beyaz güvercinler taşındı, her dükkana balyalar halinde defne yaprakları taşındı.

İkinci bardak ballı sütümü içerken biri tam arkamda boğazını temizledi. Karr savaş kıyafetlerinin içinde tam ensemde dikilmiş beni gözlüyordu.

Onu döndüğümden beri görmediğim için ne yalan söyleyeyim beni bu kadar geç bulmasına bile şaşırmıştım. Ondan beklediğim döndüğüm gün gırtlağıma bir hançer dayaması ve beni açık açık tehdit etmesiydi. "İyi bayramlar," dedim alayla. "Senin günün ne zaman gelecek?"

Karr dişlerini gıcırdatsa da esnafı korkutmamak için zihninden geçen kötü düşüncelerini dışa vurmadı. Bunun yerine en sakin ses tonuyla, "Sabah yürüyüşüne ne dersin? Hazırlıkları daha yakından görmek istersin diye düşünüyorum."

Bana ikramda bulunan esnafın savaş tanrısı karşısında titreyerek beklediğini gördüğümde teklifini kabul etmek hiç içimden gelmese de onu reddetmedim. Birlikte yokuş aşağı sokaklarda yürümeye başladık. Soluk sarı renkli binaların her birinden renkli kumaş parçaları sarktığı için

sokaklarda yürümek tahmin ettiğimden de daha zordu. Her adımımda bir kumaşa takılacağımı ve düşeceğimi düşünüyordum.

Birkaç güvercin kafesinin yanından geçip de Rae'nin devasa bir heykelinin bulunduğu meydanlardan birine ulaştığımızda Karr durdu. "İleride bir birahane var, sana bir şeyler ısmarlamama izin ver."

Bu teklifine burun kıvırdım. "Sanki içtiğin biranın parasını veriyormuşsun gibi," dedim.

Karr gözlerini devirdi, sabrının sınırlarında dolandığımı açıkça belli etti. "Senin aksine insanlar tanrılarla iç içe yaşadıkları için memnun, Olympos'ta kıçımızı devirip yatmadığımız için şükretmen lazım."

"Öyle olmanızı tercih ederdim," dedim onu baştan aşağı süzerek. Kostümünün her bir detayının defalarca parlatıldığı çok açıktı.

Karr onu takip edip etmediğime bakma zahmetine bile girmeden Rae'nin heykelinin yanından geçip ara bir sokağa saptı. Onu takip ettim.

Küçük bir birahaneye girdiğimizde sabahın daha kör saati olduğu için bayram hazırlıklarıyla uğraşan halk henüz bu küçük mekana uğramamıştı.

Birahanenin sahibi aksi bakışlarla önce bize baksa da Karr'ın kim olduğunu anlayınca tek bir kelime dahi etmeden önümüze iki kadeh bira bıraktı. Adamın başı önüne eğik bir şekilde bizden uzaklaşmasını ve eski tezgahının arkasına geçerek korkulu gözlerle bizi izlemesini inceledim.

Biramdan büyük bir yudum aldığımda midem aç karnına ne içtiğimi anlayarak çalkalandı, ekşidi. Karr halinden gayet memnun olduğunu gösterircesine kendi kadehini ağzına dayadı, benim aksime hepsini bitirerek boş kadehi masaya bıraktı. "Aptallık ediyorsun," dedi bir çırpıda elinin tersiyle ağzını silerken.

Mide bulantımı göz ardı ederek biramdan bir yudum daha aldım. "Bu ilk defa duyduğum bir şey değil," dedim.

Karr kırmızı gözlerinde büyük bir dikkatle beni süzdü. "Sana ne anlatırsam anlatayım, duyduklarının sandığın şeyler olmadığını ne kadar söylersem söyleyeyim inanmayacağını biliyorum," dedi.

Kollarımı önümde bağlayıp arkama yaslandım. "Evet," derken çoktan sıkılmış, kalmayı düşünmeye başlamıştım.

Ben ondan uzaklaşınca bu sefer o dirseklerini yüzeyi eskimiş masaya dayayarak öne doğru uzandı. "Sana bir sır vereyim," derken sesini hafifçe kıstı. "Kehanetler sadece gelecekle ilgili değildir, istersen geçmişi de görebilirsin." Kaşlarımı çattım, birayı kurtarıcım olarak belleyip bir yudum

daha aldım. "Rae'nin sadece gelecekteki kehanetlerini değil, geçmişteki kehanetleri de sende."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Anlatıyorum çünkü sadece kendi gördüklerine inanacağını biliyorum." Başını çevirip eski tezgahının arkasında bizi gözleyen adama baktı. Adam Karr'ın bakışlarını görünce kafasını eğdi ve hemen arkasındaki kapıyı açıp gözden kayboldu. "Bu geceyarısı Rae'nin ayinine katıl ve sonrasında tapınağa git," dedi daha yüksek bir sesle. "Orada müthiş bir güçle dolacak ve geçmişte en çok ihtiyacın olan bilgiye ulaşacaksın."

Kafam karışmıştı. "Beni tehdit eden sana güveneceğime mi inanıyorsun?"

Karr gülümsedi, düzgün dişler bir yırtıcıya ait olduğunu gösterircesine parladı. "Arkadaşım için gerekirse öldürür gerekirse de yardım ederim." Sustu, gülümsemesi soldu. "Bugünkü ayine katılmazsan tapınaktan elin boş dönersin. Rae'nin kehanetleri sende olabilir ancak tanrısal güçleri hala onda." Boğazını temizledi. "Onun gücünü kullanarak gerçeklere ulaş Mara, ulaş ki hepimiz rahat bir nefes alalım."

☼ ☼ ☼

Dora ve Ephi Rae'nin bana hediye ettiği tacı başıma takarken bir yandan da söylenmelerine engel olamadılar. Dora kısa saçlarımı bir şekle sokmaya çalışırken sürekli, "Yüce tanrılar," diyerek söyleniyor, hiçbir şekle girmediklerini görünce de öfkeleniyordu.

Ephi en sonunda çareyi saçlarımı tacın arkasına dolamakta ve üzerine de siyah bir tül örtmekte buldu. Saçlarımı oldukları gibi bırakmak konusunda onlara ısrar etsem de Ephi tülü çıkartmaya çalışan elime vurdu. "Sakın," dedi beni uyararak. "Troyalıların kalplerine mi indirmek istiyorsun sen?"

Benimle işleri bittiğinde kendi beyaz tören elbiselerini düzelttiler, siyah kalın kumaştan eteğimin üzerinden sallanan altın defne yapraklarını bir kez daha gözden geçirdiler.

Saraydan çıkıp da sokaklara indiğimizde kalbim duracakmış gibi atıyordu. Bunun tek nedeni biraz sonra katılacağım ayin değil aynı zamanda Rae'yi de iki haftanın ardından ilk defa görecek olmamdı. İtiraf etmem gerekirse bir yanım hayal kırıklığına uğramıştı. Onun bir şekilde bana geleceğini ve her zaman yaptığı gibi arsız ölümlü diyerek işleri yoluna sokmaya çalışacağını düşünmüştüm.

Bu sefer öyle olmamıştı.

Tüllerle donatılmış sokaklarda yürürken güneş çoktan batmış, güvercinlere havaya salınmıştı. Ephi haklıydı, havada yoğun bir defne yaprağı kokusu vardı. Rae'nin bana verdiği öneriyi aklımda tutarak her ne kadar sakin nefesler almaya çalışsam da ciğerlerime inen her nefeste gevşediğimi hissedebiliyordum. Şehrin duvarlarının dört bir yanında ateşler yakılmıştı ama en görkemlisi Krallar Kapısı denen yerdeydi. Kapının devasa altın kanatları ardına kadar açılmış, ötesindeki sahili ve karanlıkla bir olan denizi gözler önüne sermişti.

Rae ateşin önünde devasa bir sunakta oturuyordu. Baştan aşağı siyahlar giyinmiş, halkının onun için adadığı adakları huşu içinde kabul ediyordu.

Ephi itinayla ne yapmamız gerektiğini defalarca anlattığı için defne yapraklarından gelen baş döndürücü kokuya rağmen dengemi korumayı başararak sunağın önüne ulaştım.

Şimdi yüz kadar rahibe yanlara doğru genişleyen sıralar halinde dizilmiştik. En önde ben vardım, benim arkamda Ephi ve Dora, onların arkasındaysa üç tane rahibe daha. Benim dışımda hepsi beyazlar içindeydi, suratları büyük bir gizlilikle kapatılmıştı.

Sadece ben gece kadar siyahtım ve açıktım.

Rae'nin önünde dizildiğimizde çenemi dikleştirip ona baktım. Tebaasındaki diğer insanlara nasıl bakıyorsa bana öyle baktı. Ne eksik ne de fazlası.

Daha düşük rütbeli rahibelerden biri elimize dumanı tüten defne yaprakları verdi, kokuyu içime çektim. Başım zaten çoktan dönmeye başlamıştı, daha kötü ne olabilirdi ki?

Uzaktan bir lir sesi işitildiğinde Ephi'nin bana defalarca tekrarlattırdığı şarkıyı diğer rahibelere eşlik ederek söylemeye başladım.

Öğret bize de öldüğün gecede dirilmeyi,
Anlat bize de kehanetlerini,
Olmasa da göster birini,
Söyle şimdi kehanetin tanrısı,
Kimiz biz söyle şimdi.
İnanmasan da bize,
Yol göster yine de,
Sığındık güzelliklere,
Onun hatırı için söyle bize.

Sıramın geldiğini biliyordum. Bir adım öne çıktım, Rae'ye yaklaştım. Elini uzatıp onun yanına sunağa çıkmam için yardımcı oldu. Bacaklarını

açıp beni önüne oturturken derin bir nefes aldı. "Heyecanlanma," derken sesi onun da çoktan defne yapraklarının etkisinde olduğunu belli ediyordu.

Ellerimi kucağımda birleştirdim, Rae arkadan uzanıp ellerimi tuttu. Daha önce tapınakta yaptığımız gibi ileri geri hareket ediyor, vücutlarımızı birbirimize yaslıyorduk.

Bizi izleyen binlerce gözün olduğunu bilsem de aklımdaki tek şey bana dokunuşuydu. Elimde olmadan kendimi geriye attım ve ona biraz daha yaslandım.

Yanan yaprakların etkisiyle kendilerinden geçen halkın bunu umursamayacağını bildiğim için boynumu omzuna dayadım. Rae güldü ama gülüşü kulağa daha çok bir kükreme gibi geliyordu. Bedenimin hemen arkasındaki bedeni sertleşmiş ve ısınmıştı. "Teslim ol," diye mırıldandı. "Bana teslim ol."

Dediğini yaptım ve ona teslim oldu. Gücü parmak uçlarından akıp ikimizi de kuşatırken gözlerimi kapattım. Karanlığının beni kuşatmasına, enerjisinin içime dolmasına izin verdim.

Dudaklarını kulağıma dayadı, "Şimdi bana bir kehanet ver," dedi. "Sonra da seninle sevişmeme izin ver."

Kaos geri döndü!!! Öncelikle herkese iyi seneler. Hayatınızdaki tek kaos ben olayım dbsodfjsd

Yeni seneyle bir önceki bölümde bahsettiğim kitabın da ilk bölümünü paylaşacağım az heyecan yaptım. Diloyla Mitoloji 101....

Hepinizi çok seviyorum, wattpadden bu yılın başlarında biraz uzak kalmıştım. Lethe'yi zaten biliyorsunuz, vaktimin çoğunu aldığı için biraz uzaktım. Ama iyi ki dönmüşüm diyorum. Hepiniz bana gerçekten bir ailenin parçası olmak ne demek hatırlattınız. Bu yüzden size kaos dolusu teşekkürlerimi yolluyorum.

Bugün bizim bayramımız 29 Aralık Rae Günü. Seneye nerede olursak olalım ya da ne yaparsak yapalım bu bayram için tam bu paragrafta buluşalım.

Sizi seviyorum, birazdan yorumlarda kaynatırız yine çenem düştü sldnspğdkls.

-Kaos

Bölüm 14, Tanrıların Ozanı

Bölüm 14, Tanrıların Ozanı

Kehanetin içine çekilmek derinliği belli olmayan bir suya dalmak gibiydi. Savruluyordum ama nereye gittiğimi bilmiyordum. Kehanetin kendi enerjisi tarafından ele geçirilmiştim.

Savrulma hissi sona ererken bedenimin rahatsız bir zeminde uzandığını hissettim. Sırtım ve gövdem üzerinde yattığım şey her neyse onun üzerinde kaskatı kesilmişti.

Rae hemen yanımda ayakta duruyor, gözlerini bir an bile ayırmadan tam karşısına bakıyordu. Gözlerindeki gezegenleri ve yıldızları sönmüş, tüm sırtını kaplayan evren bile sönükleşmişti. Bir şeyler ters gidiyordu.

Bakışlarımı üzerinde yattığım yere çevirdiğimde üst üste dizilmiş cesetlerin altımda uzandığını fark ettim. Üzerime ölüm kokusu sinmiş, ellerime kan bulaşmıştı. Korkuyla cesetlerden oluşan karmaşanın içinden çıkmaya çalıştım ama yine de başarısız oldum. Cesaretimi toplayıp da yüzlerine baktığımda onları aslında tanıdığımı fark ettim. Daha önce inanmadığım halde önlerinde diz çökmeye zorlandığım tanrıların hepsi ölmüş, onlardan geriye yalnızca bu cesetlerden oluşan dağ kalmıştı.

Tanrılardan birinin omzuna basarak ayağa kalktım ve zor da olsa Rae'ye yaklaşmayı başarana kadar tamamen kana bulanmıştım. Rae'nin neye baktığını anlamak için başımı baktığı yöne çevirdiğimde ise alev almış Troya'yı gördüm, onun tapınağında durduğumuzu anladım.

Anında kehanetin içinden geri çıktık. Rae'nin arkamdaki bedeni buz kesmiş, beni tutan kolları ise sertleşmişti.

Hala transa geçmek için yaptığımız ufak dansa devam ettiğimizi ancak durduğumuzda fark edebildim. Biz durduğumuzda biraz önce başlayan lir sesi de durdu. Ne gördüğümüzü ikimiz de çok iyi biliyorduk. Önümüzde belki de bu dünyanın hiç görmediği kadar kanlı savaş günleri uzanıyordu ve görünen o ki buna engel olamayacaktık.

Rae ayağa kalktı ve elini havaya kaldırdı. "Bu yıl bize bol hasat müjdelendi," dediğinde halk çılgınlar gibi alkışlamaya başladı. Müzik tekrar

başladı, insanlar mutluluktan sarhoş olarak dans etmeye başladılar.

Rae'yle göz göze geldiğimizde titrediğini fark ettim. Ona doğru bir adım attım ama geri çekildi. "Sonumuz geldi," dedi keskin bir sesle. "Günlerimiz sayılı." Başka bir şey dememe fırsat bile tanımadan benden de kalabalıktan da uzaklaştı. Yalnız kalmak istediğini biliyordum. Ona olan öfkem dinmemiş olsa da onun bu acı gerçekle tek başına yüzleşmesi yapabileceğim en büyük haksızlık olurdu.

Arkasından iki adım attım ama başım döndüğü için olduğum yerde durmak zorunda kaldım. Defne yaprağı çoktan kanıma karışmış, başımı döndürmeye başlamıştı. Kalabalığın içinde ilerlemeye çalışırken Troya Kralı Hector'u gördüm. Neler olacağından habersiz bir şekilde gülümseyerek dans eden halkını izliyordu.

Başım daha şiddetli bir şekilde dönerken omzuma dokunan eli hissettim. Kafamı çevirip baktığımda Karr'ın kızıl gözleriyle göz göze geldim. "Şimdi Mara," dedi etraftaki gürültüyü bastırmak için bağırarak. "Vakit geldi."

Birlikte Krallar kapısından çıktığımızda ne yapmam gerektiğini bile hatırlayamıyordum. Zihnim önümüzde uzanan korkunç günlerin görüntüsüyle dolmuş, defne yaprağının etkisiyle bulanmıştı. Karr beni zor da olsa elleriyle yön vererek kumsal boyunca kuma bata çıka ilerletti.

Temiz havayı olabildiğince içime çekmeye ve kendime gelmeye çalıştım. En sonunda Rae'nin meşalelerle aydınlatılmış tapınağına ulaştığımızda Karr beni omuzlarımdan sıkıca tuttu. "İhtiyacın olana ulaşmadan o tapınaktan çıkma," dedi ve beni tapınaktan içeri yönlendirdi.

İçeri girdiğimde ne yapmam gerektiğini anlamaya çalışarak bir süre etrafta göz gezdirdim. Rae'nin devasa heykeline ve tapınağın tavanını süsleyen çizimlere baktım. Tanrıların heybetli ve abartılı çizimleri bir savaş meydanındalarmış gibi duruyordu. Baştan aşağı zırhlarını kuşanmış ilahi bedenleriyle her an saldırmaya hazır görünüyorlardı.

Çizimlerin bir kısmı meşalenin aydınlattığı alanın dışında kaldığı için hikayenin bütününü anlayamıyordum ama yine de Troya Savaşı'nın anlatıldığına emindim.

Rae'nin heykelinin ayaklarının dibine oturdum, gözlerimi kapatıp derin nefesler aldım. Aldım ve aldım.

İlk önce hiçbir şey olmasa da çok geçmeden Rae'nin gücünün beni kavradığını ve savurduğunu hissettim. Onun kehanetinin gücü ile dolup taşarken içimden en çok ihtiyacım olan şeyi düşündüm. Gerçekleri.

Olmam gereken yere vardığımda gözlerimi açtım ve güneşin sıcaklığını suratımda hissettim. Geniş bir terastaydım ve yuvarlak alan sanki güneşin tüm sıcaklığını içine çekmek için tasarlanmış gibiydi. Ne bir gölge ne de bir engel vardı önümde. Sadece güneş ve onun sıcaklığı, o kadar. Çıplak ayaklarımın değdiği taş zemin bile sıcacıktı.

Terasın korkuluklarına dayandım ve nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Önümde sıra dağlardan ve gür yapraklı ağaçlardan başka hiçbir şeyin uzanmadığını gördüğümde hayal kırıklığına uğradım. Bu ihtiyacım olan kehanet olmamalıydı. Önümde sadece bir hiçlik uzanıyorken benim öğrenmek istediklerim benden çok uzakta gibiydi.

Bir hışırtı duyduğumda arkamı döndüm ve Apollon'un geniş kanatları görüş açıma girdi. Doğrudan bana baktığı için beni görüp göremediğini düşündüm ama bu mümkün değildi. Ben Rae'nin çoktan gördüğü bir kehanetin içindeydim, benden önce yaşanmış ve bitmişti.

Apollon kanatlarını topladı, güneşin ışığı tüylerin etrafında son bir kez daha kırılarak parladı. "Benim de kehanet tanrısı olduğumu unutuyorsun Mara," dedi doğrudan gözlerimin içine bakarak. "Kardeşimin kehanetleriyle benimkiler iç içedir. Bana göstermeyi seçmedikleri dışında hepsine müdahale edebilirim."

Ondan uzaklaşmak, kehanetin içinden çıkmak istesem de sırtım çoktan terasın korkuluklarıyla bir bütün olmuştu. Çenemi dikleştirdim, o benim tanrım değildi. "Ona hala kardeşim diyebildiğin için şaşkınım doğrusu."

Apollon omuz silkti. "Onun da beni öldürdüğünü göz ardı edeceğini hiç düşünmemiştim." Beni baştan aşağı süzdü. "Özellikle de seni benden çaldıktan sonra."

Kendine güvendiği her halinden açıktı. Çenesi mağrur bir ifadeyle havaya kalkık, bakışları ise alev alevdi.

"Aranızdakiler beni ilgilendirmiyor," dedim sırtımı iyice korkuluklara dayayarak. "Birbirinize ne yapmak istiyorsanız yapmakta özgürsünüz."

Apollon başını hafifçe sola doğru eğdi, sessizce söylediklerimi değerlendirdi. "Buraya gelme sebebin geçmişi görmek ve ikna olmak," dedi en sonunda. "Sana istediği vereceğim, bunu yapmak istemesem de yapacağım." Kanatları yavaşça açıldı, tüylerini dağlayan altın mühürleri gözlerimin önüne serildi. İşlemelerin ne olduğunu ancak o zaman okuyabildim. Sol kanadında *gördüm*, sağ kanadında ise *göreceğim* yazıyordu. Kanatlarını incelediğimi fark ederek, "Sen de söyleyeceksin," dedi.

Kanatlarını açıp kapattığında arkasında dizlerinin üzerinde bir kadın belirdi. Baştan aşağı beyazlar içindeydi ve gözleri dışında her yeri örtülerle gizlenmişti.

Apollon kadının yanına gidip suratını açtığında onun kim olduğunu gördüm. Bendim, orada dizlerimin üzerine çökmüş, korku dolu gözlerle etrafıma bakıyordum.

Apollon ona dokunduğunda ürktü ama geri çekilmedi. Apollon gözlerini benim üzerimden bir an bile ayırmadan başını eğdi ve beyazlar içindeki bana, "Söyle," dedi. "Şarkını söyle."

Aldığım komutla birlikte dudaklarım aralandı. "Verilmesi gereken karar verildiğinde, şerrin gazabı geç kalmışların üzerine. Kardeşlerin kanı döküldüğünde, ödenecek bedeller bunun üzerine." Bir an için sessizlik her yeri kapladı. "Fısıldadı gökteki kartal öbür kardeşe, sapla hançeri göğsüne diye. Sapla ki öldüremesin seni, dökemesin kanını titanların üzerine. Yer yok aynı zamanda ikinize de, gün mutlaka boğulur gecede. Ve öldürdü onu güneş bir kez daha düşünmeden, sapladı hançerini tam göğsüne. Haykırdı tanrı öfkeyle, neden diye. Yükseldi Apollon'un öfkesi Rae'nin üzerinde, cevap verdi ona ben yaşayayım diye."

Selene'nin şarkısının Apollon'un hükmettiği dudaklarımdan döküldüğünü duyduğumda dizlerimin üzerine çöktüm. Bu güçsüzlüğüm Apollon'u keyiflendirdi, beyazlar içindeki halim ortadan kaybolurken bana yaklaştı. "Tanrıların ozanı," dedi keyifle mırıldanarak. "Bana sen söyledin ne yapmam gerektiğini. Rae'nin şarkısı dudaklarından döküldüğü anda artık çoktan ölü tanrının şarkısına dönüşmüştü."

Vicdan azabı beni bir tokat gibi vururken Apollon'un durmaya niyeti yoktu. "Senin ne olduğunu ben biliyorum kadın," derken kanatları hemen karşımda yükseliyordu. "Sen ne bir ölümlüsün ne de bir tanrıça." Elinin tersiyle suratımı okşadığında ona sertçe vurdum ama bu onu yalnızca güldürdü. "Sesi tatlı bir ozansın ama aslında olduğun kişinin kim olduğunu bilsen Troya'nın duvarlarını tek başına bile yıkarsın."

Gözlerinin içine baktım. Korkmadan ve ağlamadan. Kimim diye ona haykırmak istesem de alacağımı çoktan aldığımı biliyordum.

Kehanetten çıkışım sarsıntılı oldu. Sırtım son hızla Rae'nin heykeline çarptığında acıyla haykırsam da kendimi çabuk toparladım.

Tapınaktan çıktığımda çıkmamı bekleyen Karr'ı gördüm. "Bendim," dedim öfkeden çatallaşan sesimle. "Apollon'a onu öldürmesi gerektiğini söyleyen benmişim."

Karr'ın tepkisiz suratına acı dolu bir ifade peyda olunca gerçekleri gördüğümü anladım. "Çok fevrisin Mara," dediğinde o söylemese bile öyle olduğumu çok iyi biliyordum. "Seni uyarmaya çalıştım."

Karr'la orada durup tartışmaya devam edebilirdim ama buna harcayacak vakit yoktu. Bir an önce Rae'yi bulmalı ve ona yaptığım haksızlıklarla yüzleşmeliydim.

Krallar Kapısından içeri girip yeniden şehre ulaştığımda bayramın hala son hızla devam ettiğini fark ettim. "Rae," diye seslendim hem içimden hem de dışımdan. "Neredesin?"

İnsanların arasında onun karanlığının yükseldiğini ve bana cevap verdiğini gördüm. Bedenleri yararak ilerledim ve ona ulaştım.

Eğlenceden uzak bir köşede oturmuş, Hector ile konuşuyordu. Hector'un suratındaki korku dolu ifadeye bakılacak olursa kral şehrinin bir kez daha kanlı bir savaşın parçası olacağını çoktan öğrenmişti.

Hector geldiğimi gördüğünde titreyen ellerini gizlemeye çalışsa da başarılı olamadı. Bedenindeki korkuyu gizlemeyi başarsa bile bakışlarındaki ızdırabı gizleyemezdi.

Karr da arkamdan geldi ve bir adım öne çıkarak onlara ilerledi. "Rae," derken sesi duyacağı kötü haberler için hazır olduğunu belli ediyordu.

Rae'nin bakışları ikimizin arasında dolaştı. "Baharda saldıracaklar," diye ilan etti. "Ne vaktimiz ne de müttefikimiz var."

Karr Rae'nin yanındaki boşluğa oturdu. "İzin ver Tara'yla bir kez daha konuşalım." Ellerini yumruk yaptı. "Onu ikna etmenin bir yolunu mutlaka buluruz." Savaş tanrısı kanın kokusunu almış gibi çoktan kana ve ölüme hazırdı. Belki de gücünü bundan alıyordu. Kan onu besliyor ve ilahi gücüne güç katıyordu.

Rae başını iki yana salladı. "Tara bu savaşta tarafsız kalacak ve birbirimizi öldürmemizi izleyecek."

Başıma bir ağrı saplandı ve kendime engel olamadan bir anda, "Yapmadığında seçimi ikizlerin öfkeli olanı, izleyecek bütün ölümleri. Onlar öldüğünde o da ölmek isteyecek çünkü kimse tarafından bir daha sevilmeyecek," dedim. Hector da dahil olmak üzere herkes bana şaşkınlıkla baktığında bir adım geri çekildim. "Bunu neden söylediğimi bilmiyorum," diye utanarak itiraf ettim.

Rae ayağa kalkıp bana yaklaşırken suratında umutlu bir ifade vardı. "Bu Tara için bir kehanet," dedi keyifle. "Onun ölüm fermanı ve bizim

kurtuluşumuz." Bir anda karanlığı onu kaplayıp gözden kaybolduğunda arkasından baka kaldım.

Karr oturduğu yerden yanıma geldiğinde sırtımı sıvazladı ve belki de bana ilk defa iyi bir şey söyleyerek, "Sonunda gerçek bir kehanet elçisi oldun Mara," dedi.

☼ ☼ ☼

Rae iki gün sonra Tara'yla birlikte geri döndüğünde Karr sonunda ilk müttefikimiz aramıza katıldığı için pek de mutlu olmuş gözükmüyordu.

Hector tanrıçanın şerefine bir ziyafet hazırladı. Tara kendi halkı dışındaki ölümlülerle iç içe olmaktan hoşlanmadığını üstüne basa basa belirttiği için ziyafete yalnızca şehrin seçkin kesiminin katılmasına izin vardı.

Tara baş köşede, Rae'nin yerinde oturup dans eden kızları dikkatle izlerken Karr da onu izliyordu. Tara'nın her an ters bir laf etmesini ve ortalığı savaş alanına döndürmesini bekler gibi bir hali vardı.

Tara dudaklarına dayadığı kadehin üzerinden Karr'a baktı, Karr da onun bakışlarına karşılık verdi. Eğer odada Rae ve ölümlülerden oluşan bir grup olmasaydı birbirilerini her an parçalamaya hazır duruyorlardı.

İkisinin arasındaki gerginlikten rahatsız olarak masadan kalktım ve daha rahat bir köşede dans eden kızları izleyen Seus'un yanına oturdum.

Yanına geldiğimi görünce sırıttı. Konuşup başımı şişirmeye başlamadan önce, "Seni affederim," dedim ona. "Eğer bana Apollon'la ilgili bildiklerini anlatırsan."

Seus'un suratındaki keyifli ifade silinip yerini karamsar bir gölgeye bıraktı. "Apollon'u yani babamı tanımıyorum," diye itiraf etti kendi şarabından büyük bir yudum aldıktan hemen sonra. "Annemi de doğru düzgün tanıdığım söylenemez, beni ben daha küçük bir çocukken bir Delphi kahinine emanet etti. Rae beni orada bulduğunda çoktan sekiz yaşıma basmıştım."

Kendi kadehimi masada bıraktığım için uzanıp onun kadehinden bir yudum aldım. "Apollon'un annene ve diğer gelinlere ne yaptığını bilmiyor musun?"

Başını sallarken umutsuzluğu yüzünden okunuyordu. "Hayır, sadece altı yaşımdayken birkaç saatliğine beni görmeye geldi ve beni Rae'ye emanet ettiğini, beni gelip aldığında onunla güvende olacağımı söyledi."

Kahraman olacağını düşündüğü aklıma geldiğinde yüreğim burkuldu. Muhtemelen savaş koptuğunda kendini meydana ilk atacak ve maharetlerini

gösterecek yiğitlerden biri o olacaktı. "Öleceksin," dedim fısıltıyla. "Kendini kanıtlamaya çalışırken öleceksin."

Seus yeniden gülümsediğinde ölme fikrinin onu pek de korkutmadığını anladım. "Hepimiz bir gün ölmeyecek miyiz?" Doğru söylüyordu, hepimiz bir gün ölecektik. Ben zaten bir kez ölmemiş miydim? Başka bir hayatta başka bir ihtimalde yeniden ölmek o kadar da kötü görünmedi gözüme.

Arkamızdaki masada hala devam eden gergin havanın dağılmaya başladığını Rae keyifle kadeh kaldırdığında fark ettim. Meraklanarak ayağa kalktım ve yeniden sofraya ilerledim.

Elinde bir tavus kuşu tüyü tutuyordu. Dikkatle tüye baktığımı fark edince, "Sabra," diye açıkladı. "Hera'nın ikizi, müttefikimiz olması için ona haber uçurmuştum." Tüyü salladı. "Geleceğini bu şekilde söylemeye karar verdi."

Karr da en az Rae kadar keyifli gözükse de Tara'nın tüm aksiliği üzerinde gibiydi. Kendi adına verilen ziyafette bir anda beliren tüye bakarak burun kıvırdı ve dünyadaki en önemli şey dans gösterisiymiş gibi zarif hareketlerle bedenlerini kıvıran kızları izlemeye devam etti.

Rae'ye baktığımda onun da bana baktığını fark ettim. Onunla konuşup yanlış anladığım her şey için ondan özür dilemek istiyordum.

Düşüncelerimde ona zihnimin içinde misin diye sorduğumda bana gülümseyerek cevap verdi, özrümü çoktan duyduğunu ve beni affettiğini anladım.

☼ ☼ ☼

Sabah ayininde tek başımaydım çünkü daha gün doğmadan tapınağa gelmiş ve defne yapraklarını çoktan tek başıma yakmıştım. Ephi ve Dora güneş doğmadan hemen önce geleceklerdi ve birlikte yeni günü karşılayacaktık. Onlar gelene kadar çeyrek saatim vardı ve belki de Sabra için de bir kehanet yakalardım.

Rae'nin de geldiğini tapınağın mozaikli zemininde yanıma oturmadan önce hissettim. Karanlık bir gölge gibi içeri girdiğinde varlığı çoktan tenime iğnelerin batmasına sebep olmuştu.

Bir süre yanımda sessizce oturduktan sonra, "Senin suçun değildi," dedi. "Seni günlerce defne yaprağı solumaya zorladı. Söylediklerini bilerek ve isteyerek söylemedin."

Tırnaklarımı avuçlarıma bastırdım. "Ama söyledim," dedim. "Seni öldürmesi gerektiğini söyledim."

Rae yavaşça elime dokundu, tırnaklarımı tenimden ayırdı. "Söylemeseydin de öğrenirdi, bir şekilde mutlaka öğrenirdi."

Yüzümü tamamen ona döndüm, beyaz suratında parlayan gözlerine baktım. "Bana her şeyi anlatmıyorsun."

Eğilip dudaklarıyla bileğime dokundu. "Bilgi bir lanettir," dedi ve beni yavaşça öptü.

Dudaklarının tenimdeki baskısının her bir saniyesini derinden hissederek iç çektim. "Benim için ne yaptığını öğrenebilecek miyim?"

Rae bakışlarını benden kaçırdı. "Bunu öğrenmemeni tercih ederim." Sustuğunda daha fazla soru sormamam gerektiğini anladım.

Ona yavaşça sokulup başımı boynuna gömdüğümde bunu beklemediğini biliyordum. Nefesini tuttu ve yavaşça yutkundu.

Kafamı kaldırıp ona baktım ve uzanıp onu içimden geldiği gibi öptüm. Aramızdaki bağ gerilen bir tel gibi titrerken dudakları yumuşakça benimkileri örttü. İkimizin içinde de daha fazlasının yükseldiğini biliyordum.

Rae yavaşça inleyerek beni kucağına doğru çektiğinde bacaklarımı beline doladım. Elleri tuniğimden içeri kayarken kalçalarını havaya kaldırıp kendini bana yasladı.

Ona verdiğim bir söz vardı bu yüzden öpüşünü yarıda keserek ondan uzaklaştım. Rae ne olduğunu anlamaya çalışırken onu ittim ve yere uzanmasını sağladım.

Gözleri şaşkınlıkla büyürken eğilip onu bir kez daha dudaklarından öptüm ardından da boynuna indim. Ellerini kalçalarımı dayayıp beni kendine çekmeye çalışsa da ona engel oldum ve dudaklarımı gövdesine indirirken ellerimi de daha aşağı sürükledim.

Uzun uzvunu kavradığım anda gözlerindeki evren patladı, eğildi ve büküldü. Elimi hareket ettirdiğimdeyse bir yıldızın siyah gözlerinde hızla kaydığını gördüm.

Kasıklarına dudaklarımla da ulaştığımda tuniğini sıyırdım, dişlerim tenine sürttüğümde gırtlağından kopan haykırışla bana karşılık verdi.

"Mara," diye konuşmaya başladı ama dudaklarım olmasını en çok arzuladığım yere kapandığında iniltisiyle konuşması bölündü.

Ellerini saçlarıma doladı ve beni kendine çekti. Dilimle uzvunu boydan boya yaladığımda daha teninin alev aldığını hissettim. Dudaklarımı yeniden dayadığımda Rae'nin solukları hızlanmaya başladı. Her hareketimle

hızlanıyor, nefes nefese kalıyordu. Kasıkları ağzımla uyumlu olarak ileri geri hareket ederken parmaklarını bir an olsun saçlarımdan ayırmıyordu.

O zevkin doruklarına çıkarken ben de onunla birlikte tırmanışa geçiyordum. Aramızdaki bağ o ne hissediyorsa benim de hissetmemi sağlıyor, beni de zevkin uçurumuna sürüklüyordu.

Rae en sonunda doruğa ulaşırken ona eşlik ettim ve her şey sona erdiğinde kafamı çıplak karnına yasladım.

Nefesleri düzene girdiğinde doğruldu ve beni üzerine çekti. Sert bir öpüşme için dudaklarını dudaklarıma dayadı, dili ağzımın içine kayarken bu sefer inleme sırası bendeydi. Benden uzaklaştığında gülümsedim. "Sana verilmiş bir sözüm vardı," dediğimde çenemi sıkıca tutup beni bir kez daha öptü.

"Sen," dedi ve sustu. Göğsü bir kez daha kalkıp indi ama artık sakinleşmişti. "Sen beni tamamlıyorsun," diye mırıldandı. "Bana ne kadar yalnız olduğumu unutturuyorsun."

Suratını okşadım, teninin sıcaklığını kendi tenimde hissettim. "Artık değil," dedim doğmak üzere olan güneşe bakarken. "Artık yalnız değilsin." Sözlerimi tamamlar tamamlamaz bir kehanet daha zihnime üşüştü.

Ayıracak gün geceyi mutlaka ondan, gelmeyecek elinden gecenin parçalanmak dışında bir şey. Ayrılacaklar birbirlerinden, ancak yıldız isterse onu bulacak. Ama yine de gecenin kaderi yalnızlıkla dövülecek.

Selam 2022 yılında da kaos hizmetimiz devam ediyor efendim aoısdhpsoj. Öncelikle şöyle söyleyeyim güzel günler geride kaldı.... Toplanın savaşa gidiyoruz!

Bu bölüm sonundaki kehanet çok önemli onu aklınızda tutun :)

Şimdi tanrılarımız sırayla geliyorlar gördüğünüz gibi. Kimin dost kimin düşman olacağını bize zaman gösterecek. Giden karakterler dönecek yenileri gelecek. Alın spoi gibi spoi size....

Size bir soru, sizce Mara ne? Bir tanrıça mı ölüp ölüp dirilen bir ölümlü mü yoksa başka bir şey mi... Doğru cevap verene bir ödülüm olacak :)

Sizleri çok seviyorum birazdan yorumlarda görüşürüz!

-Kaos

Bölüm 15, Senin İbadethanende

Bölüm 15, Senin İbadethanende

"En azından hamama gitmeme izin verebilirdin," derken bir yandan da öfkeyle burnumdan soluyordum. Hızla yağan yağmur suratımı dövüyor, kıyafetlerimi ıslatıyordu. Üzerimde hala sabah ayininden kalan kıyafetlerim vardı ve kendimi bunların içinde rahat hissetmiyordum. Her zaman belimi fazlasıyla sıkan altın bir kemer takıyordum ve bu sabah kemeri söküp atacak vakti bulamamıştım. Ephi'nin bana zorla taktırmaya çalıştığı küpeleri son anda çıkartıp yatağa fırlattığım için minnettardım. Keşke aynı tez canlılığı bu lanet kemer için de gösterebilseydim.

Rae atından zarifçe indi, daha fazla söylenmeye hazırlanacakken parmakları dudaklarıma dokununca sustum. Baş parmağıyla yavaşça alt dudağımı sevdi ve gülümsedi. "Sabah arsızlık yapmasaydın hamama gidecek vakti bulabilirdin," derken sesi sıvı lav gibi alev alevdi. "Hamama gidecek vakti bulamadığın için memnunum."

Parmağını yavaşça ısırdığımda gülümsemesi daha da genişledi, saçları yağmurdan suratına yapışsa da keyifli halinden hiçbir şey kaybetmedi.

Karr arkamızdan boğazını temizledi, rahatsızlığını gizleme gereği bile duymadan aramıza girdi. "Lütfen teyzemin sabrını zorlamayın, Hera'dan daha beter olduğunu da aklınızda tutun." Karr sabah beni görür görmez Sabra'ya karşı nasıl davranmam gerektiğiyle ilgili uzun uzun konuşmuş, kendine has tavrıyla beni uyarmıştı. Kızıl gözlerini benimkilere dikerek, "Sakın Zeus'un adını ağzına alma," diye uyardı sanki sabah akşam ona dua edermişim gibi.

Pekala, Sabra'nın sabrımı sonuna kadar zorlayacağı kesindi. Karr onun Zeus'un ilk eşi olacakken Zeus ikizi Hera'yla evlendiği için kim bilir kaç bin yıldır kin tuttuğunu yol boyunca defalarca anlatmıştı. Karr ikizi Ares ile birlikte Hera'nın oğlu olsa da Sabra'nın onu kendi öz oğlu gibi sevdiğini söylemişti. Eh, Hera'nın ikizi onu ne kadar sevebilirse o kadar seviyor olmalıydı.

Rüzgardan dalgaları iyice köpüren denizin üzerinde uzun ve dar bir gemi belirdi. Rae arkamızdaki askerlere gemiye yardımcı olmalarını emredince askerler gözlerini bile kırpmadan dalgaları yararak denize girdiler.

Geminin içinde tek başına oturan bir kadının olduğunu görünce şaşırsam da Sabra'nın kendine has birtakım zevkleri olduğu muhakkaktı. Tara atlarımıza binerken bizi izlemiş ve omuz silkerek onun gibi bir gösteriş budalasını karşılamaya gelmeyeceğini net hatta biraz da kaba bir dille bize bildirmişti.

Askerler gemiyi çekip kıyaya çıkartırken Sabra başındaki örtüye sıkıca tutundu. Rüzgardan turuncu saçları uçuşurken suratında yine de dingin bir ifade vardı. Rüzgar ve yağmur sanki onu mutlu ediyor, gelişinin şerefine bu fırtınayı onun çıkarttığını haykırıyordu.

Sabra sahile adımını atar atmaz Karr ona doğru koştu ve teyzesi demeye bin şahit gereken genç ve güzel tanrıçanın elini sıkıca tuttu. Sabra gülümseyip Karr'a sarılırken gözlerini bir an olsun Rae'nin üzerinden ayırmadı. "Benim savaşçı oğlum," diyerek Karr'ı selamladı ve turuncu gözleriyle onu baştan aşağı süzdü. "Sparta'da kendini geliştirdiğini duydum."

Aralarındaki samimiyetsiz sevgi onlara dikkatli bakınca kolayca anlaşılıyordu. Dudaklarıyla birbirlerini ne kadar çok sevdiklerinden bahsediyorlardı ama bakışları doğru an geldiğinde birbirlerini alaşağı etmekten çekinmeyeceklerini açık ediyordu.

Rae zihnimde düşündüklerimi duymuş olacak ki sözlerini sahte bir öksürüğün ardına gizleyerek, "Dikkatli ol," diye uyardı.

Elbette, Mara yine ölümlü küstahlığını göstermeden onu uyarmak gerekiyordu. Zihnimin içinde söyleniyor olmam bile Rae'yi güldürmüş olacak ki kahkahasını gizleyemedi.

Nihayet Sabra bize döndüğünde yüzünde en az bal kadar tatlı bir gülümseme vardı. "Mara," dedi rüzgar sesini bile bastıracak kadar neşeli bir sesle. "Seni görmeyeli yıllar oldu." İleri atılıp bana sarıldığında şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemedim.

Sabra geri çekilip her birinde değerli taşlı yüzükler olan parmaklarıyla suratımı okşadığında, "Beni tanıyor musun?" diye sordum.

Kaşlarını çattı, "Elbette tanıyorum ama bu hayatında daha iyi göründüğünü sana itiraf etmeliyim." Dikkati hemen benim üzerimden kayboldu ve Rae'ye elini uzatarak, "Hala yakışıklısın," dedi.

Sabra'dan biraz uzaklaşarak Karr'a ve her an bir tehlikeyi göğüslemeye hazır şekilde kılıçları çekili duran askerlere yanaştım. Karr'la göz göze geldiğimizde bir yorum yapmamam için başını iki yana sallasa da onun da kendini benim kadar zor tuttuğunu anladım.

Rae'nin sarayına dönüş yolu boyunca Sabra kendinden ve bizleri ne kadar özlediğinden bahsedip durdu. Önceki hayatımda bu tuhaf tanrıçayla ne kadar vakit geçirdiğimi bilmiyordum ama artık bilmek istemediğime emindim. O kadar tatlı dilli ve neşeli bir yapısı vardı ki Hera'nın ikizi olduğunu bilmesem buna kesinlikle inanmazdım. Yine de onda beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Çok tatlıydı ama tadı bozuk bal gibi şekerlenmişti.

Rae'nin sarayına geldiğimizde Tara ortalarda gözükmüyordu. Sabra'nın nerede yaşadığı hakkında en ufak bir fikrim olmasa da çok uzaklardan geldiğini ve yorulduğunu söyleyerek dinlenmek istemiş, Rae de onu üst katlardaki odalardan birine çıkartmıştı.

Yemeklerimizi yediğimiz odada tek başıma otururken kapı açıldı ve Tara içeri girdi. Hiçbir şey söylemeden karşımdaki sedire oturdu ve bir parça peyniri ağzına attı. Önümdeki kadehi aldı ve kendi dudaklarına götürürken, "Ondan nefret ediyorum," dedi.

Tara'nın şarabımı kana kana içmesini izlerken, "Senin nefret etmediğin biri var mı?" diye sordum. "Damarlarında kan yerine nefret aktığını düşünmeye başlamıştım."

Tara iğneleyici sözlerime burun kıvırarak karşılık verdi, suratımı yavaş yavaş hiç acele etmeden inceledi. "Haklısın, özellikle de bu saraydakilerden nefret ediyorum," dedikten sonra sakince bir parça daha peynir aldı. "Havasından mıdır suyundan mıdır bilinmez artık."

Ona cevap vermek için öne eğilsem de Karr'ın kapıda olduğunu görünce sustum. Kızıl gözleri durumu tartar gibi ikimizin üzerinde gezinirken, "Korkma," dedim. Eğilip kendim için yeni bir kadehe şarap doldururdum. "Birbirimizin gırtlağına sarılmadık."

Tara kendi kadehini hava kaldırdı ve gülümseyerek, "Henüz," diye eklediğinde ben de elimde olmadan güldüm.

Karr delirip delirmediğimize emin olmak istemiş olacak ki içeri girdi ve sofraya oturdu. "Rae Hector'la görüşmeye gitti," dediğinde elimde olmadan onun da zihnimi okuyup okumadığını merak ettim. "Sabra ise Sabra işte," diye ekledi bıkkınlıkla. "Ne derdi biter ne de isteği."

Tara keyifle oturduğu sedire iyice yayıldı. "Rae'ye onu savaşa en son davet etmesini söylemiştim." Haklı olmaktan gurur duyduğu her halinden belliydi çünkü ikimizi de süzerken gözlerindeki küstah ifadeyi gizleme gereği bile duymamıştı. "Dua edelim de o uzun tırnaklarını Rae'den uzak tutsun."

Rahatsızlıkla oturduğum yerde kıpırdandığımda bu hareketim Karr'ın dikkatli gözlerinden kaçmadı. "Eskiden," dedikten sonra boğazını temizledi. "Yani sen yaratılmadan önce Sabra Rae'nin peşinden biraz koşmuştu."

Tara ağzından alay dolu bir ses çıkarttı. "Biraz mı?" Koyu renk gözleri eğlenceyle parladı. "Sabra Zeus olmayınca bir de oğlunu deneyeyim demedi mi şimdi?"

Karr, "Teyzemde bahsettiğinin farkında mısın?" diye çıkışsa da iç çekerek teslim oldu. "Cinsel arzuları yüksek bir sülaleye sahip olmayı ben seçmedim."

Sabra'dan neden hoşlanmadığımı şimdi daha iyi anlamıştım. Bal kadar tatlı dilinin altında Rae'ye duyduğu arzu yatıyordu.

Tara tartışmaya daha fazla devam etmeyeceğini belli ederek elini salladı. "Neyse ne." Şarabından büyük bir yudum aldıktan sonra, "Rae onu kibarca reddetti ve o günden beri de kutsal bakire rolü kesiyor," diye ekledikten sonra güldü. "Pardon Mara, o sendin."

Karr Tara'nın iğneleyici laflarına daha fazla katlanamayacağına karar vermiş olacak ki anında ayağa fırladı. "Pekala, size doyum olmaz ama ben de Rae'ye katılsam iyi olur," dedikten sonra büyük bir hızla yanımızdan ayrıldı.

Karr kapıdan çıkar çıkmaz Tara'ya döndüm. Lafı hiç uzatmadan doğrudan, "Benden nefret ettiğini görebiliyorum," dedim.

Tara dudaklarını alayla büzdü. "Hiçbir zaman saklamaya çalışmamıştım."

Rae de Karr da beni Tara'yla laf dalaşına girmeme konusunda uyarsa da ikisinin de canı Tartarus'a. "Önceki hayatımdayken de bana karşı bu kadar kaltak mıydın?"

Tara'nın şarabı boğazına kaçtı, öksürerek, "Sen bana ne dedin?" diye sordu.

Tabaktaki peynirden sakince ince bir dilim kestim. "Ne dediğimi gayet iyi duydun." Bıçakla işim bittiğinde onu Tara'nın önündeki dilime sapladım. "Savaş sona erene kadar birbirimize katlanmak zorundaysak her fırsatta üzerime gelmekten vazgeç."

Koyu renk gözleri alev aldı. "Karşında kimin oturduğunu unutma."

"Tanrıça olup olmaman benim umurumda değil çünkü ben senin kulun değilim. Sana hiçbir zaman dua etmedim ya da senden bir şey istemedim. Benim için Rae'nin kardeşi olmak dışında hiçbir şeysin." Sustuğum anda fazla ileri gittiğimi fark ettim ama artık laflarımı geri alamayacağım için kuyruğu elimden geldiğince dik tutmaya çalışmak en iyisiydi. Bu yüzden çenemi dikleştirip bakışlarımı ondan bir an olsun ayırmadım.

Tara bana uzun uzun baktı, bakışlarıyla ruhumu ince ince soydu. En sonunda, "Tanrılar arasında bir savaşa sebep oldun," dedi ruhsuz bir şekilde. "Kardeşleri birbirine kıydırdın. Kişisel algılama ama sen de sütten çıkma ak kaşık sayılmazsın."

Tara'ya cevap vermeyi düşünsem de son anda vazgeçtim. Bunun yerine sofradan kalkıp Rae'yi bulmaya karar verdim.

Tara sakince odadan çıkmamı izlerken hiçbir yorumda bulunmadı ama aslında tehlikeli olanın onun bu sessizliği olduğunu hissedebiliyordum. O bir avcıydı hem de en tehlikelilerinden. Sadece zevk olsun diye avlanıyordu, adına adanan adaklardan çoktan kana doymuş olmalıydı.

Rae'nin Hector'un sarayında olduğunu tahmin ederek sokakları arşınlamaya başladım. Özellikle yavaş yürüdüğümü itiraf etmem lazım. Yalnızca birkaç ay sonra bu sokakların kana bulanabileceği düşüncesi en kötü kabuslardan bile daha kötüydü. Çocuklar sokaklarda özgürce oynayamayacak, esnaf renkli tezgahlarını açamayacaktı. Daha önce hiç savaş görmemiştim ama düşüncesi bile içimdeki tüm gülümseme isteğini söküp atmaya yeterdi. Troya'nın renkli sokaklarına kasvet çökecekti, bunu biliyordum. Rae'nin Troya'sı yerle bir olmaya mahkumdu.

"Bu karamsar düşünceler sana yakışmıyor arsız ölümlü," dedi Rae hemen arkamda belirirken. "Ben senin zihninde beni soymana alışkınım." Ona döndüğümde kapalı havaya rağmen pırıl pırıl olan gülümsemesiyle karşılaştım. Onun da üzgün olduğunu biliyordum ama sanırım tanrı olmak bu demekti, ne olursa olsun yola devam etmek.

Omzunu omzuma değdirdiğinde onu hafifçe ittim. "Zihnimin içinde gezinmeyi bırakır mısın?" diye sorarken elimde olmadan ben de güldüm. "Bu gerçekten rahatsız edici."

Rae dilini yavaşça alt dudağında gezdirirken, "Ama bu keyifli," dedi. "Zihninin içinde olmak en az içinde olduğumda hissettireceği kadar iyi hissettiriyor."

Gözlerimi kaçırdım. "Bana arsız diyene bak," diye söylenirken yürümeye devam ettim.

Rae arkamdan gelip kolumu tuttu, beni yavaşça kendine döndürürken suratında muzip bir ifade vardı. "Beni o kadar çok düşündün ki toplantıya odaklanamadım." Rüzgardan suratıma yapışan saçlarımı nazikçe geri itti. "Gece Sabra ve Tara'nın şerefine bir av partisi düzenliyoruz," dediğinde yanaklarım dokunuşundan dolayı çoktan ısınmıştı bile. "Bana eşlik eder misin?"

Tüm gecemi Sabra ve Tara'yla geçirme fikri hiç hoşuma gitmemişti. Belki de Tara'nın yoldan şaşmış oklarından biri Sabra'nın kafasını bulurdu, kim bilir. "Katılmak zorunda mıyım? Akşam Kirke'nin kitabından birkaç büyü denemeyi planlıyordum."

"Bu imkansız," dedi Rae uzanıp yavaşça bileğimin içini ısırırken. "Benim avım sensin."

Şaşkınlıkla ona baka kaldım. "Umarım o laf oyunlarından birini yapıyorsun."

Bir ısırık daha. "Hayır, tanrılar böyle avlanır. Güzel kadınları ve yakışıklı erkekleri ormanda ararız." Gözlerinde gümüş bir halka titreşti. "Tanıdığım en güzel kadın da sen olduğun için avım olarak seni istiyorum."

Elimi ondan çekmeye çalıştım ama bana engel oldu. Bu saçma sapan avlanma geleneğinin Zeus'tan çıktığına o kadar emindim ki sorma gereği bile duymadım. "Ödül ne olacak peki, gümüş bir tepside sana servis mi edileceğim? Belki de ağzıma bir elma da koyarsın."

Son sözlerimi söylediğim anda pişman olacağımı anlamıştım çünkü Rae hiç beklemeden, "Ağzın için planlarım başka," diye cevap verdi. "Ödüle ise," diye devam ederken yavaşça boynumu okşadı. "Ona sonra karar veririz."

Yanımızdan bir kadınla kızı geçtiğinde boğazımı temizleyerek ondan uzaklaştım. "Hector'la konuşman nasıl geçti?"

Keyifli ifadesi suratından anında silinip yerini karamsar bir gölgeye bırakırken iç çekti. "Halka hiçbir şey belli etmeden askerleri toparlamaya çalışıyoruz ama sanırım bir noktada onlardan daha fazla gizleyemeyeceğiz." Sıkıntıyla yutkundu. "Çok fazla ölüm olacak."

Seus'un umut dolu bakışları gözümün önüne geldi. "Seus da bunlardan biri olabilir."

"Ona ne yapması gerektiğini söyleyemem Mara. Ölerek bir kahraman olmak istiyorsa o şekilde olur. Tarihe kazınmak için ödenmesi gereken bazı bedeller vardır." Gaddar ama son derece doğru bir yorumdu. Tarih hiçbir zaman uzun yıllar mutlu yaşayıp sıcak yataklarında ölen kahramanları

yazmazdı. Tarih daima kanla dövülmüş kaderleri ve harap olmuş bedenleri sevmişti.

Kalabalık sokaklara bir kez daha hüzünle baktım. Bu insanlarla uzun süre birlikte olma şansı elde edemesem de en azından hayatlarını korumak için bir şeyler yapabilirdim.

Elimden gelirse. En kötü ihtimalle geldiği kadarı için savaşacaktım.

Rae zihnimi okumasa da suratıma bakarak neler hissettiğimi rahatlıkla anlayabileceğinden göründüğünden daha neşeli bir sesle, "Seni bir yere götürmeme izin ver," dedi ve elimi sıkıca tuttu.

Birlikte Troya'nın sokaklarında yürürken kendimi umut etme fırsatı tanıdım. Her şey bittiğinde, savaş bittiğinde belki de hala burada yürüyebilirdik. Rae'nin kehanetlerini geri vermenin bir yolunu bulamadıkça kendi zamanıma dönemeyeceğimi de artık kabullenmiştim. İnanmadığım tanrılar şahit ki artık o şehre ve hayatıma dönmek isteyip istemediğime bile emin değildim.

Birlikte duvarın dışına çıkıp ormanlık alana girdiğimizde daha önce hiç bu kadar ileri gitmediğimi fark ettim. Burada ne olduğu hakkında bir fikrim olmasa da Rae'nin binlerce kez bu ormanı arşınladığına emindim.

Ormanın derinliklerinde, küçük bir taş yapının önüne geldiğimizde durdu. Gür sarmaşıklar ve yosunlar taş yapının yüzeyini kaplamış, neredeyse zeminden başka görülecek hiçbir şey kalmamıştı.

Rae kendine sarmaşıkların içinden bir yol açtığında onu takip ettim. İçerisi gür yapraklardan dolayı güneşin ışıklarından yoksun kalsa da yine de küçük deliklerden ışık süzülmeye devam ediyordu.

Rae'nin sırtındaki evren belirginleşirken nerede olduğumuzu merak ettim. Gücü zihnimin içinde dolaştı. "Burası senin ibadethanendi," derken yosun tutmuş taşlardan birini eliyle okşadı. "Burayı senin için ben yaptım, her taşını ben koydum." İç çekti, sırtındaki yıldızlardan biri kaydı. "Bu hayatta dinsiz olmanı aslında seviyorum. Dindar olmak sana ölümden başka bir şey getirmedi."

Sustuğunda söyleyecek kelimelerimin olmadığını fark ettim. Ne denebilirdi ki buna? Öldüğüm için, öldüğü için üzgün olduğumu söylesem bir şey değişecek miydi?

Konuşmak yerine ona sarılmayı tercih ettim. Kollarımı gövdesine dolarken başımı omzuna yasladım. "Her şey bittiğinde geri dönmeyi düşünmüyorum," diye itiraf ettim gerçekleri gizleme isteğim baskın gelmeden önce.

Rae omzunun üzerinden bana bakıp sırttı. "Kehanetlerim sende olduğu sürece gidemeyeceğini zaten biliyorsun seni arsız ölümlü."

Kollarımı ondan çözdüm ve önüne geçtim. Zihnimin içine girip bir sonraki cümlelerimi söylenmeden önce duymaması için bir çırpıda, "Kehanetlerini geri almanın bir yolu olsa da geri dönmek istemiyorum," dedim.

Rae sadece sustu ve suratıma baktı. Bana öyle uzun baktı ki bakışlarıyla ruhumun her bir parçasını dikkatle tarttığına emindim. Niyetimi anlamak istiyordu, neden dönmek istemediğimi çözmek istiyordu. Zihnimin dehlizlerine indiğini bildiğim için bana gösterdiği elma ağacını düşündüm. Bunu yaptığında gözlerini kıstı, tek çaresi sormaktı. "Savaştan sonra ben diye bir şey kalmayabilir," derken sesi kısık ve hüzün yüklüydü. "Hiçbirimizden geriye bir şey kalmayabilir."

Sözlerinin ağırlığı tüm bedenime hatta ruhuma bile işledi. Haklıydı, geriye hiçbir şey kalmayabilirdi. "O halde bu zamanda ölmeyi tercih ederim."

Rae ileri doğru öyle hızlı atıldı ki hangi noktada elleriyle ağzımı örtüp beni susturduğunu anlayamadım. "Sakın," dedi öfkeden çatallaşan sesiyle. "Bir daha ölümden bahsetme."

Elini ağzımdan indirse de benden uzaklaşmadı. "Ben bir ölümlüyüm, kendi ağzınla söylüyorsun. Er ya da geç mutlaka öleceğim."

Çenemi yavaşça sevdi. "Bu sefer işlerin o kadar kolay olmayacağına eminim." Elleri suratımın her bir köşesinde gezindi. "Sen bir tanrının kadınısın," dedi fısıldayarak. "Ve inandığım tek varlık da sensin. Benim ibadethanem de sensin işte. Benim Mara'msın."

Onun bana hissettirdiklerini zihnimin içinden görebildiğini bildiğim için hiçbir şey söylemeden onu uzun uzun öptüm, tadına vardım. Dudaklarında her şey vardı; hüzün ve mutluluk iç içe geçip dilimin ucunda patlıyordu.

Uzakta bir yerlerde güçlü bir borazan sesi işitilip de benden uzaklaştığında suratında geniş bir gülümseme vardı. "Av başlıyor, avım olmaya hazır mısın?"

☼ ☼ ☼

Umarım sen de avın da Tartarus'un dipsiz çukurlarında boğulursunuz Rae.

Ephi giyinmem için yardıma geldiğinde üzerime geçirdiği tunikten bir tuhaflık olduğunu anlamam gerekiyordu. Her zamanki elbiselerimin aksine soğuk kış gecesine rağmen incecik neredeyse şeffaf bir tunik giydirmişti.

Saçlarımı yapabildiği kadar sıkı ve düzgünce örüp başımın tepesinde toplamış, suratımı ise simsiyah bir örtüyle gizlemişti.

Önümü bile doğru düzgün göremediğim için hayıflanarak örtüyü suratımdan kaldırdığımda ise elime vurup, "Sakın işin eğlencesini bozma," demişti. "Seni kokunla bulması lazım."

Evet, gerçekten de av olmuştum ve bu şu ölümlü hayatımda karşılaştığım en boktan şeydi. Tara ve Sabra'ya su gibi akan içkiler yetmemiş miydi de ormanda yalın ayak bir geyik gibi dolanmak zorunda kalmıştım.

Diğerlerinin avının kim olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Her birimiz ormanın farklı köşelerinden içeri girdiğimiz için onları görüp göremeyeceğime bile emin değildim.

Hava o kadar soğuktu ki birbirine çarpan dişlerimden birinin birazdan kırılacağına emindim. Bütün bu saçmalık bittiğinde Rae'ye bunun hesabını sormayı aklımın bir köşesine not ettim. Belki de çok sevdiği uzvunu kopartıp ona ellerimle bir ziyafet hazırlardım.

Daha fazla dayanamayıp suratımdaki örtüyü kaldırdım. Gecenin kör karanlığında suratımdaki bu saçma şey olmasa da zaten beni tanıyamazdı ama ben bu şekilde yürümeye biraz daha devam edersem ölümlü boynumu kıracağım kesindi.

Dal parçaları ayaklarımın altında kırılıp ufalanırken yürümeye ve dinlemeye devam ettim. Lanet olsun Rae, neredesin diye bağırmamak için kendimi zor tutuyordum. Adını seslenip hile yapmamam için beni defalarca uyardığı için bunu yapmaya da iznimin olmadığını biliyordum.

Hemen gerimdeki ağaçların yaprakları hışırdadığında rahatladım. "Sonunda," dedim öfkeden ateş püskürerek. "Bilmem farkında mısın ama burada kıçım dondu."

Bir hışırtı daha ve kızıl gür saçlar görüş alanıma girdi. Farah ağaçların arasından sakin adımlarla çıktı. "Beni özlediğini tahmin etmiştim Mara," derken elindeki hançeri bana gösterdi. "Ben de seni görmeyi dört gözle bekliyordum."

Bir adım geriye attım. Şimdi koşmaya başlasam bile onun bir tanrıça olduğunu ve beni eninde sonunda yakalayacağını biliyordum. Bu yüzden, "Rae," diye seslendim gecenin içine doğru sakinliğimi koruyarak.

Ona seslenmem Farah'ı güldürdü. "Sence etrafımıza koruma kalkanı oluşturmadan önce karşına çıkar mıydım?" Hançeri ayın ışığının altında parladı. "O zaman bu işin ne zevki kalırdı?"

"Beni öldürmek için bu kadar zahmete katlanman gururumu okşadı doğrusu," dedim ne kadar korktuğumu belli etmemeye çalışarak. "Bir tanrıça ve sıradan bir ölümlü, bugünü yazan ozanlar senden nasıl bahsedecekler çok merak ediyorum."

Farah emin adımlarla bana yaklaştığında gerilemeye devam ettim. "Seni henüz öldürmeyeceğim. Sana bir teklif yapmak için gönderildim." Hançeri kınına soktu. "Apollon'un sana bir teklifi var."

"Pek de seveceğim bir teklif yaptığını düşünmüyorum."

Omuz silkti. "Hemen şu anda bu savaşı başlamadan bitirebilirsin," dedi kendin emin bir ses tonuyla. "Yaşanacak ölümlerin hiçbiri yaşanmayacak, Troya bir kez daha senin yüzünden düşmeyecek."

"Ve hepimiz sonsuza kadar mutlu yaşayacağız öyle mi?"

Kahkaha attığında çıkarttığı vahşi ses ensemden aşağı bir korku dalgası gönderdi. "En azından biz, senin geleceğin ise tamamen sana bağlı." Dilini aç bir hayvan edasıyla dişlerinin üzerinde gezdirdi, kehribar rengi gözleri karanlıkta parladı. "Benimle Apollon'a gel ve bu iş burada bitsin." Farah sözlerini tamamlar tamamlamaz bir hançer yanından geçti ve hemen arkasındaki ağaca saplandı.

Karr ağaçların ardından çıkıp Farah'a bir hançer daha fırlattı, Farah geri çekildi. "Apollon kendi kıçını tehlikeye atamadığından seni mi yolladı Farah?" diye gürledi. Çevik hareketlerle hemen yanıma geldi ve önüme geçti. "Şimdi siktirip gidebilirsin."

Farah küçümseyerek bana baktı. "Gerçekten şu *şeyi* ilahi bağımıza tercih mi ediyorsun?"

Karr yeni bir hançer çıkartıp Farah'a doğru yöneltti. "Onun adı Mara," dedikten sonra hançerini yolladı ama Farah yine kaçmayı başarmıştı. "Benim ilahi bağım Rae'ye ve ona. Şimdi siktir git buradan."

Farah sakince ağaçlara doğru geriledi. "Güzel teklifti Mara, kaçırdığın yazık oldu."

Ağzımda en az Farah'ın surat ifadesi kadar acı bir tat belirdi. "Düştüğünde şehir, ölecek ilk önce ihanet edenler. Öfkeyi kendine siper eden tanrıça, bedeli kanında bulacak. Dikilecek cesedi en tepedeki nadide yere," derken bütün zehrimi akıttığımı hissettim.

Farah anlamayarak suratıma baktı. "Sen bana ne söyledin?"

"Bir kehanet seni kaltak," dedim öfkem ağzımın içinde birikirken. "Az önce şehir düştüğünde geberip gideceğini söyledim sana."

Farah ağzını açıp kapattı, söylenmemiş kelimelerinin hepsini yuttu. Gözleri şaşkınlıkla açılırken ağaçların karanlığına sığındı. "Tekrar görüşene kadar elveda Mara," dedi.

Farah gözden uzaklaşınca dizlerimin üzerine çöktüm. Karr eğilip beni kucakladı ve yakınlardaki bir ağacın altına taşıdı. Elini havaya kaldırdığında içi su dolu bir testi belirdi. "İç," dedi testinin ağzını ağzıma dayarken. Dediğini yaptım ve sakinleşemeye çalışarak sudan büyük yudumlar aldım.

Soğuktan ve korkudan titremeye devam etsem de yine de, "Teşekkür ederim," demeyi başardım.

Karr testiyi elimden aldı. "Teşekkür edecek bir şey yok," derken sesi en az havanın kendisi kadar soğuktu. "Ölmemiş olman benim için yeter." Karr kafasını kaldırıp etrafa baktı. "O geliyor," dediğinde Rae'yi kastettiğini çok iyi biliyordum. Karr omuzlarımı sıkıca tutup ona bakmamı sağladı. "Ona bu gece yaşananları anlatırsan savaş şafak sökmeden önce başlar," derken bunun doğruluğundan bir an olsun şüphe etmedim. "Yeterli gücümüz yok."

Anlayarak başımı salladım. "Anlatmayacağım," dedim bir çırpıda. "Söz veriyorum."

Karr başını salladı ve Rae gelmeden hemen önce ortadan kayboldu.

Örtümü indirdim ve suratımı gizledim. Az önce yaşananların şoku hala üzerimde olsa da düşünmemeye çalıştım. Düşünürsem bilirdi. Düşünürsem savaşırdı.

Rae'den önce karanlığı beni çarptı. Soğuk ellerini tenimde hissettiğim anda tamamen ilahi formunda olduğunu anladım. Dizginlenmemiş gücü üzerime üşüşürken sert parmakları suratımı gizleyen örtüyü söküp attı. Gözleri tehlikeli bir biçimde üzerimde gezinirken uzanıp dudağımı ısırdı ve inleyerek geri çekildi. "Tattığım en iyi av etiydi," derken saçlarımı tutan örgüleri çözdü. "Kaç Mara, seni avlamam için benden kaçman lazım."

Dediğini yaptım. Kendimi ormanın içine atıp kaçtım. Beni yakalaması için koştukça koştum.

Ondan yeterince uzaklaştığımda ise düşündüm. Apollon'un teklifini kabul edersem tüm kehanetleri daha yaşanmadan engelleyebilir miydim?

Koşarken ağaçların içinden Karr'ın kendi avı olan genç bir kızın peşinde koştuğunu gördüm. Başını eğip beni selamladığındaysa elimde olmadan ürperdim ve Karr'ın başka neler gizlediğini düşündüm.

Herkese selam arsız ölümlüler! Bu hafta aramızda yeni arsız ölümlüler katıldığı için öncelikle herkese tapınağa hoş geldiniz demek

istiyorum skdsopdğsid.

Rae ve Mara çizimimiz nasıl beğendiniz mi :) Bilmeyenler için bu ay sonu LETHE isimli yine yunan mitolojisin konu alan çizgi romanın Yediveren yayınlarından çıkıyor. Rae ve Mara çizimlerini hazırlayan da benim biricik ve beni boğmak isteyen çizerim Sarper. Aramızda kalsın malum bölüm için özel bir çizim hazırlayacak.....

Ben bu bölüm yazarken Rae'yle Mara'ya üzüldüm sonra dedim ki manyak karı bunu yazan sensin ne üzülüyon sıdfbspohdğ.

Size bir soru, sizce Sabra iyi mi kötü mü nihahahha.

Hepinizi çok öpüyor ve seviyorum. Sizi bol bol kaosa boğacağım nice bölümlere nihahahah. Yorumlarda görüşmek üzere!

-Kaos.

Bölüm 16, Ölmen Ölümüm Olur

Bölüm 16, Ölmen Ölümüm Olur

Ormanın derinliklerine doğru koşarken Rae'nin hemen arkamda olduğunu ayaklarının ezdiği dallardan çıkan seslerden duyabiliyordum. Gerçekten de söz verdiğini yapmış, bir avcı olmuştu. Belki de görüp görebileceğim en iyi avcılardan biriydi.

Yorulmaya başlasam da bacaklarım zihnimden bağımsız hareket ederek hız kesmeden yol almaya devam ediyordu, istediği bir avsa ona kolay bir oyun sunmaya niyetim yoktu.

Ne kadar koşarsam koşayım aramızdaki mesafeyi arttıramadığımın farkındaydım. Benimle oynuyordu, saniyeler içinde beni yakalayıp bu gösteriye son verebilecek güçte olsa da kaçmam için bana fırsat tanıyordu. Acaba Olympos'ta da işler her zaman böyle mi işlerdi? Küçük bir hareketle bile her yere barış getirebilecek, bütün sorunlarımızı çözebilecek güç damarlarında akarken bizi kendi çaresizliğimizle baş başa bırakmak da onların her günkü avı olmalıydı. Biraz ambrosia, biraz vahşet. İdeal bir tanrı eğlencesi.

En sonunda ciğerlerimdeki tüm nefes kesildiğinde durdum ve yakınımdaki bir ağacın gövdesine yaslandım. Göğüs kafesim can çekişerek aşağı yukarı hareket ederken Rae beni kucaklayarak kurumuş yapraklarla dolu bir öbeğe attı. Üstüme tırmandığında o da nefes nefes kalmıştı ama yine de sırıtıyordu. "Güzel koştun," dedi ve eğilip burnumu öptü. "Bir ara Kirke'nin aslanlarından birine dönüştüğünü düşünmeye başlamıştım."

Elimle göğsümü tutup nefesimi düzene sokmaya çalıştım. "Beni yakaladığına göre av bitmiş olmalı." Koşmak ısınmamı sağlamış olsa da yine de hava soğuktu ve titremekten kendimi alıkoyamadım.

Tanrısal formu ay ışığının altında parladı, gözleri yanıp söndü. "Hayır daha yeni başlıyor," derken eğilip boynumu yavaşça yaladı. "Av etinin tadını çıkartmadan avın bittiği görülmüş mü?"

Elimde olmadan güldüğümde o da güldü. Gülüşünü gördüğümde kalbimin içine bir korku çöreklendi. Yalnızca birkaç ay sonra bu gülüşü

sonsuza kadar kaybedebilirdim. Kısa bir süre öncesine kadar varlığından bile haberdar olmadığım ölü bir tanrı için bunları hissetmem tuhaftı.

"Yapma," dedi yüzüme düşen saçlarımı geri çekerken. Üşüdüğümü fark ederek bana usulce sokuldu. "Geleceği düşünerek şu anımızı bozma. Şu anda buradayız, sen ve ben. Önemli olan şu an."

Yutkundum. "Bu sabah gördüğüm kehaneti sen de gördün, ayrılacağımızı biliyorsun."

Rae parmaklarını dudaklarıma bastırdı. "Sana kehanetlerin değişken olduğunu söyledim Mara, bunun gerçekleşmemesi için elimden geleni yapacağım."

Rae'yi hafifçe üzerimden ittiğimde kendini yanıma bıraktı. "Büyülerimle aranın çok iyi olmadığını biliyorum ama bana güvenmene ihtiyacım var."

Koyu renk kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. "Bana yine ne yapacaksın?" Durdu, "Ya da yapmadığın bir şey kaldı mı?" diye ekledi.

"Ben sana bir şey yapmayacağım," dedim kendimden emin olarak. "Sen bana yapacaksın."

Rae'nin gözlerindeki yıldızlar beklentiyle yanıp döndü. "Şimdi ilgimi çektin işte," diyerek ne kadar keyiflendiğini belli etse de dirseğimle kaburgalarına bastırdığımda öksürdü. "Lanet kadın, dinliyorum, tamam."

"Kirke'nin bana verdiği defterde bir büyü buldum. Sana yaptığım bağlama büyüsüne çok benziyor ama tek yönlü," dediğimde bakışlarından kafasının karıştığını anladım. "Beni kendine bağlayacaksın ama bu tek seferlik kullanabileceğin bir şey. Sadece ihtiyacın olursa diye."

"Gitmeyi düşünmediğini sanıyordum." Sesindeki hayal kırıklığı elle tutulacak kadar somuttu. "Yoksa yanıldım mı?"

Kafamı iki yana salladım. "Hayır, sadece tedbirli olmak istiyorum. Adını andığımda gelebildiğini biliyorum ama Apollon da Kirke de bunun önüne geçebilmenin bir yolunu buldu." Uzanıp saçlarını okşarken başka kimin bunun önüne geçebildiğini düşünmedim bile. "Korkuyorum Rae, gelecekten çok korkuyorum." Bunu itiraf etmem her ne kadar zor olsa da ondan gizlemenin bir anlamı yoktu.

Zihnime girmesini ve korkumun ne denli büyük olduğunu hissetmesini beklesem de bunu yapmadı. Bunun yerine uzandığı yerden doğrulup gözlerimin içine baktı. "Korkma," dedi bir çırpıda. "Seni nerede olursan ol bulacağımı biliyorsun."

Bütün bu koşuşturma boyunca düşmediğine şükrederek belimdeki kemere sıkıştırdığım şişeyi çıkartıp ona uzattım. "Bunun içinde kanım var,"

dedim. "Nerede olduğumu göremediğinde bunu defne yapraklarına dök, seni bana getirecek."

Rae uzanıp şişeyi elimden aldı, ağırlığını tarttı. "Bu kanı hangi yarandan akıttın?" diye sorduğunda avcumun içindeki ufak kesiği gösterdim. Önce dudaklarıyla sonra da parmaklarıyla yaraya dokunduğunda kesik iyileşti. "Kanı akması gereken benim, sen değilsin."

Borazan sesi sessiz ormanda patlayarak yankılandığında Rae avcumu bir kez daha öpüp ayağa kalkarken beni de beraberinde kaldırdı. Şişeyi elinde sıkıca tuttu, şişe ortadan kaybolurken bunu kullanması gerekmeyeceğini yalnızca ummakla yetindim.

☼ ☼ ☼

Ormandaki bir açıklıkta yakılan şenlik ateşinin sıcaklığı suratıma vurup da beni biraz olsun ısıtırken sessiz kalmayı tercih ettim. Tara oku hala elinde, ava devam etmek istermiş gibi avı rolünü üstlenen genç adamdan uzak bir köşede bekliyordu. Biz şenlik alanına geldiğimizde kendi avıyla burun kıvırarak peşimizden gelmiş ve o andan itibaren de ondan uzak durmayı tercih etmişti. Belli ki genç adam onun için çok kolay bir hedef olmuştu ve o daha fazlası için yanıp tutuşuyordu.

Bu tuhaf tanrısal av partisinden en çok zevk alan Sabra olmalıydı çünkü bir yanında Hector öbür yanında ise kendi avıyla gülümseyerek sohbet ediyor, kadeh kadeh şarap içiyordu. Turuncu saçları yanan şenlik ateşinin bir parçası gibi bütünleşirken Troya Kralı ise gözlerini ondan alamıyordu. Sabra'nın kahkahaları bizim için çalınan lir sesini de avın bir canlandırmasını yapan göstericilerin konuşmalarını da bastırıyordu.

Karr yanıma geldiğinde gözlerim çoktan Seus'la şakalaşan Rae'ye kaymıştı bile. Zihnimin içinde süzülmediğini bildiğimden kendimi biraz daha güvende hissediyordum. Karr kadehini benimkine tokuşturduğunda ağzıma bir yudum şarap bile koymadığımı ancak fark edebildim. "Bu kadar durgun olma," dedi parlak gülümsemesinin ardına gizlediği bir uyarıyla. "Gözü her an senin üzerinde."

Onu hareketlerini taklit ederek ben de gülümsedim. "Elimde değil," derken sesimi neşeli tutabilmek için elimden geleni yapsam da başarısız oldum. "Kıyamete sürükleniyoruz."

Karr bir süre sessiz kalsa da en sonunda, "Bu tanrıların ne ilk ne de son savaşı olacak," dedi. "Var olduğumuz andan beri birbirimizle savaş halindeyiz." Kızıl gözleri elimde olmadan Rae'nin üzerinde tuttuğum

gözlerimi takip etti. "Onun için korkma, hepimiz onun için savaşacağız, sen de ben de onu hayatta tutacağız."

"Neden diğerlerinin yanında olmak yerine onun yanındasın?"

Karr sorum üzerine kadehinden büyük bir yudum aldı, şarap boğazından kayıp geçerken suratını buruşturdu. "Ödenmesi gereken kefaretlerim var, bunu ona borçluyum."

"Ne gibi bir kefaretten bahsediyorsun?"

Onun sessiz kalacağını düşünsem de beni şaşırtarak, "Seni koruyamadım," diye fısıltıyla cevap verdi. "Savaştan hemen önce Apollon gelip seni aldığında evinin önünde nöbet tutuyor olmam lazımdı ama ben Ares'in çağrısına kulak astım." Kızıl gözleri bana döndüğünde bakışlarındaki pişmanlığı gördüm. "Beni kandırdığını anlayamadım, babamızın bizi görmek istediğini söylediğinde bize yardım edeceğini düşünerek ona inandım."

Ne söylemem gerektiğini bilemeyerek ondan bir adım uzaklaştım. Ona öfkeli değildim, üzgündüm. Geçmişte hepsinin hayatlarına zarar vermiştim. Şimdi ise yeniden onlara zarar vereceğime hiç şüphe yoktu.

Karr öne doğru uzanıp beni tutmaya çalışsa da vazgeçti. "Özür dilerim Mara, sadece aynı kanı paylaştığım kardeşimin bana bunu yapabileceğine inanmak istemedim."

Elimi havaya kaldırıp onu susturdum. "Asıl özür dilemesi gereken benim." Karr şaşkınlıkla bana baktığında, "Hepinizi büyük bir savaşın içine çektim," diye ekledim. "Tüm bunlara yaratılışımla sebep oldum ama gerçekten bunu tersine çevirmek için elimden geleni yapacağım."

Uzun uzun baktı bana, tanrısal gücüyle sınadı beni. En sonunda, "Sen gerçekten farklısın," dediğinde bakışlarının artık eskisi gibi öfkeli olmadığını gördüm. "Uğruna savaşılmaya değersin."

Alayla, "Bu bir barış teklifi mi?" diye sorduğumda Karr kahkaha attı.

Rae Seus'la olan konuşmasından çabucak kopup bize baktığında Karr, "Savaş tanrısıyla ne kadar barış yapabileceksen öyle bir barış kadın," dedi ve bu sefer keyifle kadehini benim kadehime vurdu. "Ama sıradan bir kadın olmadığını düşünürsek benimle barış yapmaya en yakın kişi sensin."

Çevreme baktım; Tara'nın soğuk duruşuna, Rae'nin her şeyi gören gözlerine, Seus'un çocuksu masumiyetine, Hector'un mağrur hükümdarlığına ve Karr'ın dizginlemez savaş arzusuna. Hepsine baktım ve gördüm. Evimde olduğumu gördüm.

Rae yanımıza geldiğinde Tara da denizdeki bir fırtınadan kaçarmış gibi yanımıza sığındı. Erkek kardeşine bir benzeri olan gözleriyle bakıp, "Sabra sonuna kadar burada kalmak zorunda mı?" diye sordu. "Gülüşü bile kargalara benziyor."

Rae yerine Karr Tara'ya cevap verdi. "Onun kadar ilgi çekmediğin için kıskanıyor olmayasın?"

Tara'nın alev aldığına yemin edebilirdim çünkü yanakları öfkeyle kızarırken kaşları çatıldı. "En azından beni sadece senin gibi kıç kadar bir adada ciddiye almıyorlar."

Karr Tara'ya cevap vermeye hazırlanırken Rae araya girerek ikisini de susturdu. "Sabra dilediği kadar burada kalabilir. Bizim için önemli olanın müttefikler olduğunu unutma kardeşim."

Tara'nın dudakları alayla büzülse de bir yorumda bulunmadı. Yalnızca, "Yorgunum," demekle yetindi ve ortalardan kayboldu.

Yeniden gösterilerini sergileyen sanatçılara döndüğümde saçları benimki gibi kısa kesilmiş bir kadının koşarak gidişiyle koyu renk saçlı genç bir adamın dizlerinin üzerine çöktüğü ve arkasından ağladığı sahneyle oyunlarını sonlandırdılar.

Tara'nın gidişi herkese ne kadar yorgun olduğunu hatırlatmış olmalı ki kısa süre içinde kendimi yeniden Rae'nin sarayındaki odamda buldum. Rae'nin bana kapıya kadar eşlik etmesini beklesem de biz daha sarayın merdivenlerini tırmanırken Sabra yanımıza gelmiş ve o tatlılıktan midemi yakan sesiyle av partisinin ne kadar eğlenceli geçtiğinden bahsetmeye başlamıştı.

Sabra'nın daha önce Rae'nin peşinde koştuğunu biliyordum ama bu beni rahatsız etmiyordu. Dilerse yeniden aynısını yapmayı deneyebilirdi. Sonuç olarak Kirke'den onu bir domuza çevirecek çok güzel bir büyü öğrenmiştim ve bir gönüllüye ihtiyacım vardı.

Rae'yi Sabra'nın hiç susmayacakmış gibi duran çenesiyle baş başa bırakarak odama yürüdüm.

Üzerimdeki ince tunik yerine kalın geceliklerimi giyinip yatağa kendimi bıraktığımda Farah'ı düşünmeye fırsat bile bulamadan saniyeler içinde uykuya daldım.

☼ ☼ ☼

"Mara." Tatlı bir ses beni uykumun derinliklerinden çekip çıkarttığında hava henüz aydınlanmamıştı. İlk başta Ephi'nin sabah ayini için beni

uyandırmaya geldiğini düşünsem de duyduğum sesin bir erkeğe ait olduğuna emindim.

Yataktan doğrulduğumda gece hizmetlilerin yaktığı mumlar çoktan söndüğü için karanlıktan başka hiçbir şey göremiyordum.

Aynı ses yeniden," Mara," diye seslendiğinde bu sefer dışarıda yağan yağmurun içinden gelmiş gibiydi.

Kalın şalıma dolanarak yataktan kalktım ve bir mum yakarak odanın içini taradım. Tamamen yalnız olduğumu anladığımdaysa kapı yavaşça tıklatıldı, ayaklarım suyla ıslandı. Yağmur suyunun odama nereden dolduğunu bilmesem de su hızla yükselerek ayak bileklerime kadar ulaşmış ve beni kemiklerime kadar dondurmuştu bile.

Kapı bir kez daha tıklatıldığında su da bulunduğu seviyede, bileklerimde kaldı. Kapıdaki her kimse yağmura karışıp da gelmiş gibiydi.

Mumumun tahta kapıya çevirdiğimde kapı yavaşça açıldı, mumumdan yükselen küçük alev titreşti.

Uzun boylu bir adam dışarıda yağan yağmura rağmen kupkuru tuniği ve himationuyla içeri girdi, siyah uzun saçları mum ışığıyla aydınlandı.

Adam içeri girdiği anda odadaki tüm mumlar yandı ve onu görünür kıldı, yağmur bulutlarını andıran gri gözleri parladı. "Merhaba, Mara," dedi beni rüyalarımdan söküp alan tatlı sesiyle. "Ben senin yaratıcınım."

Elimdeki mumu yere düşürürken dehşetten dilim damağım çoktan kurumuştu. Mum suyun bastığı zemine zarifçe düşerken alevi anında söndü.

Adam yürürken zemindeki su yarıldı ve ona yol açtı. "Kim olduğumu çoktan anladığını düşünüyorum," derken sesindeki sakinlik en kötü korkularımdan bile beterdi. "Benim, Zeus. Tanrını bu şekilde mi selamlıyorsun?" Zeus'un sesi sonlara doğru giderek yükselirken kapana kısıldığımı çok iyi biliyordum. "Sivri dilinle ünlüsün, doğrusunu istersen Hera seni örnek alacak da bana daha fazla kök söktürecek diye korkuyorum."

Çaresizce kapıya baktım. Kaçmalıydım. Arkama bile bakmadan kaçmalı ve kurtulmalıydım.

Zeus niyetimi anlamış olacak ki uzun gövdesiyle önümde dikildi. "Hadi ama Mara, bu hayatında oldukça komik bir kadın olduğunu duydum. Oğlumun geliniyle yeniden karşılaşmak için buralara kadar geldim." Durdu, sakallarını sıvazladı. "Tam olarak hangi oğlumun geliniydin?"

O anda gazabına uğrayacağıma emin olsam da yine de, "Çocuk sayısı fazla olunca kim kimin nesi oluyor hatırlamak güç olmalı," dedim.

Zeus kahkahayla gürleme arasında bir ses çıkarttığında dışarıda şimşek çaktı. "İşte ben de bundan bahsediyordum." derken ellerini birbirine çarparak beni alkışladı. "Seninle ben çok iyi anlaşacağız çocuğum."

"Neden buraya geldin?"

Zeus'un suratında yapay bir hayal kırıklığı belirdi. "Tam da tatlı tatlı konuşmaya başlamışken." Omuz silkti ve odanın içinde ilerleyerek Ephi'nin camın önüne yerleştirdiği sedire oturdu. "Neden bana inanmıyorsun?"

Soruyu o kadar gelişi güzel ve sıradan bir sorundan bahsedermiş gibi sormuştu ki bir an inanamadım. Hiddetlenmesini hatta o sırada beni meşhur cezalarından birine çarptırmasını beklemiştim. "İnanabileceğim bir şey yapmadın."

Dudaklarını büzdü. "Seni kendimden bir parça verip yarattım," derken sesindeki alaycı tutumu sahte bir hayal kırıklığının ardına gizlemeye çalışsa da niyeti açıktı. "Seni evrenin tanrısının ve tanrıların tanrısının gücüyle dövdüm. Şu anda bir tapınakta adıma adaklar adaman, dualarından kulaklarımı sağır etmen gerekiyordu."

"Neden buraya geldin?" diyerek sorumu yeniledim. "Sabah ayinine katılmam lazım."

Tekrar gürleyerek kahkaha attı. "Dindar bir dinsiz," derken kıyafetindeki görünmez tozları silkeledi. "Oğullarımı birbirine düşürecek kadar da güzel."

Kapıdan çıkmak için arkamı ona dönsem de bir anda tam önümde belirdi. Şimdi gri gözleri beyaz bir ışıkla dolmuş, suratı öfkeden çarpılmıştı. Artık sahte yüce tanrı kimliğinden tamamen sıyrılmıştı. "Bu şehir düşecek," diye bağırdı suratıma doğru. "Bu şehir düştüğünde her iki zamanı da yeniden birleştireceğim."

Gülümsedim. "Gurur duydum," derken sesim hissettiğimden de daha cesurdu. "Yalnızca ölümlü bir kadın olarak benden bu kadar korktuğuna göre sen gerçekten de bitik bir durumdasın."

Bir şimşek daha çaktı. "Ölümlü bir kadın olmadığını biliyorsun."

"O halde gerçekte ne olduğumu biliyorsun ve bu seni çok korkutuyor olmalı."

Zeus'un eli havaya kaldığında avuçlarının içinde bir şimşek parlıyordu ama parmaklarının arasında çaktığı anda havada asılı kaldı.

Rae gelmiş ve karanlığıyla çoktan ona engel olmuştu. Rae Zeus'un omzuna dokunduğunda Zeus'un havadaki eli yavaşça aşağı indi, üzerime salmaya hazırlandığı şimşeği gözlerden kayboldu. Rae buz kadar soğuk bir sesle, "En sevdiğin oğluna bir merhaba demeyi bile düşünmüyor muydun?"

diye sorduğunda Zeus kendini toplayıp ondan uzaklaştı. "Geleceğinden haberim olsaydı seni layık olduğun şekilde ağırlardım."

Zeus himationunu düzelterek sırtını dikleştirdi. "Önceden planlanmamış bir ziyaretti." Zemine dolan su hızla geri çekilirken penceremin önündeki perdeler açıldı. "Bir dahakine önceden haber veririm." Zeus bir kartala dönüşerek açık pencereden uçup gitmeden hemen önce söylediği sözlerin bana yönelik olduğunu çok iyi biliyordum.

Rae'ye az önce Zeus'la aramızda geçenleri anlatmama gerek yoktu çünkü çoktan zihnime girip görüntüleri gördüğüne emindim.

Bu yüzden ona hiçbir şey söylemeden beni kucakladı. "Donuyorsun Mara," derken beni sıcak göğsüne yasladı ve yatağa girdi.

Yatağın içinde bacaklarımı gövdesine dolayıp ısıtmaya çalıştığımda o da beni ilahi ısısıyla ısıtmaya çalıştı. Kollarıyla bedenime sıkıca sarılırken dudaklarından tatlı bir ilahi döküldü. "Gittiğinde benden o gün, sandım patladı içimdeki tüm evrenler. Sandım yok oldu gitti tüm günler, güzel ve de kötü olanlar." Rae'nin parmakları yavaşça tenimi okşadı. Kafamı kaldırıp ona baktığımda gözleri odamın tavanındaki çatlaklara dikilmişti. "Kendi ölümümden bile daha çok korktuğum bir şey varsa o da senin ölümün Mara." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Ölmen ölümüm olur."

İçimde bastırmakta güçlük çektiğim korkum açığa çıkarken zihnimin kapılarını tuttuğum tüm güç de ortadan kalktı. Bir anda tüm düşünceler zihnime üşüşürken her şey ben daha onları durdurmaya bile fırsat veremeden Rae'ye doğru aktı.

Rae'nin bedeni kasıldığında Farah'la akşamki karşılaşmamızdan artık haberinin olduğunu çok iyi biliyordum. Altımızdaki yatak sarsılarak kırıldığında büyük bir gürültüyle yere indik.

Rae beni ahşap yığınlarının içinden çekip çıkartırken bedeni ateş gibiydi. Yalnızca ilahi formuna dönmekle kalmamış karanlığı da tüm varlığını kaplamıştı.

Ondan birkaç adım uzaklaştım. "Özür dilerim," derken odadaki tüm eşyaların kırıldığını fark ettim. Yalnızca bana hediye ettiği tacın bulunduğu sandık Rae'nin karanlığının yarattığı fırtınadan nasibini almamıştı. Onun dışındaki her şey parçalanıp ufalanmış, karanlığıyla birlikte Rae'nin etrafına dolanmaya başlamıştı.

"Seni alenen tehdit etti!" Bağırışı o kadar güçlüydü ki ayağımın altındaki yer titredi. "Onu öldürmeliyim."

Öne doğru atılıp ona ulaşmaya çalışsam da aramızdan eşyalardan ve karanlıktan oluşan bir duvar çekmişti. "Hiçbir şey yapmayacaksın."

"Onu öyle yavaşça ve acımasızca öldüreceğim ki acısını Athena bile hissedecek." Odamın tavanı yıkılıp içeri dolarken yağmur damlaları içeri yağmaya başladı. Tavandan düşen parçaların hiçbiri bana isabet etmezken büyük bir gürültüyle zemine düştüler. "Şafakta savaş başlıyor Mara."

Rae Karanlığı tarafından tamamen yutulup ortadan kaybolmadan önce öne atıldım ve elini tuttum. Önüme çektiği engelleri nasıl geçip de ona ulaştığımı bilmiyorum ama ona dokunduğum anda karanlığı can çekişerek söndü, etrafına dolanan eşya katmanları yere düştü. "Hiçbir şey yapmayacaksın dedim sana." Konuşan bendim ama ses kesinlikle bana ait değildi. Daha gür ve daha ilahi bir kadının sesi dudaklarımın arasından dökülmüştü.

Rae'nin kaşları çatıldı. "Mara?"

"Ne var?" Bu asabi sözlerin sahibi bendim evet. Daha güçlü daha kendimden emindim ama bendim.

Rae beni sıkıca tuttu ve odamdaki aynamın kırık parçalarına dönmemi sağladı.

İşte o zaman kendimi gördüm. Gözlerimde Rae'nin gözlerindeki gibi gezengenler hareket ederken sol omzumun üzerinde yıldızlar belirmişti. Yanıp sönüyor, bir kalp gibi atıyorlardı. Etrafımı Rae'ninkine benzer bir duman sarmış olsa da benim dumanım onunki gibi siyah değil gümüş rengiydi.

Kafamı eğip Rae'nin elini tutan parmaklarıma baktığımda tenimin parladığını gördüm. Korkuyla Rae'nin gözlerinde bir cevap aradığımdaysa ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Sen nesin böyle Mara?" diye sorduğunda odamın zemini tamamen parçalandı ve birlikte aşağı düştük.

Kestik!!! Evet en heyecanlı yere geldiğimize göre bölüm burada sonlanmalı diye düşündüm. Kötüyüm ben kötüyüm kötüyüm nihahahahhahaha.

Ve Zeus sahneye girer, tarafını da bence belli eder.... Bir baş belası daha tanrı doğdu kaosun parmaklarından skdbsodjm. Lethe'yi okuyanlar bilir ki kendisi sinsi bir boktur skdfbıhospjf.

Keyifler nasıl arsız ölümlüler?? Bol kaoslu bir bölümden çıktığımıza göre kola kahve çay ne varsa içelim.

Sizleri öperek sımsıkı kucaklıyorum. Yeni bölüm her zaman olduğu gibi cumartesi geliyorrrrr. Birazdan yorumlarda görüşürüz. Kim

olduğumu artık biliyorsunuz ama ben yine de imzamı atayım.

-Kaos.

Bölüm 17, Seninim Benimsin ve Biriz

Bölüm 17, Seninim Benimsin ve Biriz

Odamın parçalanmış zemininden aşağı düşerken zaman yavaşladı, Rae'nin karanlık dumanıyla benim gümüşi dumanım iç içe geçerek düşüşün darbesini yumuşattı.

Yere düştüğümüzde Rae bedenimi kendi gövdesiyle kaplayarak yağmurdan daha hızlı üzerimize yağan kırılmış eşyalardan beni korudu. Karanlık gölgesi genişledi, ikimizi de kapsayacak şekilde bir kalkan oluşturdu. Tüm bunlar yaşanırken gözlerini bir an bile benim gözlerimden ayırmamış, bakışlarımın tek bir saniyesini bile kaçırmamıştı.

Eşyalardan oluşan yağmur sona erdiğinden birkaç hizmetli koşarak saraydan çıktı. Sarayın odamın olduğu kısmının yıkıldığı gördüklerinde ise şaşkınlıkla oldukları yerde dondular. İçlerinden birisi kendini toparlayıp bize doğru yürümeye başladığında Rae onlara dönerek, "Orada kalın," diye emretti. Bu emir sadece onlara değil bana da söylenmişti. Hizmetliler korkuyla geri çekilirken Rae elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. "Mara." Sesi söylenmemiş, söylenemeyecek pek çok sözle yüklüydü. Suratıma haykırmak istediğini, ne olduğumu dudaklarımdan dökmek için beni sarsmak istediğini çok iyi biliyordum. Ama elinden ismimi söylemekten daha fazlası gelmiyor olmalıydı ki sustu.

Normale dönmeyi beklesem de olmadı. Tenim hala parlıyor, gümüş rengi dumanım bir nefes gibi bedenimin etrafında süzülüyordu. "Bunu durdurmanın bir yolu olmalı," derken aklımı kaçıracak gibi hissediyordum. Bu normal değildi, bu ben değildim.

Rae kendini toparladı. "Bu sensin," derken sırtını dikleştirmişti. "Bu gerçekte olduğun kişi işte." Parmaklarıyla hala parlayan parmaklarıma dokunduğunda tüm bedenim karıncalandı. Rae'nin karanlığıyla benim gümüş dumanım parmaklarımızın ucuna doldu ve onlar da aynı parmaklarımızın yaptığı gibi birbirine dokundular. "Korkma, bırak birbirlerini tanısınlar." Demesi kolaydı tabi ama yapması, imkansızdı.

Enerjilerimiz birbirine her temas ettiğinde yerimden sıçrıyor, kaçıp gitmek istiyordum. Bu his şimdiye kadar hissettiğim her şeyden çok daha yoğundu.

En sonunda alıştım ve şaşırarak Rae'nin bana dokunuşu gibi yumuşak olduğunu fark ettim. Enerjilerimiz birbirleriyle oynarken ve birbirine dolanırken Rae'nin kollarının arasındaymışım gibi ısınmıştım. "Bu bana seninle olmak gibi hissettiriyor."

Rae boştaki eliyle suratımı sevdiğinde dumanı da benim dumanımı sevdi. "Çünkü bu benim." İkisinin birleştiği ve bir bütün oluşturduğu noktaya baktı. "Söylediğin gibi; seninim, benimsin ve biriz." Elini suratımdan indirip omzumda akıp duran ve kayan yıldızları sevdiğinde ürperdim. "Bu gerçekten ilginç Mara."

Gözlerimi omzumdaki Rae'nin küçük bir kopyası olan evrenden uzak tutmaya çalışarak, "Bu içimde bir parçanı taşıyor olmamdan mı kaynaklanıyor?" diye sordum.

Rae'nin parmakları tenimden uzaklaştı. "Belki evet belki hayır." Suratı yaşadığı tüm kararsızlığı yansıtırcasına buruştu. "Benden aldığını bir noktada kendine göre değiştirmiş olmalısın."

Hava yavaş yavaş aydınlanırken tenimdeki parıltı da giderek kendini belli etmeye, güneşin altında kırılarak gözümü almaya başladı. "Kendim olmak istiyorum," diye mırıldandım bu yeni görüntümde sonsuza kadar hapsolduğumu düşünerek.

Rae başını anlayışla salladı ve o yeniden insansı formuna dönerken benim de yeniden ben olduğumu hissettim. Karanlığı ortadan kaybolduğunda tamamen alıştığım o Mara olmuştum. Rae, "Seni tetikliyorum," dedi daha çok kendi kendine konuşur gibi fısıldayarak. "Güçlerimiz birbiri için itici bir güç oluşturuyor."

Güçlerimiz dediğinde soğuktan mı yoksa korkudan mı titrediğimi bilmiyorum ama Rae titrememi fark etti. Elini havaya kaldırdığında hizmetlilerden biri koşarak yanımıza geldi, elindeki kalın battaniyeyi omuzlarıma doladı.

Tek istediğim ocağın yanına kıvrılmak ve sıcak şarap içmekti.

☼ ☼ ☼

"Bir kişi daha fazla olmak göz çıkarmaz," dedi Tara bilmiş bakışlarını üzerimde gezdirirken. "Eğer Mara bir tanrıçaysa savaşta işimize yarayabilir."

Rae saraya döner dönmez diğerlerine haber vermişti. Şimdi sarayın arka tarafına bakan odalardan birinde toplanmış, son yarın saattir benim ne

olduğumu tartışıyorduk.

Gerçekten bunu izlemesi komikti çünkü her kafadan başka bir ses çıkıyordu. Tara benim bir tanrıça olmama dünden razıymış gibi görünse de diğerleri öyle düşünmüyordu. Özellikle de Karr tanrıça olmadığım konusunda kendinden emin gibiydi. "Mara öldü," dedi gözlerini benden kaçırarak. Bu konuda hala kendini suçladığına emindim. "Üstelik bir ikizi de yoktu. Yeniden dirildi ve önceki hayatında sahip olmadığı bir yeteneğe sahip."

Tüm bu sohbeti sessizce önündeki kurumuş etleri didikleyerek geçirmeyi tercih eden Sabra en sonunda konuştu. "Bir tanrıça olsaydı Zeus onun tek başına olmasına izin vermezdi. Bizi yalnızca güçlenelim diye değil aynı zamanda güçsüzleşelim diye ikiz olarak yarattı." Sonunda dakikalardır evirip çevirdiği eti ağzına attı. "Kimsenin tek başına o kadar güce sahip olup kendisini devirmesine izin vermez."

Tara Sabra'nın fikrine burun kıvırdı. "Poseidon'la Hades ve Persophone'nin de ikizi yok."

Karr başını iki yana sallayarak, "Anlaşmaları böyle," dedi. "Üstelik Hades'in Persophone'den bir tane daha yaratmasına izin vermeyeceğini Zeus da çok iyi biliyordu."

Karr'ın yorumunun ardından küçük toplantımızda derin bir sessizlik oluştu. Rae odanın kuytu bir köşesine çekilmiş, müttefiki olan tanrıların tartışmalarını hiçbir yorum yapmadan izliyordu. Onun benim zihnime sızdığı gibi onun zihnine sızmak istedim.

Elimdeki incir parçasına odaklanmaya çalışırken başıma keskin bir acı saplandı, görüşüm ansızın bulanıklaştı.

Mara?

Rae'nin sesini duyduğumda ona baktım, kaşlarını çatarak beni izliyordu.

Yeniden *Mara*, diye seslendiğinde bana zihnimin içinde seslendiğini fark ettim.

Onu duyabiliyordum, Rae'nin bana seslendiğini duyabiliyordum.

Rae dayandığı sütundan uzaklaşıp bana yaklaştığında diğerleri de tartışmalarına son vermek zorunda kaldı. Her bir adımında ismimi seslenmeye devam ederken olduğum yere saplanıp kaldım.

"Beni duyuyorsun," dedi bu sefer yüksek sesle ve tam karşımda durdu.

Şaşkınlıkla yalnızca, "Evet," diyebildim.

Diğerleri ne olduğunu anlayamazken Rae'nin gözleri uzayın derin boşluklarıyla parlamaya başladı. O anda benim gözlerimin de parladığını

bilmem için bir aynaya bakmama gerek yoktu çünkü suratındaki ifade aradığı şeyi bulduğunu gösteriyordu.

Sabra'nın kaşları havaya kalktı. "Siz gerçekten de gördüğüm en ürkütücü çiftsiniz," dedi.

Rae Sabra'nın yorumunu duymazdan gelerek uzanıp elimi tuttu. "Bir planım var," dedi hepimize hitaben. "Bizi takip edin."

Ben daha ne olduğunu bile anlayamadan Rae'nin karanlığının içine çekildim ve kendimi Troya sahilinde buldum. Rüzgar saçlarımı suratıma yapıştıracak kadar sert eserken diğerleri de çok geçmeden sahile vardılar.

Sabra turuncu saçlarını düzeltmeye çalışarak, "Burada ne işimiz var?" diye sordu. Buraya ilk geldiği günün aksine rüzgar sinirini bozmuş olacak ki burnundan soluyordu.

Rae Tara'ya döndü. "Bir ok atmanı istiyorum kız kardeşim," derken avcunu açtı ve elinde altın bir elma belirdi.

Tara kararsız kalarak Karr'a baktı ama Karr da Rae'nin ne yapmaya çalıştığını anlamadığını belli ederek omuz silkti.

Tara yine de kollarını hayali bir oku ve yayı tutarmış gibi yaptığında anında somutlaştılar. Şimdi elinde o özel yayını ve kırmızı tüylü okunu tutuyordu.

Rae altın elmayı havaya attığında elma büyük bir hızla gökyüzüne fırladı, Tara bir an bile kaybetmeden okunu yayından fırlattı. Ok havada tıslamaya benzer bir ses çıkartarak ilerledi ve elmanın tam ortasına saplandı. Elma denize düşerken ok hiç çıkmamış gibi yeniden gergin yayda belirdi.

Rae başını salladı, gördüğü şeyden memnun kalmış olacak ki, "Karr," derken sesi neşeliydi. Elinde yeni bir altın elma daha belirmişti. "Benim için bu elmaya meşhur mızraklarından birini saplar mısın?"

Karr Rae'nin isteğini Tara'dan daha çabuk yerine getirdi. Ellerinde ahşap kulplu bir mızrağın belirmesiyle havaya fırlatılan elmanın gövdesinden geçmesi bir oldu. Elma parçaları havaya karışırken Karr çıkarttığı işten tatmin olarak gülümsedi.

Rae en sonunda Sabra'ya döndü ve altın elmayı havaya fırlatmak yerine bu sefer kibarca ona uzattı. "Bir elmaya daha ihtiyacım var Sabra," derken sesi kibar ama emrediciydi.

Sabra Rae'nin elindeki elmayı sakince aldı ve iki eliyle elmanın altın yüzeyini kapattı. Ellerini elmanın üzerinden çektiğinde şimdi altın elmanın yanında küçük bir elma daha duruyordu.

Rae elmaları Sabra'dan geri aldığında küçük elma ortadan kayboldu. Kendinden emin adımlarla bana yaklaştı. "Şimdi arsız ölümlü, gördüklerini tekrar edeceksin." Rae ona itiraz etmeme fırsat tanımadan arkama geçti ve kollarımı tutarak hayali bir yayı germemi sağladı.

Başımı iki yana salladım. "Benden ne istediğinin farkında mısın?"

Çenesini omzuma dayadı, ılık nefesini kulağıma verdi. "Farkındayım ve sana güveniyorum." Altın elmayı havaya attığında omzuma bir öpücük kondurdu. "Şimdi Mara bunu yapmayı iste."

Ne yapmam gerektiğini tam olarak anlayamamış olsam da yine de yaptım. Bana söylediği gibi istedim ve ellerimle kavradığım hayali yayı bıraktığımda parmaklarımda ahşap yüzeyini hissettim. Kırmızı tüylü bir ok yaydan fırlatıp elmaya saplandığında bunun ellerimde tuttuğum yaydan çıktığını anladım.

Rae toparlanmama bile fırsat tanımadan kollarımı tuttu, yay ortadan kaybolurken yerini bir mızrağa bıraktı. "Şimdi mızrak," dedi ve bu sefer elmaya saplanması için mızrağı serbest bıraktım.

Son olarak altın elmadan bir tane daha avuçlarımda belirdiğinde elmalar tamamen ortadan kayboldu.

Karr, "Hassiktir!" diye haykırırken Tara'yla Sabra şaşkınlıkla birbirine baktı.

Kendini ilk toparlayan Sabra oldu. "Bu ne demek oluyor Rae?"

Rae benden gurur duyduğunu belli edercesine titreyen bedenime sarıldı. "Mara gördüğü her tanrısal gücü taklit edebiliyor." Dudaklarından dökülen kelimeler korkumu midemden boğazıma yürüttü. Yaptığım şey buysa eğer, ben neydim böyle?

Tara bana yaklaştı, beni nadide bir mücevheri inceler gibi inceledi. "Sadece görmesi yeterli mi diyorsun?"

Rae gülümsedi. "Sadece istemesi yeterli."

Karr kahkaha atarak omzuma dokundu. "Bizim arsız ölümlüye bak sen. Seni gördüğüm ilk anda bu kadın hepimizin ağzına sıçar demiştim, ben de mi kehanet işine girişsem ne yapsam?"

Sabra diğerleri kadar memnun olmayan bir ses tonuyla, "Yeteneklerimi taklit etmesi hoşuma gitmedi," dedi. Dudaklarını birbirine bastırdı, suratında karamsar bir ifade belirdi. "Hera ve diğer tanrıçalar bundan hoşlanmayacak."

Karr'ın eli hala güven verircesine omzumdaydı. "Mara'da hepsine siktiri çekecek güç var."

"Sabra doğruyu söylüyor Karr," derken Tara'nın sesinden ilk defa dehşete düştüğünü hatta biraz da olsa korktuğunu anlayabiliyordum. "Tanrıçalar tanrıların altında ezilmeye alışkınlar ama tanrıça bile olmayan bir kadını yok ederler."

Rae elini havaya kaldırdı ve kız kardeşini susturdu. "Hiçbir tanrının ya da tanrıçanın şimdilik bundan haberi olmayacak."

Sabra tısladı. "Bundan haberi olacaklarını ve hepimizi sorumlu tutacaklarını çok iyi biliyorsun."

"Şu anda benden konuştuğunuzun farkında mısınız?" diye sordum öfkeyle. Rae'nin sarılışından da Karr'ın omzumdaki elinden de kurtularak bir adım öne çıktım. "Bu şeyleri nasıl yapabildiğimi bile anlayamazken bu kadar rahat bir şekilde planlar yapmanızı aklım almıyor."

Rae beni sakinleştirmeye çalışarak, "Elbette senin fikrin önemli Mara," dedi. "Savaşı kazanmak istediğini biliyorum, bize savaşı kazandırabilirsin."

"İyi de nasıl?" diye sordum bana neler olduğunu anlayamayarak. "Ben daha neyi nasıl yapabildiğimin bile farkında değilim ki."

Rae onu itmeme fırsat tanımayarak bana bir kez daha sarıldı, alnını alnıma dayadı. "Sen kehanetlerimi benden çalmadan önce bile seni öngöremiyordum," dedi doğrudan gözlerimin içine bakarak. "Sıvı gibi değişkensin ve arsız bir ölümlüsün. Beni kendine bağladığında yaptığın büyüyü sadece yapmak istediğini biliyorum. Böyle bir büyü daha önce kimse tarafından yapılmadı Mara, Kirke tarafından bile."

Dudaklarını alnıma dayadığında sıcaklığı beni sardı, biraz olsun rahatladığımı hissetsem de aklımdaki sorularım beni içten içe kemirmeye devam ediyordu. "Gücünün benim gücümü tetiklediğini söylemiştin, bu sürekli birlikte olmamız gerektiği anlamına mı geliyor?"

Rae alt dudağını ısırdı. "Bunu her ne kadar çok istesem de Mara, benim dışımda seni tetikleyecek bir şeyler bulmamız lazım. En azından tam olarak ne olduğunu çözene kadar."

Tara, "Kulağa saçma gelecek ama benim bir fikrim var," dedi. "Akhilleus'un hocası Phoniks bir süredir benim bölgemde konaklıyor. Bize yardımcı olabilir."

Karr başını sallayarak Tara'yı onayladı. "Efsanevi Centour ve Mara, Mara'nın onu çileden çıkartacağına tüm Sparta üzerine iddiaya girebilirim."

Tara Karr'ı tamamen duymazdan gelerek sözlerine devam etti. "En azından Mara'yı eğiteceğine güvenebiliriz, işi şansa bırakmaktansa bir deneyelim diyorum."

Rae cevabımı beklediğini belli eden bakışlarını bana çevirdiğinde omuz silktim. "Peki, ne kadar kötü olabilir ki?"

☼ ☼ ☼

Şu düşüncesizce konuşan dilimi söküp atsam sanırım sonunda herkes rahat edecek.

Phoniks beni gördüğü anda yarı at yarı insan olan gövdesiyle etrafımda bir çember çizdi. Toynakları sarayın taşlı avlusuna sürterken güneş boynuzlarından yansıyıp gözlerimi alıyordu. Yakışıklı ama korkunç bir yaratıktı. Beni gördüğünde dudaklarından çıkan ilk kelime ise berbat olmuştu. Tam olarak neyimi berbat bulduğunu sormaya yeltendiğimde ise Rae bacağımı sıkmış ve sessizce susmamı emretmişti.

Yarısı at yarısı insan bu tuhaf adam beni incelerken suratını buruşturdu. "Umutsuz vaka," dedi ve beni bir tur daha incelemeye başladı.

Yaklaşık çeyrek saattir etrafımda dönüyor ve en ince ayrıntıma kadar beni inceliyordu. Daha fazla dayanamayarak, "Beni eğitecek misin?" diye sordum.

Phoniks durdu, iri kahverengi gözlerini gözlerime dikti. "Eğitimime layık olduğunu düşünüyor musun?"

Rae benim yerime cevap vererek, "O kadar da uzun boylu değil," dedi. "Onunla konuşurken benimle konuştuğun kadar saygılı olmak zorundasın."

Phoniks sahte bir saygı gösterisi sunarak kollarını iki yana açtı ve önümde eğildi. "Siz nasıl isterseniz Kehanet tanrısı ve onun kadını." Boynuzlarını kasıtlı olarak suratıma yaklaştırarak kafasını kaldırdı. "Seni eğiteceğim ama benim derslerim dışında hiçbir şeyle ilgilenmemeni istiyorum." Rae'ye döndü. "Bir süreliğine tapınağa gelmese senin için uygun mudur?"

Rae başını hafifçe sallayarak onu onayladı. "Geceleri tapınaktaki eğitimini benimle yürütebilir." Zihnimin içinden bana seslendi, *belki de derslerimizin tek konusu kehanetler olmaz.*

Arsız düşüncesinin zihnimde uyandırdığı görüntüleri izleyerek keyifli bir şekilde sırttı.

Phoniks kaslı omzunu silkti. "Benimle eğitim gördüğü zamanların dışındaki bir şeyle ilgilenmiyorum." Kaba sayılabilecek bir hareketle uzanıp kolumu tuttu. "Fazla güçsüzsün, hemen şimdi derse başlamak istiyorum."

Rae bu anı bekliyormuş gibi ortalardan kaybolurken Phoniks'e baktım. "Sen Akhilles'un hocasısın, Akhalı bir askeri Troya'ya karşı savaşsın diye eğittin. Neden şimdi bana yardım ediyorsun?"

Phoniks bana doğru yürüdüğünde rüzgar örgülü uzun saçlarını dalgalandırdı. "Ben taraf tutmam, savaşçı yetiştiririm." Şaha kalktı ve ön ayaklarıyla karnıma serçe vurdu.

Darbe o kadar beklemediğim bir anda gelmişti ki düşerken sırtımı sertçe avlunun taş zeminine vurdum. Ayağa kalkmaya çalıştığımdaysa karnıma giren ağrı bana engel oldu, nefesim ciğerlerimde çaresizce tıkandı.

Phoniks tepemde dikildi. "Bana karşı çık," derken sesi durgun bir deniz gibi sakindi. "İçindeki gücü uyandır." İri elleriyle beni kavrayıp havaya kaldırdı ve iki ayağımın üzerinde durmamı sağladı. "Bana karşı çık dedim sana."

Mükemmel bir ilk ders dersem dilimi vahşi hayvanlar yesin. Bütün gün Phoniks gücümü açığa çıkartmak için beni hırpalayıp durmuş ama elimize hiçbir şey geçmemişti. Rae benden uzakta olduğu sürece şimdilik hiçbir işe yaramaz gibi duruyordum.

En sonunda Phoniks sıkılmış olmalı ki gidip temizlenmemi emretti. Bunu söylediğinde o kadar bitkin bir durumdaydım ki iki hizmetli kızın hamama kadar bana eşlik etmesi gerekmişti. Kıyafetlerimi bile onlar çıkartmış, beni kendi elleriyle yıkamışlardı.

Hamamdan çıktığımda artık bir odam olmadığını hatırladım ama zaten onlar da beni Rae'nin odasının olduğu koridora yönlendirdiler. Koridorun girişinde yanımdan ayrıldıklarında ise yolun geri kalanını tek başıma yürümek zorunda olduğumu anladım.

Attığım her adım bana eziyet gibi gelirken Rae arkamdan yaklaştı, beni kucaklarken ona karşı çıkmasam da, "Dayak yemem için bana öğretmen tuttuğuna inanamıyorum," demeden de duramadım.

Odasına girdiğimizde suratını buruşturdu. Beni yatağına yatırmadan hemen önce, "Bu benim de hoşuma gitmiyor," dedi. "Ama Akhilles gibi birini yetiştirdiğine göre bir şeyleri biliyor olmalı."

Yatakta yan dönmeye çalışsam da her kasım lime lime edilmiş gibi ağrıdığı için sırt üstü yatmaya karar verdim. "İçimdeki gücü bulduğumda işe ilk önce senden bu ağrıların intikamını alarak başlayacağım."

"Yine arsızlık ediyorsun," derken gülse de anında ciddileşti. Parmaklarını bedenimde gezdirirken ağrı yerini sızlamaya bıraktı. "Sabaha daha iyi hissedeceksin, sana söz veriyorum."

Rae yanıma uzandığında yan dönebildiğime memnun olarak gövdesine sarıldım. "Bana yeni bir oda hazırlatmadın mı?"

"Buna gerek var mı?" Kolunu belime doladı. "Benimle kalmayı tercih edersin diye düşünmüştüm."

Doğru düşünmüştü. Onunla biraz daha konuşmak, gelecekle ilgili kaygılarımı hafifletmek istesem de uyku ve yorgunluk baskın geldi, gözlerimi kapattım.

Uykuya daldığımda ilk duyduğum şey bir çığlık sesi oldu. O kadar gür ve o kadar yakından geliyordu ki elimi uzatsam çığlığın sahibini bulabileceğimi düşündüm.

Nerede olduğumu algılamaya çalışarak etrafıma baktığımda her yerin alevler içinde olduğunu fark ettim. Bir kehanetin içindeydim, bunu hissedebiliyordum.

Yeniden bir çığlık sesi duydum. Bu sefer tiz çığlığa koşuşturma sesleri de eşlik ediyordu.

Alevlerin içinde yönümü bulmaya çalışarak ilerlediğimde ayağım takıldı ve yere düştüm. İşte o zaman yıllarca önünde eğildiğim sunağı tanıdım. Apollon tapınağı, kendi şehrimdeydim.

"Mara!" İsmimi seslenen kişinin alevlere hapsolmuş tapınağın dışında olduğunu anladım. Kendimi bildim bileli yangınlardan korksam da bu sefer korkusuzca alevlerin içine daldım ve neredeyse yıkılmak üzere olan tapınaktan dışarı çıktım.

Helene bana doğru koştuğunda bana seslenen kişinin o olduğunu anladım. Onu es geçerek hemen arkasında bekleyen Naia'ya ilerledim ve elini sıkıca tuttum. Helene de beni takip ederek Naia'nın diğer elini tuttuğunda, "Buradaki işimiz bitti," dedim.

Üçümüz birlikte tapınaktan uzaklaşırken tapınağın tamamen çöktüğünü duysam da arkamı dönüp bakmadım.

Uykumdan kan ter içinde uyandım. Bir an için nerede olduğumu fark edemeyerek etrafıma bakınsam da Rae'nin yanımda uyuyan bedenini gördüğümde rahatladım.

Yeniden yatağa, Rae'nin yanına yattım, yüzümü gövdesine döndüm ve uzun zaman sonra ilk defa ağladım.

Bir gün o şehre geri dönmek zorunda kalacaktım.

Selam, kaos geldi hanımmmmmm. Herkese merhabalar efendim. Yeminle şu bölümü yazarken çene çıkıyordu o yüzden bana az küfredin nolur. Daha uzun planlamıştım ama cidden hala hastayım kusuruma bakmayın :(

Mara'nın ne olduğunu anlayamadığımız ama güçlerine ucundan yaklaştığımız bir bölümdü hoşunuza gitti mi???

Herkesin aklında aynı soru MALUM BÖLÜM ne zaman skdnspd. Sır gibi saklıyordum ancak haydi söyleyeyim 20. bölüm halvet var edlfjodifdf

Bilinmeyen Tanrıların Sesi isimli el kitabına bakmayı unutmayın çünkü oraya minnacık spoilerler gizlemiş olabilirim sndojşsd.

Hala dişlerim ağrıyor Zeus beni çarptı mı naptı şerefsiz ya.... Sizleri seviyorum yorumlarda görüşürüz.

-Kaos.

Bölüm 18, Bu Gece Sana Tapacağım

18. Bölüm, Bu Gece Sana Tapacağım

Yıldızlar yanıp sönerken dolunay çoktan tepeye ulaşmış, var gücüyle parlamaya başlamıştı. Gece daha serindi ama kendimi güvende hissediyordum. Gündüz olduğunda Apollon'un bir gözünün bizim üzerimizde olduğu düşüncesi nefes almamı bile zorlaştırıyordu. Ama gece dingindi, tanıdıktı, Rae'ydi.

Phoiniks öfkeyle elindeki kalkanı yere fırlattı, toynaklarıyla metalin sert yüzeyini ezerken ortaya çıkan ses kulaklarımı sızlattı. Onu beceriksizliğimle öfkeden deliye döndürmüştüm. Haksızdı diyemeyeceğim çünkü gerçekten de boktan bir öğrenciydim.

Elimdeki mızrağı daha fazla taşıyamayarak ucunu toprağa sapladım. "Boşa vakit kaybediyoruz," derken sesim de hissettiğim gibi huysuzdu. Kolumdaki morluklar sızlarken gözlerimi kapattım. "Bence ben kehanet işine geri dönsem iyi olacak."

Phoiniks'in kahverengi gözleri öfkeden çakmak çakmak oldu. "Evet sen kehanet işine dön, savaş da hepimizin içinden geçsin." Kendini dizginlemeye çalışarak parmaklarını iki kaşının ortasına bastırdı. "Kızım bir orduya bedel olabilecekken tapınakta defne yaprağı çekip zırvalamayı mı tercih ediyorsun?"

"Ayıp ediyorsun," dedi Rae arkamdaki duvarın üzerinde belirirken. Askerlerin idman yapmak için kullandığı her türlü silahla dolu arenada öylece, hiç ses çıkartmadan belirmiş ve kendisi için rahat bir yer bulmuştu bile. "Kehanetlerimi küçümsemen hiç hoşuma gitmedi." Elini havaya kaldırdığında sulu bir elma belirdi, elmadan büyük bir ısırık almasını izlerken yutkundum, midem açlıkla büküldü.

Üç saattir hırpalanmak dışında bir şey yaptığım yoktu ve bu giderek sinirimi bozuyordu.

Phoiniks biraz önce yere sapladığım mızrağı alıp dizlerime vurdu. "Dikkatini bana vereceksin kadın, ona değil."

"Sikerim dikkatini be," dedim daha fazla kendimi tutamayarak. "Canıma okudun."

Phoiniks sinirden morarırken Rae kahkahalarla gülüp elmasından bir ısırık daha aldı. "Sana onun gördüğüm en arsız kadın olduğunu söylemiştim," dediğinde daha da öfkelendi.

At adam toynaklarını zemine sürttü. "Madem buraya kadar geldin Kehanet Tanrısı kadınına yardım etmek istersin sanırım."

Rae rahat oturuşu dikleşti, gözleri parladı. "Geçen sefer seni uyarmamıştım ama o benim kadınım değil, ben onun tanrısıyım."

Rae elmasından geri kalanları omzunun üzerinden attığında düştüğü yerde küçük bir filiz belirdi, bunun bir elma ağacına dönüşeceğine şüphem yoktu.

Phoiniks başını eğdi. "Siz ne çeşit bir çiftsiniz?" diye sorarken sesinde bariz bir tiksinti vardı.

Rae rahatça omuz silkti. "Sen bilirsin, bir daha onu hiçe sayarsan taşaklarını eline vereceğine şüphem yok." Duvardan atlayıp yanıma geldi, eli nazikçe belimi kavradı. "Ve evet, ona seve seve yardım ederim."

Belki de Karr gerçekten de haklıydı, Phoiniks'i her an çileden çıkartacakmışım gibi duruyordu çünkü biz konuşmaya devam ettikçe suratı öfkeden şekilden şekle giriyordu. En sonunda sakinleşmeye çalışarak derin nefesler aldı ve, "Mara'nın içindeki gücü uyandır," dedi. "Ben başka bir yolunu bulana kadar sana ihtiyacım var."

Rae ona, "Zevkle," diye cevap verdikten sonra omzumda karıncalanma hissettim. Ona dönüp baktığımda ilahi formuna döndüğünü, gümüş dumanımın çoktan onun kara gölgesine karıştığını gördüm. Rae zihnimin içine "Bana bu kadar çabuk tepki vermene bayılıyorum," diye fısıldadı.

Düşüncelerinden kendi zihnimi uzak tutmaya çalışıp Phoiniks'e döndüm, bunu kesinlikle onaylamadığını belli edercesine başını salladı. "Savaş ilk önce aşıkları ayırır," derken sesi seyreltilmemiş şarap kadar ekşiydi. "Rae'nin gücünün seninkini tetiklediğini fark ettikleri anda seni ondan ayırmak için ellerinden geleni yapacaklar."

Kendime güvenim biraz olsun yerine geldiği için Rae'den uzaklaşıp Phoiniks'e doğru yürüdüm. Şimdi ayaklarımın altında ezilen çimler daha canlı, hava daha taze gibiydi. "Bu olmayacak," dedim.

Bana karşılık olarak, "Olacak," dedi. "Belki ilk gün bunu fark etmeyecekler ama ikinci gün Athena bunu mutlaka fark edecek. Sonra Rae'ye ne yapacak biliyor musun?"

Öfkem damarlarımda kabardı. "Rae'ye hiçbir şey yapmayacak."

"Sen öyle san," dedi beni iyice kaşıyarak. "Kılıcını Rae'nin gırtlağına saplayacak, onu öldürmemesi için sen ona yalvarırken o da senin güçlerini kullanacak."

Omzumdaki karıncalanma arttı, giderek bir sızıya dönüştü. "Kapat çeneni Phoiniks."

Phoiniks gülümsedi. "O zaman ne yapacaksın Mara? Ne bir ordun var ne de kim olduğunu biliyorsun. Yalvarmaktan başka ne yapabilirsin?"

"Savaşabilirim," dedim hiç düşünmeden ama bunun doğru olmadığını çok iyi biliyordum. Tek başıma kılımı bile kıpırdatamazdım.

Cevabım onu daha da güldürdü. "Sen mi? Ne olarak, gücünü bile Rae'den alırken tek başına ne yapabilirsin? Athena Rae'nin kanını akıtırken ona nasıl engel olacaksın?"

Ona doğru bir adım attım, dumanım sertçe titredi ve patlayarak etrafa dağıldı. Phoiniks'e cevap vermek için ağzımı açsam da arkamdan ıslık çalarak gelen ve onun örgülerinden birini kesip geçen hançeri görünce sustum.

Saldırı altında olup olmadığımızı anlamak için ona baktım ama yalnızca şaşkınlıkla açılan gözleriyle arkama bakmakla yetindi.

"Siktir Mara." Rae'nin şaşkın sesini duyduğumda arkamı döndüm ve koca bir ordunun idman sahasını kapladığını gördüm. Ellerinde tuttukları kısa hançerlerin ve mızrakların hepsinin ucu Phoiniks'i gösteriyordu.

Onların ilk önce Spartalılar olduğunu düşünsem de kıyafetlerini incelediğimde Karr'ın askeri olmadıklarını anladım. Rae'ye "Bunlar da kim?" diye sorduğumda askerlerden biri ordunun içinden sıyrılıp ayaklarımın önünde diz çöktü.

"Emrinizdeyiz efendim," dedikten sonra kılıcını elinden bırakıp alnını ayaklarıma dayadı. Diğer askerler de onu taklit edip önümde eğildiklerinde Rae yanıma geldi.

Askerler alınları hala yerde dururken, "Bir ordu yarattın Mara," dedi Rae hayranlıkla. "Bunlar senin askerlerin."

Askerler Rae'yi onaylarcasına ayağa kalktılar ve kalkanlarına vurmaya başladılar.

Phoiniks yanımıza geldi, bir elini omzumun üstüne koydu. "İşte ben de bundan bahsediyordum," derken sesinden ilk defa gurur vardı. "Senin ne olduğunu bilmiyorum kadın ama bir insan olmadığını kesinlikle biliyorum."

☼ ☼ ☼

Karr askerlerimin etrafında gezerken hayran hayran ıslık çaldı. "Spartalılar onları eğittiğinde en az onlar kadar vahşi olacaklar," dedi ve eğilip askerlerimden birinin pazılarını sıktı. "Güzel, idmanlılar."

Yaklaşık beş yüz kişiden oluşan kişisel orduma bakarken onları benim yarattığıma inanmakta hala güçlük çekiyordum. Rae savaşa katılabilecek durumda olup olmadıklarını anlamak için Karr'ı çağırmıştı. Karr'ın etkilenmiş suratına bakılacak olursa askerlerim ilk denetimden kusursuzca geçmişlerdi.

Phoiniks bir tanesinin hançerini alıp inceledi. "Daha önce hiç böyle bir silah görmemiştim," derken sivri ucunu hafifçe parmağına bastırdı. "Bu ne çeşit bir malzemeden Mara?"

Gözlerimi devirdim. "Sence biliyor gibi görünüyor muyum?"

Rae hançeri Phoiniks'ten aldı, parlak yüzeyinde elini gezdirdi. "Dünyaya ait değil," derken kendinden son derece emin gibi duruyordu. Hançeri Phoiniks'e geri verdi. "Her şeyi sorgulayarak bir yere varamayız."

Karr bir askerin kalkanı çekiştirdiğinde asker ona öfkeyle baktı. "Mükemmel, tamamen Mara'nın emrine amade bir birlik. Rae bence artık arsız ölümlümüzü kızdırmasak iyi ederiz."

Her ne kadar kendimi rahatsız hissetsem de gülmeden edemedim. Karr'ın kızıl gözleri yumuşakça parladı. "Eğitimlerine biraz sonra şafakta başlasak senin için uygun mu Mara?"

"Bana bir komutanmışım gibi davranma," dedim. "Dilediğini yapmakta özgürsün."

Karr tatmin olarak askerlerin arasında bir kez daha dolaştı ve sonra hepsiyle birlikte gözden kayboldu.

Ne yalan söyleyeyim gidişleri beni rahatlatmıştı. Hepsinin gözlerinde bana hayran olan bir ifade vardı ve bu bakışlara maruz kalmak huzursuz ediciydi.

Rae kollarını belime doladığında kendimi ne kadar kastığımı fark ettim; vücudumu rahatlattım ve kendimi dokunuşuna bıraktım. "Yoruldum," diye mırıldandığımda Phoniks dört nala bizden uzaklaştı.

Rae kollarını daha da sıktı. "Güzel bir kahvaltı yapmaya ne dersin Mara?"

"Sabah ayinine katılmam gerekmiyor mu?"

Başını iki yana salladın. "Phoiniks eğitime birkaç saate devam edecek, ondan önce biraz karnını doyuralım."

☼ ☼ ☼

Akşam yemeğine katılabilmem için Rae'nin şifalı parmaklarının defalarca uzuvlarımda gezinmesi gerekmişti. Phoiniks öğleden sonraki idmanlara Rae'nin katılmasın izin vermemişti ve kelimenin tam anlamıyla haşatımı çıkartmıştı. Aldığım her darbeyle kesik örgüsünü tutarak arkamı gözlüyor ve yeni bir ordu yaratıp yaratmadığımı kontrol ediyordu. Yaratmadığımı fark ettiğindeyse mızrağını daha sertçe savuruyordu.

Samanına zehir kattığımın at adamı.

Akşam yemeğine oturduğumuzda hala ağrılarım tam olarak geçmemişti. Rae Karr'la birlikte askerlerimi denetlemeye gittiği, Sabra da yemeğini odada yemeği tercih ettiği için sofrada Tara'yla yalnızdık.

Tara büyük bir sessizlikte önündeki kurutulmuş etten bir parça attı ağzına, şarabından bir yudum aldı.

Önümdeki sebzeleri didikleyerek, "Fazla sessizsin," dedim. "Bu haline alışkın değilim."

Tara dudakları kadehindeyken durdu, kadehi ağır hareketlerle masaya bıraktı. "Sindirmeye çalışıyorum," diye cevap verdiğinde yemeği kastetmediğini çok iyi biliyordum.

"Senin için bir tehdit değilim ben."

Kafasını kaldırıp doğrudan gözlerimin içine baktı. "Öyle olmadığını biliyorum." Soğuk bakışları üzerimde dolaştı. "Her ne olursa olsun dost olduğumuzu biliyorum."

Şaşırarak ona baktım. "Beni dostun olarak gördüğünü bilmiyordum."

Dudakları ondan beklenmeyecek kadar sıcak bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Düşmanım olsaydın inan bana şu anda seni şişe geçirmiş olurdum." Omuz silkti, bir parça daha kurutulmuş et aldı. "Şartlara göre değerlendirmem gerekirse o kadar da fena sayılmazsın. Kibirlisin ama ben de öyleyim, bu da bizi eşit derecede çekilmez kılıyor." Kadehini hafifçe benimkine vurdu. "Ama yine de çok fazla havaya girmezsen iyi edersin."

Sonunda Tara tarafından kabul görmek aslında bunu ne kadar kafama taktığımı anlamamı sağladı. Onların dünyasının bir parçası olmaya çalışmıyordum çünkü öyle olmadığımın çok iyi farkındaydım. Sadece önümüzde büyük bir savaş vardı ve onlar için savaşabileceğime inanmalarına ihtiyacım vardı. Benim de inanmaya ihtiyacım vardı.

Yemeğin geri kalanında ikimiz de sessizdik. Yemek bittiğinde Rae ve Karr hala bize katılmadığı için Tara onları kontrole gideceğini söyledi.

Böylelikle sofrada tek başıma kaldım.

Kapı yavaşça açıldığında içeri hizmetli bir kız girdi, elinde som altından bir testi tutuyordu. İçeride yalnız olduğumu gördüğünde dışarı çıkmak için davrandı ama onu durdurdum. "Elindeki ne?"

Kız kararsız kalarak beni süzdü. "Tanrı Nestor'dan bir hediye." Altın testiyi görebilmem için bana yaklaştı. "Nadide bir şarap."

Boş kadehimi kıza uzattım. "Bir kadeh alabilir miyim?"

"Emin misiniz?" Başımı salladığımda şarabı kadehime doldurdu, testiyi de masanın üzerine bıraktı. "Afiyet olsun," dedikten sonra dışarı çıktı.

Şarap o kadar güzel kokuyordu ki büyük bir yudum aldığımda tadının da en az kokusu kadar güzel olduğunu fark ettim. Kirke'nin baharatlı şarapları da güzeldi ama bu şarap bu dünyaya ait olmayacak kadar lezzetliydi.

İlk kadehi o kadar çabuk bitirdim ki ikinci kadehi hiç vakit kaybetmeden doldurdum. Sonra da üçüncü kadehi.

Şarabı içtikçe sıcaklamaya başladığımı hissederek üzerimdeki kalın battaniyeyi çıkarttım ama yine de yeterli gelmemişti. Kendimi buz gibi suya bıraksam anca rahatlarım gibi hissediyordum.

Kadehi elimden bırakıp ayağa kalktığımda kapı bir kez daha açıldı. Tara ve Karr da orada olsa da gözlerim doğrudan Rae'ninkileri buldum. Zihnim bana onun kolları arasına atılmamı söylüyordu.

Karr havayı kokladı. "Bizsiz alem mi yaptın yoksa Mara?"

Karr'ı duymazdan gelerek Rae'ye ilerledim, ellerimi kollarının üzerine koydum. "Seni özledim," dedim bir çırpıda. Zihnimin içinden Rae'ye *odaya gidelim* diye seslendim.

Rae'nin hemen yanında duran Tara şaşkınlıkla kaşlarını çattı, gözleri odayı taradı. "Sakın bana bunu içtiğini söyleme Mara," dedi altın testiye giderken. "Nestor'un şarabını mı içtin?"

Rae boğazını temizlese de gözleri arzuyla parladı. "Bana bunu yapmadığını söyle," derken gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Yarın onu ziyarete gideceğiz ama sanırım önce seni toparlamamız lazım."

İçimdeki yangını dizginlemeye çalışarak, "Neler oluyor?" diye sordum.

Tara gözlerini devirdi. "Nestor, Dionysos'un ikizi ve sen de onun özel şarabını içmişsin."

Karr daha fazla dayanamayarak kahkaha attı. "Nestor'un şehvet efsunu çok ünlüdür." Kahkaha atmaktan nefessiz kalana kadar güldü. "Keşke adı Nestor değil de Libidos olsaymış, daha uygun olurmuş."

Karr'ın yorumu her ne kadar rahatsız edici olsa da umurumda olmadı, Rae'ye biraz daha yaklaştım. Bu odadan hemen çıkmamız gerektiğini

anlayarak, "Haydi seni yatıralım Mara," dedi ve kibarca koluma girdi.

Karr arkamızdan, "Bol şans Rae," diye bağırdığında kıkırdadım.

Rae'nin odasının olduğu ıssız koridora geldiğimizde parmaklarımın üzerinde yükseldim, burnumu burnuna sürttüm. Onu sertçe öptüm, parmaklarımı saçlarının içinden geçirdim. Bedenimi onunkine ne kadar bastırırsam bastırayım bana yeterli gelmiyordu.

Rae benden uzaklaştığında gözleri sanki mümkünmüş gibi daha da karardı. "Bu gece yalnız uyuman lazım yoksa sabah olduğunda beni boğarsın." Uzanıp dudağını ısırdığımda hırladı. "Mara, kendinde değilsin," dese de parmaklarını tenime geçirdi, kasıklarını benimkilere bastırdı.

"İçeri gel," dedim ve ona elimi uzattım.

Rae ona uzattığım elime çekinerek baktı, parmaklarım yüzünden dağılmış saçlarının bir tutamı suratına düştü. "Mara içeri girersem duramam," dedi ve benden uzaklaştı. "İyi geceler."

Kendime hiç olmadığım kadar güveniyordum. Nestor'un şarabının etkisinde olduğumu bilsem de benim için şu anda önemli olan şey bu değildi. İçimde bir yangın başlamıştı ve tüm bedenimi ele geçirmişti. İstediğimi alana kadar duramayacağımı biliyordum.

Rae koridorda geri dönmeye çalışsa da onu durdurdum ve bir kez daha öptüm. Dilimi ağzımın içinde gezdirdiğimde inlese de teslim olmadı, ellerimi üzerindeki tuniğin yakasına yerleştirdiğimde geri çekildi. "Hayır," dedi sert bir dille. "Bu şekilde ve şu an değil."

Suratımı kavradı, alnını alnıma dayadı. "Rae," diye fısıldadım. "Ben kendimdeyim."

"Değilsin, en azından ben değilim." Parmakları dudağımın kıvrımlarında dolandı, göğsü derin soluklarla inip kalktı. "Lütfen içeri gir ve zihninde bile beni çağırma. Bana bunu yapma."

Uzanıp tuniğinin üzerinden ona dokundum, ellerimi gövdesinden aşağı indirdim. "Gel."

Ondan uzaklaşıp yeniden odaya gitmek için yürüdüğümde bu sefer beni takip edeceğini biliyordum. İkimiz de birbirimizi bu kadar isterken daha fazla beklemek hem ona hem de bana haksızlıktı. Onu gördüğüm ilk andan beri, ona kendimi adadığımdan beri bu anın geleceğini biliyordum. Ben ona aittim ve o da bana aitti.

Odanın mermer sütunlarına dayanıp onu bekledim. İçeri girdiğinde onun da daha fazla beklemeyeceğini biliyordum çünkü hiç vakit kaybetmeden kollarını bedenime sıkıca sarıp beni kendisiyle duvar arasına sıkıştırdı.

Dudakları boynumda geziniyor, elleri vücudumu keşfe çıkıyordu. "Seni istiyorum," dedi. "O kadar çok istiyorum ki benden korkarsın."

Yeniden öpüşmeye başladığımızda bana daha fazla karşı çıkmayacağından tamamen emin oldum. Dillerimiz birbirine değdiğinde inledi, elleri tuniğimin üstünden tenime gömüldü. Her anının tadını çıkartmak isteyerek onu yavaşça öpmeye çalışsam da duyduğum arzuyla hareketlerim hızlanıyor, giderek şiddetleniyordu.

Rae benden uzaklaştı ve elleriyle beni döndürüp yüzümü mermer duvara çevirdi. Bedenini benimkine dayamadan hemen önce, "Saçlarını aç," dedi.

Dediğini yapıp Ephi'nin akşam yemeğinden önce ördüğü saçlarımı açtığımda bir elini serçe dalgalarımın arasında doladı. Başımı kendisine doğru çekerken öbür eliyle göğüslerimi sıkıca kavradı. Dudakları tenimde geziniyor, ıslak dili kulağımdan boynuma inen bir yol izledi. "Rae," diye inlediğimde hem zihnimin için de hem de sesli olarak inledi.

"Söyle," dedi bu sefer dudakları sırtımda gezinirken. "Bana ne istediğini söyle Mara."

Yüzümü ona döndüm, uzanıp tuniğini tutan tokayı çektim. Toka açılıp tunikle birlikte yer düşerken, "Seni," dedim kendimden emin bir sesle çıplak bedenini süzerek. "Kehanet Tanrısı, seni istiyorum."

Dayandığım duvardan uzaklaşıp odanın ortasındaki yatağa doğru ilerledim. Ayın cılız ışığıyla birlikte içeri serin bir rüzgar dolarken odayı aydınlatan mumların bir kısmı titreşerek söndü.

Yüzümü ona döndüm ve ağır hareketlerle soyunmaya başladım. Gözlerini bir an olsun bedenimden ayırmadan hareketlerimi dikkatlice izledi, nefes alışverişleri sıklaştı.

Çıplak vücudu acele etmeden, yavaşça bana doğru ilerledi. İkimiz de birbirimizi izliyor, biraz sonra kavuşacağımız anın hayalini kuruyorduk.

Tam karşıma gelip durduğunda elleriyle beni yatağa itti ve hiç vakit kaybetmeden bedenini bedenimin üstüne bıraktı. Bir eli göğüslerime ve daha aşağı doğru inerken dudaklarıma doğru, "Bu gece sana tapacağım," dedi. "Bu gece benim tanrıçam sensin."

Dudaklarımız tekrar buluştuğunda parmakları kasıklarıma indi, hissettiğim zevkle inledim. "Lütfen," dedim. "Bana istediğimi ver."

Rae kafasını kaldırıp gülümsese de dokunuşu yumuşadı, suratımı yavaşça okşadı. Eğilip beni çok hafifçe öptüğünde devamının gelmeyeceğini anladım. "Seninle sen bunu bir tanrının efsunu altında değil, kendin olarak istediğinde sevişeceğim."

Hayal kırıklığıyla çıplak gövdesine dokundum. "Nasıl hissettiğimi biliyorsun."

Yeniden gülümsedi ama bu seferki gülümsemesi çaresizlikle doluydu. "Ama sen benim nasıl hissettiğimi bilmiyorsun." Elimi dudaklarına götürüp parmaklarımı teker teker öptü. "Yıllarca senin öldüğünü düşünerek ve sana bir kez daha dokunmayı arzulayarak yaşadım, biraz daha bekleyebilirim." Suratını tuttuğumda avcumun içini öptü. "Uyu tatlı Mara, uyu ki bir an önce kendin ol."

Rae yatağın üstündeki postlarla bizi örttüğünde ona karşı çıkmadım. Sabah uyandığımda aynı hissedeceğimi biliyordum çünkü ben artık tam anlamıyla Kehanet Tanrısına aittim.

Herkese selam! Bu hafta biraz erken attım bölümü sldojpkf. İlham geldi sizi neden bekleteyim dedim fena mı oldu??

Bölümü neden erken attığımı soracak olursanız 50 bine yaklaştığımızı gördüm ve size teşekkür etmek istedim. Biraz da içimi dökeyim hazır fırsat elime geçmişken. Bir çoğunuz beni bu kitapla tanısa da aslında wattpade Saklanan'la başladım. Hep onunla ve distopya ile tanınacağımı düşünmüştüm. Komik bir gerçek saklanan Wattys 2019'u kazandığında 32 bölüm yayınlamıştım ve okunma sayısı 25k idi sodhpjsk. Kime niyet kime kısmet... Mitolojiyi hep çok sevdim, Troya şehrine gerçekten de gittim, sokaklarında yürüdüm. Yıkılmışlığını ve savaşın izlerini gördüm. Sonra bir gün Ben Kirke kitabını okurken en yakın arkadaşım Melisa'ya dedim ki niye ben de yazmamayım mitolojiyle ilgili bir şey? Daha beş yaşımda babam bana Herkül'ün çizgi filmini izlettiğinde tanışmıştım onlarla, yıllarca da araştırdım, okudum. Hem onlarla aynı havayı soludum. Sonuçta bizim topraklarımızın hikayeleri. Yunan Mitolojisi olması fark etmez, bu ülkede nefes alan biziz. Sonra Lethe'yi yazdım beş bölüm, Melisa okusun diye sadece. Şimdi o basılıyor... Ölü Tanrının Şarkısını yazmaya nasıl başladığım sorusu ise aşırı fantastik okumak istediğim bir dönemdi. Dedim ki kalk Dilara, okumak isteyeceğin bir hikaye yaz. Öyle de oldu, sanırım okumak isteyeceğim bir hikaye yazdım. Rae'yi yazarken hep şunu düşündüm, ya bize anlatılandan farklıysa her şey? Kahramanlar ve tanrılar düşündüğümüz kadar cesur ve kusursuz değillerse? Belki de unutulan, benliklerimizde ölüme mahkum edilen tanrıların şarkıları gezdi bu diyarlarda? İlk defa bu kadar uzun bir açıklama yaptım sanırım biraz dolmuşum skbdıhojspd. Belki de

kendime en çok benzettiğim karakter Mara olduğu için onu sevdiniz. Rae'yi yazarken kendimin de arzulayacağı bir erkek yazmak istedim. Şehvetli ama yine de kadına saygısı olan. Umarım bunu başarabilmişimdir. Kısaca hepinize teşekkür etmek istiyorum, üç ay gibi kısa bir sürede beni ve karakterlerimi sahiplendiniz. Artık onlara benim karakterim demek istemiyorum, onlar aslında sizsiniz.

Hepinize teşekkür ederim arsız ölümlüler, bana ilham oldunuz. Cumartesi görüşmek üzere biraz duygulandım bugünlük görmezden gelin dskdojps

-Kaos.

Bölüm 19, Senin İçin Yaratıldım

19. Bölüm, Senin İçin Yaratıldım

"Birileri sanırım erkenci." Karr'ın sesini duyduğumda yerimden sıçradım. Sabahın henüz çok erken saatleri olduğu için onun da şehirde olmasını beklemiyordum.

Uyandığımda daha şafak sökmemişti ve Rae derin bir uykunun kollarındaydı. Üzerine örttüğü postların bir kısmı yere düşmüş, bir kısmı ise bacaklarından aşağı sarkmıştı. Yüzüstü yatarken suratı onda görmeye alışkın olmadığım bir şekilde huzurluydu. İlahi formunda olmadığı için sırtı pürüzsüz bir şekilde gözlerimin önünde uzanırken ona dokunmak istedim ama bunu yapmadım.

Dün gece Nestor'un şarabının etkisiyle yaşananlar zihnime dolarken bakışlarımı ondan uzaklaştırdım. Kendimi ona yakın hissettikçe savaşın bizden götürebileceklerinin korkusu içimde artıyordu. Savaş onu benden alabilirdi.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek yataktan yavaşça kalktım ve dün gece savurup attığım kıyafetlerimi yeniden üzerime geçirdim. Rae'nin uyuyan bedenine bir kez daha bakıp odadan dışarı çıktım.

Buraya geldiğimden beri garip bir alışkanlık edinmiştim. Kendi şehrimde insanlarla vakit geçirmekten hoşlanmasam da Troya'da halkın içinde olmak bana garip bir şekilde rahatlatıcı geliyordu.

Rüzgarlı havaya rağmen tezgahlarını açan esnafı ve evlerin ihtiyaçları için erkenden tezgah tezgah gezen hizmetlileri izleyebileceğim rahat bir köşe bulmuştum kendime. Şimdi yaşlı bir tüccarın adını daha önce duymadığım bir şehirden gelen ballarını tezgahının önünden geçenlerin tatması için küçük çömleklere doldurmasını izlerken Karr hemen yanımda belirmişti.

Gözlerimi tüccardan ayırmadan, "Uyku tutmadı," diye cevapladım onu.

Karr bıyık altından gülerek omzunu omzuma vurdu. "Uyku mu tutmadı yoksa sabahı sabah mı ettiniz?"

Ona baktığımda suratındaki gülümseme beni de güldürdü. "Tanrınız fazla iffetli çıktı," derken gülmeye devam ettim.

Karr'ın gözlerinde aradığı eğlenceyi bulduğunun işaretler yandı. "Güzel, bugün Rae'yi öfkelendirecek bir konu buldum desene."

Konuyu değiştirerek, "Nestor'a ne zaman gidiyoruz?" diye sordum çünkü şu anda en son ihtiyacım olan şey dün gecenin anılarının yeniden zihnime üşüşmesiydi. Çoğu zaman Rae'yi bir kez düşünmeye başladığımda kendimi durduramıyordum.

Karr sorum üzerine kafasını kaldırıp yeni yeni aydınlanan gökyüzüne baktı. "Birazdan," dedikten sonra tüccarın bal dolu çömleklerinden birini aldı, işaret parmağını içine daldırdıktan sonra ağzına götürdü. "Rae'nin tapınağında buluşacağız."

Karr tapınağa yürüdüğümüz süre boyunca bir yandan bal yerken bir yandan da dün geceki halimle dalga geçmeyi ihmal etmemişti. Nestor'un akşamki ziyafetinde Rae'nin üzerine atlayacağıma sikkeler üzerine bahse girebileceğini söylerken bir yandan da arsızca sırıtıyordu.

İmdadıma yetişen Tara oldu. Tapınağın önüne geldiğimizde Karr'ın elindeki neredeyse bitmiş bal çömleğini alırken, "Biraz daha konuşmaya devam edersen sevişebilmek için gereken uzvunu Kehanet Tanrısına adak diye vereceksin," dediğinde gözlerim Rae'yi aradı.

Sabra dahil herkes orada olsa da Rae ortalıkta görünmüyordu.

"Buradayım," dedi Rae tapınaktan yanında Dora ve Ephi ile çıkarken. Yaşlı rahibe Rae'nin hemen arkasından yürürken kollarının arasında altın kakmalı bir sandık tutuyordu. "Nestor'a layık bir hediye seçme işi biraz uzun sürdü."

Rae yanıma gelse de bakışlarımı ona çevirmek yerine sandığa odaklandım. "Ona ne götürüyoruz?" Troya Şehri'nin hazineleri benim zamanımda bile ününü hala koruyordu. Şehrin hazineleri savaşın üzerinden yüzyıllar geçmesine hala konuşulduğu için mezar hırsızlarının yolu her zaman Troya'ya düşerdi.

Rae sandığı Dora'nın elinden aldı ve içini açtı; altından küçük sayılabilecek bir küre güneşin altında parladı. "Bu da ne böyle?" diye sordum kürenin üzerindeki kabartmalara bakarak.

Rae sandığın kapağını kapatıp Dora'ya tekrar uzatırken, "Dünya," dedi kısaca. "Dışarıdan böyle görünüyor ancak biz bunu henüz bilmiyoruz. Gelecekte Nestor buna sahip olduğu için adıma adaklar adayacak."

Ne demek istediğini tam olarak anlayamazsam da Rae ve garip hediyesinin üzerinde fazla durmadım. Bunun yerine kafamı tapınağın önündeki suda yavaş yavaş hareket eden küçük sandala çevirdim.

Sabra küçümseyen bakışlarla sandalı süzdü. "İsteseydin benimkini ödünç verebilirdim," dediğinde Rae onu duymazdan gelerek suya yürüdü, sandal kıyıya yanaştı.

Rae elimi tuttu ve sandala binmeme yardım etti. Karr da onu taklit ederek Tara'ya binmesi için yardım etmeye çalışsa da Tara çoktan yanımdaki oturakta belirmişti bile. Sabra da yumuşak hareketlerle sandalın ahşap yüzeyine adımını attı.

Ephi ve sandığı sıkıca tutan Dora da sandala bindiğinde Rae ön kısma geçti. Sandal yavaş yavaş suyun içinde yol aldı. Tapınaktan henüz birkaç dakika mesafe uzaklığa ulaşmıştık ki sandal suyun içinde battı ve saniyeler içinde yeniden yüzeye çıktığımızda etrafı çiçeklerle çevrili bir göldeydik.

Hava o kadar sıcaktı ki ıslak kıyafetlerimiz biz sandalla kıyıya ulaşana kadar neredeyse kurumuştu bile.

Gölün kıyısında üç tane sarışın güzel kız bizi bekliyordu; ortadaki kız elinde kocaman bir çiçek demeti tutuyor, sabırsız bir ifadeyle gelişimizi seyrediyordu.

Kıyıya yanaştığımızda ilk inen Tara oldu. Kızın uzattığı demete şöyle bir baktıktan sonra eline aldı ve Sabra'ya uzattı. "Gösterişli şeyleri sen benden daha çok seversin."

Sabra Tara'nın sesinin altına gizlenen kendini beğenmiş tavrı mutlaka hissetmiş olmalıydı ama yine de bozuntuya vermedi. Bunun yerine abartılı bir coşkuyla çiçeği kucakladı ve kızın suratını sevdi.

"Rae!" Neşeli bir erkek sesi göle uzanan taş yolu titretti, kızlar huşu içinde başlarını eğip geri çekildi ve beklemeye başladı.

Nestor olduğunu tahmin ettiğim adam beraberinde getirdiği çiçek kokusu eşliğinde taş yolu neredeyse uçarak geçti ve iki yana açtığı kollarıyla Rae'yi sıkıca kucakladı.

Karr hemen yanıma gelip durdu ve sırıtarak "Libidos, kıskanıyorum ama," dediğinde Nestor Rae'den uzaklaştı.

Nestor'un mavi gözleri Karr'ı gördüğü anda parladı. "Spartalı, o ürkütücü savaş kostümünü giyinmediğin için sana teşekkür ederim," diyerek Karr'ın sade siyah tuniğini süzdü. "Ama yine de karalar bağlamışsın. Olsun, sana bağ bozumuna uygun bir şeyler ayarlarız," dediğinde Karr homurdandı.

Kaşlarımı çattım, bağ bozumunun üzerinden aylar geçmiş olmalıydı.

Rae'yle göz göze geldiğimizde zihnimin içinde, *Nestor adasını her zaman bağ bozumunu yaşayacak şekilde büyüledi* diye fısıldadı.

Nestor Rae'yle aramıza girdi. "Çok ayıp, zihinden zihne başkalarının yanında konuşulmaz." Uzanıp elimi sıkıca tuttu, dudaklarına götürdü. Bunu o kadar abartılı hareketlerle yapmıştı ki kıvırcık kumral saçlarının arasına yerleştirdiği çiçekten taç kolumun üzerine sürttü. Ürperdim. "Tatlı Mara, seni görmeyeli yüz yıllar olmuş gibi." Kafasını kaldırıp tatlı tatlı gülümsedi. "Sanırım o kadar oldu." Elimi tutuşundan kurtarmaya çalışsam da bana engel oldu. "Bu hayatında çok daha güzelsin, ölmek sana yaramış."

Rae aramıza girdi. "Zihnine sahip çık Nestor, fark etmediysen diye söylüyorum Mara benim kadınım, kehanet elçim." Rae de en az Nestor'unki kadar abartılı bir gülümsemeyle elini tutup benden ayırdı. "Elini kırmak inan bana hoşuma gitmez ama Ephi yetenekli bir şifacıdır."

Nestor kendini çabuk toparladı ve Rae onu hiç tehdit etmemiş gibi, "Tenedos'u özlediniz mi?" diye sorarken bir gözü de Dora'nın taşıdığı altın kakmalı sandığın üzerindeydi.

Sabra o her zaman içimi bulandıran tatlı sesiyle, "Hem de nasıl," diye cevap verirken bir yandan da Nestor'u itinayla süzdü. "Ama seni daha çok özlediğimi söylesem sanırım yalan söylemiş olmam."

Anlaşılan Sabra kendisi için yeni bir hedef belirlemişti. İnanmadığım tanrılar Nestor'un yardımcısı olsun.

☼ ☼ ☼

Nestor'un kızlarından biri Tara'nın kafasına çiçekli bir taç takmaya çalıştığında kıyametler koptu. Tara'nın bir bakışıyla taç küle dönerken kız korkarak ondan bir adım uzaklaştı. Tüm bu yaşananlar yalnızca ben tuniğimi giyerken olup bitmişti bile.

Sabra uzandığı sedirin üzerinde güldü. "Huysuzluk tanrıçası olarak bu dünyaya gelsen daha doğru olurmuş." Kendi başındaki çiçekli tacın içine gizlenmiş saçlarıyla aynı renk çiçekleri sevdi. "Eğlenmeyi hiçbir zaman bilemedin."

Tara öfkeli gözlerle Sabra'yı süzdü. "Sen neden hala buradasın? Hazırsan diğerlerinin yanına gitsene."

Hizmetli kızlardan biri elinde altın bir tepsiyle Sabra'nın yanında dizlerinin üzerine çöktüğünde Sabra gülümseyerek etli bir üzüm salkımını parmaklarının arasına aldı. "Seni ve çileden çıkışını izlemek daha eğlenceli."

Nestor garip bir tanrıydı. Tanığım tüm tanrılar garipti ama Nestor hepsinden çok daha farklıydı. Ucu bucağı yokmuş gibi görünen bağların ortasında yaptırdığı çadırlarda halkıyla birlikte yaşıyordu. Troyalı kıyafetlerimizin berbat olduğunu söyleyerek bizi çadırlara yollamış ve her birimize bağ bozumu için kıyafetler giymemizi emretmişti.

Elbette Tara bu fikirden en çok nefret edendi. Onu genellikle kısa ve hareket etmesini kolaylaştıran tuniklerin içinde görmeye alışkın olduğum için peplosunu omuzlarında altın bir iğne yardımıyla tutturmasını izlemek tuhaftı.

Göz göze geldiğimizde biraz önce yaptığı şeyden hiçbir pişmanlık duymadığını anladım. Elinde olsa çadırımızın dışında uzanan bağı bile yakabilirdi.

Kızlardan bir başkası bana da çiçekli taçlardan takmak istese de Ephi ona engel olmuş, Rae'nin özel olarak takmamı istediği tacı başıma takmıştı. Canlı çiçeklerin arasında yerleştirilmiş ay ve yıldız şekilleri tam da Rae'den beklenecek şekilde ihtişamlıydı.

Ben parmaklarımı başımdaki taçta gezdirirken Sabra'nın bakışları da benim üzerimdeydi. Onunla göz göze geldiğimizde sahte gülümsemesini suratına yerleştirdi. "Söylesene Mara, bu hayatta da yine Rae'nin misin?"

Ephi peplosumu ucunda ay şekli olan bir iğneyle tuttururken Sabra'ya baktım. "Ben kimsenin değilim," derken sesim benim bile beklemeyeceğim kadar sakindi. "Ama sorduğun şey Rae'nin yanında yer alıp almayacağımızsa, evet, onunlayım."

Sabra bir üzüm tanesini düzgün dişleriyle çekiştirdi. "Peki tam olarak nesi oluyorsun?"

Tara tuniğini çekiştirerek, "Neden bunu merak ediyorsun?" diye sordu. "Aralarına nasıl fitne ve fesat sokabilirim diye merak ediyorsan sana Mara'yla bol şans çünkü muhtemelen ihtiyacın olacak."

Sabra uzandığı sedirden doğrulurken suratında küçümseyici bir ifade vardı. "Onun gelini misin, rahibesi misin yoksa elçisi misin? Gerçekten merak ettiğimden soruyorum çünkü bu saçma sapan lakaplar senin de canını sıkıyor olmalı." Ayağa kalkıp nazikçe bana yaklaştı. "Tek bir şey olmak varken her birinden azar azar olmaya neden tamam diyorsun ki?"

Dişlerimi sıktım. "Sen Zeus'un tam olarak nesi oluyorsun?" diye sorduğumda onun gibi tatlı tatlı gülümsedim. "Baldızı mısın yoksa gizli aşığı mı?"

Karr ve Rae'nin beni uyardığı gibi oldu; Sabra'nın gülümsemesi suratından silindi. "Onun adını ağzına alma."

"Beni sorgulamadan önce kendine bakmanı öneririm." Çıkışım karşısında Ephi'nin üzerimde oyalanan elleri bile dursa da benim durmaya niyetim yoktu. "Dürüst olmam gerekirse senden hiç hoşlanmadım. Suratındaki o saçma sapan gülümseme midemi bulandırmıyor dersem yalan olur ve ben bir yalancı değilim."

Sabra güldü ama bundan keyif almaktan ziyade öfkelendiği çok belliydi. "Dilinin kesilmesi gerek."

Ephi'nin üzerimdeki ellerini iterek ona yaklaştım. "Bunu denemeni gerçekten çok isterdim."

Sabra'nın saçlarıyla aynı renk turuncu gözleri kısıldı. "Rae etrafta yokken bir boku bile beceremediğini düşünürsek fazla zor olmasa gerek."

Gülümsedim. "Üzerinde kullanmak istediğim başka yeteneklerim de var," dediğimde parmak uçlarım çoktan Kirke'nin karışımlarından birini hazırlamam için kıvrılmıştı bile.

Sabra yeniden küçümseyici bir ifadeyle beni süzdü. "Rae eminim yalnızlığını senin gibi basit bir kadınla gidermesi gerektiğini bilseydi sonsuza kadar olduğu gibi kalmayı tercih ederdi."

Arkasını dönüp çadırın çıkışına ilerlemeden önce salkımdan bir üzüm daha almak için durdu, kendimi daha fazla tutamayarak, "Kesilsin o halde nefesin aktığı yerden," dedim sakince.

Bana döndüğünde kaşlarını çattı ama sonrasında öksürmeye başladığında ona ne yaptığımı anladı. Suratı kızararak dizlerinin üzerine çöktüğünde Tara ona yardım etmek için kılını bile kıpırdatmadı.

Tuniğimin eteğini sakince düzelttikten sonra ona yaklaştım ve elimi yavaşça omzuna koydum. Yeniden nefes almaya başladığında ona doğru eğildim. "Eğer Rae'nin etrafında dolaştığını fark edersem sana Hera'nın yapmadığını yaparım."

Çadırdan arkamda Tara'yla birlikte çıktığımda kendimi rahatlamış hissediyordum.

Tara daha fazla kendini tutamadı ve kahkaha attı; onun ilk defa bu kadar içten güldüğünü duyarak şaşırdım.

Rae ve Karr da onlara tahsis edilmiş çadırdan çıktıklarında Tara kendini toparladı ve suratına yeniden ciddi bir ifade yerleştirdi.

Sabra bir hışım çadırdan çıksa da Rae'yi görür görmez yön değiştirerek bağlara doğru yürüdü.

Rae zihnimin içinde dolandıktan sonra kaşlarını şaşkınlıkla havaya kaldırsa da bir yorum yapmadı. Belki hızımı alamayıp onu da haşlarım diye korkmuştu, kim bilir.

Hep birlikte Nestor'un üzüm bağlarının ortasına kurulmuş devasa sofraya yerleştik. Etrafta genç erkekler ve kadınlar dans ediyor, testi testi şarap tüketiliyordu.

Sofrada Nestor'un tam karşısına oturduğumda kadehimdeki şaraba çekimserce baktım. Nestor bu bakışımı yakalayarak, "Karr dün gece istemeden sana verdiğim rahatsızlıktan bahsetti," derken sesinden ne kadar eğlendiğini anlayabiliyordum. "Rae için küçük bir şakaydı ama sanırım hedefi tutturamadım." Kadehini alıp havaya kaldırırken mavi gözleri güneşin altında ışıldadı. "Lütfen için, efsunlamadığıma yemin ederim."

Hemen yanımda oturan Rae'ye dönüp baktığımda onun kendi kadehini dudaklarına götürdüğünü gördüm. İçim rahat etmese de yine de şaraptan bir yudum aldım.

Nestor, "Keşke Seus'u da getirseydiniz," dediğinde Karr yerinde rahatsızca kıpırdandı. Seus bunu söylemesi her ne kadar tuhaf hissettirse de askerlerime göz kulak olmak için geride kalmıştı.

Rae bu bilgiyi gizli tutmaya tercih ederek, "Eve yeni döndü," diye kestirip attı. "Biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı." Kadehini yavaşça benimkine vurduğunda dönüp ona baktım. Hepimiz gibi o da beyazlar içindeydi ve onu ilk defa açık renk kıyafetlerle görüyordum. Genelde siyah ya da koyu mor tunikler giymeyi tercih etse de açık renk tuniği fildişi teninin üzerinden su gibi kayıyordu.

Şarabın efsunlu olmaması bile arsızlığını durduramıyor anlaşılan.

Dudaklarımı ısırıp etimden bir parça aldım ve hemen yanımızda abartılı hareketlerle ve maskelerle gösteri yapanlara baktım.

Nestor bakışlarımı takip etti, dirseklerini masaya koyup bana doğru eğildi. "Hoşuna gitti mi?"

Maskeli insanlar dans ediyor, haykırıyor ve ağlıyorlardı. Troya Savaşı'yla ilgili bir gösteri yaptıklarını içlerinden biri Hector diyerek kendini yere atıp ağladığında anladım. "Çok güzel, Troya'da da bir benzerini izlemiştim."

Nestor bana doğru biraz daha eğildiğinde tacındaki çiçeklerden hoş bir koku yayıldı. "Buna tiyatro deniyor, Mara. Rae'nin ön gördüğüne göre ileride oldukça popüler bir sanat olacak."

Tara, "Biraz da buraya geliş sebebimizden bahsetsek mi?" diye sorduğunda masadaki tüm sıcak ortam dağıldı.

Kar somurtarak tabağını itti. "Yemeklerin tadını kaçırmakta üstüne yok."

Tara'nın öfkeli bakışları tamamen Karr'a odaklandı. "Keyif istiyorsan Sparta'da kalabilirdin."

İkisinin arasındaki tartışmayı sessizce izleyen Sabra'ya baktım; sofraya oturduğu andan beri ağzını bıçak açmamıştı. Ona baktığımı gördüğünde bakışlarını benden kaçırsa da gözlerinin alev alev yandığını görebiliyordum.

Nestor kadehini havaya kaldırdığında hizmetlilerden biri testiyle koştu. "Size katılacağım," derken ağzına kadar doldurulmuş kadehini masaya bıraktı. "Bunu yapmamam için hiçbir nedenim yok. Dionysos'un da diğer ikizlerin de canı Tartarus'a." Yüzüklerle bezeli parmaklarını uzatıp masanın ortasındaki peynir tabağından bir parça aldı. "Önümüzdeki hafta kızlarımla size katılacağız."

Kendimi tutamayıp, "Kızlarınla mı?" diye sordum.

Nestor başını salladı. "Sen kızlarımın sadece dans ettiğini ve şarap taşıdığını mı düşünmüştün?"

Rae oturduğu yerde arkasına yaslandı. "Hepsi birer zehir ustası," derken onların doldurduğu şarapları nasıl bu kadar rahatça içtiğine şaşırdım. "Savaşta uçkuru peşinde koşacak tanrılara güzel bir hediyemiz var."

Nestor keyiflenerek ellerini birbirine vurdu ve ayağa fırladı. "Şimdi sırada davetimin en keyifli kısmı var," dediğinde bağlardan davul sesleri yükselmeye başladı.

☼ ☼ ☼

Rae yerdeki elindeki orağa benzeyen büyük bıçağı bir salkıma taktı ve salkım ahşap sepetteki diğer salkımların yanına düştü. Hepimizin üstü başı çoktan üzümlerle boyansa da hiçbirimiz bunu umursamıyorduk.

Kızlar ve erkekler bağın etrafında dört dönerken neşeli bir şarkı fısıldıyorlardı.

Nestor'un üzümleri, dünyanın en iyisi.

Baktın mı bir kere tadına,

Olursun bir tanrı sen de.

Rae kendi salkımımı düzgün kesemediğimi görünce bana yardım etmeye çalıştığında elini ittim. "Kendi salkımlarınla ilgilenir misin lütfen?"

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Buradaki en ilgi çekici şey aslında sensin," derken bıçağı yavaşça bacağıma sürttü.

Sabırsızca salkımı tutup çektiğimde birkaç tanesi parmaklarımın arasında patladı ve suratıma sıçradı. Rae gülerek elinin tersiyle suratımdaki kırmızı

lekeleri sildi. "Dikkatimi dağıtıyorsun," diye söylendim aksi aksi ezilmiş tanelere bakarak.

Rae üzümü yavaşça elimden alıp sepete attı. "Sen de benimkini dağıtıyorsun," dediğinde uzanıp omzuna vurdum.

Nestor neşeli bir tavırla başını aramızdan uzattı. "Biraz şarap yapmaya ne dersiniz? Tara ve Karr çok eğleniyor," diyerek arkamızdaki açıklığı gösterdi.

Nestor hem haklı hem de haksızdı. Üzümlerin toplandığı devasa sepette taneleri ezip suyunu çıkartırken Karr halinden memnun görünse de Tara burnundan soluyordu. Onun bu huysuz hali beni güldürdü. Gerçekten tam da Tara'ya göre bir eğlenceydi.

Nestor'la birlikte onlara katılırken, "Sabra nerede?" diye sordu. "Onu en son yemekte gördüm.

Rae Nestor'un sorusu üzerine yavaşça kolumu okşadı. "Yemekten önce Mara tarafından çarpıldı."

Bu kadar açıklama Nestor'a yetmiş olacak ki daha fazla üzerinde durmadı.

Ayağımdaki sandaletleri çıkartıp üzümlerin ezildiği geniş sepetlerden birine girdiğimde Rae de bana eşlik ettik. İlk birkaç adımın ardından ayağım öyle fena kaydı ki Rae beni tutmasaydı üzüm posalarının içine düşeceğime hiç şüphe yoktu.

Başımı kaldırıp ona ve kırmızı lekelerle dolu suratına baktım. "Kehanet Tanrısı biraz kirli çalışmış sanırım," dedim keyifle.

Uzanıp suratıma dokundu. "Keşke kendi halini görebilseydin arsız ölümlü."

Bacaklarım yorulana kadar üzümleri ezdim. Rae bazen şarkılara uyum sağlayarak beni kollarının arasına alıyor, birlikte dans ederek üzümleri eziyorduk.

En sonunda ayaklarım yeniden çimenlerle buluştuğunda güneş batmak üzereydi ve üstüm başım kırmızıya bulanmıştı.

Rae'nin de hali benden pek farksız sayılmazdı. Başındaki altın taç bile yer yer kırmızı renkle parlıyordu. "Temizlenmeye ne dersin Mara?" diye sorduğunda ona karşı çıkmadım ve bana uzattığı elini tuttum.

Birlikte Nestor'un açık havadaki hamamlarından birine yürüdük. Bağın içinde çadırlarda kalan halka göre oldukça ihtişamlı ve estetik bir yapıydı. Ortadaki büyük havuzun etrafına sütunlar dizilmiş, uzun gövdelerini sarmaşıklar kaplamıştı.

Suyu gördüğüm anda içine girmek için yanıp tutuşmaya başladım.

Rae beni ve boş hamamı kararsızlıkla süzdü. "İşin bitince haber verirsin," dedikten sonra arkasını dönüp hamamın mermer merdivenlerinden geri çıktı.

Arkasından yetişip kolunu tuttum. "Kalmayacak mısın?"

Siyah gözleri sanki bu mümkünmüş gibi biraz daha karardı. "Kalmamı ister misin?"

Ona cevap vermek yerine onu yeniden hamamın içine çektim.

Havuzu kenarına geldiğimizde yüzümü ona döndüm ve başındaki tacı çıkarttım. O da benim hareketlerimi taklit ederek benim başımdaki tacı çıkarttı.

Tuniğinin lekeli kumaşına dokunduğumda parmaklarımı tuttu. "Kendime daha fazla hakim olamam Mara," derken sesi arzudan kısılmıştı. "Artık olmaz."

Parmaklarımı tutuşundan kurtardım ve ince kumaşı tutan iğneyi çıkarttım. Kumaş Rae'nin üzerinden kayıp çıplak bedenini batan güneşin altında görünür kılarken gözlerine baktım. "Beni soyamayacak mısın?"

Rae ondan beklemeyeceğim kadar kibar hareketlerle üzerimdeki kıyafetleri çıkarttı. "Mara."

Elini tutup onu beraberimde suya çektim. "Korkma ısırmam," derken havuzun basamaklarından birine oturduğumda o da hemen yanıma oturdu. Kalbim her ne kadar ağzımda atmaya başlasa da sakin kalmaya çalışarak elimle önce yüzünü sonra da kıyafetinin açık bıraktığı yerlerdeki lekeleri temizledim.

Rae de bana eşlik ediyor, beni aynı yavaşlıkla yıkıyordu. Gözlerimiz birbirinden bir an bile ayrılmasa da ikimizin de birbirimizi önce bakışlarımızla sonra da ellerimizde keşfe çıkmak istediğimizi biliyordum.

"Dokun bana," dedim onun da bir zamanlar bana dediği gibi. "Hisset beni."

Rae uzanıp göğsümü avuçladığında elimde olmadan inledim, bu ona cesaret vermiş olmalı ki beni boynumdan tutarak kendine çekti.

Dudaklarımız sert bir öpüşme için birbirini bulduğunda oturduğum merdivenden kalkıp kucağına çıktım, bacaklarımı beline doladım.

Rae suyun içinde ellerini hareket ettirerek kalçalarıma dolandı, bedenimi kendi bedenine bastırdı.

Dilimle onun ağzının içini keşfe çıktığımda bu sefer inleme sırası ondaydı.

"Mara," dedi nefes nefese benden ayrılırken.

Daha fazla konuşmaması için dudaklarımla sözcüklerini kestim ve kendimi tamamen ona bıraktım.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirip yüzümü sıkıca kavradığında ellerimi aşağı kaydırıp kasıklarına yerleştirdim ve onu kavradım. "Seviş benimle," dediğimde ağzımın içine doğru inledi.

Beni sıkıca kucaklayıp suyun içine daldığında ona sarıldım.

Yeniden suyun yüzeyine çıktığımızda şimdi Troya'da, tapınağının önündeydik. Beni hala kucağında taşıyarak tapınağa girdi ve yumuşak bir battaniyenin üzerine yatırdı.

Benim battaniyemin.

Rae battaniyeyi hatırladığımı fark ederek yüzeyine dokundu. Battaniyeyi okşuyordu ama parmakları benim ruhumu okşuyor gibi hissediyordum. "Seninle ilgili hiçbir şeyi unutamam Mara," dedi kor gibi yanan gözleriyle. "Bunu istesem de yapamam." Gözlerini kapattı. "Artık senin benim için değil benim senin için yaratıldığıma eminim."

Daha fazla bir şey söylemesine gerek yoktu çünkü zaten söylenmemiş bütün sözleri söylemişti.

Kestik! Ama bu seferki kesişim hayırlara vesile biliyorsunuz skdhsojpd. Eveeet hepinizin merakla beklediği 20. bölüme geldik. Uyarımı önden yapayım bir bardak soğuk suyu mutlaka hazır edin zira aklınızı almaya geliyorum.....

Bölümün görseli bu sefer tuvilisjenv balıma ait. Mükemmeldi dayanamadı. Her hafta yorulmadan beni desteklediği için de hazır görseli atmışken buradan onu öpücüklere boğayım dedim :)

Alın size hamam sdbslodjspkidsd. Çok istediniz diye yazdım valla fena da olmadı ama sanki....

Şimdi ben normal şartlarda kitabı 40 bölüm planlamıştım, iki kitap daha olacaktı. Ama yaz yaz konu çıkıyor uleeeeeeen. Sanırım 50-60 bölüm arası olacak artık tuğla diye kafama atarsınız skdnspodisd.

20. bölümle ilgili mükemmel habere gelecek olursak Sarper özel çizim yaptı.....Köşede ölmenizi izleyeceğim valla.

Bölüm uzundu yemin ederim yazarken ölümlü kıçım uyuştu ya sdlnosjpd. Hepinizi seviyorum, yorumlarda görüşürüz efendim.

-Kaos

Bölüm 20, Tanrının Kalbindeki Kadın

Bölüm 20, Tanrının Kalbindeki Kadın

Herkes hayatımı değiştirdi diyeceği bir an mutlaka yaşamıştır. Yaşamayan ise eninde sonunda yaşayacaktır. Çünkü hayat aslında bu anlardan ibarettir; öyle anlar gelir ki artık ne onlardan önce yaşananlar ne de sonrasında yaşanacaklar önemli değildir. Sadece o an vardır.

Benim anım da o andı işte. Orada, o tapınağın ortasında uzanırken Rae'nin gözlerinin içine baktığım andı. Gözlerinde hem varoluşu hem de yok oluşu görüyordum. O benim hem başlangıcım hem de sonumdu.

"Bana ne düşündüğünü söyleyecek misin?" diye sordu yumuşak sesi tenimin her bir köşesini okşarken. "Şu anda zihnine girmek istemiyorum."

Uzandığım yerden doğruldum, suratımı suratına yaklaştırdım; siyah gözlerinin parladığı yüzünü yavaşça sevdim. "Benim gözlerinde evreni taşıyan tanrım," derken uzanıp onu öptüm. "Biz birbirimizi yarattık."

Onu yeniden öpmek için uzandığımda o benden önce davrandı ve elini enseme yerleştirerek beni kendine çekti. Hem dokunuşu hem de öpüşü sertleşirken birlikte yeniden battaniyenin üzerine yattık.

Rae'nin dudakları önce boynuma oradan da memelerime indi, birinin ucunu ağzına alıp emmeye başladığında inledim.

Kafasını kaldırıp bana baktı. "Tapınakta bana kendini sunduğun ilk andan beri bunun hayalini kurdum." Dilini çıkartıp ucunu yavaşça yaladı ve bunu yaparken gözlerini bir an olsun benim gözlerimden ayırmadı. "Benden korkmalısın Mara, sana yapmak istediklerim bilsen hemen kaçıp giderdin."

Başını yeniden memelerime eğdiğinde yapabildiğim tek şey altında kıvranmak oldu. Ellerinden biri aşağı inip kasıklarımı bulduğunda yalnızca bedenim değil sanki ruhum da gerildi.

Parmaklarından biri yavaşça içime girdiğimde omuzlarına tutundum. O kadar yavaşça güldü ki gülümsemesinden altında yatan imalar canlanıp vücudumda gezindi, beni okşadı. Dudaklarını kulağıma dayadı. "Sana kimse böyle hissettiremeyecek," derken parmağını yavaşça çıkartıp yeniden

itti. "Bana kimse böyle hissettiremeyecek." Dili önce kulak mememi yaladı ardından da yavaşça kulağımı emdi.

Parmakları hala hareket ederken dizlerimin bağının çözüleceğini düşündüğüm bir anda benden uzaklaştı. Uzanıp ona dokunmaya çalışsam da beni omuzlarımdan tutarak battaniyenin üzerine bastırdı, sırtımda yünlü kumaşı hissederek ona baktım.

Bana yeniden yaklaştığında ne yapmaya çalıştığını anladım ama artık çok geçti. Dudakları kasıklarıma dayandığında beynime Tara'nın oklarından birinin saplandığına yemin edebilirim. Ben kıvrandıkça ve inledikçe o da bana eşlik ediyor, bana yaptıklarına verdiğim tepkiyi arzu dolu siyah gözleriyle inceliyordu. Biraz önce parmaklarının bulunduğu boşluğu dili alırken elleriyle kalçalarımı sıkıca kavradı, daha fazla dayanamadım ve haykırdım.

Rae yavaş yavaş üzerimde yükseldi. "Söyle arsız ölümlü, bana ne istediğini söyle." Dizleriyle bacaklarımı ayırdı ve arasına yerleşti.

"Benimle oyun oynama," dedim yoğun bir ihtiyaçla kıvranarak.

Sabırsızlığım ona daha çok keyif verdi. "Seninle oynayacağım Mara hem de aklına hayaline gelmeyecek şekillerde."

Ellerimi başımı üstünde birleştirdi ve bana sürtünmeye başladı. Bunu o kadar yavaşça yapıyordu ki bedenlerimiz birbirine kavuştuğu anda yeniden uzaklaşıyordu.

Ellerimi tutuşundan kurtarmaya çalıştığımda beni daha sertçe bastırdı. "Sabırsız olma, sadece hisset."

Dudaklarımız yeniden buluştuğunda onun daha fazla dayanacak gücü kalmamış olmalı ki ellerimi serbest bıraktı, bir elini kalçama götürüp beni kendine çekti.

Sonra yavaşça, çok yavaşça içime girdi. Yavaştı ama yine de canım yandı. Acıyla sırtımı dikleştirsem de Rae bana dokunur dokunmaz acının geçtiğini hissettim.

Bir süre içimde hareketsiz kalsa da en sonunda ileri geri gitmeye başladı. Kalçalarının her hareketinde kendini tutmak için yoğun bir çaba harcadığını görüyordum.

Bacaklarımı beline doladım ve kendimi ona bastırdım. "Tutma kendini," dediğim anda içimde daha hızlı hareketlenmeye başladı.

Uzanıp beni öptüğünde aynı anda inledik, Rae biraz daha hızladı. "Mara." İsmimi dudaklarından duyduğum anda ellerimle sırtını kavradım.

O anda her şey değişti, kırıldı. Rae ilahi formuna geçip kara gölgesi etrafına dolandığında gümüş dumanım bunu beklemiş gibi hareket etti. Onlar da birbirinin içine geçti, dolaştı ve tüm tapınağı sardılar.

"Rae."

Rae kendini en derine bastırdığı anda ikimizin de gezegenleri ışıldamaya başladı. Onun evreni sırtından omuzlarına, oradan da benim omuzlarıma aktı; yıldızlarım onun bedenine doğru kaydı. Ben onun bir parçasıydım ve şimdi o da benim bir parçamdı.

Rae ikimizin yaratılışının da aynı düzlemde hareket ettiğini fark ettiğinde yavaşladı, omzumu sevdi. Amacı bu değildi belki ama bana dokunduğu anda içimde bir alev yükseldi. İnleyerek başımı geri attığımda Rae yeniden hareket etmeye, benimle sevişmeye devam etti.

Sert bir şekilde kendini bana bastırdığında öne doğru kıvrandım, başım omzuna düştü. "Hissediyor musun?" diye sordu nefes nefese. "Bizi birbirimize bağladığında bunun olacağını mutlaka bilmeliydin."

Bir kez daha uzaklaştı ve yeniden aynı sertlikte benimle buluştu. Kalbim kasıklarıma inip orada atmaya başladığında onun durmaya niyeti yok gibiydi. Benden uzaklaştı ve beni belimden kavrayıp yüz üstü yatırdı.

Bedenini benimkine bastırırken ensemi yavaşça öptü, orada boynuma ve omuzlarıma geçti. Dudaklarının ıslak dokunuşu belimden aşağı kaydı, elleriyle kalçalarımı kavradı ve havaya kaldırdı.

Onu yeniden içimde hissettiğimde tırnaklarımı tapınağın mozaiklerle dolu yüzüne geçirdim. Tırnaklarımın altında mozaikler paramparça olurken tek hissedebildiğim Rae'nin belime dolanan kolları ve kalçamda hareket eden kasıklarıydı.

Beni sarıp sırtımı göğsüne dayadığında kendini sert bir şekilde içime itti, gümüş dumanım patlayarak tam karşımdaki sunağa çarptı. Rae'nin küçük heykellerinden biri düşüp kırılırken elini saçlarıma dolayıp çekti, başım omzuna yaslandığında uzanıp boynumu öptü. "Sana seviştiğimizde neden sarayı boşaltmamız gerek dediğimi anladın mı?"

Anlamıştım, inanmadığım tanrılara yemin olsun ki çok iyi anlamıştım.

Beni bir kez daha öne eğdiğinde avuç içlerimi yere bastırdım. Hissettiğim doluluğu tarif edemesem de parmak uçlarıma kadar onundum, bunu biliyordum.

İçimde yoğun bir zevk dalgası yükselirken kendimden geçerek inledim ve peşimden Rae de inleyerek üzerime yığıldı.

Bedenim onun gövdesinin altında uzanırken kendimi hiç bu kadar rahat hissetmemiştim.

Bir süre nefes alıp vermek dışında hiçbir şey yapamadım çünkü bütün bedenim titriyordu. Rae yana devrilip beni kollarının arasına çekti, kollarını bedenime dolarken bana yaslandı. "Mara?"

Yutkundum. "Efendim?"

Eğilip bana baktığında hala gezegenler gözlerinde parlıyordu. "Senin için her şeyi yaparım."

Onu tekrar öptüğümde hala biraz önceki sevişmemizin etkisinde olsam da daha fazlasını istiyordum. Onun da daha fazlasını hissettiğini kalçalarımdaki sertliğinden anladım.

Bana doğru hamle yapmaya çalışsa da bu sefer ona engel olan bendim. Geri dönüp onu ittim ve beni biraz önce yatırdığı battaniyeye bu sefer onu ben yatırdım.

Üzerine tırmandığımda omzumdaki yıldızlar tekrar ona doğru aktı, karanlığı beni okşadı. "Belki de seni o alelade ağzıma alırım," dediğimde dudaklarını ısırdı.

Dudaklarımla göğsünden kasıklarına giden bir yol izlediğimde nefes alışverişi hızlandı, tüm bedeni gerildi.

Onu ağzıma aldığım anda inleyerek saçlarımı tuttu ve ellerini yumruk haline getirdi. Gözlerimi onunkilere diktiğimde başını geriye doğru attı, göğsünden kopup gelen hırıltı tüm tapınağı inletti, tavandaki resimlerin boyalarının bir kısmı döküldü.

Dilimi onun üzerinde gezdirirken öne doğru uzandı ve kalçalarını ağzıma doğru hareket ettirdi. Kendini geriye doğru bıraktığında zeminden bir kırılma sesi geldi, mozaik parçaları etrafa yayıldı.

Rae altımdan o kadar hızlı kalktı ki ben daha ne olduğunu anlamadan beni kucağına almıştı bile.

Sırtımı tapınağına dayadı ve hiç vakit kaybetmeden içime girdi. Bunu o kadar hızlı bir şekilde yapmıştı ki nefesim dudaklarımdan bir çığlık olarak döküldü.

O beni kucağında hareket ettirirken kollarımı boynuna doladım, üzerimize daha fazla boya dökülse de bunu umursamadım.

Hala içimdeyken yürümeye başladı ve beni tapınağın teras kısmına götürdü, kucağından indirip göğsümü terasında kısa sütunlarına dayadı. Arkama yerleşip yeniden içime girdiğinde ikimizin de dudaklarından aynı

anda inleme sesi yükseldi. "Sen, ben ve Troya," dedi arkamda nefes nefese hareket ederken. "Ben senin içindeyken şehrimizi izle."

Dediğini yaptım ve izledim. O benimle sevişirken, ben onunla sevişirken altımızdaki şehre ve evlerinden yükselen cılız ışığa baktım.

Rae'nin gidiş gelişleri hızlanırken daha fazla dayanamayarak bir kez daha arzunun kollarına yuvarlandım, o da kendini bana son bir kez bastırdı ve haykırdı.

Beni hala içimdeyken hızla geri çekip terastan uzaklaştırdı çünkü ikimiz de zevkin doruklarına tırmanırken terasın sütunları birer birer yıkılmıştı.

☽ ☆ ☽

Vücudumdaki her bir kas yorgunluktan çığlık atıyordu. Battaniyenin üzerinde uzanırken etrafımızdaki yıkıntıya baktım. Tapınağın içi parçalanan heykeller, mozaikler ve resimlerle doluydu. Rae'nin devasa heykeli zarar görmese de onun bile gövdesinde çatlaklar vardı.

Rae ayağa kalktı ve tapınağın içinde yürüdü; yürürken elimde olmadan çıplak bedenini ve her hareketiyle dalgalanan kaslarını izledim. Verdiğimiz zarara bakarken gülümsedi. "İşte benim arsız ölümlüm, senden daha azını beklemezdim zaten."

Uzandığım yerden merakla doğruldum. "Ne yapıyorsun?"

Omzunun üzerinden bana baktı ve göz kırptı. "Tapınağımda kırmadığımız bir testi şarap arıyorum," dedi.

Sunağın yanındaki kırık testilerin arasında sağlam kalmayı başarmış birini bulduğunda hazinesini elinde tutarak bana yaklaştı.

Testiyi önce benim dudaklarıma dayadı, ben bir yudum alınca da kendi dudaklarına götürdü. Dudaklarının arasından şarap sızarken öne doğru uzandım ve sızan her bir damlayı yaladım.

Rae parmaklarını çıplak tenimde gezdirirken, "Sana doyamıyorum," dedi. "Yüzlerce yıl geçse de doyabileceğimi sanmıyorum."

Kucağına tırmandığımda elleri anında kalçalarımı buldu ve ben onu içime alırken gözlerini bir an bile benden ayırmadı. Her bir parçasının benimle bütünleştiğini hissederek gülümsedi. "Doymanı isteyen yok."

Beni üzerinde hareket ettirirken elleriyle kalçalarımı sıktı.

Yüz yüzeydik ve nefeslerimiz birbirine karışıyordu. "Gel Mara, benim için gel," dediğinde tüm bedenim titredi.

Nefes nefese üzerine yığıldığımda başımı kaldırıp ona baktım. "Arsız ölümlünün arsız tanrısı," dedikten sonra başımı göğsüne gömdüğümde bana cevap olarak yeni bir sevişme için sertleşti.

Uzanıp beni öpmeden önce suratımı okşadı. "Ve sen de tanrının kalbindeki kadınsın," dedi.

☽ ☆ ☽

Uyandığımda güneşin üzerine yeni vurduğu tapınakta tek başımaydım. Tapınağa verdiğimiz hasarı ancak o zaman tam olarak fark edebildim. İçerisi bir kasırga kopmuş gibi darmadağınıktı.

Uzandığım battaniyenin üzerinde doğrulduğumda tüm bedenimin tutulduğunu ve ağrıdığını fark etsem de bunu umursamadım. Kendime geldikten sonra Kirke'nin karışımlarından birini hazırlayıp kaslarımı gevşetebilirdim. Ya da daha iyisi Rae'ye bana dokunup beni iyileştirmesini söyleyebilirdim. Belki bunu yapmadan önce biraz da yorulur ve kendimizden geçerdik.

Gece fark etmemiş olsam da hava gerçekten soğuktu. Kıyafetlerimi Nestor'un hamamında bıraktığım için battaniyem dışında sarınabileceğim hiçbir şey yoktu bu yüzden ona sıkıca sarındım.

Ayağa kalkıp tapınağın girişine yürüdüğümde koyu renk bir tuniğin girişte katlı bir şekilde durduğunu fark ettim. Anlaşılan Rae nereye gitmesi gerektiyse gitmeden önce benim için kıyafetler hazırlamıştı.

Serin havadan dolayı titreyen dişlerimi birbirine bastırarak tuniği ve kalın peplosu üzerime geçirdim.

"Rae?" İsmini yüksek sesle söylediğimde kısa sürede bana cevap vereceğine emin olsam da ne bir cevap verdi ne de geldi.

Meraklanarak tapınaktan dışarı çıktığımda iste onları gördüm; Sabra ve hemen yanında duran Farah'ı.

Farah beni gördüğünde gülümsedi. "Merhaba Mara, bu sefer buluşmamız fazla uzun sürmedi."

Farah'a bakmadan doğrudan Sabra'ya baktım. "Bize ihanet mi ettin?" Öfkem tüm bedenimi ele geçirirken üzerine atlamamak için kendimle savaş vermem gerekti.

Sabra suratına balla yapıştırılmış gibi duran gülümsemesiyle beni süzdü ardından küçümseyerek gözlerini devirdi. "Hiçbir zaman sizin tarafınızda olmadım ki size ihanet edeyim."

Etrafıma, hiçliğe baktım. "Rae nerede?"

"Ben de bunu sormanı bekliyordum," dedi gür bir kadın sesi. Arkamı döndüğümde mor gözleri tehlikeli bir biçimde parlayan bir kadınla karşılaştım. Gür siyah saçları omuzlarından aşağı dökülürken başında süslü

bir miğfer taşıyordu. "Ben Athena, çocuğum," derken sesi tehlikeli bir biçimde yumuşaktı.

Farah ikizinin yanındaki yerini aldı. "Sana küçük bir hediye vermek istedim, beğendin mi?"

Nefesim kesildi, ağzımın içi kurudu. "Rae nerede?"

Sabra konuştuğunda nefesi enseme çarptı. Kulağıma eğilerek, "Biz Troya'ya sızarken dikkatini dağıttığın için teşekkür ederiz."

Sabranın sözleri Athena'yı güldürdü ve gök gürültüsüne benzeyen bir kahkaha attı. "Sanırım tanrıların uçkurları babamdan hepsine geçen bir lanet."

İki tanrıça da gülerek ona katılırken onlardan uzaklaşmaya çalıştım ama Sabra'ya çarptım. Elini arkadan boynuma dolarken beni kendine çekti. "Sana dilinin kesilmesi gerektiğini söylemiştim."

Doğrudan Farah'ın gözlerine baktım. "Beni artık Apollon'a götüremezsin, sonsuza kadar ona ait olmayacağım."

Bana Farah yerine küçümseyerek bakan Athena cevap verdi. "Sana bir seçim hakkı sunduğumuzu hatırlamıyorum." Gözleri Farah'a kaydı. "Kalkanı kaldır da Rae son bir kez Mara'yı görsün." Athena sözlerini tamamlar tamamlamaz Rae'nin karanlığı hepimizin üzerine çöktü.

Tek başına değildi; Karr ve Tara da hemen arkasında duruyordu.

Rae yalnızca karanlık bir gölgeden ibaret gibiyken Tara okunu çoktan yayına yerleştirmiş, Karr mızrağıyla pozisyon almıştı.

Sabra beni kendisiyle birlikte geri çekti. "Eğer tek bir hamle atarsanız boynunu kırarım," derken bunu yapacağına hiçbir şüphem yoktu çünkü elleri boynumda sıkılaştı.

Rae öne doğru bir adım atsa da saldırmadı. "Ellerini Mara'dan çekmezsen onu tutacak bir elin kalmayacak," dediğinde gözleri tehlikeyle parladı.

Sadece ona baktım, ona odaklandım. Onun gözlerine ve onun gücüne bakarken kendi gücümü bulduğumu hissettim ve Sabra'yı bir şimşek gibi çarptım.

Rae'nin karanlığı beni kavrayıp aralarına aldığında Karr ve Tara beni sardı. Karr bana yan bir bakış atıp gülümsedi. "Gecenin yorgunluğu gözlerinden okunuyor Mara," dedikten sonra yeniden ciddileşip mızrağını kaldırdı.

Athena bir adım öne çıktı. "Bugün burada bir savaş vermeyeceğiz." Mor gözleri beni delip geçti. "Bugün sadece emanetimizi teslim alacağız."

Şu lanet güçlerimi kullanmayı becerebilmeyi her şeyden çok istiyordum.

Rae sırtını bana siper etti. "Durma, bunun için çabala."

Athena öne doğru atıldığında hepimiz gücüyle sarsıldık ama Rae de ona karşılık verdi. Rae'nin karanlığı ileriye doğru savrulurken Athena'nın sırtından devasa kanatları olan bir baykuş çıktı ve Rae'nin gücüyle çarpıştı.

Tara'nın oklarından biri Sabra'ya doğru hızla ilerlerken Karr'ın mızrağı Farah'ı hedef aldı. Ama herkesin gözden kaçırdığı bir şey vardı.

Hepsinin gücü o kadar hızlı birbirini bulmuştu ki çarpışmanın etkisiyle ilahi bedenleri sarsılmasa bile ben öne doğru savruldum ve uçarak suya düştüm. Bedenim suya girer girmez dibe doğru çekildiğimi hissettim.

Rae'nin Athena'yı tüm gücüyle itip bana seslendiği duydum. "Mara!" Bana doğru koştu ama yetişemedi çünkü Athena'nın baykuşu onu kavrayıp sudan uzaklaştırdı.

Son hızla dibe doğru batmaya devam ederken ciğerlerimdeki nefes bitti ve boğulmaya başladım.

Ölüyordum. Su benim havam değildi ve ben ölüyordum.

Gözlerimi kapatmaya başladığımda bir şeyler değişti, kendimi yeniden yukarıya doğru yüzerken buldum.

Bir el suyun içine uzanıp beni tuttuğunda o ele sarıldım ve beni yukarı çekmesine izin verdim.

Yeniden yüzeye çıktığımda ağzımı açtım ve ciğerlerimdeki suya rağmen nefes almaya çalıştım, ağzımdan köpüklü sular döküldü.

Elin yerini kollar aldı ve beni kıyaya çekti, sırtıma vurarak beni boğulmaktan kurtardı.

"Mara, geri döndün," dedi tanıdık bir ses ve gözlerimi açtığımda şehrimin tapınağının önünde beni kollarına almış Meadros'u gördüm. "Bana döndün."

Merhaba umarım dediğim gibi bölüme başlamadan önce soğuk sularınızı içmişsinizdir sdnsodpskd. Çizim nasıl ama daha girişte alev almadık mı????

Burası küfür serbest alan, bana yaratıcı küfürlerinizi bekliyorum...

Durun küfrü basmadan önce Mara'nın kehanetini hatırlayın, Troya'nın surlarında savaşı izledikleri kehaneti :)

Şimdiiiiiiii bölümü beğendiniz mi bakalım yakabildim mi sizi yeterince naptım ssjdsod

Sizleri seviyorum. İki bölüm arasında az süre olduğu için önceki bölümdeki yorumlara dönemedim ama bu bölümdekilere keyifle döneceğime emin olabilirsiniz sdnojpsdis.

-Kaos.

Bölüm 21, Günah Çıkartırken Dizlerinin Üzerine Çök

Geldiğimde sana,
Aşıp da denizleri,
Öldüğümde sana,
Kırıp da zincirleri.
Mara, Mara,
Duy beni,
Sana seslenişimi.
Mara, Mara,
Gör beni,
Seni sevişimi.
Kısım 3

Onun Zaafı
"Döndüğünde biri ölümden kalır mı aynı kişi geride gidişinden."

Bölüm 21, Günah Çıkartırken Dizlerinin Üzerine Çök
Geleceği görmek bir lanettir.
Geleceği görmek bir hatadır.
Babam beni yaratırken bana sorsaydı eğer yok oluş tanrısı olmak istediğimi söylerdim. Bu dünyada artık yoluna devam etmek istemeyen ölümsüz ruhların yok olmasına yardım eder, en sonunda da kendimi yok ederdim.
Görmek ve bilmek yerine hiç var olmamayı tercih ederdim.
Onun ölümünü gördüm ben, Kehanet Tanrısı Rae olmamın ödülü bu. O ölmeden dakikalar önce boynunun kırılış sesi kulaklarımda yankılandı, cansız bedeninin düşüşü gözlerimin önünde canlandı. Yetişemeyeceğimi biliyordum, engel olamayacağımı biliyordum. O zaman bu siktiğimin kehanetleri ne işe yarıyordu?

Savaşın sonrasındaki elli yıl boyunca kendimi toparlayamadım. Hem ruhen hem de fiziken bunu gerçekleştirebilmem zaten imkansızdı. Bir parçam diğer gerçeklikte ölmüşken ilahi formumun özüne ulaşmakta güçlük çekiyordum. Tabi o zamanlar geriye ilahilik denen bir şey kalmış mıydı ona bile emin değildim.

Yüzüncü yıl kapıya gelip vurduğunda toparlandım. Yeniden Troya'da, bu zamanda savaşı kazanmış şehrimin kollarında iyileşiyordum. Buradaki insanlar benim şifamdı, benim geleceğimdi.

Savaşın sonrasındaki yıllar boyunca şehri yeniden ayağa kaldırmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Gerekirse kırılmış her bir taşı kendi ellerimle yerine koydum. Ama onun evine dokunamadım, Mara'nın evine gidemedim. Dediğim gibi ilk elli yıl en zoruydu çünkü onun ölmüş olduğunu kabullenmekte güçlük çekiyordum. Athena'nın elleri onun boynuna hiç sarılmamış gibi, ince boynunu hiç kırmamış gibi hayatta olduğuna inanmak istiyordum.

Ama imkansızdı.

İki yüzüncü yıla ulaştığımızda ise yeniden bir bütündüm, en azından ilahiliğim toparlanmıştı. Ruhen hala bitik durumda olsam da yeniden Kehanet Tanrısı olabilirdim.

Ve şimdi, savaşın üzerinden beş yüzyıl geçmişti. Siz ölümlüler için uzun bir süre biliyorum ama benim için nasıl geçtiğini size kısaca anlatmam gerekirse bu kadar sürdü işte. Siz bu cümleleri okuyana kadar benim için o acı dolu beş yüz yıl geçip bitmişti bile.

"Rae, uyanık mısın?"

Farah'ın kapımın önündeki sesini duyduğumda ilk başta uyuyormuşum gibi yapmayı düşünsem de buna kanmayacağını çok iyi biliyordum. Bu yüzden onu kandırmaya hiç çalışmadan doğrudan yataktan kalktım ve kapıyı açtım.

Beni gördüğünde hafifçe gülümsedi ama sonra suratımdaki ifadeyi gördüğünde gülümsemesi silindi. "Yine kabus mu gördün?"

Omuz silktim. "Uyumadım," diyerek kestirip atmaya çalışsam da gözleri merakla kısıldı. "Uyku tutmadı."

Farah teklifsizce odama daldığında onu kolundan tutup dışarı çıkartmayı düşündüm ama bunu yapmak için bile gücüm yokmuş gibi hissediyordum.

Yatağa geri dönüp oturdum, postları bir kenara attım. "Neden buradasın Farah?"

Farah yatağa yanıma oturduğunda yeniden aynı konuşmayı yapacağımızı çoktan biliyordum çünkü birkaç gün önce bunun görüsünü görmüştüm. "İzin ver yalnızlığını dindireyim." Elimi tutmak için uzandığında kendimi çektim. Yumuşak ifadesi suratından silinirken, "O öldü," diyerek acımasızlaştı. "Bunu artık kabullenmek zorundasın, beş asır geçti Rae."

"Bitti mi? Bittiyse eğer biraz uyumak istiyorum."

Farah bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi ağzını açsa da hemen kapattı ve ortadan yok olmadan önce sadece, "Yarın Karr gelecekmiş," dedi.

Onun biraz önce oturduğu boşluğa baktım. Hayatımdaki herkes, tüm tanrılar bundan ibaretti işte. Benim yanımdalardı, tüm bilinmeyen tanrılar benim yanımdaydı.

Ama sonrasında yoklardı işte.

☽ ☆ ☽

"Kahvaltıda içmeye başlayacaksan bana da haber vermen gerekirdi." Karr'ın eğlenceli sesini duyduğumda kadehimi dudaklarımdan uzaklaştırdım.

Genellikle kahvaltılarımı yapmayı tercih ettiğim balkonuma girerken kafasındaki miğferi çıkartıp bir köşeye atmıştı bile. Miğfer vazolardan birine çarptı ve eski eşya parçalara ayrıldı. "O vazo bin yaşındaydı," dedim kadehimi masaya koyarak.

Karr gelip karşıma oturdu. "İyi ya bizden yaşlı değilmiş." Kadehime uzanıp aldı ve içindeki şarabı bir dikişte bitirdi. "Sen Sparta'nın koruyucu tanrısı olmalıymışsın, sen de benim çocuklar gibi içiyorsun."

Masada duran elimde yeni bir kadeh belirdi. "Geleceğini bilmiyordum, dün akşam haberim oldu."

Karr sesimdeki imayı canlı kırmızı gözleriyle karşıladı. "Haber verseydim de Troya'yı bulamayayım diye şehre kalkan çektirseydin değil mi?"

Geçtiğimiz asırlarda buna birkaç kez başvurduğum için bunun için korkmasını haklı buldum. Bana haber vermeden gelmek istemesi oldukça makuldü. "Ama yine de Farah'la haber yollattın."

Karr suratını buruşturarak, "Ona haber vermeseydim de kokumu alırdı zaten," derken sesindeki tiksintiyi saklama gereği bile duymadı. "Aldığı gibi de her türlü sana haber verecekti."

Farah'la Karr'ın arası savaştan sonra hiçbir zaman iyi olmamıştı. Farah savaşın ilk başında ikizi Athena'nın yanında yer alsa da ikizler birbirini öldürmeye başladığında bizim tarafımıza geçmişti. Ama hiçbir zaman

Athena'ya zarar vermemişti, Athena da ona. İkisini de başka tanrılar öldürmüştü.

Karr, "Onu saraydan artık kovmalısın," diyerek devam etti. "Bilmem farkında mısın ama bir gün onu yatağına alırsın diye bekliyor."

"Biliyorum," dedim dürüstçe. "Ama bu olmayacak."

Karr her neyse der gibi omzunu silkti. Sessizce bir süre kadehiyle oynasa da en sonunda, "Tara'dan bir haber aldın mı?" diye sorduğunda bir anda durgunlaşmasının sebebini de anlamış oldum.

"Hayır benimle hala görüşmüyor."

Bu anlatması zor bir olaydı. Tara ve Karr'ın arasında yaşananları, anlayabilmek zordu. Aslında benim de doğru düzgün bildiğimi söyleyemezdim ama yine de ikisinin de zihinlerinde yaptığım yolculuk az çok bir çıkarım yapmama yardımcı oluyordu.

Karr ve Tara'nın arasında bir şey vardı ve Artemis diğer zamanda Tara'yı öldürdüğünde Karr da bu zamanda Artemis'i öldürmüştü. Aralarında ne varsa ya da olacaksa da böylece yıkılmış oldu.

Tara ikimize de öfkeliydi. Bana tanrıların savaşını başlattığım için Karr'a ise Artemis'i öldürdüğü için.

Karr ayağa kalktı, Tara'nın her lafı açıldığında yaptığı gibi suratına sahte bir gülümseme yerleştirerek gerindi. "Her neyse, Hades seni çağırıyor."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Neden?"

"Bilmiyorum, bir hafta kadar önce beni Sparta'da ziyaret etti. Şehre çektiğin kalkan yüzünden sana ulaşamadığı için benim haber vermemi söyledi."

Oturduğum yerden kalktım ve balkonun kenarına yaklaştım. Troya ayaklarımın altında serili dururken Hades'in beni çağırmasının hayra alamet olmadığını biliyordum. Üç büyük tek tanrı bizi hiçbir zaman yanlarına çağırmazlardı.

Balkonun sütunlarından kendimi aşağı bıraktığımda gölgem bedenimden çıkıp beni kavradı ve yeraltı dünyasının sahiline bıraktı.

Karr da arkamdan sahile vardığında, "Bir haber verseydin," diye söylendi ama Hades'in kemik sahilde bizi beklediğini görünce sustu.

Irmakların birbirine karışıp aktığı sahil kum değil kemiklerden oluşmaydı ve Hades'in bize doğru attığı her adımda kemikler çatırdayarak kırılıyordu. Kafamı kaldırıp kızılımsı havaya ve yıkılmış tapınağa baktım.

"Rae." Hades karşıma gelip durduğunda yeşil gözleriyle beni süzdü, kızıl göğün ışıkları altın tacında parladı. "Seni görmeyeli uzun zaman oldu."

İçimdeki güç Hades'in gücüne karşılık verdi, sırtımdaki sızlamadan ilahi formuma geçiş yaptığımı anladım. "Hades," dedim sakince. "Beni çağırmışsın."

Hades elini havaya kaldırdığında gök yarıldı ve içinden bir geçit çıktı. "Senin için bir armağanım var," derken sesi keskindi. "Yıllardır ölülerimin arasında dolanmama değdi."

Karr şaşkınlıkla geçide yaklaştı. "Rae'nin tapınağının önündeki su gibi bu da öbür zamana mı açılıyor?" diye sorarken geçitten gözüken şehrin duvarlarını inceledi.

Hades Karr'a cevap vermek yerine bana döndü. "Aslında bunu ilk başta fark eden Persophone'ydi ama emin olana kadar sana haber veremezdim."

Hades'in zihnine sızmaya çalıştım ama karşıma sıkı sıkıya örülü bir duvar çıktı. "Nasıl bir armağan?"

Hades'in geçiti büyüdü ve göğü tamamen kapladı. "Geç Rae," dedi emrederek. "Geç ve gör."

Hades'in dediğini yaparak geçitten geçtim ve öbür zamana vardım. Karr da hemen arkamdan geçtiğinde geçit küçüldü ama havada asılı kalmaya devam etti.

Bir şehirdeydik, Oldukça küçük bir şehir. Çok fazla süslü püslü binası olmasa da bunun bir İon şehri olduğuna emindim.

Şehrin sokaklarında yürüdüğümüzde kimse bize dönüp bakmadı çünkü bizim bilinmeyen tanrıları olduğumuzdan haberleri yoktu. Bizi göremiyorlardı.

Karr merakla, "Nereye gittiğimiz hakkında bir fikrin var mı?" diye sorduğunda karanlık gücüm çoktan şehrin kapısına yönelmişti. "Peki senin yok ama sanırım onun var," dedi ve beni takip etmeye devam etti.

Şehrin kapısından çıktığımızda karşımızda yükselen tapınağı tanıyordum. Eskiden koruyucu tanrısı olduğum şehirlerden birindeydik ve burası da benim tapınağımdı.

Artık öyle olmadığını görmek beni öfkelendirdi, tapınağımın yıkılmış temellerine onun için bir tapınak inşa etmişlerdi.

Apollon için.

Tapınağın içinden öfkeli bir erkek sesi yükseldi. "Seni lanet kadın, şu kadehi düzgün tutar mısın?"

Başka bir kadın sesi ise kibirli bir tonda, "Bunun imkansız olduğunu biliyorsunuz efendim," dedi.

Karr'ı geride bırakarak tapınağa doğru yürüdüm ve içeri girdim. Apollon'un heykelinin önünde oturmuş üç tane kız vardı. Kızların arkası bana dönük olsa da ellerinde tuttuklarını kadehleri seçebiliyordum.

En baştaki sarışın kız kusursuz bir pozda kadehi havaya kaldırmışken ortada duran kız ciddi anlamda çuvallamış gibi duruyordu.

Öfkeli adamın bir rahip olduğunu anladım. Kırışıklarla dolu beyaz elleriyle kızın kadehine vurdu. "Dışarı çık, gözüm seni görmesin."

Kız ayağa kalktı ve normalde geri geri çıkması gerekirken adama doğrudan arkasını döndü.

Yüzünü gördüm.

Onun yüzünü gördüm.

Benim Mara'm.

Karanlığım ona doğru atılmak için beni çekiştirirken ben gördüklerimin gerçek olup olmadığını idrak etmekte zorluk çekiyordum.

Mara bana doğru bir adım atmıştı ki rahip ona seslendi. "Mara, bütün gece bunu tekrar edeceksin, beni duyuyor musun?"

Mara ona burun kıvırarak baktı ve kafasını çevirip yeniden bana döndü. Doğrudan bana doğru yürüdü ve içimden geçip gitti, tapınağın kapısına vardı.

Gençti, onu kaybettiğim yaştan çok daha gençti. En fazla on beş yaşında olmalıydı ama yine de oydu.

Peşinden tapınaktan çıktığımda Karr'ın da onu gördüğünü fark ettim. Şaşkınlıktan açılmış ağzıyla Mara'ya baktı, sonra da bana döndü. "Bu Mara."

Ona bir cevap verecek halde değildim. Tek yapabildiğim peşinden gitmekti.

Onu kollarımın arasına almalıydım.

Yaşadığını hissetmeliydim.

Benim Mara'm.

Kendimi görünür kıldım ve ona yaklaştım. Bunu yapacaktım, onun gözlerine bakacaktım. Ama bunu yapamadım çünkü geçit beni geri çağırdı ve kendimi yeniden yeraltı dünyasında buldum.

Hades tam karşımda dikiliyordu. "Onu yıllardır arıyordum. Ölülerimin arasındaysa ruhunu serbest bırakacaktım ama Persephone onun hiç ülkemize gelmediğini fark etti."

Daha fazla dayanmayarak dizlerimin üzerine çöktüm. Karr'ın elini omzumdan hissettiğimde başımı kaldırıp Hades'e baktım. "Bu nasıl olur? O

öldü."

"Ve sen de onun için öldün," dedi Hades kelimeleri dudaklarından hızla serbest bırakarak. "Zeus'la yaptığın pazarlıktan haberim var."

Ellerimle altımdaki kemikleri kavradım. "Hiçbir işe yaramadı, onun ölmesine engel olamadım."

Hades de karşımda diz çöktü, yeşil gözlerinde büyük bir anlayışla bana baktı. "Sen onun yeniden doğmasını sağladın," dedi. "Kendi hayatından onun hayatını koruman için vazgeçtin ve bu oldu. Buraya hiç gelmedi çünkü hiçbir zaman ölüme ait olmadı Rae. Senin hayatın onu dışarıda tuttu."

Gözlerimi kapattığımda yeniden o güne dönmüştüm. Savaşın çığlıkları kulaklarımda yankılanıyordu. Mara'nın öleceğini görür görmez Zeus'un huzura koşmuştum. Ona yalvaracaktım, ona kadınımın hayatı için yalvaracaktım.

Zeus gökleri taşıyan gözleriyle beni süzmüştü. "İki zamanda da yaşayan tek tanrısın," derken kelimeleri ağzından adeta tükürmüştü. "Ruhunun iki parçası da hala hayatta. Hepinizin ruhunun bir parçası öldü ama seninkiler hayatta."

Öfkeli sözlerine rağmen ayaklarına kapanmıştım. "Onu hayatta tut, ne istersen yaparım."

Zeus gürlemiş, şimşeği havada çakmıştı. "Öl o zaman Rae, senin hayatının ölen parçası onun hayatı olsun."

Apollon arkamda belirdiğinde beni öldürmesi için onu seçtiğini biliyordum. Beni omuzlarımdan sıkıca kavrayıp kendine döndürdüğünde gözlerindeki nefreti okudum ama yine de ona engel olmadım.

Altın hançerini havaya kaldırdı ve kalbime, tam iki parçamın da birleştiği yere sapladı. Bir tarafımın ölüp gittiğini, öbür dünyada buharlaşarak yok olduğunu hissettim. Gözlerine baktım ve sadece, "Neden?" diye sorabildim.

Hançeri göğsümden çıkarttı. "Ben yaşayayım diye."

Yine de engel olamamıştım. Mara ölmüştü, Zeus anlaşmamıza bağlı kalmamıştı.

Gözlerimi açtım ve Hades'e baktım. "Zeus anlaşmayı bozdu Hades, bunu biliyorsun."

Hades başını iki yana salladı. "O anlaşmayı bozmadı, anlaşmayı kendine göre çevirdi. Senin yaşamına karşılık Mara'nın yaşamı ama bunu o anda yapacağını söylemedi."

O zaman bu doğruydu. Ölmeme değmişti çünkü Mara hayattaydı. "Ona gitmem lazım."

Ayağa kalksam da gökte Zeus'un şimşeklerinden biri çaktığında olduğum yerde çakılı kaldım. Babam Hades'in arkasında belirdi. "Oğlum," derken sesindeki ton tüm ilahi gücümün damarlarımda hızla kaynamasına yol açtı. "Üzgünüm ama bunu yapamazsın."

Hades Zeus'a döndüğünde gözleri altın rengiyle parlamaya başlamıştı. "Ülkeme izinsiz giremezsin."

Zeus Hades'e baktı ve sakince, "Bunu lütfen daha sonra tartışalım," dedi. Yeniden bana döndüğünde Karr da tam yanıma gelip dizlerini büktü ve savaş pozisyonu aldı.

"Bana nasıl bir oyun oynadın?" Gölgem etrafıma dolandı, saldırmaya hazırlandı.

Zeus'un da etrafındaki hava titreşti. "Adaletli bir oyun oynadım ve kıza bir seçim hakkı sundum." Bana bir adım daha yaklaştı. "Kız senin kim olduğunu bile bilmiyor, Apollon'un gelini olması için yetiştiriliyor. Kız Apollon'a gitmek isterse onun, sana gelmek isterse senin. Bu kadar."

Gölgem ona doğru atılsa da son anda kendime hakim olmayı başardım. "O benim bir parçam."

Zeus kafasını eğdi, gözleri neşeyle parladı. "Ve ben de parçana seçim hakkı veriyorum. Onun karşısına çıkarsan Rae onu öldürürüm, onu parçalara ayırır ve dünyanın başka bir yerine atarım."

☽ ☆ ☽

Karr odanın içinde dört dönüyor bir yandan da kendi kendine konuşuyordu. "Bir yolu olmalı. Mutlaka bir yolu olmalı."

Troya döndüğümüz ilk anlarda ben de böyle olsam da kısa sürede bir yolu olmadığını fark ettim. Zeus'un oyunlarının bozulması imkansızdı ve bozulduğunda verdiği yemini mutlaka yerine getirirdi.

Farah gölgelerin içinde dayandığı sütundan uzaklaştı. "Sana zarar gelmesini istemiyorum," dedi anlayışla. "Mara'ya olan zaafın seni yok edecek."

Tanrılar, testilerce şarap içebilirdim. Keder ve mutluluk içimde tek bir düğümde birleşmişti. "Önerin nedir Farah?"

Önümde diz çöktü. "Bırak sana yardım edeyim, bırak herkes birlikte olduğumuza inansın."

Karr şaşkınlıkla ona baktı. "Ne demeye çalışıyorsun?"

Farah yüzüne düşen kızıl saçlarını geriye itti. "Mara'nın senin için bir zaaf olduğunu bildikleri için sana onunla saldırıyorlar. Bırak bu seçimin umurunda olmadığını sansınlar. Sen onlara öfkeni gösterdikçe Mara'nın hayatı da senin hayatın da tehlikeye girecek. Bu sefer Apollon seni öldürdüğünde geri dönüş yok Rae, sonsuza kadar öleceksin."

Farah'a o anda ne hayır dedim ne de evet. Planı sığdı ama her şeyi karmaşık düşünen tanrıların gözünden kaçacak kadar da basitti. Hades dışında hiçbirinin kalbi hiçbir zaman tek bir kişiye ait olmadığı için gözlerini boyamakta güçlük çekmeyeceğimi biliyordum.

Ertesi gün tapınağıma gittim ve uzun yıllar sonra ilk defa oradaki geçidimi kullandım. Benim tapınağımda benim parçamın ona ibadet etmesini izledim.

Ayakta dua ediyordu. O anda ilk defa onun zihnine sızdım ve kalbine ilk şüpheyi yerleştirdim. "Tanrılar yok," diye fısıldadım zihninin derinliklerine. "Apollon gerçek değil." Korkuyla sunaktan uzaklaştığında gülümsedim. "Günah çıkartırken dizlerinin üzerine çök, onların gerçek olmadığını düşünerek işlediğin günah için af dile ama içinde hiçbir tanrıyı bulama."

Mara dediğimi yaptı ve dizlerinin üzerine çöktü. Dudakları eski bir duayla hareketlenirken kalbindeki inancın uçup gittiğini biliyordum.

Hayatta olduğunu görmemem için Zeus'un bana engel olduğunu biliyordum. Şimdi ise önümüzde uzanıp giden gelecekleri, farklı seçimleri görebiliyordum. Bana geldiği, benden gittiği kehanetlerin hepsi seçimlerinden ibaretti.

Artık tek bir şeyden emindim.

Öldüğü gün benim de öldüğüm gün olacaktı. Sonsuza kadar.

Selamlaaaaaaaaaaaar! Işık hızıyla bölüm yazılmaz dediler yaptım oldu skdnsojdp. Bu benim benim minnak öğrenci arsız ölümlülerime tatil hediyem olsunnnn.

Ne küfür ettiniz be bana geçen bölüm arsız ölümlü kulaklarım çınladı....

Bence bu bölüm geçmiş hakkında önemli ipuçları içeriyordu ne dersiniz?????

Sizleri seviyorum arsız ölümlü ordum 60K'ları gördük çok garip geliyor bana dınospjdğs

-Kaos.

Bölüm 22, Gerçek Troyalılar

Bölüm 22, Gerçek Troyalılar

Meadros'un kucaklaması beni hazırlıksız yakaladı. Kollarıyla beni sarıp sudan uzaklaştırırken yaşadığım şoktan dolayı ona engel olamasam da kendime çabuk geldim. Onu ittim ve suya geri koştum.

Beni kollarımdan yakalayıp sudan uzaklaştırmaya çalıştığında dirseğimi karnına gömüp kollarından kurtuldum, suya yeniden girdim. "Rae!" Yüzeyindeki kurumuş yaprakları aştım ve dondurucu soğuğa rağmen ona geri dönmeye çalıştım.

Meadros da peşimden suya girdi. "Tanrılar aşkına Mara kendine gel." Ellerimle benden uzak durması için ona su attığımda şaşkınlıkla ağzı açıldı. "Sana ne yaptı böyle?"

Yaşadığı şaşkınlığa rağmen cesareti kırılmadı, uzanıp bana yeniden dokunmaya çalıştığında eline vurdum. "Dokunma bana, benden uzak dur!"

Suyun içinde ne kadar ilerlersem ilerleyeyim Troya'ya gidemiyordum. Ona gidemiyordum.

"Boşuna çabalıyorsun."

Arkamı döndüğümde tapınağın önünde duran yüksek rahibeyi gördüm. Siyahlar içindeydi ve yara izi solgun kış güneşinde parlıyordu. Beni gördüğünde suratında beliren ifadeden benden ne kadar tiksindiğini anladım.

Duygularımız karşılıklıydı.

Soğuktan dişlerim birbirine çarpsa da umursamadım ve çenemi havaya kaldırdım. "Geri dönmek istiyorum," dediğimde Meadros'un tüm hayallerinin yıkıldığını bilsem de umurumda değildi.

Yüksek rahibenin kartal suratı kibirle kasıldı. "Bütün giriş ve çıkışlar mühürlendi," derken suratındaki hain gülümseme midemi bulandırdı. "Yüce tanrılar o ölmüş tanrıların geçiş yollarının hepsini kapattı."

"Yalan söylüyorsun," dedim tıslayarak. "Tüm yollar kapatılmış olsaydı buraya gelemezdim."

Meadros beni suyun içinde bırakıp çıktı ve yüksek rahibenin arkasına geçti; cebinden çıkarttığı ıslak keseyi ona uzattı. Yüksek rahibe keseyi ondan alırken gülümsedi. "Dindar Meadros son geçişi kapatma görevini üstlendi," dediğinde kesenin içindeki her neyse mührün kendisi olduğunu anladım.

Sudan çıktım ve Medros'un tuniğine yapıştım. "Bana bunu nasıl yaparsın?"

Meadros'un mavi gözlerinde yaşlar parladı. "Sana senin için döneceğimi söylemiştim."

Öfkeli ellerimi ondan uzaklaştırdım. "Dönmeni istemedim ki." Daha fazla konuşamadım çünkü boğazım atamadığım çığlıklardan dolayı düğümlenmişti. Yükse rahibeye döndüm. "Senin tanrılarının hepsinin ben-"

Rahipler cümlemi tamamlamama izin vermeden ağzımı kapattı ve beni sürüklemeye başladı. Kollarının arasında çığlıklar atarak kurtulmaya çalışsam da güçlü elleri beni dizginliyordu.

Rahipler beni şehre taşırken yüksek rahibe de arkadan sakin adımlarla bizi takip ediyordu. "Biraz dinlenirsen daha makul konuşmaya başlayacağına eminim Mara," dediğinde rahiplerden biri kafama bir çuval geçirdi.

☽☆☽

Bir yerlerden su damlıyordu. Az önce sinir bozucu damlalardan biri suratıma düşmüştü ama karanlıkta nereden geldiğinin farkına varamamıştım.

Belki de hayal görüyordum, kim bilir.

Rahip ve rahibelerle paylaştığımız sarayın dehlizlerinde olduğumu biliyordum çünkü zaman zaman üst katlardan gelen konuşma seslerini duyabiliyordum. Bana yemek getiren kişinin de rahip olduğunu biliyordum çünkü siyah cübbesi kaldığım dehlizin yerlerini süpürüyordu.

Ne kadar zamandır buradaydım acaba? Bir gün olması için çok uzundu ama bir hafta olmayacak kadar da kısa geliyordu.

Belki de saatlerdi, kim bilir.

Bir meşalenin alevini gördüğümde suratımı o yöne çevirdim. Lanet olsun, kesinlikle bir yerlerden su damlıyordu.

Altın renkli örülü saçlar meşalenin ışığında parladı, korkmuş kocaman gözler görüş alanıma girdi. "Mara?"

Naia tam önüme çöktüğünde onun da gerçek olup olmadığından emin değildim. Evet, bir zamanlar hayatımda Naia diye bir kız vardı ve onu çok

seviyordum. Ama o kişi ben miydim, Naia'yı seven kadın hala burada mıydı?

Ona bir cevap vermediğimde bana yaklaştı ve dizlerinin üzerine çöktü. Meşaleyi yere bırakırken ellerinin titrediğini gördüm. Eskiden olsa onun bu ürkek hali beni üzerdi ama şimdi beyaz ellerini ne yapacağını bilmez bir şekilde kucağında birleştirmesini izlerken hiçbir şey hissetmedim. Saf öfke dışında hiçbir şey.

"Mara, korkuyorum," dediğinde onun içini rahatlatacak hiçbir şey söylemeyeceğimi biliyordu. Mutlaka biliyordu.

Kendimi toparladım. "Git buradan," derken öfkem dilimde o kadar yoğunlaşmıştı ki beni bile yaktı. "Sadece git ve beni yalnız bırak." Dehlize inen başka birine ait ayak seslerini duyduğumda içimde yükselen korkuyu bastıramadım.

Geri çekilip karanlık köşeme sığınmayı planlamıştım ki Helene'nin delici mavi gözleri benimkileri buldu. Naia'yı kenara itip yanıma geldi, kendinden emin kollarını bana doladı. "Seni aptal, sen tanrıların yarattığı en aptal kadınsın." Naia daha fazla dayanamayıp ağlamaya başlasa da Helene bir kaya gibi sağlam durarak gözlerimin içine baktı. "Sana yardım edeceğiz, duydun mu beni Mara? Sana yardım edeceğiz ama senin de bize yardım etmen lazım."

Yıllarca bana öfkeli gözlerden başka bir bakışını bilmediğim Helene'nin suratındaki ifade kanımı kaynattı. "Sen bana yardım mı edeceksin? Kendi ellerinle beni boğarsın diye düşünmüştüm."

Helene burnundan soludu, dudakları gerildi. "Önce yardım edeceğim sonrasında ise bu kadar pervasız olduğun için seni boğacağım."

Gözlerimi kapattım. "Giderken bunların yaşanacağını bilmiyordum."

"Sana gittiğin için değil döndüğün için pervasız diyorum," dediğinde ona baktım ve meşalenin donuk ışığında gözlerindeki hayal kırıklığını okudum. "Her şey yoluna girecek ama öncesinde seni buradan çıkartmamız lazım."

Naia sonunda kendine gelerek elinin tersiyle göz yaşlarını sildi. "Meadros seni hala seviyor, ne olursa olsun seviyor. Onu seni ziyaret etmesi için ikna edeceğiz."

"Onu görmek istemiyorum," diyerek kestirip attığımda Helene bileğimi sıkıca kavradı.

Kaşları öfkeyle çatıldı. "Yüksek rahibe Rae'den tamamen arındığına kanaat getirene kadar seni buradan dışarı çıkartmayacak."

Rae'nin ismi havada asılı kaldı. Onun kim olduğunu nasıl bilebildiğinin sorusu zihnime sızsa da göz ardı ettim. Aklımdaki tek şey oydu; dudaklarının alaylı kelimelerle kıvrılışı ve gözlerinde parlayan gezegenler. Bana dokunan elleri, beni okşayan sesi.

Naia yanıma oturup ince kollarını etrafıma doladı, başını boynumla omzumun birleştiği çukura gömdü. "Özür dileriz, seni yalnız bıraktık."

Helene Naia'nın aksine en az Olympos kadar sağlam ve yıkılmaz gözüküyordu. "Bunu yapabilecek misin Mara?"

Boğazımdaki yumru konuşmama engel olsa da başımı sallayarak onu onaylayabildim. Hafifçe gülümsedi ama yeniden o kırılması imkansız soğukluğuna geri döndü. Elini Naia'ya uzattığında Naia beni yavaşça öpüp ayağa kalktı.

Naia yere attığı meşaleyi aldığında birlikte dehlizin çıkışındaki taş merdivenlere yöneldiler.

Bir damla su daha düştü üzerime.

☽☆☽

Meadros'a gülümsemek ağzımı pişmemiş toprakla doldurmak kadar zordu. Ona bakarken parmaklarımı boynuna dolamak ve bu lanet oyuna ortak olduğu için onu öldürmek istiyordum.

Yine de gülümsedim ve beni yeterince iyi tanısaydı çok iyi anlayabileceği şekilde, "Seni özledim," dedim. Her ne kadar birlikte geçirdiğimiz vakitler çalınmış anlardan ibaret olsa da birbirimizi uzun zamandır tanıyorduk. Beni bilmesi, tanıması lazımdı. Yalan söylerken dudağımın yavaşça sola doğru kıvrıldığını bilmesi lazımdı.

Uzanıp elimi tuttuğunda beni aslında tanımadığına emin oldum. Onun tanıdığı Mara başkaydı, o kadın artık ölmüştü.

Meadros'un meşaleyle aydınlanan suratı sevgiyle büküldü. "Ben seni özledim Mara. O ölü tanrı sana ne yaptıysa kafanı karıştırdığını biliyorum."

Onun ismi ölü tanrı değildi, Rae'ydi. "Evden çok uzaktaydım ve kafam neler olduğunu anlayamayacağım kadar çok karışıktı."

Sıcak elleriyle benimkileri avuçladı. "Biliyorum, Mara ama artık evdesin, evimizdesin."

Suratım düştü, dilim damağıma yapıştı. "Bu dehliz benim evim değil." Bakışlarımı kaldırıp ona baktım ve beni anlamasını bekledim.

Meadros'un yumuşak mavi gözleri kısıldı. "Evimize dönmek ister misin?"

Bu kadardı işte; biraz üzgün bir surat ve biraz temas. Şimdi Medros'la birlikte evlendiğimiz gece yerleştiğimiz ama hiçbir zaman yaşamaya fırsat bulamadığımız evimize yürüyordum.

Yüksek rahibe evin ahşap kapısının önünde yanındaki iki rahiple birlikte bizi bekliyordu. Geldiğimizi gördüğünde başındaki örtüyü düzeltti, bakışlarını doğrudan yüzüme dikti. Avının ona yaklaşmasını bekleyen yırtıcı bir hayvan gibi kabarmış, savaşa hazırlanmıştı. "Aklını başına aldığını görmek ne kadar güzel Mara."

Meadros bir adım öne çıktı. "Lütfen Penelop, Mara yeterince şey yaşadı."

Meadros'un yüksek rahibeye ismiyle hitap edecek kadar onların arasına karışmış olduğunu görmek mide bulandırıcıydı. Her zaman dindar biriydi ama tanrıların oyuncağı haline geldiğini görmek geçmişte onu seven Mara'nın kalbini kırdı.

Yüksek rahibe Meadros'a uzun uzun baksa da başka bir şey demeden yalnızca yana kaydı ve eve girmemize izin verdi.

Yanından geçip giderken elini bileğime doladı ama hemen bırakıp bana engel olmadı. Bu onun uyarısıydı, biliyordum. Bu bana ayağını denk al deme şekliydi.

Nasıl isterse.

Meadros'un düğün gecesi ortalardan kaybolduktan sonra tek başıma uyandığım odamıza geldiğimde içime çöreklenen telaşı bastıramadım.

Dönüp ona baktığımda özlemle yanan bakışlarındaki arzuyu gördüm, yutkunamadım. Bana kimsenin böyle bakmasını istemiyordum, onun dışında kimsenin.

Meadros bana doğru bir adım attığında geri çekildim, şaşkınlıkla durdu. "Bir sorun mu var Mara?"

Bir kaçış yolu aramak için aceleyle odayı taradım ama kapana kısılmıştım. "Sadece uyumak istiyorum, eğer mümkünse tek başıma."

O anda ona bir hançer saplamasam daha az canını yakabilirmişim gibi baktı bana. "Aylardır ayrıyız," dedi kısık sesle.

Ellerimi kırıp atmak istesem de yine de yumuşakça suratına dokundum. "Sadece huzurlu bir uykuya ihtiyacım var."

Meadros haklı olduğumu biliyordu, ona göre ben ölü bir tanrının tutsağından başka bir şey değildim. Benim gerçekte kim olduğumu daha doğrusu ne olmadığımı bilseydi bu kadar sakin kalabilir miydi acaba diye düşünmeden edemedim.

Uysal bir hayvan gibi başını eğdi ve benden uzaklaştı. Kapıyı ardından kapatmadan önce bana baksa da kararımı değiştirmediğimi fark edince elinden gitmekten başka bir şey gelmedi.

Yabancısı olduğum yatağa uzandım ve gözlerimi açtığımda tapınaktaydım.

Rae'nin tapınağında.

Heykelinin tam önünde duruyordum, dizlerimin altındaki mozaiklerle bezeli zeminin soğukluğunu hissedebiliyordum.

Derinlerden bir kükreme sesi yükseldi. Rüyada olduğumun farkındaydım ama yine de ses beni korkutmuş, zeminde emekleyerek Rae'nin heykeline ilerlememi sağlamıştı. Sanki heykel gerçekten de oymuş gibi, sanki beni koruyacakmış gibi.

Kükreme sesi arttı, sütunların arasına yerleştirilmiş meşaleler titredi.

"Mara!" Rae'nin öfkeli haykırışı bedenimdeki tüm kıvrımlara sızdı, beni ayağa kaldırdı.

Tapınağın içinde dört dönüp onu arıyordum ama göremiyordum.

Tara'nın sesi hemen yanımdan, tapınağa sunulan adakların istiflendiği kısımdan geliyordu. "Bu şekilde öfkelenerek ona yardımcı olamazsın."

Tara susunca kırılma sesleri yükseldi ve çömlekler gözümün önünde sapa sağlam dursalar da Rae'nin onları kendi zamanında yıktığını anladım.

Rae çaresiz bir sesle, "Onu koruyamadım," dediğinde yalnızca birkaç adım ötemde olduğunu biliyordum. "Ona ne yaptıklarını düşünmek bile istemiyorum."

Sesine doğru ilerledim, tam yanımda Karr konuştu. "Onu öldüremezler."

"Ölmekten daha kötü şeyler de vardır." Rae sözünü bitirdiğinde tam karşısında duruyordum. Sanki o oradaymış gibi karanlığını hissediyor, tapınağının dışındaki ağaçlar gibi kokan teninin kokusunu alabiliyordum.

Boşluğa uzandım ama o boşlukta onun olduğunu farz ettim. Karanlığının beni kavramasını ve buradan çekip çıkartmasını bekledim ama hiçbir şey olmadı.

Parmaklarım boşlukta asılı kalmışken ellerimden gri dumanımın çıktığını gördüm. Güçsüzdü ve zayıftı ama yine de gerçekten de Rae'nin diğer zamanda tam karşımda durduğunu gösteriyordu. "Rae."

Yine bir sessizlik ve ardından Rae'nin "Mara," diye seslenen sesi. "Beni duyuyor musun?" Ben evet diye bağırsam da o boşluğa doğru sorusunu yineleyince onun beni duyamadığını anladım.

Gri dumanım bedenime geri döndü ve uykumdan uyandım.

Gözlerimi açtım ve tavana diktim. Günün ilk ışıkları içeri süzüp cansız tavanda hareketlenmeye başlamıştı bile. Troya'yı özledim, orada güneş daha yumuşak, daha az rahatsız ediciydi.

Odamın kapısı açıldığında Meadros'un geldiğini düşünerek gergin bir şekilde doğrulsam da Naia'nın geldiğini görünce rahatladım. Açık sarı saçları başının üzerinde duran düzgün bir örgüye hapsedilmiş, başının bir kısmı süslü tülle örtülmüştü. Eskiden, eğitimdeyken benim de Helene ve Naia gibi saçlarım olmadığı için üzüldüğü hatırladım. İkisi sarı saçlarıyla birer tanrıçaya benzerken ben koyu renk saçlarımla vahşi hayvanlara benziyordum.

Naia içeri girdi, kapıyı örterken kulağındaki yeşim küpeler sallandı. "Seni hamama götürmeye geldim," dedi elindeki kemik tarağı göstererek. Eskiden onunla aynı saman yatağı paylaşırken bu tarakla saçlarımı tarar, beni o nefret ettiğim örgülerin içine hapsederdi. "Saçlarının yeni halini sevdim," derken gözleri ışıldadı.

Elimde olmadan Ephi'ye düzenli aralıklarla zorla kestirdiğim saçlarıma dokundum. İçimden gülümsemek geldi ama bunu yapamadım.

Sessizce üzerimi değiştirdim ve Naia'yla birlikte şehirdeki hamamın yolunu tuttuk. Apollon için yetiştirildiğimiz dönemde diğer insanlarla sosyalleşmemize izin verilmediği için şehrin hamamı da bize yasaktı. Şimdi ise kurallar ve kutsallık yön değiştirmiş gibiydi. Biz sokakta yürürken kimse bize dönüp bakmadı ya da dokunarak dualar etmedi.

Bir cevap bulma umuduyla Naia'ya baktığımda kaskatı olmuş gövdesiyle sadece yürümeye odaklandığını fark ettim.

Hamamın geniş kapılarına ulaştığımızda Helene bizi orada bekliyordu. Geldiğimizi gördüğünde bize katılsa da hiçbir şey demedi.

İçeri girdik ve yıkanan diğer kadınların arasından sıyrılıp diğer yerlere göre daha sakin bir köşeye, geniş havuzun kenarına oturduk.

Üzerimizdeki kıyafetleri çıkartıp ince tuniklerimizle kaldığımızda serin hava içime işledi. Naia kemik tarağı ıslattı ardından da saçlarımı taramaya başladı.

Helene'nin tüm dikkati yanındaki tasta duran üzümlerdeymiş gibi dursa da etli meyveyi dişleriyle parçalamadan hemen önce, "Annen burada," dedi. Başımı çevirip bakmak istesem de Naia'nın tarağı saçlarıma sertçe asılınca başımı geriye yatırdım. "Her tarafta dindarlar var, dikkatli olmamız gerek."

Naia'nım tarağından sonunda kurtulmayı başardım, uzanıp kaseden bir parça incir aldım. "Ben gittikten sonra burada neler oldu?"

Helene buz kadar mavi gözleriyle etrafı taradı. "Kendilerine yeni bir kutsal yarattılar," dedi her bir kelime ağzında fazlalıkmış gibi tükürürcesine. Belki de gerçekten de tükürmek istiyordu. "Bizimle işleri bittikten sonra Penelop onları Apollon tarafından seçilmiş kadın olduğuna, tanrının onunla konuştuğuna inandırdı."

İncir boğazımdan aşağı kayıp giderken ağzımda acı bir tat oluştu. "Apollon onunla gerçekten konuştu mu?"

Helene yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum ama bu önemli değil. Herkes ona inandı ve onu bir çeşit tanrıça ilan ederek ona tapmaya başladılar."

Bu düşünce bedenimdeki her şeyi dondurmaya yetmişti. Yüksek rahibe artık sadece bir insan değildi, onların kutsalıydı.

Annem çok yavaşça bir yabancıymış gibi gelip biraz ötemize oturduğunda kalkıp ona sarılmak istesem de bunu yapmadım. Sadece, "Rae'yi biliyor musunuz?" diye sorabildim.

Helene elleri hala saçlarımda olan Naia'ya baktı ve iç çekti. "Biliyoruz."

"Nasıl?"

Annem mırıldanmaya benzeyen bir sesle lafa girdi. "Önemli olan bu değil," derken kendi tarağıyla saçlarının bir tutamını taramaya başladı. "Yolculukta bunları konuşmak için bolca vaktiniz olacak."

Yüreğim göğüs kafesimde sıkıştı. "Nereye gidiyoruz?"

Annemin kaçamak olsa da sıcacık bakışları içimi ısıttı. "Benim babam da bir denizciydi, sana ondan hiç bahsetmedim ama öldüğünde sen daha bu dünyada bile değildin. Yani yeniden doğmamıştın." Sustuğunda her şeyi bildiğini anladım. Beni biliyordu, kimin için yaratıldığımı ve ne için savaşmam gerektiğini biliyordu. "Güçlü bir fırtına onu çok uzaklara savurduğunda henüz on sekizine yeni basmış, geri döndüğünde ise kucağında beni tutuyormuş." Yabancı bir kadın yanımızdan gelip geçene kadar devam etmedi. "Yıllar sonra, ölmeden önce bana annemin kim olduğunu söyledi ve bir gün ona gitmek istersem diye bana bunu verdi."

Annem göğsünden çıkarttığı şeyi hamamın mermer yüzeyine koydu ve bana doğru itti. Parmaklarımı etrafına dolayıp onu kendime çektim ve baktım. Bir sahilde rahatlıkla bulunabilecek sıradan bir taştı ama avcuma alır almaz yüzeyi ısınmıştı bile. Taşı biraz daha sıktığımda avcumun içinde bir yürek gibi attığını fark ettim.

Annem kalabalığa rağmen elimi tutmak istiyor gibi görünse de bir şey yapmadı, bakışlarını avucumun içindeki taşta sabit tuttu. "Annemin

yaşadığı Aiaie Adası iki zamanın da ortak aktığı tek konum," dediğinde şaşkınlıkla ağzımı açmamak için dudaklarımı ısırmak zorunda kaldım.

Yine de, "Kirke senin annen mi?" demekten kendimi alıkoyamadım.

Başını hafifçe sallayıp beni onayladı. "Taş sizi daima adaya yönlendirecek, babanın eski teknesini tamir ettiriyorum ancak yeniden suya inmeden önce birkaç güne daha ihtiyaç var."

"Sen gelmeyecek misin?" diye sorarken Kirke'yle geçirdiğim vakitler zihnimde canlandı. "Onu tanıyorum, senin de tanımanı istiyorum."

Annem kaşlarını çattı, tarağını onunla işi bitmiş gibi kucağına indirdi. "Belki başka bir zaman," dedi ayağa kalkmadan hemen önce. "Belki de başka bir hayatta."

☽☆☽

Naia ve Helene'den ayrıldığımda içimde yükselen rahatlık beni Meadros'la aynı eve hapsedemeyecek kadar büyüktü.

Zor bir yolculuk olacaktı belki de ama yeniden Rae'nin kolları arasında olacağım düşüncesi her bir engele değerdi.

Hestios'un dükkanına girdiğimde başını şaşkınlıkla çeşit çeşit heykellerle dolu tezgahından kaldırdı. "Mara?" Eskiden ondan sık sık Apollon heykeli almak zorunda kaldığım için beni çok iyi tanıyordu. Genelde tapınakta savsakça hareket ettiğim için heykelleri kırıyor ve yüksek rahibe görmeden önce yenisini almak için soluğu burada alıyordum.

"Merhaba, Hestios," dedim eski dostumun açık yeşil gözlerine bakarak.

Ellerindeki kil kalıntılarını temizledi ve tezgahın arkasından çıktı. "Ephesus nasıldı?" diye sorduğunda kayboluşum için uydurdukları yalanın bu olduğunu anladım.

Gözlerimi raflarda dizili duran Zeus heykellerinden birine diktim. "Oldukça ilginçti."

Hestios gülümsedi. "Yine heykellerden birini mi kırdın?" Kilin boyadığı eliyle üst rafları işaret etti. "Oradaki Apollon heykelciklerini yeni yaptım, eskilerine göre daha sağlamlar."

Apollon'un heykellerine bakmak yerine doğrudan gözlerinin içine baktım. "Sana başka bir heykelcik yaptırmak istiyorum," derken ona yaklaştım. "Başka bir tanrının, ismi Rae."

Hestios yanımdan geçip dükkanın açık duran kapısını kapattı, bunu yapmadan önce sokakta yürüyen kalabalığa kısa bir bakış attı.

Bana bir cevap vermesini bekledim ama sessizce yeniden tezgahın arkasına geçti ve aşağıdan büyük bir sandık çıkarttı, gürültüyle ahşabın

üzerine bıraktı. "Troya'dan kaçarken çoğumuz eski benliklerimizi de geride bırakmak zorunda kaldık. Kadim şehrin hayatta kalabilen insanları unutmayı tercih etse de," derken sandığı açtı. "Gerçek Troyalılar unutmaz."

Eğilip sandığa baktığımda içinde çeşitli boyutlarda heykelcik olduğunu gördüm. Hepsi ona aitti, Rae'ye aitti.

Uzanıp birini aldım ve sıkıca göğsüme bastırdım. "Teşekkür ederim."

Hestios bir şey demeden sandığı yeniden kapatıp kucakladı ve bana uzattı. "Bunların hepsi senin olsun kızım, senin onun her şeyi duyan kulaklarına daha çok ihtiyacın var."

Hala elimde tuttuğum heykele sıkıca sarıldım. "Benim bir işim var, eve dönmeden önce senden alsam sorun olur mu?"

Hestios anlayışla başını salladı. "Ne zaman istersen kızım."

Dükkandan çıkarken heykeli hala göğsümde sıkıca tutuyordum, dönüp yeniden Hestios'a baktığımda elini yavaşça yukarı kaldırdı. "Tanrı Rae seni duysun ve bulsun."

Kalabalığın içinden ana tapınağa doğru yürüdüm, şehrin kapılarındna çıktım. Nöbetçiler beni dikkatlice inceleseler de bana bakmadılar.

Ana tapınağa vardığımda rahiplerin ve rahibelerin küçük tapınakta ibadet ettiklerini çok iyi biliyordum çünkü içerisi bomboştu.

Kendimden emin adımlarla sunağa ilerledim ve Apollon'un en gösterişli heykellerinden birini kaldırıp yerine Rae'nin heykelini koydum.

Tapınağın önüne çıktığımda tepede parlayan güneşe doğru kafamı kaldırdım. "Burası onun tapınağı seni orospu çocuğu," dedim ve heykelin başını gövdesinden ayırdım. "Ve ben de onun kehanet elçisiyim." Heykeli iki parça halinde suya attım ve yeniden şehre döndüm.

Herkese hello! Bu bölüm Rae'yi özlediğinizi görüyorum sanki.....

Eveeeet Kirke hakkında ne düşünüyorsunuz hepimizin kanının kaynamasının bir sebebi varmış sanırım :)

Keyifler nasıl bu bölüm küfür yemedim umarım mdfnodfpd

Sizleri seviyorum, yorumlarda görüşürüz arsız ölümlüler.

-Kaos.

Bölüm 23, Bana Her Zaman Dönersin

Bölüm 23, Bana Her Zaman Dönersin

Meadros'un kapının önünde beklediğini ve içeri girmek için kendisiyle savaştığını biliyordum ama yine de sesimi çıkartmadan yatmaya devam ettim.

Odaya girmesini istemiyorum, odaya girerse saklama zahmetine bile girmediğim sandığı ve içindeki heykelcikleri görecekti. İşte o zaman birkaç tatlı sözün onu ikna etmeyeceğine emindim.

Sadece iki gün daha diyerek kendi kendimi teselli ettim. Babamın eski balıkçı teknesi neredeyse suya inmeye hazırdı sadece iki güne daha ihtiyacımız vardı. Elimi uzatırsam Rae'ye dokunacakmışım gibi hissediyordum Neredeyse.

Meadros'un adım sesleri kapıdan uzaklaştığında rahatladım ama rahatlamam kısa sürdü çünkü kısa bir süre sonra kapı çalındı.

Köşede duran sandığı görmemesini umarak kapıya gittim ve açtım. Helene elindeki mumu söndürdü ve içeri girdi. Rahatsız bir tavırla odayı inceledikten sonra buz mavisi gözleri benimkileri buldu. "Meadros bir an hiç gitmeyecek sandım," dedikten sonra yatağın üzerine oturdu. Sırtı hala dimdik dursa da omuzları rahatlamayla düştü. "Yüksek rahibe fazla sakin," dedi fısıltıyla. "Bu hiç hoşuma gitmiyor."

Yatakta yanına otururken sıkıntının içine çöreklendiği tek kişi olmadığımı bilmek beni rahatlatmıştı. "Onun çoktan üzerime saldırmasını beklemiştim ama buraya geldiğim günden beri onu görmedim." Helene'nin dikkati köşede duran sandığa kaydığında aklımın bir köşesini kemiren başka bir soruyu sordum ona. "Selene nerede?"

Gözleri sandıktan uzaklaşsa da bana bakmadı, bunun yerine yüzünü odayı aydınlatamayacak kadar cılız yanan köşedeki muma çevirdi. "Gitti," dedi keskince sanki daha fazlasını sormamı istemiyormuş gibi. "Senden sonra o da gitti."

"Neden gitti?"

Helene yüzünü nihayet bana döndüğünde tüm suratına çöreklenen acıyı görmenin de ötesinde adeta tattım. Bana daima öfkeyle ya da kibirle bakmasına alışkın olduğum güzel suratı şimdi acıyla kasılmıştı. "Sen gittikten sonra nerede olduğunu öğrenebilmek için hepimizi dehlizlere atıp aç ve susuz bıraktılar." Yüzüne düşen bir tutam saçı öfkeyle geri yatırdı. "İlk başta seni kıskançlıktan öldürdüğümden şüphelendiler ama ortadan kaybolmadan önce en son Selene'yle görüldüğün ortaya çıkınca şüpheleri ona yöneldi."

Helene sustuğunda sanki dünyanın tamamı da sustu. Artık şehrin kayalıklarına vuran dalgaların sesi de duvarın üstündeki nöbetçilerin gürültülü görev değişim sesleri de yoktu. Hiçbir şey yoktu, her şey emilmiş ve onların hapsedildiği gibi karanlık bir dehlizlere hapsedilmişti.

Ağzımın içi o kadar kurumuştu ki kalkıp Meadros'un bıraktığını tahmin ettiğim şaraptan ikimize de birer kadeh koydum. Helene ona uzattığım kadehi eline alırken titriyordu. "Onu yüksek rahibeyle görüşmesi için yanımızdan aldılar ve bir daha da geri dönmedi," derken sesi şehrin dışında yükselen tapınağın duvarları kadar soğuktu. "Sonra zaten bizim de gitmemize izin verdiler ama artık hiçbir kutsallığımız kalmamıştı. Asıl kadın seçilmişti, bütün kadınları gayri meşru kılacak gerçek gelin tanrıyla konuşmuştu."

Konuşmaya devam etmeden önce kadehimdeki şaraptan büyük bir yudum almam gerekti. "Rae'yi nasıl biliyorsunuz?"

Helene ayağa kalktı. "Nasıl bildiğimi sana söylersem bizi bırakıp tek başına yola çıkmaya çalışırsın," diyerek kapıya yaklaştı, konuşmamızın sona yaklaştığını anladım. "Bana güvenmek için hiçbir sebebin olmadığını biliyorum Mara ama lütfen yola çıkana kadar beni anlatmam için zorlama."

Kadehi sıkıca tuttum. "O kadar mı kötü?"

"O kadar kötü," dedi hiç düşünmeden ve kapıyı iterek açtı, kadehi yere bıraktı. İyi geceler bile demeden odadan çıktığında kısa bir an arkasından baksam da peşinden gitmedim.

Bunun yerine ayağa kalktım ve Meadros'un bir daha gelmeyeceğine emin olarak sabah agoradaki dükkanlardan birinden aldığım defne yaprağını sakladığım yerden çıkarttım.

Kadehimdeki şarabı içip içine defne yapraklarını doldurmadan önce sandıktan Rae'nin heykellerinden birini çıkarttım ve ahşap zeminin üzerine bıraktım.

Heykel tam karşımdayken yaprakları tutuşturdum ve gözlerimi kapattım.

Sabah ayinlerimizi düşündüm; Dora'nın ince ve kırışık ellerinin ellerimi tutuşunu, Ephi'nin dostane bir şekilde karşıma oturuşunu. Güneş yavaş yavaş doğmaya başlarken tapınağa sızan ışıkları bize ayine başlamamız gerektiğini hatırlatırken defne yapraklarından aldığım ilk nefesin nasıl her defasında ciğerlerimi yaktığını.

Sonra düştüm, kehanetin tam da içine düştüm.

Birbirine vuran demir sesleri ve savaşçıların çığlıkları. Bir asker savaş arabasıyla birlikte son hızla yanımdan geçerken mızrağını kavrayışını gördüm.

Savaşın ortasındaydım.

Eşiğinde olduğumuz savaşın.

Bir ok ıslık çalarak yanımdan geçtiğinde Tara'yı ve kadın savaşçılarını gördüm. Yüksek bir tepenin üzerinde durmuş yayını geriyor ve bir ok çıkarken yeni bir ok yerleşiyordu. Suratında ölümcül bir ifade vardı; ona karşı çıkan herkesi her kim olursa olsun öldürme arzusuyla kıvranıyor gibiydi. O ölümün kendisiydi.

Oklarından biri hemen yanımdaki askeri bulup onu yere sererken suratındaki korkusuz ifade dağıldı, benden birkaç asker uzaklıktaki bir noktaya kilitlendi. Okunu yeniden hazır etti ama hedefini bulamıyormuş gibi bocaladı.

Kehanette Tara'nın bakışlarını takip ettim ve ateşten mızrağıyla savaşan Karr'ı gördüm. Elindeki kalkanı hemen önünde tutuyor, mızrağını korkusuzca savuruyordu.

Sonra onu gördüm, Tara'yı bu kadar endişelendiren şeyi. Athena kendi buzdan mızrağını Karr'a doğru savururken kehanetin içinde aralarına girdim, ellerimi havaya kaldırdım.

Athena mızrağını Karr'a doğru sallasa da hedefini bulamadı, ellerimle mızrağı tuttum, buzdan mızrak buharlar tüterek eridi. Gücümün damarlarımın içinde aktığını, patlayarak dışarı taştığını hissedebiliyordum.

Athena ortadan kaybolurken Karr sırtını benimkine dayadı, mızrağını başka bir askere sapladı. "Seninle yan yana çarpışmak bir onur," dediğinde onu taklit ederek ellerimi havaya kaldırdım ve benim ellerimde de ateşten bir mızrap belirdi. "Ama eğer benim senin kıçını değil de senin benimkini kurtardığını öğrenirse Rae çok memnun olmayacak." Kanla kaplı savaş alanına ve önümüzde düşüp ölen askerlere rağmen güldü.

Birbirimizden destek alarak savaşmak için öne doğru atıldığımızda kehanetin içinden çıkarak küçük odaya geri döndüm.

Önümdeki kadehte yanmaya devam eden defne yapraklarını iterek ayağa kalktım. Geri dönecektim.

Ne olursa olsun Troya'ya geri dönecek ve savaşacaktım.

☽✩☽

Her şey tamamdı, yola çıkma vakti gelmişti. Naia ve Helene günlerini bizi yolculukta hayatta tutacak şeyleri toplamaya çalışarak geçirirken bana düşen görev sakin kalmaktı. Meadros'un evindeki her hizmetlinin ve gözcünün gözü benim üzerimde olduğu için evden çok nadir, yalnızca hamama gitmek için çıkıyordum.

Rae'nin heykellerinin durduğu sandığı yatağın altına ittim. Heykellerin bir kısmını hamam yolu üzerindeki sokaklara bırakmış, kimse görmeden oradan uzaklaşırken bir gün birilerinin daha ondan haberdar olmasını ummuştum.

Şimdi heykellerden birini yanıma alırken kalanlarını sandığa kilitleyerek yatağın altına itmiştim. Daha fazla heykele ihtiyacım yoktu, gerçeği beni bekliyordu.

Evden ayrılmadan önce birkaç somun ekmek aşırabilecek miyim diye bakmak için mutfaklara indim, hizmetlilere rağmen üç somon ekmek almayı başararak odaya döndüm.

Meadros birbirine katılmış odanın ortasında, yanında ağzı açık bir şekilde duran sandıkla beraber yerde oturuyordu.

Onu o halde görünce kalbim tekledi, bana engel olmaya çalışmasından ve ona zarar vermekten korktum.

Odaya girdiğimde başını kaldırıp bana baksa da hiçbir şey söylemedi. Hızla odanın içini taradım ve kırılmadık tek bir eşyanın bile kalmadığını gördüm. Sadece sandık sağlam bir şekilde duruyor, onu altına gizlediğim yatak bile kırılmış, samanları etrafa saçılmış bir şekilde yerde yan yatıyordu.

Sakinliğimi korumaya çalışarak ekmekleri kumaş parçalarına sararak yere bıraktım, karşısına geçip durdum.

Gözlerini kaldırıp bana baktığında mavi gözlerinde ilk defa öfkeyi gördüm. Sadece, "Neden?" diye sorabildi, belki de daha fazla konuşursa beni sonsuza kadar kaybetmekten korkmuştu. Fakat çoktan gerçekleşen bir şey için bir insan korkabilir miydi?

"Tanrıların böyle istedi," dediğimde bu küçümsememin canını ihanetim kadar yakacağını çok iyi biliyordum. "Kaderimizin iplikleri birbirinden farklı işlenmiş."

Elini uzatıp sandıktan bir heykel çıkarttı. "Onun için mi?" Nasırlı parmaklarını heykelin gövdesine doladı. "Beni ölü bir tanrı için mi terk ediyorsun?"

Omuzlarımı dikleştirdim. "Seni kendim için terk ediyorum. Seni artık sevmediğim için beni suçlayamazsın."

Meadros Rae'nin heykelini tüm gücüyle fırlattı, heykel yanımdan son hızla geçip duvara çarpıp parçalandı. Ayağa kalkıp karşıma geldi, ellerini bana uzattığında ondan uzaklaştım. "Kendine gel," dedim hala sakin tutmayı becerebildiğim sesimle.

Meadros'un gözleri yaşlarla parladı. "Onu mu seviyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez," diyerek kestirip attım ve üç ekmekle Rae'nin heykelinden oluşan heybemi aldım. "Kendine iyi bak Meadros."

Kapıdan çıktığımda bir süre arkamdan gelmesini bekledim ama inanmadığım tanrılara şükürler olsun ki gelmedi. İçeriden bir kırılma sesi daha geldiğini duyduğumda koşar adım oradan uzaklaştım.

Kirke'den öğrendiğim görünmezlik büyülerinden birini çoktan hazır ettiğim şişeyi dudaklarıma dayadım ve nöbetçilerin arasından geçip gittim.

Naia beni kapıda bekliyordu, şişeyi ona da uzattığımda sorgulamadan içti. "Her şey yolunda mı?" diye sorduğunda gerçekten de öyle olmasını umarak başımı salladım.

Fazla vaktimiz yoktu, kitabım yanımda olmadığı için bizi en fazla çeyrek saat kadar idare edebilecek bir büyü hazırlamayı başarmıştım. Yine de bu süre bize yeterdi.

Helene bizi tapınakta bekliyordu, hemen arkasındaki limanda babamın eski teknesi hazırdı. Annemle dün çoktan vedalaştığım için her ihtimale karşı bizi yolcu etmeye gelmeyecekti.

Tapınağın önüne vardığımızda Helene'nin suratında bir rahatlama ifadesi belirdi, büyüm bedenimizi terk etse de artık gitmeye hazırdık.

Elinde sıkıca tuttuğu meşaleyi aldığımda ne yapmaya çalıştığımı anlamayarak suratıma baktı ama ona bir şey demek yerine tapınağa yürüdüm. Yüksek sütunlarına ulaştığımda eğilip yerden ucu sivri bir taş aldım ve tapınağın yüzeyine bastırdım.

Helene yanıma gelip kazıdığım yazıya baktı. "Neden tapınağa ismini yazıyorsun?" diye sorduğunda yalnızca gülümsedim.

İçeri girmeden hemen önce, "Bunu yapanın ben olduğumu bilmelerini istiyorum," dedim.

Onlara ne yaptığımı anlama fırsatı tanımadan tapınağa girdim ve ilk işim meşalemi adak olarak sunulan eşyalarla yiyeceklere tutmak oldu. Şarap testilerini itip kırdığımda dumanlar harlandı ve kısa sürede farklı yerlere sıçradı.

Burayı yakıyordum, gördüğüm kehanette olduğu gibi.

Dışarıdan tiz bir çığlık yükseldiğinde çığlığın sahibinin Helene olduğunu çok iyi biliyordum. Meşalemi tutmaya devam ederek Apollon'un heykeline yaklaştım.

Gözlerimi kapattım ve bana yaptığı her şey düşündüm. Troyalılara yaptıklarını, Rae'ye yaptıklarını düşündüm.

Gücüm damarlarımda akmaya başladığında çok sınırlı olduğunu biliyordum ama yine de oradaydı işte. Gözlerimi yeniden açıp heykele diktim ve "Yıkıl o zaman," dedim.

Beni dinledi, yıkıldı. Mermer heykel çatırdayarak kırıldığında geri çekildim. İlk önce Apollon'un devasa kafası kopup yere düştü, onu bedeni takip etti. Geriye sadece çıplak ayaklarına ait heykel parçası kalmıştı ki o da olduğu yerde tuzla buz oldu.

"Mara!" Helene bana bir kez daha seslendiğinde meşalemi heykelden geri kalanların üzerine attım ve alevlerin içine daldım.

Tapınaktan çıktığımda Helene bana doğru koşsa da korkmuş gözlerle çıkmamı bekleyen Naia'nın yanına giderek elini tuttum. Helene de onu korumak istermiş gibi diğer elini sıkıca tuttuğunda, "Buradaki işimiz bitti," dedim.

Tapınaktan uzaklaşıp kullanılmayan limana doğru ilerlerken tapınak arkamızdan çöktü, gülümseyerek oraya baktım. Kendine ait bile olmayan bu tapınağı bir daha kullanma konusunda Apollon'a bol şans.

Tekneye ilk önce Naia bindi, köşeye yığılan erzakların yanına yerleşti. Ben de tekneye bindim ve en sonunda Helene'nin binmesine yardım ettim.

Birlikte tekneyi limana bağlayan ipleri bağladığımız kayadan çözmeye çalışırken tapınağın alevlerinin arasından yüksek rahibe ve beraberindeki rahipler çıktı.

Penelop önce tapınağa sonra da bize büyük bir tiksintiyle baktı, başıyla bizi işaret ederek rahiplerine, "Şu kafirleri yakalayın!" diye emretti.

Helene'yle parmaklarımız hızlansa da yeterince hızlı değildik. Rahiplerden biri elimi tutup beni tekneden dışarı çektiğinde denize düştüm ama Naia teknedeki kürekle adamın kafasına vurunca ondan kurtulabildim.

Başka bir rahip de Helene'yi tutup suyun içine çekerken onlara engel olmaya çalışarak aralarına girdiğimde adam suratıma okkalı bir tokat attı.

Yine yılmadım ve direndim, tırnaklarımı yüzüne geçirerek onu Helene'den uzaklaştırmaya çalışırken suratıma bir anda kan sıçradı. Kafamı eğip baktığımda rahibin gırtlağından dışarı taşmış okun ucunu gördüm.

Başımı okun geldiği yöne doğru çevirdiğimde Hestios'un yayına yeni bir ok geçirdiğini gördüm. Beraberinde otuz kadar kişi vardı ve hepsi silahlıydı.

Rahibin cansız bedenini suya bıraktım, az önce Naia'nın kürekle kafasına vurduğu rahibin başına basarak geçtim. "İt Helene!" diye bağırdım. "Tekneyi it!"

Helene titreyen elleriyle tekneyi tutan son düğümü çözdü ve var gücüyle itti. Biz tekneyi iterken iki rahip daha suya girdi ama ikisi de Hestios'un oklarıyla can verdi. "Yaşasın Tanrı Rae!" diye bağırdığında ne kadar ağlamak istesem de kendimi tuttum.

İttikçe ittim ta ki ayaklarım yerden kesilip yüzmeye başlayana kadar. Helene tekneye çıktığında beni de kollarımdan çekti. Üçümüz de küreklere var gücümüzle asıldığımızda karada kanlı bir mücadelenin başladığını gördüm. Rahiplerden ikisi suda peşimizden yüzerken diğerleri Hestios ve adamlarıyla mücadele ediyordu.

Penelop öfkeyle kıyıya yaklaştı ama Meadros karanlığın içinden fırlayıp hançerini gırtladığına dayadığında durdu. "Onlara peşlerini bırakmalarını söyle Penelop!" diye bağırdığında rahiplerden biri teknemize ulaşmak üzereydi. Meadros da bunu görerek, "Çabuk!" diye ekledi.

Yüksek rahibe elini kaldırdığında rahipler yüzmeyi bıraktı. Naia hemen arkamda ağlamaya başladı ama yine de küreklere olanca gücüyle asıldı.

Hepimiz asıldık.

Ta ki yangınlara teslim olmuş tapınaktan da yüksek rahibeyle savaşan Meadros'tan da uzaklaşana kadar durmadık. Kendimize dinlenmek için ancak izin verdiğimizde yangın çoktan sönmüş olmalıydı.

☽☆☽

Güneş üç kere doğdu ve battı. Dördüncü kez doğduğunda artık hiçbirimizin dayanacak gücü kalmamıştı.

Hava o kadar soğuk ve rüzgarlıydı ki üçümüz de birlikte paylaştığımız battaniyenin altından çıkmaya cesaret edemiyorduk. Kürekleri bir süredir çekmiyor, akıntının bizi götürmesine izin veriyorduk.

Annemin bana verdiği taşı sıkıca tutarken doğru yolda olduğumuzu bilsem de yolculuğumuzun daha ne kadar devam edeceğini kestiremiyordum.

Naia titreyerek başını omzuma gömdüğünde ona biraz daha yaklaştım, Helene'nin kafası boşluğa düştü. "Şu bizi sıcak tutacak iksirlerinden biraz daha yapamaz mısın?" diye sordu.

Tekne çok küçük olduğu için yanımıza aldıklarımız da sınırlıydı. Ahşap gövdesine alabileceğinden daha fazla yükü doldurmaya korkmuştuk çünkü bu bizi batırabilirdi.

Günde iki kez iksirlerimden hazırlıyordum ama hava o kadar soğuktu ki sabahın ilk ışıklarıyla yaptığım iksir etkisini yitirmişti bile. "Biraz daha sabredelim," diye mırıldadım Helene'yi de kendime doğru çekerek. "Yalnızca biraz daha."

Akşamüzeri dalgalar yükselmiş, rüzgar şiddetlenmişti. Naia'nın dişleri birbirine çarpıp dursa da Helene soğuk kanlılığını elden bırakmadı ama yine de onun da donduğunu biliyordum. Çünkü ben de donuyordum. Sürünerek battaniyeden çıktım ve üçümüze de iksirden hazırladım. Kaşıkla ikisine de birer yudum uzattığımda minnetle kabul ettiler.

Vücut ısım nihayet normale döndüğünde batan güneşi izlemek için teknenin uç kısmına emekledim. Teknenin köşelerinde hala babamın ağlarından kalan izler duruyordu, parmaklarımı o izlerin üzerinde gezdirdim. Onu hiç tanımamıştım ama çoktan öldüğüne memnundum. Bunların hiçbirini görmek zorunda kalmamıştı.

Helene de teknenin dengesini bozmamaya gayret ederek yanıma geldi, küçük boşluğa oturdu. "Eskiden de bir cadı mıydın?"

Gülümsedim, beni gerçekten de bu kadar az tanıdığını bilmek içimi acıtsa da gülümsedim. "Her zaman böyleydim sadece siz bunu göremediniz."

Helene sesimdeki imayı fark etti. "Sana düşmanca davranmak zorundaydım," derken suratını buruşturdu. "Bu benim de hiç hoşuma gitmese de yapmam gerekti."

Tekne sallandı, Naia uykusundan uyanıp yanımıza geldi. Nihayet üçümüz de hesaplaşmaya hazırdık. "Seni dinliyorum," dedim Helene'ye. "Rae'den nasıl haberin oldu?"

Onun ilk defa titrediğini gördüm. Suratındaki mağrur ifade bile kaybolmuş, yerini kesif bir korkuya bırakmıştı. Naia ona güven vermek istercesine elini sıktı, kocaman açılmış kahverengi gözleri ikimizin üzerinde dolaştı.

Helene Naia'nın ellerinden güç almış gibi sırtını dikleştirdi. "Rae'yi tanıyorum," dedi bir çırpıda. "Onu çok uzun zamandır tanıyorum."

Şaşkınlığım boğazımda düğümlendi, bir dalga tekneye vurduğunda sallandık.

Helene benim elimi de tuttuğunda artık üçümüz de el eleydik. "Tanrılar benim güzelliğimi hem takdir ettiler hem de lanetlediler. Sonsuza kadar güzel ve ölümsüz olarak yaşamaya mahkumum, sevdiğim herkesin ölümünü görmeye mahkumum." Sustu, çenesini havaya kaldırdı. "Sen ve ben savaşı başlattık Mara, sen tanrılarınkini başlatırken ben de insanlarınkini başlattım." Ellerimdeki elleri kasıldı. "Ben Troyalı Helene'yim; Paris'in sevgilisi, tanrıların aşkı yüzünden lanetlediği kadınım."

Tekne bir dalgayla daha sarsılırken sadece yüzüne bakabildim. O güzel yüze, uğruna kahramanların öldüğü yüzüne. Sadece, "Nasıl?" diye sorabildim.

"Athena beni lanetledi, Troya'nın düştüğü bu zamana hapsetti."

Zihnimde hala oturmayan parçalar vardı. "Ama sen de çocuktun, bizimle büyüdün."

Helene her zaman parmağında olduğunu gördüğüm yeşim yüzüğü bana gösterdi. "Şehre geldiğimde annen bu yüzüğü benim için yaptı, sizi bu sayede efsunladım." Yüzük sanki orada olduğunu belli etmek ister gibi batan güneşin altında parladı. "Rae bu zamana gelip senin hayatta olduğunu öğrendiğinde ona gittim ama efsunum o kadar güçlüydü ki o bile ilk bakışta beni tanıyamadı. Ben senin çoktan kim olduğunu biliyordum fakat öldüğü bu zamanda ona nasıl ulaşacağımı ve haber vereceğimi bilmiyordum. Apollon beni seçerse senin tüm bunlara katlanman gerekmeyeceğini düşünüyordum ama yanılmışım, kader tanrıçalarının ördüğü ipliği kesemedim."

Nefes alamadığımı hissettim, şaşkınlık ve minnet birbirine karışarak damarlarıma sızdı. "Neden?"

İlk defa buzdan maskesi kayıp düştü, altından oldukça incinmiş kadın çıktı. "Troyalı bir kadın olmak ne demek biliyorum, lanetlenmiş bir kadın olmanın yükünü beş asırdır taşıyorum."

Naia ağlamaya başladığında ona döndüm. "Peki ya sen, senin bunlardan nasıl haberin oldu?"

Elimi sıkıca tutmaya devam ederek, "Hestios gibi benim ailem de Rae'den haberdardı ve ona inanıyorlardı. Kendilerine gerçek Troyalılar

diyorlar. Geceleri gizlice kaçan tek kişi sen değildin, babamla birlikte şehirdeki toplantılara katıldım ve bizi duyması için ona dualar ettim."

Tanrıların lanetlediği iki kadın ve ölü bir tanrının müridi. İşte küçük teknemizdeki yolcuları ancak sanırım böyle özetleyebilirdim.

Naia uzanıp ikimize de sarıldığında ağlamaya başladım. Her şey için ağladım; geride bıraktığım geçmişim ve hiç yaşanmayacak geleceğim için ağladım.

Helene ağlamadı ama onun kalbinin gözyaşlarından daha derin kanadığını biliyordum. Sadece baktı ama bakışlarıyla bile yüreğimi dağladı.

Birbirimize sarılıp bulutlu gecenin altında yatarken ilk defa kız kardeşler olmuştuk. Artık bir tanrının gelini olmak için birbiriyle yarışan genç kızlar değil savaşa hazırlanan kadınlardık.

☽☆☽

Fırtına bizi vurduğunda hava kapkaranlıktı. Su o kadar hızlı bir şekilde tekneye doldu ki kendimize geldiğimizde çoktan suya düşmüştük bile.

Dalgalar teknemizin ters yüz olmuş gövdesine dolanıp onu götürürken tekneden düşen yiyecek sandığına tutundum.

"Mara!"

Helene Naia'yı zar zor tutmuş bana doğru yüzüyordu. Yüzeyde durmama yardımcı olan sandığa tutunarak ben de onlara doğru yüzmeye çalıştım ama dalgalar bunu imkansız kılıyordu.

Helene tüm gücünü toplayıp ikisi yerine de yüzdü ve ıslak parmaklarıyla sandığa tutundular. Uyurken sol elimde sıkıca tuttuğum taş yoktu; bu demek oluyor ki kurtuluşumuz da yoktu.

Bir dalga daha bize çarptı ve son hızla bizi sürüklemeye başladı. Su o kadar soğuktu ki ellerimin titreyerek sandıktan kaydığını hissettim.

Helene beni tutmaya çalıştı ama kocaman bir dalga bize vurduğunda onlar da direnemedi.

Üçümüz de artık suyun içindeydik. Birbirimize tutunmaya çalışsak da dalgalar bizi ayırıyor, parçalıyordu.

Suyun içinde dalgayla birlikte yükseldiğim bir anda ayın ışığında parlayan adayı gördüm. Bu fırtınayı biliyordum, daha önce de şahit olmuştum. Sadece biraz daha yüzmem ve adanın sınırlarına varmam gerekiyordu.

Suyun yüzeyinde kalmaya çalışarak, "Helene! Naia!" diye bağırsam da gök gürültüsü sesimi bastırdı.

Yine de biraz ötemde sırılsıklam iki sarı saç gördüğümde onların da hayatta olduğunu anladım.

"Yüz Mara," dedim kendime. "Poseiodon gibi yüz." Kelimeler dudaklarımdan döküldüğü anda yeni bir dalgayla yükseldim ama bu sefer dalga beni batırmak yerine yüzeye çıkarttı ve tüm gücüyle adaya fırlattı.

Başka bir dalga beni kapıp adadan uzaklaştırmadan hemen önce uzanıp kıyı boyunca uzanan kayalıklardan birine tutundum.

Ben kayaya tutunur tutunmaz deniz yarıldı ve karanlık beni kucaklayarak kıyıya çekti. Sırtım yumuşak kumlara değmeden önce sıcak kollara değdi, beni kucakladığında eve döndüğümü anladım.

Rae'nin evreni taşıyan gözleri bana baktı. "Demek benim için denizleri aştın arsız ölüm." Gülümsediğinde bedenimdeki her şey kendini bıraktı, titreyerek ağlamaya başladım.

Karr ve Tara da sahilde belirerek kız kardeşlerime doğru koştular. Karr dalgalı denize dalmadan önce bana gülümsedi.

Rae beni sıkıca sararak sahilde yürüdü, devrilmiş bir ağacın üstüne beni oturttu. Kuma, dizlerinin üzerine çöktü, elleriyle suratıma yapışan saçlarımı itti, gözyaşlarımı tek tek öperek temizledi. "Benim arsız ölümlüm," dedi fısıldayarak. "Bana her zaman dönersin."

Parmaklarıyla çenemi kavradığında ondan önce davranıp onu ben öptüm. Dudaklarının yumuşaklığını yeniden benimkilerin üzerinde hissettiğim o an bütün bu yolculuğu yeniden yapabileceğimi anladım. Onun için tekrar denize açılır ve bir kez daha ona dönerdim.

Dillerimiz buluştuğunda beni oturttuğu ağaçtan kayarak kucağına yerleştim, ellerini kalçama yerleştirerek beni kendine doğru çekti.

"Eve dönelim," dedim düşüncelerimde. "Seni yeniden hissetmek istiyorum."

Rae zihnimi okuduğunda tutuşu sıkılaşsa da benden uzaklaştı. Alnını alnıma dayadı. "Döneceğiz tatlı Mara."

Karr Naia'yı gürültüyle kumlara bıraktığında, "Anlaşılan gelin adaylarını iyi besliyorlarmış," diye söylendi. Göz açıp kapayıncaya kadar yanımıza ulaştı ve beni Rae'nin üzerinden alarak sıkıca kucakladı. "Arsız ölümlümüz bizi terk etmeyecektir demiştim size."

Tara, Karr'ın aksine zarif hareketlerle Helene'yi kumsala bıraktı. "Hoş geldin Mara, esaslı bir laf dalaşına girmeyi özlemiştim."

Rae Karr'ı benden uzaklaştırırken gülümsüyordu. "Geri dur Spartalı, ona en çok dokunmak benim hakkım." Rae kollarını belime doladığında başımı

boynuna gömdüm, kokusunu içime çekerken tapınağına dönmüşüm gibi hissettim.

Naia şaşkınlıkla Rae'ye baktı, karşısında kimin durduğunu fark ettiğinde başını eğdi. "Tanrı Rae."

Rae ona gülümsedi. "Dualarının hepsini duydum," dedi. "Öldüğüm zamanda adımın unutulmadığını bilmek tüm adaklardan daha değerliydi."

Naia'nın dudakları titredi. "Teşekkür ederim."

Tara boğazını temizleyerek araya girdi. "Bu kavuşma anını bölmek istemezdim ama ev sahibesi burada," dediğinde arkamı döndüm ve Kirke'yi gördüm.

Annemin annesi bana doğru yürüdü ve beni sıkıca kucakladı. "Ait olduğun yere son kez hoş geldin kızım."

Herkese selam arsız ölümlüler! Duydum ki Rae'yi çok özlemişsiniz ben de onu size getirdim dfnoıdpjf.

Bu hafta hepinizden kehanet topladım, bir sonraki bölümden itibaren kehanetlerin hikayenin gidişatına uygun düşen kısımlarını minik spoiler olarak sizinle paylaşmayı düşünüyorum.

Size güzel bir haber Lethe matbaaya teslim edildi! Yaniiiiiiiiii yakında ilk kitabım çıkıyor as bayrakları as as.

Şimdi bu bölümden sonra her şey daha güzel ve daha kötü olacak, kemeleri sıkı bağlayın yola çıkıyoruz!

Hepinizi çoooook seviyorum, yorumlarda buluşmak üzere!

-Kaos.

Bölüm 24, Troya'nın Talihsiz Aşıkları

Bölüm 24, Troya'nın Talihsiz Aşıkları

Ne kadar üşüdüğümü çıtır çıtır yanan ocağın karşısına geçene kadar anlamamıştım. Helene sedirde yanıma oturmuş, Naia ise ayaklarımızın dibinde kendine bir yer bulmuştu.

Kirke hepimize baharatlı sıcak şaraplarından getirdiğinde içim ısındı, biraz olsun kendime geldiğimi hissettim.

Rae sırtını dayadığı sütundan ayrılmadan bana baktı. Yoğun bakışları beni süzerken zihnimin içine sızıp iyi olup olmadığımı anlamaya çalıştığını biliyordum.

Ona battaniyeyi iyice üzerime çekerek düşüncelerimde, "İyiyim merak etme," diye cevap verdim.

Bu ona yetmemiş olacak ki yanıma yaklaşıp başımı okşadı, hala nemli olan saçlarımı görünce kaşlarını çattı. "Hasta olacaksın," dedi sıkıntıyla.

Karr kendi şarabından büyük bir yudum alırken gülümsedi, Kirke'nin onlar için kurduğu sofradan bir üzüm alıp ağzına attı. "Yokluğunda hiçbir şey değişmedi desem yalan olur Mara. Bizim deli kehanet tanrısı daha da delirdi."

Tara masanın karşısından Karr'a sert bir bakış attı. "Her şey burnunu sokmasan olmaz değil mi?"

Karr'ın gülümsemesi daha da genişledi. "Dua et her şeye soktuğum tek şey burnum."

Tara ona kötü kötü bakmakla yetinerek başını çevirdiğinde Rae'ye döndüm. "Buraya geleceğimi nasıl tahmin ettin?"

Rae'nin suratı buruştu, siyah gözleri benimkilerle buluşurken onun da günlerinin kolay geçmediğini görebiliyordum. "Bana verdiğin kanı kullandım, gittiğin ilk anda şişeyi kırdım." Gözlerindeki evrenler yanıp söndü. "Ama bu zamanda olmadığın için nereye gittiğini sen buraya varana kadar anlayamadım."

Karr arkasına yaslandı. "İşin aslı şu ki Mara senin şehrinin bu zamanda var olmayan ama daha önce Rae'ye ait olan şehrin kalıntılarına bile gittik.

Kan damlası şehrin belirli yerlerinde hareket ettikçe de hayatta olduğunu anladık."

Rüyamda kendimi Rae'nin tapınağında gördüğümü hatırladım. Onu duyabiliyordum ama o beni duyamıyordu. "İki zaman arasındaki geçişleri mühürlediler."

Rae başını sallayarak beni onayladı, sırtını dikleştirdi. "Ama bizimle savaşmak için eninde sonunda o geçişleri yeniden açmaları gerekecek."

Helene'nin yanımdaki bedeni kasıldı, ıslak sarı saçları battaniyenin açıkta bıraktığı omuzlarına döküldü. "Savaş ne zaman?" Soruyu o kadar duygusuz ve gelişi güzel sormuştu ki onu tanımasam bunun umurunda bile olmadığını söylerdim. Ama hayır, onun içinde de benimki gibi bir yangın yanıyordu.

Tara parmaklarıyla ahşap masaya vurdu. "Bu baharda," dedi ve şarabından büyük bir yudum aldı. "Bu baharda yeniden Troya'ya saldıracaklar."

Naia başını dizlerimden kaldırıp Tara'ya baktı. "İki ay sonra savaş mı çıkacak?"

Sorusu odanın ortasına çöreklenerek oturdu. Rae benden uzaklaşarak Kirke'nin küçük odasında dolaştı, yeniden hepimize en uzak sütuna sırtını dayayana kadar durmadı.

Kimse konuşmaya cesaret edemedi. Naia iki ay diyene kadar aslında ne kadar az vaktimizin kaldığını fark edememiştim. Şimdi ise gerçek tam göğsümün ortasında gök saran bir sarmaşık gibi filizlenmişti.

Yalnızca iki ay. Güçlerimi kontrol etmeyi öğrenebilmek için sahip olduğum tek süre buydu, yalnızca iki ay.

Rae zihnimdekileri okuyarak yüksek sesle, "Biz savaşa hemen dahil olmayacağız," dedi.

Ona döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

Kirke'nin dokuma tezgahındaki elleri durdu, yeşil gözleri yavaşça bana döndü. "Troya Savaşı'ndan sonra Zeus tüm tanrıları bir anlaşma yapmaya zorladı." Ayağa kalktı ve zarif hareketlerle bana doğru yürüdü. "Savaşın ilk yirmi bir günü taraf tutmak yasak, sadece insanlar savaşacak." Gölgelerin içinde gizlenen Rae'ye kısa bir bakış attı. "Şehrin koruyucu tanrısı olsa bile kural böyle."

Tara başını sallayarak Kirke'yi onayladı. "Hepimiz kanımızla yemin verdik, yirmi bir gün dolana kadar savaş alanına inemeyiz."

"Ama ben vermedim," dedim bir an bile düşünmeden. "Eğer kendimi yeterince geliştirebilirsem savaşabilirim."

Rae'nin ne ara o sütundan ayrılıp yeniden yanıma geldiğini göremedim bile. Şimdi Kirke ile benim aramda ilahi formuna geçerek dikiliyordu. "Sakın," dedi öfkeli bir sesle. "Sakın kendini feda etmeye çalışma."

Kaşlarımı çattım. "Kendimi feda falan etmeye çalışmıyorum. İnsanlar ölürken yapılacak bir şey varken yapmayacak mıyım?"

Karr da hemen Rae'nin yanında bitti, elini onun omzuna koydu. "Mara, insan askerlerin ilk hedefi sen olacaksın. Savaş alanında tek başına olduğunu görürlerse-"

"Öleceksin," diye tamamladı Rae onu sert bir sesle. "Ve sen öldüğünde ben de öleceğim, Troya sonsuza kadar düşecek."

Konuşmak için ağzımı açtım ama Kirke elini havaya kaldırarak beni susturdu. "Buna ben de izin veremem Mara, sen benim soyumsun."

Rae de dahil olmak üzere tüm ilahların bakışları Kirke'ye kaydı. Rae iyi olup olmadığıma o kadar odaklanmıştı ki bu bilgiyi zihnimde gezinip dururken gözden kaçırmış olmalıydı.

Rae cevabı bulmak için zihnime sızsa da Karr ve Tara merakla bize bakmaya devam ediyordu. "Kirke annemin annesiymiş."

Karr şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Hassiktir, Mara. İki tanrının parçasından yaratıldın ve ikinci hayatında Kirke'nin soyundan mı doğdun?" Yutkundu, kırmızı gözleri büyüdü. "Bir gün hataya düşüp seni kızdıracak olursam lütfen beni sikip atma."

Kirke kaşlarını çattı. "Helios'un kızı olduğumu unutma, Mara'nın damarlarında güneş titanının da kanı akıyor."

Tara'nın gözleri kısıldı. "Apollon'un bu kadar istemesinin sebebi Helios olabilir mi? Apollon sonuçta güneşe tek başına hükmetmek için Helios'u devirdi."

Kirke, "Apollon benim babamı devirmedi," diyerek ona karşı çıktı. "Kendisi her ne kadar uyuz itin teki olsa da Zeus'a savaş çıkartmaya niyeti olmadığını göstermek için kendi elleriyle güneşi Zeus'un şımarık oğluna verdi."

Karr bana döndü. "Yani Mara artık sadece iki tanrıdan yaratılan bir kadın değil, damarlarında titan kanı da akıyor."

Eskiden de yaşadığımı öğrendiğimden beri zihnimde dönüp duran soruyu nihayet sorabilecek cesareti kendimde buldum. "Nasıl oldu da yeniden doğdum?"

Şimdi Naia bile kafasını dikmiş, onlardan gelecek cevabı bekliyordu.

Karr Rae'ye baktı ama Rae doğrudan bana bakıyordu. "Sonra," dedi. "Sana yalnız kaldığımızda bunu anlatacağım." Sesi ona karşı çıkamayacağım kadar net ve keskindi.

Kirke yeniden dokuma tezgahının başına geçti. "Bu gece misafirim olun, kızlar dinlensin."

Karr Kike'nin tezgahının başına gidip kalçasını tezgaha dayadı. "Sabah uyandığımızda domuz olmayacağıma yemin edebilir misin?"

Kirke kırmızı renkli ipliğini hançerinin ucuyla kesti, Karr'a tatlı tatlı gülümsedi. "Sabah olduğunda bunu kendin görürsün Spartalı."

☽☆☽

Kirke üçümüze aynı odayı hazırlamıştı. Eski günlerde de Naia'yla birlikte uyuduğumuz için bu bana farklı hissettirmedi ama bu sefer sağımda Helene de uzanıyordu. Bu ona da tuhaf hissettirmiş olacak ki yattığı yerde dönüp durdu ve bizi de uyutmadı.

Naia uykulu sesiyle, "Kes şunu," diye seslendi ona. "Sen döndükçe yatak da sallanıyor."

Helene öfkeyle yattığı yerden doğrulduğunda kafamı onun omzuna dayadığım için başım boşluğa düştü.

"Senin sorunun ne?" diye sordum huysuz bir şekilde yattığım yerden doğrulurken. "Biraz olsun uyumak istiyorum."

Helene öfkeyle ikimize de baktı. "İki ay sonra savaş çıkacakken nasıl uyumamı bekliyorsun Mara?"

Gözlerimdeki tüm uyku uçup giderken sırtımı dikleştirdim. "Aklımdan bir an bile çıkmadığına emin olabiliriz."

Kafasını hırsla sallayınca sarı saçlarının bir kısmı örgüsünden kurtulup omuzlarına döküldü. "Troya Savaşı'nda bir kez bulundum ve ikincisi için kendimi hazır hissetmiyorum. Bu sefer o da yok." Sustu, dudaklarını birbirine bastırdı.

Onun kimden bahsettiğini anlamıştı. Uzanıp buz gibi olmuş ellerini tuttum. "Paris'e ne oldu Helene?"

Naia da şimdi uzandığı yerden doğrulmuş, bacaklarını yana atarak oturmuştu. "Bize anlatabilirsin."

Helene gözlerini kapattı, dudakları hafifçe titredi. "Tanrılar bizi ayırdı," dedi hüzünle iyice yoğunlaşan sesiyle. "Yalnız beni değil aşkımızı da lanetlediler." Gözlerini açtığında mavi gözlerinde şimdi sonsuz bir öfke vardı. "Ben bir kraliçeydim, Sparta Kraliçesi. Sonra Troyalı Helene oldum, şimdi ise sadece lanetli bir gelinim."

Naia odaya çöken hüznü dağıtmak ister gibi güldü. "Onu bile beceremedik ki."

Sinir bozukluğuyla ben de gülmeye başladım. Onca yıl, birbirimizin gırtlaklarına sarılacak seviyeye geldiğimiz eğitimler bir hiç uğrunaydı.

Helene de güldü. "En azından Apollon'un hayallerini suya düşürdük, gelin döngüsünü kırdık."

Ama ben gülmeyi kestim. "O gelinlere ne olduğunu biliyor musun Helene?"

Helene'nin suratındaki gülümseme de silindi, başını iki yana salladı. "Hayır," dedi kendinden emin bir sesle. "Bilmek istediğime de emin değilim."

Troya'ya döndüğümüzde belki bir kez daha Seus'la konuşmayı deneyebilirdim. Sonuçta onun annesi benden önceki gelin Leda'ydı. Belki de bana anlatmadığı şeyleri sonunda anlatmaya karar verirdi.

Naia yeniden yatağa uzanıp bana doğru sokuldu, saçları bacaklarımı okşadı. "Artık uyuyabilir miyiz?"

Helene de en sonunda uzandığında ikisinin arasında sıcaklıklarıyla sarmalanmış bir şekilde uyudum ama çok geçmeden uyandım.

"Mara."

Gözlerimi açtığımda hava hala karanlıktı.

Rae'nin sesi bir kez daha zihnimin içinden bana, *"Mara,"* diye seslendi. *"Bana gel."*

Naia'nın bana dolanmış kollarından sıyrılarak yataktan kalktım. Helene de o da uykunun derin kolları tarafından yutulmuştu ama benim artık uykum yoktu.

En azından Rae'nin sesini duyduktan sonra yoktu.

Odadan çıktığımda karşımdaki mozaikli duvara dayanmış Rae'yi buldum. Beni görünce gülümsedi, uzanıp dağılmış saçlarımı okşadı. "Seni uyandırdım mı?"

Kapıyı kapattım ve yavaşça yaslandım. "Seni uyku tutmadı mı?"

Rae duvardan uzaklaşıp bana yaklaştı, elleriyle boynumu sarıp ona bakmamı sağladı. "Hayır, seni o kadar çok özledim ki uyku tutmadı." Dudakları boynumda gezindi, elleri saç diplerimi kavradı. "Sen de beni özledin mi Mara?"

Parmaklarımı kapının işlemeli yüzeyine batırdım. "Senin için denizleri aştım."

Gözlerini gözlerime kaldırdı. "Benim için," diye mırıldandıktan sonra uzanıp beni öptü. Beni sertçe kendine bastırdığında sırtım kapıyla bütünleşti. Ellerinden birini bacaklarıma atıp beline dolamamı sağladı. Bu şekilde ikimiz de birbirimizi her girintimiz ve çıkıntımızla hissedebiliyorduk.

Dillerimiz birbirine değdiğinde saç diplerimde duran elleri memelerime indi, birini avuçlarken ağzımın içine doğru inledi. "Yeniden beni hissetmek mi istiyorsun Mara?"

"Evet," diye inledim birkaç saniyeliğine ayrıldığımızda. Kapının ötesinde uyuyan Naia ya da Helene benim için önemli değildi. Şu anda Kirke'nin evindeki koridorda olmamız da önemli değildi. Benim için tek önemli olan şey Rae'ydi ve şimdi diğer eli de bacağıma doğru kaymıştı.

Parmaklarından biri kasıklarıma sürtündüğünde ona doğru kıvrıldım, bana dudağımı ısırarak karşılık verdi. Ellerimi kapıdan ayırıp omuzlarına doladım ve onu kendime biraz daha çektim.

Rae'nin parmaklarından biri yavaşça içime girerken attığım çığlığı dudaklarıyla bastırdı, nefesim onun ağzının içinde patladı.

Ellerimi aşağı indirdim, onu kavradığımda dişlerini omzuma geçirdi. "Burada, hemen," dedi isteğini net bir şekilde belli ederek.

Parmağının hareketleri zihnimi tamamen ele geçirdiği için onu yalnızca başımı sallayarak onaylayabildim.

Bu ona yetmişti.

Ellerini kalçalarıma dolayıp bacaklarımı belime dolamamı sağladı. Tuniğimi sıyırmadan önce kendi tuniğini çoktan sıyırmıştı bile. Kollarımı tutup başımı üstüne kaldırdı, bir eliyle onları sabit tutarken diğer eliyle kalçamı tutmaya devam etti.

Daha önce olduğu gibi yumuşak ya da nazik değildi. Bir anda onu içimde bulduğumda sarsılarak başımı kapıya dayadım. "Mara."

Gözlerimi açıp onunkilere baktığımda gümüşi ışığını gördüm, kendi gözlerimin de onun çağrısına kulak verdiğini çok iyi biliyordum.

Dudaklarını benimkilere dayarken kalçalarını öne doğru itti, ellerimi bıraktığında onu sardım.

Çenemi kavradı ve yüzümü yana çevirdi. Şimdi önümde uzanan meşalelerle aydınlanmış koridoru görebiliyordum.

Rae içimde hareket ederken bir yandan da dudaklarını boynumda ve tuniğimin açıkta bıraktığı yerlerde gezdiriyordu. Dişleriyle ısırıyor, diliyle yalıyordu.

Yavaşlamaya başladığında bacaklarımı beline daha sıkı sararak ona engel oldum. "Sakın durma."

Nefesi hırıltılı bir şekilde dudaklarından döküldü. "Kapının pervazlarına tutun Mara."

Dediğini yaptım ve ellerimle kapının pervazına sıkıca tutundum, ahşabı parmaklarımın altında hissettim.

Rae'nin hareketleri yeniden hızlanıp sertleşirken çığlık atmak için ağzımı açtım ama eliyle ağzımı kapatarak bana engel oldu, kendi ağzını da elinin üzerine bastırıp iniltisini orada boğdu.

Her hareketiyle sırtımda kapıya daha da sürtüyordu mama bu umurumda değildi. Onunla olmak, onunla sevişmek her şeye değerdi.

Zevk dalgası beni çarparken Rae'nin de daha fazla dayanacak gücünün kalmadığını biliyordum ama yine de durmadı. Ben çoktan zirveye çıkıp son hızla aşağı düşerken bana sıkıca sarıldı ve kapıdan uzaklaştırdı.

Ben daha ne olduğunu anlamadan kendimi yumuşak bir yatağın üzerinde uzanırken buldum. Rae şimdi üzerimde yükselmiş beni izliyordu. "Soyun," dedi kesik kesik soluyarak.

Söylediğini yaptığım ve doğrulup üzerimdeki tuniği çıkarttım. Ben yatakta uzanırken benden uzaklaştı ve ağır hareketlerle kendi tuniğini çıkarttı. Gözlerini bir an bile çıplak bedenimden ayırmadan yeniden üzerime çıktı.

Elleriyle uyluklarımı tuttu, bacaklarımı ayırırken hiç vakit kaybetmeden kendini yeniden içime gömdü.

Bu sefer istediğim gibi, kimsenin duymasını umursamadan inledim. "Sen bu sesleri çıkarttıkça," dedi kulağıma doğru. "İçinden çıkasım gelmiyor."

Sözleri beni daha çok tahrik ederken bacaklarımı omzuna yerleştirdi, bir eli memelerimin üzerinde gezerken diğeriyle bacaklarımı okşadı.

En sonunda ikimiz de doyuma ulaştığımızda Rae inleyerek kendini yanıma bıraktı. Bir süre sadece yan yana uzandık, ikimizin de nefes alışverişlerinin düzene girmesi için bu araya kesinlikle ihtiyacımız vardı.

Dilim damağım az önce yaşadığımız yoğun anlardan dolayı kurumuştu. Yataktan kalkıp odadaki testilere gitmeye çalıştım ama Rae beni kolumdan tutarak buna engel oldu. "Nereye?"

Bakışları yeniden insansı haline dönmüş olsa da parlamaları henüz tam olarak sönmemiş gibiydi. Dilimi dudağımda gezdirdim. "Susadım," dedim.

Çıplaklığını gizlemeye bile gerek görmeden ayağa kalktı. "Ben getiririm," dedikten sonra testilere gitti ve elinde küçük bir testiyle yatağa

geri döndü.

Ben kana kana su içerken gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmadı. Testiyi yatağın kenarına bıraktım. "Bana neden öyle bakıyorsun yanlış bir şey mi yaptım?"

Rae uzanıp suratımı sevdi, ağzımın kenarından akan bir damla suyu parmaklarıyla sildi. "Bir daha sakın gitme Mara," dediğinde sesindeki hüznü gizleyemedi. "Sen gittiğinde parçalanıyorum sandım."

Titredim.

Üşüdüğümü düşünerek Kirke'nin dokuduğu battaniyelerden birini omuzlarıma sardı. "Ocağı yakmamı ister misin?"

Parmaklarımı battaniyede gezdirdim ve kendime engel olamadan ağlamaya başladım. Rae beni ağlatan şeyin ne olduğunu anlamak için zihnimde gezinmek yerine bana sarıldı. Çenesini başıma dayadı.

Kafamı kaldırıp ona baktım ve aylardır onun okumaması için zihnimin dehlizlerine hapsettiğim o soruyu ona sordum. "Benim için öldün değil mi?"

Nefes almayı bıraktı, sadece bana baktı. Sadece gözleriyle değil ruhuyla da baktı. En sonunda, "Bunu nasıl anladın?" diye sordu. Ağlamam şiddetlenirken suratımı ellerimde kapatmaya çalıştım ama bana engel oldu. Çenemi kavrayıp beni ona bakmaya zorladı. "Bunu nasıl anladın Mara?"

"Bazen bana öyle şeyler söylüyorsun ki hissettim. Gerçek olmamasını umdum ama hissettim." Durdum, dudaklarımdan elimde olmadan bir kez daha onun şarkısı döküldü. "Fısıldadı gökteki kartal öbür kardeşe, sapla hançeri göğsüne diye. Sapla ki öldüremesin seni, dökemesin kanını titanların üzerine. Yer yok aynı zamanda ikinize de, gün mutlaka boğulur gecede. Ve öldürdü onu güneş bir kez daha düşünmeden, sapladı hançerini tam göğsüne. Haykırdı tanrı öfkeyle, neden diye. Yükseldi Apollon'un öfkesi Rae'nin üzerinde, cevap verdi ona ben yaşayayım diye."

Yataktan ondan uzaklaşmaya çalıştığımda bu sefer bana engel olmadı. Sırtımı duvara dayadım ve ona baktım. Beni ürkütmekten korkar gibi sakince, "Zeus öbür zamanda hala hayatta olan parçamın ölmesi karşılığında sana hayat vereceğine söz verdi. Güçlerimin yarısı da ruhumun yarısı da öldü Mara ama sen buna değersin," dedi. "Tekrar doğacağını bilsem her şeyimi verirdim."

Ellerimle ağzımı kapatarak çığlığımı bastırdım. "Bu yüzden doğdum ben, sen bana yarını verdiğin için doğdum." Bu benim taşıyabileceğimden de

ağır bir yüktü. "Ben sana hiçbir şey vermemişken senin bana bu kadar çok şey veriyor olman haksızlık." Sözlerime devam edemedim, nefesi kesildi.

Rae yatakta dizlerinin üzerinde bana yaklaştı. "Mara, bana bak, lütfen bana bak." Kafamı kaldırıp ona baktım. "Sen benim bir parçamsın, bana verebileceğin, birinin bana verebileceği en önemli şey bu."

Kafamı iki yana salladım. "Ama sen öldün."

"Ama sen de doğdun, beni bırakmayıp yeniden doğdun." Ellerimi sıkıca tuttuğunda parmakları buz gibiydi. "Troya'nın talihsiz aşıkları," dedi fısıltıyla. "Sen öldüğünde halkım bizi böyle andı. Şimdi yanımdasın, bu her şeye bedel."

Hangi noktada yeniden öpüşüp sevişmeye başladığımızı bilmiyorum. Ama birbirimize dokunurken, birlikte hareket ederken ruhumun parçalandığını ve onunkiyle birleştiğini hissediyordum.

Rae gözyaşlarımı elleriyle tek tek sildi, kendini bana bastırır ve içimde hareket ederken bir an olsun beni öpmeyi bırakmadı.

Troya'nın talihsiz aşıkları diye düşündüm kollarında uzanırken, acaba bir gün kendi ellerimizle bunu yıkabilecek miydik?

☽☆☽

Sabah olduğunda Rae beni bir an olsun gözünün önünden ayırmadı. Tuniğimi giyinmemi izledi ve hazır olduğumda benimle birlikte Kirke'nin salonuna yürüdü. Sanki beni gözünün önünden ayırırsa yine aynı şeyler yaşanacakmış gibi sürekli tetikteydi.

Salona girdiğimizde herkes oradaydı. "Günaydın," dedim ama kimse bana cevap vermedi.

Gözlerimi odada gezdirdim, herkes kaskatı bir şekilde birbirini izliyordu. Kirke bile tezgahının başında otursa da hiçbir şey yapmıyor, sadece ipliklere bakıyordu.

Rae'nin bedeni gerildi, sırtı dikleşirken suratı tehlikeli bir hayvan gibi kasıldı. "Hayır," dedi öfkeyle.

Karr dirseklerini dayadığı masadan kalkıp bize doğru ilerledi. Rae'ye döndüm. "Neler oluyor?"

Rae bir cevap vermeye kalmadan Helene pencerenin önünden ayrıldı ve elinde tuttuğu beyaz güvercinle bana doğru yürüdü.

Rae bir kez daha, "Hayır," dedi. "Ona hayır dediğimizi söyleyin." Dudaklarının arasından bir hırıltı çıktı.

Rae'nin bana bir şey anlatmayacağının farkına vararak Karr'a döndüm. "Neler olduğunu söyler misin?"

Karr Rae'nin onaylamayan bakışlarına rağmen kırmızı gözlerini bana çevirdi. "Apollon seninle görüşmek için çağrı yaptı," dedi beyaz güvercini işaret ederek. "Savaş daha başlamadan ateşkes teklif ediyor."

"Ne zaman?" diye sorduğumda Rae elimi sıkıca tuttu. "Ne zaman konuşmak istiyor?"

Helene kucağındaki güvercinin başını sevdi. "Hemen şimdi, şu anda sahilde sizi bekliyor."

Herkese selam arsız ölümlüler! Ay bu bölüm yetişsin diye son okuma yapamadım, hatam olduysa kusuruma bakmayın lütfen :(

KAOS GERİ DÖNDÜÜÜ! Küfür serbest alan tam olarak burası sksksks. Size dedim kötü günler kapıda diye....

Yarın Beyoğlu Sineması'nda Yediveren Yayınlarının etkinliği var :) Işıl Işık imzaya geliyor ben de yazarları olarak oradayım öhöm öhöm. Yolunuz düşerse bir arsız ölümlülüğünüzü alırım sjsksmdke Hepinizi çoooook seviyorum tanrıçalarım. Yorumlarda görüşürüz

-Kaos.

Bölüm 25, En Çok Güneşin Günahları Yakarmış

Bölüm 25, En Çok Güneşin Günahları Yakarmış

Bazı günler bunu yeterince hak ettiğimizi düşünürlerse sabah ayinlerinden sonra birkaç saatliğine de olsa sahile inmemize izin verirlerdi. Rahibeler bizi gözlerken ayinde giydiğimiz kara kıyafetlerimizi çıkartır, ince tuniklerimizle deniz koşardık. Hele bir de hava güzelse, dalgaların tenime vurduğu her andan zevk alırdım.

Yine de keyfimiz fazla uzun sürmezdi çünkü Penelop her seferinde öfkeyle peşimizden gelir ve elindeki sopayla bacaklarımıza vurarak su dizlerimizin üzerine geçtiği anda bizi tapınağa kadar sürükleyerek götüreceğini söylerdi. Yara izi güneşin altında acımasızca parlarken o bundan gurur duyarak kafasını kaldırırdı. Ben de her defasında aynı şeyi düşünürdüm, ona bunu yapan bir tanrıya nasıl olur da ibadet edebilirdi?

Tabi ki kısa sahil gezintilerimiz sırasında mutlak bir özgürlüğümüz yoktu. Boğulmamız yasaktı, eh, haliyle yüzmemiz de. Gülmemize ya da ağlamamıza izin yoktu. On yedi yıl on yedi ay ve on yedi gün boyunca sadece ona adanmış nefesler almamıza izin vardı. İnanmadığım tanrılar aşkına, ölmem bile yasaktı.

Ve tüm bunların tek bir suçlusu vardı.

Sunağın önünde duran heykeline bakıp ondan ne kadar nefret ettiğimi ilk defa düşündüğümde bunun son olmayacağını biliyordum. Hiçbir zaman onun gelini olmak istemedim, elimde olsa onlara göre kutsal sayılan bu görevi şehirdeki kızlardan birine verir, şehrin hemen dışındaki bağlarda günlük bir testi şarap karşılığında çalışırdım.

Söylememe gerek var mı bilmiyorum ama düşünmemiz de yasaktı. Sorgulamamız kabul görmez, bizden tam itaat beklenirdi. Ne bedenim bana aitti ne de ruhum. Benden önceki gelinlerin de böyle olmuştu benden sonrakilerin de böyle olacaktı. Ama belki de yaptığım büyük hata sayesinde benden sonra gelecek tüm genç kızların ağza alınmayacak kaderlerini de

değiştirmiş oldum. Artık gelin olmak yoktu, ona kurban olarak sunulmak yoktu.

Şehrimin kadınlarına her zaman olduğu gibi sırf kadın olmalarından kaynaklanan bedeller ödetilecekti ama bu artık onların ödemesi gereken bir bedel olmaktan çıkmıştı.

Şimdi ayağımın altında ezilen taşları hissettikçe o günlere yeniden dönmüş gibiydim. Ellerimin arasında Rae'nin parmakları vardı ama yine de Penelop'un sopası her an bir yerden şaklayarak üzerime inecek gibiydi. Deniz köpürüyor ve o köpürdükçe ben de nefretle geçen günlerime geri dönüyordum.

Sonra onu gördüm, Apollon'u. Ben onu gördüğümde onun da beni gördüğünü biliyordum çünkü yavaşça denizi arkasına alarak bize döndü.

Bugün kanatları yoktu. Bugün güneş yoktu. Altın defne tacı ve sade beyaz tuniğiyle sahilde kısa bir yürüyüşe çıkmış bir kral gibi duruyordu.

O bir kral değildi. O hiçbir şey değildi.

Bizi gördüğünde güneş gözleri hafifçe kısıldı, suratında memnuniyetsiz bir ifade belirdi. Açıkça bizi küçümsedi, bakışlarıyla sanki dengi olmadığımızı bize hatırlatmaya çalıştı.

Rae zihnimden seslendi. "Senin yeteneklerini çoktan öğrendi, gerekirse kullanmaktan çekinme." Omzum sanki Rae'ye kulak verir gibi karıncalandı, yıldızlarım açığa çıkmak için tenimin altını zorladı.

Apollon sahildeki kayalardan birine oturdu, ellerini hemen yanındaki başka bir kayaya dayayarak ağırlığını oraya verdi. Sanki onun huzuruna çıkmıştık ve o da isteklerimizden yakınıyor gibiydi. "İkizim ve Mara," dedi sakince, kelimelerin üzerinde oyalanarak. "Barış teklifimi kabul ettiğinizi görmek ne mutlu."

Rae'nin bedeni kasıldı. "Senin teklifini kabul etmedik, buraya sadece dinlemeye geldik."

Apollon son derece önemsiz bir ayrıntıymış gibi gözlerini devirdi. "Hatırlasana Rae, zavallı insanların büyük savaşlardan önce yaptığı görüşmeleri dinlerdik seninle. İkimiz de sonuçlarını çoktan görmüş olurduk ama yine de onları izlerdik. Umutları yıkılırken ben keyif alırdım ama sen her zamanki gibi o küçük insanlar için üzülürdün." Durdu, hiç acele etmeden ikimizi de süzdü. "Bu savaşın ise tek bir sonucu olmayacak, en ufak bir nefes alış bile başka geleceklere gebe."

Dişlerimi sıktım. Onun bu şekilde sanki sıradan bir muhabbetin ortasındaymışız gibi konuşmasından nefret ettim. İnsanlar ölecekti, kan

dökülecekti ama o dokunulmaz olduğunu düşündüğünden hiç yenilmeyeceğine inanıyordu. "Neden buradasın?" diye sordum.

"Lafı hiç uzatma mı diyorsun? Peki o halde." Duruşunu düzeltti, sırtını dikleştirdi. "Sizden bizim aramızdaki bu savaşa başlamadan son vermenizi istemek için geldim."

Ona cevap vermeye çalıştım ama Rae benden önce davrandı. "Mara seninle hiçbir yere gelmeyecek." Sesi cümlenin sonunda adeta patladı, gökteki bulutlar karardı. "Ne teklif edersen et onun senin kölen olmasına izin vermeyeceğim."

Apollon düşünür gibi bir süre ikimizi de süzse de suratı geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. "Benimle savaşın, benim yanımda." Doğrudan Rae'ye baktı. "Eski günlerdeki gibi şehrimize birlikte hükmedelim kardeşim."

Nefesimi tuttum. "Seninle savaşmak mı?" Kafamı salladım. "Bu söylediğine kendin inandın mı?"

Apollon ayağa kalkıp bize doğru yürüdüğünde Rae önüme geçti, gövdesiyle beni ondan gizledi. Apollon birkaç adım atıp durduğunda bizimle ters düşmek istemediğini anladım. "Bir düşünsenize, üçümüz birlikte yenilmez oluruz." Gülümsemesi giderek tiksindirici bir hale büründü. "Zeus bile önümüzde duramaz."

"Önce aramızdaki savaş dedin şimdi de senin yanında yer almamızdan bahsediyorsun," dedim söylediklerini aklımda tartarak. "Seninle tam olarak kiminle savaşmamızı istiyorsun?"

Apollon sessiz kaldığında Rae onun yerine cevap verdi. "Herkesle," dedi bir çırpıda. "Onunla savaşarak bütün tanrıların sonunu getirmemizi istiyor."

Bu düşünce tüm tüylerimi diken diken yaptı. Benim zamanımdaki tanrıların canı Tartarus'a ama bu zamandakileri, özellikle de Karr'la Tara'yı düşündüğümde midem bulandı.

Apollon ellerini iki yanına açtı. "Elimizde Mara gibi bir güç olduğu sürece hepsini dize getirebiliriz." Güneş gözleri parlayıp söndü. "Mutlak güç olarak hüküm sürebiliriz."

"Sen bir canavarsın," diye fısıldadım ona. "Senin her zaman kötü biri olduğunu düşünmüştüm ama aşağılık bir yaratık olduğundan haberim yoktu."

Apollon'un kanatları bir anda açıldı, öfkeyle dikleştiler.

Rae'nin karanlık gölgesi titreşerek etrafa yayıldı. "Konuşmamız sona erdi," dediğinde tepemizdeki bulutlar da kabardı, yeni bir fırtınayı haber

vermek ister gibi titreştiler.

Biz Apollon'dan uzaklaşamadan karşımıza dikildi, gözleri öfkeyle yanıp söndü. "Benim konuşmam bitmedi."

Öfkem somutlaşarak midemden boğazım yükseldi. Gümüş dumanım bedenimden benim iznim olmadan çıktı, Apollon'un etrafını sararak kanatlarına dolandı. "Gerçekten nasıl bu kadar kötü olabildiğini bilmek isterdim."

Dumanım kanatlarından girip Apollon'un içine dolarken görüşüm bulanıklaştı, zihnimdeki her şey uçup gitti.

Sonrasında ise ben artık ben değildim, oydum. Onun zihninde onun anılarındaydım ve güneşte kopan bir fırtına gibi öfkeliydim. Benliğim geri çekildi ve tamamen ona dönüştüm.

Anlatır insanlar benim hakkında bildiklerini, sormaz ama hiçbiri, bana ettiklerini.

Ben Apollon, doğudan doğan, batıdan batan.

Ben Apollon, güneşin prensi, gecenin ikizi.

Ben kibirli bir tanrıyım, yaptıklarımdan hiçbir zaman pişman olmadığım gibi hiçbir zaman da pişman olmayacağım. Ben, yapılması gerekeni yaptım. Kabul, bazı anlarda haddimi aştım ama sonsuz bir ömür göz önüne alındığında bunları hata olarak değil de küçük aksaklıklar olarak değerlendirmeyi öğrendim.

Yaratıldığım anda bir tanrı, bir prens olduğumu biliyordum. Hiçbir zaman ben kimim ya da kim olmalıyım diye sorgulamadım kendimi. Buna gerek yoktu çünkü, gözümün önünde üç kardeşim, tahtımın altında yüzlerce tanrı uzanıyordu.

Ben Apollon, güneşin aydınlık yüzü ama gecenin uğursuz düşmanıyım.

Benim hikayem öyle kolay anlayabileceğin bir hikaye değil Mara. Beni anlamak istesen bile anlayamayacağını çünkü çoktan gecenin karanlığında kendini bulduğunu biliyorum.

Ama ben aydınlığım. Hepinizin içinde ihtiyaç duyduğu o aydınlık benim. Bir insanın aydınlık varken neden karanlığa ihtiyacı olsun ki?

Sor bana Mara, neden bu kadar kötüsün diye sor. Ama ben de sana bir soru sorayım, peki kötü dediğin aslında ne diye. Buna verecek bir cevabın yoksa bırak konuşayım.

Tüm tanrılar şahit ki sonsuz hayatım boyunca en çok onu sevdim, Rae'yi, ikizimi. Onu sevmemem nasıl mümkün olsun ki zaten, aynı ruhtan üflendik, aynı enerjiden var edildik.

Ama herkes onu benden daha çok sevdi Mara, Olympos'un merdivenlerinden yürümüş, tapınaklarımıza yüz sürmüş herkes onu benden daha çok sevdi. Gece gündüzden daha çok sevilir mi hiç? Sevilir. Sevdiler.

O da sevdi, Daphne. Ah, Daphne.

Belki de onun gidişinin ardından gerçekten hiçbir zaman sevilmediğimi anladım. Belki de onun gidişi bana bu yüzden lazımdı, gerçekleri görmem için.

Bu hikayeyi mutlaka biliyorsundur Mara, en azından sana anlatılan şekliyle. Eros'la girdiğim bir münakaşanın ardından beni sihirli okuyla vurarak nasıl o güzel kıza aşık ettiğini, Eros'un diğer okunun ise ona isabet ederek onu beni asla sevmeyecek bir kadına dönüştürdüğünü. Benden kaçışını ve en sonunda kendini defne ağacına dönüştürmesini izlememi. Belki acı içinde defne yapraklarından kendime taç yaptığımı ve o tacı hiç çıkartmadığımı da duymuşsundur.

Yalan. Anlatılanların hepsi yalan.

Eros benim dengim değildi bir kere, onunla bırak münakaşaya girmeyi ona kafamı çevirip bile bakmazdım. Benim dengim gerçek tanrılardı, Olympos'un asıl hakimi olan babam ve yuvaları bulutlar olan soylu kardeşlerim.

Sana gerçek hikayeyi anlatacağım, Mara. Anlatacağım ki en azından benim hakkımda atılıp tutulan yalanlardan biri gerçeklikle nihayet buluşsun. Sana bu hikayeyi anlatacağım çünkü her kötülüğün bir nedeni olduğunu bilesin.

O zamanlar çok gençtim; toydum ve gözüm de şimdiki kadar kara değildi. Tek istediğim müzik yapmaktı. Parmaklarım lirimin tellerinde gezinirken gözlerimi kapatır, güneş batana kadar da bir daha açmazdım.

Bir gün havada o kadar uzun süre kalmıştım ki sonrasında o güne gün dönümü demeye başladılar. En uzun gün, Apollon'un günü. İşte o gün gökten indiğimde ikizim beni tapınağımızda bekliyordu. O zamanlar Troya daha kurulmamıştı, küçük bir şehir devletinde ilk tapınaklarımızdan birindeydik. Bizi daha birbirimizden ayırmamışlardı, onu benden daha çok sevmeye başlamamışlardı.

Heykelimizin önünde oturmuş, göğe bakıyordu. İkiz tanrılar heykeli, gün ve gecenin birlikte koştuğu o nadide heykel. O heykele sonrasında ne oldu bilmiyorum ama bugün bile nerede olsa gider onu bulurum. Saklar mıyım yoksa onu yok eder miyim bilmiyorum ama onu mutlaka bulurum.

Gözlerini göklerden indirip benimkilere diktiğinde bakışlarında daha önce hiç görmediğim uğursuz bir ifade vardı. "Ne oldu?" diye sordum ona lirimi tapınağın sütunlarına dayarken. "Bir şey görmüşsün, kötü bir şey."

Rae'yle bizim kehanetleri görme şeklimiz birbirinden farklıydı. Ben ihtimalleri görürdüm; olabilecekleri ve olamayacaklardı. Rae ise gerçeğin doğrudan kendisini görürdü, ihtimalleri olmaksızın. Bu yüzden birbirimize ihtiyacımız vardı; ben onu ihtimallerle yumuşatır o da beni gerçeklerle yola sokardı.

Gün ile gece.

Apollon ve Rae.

Sırtını dikleştirdi. "Ondan uzak dur," dedi lafı hiç eğip bükmeden. "O kızdan uzak dur."

Kaşlarımı çattım, ben onun gibi zihin okuyamadığım için onun bana bir cevap vermesini bekledim ama sözlerine devam etmedi. En sonunda sabırsızlanarak, "Hangi kızdan bahsediyorsun?" diye sordum.

Gözleri parladı, evrenleri yanıp söndüğünde benim gözlerimdeki güneş de ona aynı şekilde karşılık verdi. Bir kız vardı, evet. Bal gibi saçlarıyla yemyeşil bir çayırda koşan bir kız. Tuniği o koştukça bacaklarını açığa çıkartıyor, beyaz teni güneşimin altında parlıyordu.

Rae'nin bana gösterdiği görüsüne karşılık başımı salladım, sunaktaki testilerden birini alıp ikimize de birer kadeh şarap doldurdum.

Rae kadehini benden alırken yüzüne baktım. "Anlat bana kardeşim, neden bu kızdan uzak durmalıyım?"

Rae bir an bile tereddüt etmeden, "O kız bizim seninle sonumuzun başlangıcı olacak," dedi. "Bunu ne kendine ne de bana yap."

Pekala, Rae'nin her kehaneti kesin çıkacak diye bir şey yoktu. Bu yüzden dudaklarımı kadehime dayayıp şarabımdan büyük bir yudum alırken söylediklerini pek de umursadığım söylemez. Hem, birbirimize sırt dönecek olsak ben de bunu göremez miydim?

Göremedim ama neden göremediğimi sana sonra anlatacağım, sebebini öğrenince çok eğleneceğine eminim.

Her neyse, o kız oydu, Daphe'ydi. Göklerdeki yerime geri döndüğümde onu görür görmez aşık oldum. Ama buna sebep olan Eros'un o aptal oku değildi.

Buna sebep olan kızın Rae'ye olan aşkıydı. Evet, doğru duydun bana. O kız senin biricik tanrına aşıktı.

Ben o kızın aşık olma şekline aşık oldum. Her gece dizlerinin üzerine çöker, Rae'nin ona gelmesi için dualar ederdi. Rae ona hiçbir zaman aşık olmadı ama kız da ondan vazgeçmedi.

Bir gece kızı ziyaret etmeye karar verdim. Benim Apollon olduğumu bilebilecek hali yoktu ya, o sadece heykellerine baktığı, dualar ettiği tanrıyı biliyordu. Ama bilirsin, heykellerde hepimiz birbirimize benzeriz.

Ben de kızın yanında gittim ve ona kendimi tanıttım. "Ben Rae, benim için ettiğin duaları duydum," dedim bir an bile düşünmeden.

Kız aşkla dizlerinin üzerine çöktüğünde onu kaldırdım ve öptüm. Ona aşıktım, benim için önemli olan tek şey buydu. Onunla seviştim, günlerce seviştim. Ama en sonunda benim o olmadığımı anladı. Ben o değildim, ben onun aşık olduğu o tanrı değildim.

Daphne bunu anlar anlamaz benden kaçmaya başladı. Ben onu yakalamaya çalıştıkça diğer tanrılar sırf eğlencesine önüme setler çektiler. Özellikle Artemis ve Tara, benim güzel kardeşlerim onu kaçarken ay ışığında gizlediler.

Ama onu en sonunda buldum. Bir uçurumun kenarında, elleriyle yüzünü kapatıp ağlarken buldum. "Yalvarırım yaklaşma bana," dedi ağlayarak ama onu dinlemedim.

Ona doğru bir adım attım, geriye doğru bir adım attı.

Daphne aşağı o kadar hızlı düşmüştü ki kanatlarımı açıp onu kurtarmayı bile düşünemedim. Kendime gelmem birkaç saniye sürdü ama iş işten geçmişti. Onun cansız bedenini görmek için uçurumun kenarından baktığımdaysa daha önce hiç görmediğim bir ağaç gördüm. Aşağı indim, yapraklarına dokundum. Daphne yani defne dedim o ağaca, onun hatırası için.

Yapraklarından kendime bir taç yapıp taktım ama sanıldığı gibi ona olan aşkımdan değil. Öfkemden, ikizime olan nefretimden taktım. İşte o anda herkesin aslında onu sevdiğini anladım. İkiz tanrıların az sevileni, saygı duyulmayanıydım ben. Defnenin yaprakları bile bana olduğundan daha çok ona yol gösterdi.

Rae, günümü bölen gece. Savaşın ardından bile tek parça olarak kalmayı başaran o ölümsüz tanrı.

İşte o gün ben o ağaca bakarken Zeus belirdi arkamda, burun kıvırarak kızın dönüştüğü şeye baktı. "Yazık olmuş," dedi dümdüz bir sesle. "O senin gerçek aşkındı."

Babamın sözleri zihnimin içini kavururken onun yaratıldığımız anda Rae'yle bana verdiği hediyeyi de öğrenmiş oldum. Gerçek aşklarımızı bulana kadar onlarla ilgili hiçbir kehanet bize gelmeyecekti. İki oğlunun da kendisi gibi kadınların peşinde koşmasındansa aşkı bulduklarında onunla dolmasını tercih etmişti.

İşte o zaman kader tanrıçalarının yanıldığı anladım. Rae yalnızlıkla lanetlenmemişti, sen doğacaktın. Ne zaman doğacaktın bilmiyordum ama bu bir gün mutlaka olacaktı. Zeus belki de bunun için hediyesini ifşa etti bana, bileyim diye. Bileyim de buna ona ödeteyim diye.

Bu yaptığım kötülüklerden ilki, yapacaklarımı ise sana anlatmayacağım.

Ama şunu bil ki, yüzlerce yıl gelmeni bekledim Mara, kısasa kısas için yüzlerce yıl bekledim. Seni de onu da kendi günahlarımla yakacağım çünkü en çok güneşin günahları yakarmış.

Git şimdi, dön ona. Seni şu anda öldürüp tüm eğlenceyi bozmadan önce kaç benden.

Apollon'un emriyle yeniden Mara olduğumda dizlerimin üzerine çöktüm, sahildeki taşlar dizlerime battı. Apollon benden uzaklaştı, yeniden kayanın üzerine oturdu.

Rae beni kucaklayıp Kirke'nin evine doğru taşımadan önce ona son bir kez baktım, zihnimin içine fısıldadı. "Son kez öleceksin ve bunu bu kez ben yapacağım."

Herkese selam arsız ölümlüler! Keyifler nasıl bakalım??? Benim berbat, aranızda bilenler var her gün hafta sonu da dahil baronun katılım zorunlu eğitimi var, gebermek üzereyim. Baya bildiğiniz alakasız anlarda buradayım butonu falan çıkıyor dofıpd.

Bölüm kısaydı özellikle kısa olmasını istedim. Apollon'un ağzından ona kendini anlatma fırsatı vermektense sadece çıkış noktasını görmenizi istedim, devamında ise anlatacağım hiçbir şey bu bölümün önüne geçmesin dedim. Ne biçim cümle kurdum be dkfındşi

Müjdemi de isterim, LETHE dün itibariyle baskıya girdiiiiii! Ay sonu raflardayız. Dediğim gibi aynı evrende geçtikleri için size biraz yardımcı olabilir :)))))

Çooooooook konuştum. Eh, cumartesi zaten beraberiz. Ondan önce de yorumlarda. Normalde her paragrafa dönüyorum ama geçen haftalarda lethe revizesiydi bölüm yetiştirmeydi bir kısmına dönemedim. Nolur beni bunun için daha az sevmeyin :(

-Kaos.

Bölüm 26, Sonsuzluk Kadar Seviyorum

Bölüm 26, Sonsuzluk Kadar Seviyorum

Kirke'nin ocakta yaktığı gür ateşle ısınan küçük odasına geri döneli birkaç saat olmuştu. Rae Karr ve Tara'ya Apollon'un bana gösterdiklerini anlatmak için fırtınayla kavrulan adada bir yürüyüş teklif etmiş, Helene ve Naia ise banyo yapmak için Kirke'nin hamamına gitmişlerdi.

Şimdi odada Kirke'yle yalnızdık. Odada sadece ocaktan gelen ateşin çıtırtıları ve Kirke'nin tezgahından yükselen birbirine sürten iplerin sesi vardı. Sessizlik o kadar can sıkıcıydı ki konuşma ihtiyacı bir el gibi boğazıma sarılmıştı. "Dokuduklarını sonra ne yapıyorsun?"

Kirke bugün kalın bir tunik dokuyordu ve sabah başladığı işini neredeyse yarılamak üzereydi. Bakışlarını tezgahından bir an bile ayırmadan, "Bir kısmını adama gelen ziyaretçilerden sevdiklerime hediye ediyorum," dedi. "Kalanını ise," Parmaklarından biri tezgahtan ayrılıp yanan ocağı işaret etti. "Orada yakıyorum."

Ateş sanki yakmanın ne demek olduğunu anlarmış gibi biraz daha güçlendi, hafifçe tısladı. "Yakacaksan neden dokuyorsun?"

Kirke'nin tüm dikkati tezgahından bana yöneldi. "Sonsuz bir hayatım var Mara, hepsini saklamaya çalışsam bana bu ada yetmezdi." Kelimeler ağzından dökülür dökülmez onun ne kadar yalnız olduğunun bir kez daha bilincine vardım. Sonsuz bir hayatta sonsuz bir yalnızlığa mahkum olmuştu. Belki de bunu kendisi tercih etmişti, kim bilir.

Ben ona cevap vermeyince Kirke bir kez daha konuştu. "Bana neden anneni almaya gitmediğimi sormayacak mısın?"

Zihnimde gezinip duran Rae şahidim bunu yüzlerce kez düşünmüştüm. Uygun bir anı bekleyip onunla konuşmak, atam olmasının benim için ne demek olduğunu kavrayabilmek istemiştim. Ama ne o doğru an gelmişti ne de Kirke bu sohbeti başlatmaya hevesli görünmüştü. Bu yüzden yeniden Troya'ya dönmeden önce bir fırsatını bulursam sormaya, bulamazsam da kadere bırakmaya karar vermiştim.

Yüzümü ondan tarafa döndüm. "Bir sebebin olduğuna inanmak istiyorum."

Kirke başını sakince sallasa da yeşil gözlerinde öfkenin ilk kıvılcımları canlandı, dudakları düz bir çizdi halini aldı. "Onu kollarımın arasında sadece birkaç saat tutabildim, babası yeniden denize açıldığında elimden gidişlerini izlemekten başka bir şey gelmedi."

Ayağa kalktı, küçük odada dolaşırken biraz daha o tezgahın önünde otururşa kendini kaybedecekmiş gibi görünüyordu.

Birlikte üç ay boyunca karışımlar hazırladığımız ahşap masanın arkasına geçti, ellerini onun aşınmış yüzeyine sürttü. "Burası benim hapishanem," derken sesi elleriyle hazırladığına şahit olduğum zehirler kadar acıydı. "Tanrılar aşık olanları cezalandırır. Zamanında ben de aşık oldum ve cezam da sonsuz hayatımı bu adada sürmek oldu." Koyu renk kaşları çatıldı, hiç yaşlanmayacak suratı kederle buruştu. "Bir noktadan sonra da bir seçim haline geldi. İnsanlar da tanrılar da beni kırdı Mara."

Ayağa kalkıp ona yaklaştım. Bana bir şey söylemesine ya da benim ona bir şey söylememe ihtiyaç yoktu. Kollarımı ona uzattığımda bana sıcak bir kucaklamayla karşılık verdi. Ben de onun gibi yıllarca hapis hayatı yaşamıştım. Onun sonsuz kahrıyla ölçüşemezdim belki ama sarılacak birine ihtiyaç duymanın ne demek olduğunu iyi biliyordum. "Teşekkür ederim," dedim ona suratımı omzuna gömerken. "Benim için yaptıklarını nasıl geri öderim bilmiyorum."

Kirke suratımı ellerinin arasına aldı, ince parmaklarıyla elmacık kemiklerimi sevdi. "Senin benim kanımdan olman lazımdı Mara, önceki hayatında sana Rae'yi daima koruyacağıma söz vermiştim, elimden bu kadarı geldi."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. "O zaman da tanışıyor muyduk?"

"Sana bir şey olursa Rae'yi her zaman korumam için bana yemin verdirdin. Persophone senin yeraltı dünyasında olmadığını Hades'ten önce bana söyledi. Henüz hiçbir tanrı senin ölüme hapsolmadığını öğrenmeden önce seni aradım ve buldum. Doğumunu öğrendim, kimin çocuğu olacağını, annenin kimin çocuğu olacağını öğrendim." Gülümsedi, biraz önce öfkeyle yanan gözleri yumuşadı. "Sözümü tuttum, sen geri dönene kadar tanrına çok iyi baktım."

Bana bir kez daha sarıldı ama bu sefer çabucak benden ayrıldı ve hiçbir şey olmamış gibi yeniden dokuma tezgahının önündeki iskemlesine döndü. Tezgahtan bir ip çektiğinde Rae içeri girdi.

Rae aramızda geçen bütün konuşmayı çoktan zihinlerimizde okumuş olsa da bir şey demedi, yalnızca Kirke'nin arkasına geçip elleriyle omzuna dokundu. Rae ona sadece, "Teşekkür ederim," diye fısıldasa da Kirke onun söylenmemiş bütün sözlerini bilerek titredi.

Rae ondan uzaklaşırken tezgahından gözlerini bile ayırmadan, "Gitme vaktiniz gelmedi mi artık?" diye sordu.

Rae anlayışla başını salladı. "Geldi." Bana döndü, herkesin özellikle biz bu konuşmayı yapalım diye ortalıklarda görünmediğini anladım. "Troya'ya dönmeye hazır mısın Mara?"

Ona gülümsedim, bana uzattığı ellerini tutmadan hemen önce, "Eve dönmeye hazırım," diye cevap verdim ona."

☽✩☽

Troya'nın kapılarına ulaştığımızda Helene durdu, derin bir nefes alarak altın işlemeli büyük kapıya baktı. İçimdeki güç ben ona engel olamadan Helene'nin zihnine sızdı ve onun gözlerinden geçmişi gördüm.

Helene yine aynı kapının önünde duruyordu ama gülümsediğini biliyordum. Kalbinin hızlı atışını kendi kalbimin atışı gibi hissediyordum. Kapıdaki altından güneş ve ay işlemelerine bakarken umutluydu, hayatından da ellerini sıkıca tutan sevgilisi Paris'in aşkından da umutluydu.

Helene Paris'e döndüğünde onun gözlerinden efsanevi Troya Prensini gördüm. Aşkıyla dünyamızın gördüğü en kanlı savaşı başlatan, benim zamanımda bir şehrin düşüşüne neden olan Paris'i gördüm. Kahverengi kıvırcık saçları ve güneşte parlayan koyu renk gözleriyle aşıkların lanetli prensini gördüm. Helene'ye gülümsediğinde kapı onlar için açıldı, binlerce kişi onları coşkuyla karşıladı.

Önlerinden temkinli adımlarla başka bir adam yürüyerek şehre girdi, insanlar ona "Hector!" diye bağırdı. Hector durmadı, ölümüyle kendinden sonraki tüm Troya Krallarına ismini verecek bir savaşçının azametiyle yürümeye devam etti.

Helene başını havaya kaldırıp onlar için havaya uçurulan güvercinleri ve başlarından aşağı uğur getirsin diye dökülen buğday tanelerini izledi. Mutluydu Helene, artık Spartalı Helene değil Troyalı Helene olmuştu.

Helene başını sallayıp omuzlarına bir hançer gibi sallanan anılarından kendini kurtardığında elimi ona uzattım. Naia da sanki onun ne düşündüğünü biliyormuş gibi onun öbür elini sıkıca tuttu.

Şehrin kapıları açıldı, ilk gözcüler açığa çıktı. Rae öne doğru bir adım attı ve Helene'ye nazikçe gülümsedi. "Evine yeniden hoş geldin Troyalı

Helene," dedikten sonra yana çekilip üçümüze de geçmemiz için izin verdi.

Helene buz gibi gözleriyle şehre doğru temkinli bir bakış atsa da duygularını gizlemeyi başardı, sırtını dikleştirdi. Şehre adımını ilk defa attığı günkü gibi coşkuyla karşılanmadı ama yine de düşmanca da karşılanmadı. O artık Troya için sıradan ama kabul gören biriydi. Belki de kimse onun gerçekte kim olduğunu bilmiyordu ama arkasında iki askerle birlikte sokağın ortasında bekleyen Hector onun kim olduğunu çok iyi biliyor gibiydi.

Troya Kralı gülümsedi. "Troyalı Helene," diyerek onu selamladı.

Helene ellerimizden kurtulup bir adım önce çıktı, şaşkın bakışlarla Hector'u inceledi. "Hector?" Kaşlarını çattı, gözleri kararsızlıkla Rae'ye döndü. "Gerçekten de ona benziyor."

Hector'un kahverengi gözleri içten gelen bir anlayışla kısıldı. "Tanrı Rae de her zaman gerçek Hector'a ne kadar benzediğimi söyler. Umarım bir gün ben de onun gibi şanlı bir asker olabilirim."

Helene'nin suratından bir gölge geçti, yeniden anılara dalıp gittiğini bilsem de zihninden uzak kalmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Karr arkadan, "Kurt gibi acıktım, karşılama bittiyse şölen kısmına geçsek mi?" diye söylendiğinde Helene tamamen geçmişinden kurtulur gibi oldu ve Hector'a son bir bakış daha attıktan sonra yürümeye devam etti.

Ama yine de o önümde yürürken onun nasıl bir geçmişin altında ezildiğini hissedebiliyordum. Bu toprakları kana bulamıştı. O aşkıyla insanların kanını dökmüş, ben de aşkımla o kanı tanrıların kanıyla parlatmıştım. Ama ikimiz de aynı günahla yıkansak da Troya evimiz olmaya devam etmişti.

Çoğu insan tanrıları karşılamak için sokaklara döküldüğü için Hector'un sarayına çıkan merdivenlere ulaşmamız bir ömür sürmüştü. Hector bizim için çoktan ziyafet sofrası hazırlattığını, Nestor'un bizi içeride beklediğini gururla söyleyerek merdivenleri en önde çıkmıştı.

Naia durmuş hayran hayran Rae'nin devasa heykellerini izlerken Karr onun yanına yaklaştı, omzunun üzerinden eğilip, "Kibirli piçin teki değil mi?" dediğinde Naia utanarak başını eğdi.

Tara onaylamadığını belli ederek başını iki yana salladı, büyük bir zarafetle merdivenleri çıkarken, "Aslında tam sana göre bir hareket," diyerek ona laf çarptı. "Sparta'ya döndüğünde sen de kendine bir heykel diktirsen iyi olur."

Karr gevşek gevşek güldü. "Aslında iyi fikir, belki de senin de bir heykelini yaptırırım Tara." Merdivenleri hızla çıkıp Tara'ya yetişti, parmaklarını hafifçe omzuna sürttü. "Belki de eskiden olduğu gibi önümde diz çöktüğün bir anı ölümsüzleştiririm."

Tara Karr'ın dokunuşu ateştenmiş gibi ondan uzaklaşıp saraya girerken Rae bana arkadan yaklaştı. "Sadece ilk içkiler bitene kadar duralım, sana göstermek istediğim bir şey var." Sıcak elleri belime dolanıp beni yönlendirirken parmak uçlarım heyecanla ve beklentiyle kıvrıldı.

Peki, sadece bir kadeh, buna dayanabilirdim.

☽☆☽

Buna kesinlikle dayanamazdım çünkü Tanrıların cezası Karr sünger gibi içiyordu. Önümdeki kadeh hiçbir zaman boşalmadı çünkü ben ne zaman kadehi yeni bir yudum için dudaklarıma götürsem Karr uzanıp koca elleriyle kadehi elimden alıyor, kendi ağzından aşağı döküyordu.

Rae şenlik sofrasında benden uzakta bir köşede Nestor'la sohbet ediyordu. Nestor'un bir deliye ya da dâhiye ait olabilecek gözleri masada dolandı, Naia'nın üzerinde durdu. "Seni yetiştirmek istiyorum," dedi ona lafı hiç uzatmadan. "Kızlarımdan ders alırsan kısa sürede seni bir zehir ustası haline getirebilirler."

Naia hiç dokunulmamış şarabı Karr tarafından önünden alınırken dönüp bana baktı. "Özgürsün," dedim ona ve güven verircesine gülümsedim. "Savaşa katılmakta da katılmamakta da özgürsün. Katılacaksan da bunu ne şekilde yapacağın tamamen senin seçimin."

Naia'nın yumuşak kahverengi gözleri kararlılıkla parladı. "Savaşmak istiyorum," dedi ve başını salladı, kararını hem kendine hem de bize kanıtlamak ister gibi, "Öğrenmek istiyorum," diye ekledi.

Karr, Helene'nin şarabına uzandı ama Helene sert bir hareketle onun eline vurdu. "Yavaş ol savaş tanrısı, taşkınlık çıkartma."

Karr kırmızı gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırdı. "Sparta'dayken bana her gece dua ederdin, tanrına bir kadeh şarabı fazla mı görüyorsun?"

Helene gözlerini devirdi, kadehini sıkıca tuttu. "O kadın artık öldü," diye mırıldandıktan sonra şarabını kafasına dikti.

Daha fazla dayanamayarak, "Rae," diye seslendim ona zihnimden. "Bana ne göstereceksin?"

Masanın öbür ucundan sanki bunu beklermiş gibi ayağa kalktı. "İzinizle," dedikten sonra bana elini uzattı.

Sonunda Karr'ın tüm masanın üzerinden geçtiği ziyafetten kurtulduğum için mutlu olarak ayağa kalktım ve elini tuttum.

Karr arkamızdan, "İyi eğlenceler," diye seslendiğinde ona aldırış etmeden ziyafet salonundan çıktık.

Kapıdan çıktığımızda sarayın tüllerle dolu koridoruna adım atmayı beklesem de öyle olmadı. Troya'nın dışındaki zeytin bahçelerinden birindeydik ve ağaçların altında bizim için hazırlanmış bir yer sofrası vardı.

Şaşkınlıkla Rae'ye döndüğümde gülümsedi. "Tanrı olmanın da bazı faydaları var." Rae yere oturduğunda bacaklarını uzattı, elleriyle kucağına vurduğunda lafını ikiletmeden bacaklarının üzerine yerleştim.

Çenesini boynuma gömerken sofradan bir üzüm alıp dudaklarıma götürdü. "Bugün özel bir gün Mara," dedi ve üzümü dudaklarımdan içeri iterken parmakları bir süre orada oyalandı.

Başımı çevirip ona baktım. "Öyle mi?"

Çenemi yavaşça okşadı, parmaklarını boynuma sürttü. "Evet," dedi fısıldadığında nefesi tenimde patladı. "Bundan birkaç bin yıl sonra insan bugünü sevgililer günü olarak kutlayacaklar."

Rüzgar estiğinde elimde olmadan titredim, Rae beni biraz daha yakınına çekti. "Daha kutlanması gerektiği fark edilmemiş bir günü mü kutluyoruz?"

Gülümsedi, gülümsemesi biraz sonra bana dokunacağının vaadiydi. "Tarihte ilk kutlayan aşıklar biziz," derken yutkundu. "Seni sonsuzluk kadar seviyorum Mara, bunu ancak bu şekilde ölçebilirim."

Kucağında hareket ederek yüzümü ona döndüm. "Sonsuzluk ölçülemez," derken suratına baktım, onun her ayrıntısını ezberlemek istiyordum.

Burnunu benimkine değdirdi. "Biliyorum," dedikten sonra yumuşak bir öpüşme için dudaklarını benimkilerle buluşturdu.

Öpüşmemiz kısa sürede ikimizi de yakarken kışın ortasında terlemeye başlamıştım bile. Rae'nin elleri tuniğimin üzerinden tenime gömüldü, beni kalçalarımdan tutup sertliğine bastırdığında parmaklarımla onu soyamaya çalıştım.

Birbirimizden ayrıldığımızda ellerimi onunkilere kenetledim. "Seni ölümden geri dönecek kadar çok seviyorum," dediğimde beni yeniden kendine çekti.

Daha fazla konuşmamıza gerek yoktu çünkü ikimiz de doğruları söylediğimizi biliyorduk. Birbirimizi sevmemiz için zihinlerimizde gezinmemize gerek yoktu. Birbirimiz için yaratılmış, aynı ruhla dövülmüştük.

Rae beni kucağından indirmeden tuniğimin üst kısmını sıyırdı, çıplak tenim yıldızlı kış gecesiyle buluştu. Garip bir şekilde üşümüyordum ama üşüsem de bunun bana engel olamayacağını biliyordum.

Rae kalçalarını sert bir şekilde yukarı kaldırdığında birleşmemizin hazzıyla boynuna sarıldım. Gözlerimi yana çevirecekken çenemi tutup göz göze kalmamızı sağladı. "Bana bak," dedi kalçamı tek eliyle kavrayıp beni aşağı yukarı hareket ettirirken. "Gözlerimde kendini gör."

Zihnime süzüldü, düşünceleri beni ele geçirdi.

Ritmini arttırdı, o hızlandığında kendimden geçmeye ne kadar yaklaştığımı fark ettim.

Çok güzelsin Mara, sen gerçekten güzelsin.

İnleyerek başımı geriye attığımda elini saçıma doladı ve bizi bir kez daha göz göze getirdi.

Ben senin nasıl içindeysem senin de ruhumun içinde olmanı istiyorum.

Öyleydim, lanet olsun ki öyleydim. Gözlerindeki evrenlerin kayışı içimdeki uzvunun kayışı gibi hızlanırken dizlerim üzerine uzandığımız örtüye sürtüyordu.

Rae saçlarımı çekerek suratımı onunkine yaklaştırdı, alt dudağımı sertçe ısırdı. İşte o zaman kendimi bıraktım ve ilk zevk dalgası beni çarptı. Ama Rae daha yolun başında olduğunu belli ederek güldü ve kıvrak bir hareketle beni altına alarak üzerime çıktı.

Gözlerimi gökyüzüne diktiğimde bir yıldız kaydı, aynı yıldız Rae'nin gözlerinde de kaydı.

Bana yaptığın bu işte, sen de benim içimdeki yıldızları kaydırıyorsun.

Ellerimi sırtına doladım ve sanki bu mümkünmüş gibi onu kendime biraz daha çekmeye çalıştım. Rae haykırarak kendi zevkinin doruğuna çıkarken ben de ona eşlik ettim.

İnanmadığım tanrılar aşkına, benim tamamen yoldan çıkartıyordu.

☽✩☽

Rae bir testi şarap bittikten sonra elinin tersiyle bileğimi okşadı. "İnsanlar sevgililer gününde sevgililerine hediye alacaklar." Sırtını dikleştirdi, boş kadehini tabağına bıraktı. "Benim de sana bir hediyem var."

Beklentiyle dudaklarımı birbirine bastırdım. "Nedir o?"

"Bir kehanet," dedi dudakları gülümsemeyle bükülürken. "Sen benden kehanetlerimi çalmadan önce görmüştüm."

Sustuğunda merakım o kadar artmıştı ki dayanamayarak, "Rae," diye söylendim.

Baş parmağını dudağımın kenarında gezdirdi. "Bu savaş nasıl bitecek bilmiyorum ama seni tanıyacaklar Mara." Baş parmağını tüm suratım boyunca gezdirdi. "Benim arsız ölümlüm olarak pek çok kadın tarafından tanınacaksın, şarkımı onlara anlatacak ve seni sevmelerini sağlayacaksın."

Ona inanmayarak kaşlarımı çattım. "Bunu nasıl yapacağım?"

Rae'nin suratında bilge ama sır vermez bir ifade belirdi. "Belki bir gün ölü tanrının şarkısını yazıya dökmenin bir yolunu bulursun ya da belki de bunu yapması için bir başka kadına ilham olursun."

Ayağa kalkıp bana elini uzattığında söylediklerinden hiçbir şey anlamasam da ona karşı çıkmadım. "Bu kesinlikle anlaşılmaz bir kehanetti," derken memnuniyetsizliğimi gizlemedim.

Rae omuz silkti. "Zaten senin anlaman için söylememiştim tatlı Mara."

Biraz yürüdükten sonra zeytin ağaçlarının arasında küçük bir göle ulaştık. Çok fazla bir alanı kaplamasa da suyu ay ışığının altında parlıyor, hayat dolu olduğunu belli ediyordu.

Rae durdu. "Sizin zamanınızda son Troya Kralı olarak bilinen Priamos'un kızı Kassandra'nın gözyaşları doldurdu bu gölü," dedi. Sesindeki acı kalbimi sıktı, eğip büktü. "Kız geleceği görebiliyordu ama Apollon onu lanetlediği için kimse ona doğrudan soru sormadan ne gördüğünü söyleyemiyordu."

Derin bir nefes aldım. "Hem beni öldürmek istiyor hem de onun yanında savaşmamızı istiyor. Hangisi gerçek?"

Rae gözlerini gölden bir an bile ayırmadı. "İkisi de gerçek, ikisini de istiyor ama ikisine de nasıl sahip olabileceğini düşündüğünü göremedim. İkiz olmanın zararlarından biri de zaman içinde kendini öbür yarından nasıl koruyacağını öğreniyor olman."

Rae gibi ben de göle baktım, temiz yüzeyine düşen ay ışığını izledim. "Beni neden bu göle getirdin?"

"Derler ki bu göle sorduğun ilk sorunun cevabını Kassandra sana gösterirmiş." Elimi bıraktı. "Göle soracak bir sorun vardır diye düşünüyorum."

Rae geri çekildiğinde derin bir nefes daha alıp göle doğru yürüdüm, dizlerimin üzerine çöktüm. Sudaki yansımam titrerken aklımı kavurup duran o soruyu sordum. "Apollon'un gelinleri, onlara ne oldu?"

Herkese merhaba benim arsız ölümlü ordum! Biz bugün 100k'lık bir ordu olduk daha da büyümeye devam ediyoruz. Hepinizi o kadar çok seviyorum ki bugün bunun için biraz ağladım. (Sulu göz Kaos dkfhdj)

Gelsin bakalım teoriler, gelinler nerede ya ne yaptı bu Apollon sizce bunlara????

Kitabı yarılamak üzereyiz çok heyecanlıyımmmm. Ama asıl ikinci kitap için heyecanlıyım çünkü asıl kaos orada. Kemerleri sıkı tutun zira neler olacak tahmin bile edemezsiniz.

Sizleri sonsuzluk kadar çok seviyorum, yorumlarda görüşürüz!

-Kaos.

Bölüm 27, Tanrının Ağıdı

Bölüm 27, Tanrının Ağıdı

Önce hiçbir şey olmadı ama sonra her şey durdu. Suyun yüzeyi dalgalanmayı bıraktı ve sanki nefes alıp hareket eden her şey donup kalırken zaman kırılır gibi oldu.

Belki bir şeyler hareketlenir diye düşünerek elimi uzatıp suya soktuğumda suyun sıcacık olduğunu fark ettim. Sanki uzun yaz günleri tarafından ısıtılmış gibiydi ama sertçe esen rüzgâr kışın çetin günlerini yaşadığımızı hatırlatırcasına etrafımda şakladı.

Her şey donduğu yerden akmaya devam etti, suyun yüzeyi yeniden dalgalandı. Şimdi suya yansıyan suratımın arkasında başka kadınlara ait suratların da olduğunu görebiliyordum. Şaşkınlıkla arkama döndüm ama bana mahremiyet tanımak için birkaç adım uzakta bekleyen Rae'den başka kimse yoktu.

"Bak," dedi bana cesaret vererek. Sesi yumuşaktı ama aynı zamanda emir verdiğini belli edercesine kesindi. "Kassandra sana gösteriyor."

Rae'nin dediğini yaparak baktım; suda yaklaşık otuz kadar kadının yansıması vardı. Kimi sarışın, kimi kızıl; bazıları kıvırcık bazıları düz saçlıydı. Ama hepsi gençti ve hepsinin üzerinde siyah uzun tören kıyafetleri vardı.

Apollon'un gelinleri.

Kadınların yansıması sudaki aksime yaklaştı, ön sıralardan siyah saçlı bir kadın uzanıp omzuma dokunduğunda onun dokunuşunu tam orada hissettim. Diğerleri de ondan cesaret bulmuş gibi küçük bir çember oluşturarak etrafımı sardılar. Eller şimdi kollarımı, omuzlarımı hatta boynumu tutuyordu.

Bana ilk dokunan siyah saçlı kadının parmakları tenime gömüldü, uzun tırnaklarının hissi son derece gerçekti. "Seni bekliyoruz," diye fısıldadı. "Senin dönmeni ve bütünleşmemizi bekliyoruz."

"Neredesiniz?"

Soruma koluma dokunan kadınlardan biri cevap verdi. "Apollon'un yanında, gelip bizi bulmanı bekliyoruz."

Sudaki yansımaları titredi. "Size ne yaptı?"

Kadınlar bana cevap vermedi, bana dokunan elleri uzaklaştı. Soruma ilk cevap veren siyah saçlı kadın, "Bul bizi gizlediği yerde, bekletir hepimizi sen gelirsin diye. Gel de kurtar bizi bu bekleyişten, kurtar ki dönelim yeniden bizi yitirdiğin yere." dedikten sonra sudaki görüntüleri yitip gitti.

Onlar tamamen gözden kaybolurken ne diyeceğimi bilmez bir şekilde sadece göle bakmaya devam edebildim. Rae sessizce yanıma gelip dizlerini üzerine çöktü, kollarını bana destek olmak istercesine gövdeme doladı.

Ağlamaya başladım. Neden ağladığımı bilmiyordum ama yine de ağlıyordum. Sanki onları görmemle birlikte içimden bir şeyler kopmuş ya da daha fenası tamamlanmıştı. O kadınların hepsini tanıyor gibiydim. Hepsi benim gibiydi; çaresiz ve bir zamanlar olduğumdan daha yalnız.

Rae çenesini başımın üzerine koydu. "Bunu yapma," diye fısıldadı. "Onları kurtarmak zorunda değilsin Mara, onlara hiçbir şey borçlu değilsin."

Çoktan zihnimi okumuş olmalıydı çünkü onlara nasıl ulaşabileceğimi düşünmeye başlamıştım bile. "Onlar beni bekliyor."

Rae beni sıkıca tutarak gölün kıyısından uzaklaştırdı, elleriyle çenemi sıkıca kavrayıp ona bakmamı sağladı. "Sakın Mara, sakın tek başına kahramanlık yapmaya çalışma." Ona itiraz etmek için ağzımı açtım ama eliyle ağzımı kapatarak beni daha konuşamadan durdurdu. "Sana sakın dedim. Bir yolunu buluruz ama önce diğerleriyle konuşmama izin ver."

Elini ağzımdan çektiğinde yalnızca, "Ya bana ulaşmak için onlara eziyet ediyorsa?" diye sordum, sesim bir fısıltıdan ötesine gidememişti. "İçlerinden biri Seus'un annesi, onun annesi benim yüzümden acı çekiyor."

Rae gözlerini kapattı, bana söyleyecek sözleri tükenmiş gibi burnundan nefes alıp verdi. Elini ansızın havaya kaldırdığında uzun parmaklarının arasında sivri uçlu bir hançer belirdi. Hiçbir şey demeden avcumun içini kesti sonra da sivri ucu kendi avcuna dayadı. Kan akan avuç içlerimizi birbiriyle birleştirdiğinde, "Hemen yemin et," dedi. "Kanım üstüne yemin ederim ki tek başıma gelinleri bulmaya gitmeyeceğim Yeminimi tutmazsam bu kan da bu el de benim değildir."

Elimi ondan çekmeye çalıştım, daha da sıktı. "Saçmalama Rae," diyerek yemin vermemek için direttim.

"Yemin et," diye hırladığında elimi güç de olsa ondan ayırıp ayağa kalktım. Ondan uzaklaşmamı tüm suratından okunabilecek bir hayal kırıklığıyla izledi. "Yine aptallık yapacaksın Mara." Gözlerinde öfkeli gezegenler kayıp sönerken ayağa fırladı, beni omuzlarımdan sıkıca tuttuğunda karanlık gölgesi de ikinci bir el gibi bedenimin etrafına dolandı. "Göz göre göre yapıyorsun."

Elimden akan kana aldırış etmeden onu ittiğimde beni bıraktı, tuniğine bulaşmış kanıma baktı. "Hiçbir şey yaptığım yok benim. Bir yolunu bulabilirsem neden benim yüzümden eziyet görmelerine katlanayım?"

"Çünkü siktiğimin savaşının ortasındayız ve sen kendin dışında her bir siki düşünme konusunda inanılmaz bir başarı gösteriyorsun!" Bağırışı gökteki tüm bulutları topladı, kara bir sis havadan aşağı inerek tüm zeytinliği kapladı. "Göz göre göre kendini ve beni öldüreceksin."

Kara sis her yeri kapladığında onu bile görmekte güçlük çekiyordu. Etraf bir anda soğudu, serin hava keskin dişlerini tenime geçirdi. Ama ben yanıyordum, öfkeyle kavruluyordum. "Sana sormayacağım," dedim keskin bir şekilde. "Geçtiğimiz tüm o yıllar boyunca sana sormadan yaşadım ve yine sormayacağım. Benim ya da o kadınların neler yaşadığını bilmiyorsun. Sen kendi zamanında savaşı kazandığın bir şehirde hüküm sürerken biz kan kusuyorduk."

Sis bir anda ayaklarımın altına düştü, Rae'nin hayal kırıklığına uğramış yüzü bir kez daha gözler önüne serildi. Hiçbir şey demeden bana yaklaştı ve eliyle beni geri doğru hafifçe ittiğinde artık gölün kıyısında değil onun sarayında, onun odasındaydım.

Öfkeyle yatağa çöktüğümde Rae'nin hançerinin kestiği yerin çoktan iyileştiğini gördüm. Yıllarca bana söylenenleri yaparak yaşamıştım. Bu kadınlar da o şekilde yaşamış ve hala yaşamaya devam ediyorlardı. Hepsi gençti, muhtemelen Apollon'a gelin olarak verildikleri günle aynı yaştaydılar ve neyin onları yaşlandırmadığını tahmin bile edemiyordum.

Bu kesinlikle saçma bir fedakarlık değil bir gereklilikti.

Yataktan kalkmadan Rae'nin gelmesini ve biraz önce yarıda kalan konuşmamızı bitirmemizi bekledim.

Ama o gelmedi.

Sabaha kadar bekledim ama o yine de gelmedi.

☽☆☽

"Elinden sadece bu kadarı mı geliyor Mara?" Karr sorusunun ardından ellerinin arasında bir göz açıp kapanışı kadar önce beliren alevden

mızrağını havaya kaldırdı ve görünmez bir hedefe saplamak için öne atıldı. "Bunu yapabilirsin."

Phoiniks memnuniyetsiz bir tavırla toynaklarını otlarla kaplı araziye sürttü. Ephi sabah Rae'ye paylaşmamız gereken odaya çekinerek girmişti ama içeride yalnız olduğumu fark ettiğinde rahatlayarak gülümsemişti. Beni eğitim için giydirmiş ve bana eğitim alanına kadar da sessizce eşlik etmişti.

Başımı çevirip arkamda kalan bir taşa oturan Rae'ye baktım. O yanımda olmadığında güçlerimi çağırmak konusunda iflah olmaz bir biçimde başarısız olduğum için Phoiniks en azından bir süre yanımızda kalıp derslere eşlik etmesine izin vermişti.

Karr mızrağını bir kez daha savurdu. "İstediğinde bir ordu yarattın ama şimdi bir mızrak bile yaratamadığını mı söylüyorsun bana?" Kızıl gözleri beni baştan aşağı süzdü. "Sorun dün gece yaşananlar mı?" diye sorarken sesini alçalttı.

Bir kez daha Rae'ye dönüp baktığımda büyük bir dikkatle önündeki parşömen yığınlarını incelediğini gördüm ama mutlaka aramızdaki konuşmayı dinliyor olmalıydı.

Yumruğumu sıktım, yalnızca lanet olası bir mızrak diye düşünürken öfkeden köpürmemek için dişlerimi sıktım.

Pes ederek Karr'a döndüm. "Onları tek başıma aramak gibi bir amacım zaten yok. Ne yapabilirim, merhaba Apollon ben geldim, kızlarımı alıp gideceğim mi diyeceğim?" Yumruğum ısındı, kaşındı. "Bana güvenmedi, her zamanki gibi aptallık edeceğimi söyledi."

Karr usta bir hareketle mızrağı döndürdü. "Mara bir kez olsun onu da anlamayı denedin mi?" Karr onu tanıdığımdan beri ilk defa ciddi bir surat ifadesiyle bana bakıyordu. "Tam beş asır seni ölü bilerek yaşadı, tanrıların dünyasında bile yeniden doğuşlar pek alışıldık sayılmaz."

Omuzlarım düştü, kesinlikle eğitim isteğim benden hızla uzaklaşmıştı. "Seus annesinin benim yüzümden acı çektiğini biliyor mu?"

"Seus'un hiçbir şey bildiği yok." Sesi saf öfkeyle harlandı. "O annesini tanımıyor bile, onu Delphi kahinleri yetiştirdi."

Seus ve bunu hala söylemek bana tuhaf hissettirse de askerlerim eğitim sahasının öbür ucunda mızraklarını sallıyorlardı. Karr beni eğitmek için gelmeden önce onları çoktan kendine özgü yöntemleriyle teftişten geçirmişti bile.

İnanmadığım tanrılar şahidim ki onun o kendine has teftiş yöntemlerini hiç merak etmiyordum.

Karr'ın alevden mızrağı hızlandı, şimdi hareketleri o kadar hızlıydı ki gözlerim onu seçemiyordu. Mızrağını sertçe yere vurdu, gözleriyle aynı renk bir güç dalgası yer boyunca yayıldı. Etrafımızdaki ağaçların gövdesi alev alıp yanmaya başlarken Rae kafasını önündeki parşömenlerden kaldırdı. "Şunları söndür," dedi soğuk bir sesle. "Tüm şehri yakmanı istemiyorum."

Karr sırıtarak gücünün yansıması olan yangına baktı, elinin tek bir hareketiyle yangın sönerken mızrağı da yeniden normal bir mızrağa dönüşmüştü. "Baktım Mara'nın bir şey yapacağı yok ben de ortamı biraz ısıtayım dedim."

Rae Karr'ı sakince süzdü, başını yeniden önünde açık duran parşömene indirdi. "Ona biraz vakit tanı," diye cevap verirken sanki ben onun birkaç adım ötesinde durmuyordum. "O bizim gibi tanrı olduğunun bilinciyle doğmadı."

"Ben burada yokmuşum gibi konuşmaya devam edecek misiniz?" Öfkeli gözlerimi Rae'ye çevirsem de bana cevap veren Phoiniks oldu.

"Gerçekten burada mısın kızım?" Sorusunun altında gizlemeye bile tenezzül etmediği bir alaycılık vardı. "Bedenin burada ama zihninle güçlerinin burada olmadığı kesin." Toynaklarını bir kez daha yere sürttü, ne zaman benden memnuniyetsiz kalsa bu hareketi yapmayı kendine alışkanlık haline getirmişti. "Başka kadınların derdini düşüneceğine bence öne kendi derdine yan. İki ay sonra şehrin duvarlarına dayanmış düşman askerlerini gördüğünde bu kadar rahat olabilecek misin?"

Kaşlarımı çattım. "Deniyorum, sizin gibi tanrı olduğumun bilinciyle doğmadığım için beni suçlayamazsınız."

Phoiniks elini havaya kaldırdı. "Ben bir tanrı değilim kızım," dedi ve hemen ardından, "Ne zaman başarılı olacaksın?" diye ekledi. "Düşman askerleri kamp yaptığı için bir daha sahile inmediğinde mi? Kum kadar çok olacaklar ve sen onların leş kafalarının üzerinden uzanıp denizi bile göremeyeceksin."

"Bu kadar yeter," dedi Rae ama sesi hala soğuk ve sakindi. "Kimsenin Mara'yı bir şey yapması ya da yapmaması için zorlamasını istemiyorum." Kaşlarını çattı, dudakları pek de eğlenceli görünmeyen bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Mara kendi kararlarını uygulayabilecek bir kadın."

"Kes şunu." Ona doğru yürüdüm, önünde duran parşömenlere vurdum.

Kağıtlar etrafa saçılırken Rae yavaşça başını kaldırıp bana baktı. "Tam olarak neyi kesmemi istiyorsun tatlı Mara?" Ayağa kalktı, ayağının dibinde

duran parşömenlerden birini itti. "İşte aradığın fırsat, özgürsün."

Ellerimi titremeye başladığında onları gizlemeye çalışarak tuniğimin yumuşak dokusunun üzerinden yumruk yaptım. "Bu da ne demek?" Ellerimin titremesini gizlemeyi başarsam da aynı şeyi sesim için yapamamıştım.

Rae'nin suratı sertleşti, siyah kaşları çatılırken dudakları gerildi. "İstediğin bu değil miydi Mara?"

"Sen beni cezalandırmaya çalışıyorsun," dediğimde içimde dizginlenmiş ne varsa koptu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım bir türlü gizlendiği derinliklerden çıkamayan gücüm beni savurarak parmak uçlarımdan aktı.

Gümüş dumanım Rae'yi vurmadan hemen önce onun kara gölgesi beni karşıladı, önüne bir set çekip Rae'yi korumaya alırken beni de ondan uzaklaştırdı.

Phoinks öfkeyle, "Biz burada boşuna mı iki saattir kıçımızı yırtıyoruz?" diye bağırdığında Karr mızrağını elinden atıp Phoiniks'i omuzlarından tuttu, centaur öfkeyle ona döndü. "Ne var?"

Karr iki elini havaya kaldırdı. "Haydi at adam, ikisi kavgasıyla bizi de hırpalamadan seni otlamaya götüreyim."

Phoiniks sinirden kıpkırmızı olsa da Karr'a karşı çıkmadı. İkisi uygun adımlarla Seus'un askerlerimi eğittiği kısma giderken bir kez daha Rae'ye döndüm.

Rae'nin gölgesi aramıza çekilmiş bir set gibi ortada öylece duruyordu. Karanlık dumanının ardından suratı bir görünüp bir kayboluyordu.

Zihnine sızıp düşüncelerini öğrenmek için hamle yaptığımdaysa beni zihninden sertçe itti. "Sormak istediğin bir şey varsa bana bunu doğrudan sor Mara."

"Senin bana her zaman yaptığın gibi mi?"

Rae'nin gölgesi ayaklarının altına indi, şimdi ne düşündüğü hakkında en küçük bir ipucu bile vermeyen suratı karşımdaydı. "Hiçbir fikrin yok," derken sesi biraz olsun yumuşamıştı. "Sen yokken senin söylediğin gibi kazanmış bir şehre hükmetmiyordum. Sen yokken ölmüş bir tanrıyı yeniden yaşamaya zorlamaya çalışıyordum." Gölgesi onun ayaklarından uzaklaşıp benimkilere dolandı, yavaşça ona doğru çekildim. "İzin ver sana senin öldüğünü düşündüğüm zamandaki bir günümü göstereyim."

Cevap vermemi beklemedi, gölgesi beni kavrayıp onun zihninin içine çekti.

Bir anda başım bir sürü sesle doldu, dayanılmaz bir acı iki kaşımın ortasına saplandı.

Tanrı Rae lütfen duy beni.

Annem ölecek mi, size yalvarırım bana söyleyin.

Bu sene ekinlerin durumu ne olacak yüce tanrı?

Onunla evlenebilecek miyim?

Binlerce kadının ve erkeğin sesi zihnime üşüşürken kendi düşüncelerimi bile duymakta güçlük çektim. İçimde büyük bir boşluk vardı, bunu hissedebiliyordum. Ama o boşluğun bana ait olmadığını çok iyi biliyordum.

Kalbindeki yarayla geniş bir yatakta uzanan ben değil Rae'ydi. Canım o kadar acıyordu ki nefes almak bile imkansızdı. Hayattaydım, bir tanrıydım ama göğsümün ortasında yarısı yitip gitmiş bir gücün yalnızca izi vardı.

Başarısız olmuştum. Herkesi yarı yolda bırakmıştım. Ama en çok da kendimi.

Elimden gelen tek şey gözlerimi tavana dikmek ve oradan gözüken gökyüzünü izlemek. Bu tavanı senin için efsunlattırmıştım Mara. En yetenekli cadıma sırf sen her gece göğe bakabil diye bu efsunu yaptırmıştım.

Prometheus'u hiç duydun mu Mara? İnsanlara ateşi çalıp götüren, sırf bu yüzden tanrıların gazabına uğrayan o korkusuz adamı. Bir dağın tepesinde her gün bir kartal tarafından yüreğinin yenilmesini bekleyen, her sabah yenilenmiş bir yürekle yeniden işkenceye hazır olarak günü karşılayan o adamı. Asıl kehanetler ondaydı Mara. Zeus dedem Kronos'u devirirken onun kehanetlerinden yaralandı. Ama sonra sırf bir gün onu deviremesin diye onu cezalandırdı, onun yerine de beni yarattı. Ama tarih kendini tekrarladı Mara, bu sefer sen ateş oldun senin ölümün de benim kartalım.

Şimdi hissedebiliyor musun içimdeki o boşluğu? O boşluğun ne olduğunu anlayabiliyor musun? Bana sadece bir yarım öldüğü için mi ölü tanrı dediklerini sanmıştın? Yaşarken bile her gün ölmeye devam ettiğim için bana ölü tanrı dediler.

Kendimi hiç öldürmeye çalışmadığımı mı sandın peki? Yok olmaya çalıştım, bu dünyadan da tanrılar sahnesinden de adım silinsin istedim. Ama Apollon bile beni bir kez daha öldürmeye yanaşmadı. Ben de nefes aldığım her an ölmeye devam ettim.

Rae beni zihninden ansızın attığında geriye savruldum, dengemi korumaya çalışarak öne doğru eğildiğimde ise dizlerimin üzerine düştüm.

Orada öylece kaldım. Ellerimin altında ezilen çimenleri hissetmekten başka hiçbir şey yapamadım.

Rae hiçbir şey demeden geri doğru çekildi ve benden uzaklaştı. Onun tamamen gittiğine emin olana kadar da kafamı kaldıramadım.

Utanç sanırım böyle bir şeydi.

☽☆☽

Ephi saçlarımı kesmeden önce örmem için ısrar ettiğinde bu sefer ona karşı çıkmadım. Kemik tarağı saçlarımın üzerinde gezdirirken hüzünlü bir ninni fısıldıyordu. Onu dikkatle dinlediğimi fark ettiğinde mahcubiyetle sustu, dudaklarını ısırdı. "Özür dilerim, rahatsız etmek istemedim."

Başımı iki yana salladığımda az önce başımın tepesine tutturduğu örgü savrularak suratıma düştü. "Çok güzel bir ninni ama sanırım sözleri yok."

Ephi ince örgüyü yerine yeniden yerleştirirken, "Aslında var," diye mırıldandı. "Ama duymak isteyeceğini sanmıyorum."

Saçlarımdaki eline dokunarak ona döndüm. "Neden duymak istemeyeyim."

Kahverengi gözlerini benimkilerken kaçırdı, elimin altındaki elleri buz kesti. "Bu bir ninni değil çünkü," dedi. "Bu tanrının ağıdı."

Nefes almaya çalıştım ama ya belimdeki kemer beni sıkıyordu ya da içimdeki pişmanlık sonunda boynuma sarılmıştı. Ağzımı açtım ama ciğerlerime sanki hava yerine saf ateş dolmuş gibi öksürdüm.

Ephi telaşla Rae'nin yatağının ucunda duran su testilerinden birini getirip bana uzattığında onu geri çevirdim. "Lütfen, sözleriyle söyle."

Ephi testiyi aldığı yere bıraktı, tarağı yeniden hareketlendi, örmek için bir tutam saç ayırdı. "Göğe bak, orada bir tanrı var. Göğe bak, yağar hep yağmurlar." Narin parmaklar saçlarıma dolandı. "Yağmur değil onlar, giden kadınının ardından yağan kahırlar." Gözlerimi kapattım. "Oydu kaderi onun, yalnız kalmaktı. Evren kadar geniş gözleri onun gidişiyle kapandı. Göğe bak, orada bir tanrı var. Göğe bak ve gör tanrının yaşlarını."

Ephi sustu, benden uzaklaştı. Gözlerimi açıp arkama döndüğümde Rae'nin ahşap kapının önünde ayakta dikildiğini gördüm. Ellerinin arasında tacımı tutuyordu ama gözleri benim üzerimdeydi.

Ephi başını eğdi. "Tanrımız," dedikten sonra bir kedi gibi sessizce odadan çıktı.

Ephi odadan çıkar çıkmaz ayağa kalkıp Rae'ye yaklaştım. "Rae."

Bana bir cevap vermeden sessizce tacı başıma yerleştirdi. "Bu gece bunu takmanı istiyorum, önemli konuklarımız var." Parmakları saçlarımın arasına

dolandı, yavaşça okşadı.

Uzanıp Rae'nin tuniğini tutan tokayı çıkarttım, ikimizin de avuç içlerini keserek birbirinin üzerine bastırdım. "Kanım üstüne yemin ederim ki tek başıma gelinleri bulmaya gitmeyeceğim Yeminimi tutmazsam bu kan da bu el de benim değildir." Aramızda gümüş rengi bir bağ belirip kayboldu. "Özür dilerim."

Rae beni yalnızca kendine çekmekle yetindi, dudaklarını başımın üzerine bastırdı. "Özrün kabul edildi arsız ölümlü." Benden hafifçe uzaklaştı. "Ama Phoiniks bugün olanlara çok öfkelendi, yarın için kendini hazırlasan iyi edersin çünkü bizim için pek iyi planları yok."

Parmaklarımı çenesinde gezdirdim, dudaklarımı hafifçe onunkilere bastırdım. "Yarına daha çok var."

Rae'nin dili ağzımın içinde bir süre oyalansa da öpüşmemizi fazla uzun tutmadı. "Şu anda içinde olmayı her şeyden daha çok istesem de misafirlerimiz çoktan sofraya oturdu bile."

İstemeye istemeye de olsa bana uzattığı elini tuttum ve birlikte odadan çıktık. Rae'nin odasının bulunduğu koridor her zaman boştu ama sarayın tamamının bu kadar ıssız olmasına alışkın değildim.

Normalde koridorlarda gezen hizmetliler ortalıklarda görünmüyordu.

Dikkatli bir şekilde durup dinleyince şehirden duymaya alışkın olduğum seslerin de olmadığını fark ettim.

Rae zihnimi okudu. "Saklanıyorlar," dedi. "Onun onları da beraberinde götürmesinden korkuyorlar."

Yürümeyi bıraktım. "Misafirlerimiz kim Rae?"

Rae'nin yüzünde karanlık bir ifade belirirken, "O geldi," dedi. "Hades."

Merhaba arsız ölümlüler!! Ve beklenen an, Hades sahalarda! Bakalım ölümün efendisiyle birlikte başımıza neler gelecek dfldpğf.

Bu bölümü ponçik destekçilerimden @meerkuretrosu için yazdımmm çünkü mükemmel ötesi editleri her bölümden sonra beni kalbimden vuruyor..... Seni seviyorum balım. Üstelik kendisi de Falez diye mükemmel bir kitap yazıyor. Okursanız yorumlarda bana selam verin dfoınpdğf

Şeyyyyyy LETHE HAFTAYA ÇIKIYOR!!!!! VER COŞKUYUUUUU!!!!!!!!

Hepinizi çooooooooooooook sevmiyorum, sizi sonsuzluk kadar seviyorum :) Yorumlarda görüşürüz arsız ölümlüler.

-Kaos.

Bölüm 28, Gecenin ve Karanlığın Tanrısı

Bölüm 28, Gecenin ve Karanlığın Tanrısı

Neden Hades'in hiçbir yerde tapınağı olmadığını hep düşünmüşümdür. Evet, onun izi de adı da her yerde ama kendisi sanki hiç yokmuş gibi. Yeraltının mağrur kralı, tanrı kızının tek aşığı. Ölümün nefesi Hades adına adanmış hiçbir tapınak yok çünkü onun buna ihtiyacı yok. Hepimiz bir gün onunla tanışmak için indiğimizde hayatın öbür yüzüne, içeceğiz *Lethe*'nin suyundan girişinde. Sonra unutup da geçeriz belki bir sonraki evimize. Anlat o zaman Tanrı Hades bize, neler saklarsın ölümün gizemlerinde?

Rae'nin tenime hapsolmuş teni olmasaydı titreyen bacaklarımın beni taşıması imkansızdı. Evet Hades'le aynı sofrada oturduğum bir kehanet görmüştüm ama gerçeğiyle tanışmak, ölümün birazdan nefesimde olacağını bilmek çok farklıydı.

Rae elimi sıktı. "Hades diğer Olymposlular gibi değil," derken sesinde saygı dolu bir ton vardı. "O, farklı."

Rae'nin sarayında görmediğim pek çok kısım vardı. Yeraltı dünyasının tanrısını ağırladığı oda da sarayın daha önce hiç gitmediğim bir bölümündeydi. Oraya kadar o kadar çok merdiven çıkmamız, o kadar çok koridoru dönmemiz gerekmişti ki en sonunda ağzına kadar açık kapılara ulaştığımızda nefes nefese kalmıştım.

Tam tahmin ettiğim gibi odanın geniş kapısında bekleyen hizmetliler yoktu. İçeriden konuşma sesleri geliyordu ama giriş uzun siyah tüllerle örtüldüğü için içeride kimlerin olduğunu göremiyordum.

Rae bana döndü, her iki elimi de tutarak kendinden emin bir tavırla bana baktı. "Burada benim kadınım olarak değil benim dengim olarak bulunuyorsun. Hades için Persephone neyse Rae için de Mara o. Bunu sakın unutma ve her ne olursa olsun kimsenin seni küçümsemesine izin verme." Durdu, alayla gülümsedi. "Ve seni küçümsemeye çalışanlara şimdiden açıyorum arsız ölümlü."

Rae uzanıp tülleri araladı ve beni de beraberinde içeri çekti.

Oradaydım işte, Olympos'un gerçek sahiplerinin oturduğu masada tek ölümlü olmak için o masaya yürüyordum.

Gözlerimi masada gezdirdim; Hades ve karısına sadece Karr ile Tara eşlik ediyordu. Nestor'un nerede olduğunu ya da Naia'yla Helene'nin nerede olduğunu ise kesinlikle bilmiyordum.

Ama Rae doğruyu söylemişti, kehanetler gerçekten de değişkenmiş. Gördüğüm kehanette Hades ve Persephone'ye başkaları da eşlik ediyordu ama gerçekte ise yalnızca ikisi gelmişti.

Korkuyla attığım adımlar birbirine dolandı, hafifçe tökezledim. Rae'nin nazik eli beni dirseğimden tutup kavrarken Hades kafasını bana doğru çevirdi. Onunla göz göze geldiğim anda nefesimi tutmak zorunda kaldım çünkü gücünün yoğunluğu beni o anda çarptı.

Hades'in gözleri altın bir parlamayla yanıp söndükten sonra yeşilin güzel bir tonuna döndü. "Kesinlikle sıradan bir kadın değil," derken dudakları yukarı doğru kıvrıldı, suratı sıcak bir gülümsemeyle aydınlandı. "Ve kesinlikle güçlü."

Hemen yanında kızıl saçları mum ışığında alev almış gibi duran karısı Persephone de bana baktı. "Merhaba, Mara," derken sesi ait olduğu Tartarus'un derin çukurları kadar sıcaktı. "Seninle önceki hayatında tanışamamıştık ama olsun." Ayağa kalkıp bana doğru ilerlerken kocasının gözlerinin renginde bir tunik giydiğini fark ettim. "Kendimi tanıştırmama gerek var mı?"

Karr Tara'nın kadehine şarap doldururken bıyık altı güldü. "Tara, sen bu iki kadının yanında masum bir kedicik gibi kalıyorsun," dediğindeyse Tara'nın dondurucu bakışlarından birinin muhatabı oldu.

Persephone elimi tutarak beni Rae'den ayırdı ve masaya doğru ilerlemem için beni cesaretlendirerek, "Hakkımızda atılıp tutulanlara bakacak olursan korkmakta haklısın," dedi.

Hades karısının sözlerini, "Ama söylenenin aksine yeryüzüne insanları kaçırmak için çıkmıyoruz," diyerek tamamladı. "İnsanların korkusunu görmek eğlenceli ama dualarını duymak can sıkıcı."

Persephone onun yanına otururken güldü. "Lütfen Karanlık Kral ve Kraliçe, hayatlarımızı bağışlayın," dedi alayla. "Bizim de işimiz gücümüz yoktu da sizin ölümlerinizin çetelesini tutuyorduk."

Persephone'nin karşısındaki yere oturduğumda Rae de hemen yanıma, Hades'in karşısına oturdu. Karr Hades'in öbür yanındaki köşesinden karşısında oturan Tara'ya gülümsedi. "Dilini ne yuttu Tara?"

Tara koyu renk saçlarını yüzünden çekti, suratına sahte bir gülümseme yerleştirdi. "Acıktım," dedikten sonra uzanıp masada duran etten bir dilim aldı.

Herkes bu anı bekliyormuş gibi yemek yerken Rae'nin ellerini bacağımda hissettim. "Ben buradayım," diye fısıldadı zihnimin içinde. "Onlar dost, buna emin olabilirsin."

Ancak Rae'nin sözlerinden sonra rahatlayarak tabağıma benim için servis ettiği etten bir dilim kesip yedim. Etin lifleri ağzımda parça parça dağılırken gözlerimi kapattım ve rahatladım. Burası benim evimdi, Troya'daydık, misafir olan ben değildim.

"Söylesen Mara, sende hepimizi yenebilecek güçler var diyorlar, doğru mu bu?"

Dudaklarımı ısırdım, Hades'in meraklı gözlerine bakıp konuşmaya başlamadan önce şarabımdan büyük bir yudum aldım. "Bunu Zeus'un kardeşi olarak mı soruyorsun yoksa bizim müttefikimiz mi?"

Hades'in kaşları memnuniyetle havaya kalktı. "Konuşmaya cesareti olan kadınları severim," dedi. "Bir gün bütün kadınların senin gibi korkusuzca sorular sorabileceği bir dünya hayal ediyorum." Uzanıp karısının elini tuttu, zarif bir hareketle dudaklarına götürdü. "Ve Zeus'un bir taraflarının tuniğinin içinde kaldığı."

Karr gülerek kadehini Hades'inkiyle tokuşturdu. "Ölülerle takılmak sana yaramış," derken kahkaha attı. "Tara'yı da yüzüne biraz renk gelsin diye yanınızda götürsen mi?"

Tara bıçağını etine sapladı, büyük bir dilim kesti. "Bir sonraki darbe senin küçük Karr'a gelecek haberin olsun," derken kestiği dilimi ağzına götürdü, Karr yutkundu.

Rahatlayarak güldüğümde Rae'nin de gerginliğinin azaldığını hissettim. Hades ona sorduğum soruya cevap olarak, "Ben hiçbir zaman onlardan olmadım," dedi. "Ben onların günahlarının gizlendiği bir isimim ve bundan memnunum. Korku beraberinde özgürlüğü de getirir," dedi.

"Yani bize yardım edecek misiniz?" diye sorduğumda Rae başını hafifçe eğdi, bu sorunun cevabını onun da merakla beklediğini görebiliyordum.

Hades'in eğlenceli surat ifadesi silinerek yerini karanlığın korkunç bir tonuna bıraktı. "Size yardım edeceğiz," derken alnının ortasındaki bir damar seğirdi. "Apollon'un ne planladığını mutlaka öğreneceğim."

Rae sırtını dikleştirdi. "Karşılığında bizden istediğin şey nedir Hades?"

Persephone uzun parmaklarını kendi kadehinin geniş ağzında gezdirdi. "Bizi daha fazla rahatsız etmemeniz yeterli," derken seni en az yaz güneşi kadar yakıcıydı. "Ve onlara günlerini göstermeniz."

Hades'in gözleri altın yansımalarıyla parlarken gözlerini benimkilere dikti. "Hepsi kibirli piçlerden başka bir şey değiller." Başını merakla yana doğru eğdi. "Göster bana Mara, ölülerin Kralı'nın yardımına layık olduğunu göster."

Gerginlikle yüklü bir nefes alırken gözlerimi kapattım ve sadece Rae'nin bacağımın üzerindeki eline odaklandım. Dokunuşu yumuşak ve sahipleniciydi. Tenimin üzerinden benimsin diye fısıldıyordu bana, aynı ruhtan üflendik seninle der gibiydi.

Haklıydı, biz birdik.

Gözlerimi açtığımda Hades'in tek kaşı hafifçe havaya kalktı, altın tacı mum ışığında parlarken başını salladı. "Mükemmel," diye mırıldandı. "Onu görüyor musun? Onlar da bizim gibi," diyerek karısına döndüğünde Persephone'nin gözlerinin de Hades'in gözleri gibi altın renginde parladığını gördüm.

Rae ve bizim şu anda aynı gümüşi parıltıyı paylaştığımızı bilmem için kendimi görmeme gerek yoktu, bunu zaten hissedebiliyordum. "Bu ne anlama geliyor?"

Persephone'nin gözleri yeniden kahverenginin yumuşak bir tonuna dönerken, "Ruh," diye cevap verdi bana. "Bir tanrı ruhunun eksik yanını bulduğunda ona kendi gücünün bir parçasını verir." Dudaklarını ısırdı, gözlerini Rae'nin üzerinde dolaştırdı. "Sen kendine eşsiz bir kadın yaratmakla kalmamış onu kendinle bir tutmuşsun."

Rae'nin gözleri bana çevrildiğinde utanarak kafamı eğdim. Aramızdaki bağ herkesin yanında açık edemeyeceğim kadar özel bir gibi geliyordu ve bunu diğerlerinin yanında göstermeye niyetim yoktu. Konuyu değiştirmeye çalışarak, "Hades de senin için gücünün bir parçasını mı verdi?" diye sorduğumda masadaki hava bir anda ağırlaştı.

Persephone'nin suratı buruştu, kaşları çatılırken geçmişin can sıkıcı ayrıntılarıyla boğuştuğunu görebiliyordum. "O bana özgürlüğümü verdi," derken sesi buz gibiydi. "O geldi ve beni olmadığım biri olmaktan kurtardı."

Karr konuşmayı bölerek gürültüyle esnedi. "Romantik falansınız ama lütfen biraz da kan ve vahşetten bahsedelim mi?" Elini masaya vurdu. "Hades, sence savaşta kaçar leşimiz olur?"

Hades gözlerini devirdi. "Seninkilerden fazla olacağı kesin Spartalı," derken sesi eğlendiğini belli ediyordu. "Sen bir noktada savaşmaktan ziyade gösteri yapmaya başlıyorsun."

Karr sahte bir hayal kırıklığıyla kaşlarını çattı. "Gücendim, senin tarafa yolladığım askerlerden Kharon'larının aldığı sikkelerle köşeyi döndün."

Yeraltı dünyasının tanrısı Karr'a bakarken eski bir dosta nasıl gülümsenirse öyle gülümsedi. "Genellikle ucuz işçiliğe sahiplerdi ama idare ederlerdi." Çenesiyle Rae'yi işaret etti. "O senden daha iyi savaşıyor."

O anda Rae'yi bana kehanetleri görmemi öğretmesinden başka bir şey yaparken görmediğimi fark ettim. Şaşkınlıkla ona döndüğümde rahatsızca oturduğu yerde omuzlarını dikleştirdi. "Bu pek hoşuna gidecek bir görüntü değil Mara."

Persephone şaşkınlıkla, "Onun nelere yapabileceğini bilmiyor musun?" diye sorduğunda Hades onun tabağına bir dilim daha et bıraktı.

Hades arkasına yaslanıp Rae'yi süzerken, "Tanrılar her zaman tek bir şeyin tanrısı olmazlar Mara," diye açıkladı. "Rae kehanet tanrısı ama aynı zamanda gecenin ve karanlığın da tanrısı."

Tara ikizine baktı. "Onu savaşırken izlemek," dese de devam edemedi.

Hades onu tamamlayarak, "Gecenin içinde kaybolmak gibi," dedi. "Hem de sonsuz bir gecenin."

Rae zihnimden geçenleri okudu, alt dudağını dişlerinin arasına alırken gözleri parladı. "Bana öyle bakma," dedi kısık sesle. "Senin bunu şu an görmeni istemiyorum."

Hades yavaşça arkasına yaslandı, dalgalı saçlarından bir tutamı yüzünün önüne düştü. "Onu ruhu hala tek parçayken savaşırken görmek," dedikten sonra lafını tamamlayamadan sustu ve yanlış bir laf ettiğini anlayarak dudaklarını birbirine bastırdı. Rae'nin ruhu hala tek parçayken, benim yüzümden bir tarafı henüz ölmemişken.

Tara kadehini gürültüyle masaya bıraktığında gergin hava da biraz olsun dağılmış oldu. Ama başımı çevirip Rae'ye baktığımda dikkatle beni izlediğini gördüm. "Sorun yok," diye fısıldadı. "Bundan pişmanlık duyduğum bir an bile olmadı."

Şarabımdan büyük bir yudum daha aldım. Karr dirseklerini masaya dayayarak hemen yanında oturan Hades'le konuşurken üç büyük Olymposlu'nun kapalı geçitlere rağmen iki zaman arasında geçiş sağlayabildiklerini öğrendim. Hades geçidi Persephone için açık tutarken

bir yandan da köpeklerine sahip çıkmak için savaş vermesi gerektiğini anlatırken masadaki sohbetten tamamen uzaklaştım.

Rae bunu fark ederek kulağıma eğildi. "Biraz yürümek ister misin?" diye sorduğunda Hades üzerimdeki gerginliği fark etti.

Ondan bir şey saklamak imkansız olmalıydı çünkü yumuşak bir sesle, "Korkma Mara," dedi. "Ona bir daha bir şey olmasına hiçbirimiz izin vermeyeceğiz." Sırıttı. "Sen ölmemeye dikkat et, seni ülkeme getirecek hiçbir kayıkçı benim kadar yakışıklı olamaz unutma."

"Onlardan bu kadar nefret ediyorsan neden onlarla doğrudan savaşmıyorsun?" diye sordum ona. "Sonuçta sen Hades'sin."

Hades'in yeşil gözleri kısıldı, beni dikkatle süzdü. "Poseidon ve Zeus'la aramızda yaptığımız bir anlaşma var. Bir nedenimiz olmadan doğrudan birbirimize savaş açmamız yasak."

"Ama bunu bir gün yapacaksın," dedi Rae. "O günün geleceğini biliyorum."

Rae bunu iç güdülerine dayanarak mı söylemişti yoksa bununla ilgili bir kehaneti mi vardı bilmiyorum ama bunu inanarak söylediği kesindi. Hades gülümsedi ama gülümsemesinin eğlenceli hiçbir yanı yoktu. "O zaman gerçekten iyi bir nedenim olmalı."

Yemeğin geri kalanı tanrıların kendi aralarında eski günleriyle ilgili konuşmalarıyla geçti. Anlattıkları çoğu anıda daha ilk Troya Savaşı'nın bile çıkmasına yüzyıllar vardı.

Karr yeni bir testi şarabı masaya koyarken kahkahalarla, "Rae'nin Zeus'un şimşeklerinden birini çaldığı günü hatırlıyor musun Hades?" diye sorarken yavaşça masadan kalktım.

Mutsuz değildim ama mutlu da değildim. İki ay sonra hiçbirimizin bu kadar keyifle bir araya gelmeyeceğini çok iyi biliyordum. Yalnızca iki ay, sonrası katliam ve savaş.

Geniş odanın teras kısmına geçtim. Hava soğuktu ama rüzgarın serin dokunuşu bana kendimi biraz olsun daha iyi hissettirmişti. Yemek yediğimiz oda tanrıların ilahi sıcaklığından dolayı ısınmıştı ve biraz olsun soğuk bana yeniden kendimi insan gibi hissettirmişti.

Hayatım boyunca istesem de istemesem de daima biri olmak zorunda kalmıştım. Hayatımın önceki kısmında bir tanrının gelini olmak için yaşarken şimdi o tanrının en büyük düşmanıydım. Bundan yana kesinlikle bir itirazım yoktu ama daima biri olmak zorunda olmak... Başarısız

olduğumda neler olabileceğini kestiremiyordum ve başarısız olma ihtimalim kesinlikle göz ardı edemeyeceğim kadar çoktu.

Gecenin serin havasını ciğerlerime çektiğimde Rae'nin ses tam arkamdan geldi. "Fazla geldi," dediğinde bunu bana bakarak mı söylediğini yoksa çoktan zihnimde neler döndüğünü bildiğinden mi söylediğine emin olamadım. Yumuşak kollarını belime doladı, beni kendine çekerek sırtımı göğsüne dayadı. "Yan yana," diye mırıldandı saçlarımın içine suratını bastırarak. "Birlikte savaşacağız."

"Bana nasıl savaştığını göster misin?" Bedenime sarılan kolları gerildi. "Öğrenmek istiyorum, yapabileceğim her şeyi yapmak istiyorum."

Rae bana cevap vermediğinde derin sessizliğinin evet anlamına geldiğini ummaktan başka hiçbir şey yapamadım.

Rae'nin beni tutan kollarından biri benden uzaklaştı, eli yavaşça bacağıma kaydı. Tuniğimin açıklığından içeri girdiğinde gece kadar soğuk parmağı tenimle buluştu. "Rae," diye fısıldadım dehşetle. "Ne yapıyorsun?"

Cevap olarak boynumu öptü, dilini çenemde dolaştırdı. "Sakin ol," derken sesi gecenin kendisi kadar karanlıktı. "Kendini bana bırak."

Rae'nin eli kasıklarıma ulaşırken inleyerek kendimi ona bastırdım. Şu anda birkaç adım ötemizde yemek yiyen tanrılar da önümüze dikilen savaş da umurumda değildi. Sadece onun eli ve parmakları vardı.

Parmaklarından ikisi benimle sevişmeye başladığında titredim, ağzımı açtığım anda diğer elini göğsümün üzerinden uzatarak ağzımı kapattı. "Sessiz ol," derken parmaklarını yavaşça çekti ve bir kez daha içeri doğru itti.

Dişlerimi ağzımdaki parmaklarına geçirdiğimde güldü, nefesi tüm bedenimde dolandı. Elini ağzımdan çekip göğsüme indirdi, memelerimden birini sertçe avuçlarken kendini bana yasladı.

Elimi geriye yaslayıp tuniğinin üzerinden onu tuttuğumdaysa kulak mememi sertçe ısırdı. "Arsız ölümlü," derken sesindeki gülüşe hissettiği arzu da karışmıştı.

Arkamızdan biri boğazını temizlediğinde Rae sırtını dikleştirdi, zarifçe benden uzaklaşırken ondan ve parmaklarından ayrılmak zorunda olduğum için hayıflanmamak için kendimi zor tuttum.

Tuniğimi düzeltip arkamı döndüğümde Karr'ın her halinde eğlendiği belli olan suratını gördüm. "İşinizi bölmek istemezdim ama," derken sırıtışı tüm suratını kapladı. "Misafirlerimizin geldikleri cehenneme dönme vakitleri geldi."

Rae toparlanmadan önce tuniğimin sıyrılmış kolunu düzelttiğinde derin bir nefes aldım. Bana uzattığı elinin biraz önce nerede olduğunu düşünmemeye çalışırken Karr'la birlikte içeri girdik.

Hades, Persephone'nin elini tutarak ayağa kalmıştı, etraflarında Rae'ninkine benzer kara bir gölge dolanıyordu ama Hades'inki çok daha farklıydı. Onun gücü daha karanlık ama bir yandan da daha yumuşaktı. İçindeki mor parıltılar görüntüyü yumuşatıyor, gölgesinin ilahiliğini perçinliyordu.

Uzanıp elimi dudaklarına götürdü. "Misafirperverliğiniz için karım da ben de size teşekkür ederiz," derken yeşil gözlerini benimkilere dikti.

Rae başıyla Hades'i selamladı. "Zamanı geldiğinde kehanetlerim emrinde olacak," derken sesindeki karanlık ton bununla ilgili bir kehanet gördüğünü açık etti.

Hades gülümsedi. "Seninle müttefik olmaktan her zaman gurur duyacağım," dedikten sonra Persephone'yle birlikte ortadan kaybolmadan hemen önce, "Şimdi hazırız birlikte yükselmeye," dedi.

Hades ve karısı ansızın yemek salonunda yok olurken Tara oturduğu yerden kalktı, kadehini tepesine dikti. "Ben de hazırım uyumaya," derken hafifçe sallandı.

Karr başını iki yana sallayıp Tara'yı omuzlarından yakaladı. "Sanırım sarhoş tanrıçayı odasına götürme görevi bana düştü."

Tara her ne kadar Karr'ı ilk başta itse de en sonunda boş verdi ve kendisini odasına götürmesine izin verdi.

Odada Rae'yle yalnız kaldığımızda ona döndüm, gözlerinde yanıp sönen evrenleri gördüğümde şaşkınlıkla ona baktım. "Ne oldu?"

Sorum dudaklarımdan çıkmıştı ama Rae'nin dudakları devamı için bana engel oldu. Beni geriye doğru ittiğinde sırtım masaya çarptı. Rae bacaklarımı gövdesiyle aralayıp kendine yer açarken bir eli boynumu kavrayarak öpüşünün istilacı tutumunu destekledi.

Elleriyle kalçalarımı kavradı ve beni masaya oturttu, tabaklardan birinden dökülen üzüm taneleri yere düşerken Rae beni masanın üzerine yatırdı.

Dudakları benden uzaklaştı, elleri bacaklarımı kavrarken dizlerinin üzerine çöktü. Dili uyluğumun içinde gezinirken başımı geriye yatırdım. "Rae."

Az önce parmaklarının olduğu yere diliyle ulaşmadan önce başını kaldırıp bana baktı. "Sen bir tanrıçasın," dedi. "Öyle olup olmadığın umurumda değil, benim için öylesin."

Dudakları ve dilinin eziyeti başladığında bedenim gerinerek büküldü, parmaklarımı uzattığımda kadehin içinde yarım duran şarap masaya döküldü. Kırmızı sıvı tuniğime bulaşsa da bunu umursamadım.

Rae'nin bir eli uzanıp mememi avuçlarken başı hala bacaklarımın arasındaydı. Kendimden geçerek masaya yığıldığımdaysa gülümseyerek tepemde dikildi.

Ben nefesimi dizginlemeye çalışırken tepemde yükseldi, elinin tersiyle suratımı sevdi. "Sana istediğini vereceğim," dediğinde zihnimde dönen arsız düşünceler onu güldürdü. "Onu değil, diğerini."

Ellerimden tutup beni ayağa kaldırdığında kendimi bir anda rüzgarlı Troya sahilinde buldum. Karr da bizimle birlikte sahilde belirdiğinde tuniğimi güç bela düzeltebildim. "Siz iki kardeş olarak başıma belasınız," diyerek söylendi. "Tara'nın ona yardım ettiğim için kıçıma bir ok sokmadığı kaldı."

Rae ona gülse de hemen ciddileşti, gölgesi etrafında titreşirken gözleri yanıp söndü. "Beni savaşırken görmeye hazır mısın Mara?"

Herkese selam arsız ölümlülerim! Öncelikle müjdemi isterim, bu cuma raflarda! Lethe ve Ötş'nin aynı evren geçtiğini zaten size söylemiştim. Küçük Rae kırıntıları bulmaya hazır mısınız??????

Bu bölümü redqueenreads bebeğime adamak istiyorum! Gümüş Taht isimli mükemmel bir kitap yazıyor ve baş kadınımızın ismi Hera.... Evet kendisi tam bir Hera sbıdhpsğ. Alev alev bir kurgu olduğundan arsız ölümlülerimin beğeneceğine eminim.

Şimdi sizi üzecek bir duyurum. Ötş'yi askıya alıyorum dermişim sıdfhpsj ŞAKA. Kaos şakası. Şimdi arsız ölümlülerim beni Lethe ikinci cildi yazmaya başlamam lazım.... Bunun için de bir aya ihtiyacım var. Bu yüzden bu bir ay süresince yeni bölümler her cumartesi gelecek :(Çarşambaları yetiştirmem imkansız çünkü. Ama söz bölümler uzun olacak.

Yine çok konuştum, sus be kadın sdlsoş. Sizi seviyorum, yorumlarda görüşürüz!

-Kaos.

Bölüm 29, Tarih Yalnızca Korkakları Hatırlar

Bölüm 29, Tarih Yalnızca Korkakları Hatırlar

Eskiden geceyi izlemeyi çok sever dim. Rahibeleri ve gözcüleri atlatıp kaçtığım o gecelerde bazen Meadros'la görüşmek yerine tek başıma kalmayı tercih ederdim. Şehrimin surlarının ötesine, ağaçların arasına koşar, göğü rahatlıkla izleyebileceğim bir tepeye ulaştığımda ise olduğum yere uzanırdım.

Geceyi izlemek farklıydı; oldum olası gündüzü sevmezdim. Gece daha dingin, daha sakin gelirdi bana. Daha yalnızdım ama bu yalnızlık iyiydi. Hem, o kadar da yalnız sayılmazdım aslında. Gök vardı bir kere tepemde; yanıp sönen yıldızlar ve şanslıysam da ay. Gecenin havası da daha farklı olurdu; daha temiz daha saf.

Bazen de Naia'yla birlikte Helene'yle paylaştığımız küçük odanın camından dışarı bakardık. Penceremiz ikimizin aynı anda kafasını uzatabileceğinden çok daha küçük olsa da sırayla bakar, hiç gerçekleşmeyecek hayaller kurardık.

Bir keresinde Naia, huzurlu uykunun kollarında uzanan Helene'ye bakarak, "O gelin olacak," diye fısıldamıştı. "O gün geldiğinde biz de özgür olacağız."

Alnımı duvarın pürüzlü taşlarına dayarken dünyada en çok istediğim şey özgür olmaktı. Bunun imkansız olduğunu bilsem de özgürlüğün hayalini kurmama kimse engel olamazdı. Bu işten dönüş yoktu, Apollon tarafından seçilmemek bile bizi kurtaramazdı. Seçilmeyen diğer gelinlerle birlikte dindar bir hayat sürer ve en sonunda da bir kayıkçı bizi almaya geldiğinde Hades'in diyarına göçüp giderdik.

"Gidenlere ne oluyor bilmek isterdim," diye mırıldandım. Hava çok sıcaktı ve enseme değen örgümden kurtulmuş saçlarım bana eziyet ediyordu. Örgüleri çekiştirdim, suratımı soğuk duvara biraz daha dayadım.

Naia karamsar bakışlarını benden yana çevirdi. "Diğer gelinlerin bir adadan bahsettiklerini duydum." Helene uykusunda dönünce yatak sarsıldı, ikimiz de nefesimizi tuttuk. Gece ayakta olmamız kesinlikle yasaktı ve

Helene bizi görürse mutlaka Penelop'a bunu bildirir ve bundan da büyük bir keyif alırdı. Helene uyanmayınca Naia konuşmaya devam etti ama sesi artık bir fısıltı kadar bile değildi. "Sonrasında ne olduğunu onlar da bilmiyor ama kesinlikle bir adaya gittiklerinden eminlerdi."

Ona bir cevap vermek yerine küçük penceremizden gözüken ayı seyretmeye devam ettim. "Sence orada bir yerde bizi duyan birileri var mı?" Bir yıldız o kadar güzel parladı ki gözlerimi kamaştırdı.

Naia şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Sen tanrılara inanmazsın ki Mara?"

Haklıydı, onlara inanmıyordum ama gecenin karanlığında beni daima kollayıp koruyacak birinin varlığına ihtiyaç duyuyordum. "Haklısın," dedim ve camdan uzaklaştım. "Ben onlara inanmam."

Naia'yla paylaştığımız yatağa geri döndüğümde o da arkamdan geldi ve hemen yanıma uzandı. O kadar uzun süre sessizlik içinde uzandık ki onun uyuduğunu düşündüm ama o konuşarak beni şaşırttı. "Aslında biri var," dedi fısıltıyla. "En azından öyle söylüyorlar. Gecenin ve karanlığın tanrısı."

Yüzümü ondan yana çevirdim. "Kimmiş o bilinmez tanrı?"

Naia cevap verecek oldu ama kararını değiştirip, "Boş ver," diyerek kestirip attı. "İyi geceler Mara."

Naia'nın o gece hangi tanrıdan bahsettiğini o zaman bilmiyordum ama artık biliyordum.

O tanrı aynı zamanda benim inandığım tek tanrıydı.

Ve şimdi o tanrıyı, Rae'yi savaşırken görmek gerçekten de gecenin içine doğrudan dalmak gibiydi. Bilinmezdi ama bir şekilde kendinizi güvende hissetmenizi sağlıyordu. Geceyi yenebilecek hiçbir şey yoktu, gece gücün ta kendisiydi.

Karr gülümseyerek Rae'ye yaklaşırken elinde ateşten mızrağı belirdi, mızrağı gösterişli hareketlerle havada çevirdi. "Haydi bakalım kehanetin, gecenin ve karanlığın tanrısı," dedikten sonra bıyık altı güldü. "Unvanların da say say bitmedi kardeşim."

Rae de onun gülümsemesine karşılık verse de onun aksine olduğu yerde kaldı ve Karr'ın ona yaklaşmasını sakince bekledi. "İstersen birini sana verebilirim Spartalı."

Sahildeki kayalardan birinde güven içinde otururken ikisinin şakalaşarak birbirlerini kışkırtmasını izliyordum. Soğuk havaya rağmen heyecandan terleyen ellerimi kucağımda birleştirdim ve tek bir anını bile kaçırmak istemeyerek gözlerimi dört açtım.

"Sabaha kadar sizin savaşmanızı beklemem mi gerekecek?" diye sorduğumda Karr'ın kızıl gözleri bana döndü, tek kaşını havaya kaldırırken elindeki mızrağı çevirdi. "Hades gerçekten de haklıymış, sen tamamen işin gösteriş kısmındasın sanırım."

Karr başını iki yana sallarken gülüyordu. "Rae'nin arsız ölümlüsü sanırım sabırsızlanıyor," derken boynunu iki yana eğdi, kütletti. "O zaman başlayalım."

Karr Rae'ye doğru atılırken Rae sabit kalmaya devam etti.

Karr mızrağını havada ıslık çalarak döndürdü ve Rae'ye doğru koşmaya başladı. O koşarken beraberinde alevleri de götürdü ve ateşten bir çember Rae'nin etrafını sararken mızrağını tam hedefe, Rae'ye doğru attı.

İleri doğru atıldım; sanki Karr Rae'ye zarar verecekmiş gibi buna engel olabilmek için ne yapabileceğimi düşündüm.

Ama hiçbir şey olmadı.

Hem de hiçbir şey.

Gözlerimi açıp kapattım ve Rae Karr'ın tam arkasında belirirken mızrak boşluğu delip yere düştü.

Ve o anda onu gerçekten olduğu gibi gördüm. Neredeyse tamamen kara bir dumana dönüşüp Karr'a saldırırken bu hayatta gördüğüm en korkutucu şeylerden biriydi. Karr sanki görünmez bir düşmanla savaşır gibi saldırırken Rae dumansı formuyla birlikte onu ablukaya almıştı.

Gecenin içindeki tüm sesler sustu, hava bile durdu. Gökyüzündeki bulutlar aşağı doğru inerken nefesimi tuttum.

Rae geceye hükmetmiyordu, o gecenin kendisiydi. Gök yere inip yeri karanlığıyla doldururken Rae'nin bedeni yeniden görünür oldu. Gözlerinde artık evrenler yanıp sönmüyor, gözleri tamamen gümüşi bir ışıkla parlıyordu. İçimdeki gücün yükseldiğini, ona doğru akmak için hazırlandığını hissediyordum. Ellerimi üzerinde oturduğum kayanın çıkıntılarına bastırdım.

Rae elini havaya kaldırdığında gökten daha fazla bulut indi ve Karr'a hızla çarparak onu yere serdi.

Karr'ın mızrağı sıradan bir mızrağa dönüşürken saplanıp kaldığı yerde, "Bulutların içi su dolu," diye söylendi. "Kıçım dondu."

Rae'nin karanlığı onu terk ederken eğilip arkadaşını yerden kaldırdı. "Sen kaşındın," derken bir yandan da gülse de yine de gülüşünde hoşuma gitmeyen bir şeyler vardı.

Neler olduğunu anlayıp engel olmadan önce kendimi Karr'ın zihninde buldum.

"Lanet olsun!" diye haykırdığımda haykıranın ben olmadığımı, artık Karr olduğumu anladım.

Lanet olası Akha'lardan birinin mızrağı baldırıma saplanırken öfkeyle bağırdım. O piç kurusunun savaş tanrısına saldıracak kadar cesareti varsa ölecek kadar da cesareti olmalıydı.

Mızrağı saplandığı yerden söküp çıkarttım, yaram ben bana saldıran askerin boynunu parmaklarımın arasında sıkana kadar çoktan iyileşmişti. Zavallı, yanlış tanrıya çattığını ölmeden yalnızca saniyeler önce anlayabilmişti.

Askerin bedeni cansız bir şekilde ayaklarımın dibine düşerken ileride savaşan Akhilleus'un savaş çığlığını duydum. Kibirli piç, beni ne zaman görse kendine kaçacak delik arıyordu ama tarih onu bir kahraman olarak yükseltecekti. Tarih yalnızca korkakları hatırlar ve o da Rae'nin kehanetlerine göre ileride savaşmayı reddedecek bir korkaktı.

Kafamı kaldırıp havaya baktığımda göğün karardığını, neredeyse yere inecek gibi olduğunu gördüm. Anlaşılan bizim tanrı iş başındaydı.

Rae'nin karanlığı bir dalga gibi savaş alanına inerken gücünün etkisiyle ben de savruldum, geriye doğru uçmamak için ayaklarımı kum zemine iyice geçirdim. Pekala, bir de bana gösterişçi derler.

Tanrılar ve Akhalar göğün yere indiğini gördüklerinde geri çekildi, korkusuz Akhilleus bile askerlerinin arasına, güvenli bölgeye döndü.

Bir darbe daha, karanlık sis tüm savaş alanını kaplarken ölenlerin kanları su gibi yere damlamaya başladı. Karanlığıyla birlikte savaş alanına zehir bırakıyor, nefes alanlar kendi kanlarında boğularak can veriyordu.

Eh, en azından bir daha kimsenin şehrine saldırmamayı öğrenmiş olurlardı.

Rae en sonunda görünür olduğunda karanlığın kendisi gibi görünen ellerini Ares'in boynuna doladığını ve tek bir hamleyle kafasını gövdesinden ayırdığını gördüm. Onun ruhunun diğer yarısının ölüşünü hissetmek içimdeki volkanları hareketlendirse de bunu hak ettiğini biliyordum.

Mara'yı Ares yüzünden kaybetmiştik ve şu anda onun nerede olduğunu yalnızca Apollon şerefsizi bilirdi. İkizim ve en büyük düşmanım; diğer ikizler gibi biz de artık birbirimizin yılanı olmak için lanetlemiştik ve bir

gün kuyruklarımız mutlaka birbirine dolacaktı. O gün geldiğinde ise birimiz sonsuza kadar Olympos'tan aşağı çakılacaktı.

Rae'nin öfkeli haykırışı günü gece yaparken Tara'nın çığlıkları kulağıma doldu. Rae de onu duymuş olacak ki benimle aynı anda Tara'ya doğru hareket etti ama ona zamanında ulaşabilmek için fazla uzaktaydı.

Artemis yayını Tara'nın gırtlağına yaslamış, Tara elleriyle ona engel olmaya çalışırken onlara Rae'den önce ben ulaştım. Lanet olsun ona bir kez bile onu sevdiğimi söyleyememiştim. Lanet olsun, bu sabah onunla bir kez daha sevişmeliydim.

Uyan öfkem, uyan. Sen savaş tanrısı Karr'sın; Ares'in ikizi ama ondan daha çok gücü olansın. Sen ordulara nefretle değil güçle hükmedensin. Uyan ve saldır. Kadının için bunu yap.

Ayaklarımın dibindeki askerlerin cansız bedenlerine basıp geçerken hiç düşünmeden mızrağımı savurdum. Mızrak havada beraberinde bir yangını da sürükleyip götürürken Artemis'in boynuna saplandı. Tanrıçanın ruhu ikiye ayrılıp bir yanı ölürken Tara'yı ondan ayırdım ve Rae'nin dumanı hepimizi sarıp bizi surların üzerine, güvenli bölgeye götürene kadar da onu kollarımda tutmaya devam ettim.

Karr'ın zihninden çıkıp kendi zihnime geri döndüğümde Karr'la göz göze geldik. Sırlarının onun zihninden benimkilere aktığını fark ederken kırmızı gözlerini benimkilerden kaçırdı. İlk defa suratında can sıkıcı bir ifade belirirken tökezledi, Rae elini onun omzuna atarak ona destek oldu. "Abartma," derken onun az önce aramızda geçenleri zihinlerimizde izlemeyecek kadar keyifli olduğunu fark ettim. Yeniden tüm gücüne ulaşmak onu keyiflendirmiş olmalıydı. "Bu sadece ufak bir gösteriydi."

Karr kendini çabuk toplayarak keyifli hallerinden birine bürünmeden hemen önce bana kaçamak bir bakış attı. "Arsız ölümlünün önünde rezil olmanı istemedim de ondan." Gülümsedi ama bunu gerçekten içinden gelerek mi yaptı yoksa durumu kurtarmaya mı çalıştı emin olamadım. "Kıçımın donduğu kesin ama."

Karr somurtarak yere düşen mızrağını alırken Rae yanıma geldi, az önce gördüklerimi zihnimden uzaklaştırarak ona baktım. "Gördüklerini seni mutlu etti mi tatlı Mara?"

Parmaklarından biri bacağıma sürttüğünde ürpererek ona baktım. "Senden kehanetlerin yerine geceni çalmalıymışım," dediğimde uzanıp şakaklarımı öptü, gülümsemesini tenimin üzerinde hissettim. "En azından daha yıkıcı olurdum."

Rae ellerimi tutarak beni tünediğim kayada kaldırdı. "Bir daha aynı hataya düşer miyim sanıyorsun arsız ölümlü?"

Karr kendine gelmiş olmalı ki mızrağı ortalardan kaybolurken gülümseyerek yanımıza yaklaştı. "Bence düşersin," dedikten sonra omzunu Rae'ninkine vurdu. "Mara'nın yanında aklının başın dışında her yerde olduğunu yemin edebilirim." Durdu, arsız bir bakışla Rae'yi gözlerine hapsetti. "En azından omuzlarının üzerindeki başında olmadığı kesin."

Rae ona, "Sesini kes," diyerek cevap verse de onun da her halinden eğlendiği belliydi. "Bu akşam gördüklerini yapmak ister misin Mara?"

Sorusu üzerine aldığım nefes boğazımda düğümlendi. İsterdim, lanet olsun, bunu o kadar çok isterdim ki. Ama henüz bir ordu yaratmak dışında bir şeyler yapamadığım düşünülecek olursa...

"Yapacaksın." Rae'nin keskin sesi zihnimdeki düşünceleri hançerin keskin kısmı gibi söküp attı. "Kirke'nin senin için bir hediyesi var."

Hava aydınlanmaya başlarken Karr Rae'den sessiz bir komut almış gibi ortadan kayboldu. "O nereye gitti?"

"Sana hediyeni getirmeye." Elimi tuttuğunda teninin şafağın soğukluğunun aksine sıcacık olan hissine tutundum. "Bir şeyler ye."

Az önce üzerinde oturduğum kayada benim için bir sofra belirirken Rae beni zorla geri oturttu ve en azından meyvelerin bir kısmını yemem için lokmalarımı teker teker saydı.

En sonunda hava aydınlanırken kahvaltımı bitirdim, Karr elinde küçük bir sandıkla birlikte sahilde yeniden belirdiğinde Rae hiç vakit kaybetmeden sandığı ondan aldı.

Kayadan aşağı inip merakla sandığı incelemek için Rae'ye doğru yürüdüm. Tam karşısına gelip durduğumda sandığı açtı. Sandığın içinde gümüş renkli, hilal ay şeklinde bir kolye vardı. Kolyenin her bir köşesi değerli taşlarla zenginleştirilmişti.

Rae kolyeyi sandıktan çıkarttı. "Kirke bunu senin için özel olarak efsunladı," dedi. Kolyeyi boynuma taktığında bedenim ısındı, kalp atışlarım hızlandı. "Benim gücümle dövdü onu, benim ruhumdan üfledi."

Rae'nin gözleri parladığında boynumdaki kolye daha da ısındı, etrafa Rae'ninkine benzer bir ışık yaydı. "Bu sensin," dedim şaşkınlıkla ay figürüne dokunurken. "Seni hissedebiliyorum."

Rae beni yavaşça öptü, alnını benimkine dayadı. "Artık korkmana gerek yok, ben daima seninleyim."

Kolye benim yerime ona cevap vererek parlama devam ederken omzumda Karr'ın elini hissettim. "Kolyen işe yarıyor mu diye bakalım mı?"

☽☆☽

Karr'ın bana zorla giydirdiği savaş kıyafeti yüzünden yürümekte güçlük çekerek eğitim alanına ulaştım. Savaş tanrısının niyeti kesinlikle savaştan önce beni ezerek öldürmek olmalıydı.

Karr'ın kendi altın zırhı görüş alanıma girdi, Rae hemen arkasında kendi gümüş kakmalı zırhıyla yürüyordu. Rae'yle ikimizin üzerindeki zırhlar birbirlerini tamamlıyordu; yıldız ve gezegenler gümüşü döverken kocaman bir ay figürü kabartması tam göğsümüzdeydi.

Savaş kostümümün içinden uzanan siyah tuniğimi düzeltmeye çalıştım ama kolumdaki koruyucular elimi bile kaldıramayacağım kadar ağırdı.

Rae yanıma gelip dizlerinin üzerine çöktü, sandaletimin ipleri sıkılaştırmadan önce diz kapağımı öptü. Gözleri kaldırıp bana baktığında keşke başka bir yerde dizlerinin üzerinde çökseydi diye düşünmekten kendimi alıkoyamadım.

Rae ayağa kalkarken, "Sakın savaş alanında da böyle düşünceleri aklından geçirme," dedi kelimeleri ona özgü şekilde yuvarlayarak. "Dikkatimi dağıtıyorsun arsız kadın."

Karr miğferi sertçe kafama geçirirken ağırlığı karşısında elimde olmadan olduğum yerde sallandım. Yanaklarım ve tüm suratım demirin içine hapsedilmişti. Nefes almak güç değil imkansızdı ama Rae ve Karr rahat hareketlerle kendi miğferlerini kafalarına geçirdiği için utanarak sanki kafamı pamuklara sarmışlar gibi davrandım.

Tara okçu kadınlarıyla eğitim alanına gelirken elimde olmadan Karr'a dönüp baktım ama o büyük bir soğukkanlılıkla kolundaki deri bilekliklerin iplerini sıkmakla uğraşıyordu. Ya da öyleymiş gibi yapıyordu, kim bilir.

Naia Nestor'un önderliğindeki kızlarla birlikte çimenlik araziyi ulaşırken Helene soğuk bakışlarıyla hepimizi uzak bir köşeden izliyordu.

Pekala, tanıdığım herkes buradaydı ve eğer doğru düzgün birkaç şey yapamazsam sıçtığımın işareti olurdu.

Phoiniks toynaklarıyla çimeni ezerek yanıma ulaştığında demirin demire vururken çıkarttığı öfkeli sesler eğitim alanının dışında yükseldi. Seus önderliğindeki askerlerim Rae ve benim renklerime kuşanmış bir şekilde alana girerken dizlerimin bağı çözülecek gibi oldu.

Çok fazlalardı, onları hatırladığımdan bile daha çoklardı.

Spartalılar tanrılarının arkasındaki yerlerini alırken askerlerim Rae ve benim ardıma dizildiler. Onlar her adım attığında yüreğim ağzıma geliyor, her hareketleriyle bir el boğazıma yapışıyordu.

Seus öne çıktı. "Askerler hazır Rae," dedikten sonra bana döndü. "Ordunun bir isme ihtiyacı var Mara."

Karr lafa atıldı. "Arsız ölümlüler ordusuna ne dersin?"

Ona aksi aksi baktım ama yine de düşündüm. Bir orduya isim koymak bir yana bir ordum olduğuna bile hala inanamıyordum. Peki, en azından bir isim, onlara bir isim vermeyi becerebilirdim. Rae'nin güneşin altında parlayan zırhına baktım. "Gece savaşçıları," dedim giydikleri simsiyah tuniklere bakarak. "İsimleri bu olsun."

Askerler kılıçlarıyla kalkanlarını döverken Rae dönüp bana baktı. "Mara."

Boynumdaki gücünü taşıyan kolyeme dokundum. "Geceyi her zaman sevmişimdir."

Gece savaşçıları savaş naraları atarken Karr yumruk yaptığı elini havaya kaldırınca hepsi bir anda sustu. "Gece savaşçıları ve Spartalılar pozisyon al!"

O anda hayatımda daha önce hiç duymadığım kadar korkutucu bir gürültü koptu. Askerlerim önüme geçip Rae'yle beni çember etrafına alırken Spartalılar onları dışarıdan bir kabuk gibi sardı. Tara'nın savaşçıları en arkaya geçerken Karr ve askerlerin arasından sıyrılan Rae en öne geçti.

Rae bağırdı. "Koruma pozisyonuna geç!"

Gece savaşçılarının arasında ablukaya alınırken kalkanlarıyla beni tamamen kapatmalarını izledim. Hareket edebilecek hatta nefes alabilecek bir alanım bile yoktu. Bir anda güneşli kış gününden çıkıp karanlığa gömülürken Rae'nin bağıran sesini zar zor işittim. "Saldır!"

Kalkanlar üzerimden alındığında yine de askerlerin bir kısmı beni terk etmedi. Beni bir çember içinde tutmaya devam ederlerken bir kısmı Spartalı birlikleriyle çarpışmak için ilerledi. Tara'nın kadınlarının okları havalandı, gök binlerce okla doldu.

Kimse ölüm için çarpışmıyordu ama çarpışacak olsalar sandaletlerimin altındaki çimenlerin kanla sulanacağına hiç şüphem yoktu.

Kılıçlar birbirine vurdu, mızraklar şakladı, oklar ıslık çaldı.

Erkeklerin ve kadınların çığlıkları göğü yardı ve boynumdaki kolye ısındı.

Koruma çemberimin dışındaki Rae, "Mara, şimdi!" diye bağırdığında kendimi toparladım.

Bunu yapabilirdim; damarlarımda hem Titanların hem de Olymposluların kanı akıyordu. Ben Mara'ydım.

Gözlerimin önüne Karr'ın hatıralarındaki Rae geldi, ben de onun gibi olabilir, kendimi gecenin bir parçası yapabilirdim.

Gümüş dumanım bedenimden fırlayıp göğü kaplayarak alan boyunca yayıldı, tüm askerleri büyük bir çember içine alırken Rae'ninkine benzeyen ama daha açık renk bir sis etrafı sardı.

Askerlerin birkaçı öksürerek yere çökerken telaş yaptım ve durdum.

Rae kendi kara gölgesinin içinde fırladı ve elimi tuttu. "Çok iyi gidiyorsun," dedi. "Korkma. Onları öldürme ama bayılt."

Pekala, öldürme. Sakın askerlerini öldürme Mara.

Dumanım onlara doğru süzüldü, burunlarından ve ağızlarından içeri sızdı. Daha fazla asker yere çökerken Tara da sersemleyerek onlara eşlik etti. Karr onu tutup ağzını kapatırken bir kez daha durdum.

Phoiniks elini omzuma koydu. "Aferin sana kızım," dedi. "Olympos karşında diz çökecek."

Öne doğru atıldım, savaşçılarım da beni takip etti. Düşündüm, yapabileceklerimin bir sınırı yokken en çok ihtiyacım olacak şeyi düşündüm.

Ve yaptım. Ellerimin arasında bir hançer belirdi. Aynı hançer alandaki tüm askerlerin elinde belirdiğinde herkes şaşkınlıkla durdu. Rae bile ne yaptığımı anlayamayarak hançerlerden birine uzandı ama Phoiniks onu durdurdu. "Bunu gerçekten de yaptın mı kızım?"

Düşündüğüm şeyi gerçekten yapıp yapamadığımı bilemesem de, "Yaptım," diye yanıtladım onu. Boynumdaki kolyenin sıcaklığına, içimde akan gücüne odaklandım.

Phoiniks hançeri Karr'ın askerlerinden birinden aldı, simsiyah gövdesini ve keskin ucunu izledi. "Tanrı öldüren," dedi şaşkınlıkla. "Bu hançere dokunmak bile bir tanrıyı öldürür." Karr'ın meraklı bakışlarına karşılık olarak, "Sakın kabzası dışında bir yerinden tutma Spartalı," dedi.

Karr korkmuş gibi durarak askerlerinden birinden hançeri aldı, eline alır almaz hançerden bu dünyaya ait olamayacak bir ışık sızdı. "Siktir," diye mırıldanırken hançeri aceleyle elinden bıraktı.

Rae'ye baktım ama suratındaki ifadeden ne düşündüğünü anlayamıyordum. Tüm dikkati Karr'ın az önce attığı hançerin üzerindeydi.

"Bu kurtuluşumuz," diye mırıldandı. "Ve aynı zamanda da sonumuz."

Phoiniks Rae'ye döndü. "Bunları savaşa kadar mahzene kilitlesek iyi olur," dediğinde Rae başını sallayarak onu onayladı.

Seus dikkatle tüm hançerleri toplarken kendiminkini de diğerlerinin yanına bıraktım ama o anda Karr ona, "Çabuk ol," diye seslenince hançerimi o anlık boşluktan yararlanıp geri aldım.

Buna ihtiyacım olacaktı.

Çok daha sonra ama mutlaka olacaktı.

Selam arsız ölümlülerim beklediğiniz kaos ayağınıza geldi diyerek şık bir açılış yapayım södkslşf. Öncelikle LETHE ÇIKTI! Şu an aklınıza gelebilecek her yerde; D&R, BKM, kitapsepeti neresi varsa satıştayız ve D&R mağazalarının bir kısmında da çok satanlardayız öhöm öhöm Mara'ya büyü yaptırdım. ÖTŞ ile aynı evrende geçtiğini daha önce söylemiştim. Ama fiyatı aşırı uygun ballarım valla öğrenci dostuyum ben..... Ve bir Mizpah var ufffffff. Resmine her baktığımda ölüyorum. Koycam şimdi buraya da sdojps.

Derin nefesleri aldık mı? Evet, şimdi de bir ilanı aşka salkndpjsğ. Onemacikgoz gelsin bu bölüm benden. Yeni kir kitabı var ismi de Tanrıların Suskunluğu diye yeni bir kitaba başladı sanırım sapığı olacağım.... Yorumlarda bana selam çakmayanı lanetlerim.

Ve kaos sdıofnhpdjğf. Nasıl ama meşhur hançer meydana çıktı nihahahahhahahahhahahahhahahahahhahahha. Kötüyüm ben kötü :) Büyük sıçtınız benden demesi.

Yine çok konuştum. Sizi bu hafta özledim :(Yetişirse haftaiçi de gelmeye çalışsam ama biz yine cumartesi diyelim kalbimiz kırılmasın. Sizi sonsuzluk kadar seviyorum, yorumlarda görüşürüz!

-Kaos.

Bölüm 30, Seni Kendi Kanında Boğacağım

Bölüm 30, Seni Kendi Kanında Boğacağım

Troya'dan çıkıp ormanlık araziye doğru yürürken gözcülerden birinin duvarın tepesinden beni dikkatlice izlediğini fark etsem de telaş yapmadım. Her şey yolundaydı, sadece biraz nefes almak istemiş, tek başıma yürüyüşe çıkmıştım. Bunda şaşılacak ya da engel olunacak hiçbir şey yoktu. Bu son derece sıradan hatta uzun yürüyüşü düşününce sıkıcıydı.

Gerçek böyle değildi ama onların gördükleri buydu. Kimse tanrılarının yanındaki kadının bunun dışında bir şey yapacağını düşünemezdi. En azından beni suçlayıp Rae'yi karşısına alamayacak kadar akıllı olan hiç kimse.

Havanın kararmasına daha vardı ama hızlı hareket etmem gerektiğini biliyordum. Güneş batmadan Rae'nin sarayına geri dönmezsem beni merak edeceğini, daha da fenası beni bulmak için geleceğini biliyordum. Beni görmesini istemiyordum, beni bulmasını istemiyordum. Şu anda sarayda, Phoiniks ile birlikte bir ordu için yaratılmış tanrı öldürenleri incelemesine ihtiyacım vardı. Böylesi daha iyiydi, dikkatinin bende olmaması lazımdı.

Sadece, sadece yapmam gerekeni yapmam gerekliydi. O kadar. Daha sonrasında onun kollarının arasına dönebilir, onu öperken vicdanımın sızlamasını göze alabilirdim.

Ayağımın altındaki dal parçaları çatırdarken nereye gittiğimden tam olarak emin olamasam da yürümeye devam ettim. Beni mutlaka takip ediyor olmalıydı.

Ancak buluşma yerine vardığımda doğru yere geldiğimi anlayacaktım ve buna biraz daha var gibi duruyordu. Yüzeyleri yosun tutmuş ağaç gövdelerinin yanından geçtim, mantarlar bitmiş kayaların dibinden ilerledim. Yol sonsuzluk gibiydi ve benim kesinlikle acelem vardı.

Hava soğuk değildi ama serin bir rüzgar hala kışın geride kalmadığını hatırlatmak istercesine esti, suratımı ısırdı. Ama geride kalacaktı hem de çok kısa bir süre sonra Troya'yı yalnızca bahar güneşi değil aynı zamanda ölen askerlerin sıcacık kanlarının bıraktığı iz de ısıtacaktı.

Ormanın içinde bir çatırtı sesi duyduğumda durdum ve bekledim.

Karr'ın bedeni dalların içinden çıktığında derin bir nefes aldım. Buluşma yerine gelmiş olmalıydım çünkü doğru yere varana kadar kendini görünür kılmayacağını açık bir şekilde ifade etmişti.

Önümde uğursuz bir şekilde uzanan dalların örttüğü patikaya baktım. Karr yanıma geldi, patikayı süzdü. "Buna emin misin?" diye sordu. Canı sıkkın gibiydi. Hem de hiç olmadığı kadar. "Eğer bunu duyacak olursa ve işler yolunda gitmezse yapacaklarını tahmin bile edemiyorum." Onun adını anmaktan özellikle kaçındığını biliyordum.

Onun adını anarsak gelirdi. Gelirdi ve ikimizi de pek hoş olmayan bir kavga beklerdi.

Ona döndüm, kırmızı gözlerinin benim kararlı gözlerimle buluşmasına izin verdim. "Eminim," dedim ve boynumdaki kolyeye dokundum. Emindim, bunu yapabilirdim. "Beni burada bekleyecek misin?"

Karr başını salladı, elini belinde duran kılıcının üzerine koydu. "Persephone ya yalan söylüyorsa?" diye sorduğunda patikayı yeniden temkinli bir şekilde izlemeye başlamıştı bile. Dallar o kadar sıktı ki ardındaki yol tamamen görünmezdi. Orada beni ne beklediğini tam olarak bilmiyordum ama oradan geçmem gerektiği su götürmez bir gerçekti.

Başlığımı indirdim ve dallara yaklaştım. "Söylemiyor," dedim. "Onunla bir anlaşma yaptık."

Karr homurdandı, ayağının dibindeki bir taşı sertçe tekmeledi. Taş yuvarlanıp otların arasında kaybolurken öfkeli bakışları yeniden bana döndü. "Yeraltı dünyasının kraliçesiyle bir anlaşma yapmamalıydın."

Persephone'yle yeminlerimizi mühürlediğimiz avcumun içindeki kesik sızladı. Yara çoktan iyileşmişti ama Hades'in karısının gümüş hançerinin tenimde izlediği yolu hala hissedebiliyordum.

"Sorun yok," diye mırıldandım. Dalları ellerimle ayırmaya çalıştığımda avcumun içi bir sürü ince kesikle doldu ama bunu umursamadım. Yalnız geçebileceğim kadar bir açıklık yaratmam yeterdi.

Kendime istediğim alanı yarattığımda Karr kolumu tutarak beni durdurdu. Uzun parmakları beni o kadar sıkı tutmuştu ki birkaç saat sonra dokunduğu yerin moraracağına emindim. "Seni en son yalnız bıraktığımda," diye cümlesine başladı ama devamını getirmedi. Kendini sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldı ama nefesi burnundan tıslayarak çıktığında bunu pek de beceremediğini anladım. "Kendine dikkat et Mara, sakın bir delilik yapma."

Bana sarıldığında bunu yapmasını beklemiyordum ama ben de savaş tanrısına sarılarak karşılık verdim. Biz birbirimizi tanıyorduk, o beni daha önce de korumuştu. Bu sefer artık onu ve diğerlerini koruma sırası bendeydi.

Eğitimdeki tanrı katili olayından sonra Rae beni herkesten uzaklaştırmış ve biraz dinlenmem gerektiğini söylemişti. Hançer kemerimin içinde durup, görecek diye nefes bile almaya korkarken aklının bende olmaması büyük şanstı. Şimdi daha büyük, benim yarattığım sorunları vardı. Gece Savaşçıları ortaya ilk çıktığında onlarla birlikte gelen diğer hançerlerin de benzer bir özelliği olup olmadığından şüpheleniyorlardı. Onları her nereden söküp getirdiysem yanlarında dünya dışı bu hançerleri de getirmişlerdi. Şimdi elimizde iki bilinmeyen silah vardı ve biri hepimizin sonu olabilirdi.

Rae'nin odasına geri döndüğümde ise Persephone sedirin üzerinde uzanmış bir şekilde beni bekliyordu. Elinde açılmış kıpkırmızı bir nar duruyordu ve benim geldiğimi görünce iri tanelerden birini ağzına attı, parmaklarını keyifle yaladı. "Sana da ikram etmek isterdim," dedi gülümseyerek. "Ama bildiğin üzere bizim topraklarımızda yetişen yemekleri yiyemezsin. Yersen bir daha yeraltı dünyasından çıkamazsın."

Uzandığı yerden doğrulduğunda nar ortadan kayboldu ama ateş kızılı saçları en az biraz önce elinde tuttuğu nar kadar canlıydı. Koyu renk elbisesinin etekleri yeri süpürürken başındaki altın renkli devasa taç gözlerimi aldı. O her haliyle bir kraliçeydi ve tehlikeliydi.

Bana doğru yavaşça yürürken altımızdaki odanın gücüyle çatırdadığını hissettim. "Mara," dedi tatlılıkla. "Senin yardımına ihtiyacım var."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne gibi bir yardım?" Çenemi dikleştirdim, Rae'nin söylediklerini hatırladım. Hades için Persephone neyse Rae için de ben oydum. Ben ona eştim. Korkacak hiçbir şeyim yoktu.

Persephone gülümsedi, düzgün dişleri avını parçalamaya hazır ürkütücü bir hayvanın dişlerine benziyordu. "Ben sana yardım edeceğim sen de bana yardım edeceksin. İki kadın arasında yapılacak bir anlaşma."

Onu temkinli bir şekilde süzdüm. Ona güvenmemem için hiçbir sebebim yoktu ama güvenmem için de yoktu. "Seni dinliyorum."

"Önceki hayatında sana ne olduğunu bilen biriyle görüşmeni sağlayacağım," derken o da benim gibi çenesini dikleştirdi, zümrüt küpesi titredi. "Karşılığında da bana bir yemin vermeni istiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Athena beni öldürmüş," derken elimde olmadan yumruklarımı sıktım.

Yeniden gülümsedi. "Gerçekten öyle mi?" diye sorduğunda şüphe tohumunu başarılı bir şekilde içime ekti. "Buna gerçekten emin misin?"

Boğazıma şüphenin ağırlığı takıldı, ne kadar yutkunursam yutkunayım bir türlü geçmedi. "Karşılığında benden istediğin ne?"

Persephone'nin surat ifadesi ciddileşti, kızıl kaşları çatıldı. "Zamanı geldiğinde sen de bana yardım edeceksin."

Anlamayarak başımı salladım. "Neyin zamanı geldiğinde?"

Persephone başını elindeki zümrüt taşlı yüzüğe indirdi. "Ben bir aptal değilim," derken sesi bir fısıltıdan farksızdı. "Rae'nin Hades ve benimle ilgili bir kehaneti var. Hoşuma gitmeyecek bir kehanet." Nefes aldığında göğsü titredi. "Yaz geldiğinde yeniden annemin yanına dönmem gerekecek ve bunu yapmadan önce senden bu yemini almam lazım."

Dudaklarımı ısırdım ve yeraltı dünyasının kraliçenin hüzün dolu suratına baktım. "Karşılığında da bana bir şey vereceksin." Başını salladı. "Peki, sana yardım edeceğim ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Bakışlarını kaldırdığında kahverengi gözleri parlıyordu. "Kader sana nasıl yapman gerektiğini söyleyecek." Kemerinden çıkarttığı hançerle ikimizin de elini kesti ve yeminimizi mühürledi.

Hançeri çıkarttığı yere soktu. "Karr'a seni inceldiği yere götürmesini söyle."

"Neyin inceldiği yere?"

Benden uzaklaştı, kızıl saçları yüzüne düşerken güneşin altında parladı. "Ölüler ve yaşayanların dünyasındaki sınırın en ince olduğu bölgeye. Sorularının cevabı seni orada bekliyor olacak." Yutkundu. "Ve ona sakın söyleme, soruların cevabını şu an öğrenirse savaş başlar ve yok olursunuz. Hepimiz yok oluruz."

Persephone'nin istediğini yaptım ama Karr bundan hiç memnun olmamıştı. Şimdi dalları incelerken bundan çoktan pişman bile olduğunu söylemem mümkündü. "Bu hiç hoşuma gitmiyor Mara," dedi ve bir adım geri çekildi. Kızıl gözlerini göğe dikti. "Güneş batıya kaydığında açılacak, hala birkaç dakikamız var."

Kafamı salladım. Belki yeri ve zamanı değildi ama konuyu değiştirmeye çalışarak, "Demek sen ve Tara," dedim.

"Mara."

Omuz silktim. "Sen cesur bir adamsın," derken söylediklerimde samimiydim. "Onun için göze aldığın şey inanılmazdı."

Kılıcını tuttuğu elini sıktı. "Ama o böyle düşünmüyor." Toparlanarak burnunu çekti. "Her neyse, bu çok uzun zaman önceydi."

Karr sessizliğe gömüldüğünde bu sefer ben de konuşmadım ve bekledim. Güneş batıya doğru, batacağa yere doğru kaydığındaysa biraz önce kendim için oluşturduğum açıklıktan içeri adımımı attım.

Bir aptal mıydım yoksa çaresiz miydim? Hangi insan kiminle görüşeceğini bile bilmeden körü körüne böyle bir yere gelirdi ki?

Çalılar ve dallar tenimi keserken ilerledim ve en sonunda onlardan kurtulduğumda karanlık bir dehlize vardım.

Bir anda güneş ve sıcaklık gitmiş, yerini dondurucu bir karanlık almıştı. Etrafım o kadar karanlıktı ki gözlerimin gerçekten de açık olup olmadığını anlayabilmek için onları birkaç kez kırpıştırmam gerekti.

Ellerimi iki yanıma açtım; her ikisi de tam açamadan ıslak bir duvarda son buldu. Bir koridordaydım ya da ona benzer bir yerdeydim. Duvardaki ıslaklığın kaynağını ise tahmin bile etmek istemiyordum.

Bir sürünme sesi işittiğimde sırtımı duvara dayadım; hiçbir şey göremesem de yine de gözlerimi kapattım.

"Mara," diye fısıldadı bir kadın sesi. "Rae'nin tatlı Mara'sı, tanrıların en büyük korkusu. Hakkında söylenenler benim bile kulağıma gelmişken benden mi korkuyorsun?"

Kalbim göğsümün derinliklerin gümbürdedi. Tanrıların en büyük korkusu diye düşündüm. Demek benden korkuyorlardı.

Güzel.

"Sen benim kim olduğumu biliyorsun ama ben bilmiyorum," dedim. "Bana ismini söyle." Ya aptallıktı ya da cesaret, hangisinin bende ağır bastığını kestirmem güçtü.

Kadın güldüğünde yılan tıslamasına benzer bir ses çıktı. "Ben Medusa," dedi ahenkli bir tonla. "Beni nasıl tanımazsın?"

Karnıma bir yumruk yesem nefesim ancak bu kadar kesilebilirdi. Medusa; yılan kadın, Athena'nın kurbanı.

Bu neden zifiri karanlıkta olduğumuzu açıklıyordu. Ona bakmamı istemiyordu, onu görmemi ve taşa dönüşmemi istemiyordu.

O benim düşmanım değildi. Öyle olsaydı eğer beni çoktan ele geçirirdi. Onun inindeydim ve savunmasızdım. Bir bakışı bile ikincisini neden yaşadığımı bile bilmediğim hayatımı sonlandırmaya yeterdi.

Tıslayışı kulağımın dibinde patladığında yine de gözlerimi sıkıca kapattım, sırtımı duvara dayadım. Bu hayatta kendimden başka kimseye

güvenmememem gerektiğini zor da olsa öğrenmiştim. Çevremde kardeşlerim olsa bile içimde her zaman yalnızdım ve bu yalnızlıkla başa çıkmanın tek yoluna yalnızca kendime güvenmemdi.

Karanlıkta sanki ne yaptığımı anlamış gibi güldü. "Mara," dedi tıslamasında boğulan bir sesle. "Benden korkmana gerek yok."

"Senden korkmuyorum," dedim bir saniye bir beklemeden. "Sadece bana neden yardım ettiğini anlayamıyorum."

Cevap olarak yalnızca derin bir sessizlik aldım. Medusa yeniden konuştuğunda birkaç dakika geçmiş olmalıydı çünkü gözlerim sıkıca yumulmaktan batmaya başlamıştı. "Sen beni her ne kadar tanımasan da ben seni tanıyorum," dediğinde sesi yumuşak, neredeyse anaçtı. "Seni korudum ve her zaman da koruyacağım."

Soğuk parmaklar tenime dokunduğunda irkildim. Medusa'nın teni de en az sırtımı dayadığım duvar kadar nemliydi. Uzun tırnağı tenimde iz bıraktı, elleri sıkıca benimkileri tuttu.

"Zihnime gel," diye fısıldadı. "Bunu yapabildiğini biliyorum, yine yap."

Rae'nin boynumdaki kolyesi ısındı, zihnimin ona akmasına izin verdim. Apollon'da ya da Karr'da olduğu gibi doğrudan onun zihnine giremediğim fazla sürmeden anladım.

Onun gözlerinden kendimi gördüm ama bu çok renkli bir mozaiğe bakmak gibiydi. Ellerim kucaklarımda birleştirmiş göğe bakıyordum. Bu kadar. Bu ana eşlik edecek ne bir düşünce ne de bir ses vardı. Sadece başımı kaldırmış, karanlığa teslim olmuş gökyüzüne suratımı dönmüştüm.

Medusa ellerini benden çektiğinde kafam karışmıştı. "Bu neydi?" diye sordum merakla. "Hiçbir şey anlamadım."

Medusa güldü, yılanları da gülüşüne can çekişir gibi sesler çıkartarak eşlik etti. "Bu ölmüş olduğunun düşünüldüğü zamana ait bir anı," dedi. "Gördüğün gibi hayattasın, ölü değilsin."

Ne demek istediğini anladığımda şaşkınlıkla açılan ağzıma ellerimi bastırdım. "Ben," dedim ama devamını getiremedim.

Medusa ağzımdaki ellerimi indirdi. "Evet, Athena seni öldürmedi kızım," derken sesinde gizleyemediği bir gurur vardı. "Seni kurtardım."

"Hayatta olsaydım Rae bunu bilirdi," dedim. "Öldüğümü kehanetlerde görmüş."

Hiç beklemeden, "Bilemezdi," dedi. "Beni kehanetlerinde göremez, ben Medusa'yım. Bana bakmaları, beni görmeleri yasak. Bu yasağı delmeye cesareti olanlara ise ne olduğu biliyorsun." Karanlıkta sesi biraz daha

yoğunlaştı, sesi söylenmemiş sözlerle ağırlaştı. "Bu lanet sadece benim lanetim değil."

Yutkundum. "Seni göremediği için benim de hayatta olduğumu göremedi," dediğimde sessizliği sözsüz bir evetti.

Sırtımı duvara iyice yasladım, pürüzlü dokusu tenimi dağlarken geçmişteki halimi gözlerimin önüne getirmeye çalıştım. Onu sevmiştim, o da beni sevmişti. Benim için ölmüş, ruhunun bir yarısını benim uğruma feda etmişti. Ama uğruna bunları yaptığı kadın kimdi? O kadın ben miydim yoksa ben o kadının silik bir kopyasından başka bir şey değil miydim? Başka bir hayat ve başka bir kadın. O kadın kimdi?

Medusa konuştuğunda gözlerimi açtım, keşke onu görebilseydim. "Seni iyileştirdim ve sakladım." Kelimeler dudaklarından çıkar çıkmaz göğüs kafesime saplandı. "Seni herkesten gizledim ve hayatta tuttum."

"Neden ona dönmedim?" Kendi sorumun altında ezilircesine iki büklüm oldum. "Ona dönebilecekken bunu nasıl yapmam?"

"Ona onun için dönmedin." Şimdi sesi en az sırtımı dayadığım duvarın yüzeyi kadar soğuktu. "Zeus ahlaksız ama adil biri. Sözünü tuttu ve Rae'nin gücünü senin için sakladı." Gözlerimin önünde bir görüntü belirdi, gökte parlayıp sönen bir yıldız hemen ayın yanındaki yerini almıştı. "Bu onun gücüydü, senin için bekliyordu."

Sanki anlattıklarını anlamama yardımcı olabilecekmiş gibi başımı salladım. "Ben ne yaptım?"

Medusa keskin bir şekilde beni yanıtladı. "Kendini öldürdün." Cevabı havada asılı kaldı, ciğerlerimde bir ateş parladı. "Onun Rae'nin ruhunun öbür yarısı olduğunu anladığın anda o güçle yeniden doğabilmek için kendini öldürdün."

Boynumdaki kolyeye tutundum, çığlık atmak istedim. "Ve onun ruhunun diğer yarısıyla doğdum."

"Ve şimdi o gücü muhafaza edecek ve bir gün onu yeniden tek parça haline getireceksin." Uzanıp suratıma dokunduğunda irkildim. "Bunun için doğmamış bir gelecek, bir hayat feda ettin." Ağlamamak için yanağımın içini ısırdım. "Bir gün onu tek parça haline getirecek olan da sensin kızım."

Bunu yapacaktım. Onu yeniden tek parça haline getirecek ve hak ettiğini almasını sağlayacaktım. "Zeus ölmediğimi biliyordu," dedim nihayet anlayarak. "Rae'nin ondan güçlü olmasına dayanamayarak onu kandırdı."

"O en çok babası gibi olmaktan korktu," dedi Medusa acı bir tonda. "Ama korkusu onu babasına dönüştürdü."

Zeus korkusundan ikimizin de canını almış, tanrılar arasında kanlı bir savaş başlatmıştı.

Medusa benden uzaklaştı.

Gitme vaktimin geldiğini biliyordum. Ama ondan önce yapmam gereken başka bir şey daha vardı.

Karanlık dehlizde girişin olduğu yöne döndüm ama henüz Troya'ya dönmeyecektim.

Daha öncesinde ona gidecektim. Geldiğim dalların arasından geçerken sadece onu düşündüm, kolyem boynumda patlayacakmış gibi ısınırken hiçbir şeyden korkmadığımı fark ettim.

Karanlıktan aydınlığa çıkmak gözlerimi acıtsa da bunu umursamadım. Öfkem bunun çok da ötesindeydi, azgın alevlerin içine bile dalabilir, o alevlerin bir parçası olabilirdim.

Önümde uzanan uzun merdiveni hiç düşünmeden çıkmaya başladım. Her adımımla birlikte bulutsu dokusu sandaletlerimin altında parçalanıyor ve yeniden birleşiyordu. Hedefim oradaydı, en yukarıda. Artık beni durduracak hiçbir şey yoktu.

En tepeye ulaştığımda onu devasa bir tahtta otururken buldum. Tahtı som altındandı ve değerli taşlarla donatılmıştı. Elindeki kadehi dudaklarına götürürken beni gördü ve donup kaldı. "Senin burada ne işin var?" diye sordu Zeus şaşkınlıkta. "Olympos'a açılan tüm geçitler mühürlü."

Elimi havaya kaldırıp çektiğimde Tara'nın oklarından bir benzeri havaya fırladı ve Zeus'un elindeki kadehe saplandı. "Senin geçidini sikerim." Ona doğru bir adım attım. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ama bunu yapamayacaksın."

Zeus kadehi elinden bıraktığında gövdesine saplanmış okla birlikte ortadan kayboldu. Oturduğu yerden kalktı ve öfkeli bakışlarını gözlerime dikti. "Sözlerine dikkat et ölümlü kadın."

"Ölümlü mü?" dedim onu açıkça küçümseyerek. "Hiç sanmıyorum." O hala tahtının durduğu kaideden ayrılmazken bir adım daha attım, şimdi istesem ona dokunabilirdim. "Kendi korkuların yüzünden onu bir kez daha ölüme mahkum etmene izin vermeyeceğim."

Kara kaşları çatıldı. Dudakları bir gülümsemeyle şekillense de tüm suratı öfkeden titredi. "Evrenin bir dengesi var ve ben o dengeyi koruyacağım."

"Bunu yaparken sana bol şans," dedim. "Çünkü bir dahaki görüşmemizde seni kendi kanında boğacağım."

Arkamı dönüp yukarı çıktığım merdivenlere yönelirken bana engel olmadı. Hiçbir şey yapmadı. Ne o gazabının yansıması olan şimşeklerini çaktı ne de öfkesi beni musallata uğrattı. Zeus ben onu tehdit edip çekip giderken hiçbir şey yapmadı.

Zeus benden ya da olduğum şeyden gerçekten de korkuyordu.

☽☆☽

Dalların arasından çıktığımda Karr uzun zamandır tutuyormuş gibi duran nefesini gürültüyle bıraktı. "Nihayet," diye bağırdı. "Güneş batmak üzere."

Bana uzattığı eli tuttum ve tuniğimi takıldığı daldan kurtardım. "Sorun yok, zamanında şehre dönebiliriz."

Karr kılıcını sıkıca tutmaya devam ederek gözlerini etrafta gezdirdi. "Kiminle görüştün?" Sanki her kimse görüştüysem onun da benimle birlikte dalların arasından çıkmasından şüpheleniyormuş gibi omzumun üzerinden arkamı ve dallarla gizlenen patikayı inceledi.

"Medusa," dedim.

Kaşları çatıldı ama yine de başka soru sormadı. Belki Medusa'nın kötü ününden dolayı belki de söylemiş olabileceklerini bilmek istemediğinde eliyle sırtıma dokunup beni oradan uzaklaştırmaktan başka hiçbir şey yapmadı.

Birlikte Troya'ya geri döndüğümüzde güneş henüz batmıştı. Kapıda duran gözcüler bizi başlarıyla selamladığında bugün yaşananları zihnimin içinde bir yere hapsettim. Henüz değil, savaşın başlamasına daha vardı.

Şehre girer girmez Tara'yı karşımızda bulduk. Karr gerilerek sırtımdaki elini çekse de bana yakın durmaya devam etti. Tara bu hareketi gözleriyle yakaladı ve kaşlarını çatarak ikimize baktı. "Neredeydiniz?"

Karr ikimizin yerine de cevap vererek, "Yürüyüşte," diyerek kestirip attı. "Mara'ya eşlik ettim."

Tara kaşlarını çatarak bize baktığında yalnızca yürüyüşte olmadığımızı anladığını fark ettim. Bir yorum yapacak gibiydi ama vazgeçerek dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı. Belli ki o da Karr gibi cevabını duymaya korktuğu sorular sormamayı tercih ediyordu.

Tara şehre yürürken bize eşlik ettiği için Karr'ın gerginliği de giderek arttı. Attığı her adım fazla gürültülü, fazla aceleciydi.

Rae'nin sarayına ulaştığımızda ikisinden de kurtulduğuma minnet duyarak hızlı adımlarla merdivenleri çıktım.

Rae'yi yatak odasında buldum. Sedirin üzerine oturmuş, önündeki parşömenleri dikkatle inceliyordu. Beni gördüğünde kafasını eskimiş

kağıtlardan oluşan yığından kaldırdı. "Diğer zamanda Homeros diye bir adam ilk savaşı yazmış," derken burnunu kırıştırdı. "Bütün eksiklerimizi nasıl bu kadar iyi görmüş anlayamıyorum."

Elinde tuttuğu parşömeni aldım, yerdeki yığının üzerine bıraktım. Koyu renk gözleri suratımda gezinirken hiç düşünmeden kucağına oturdum ve onu öpmeye başladım.

Rae afallayarak donup kaldığında alt dudağını bana karşılık vermesi için çekiştirdim. Elleriyle kalçamı sardı ama başını çekip suratını benimkinden uzaklaştırdı. "Mara." Suratındaki şaşkın ifadeyi görmezden gelerek onu bir kez daha öptüğümde bana aynı şiddetle karşılık verdi. Dilimi ağzının içine daldırdım ve onunla buluşana kadar da durmadım.

Elimizi ikimizin bedenlerinin birleştiği noktaya uzatıp tuniğinin ucunu tuttum. Ona sürtünmeye başladığımda inledi, aldığım cevaptan memnun olarak onu daha da hızlı öptüm.

Elleri elbisemi kaldırıp çıplak tenime saplanırken beni kucağında yükseltti ve tek bir hamleyle kendini içime gömdü, dişleri vahşi bir hamleyle omuzlarıma sürttü.

Gözlerimi onunkilerle buluşturmadan önce çenesini sıkıca kavrayıp onu bana bakmaya zorladım. Bakışlarındaki arzu neredeyse gelmeme sebep olacaktı. "Benimle kalacaksın," dedim onun üzerinde kalçamı hareket ettirirken. "Benimle."

Rae çenesinde duran elimi alıp dudaklarına götürdü. İşaret parmağımı ağzına alıp yavaşça emdi. Dili benimle sevişmesiyle uyumlu ve sertti. Sıcaklığı ve ıslaklığı yalnızca parmağımda değil her yanımdaydı. Zihnimin içinde misin diye sormuştum bir keresinde ona ve o da bana her yerindeyim diye cevap vermişti. Doğruydu, o her yerimdeydi.

Başımı arkaya attım ve sadece dokunuşuna odaklandım. Dudakları boynuma dokundu, orada ıslak bir iz bırakırken kalçalarımı sıkmaya, beni kucağında kaldırıp indirmeye devam etti.

Tuniğimin kollarını indirip kendimi soyarken Rae gülümsedi. "Tatlı Mara," derken sesi en az bakışları kadar yoğundu.

Dudakları boynumdan aşağı hareketlenirken saçlarını kavradım ve kendimi ona daha da sıkı bastırdım. Her bir parçasıyla beni kendine hapsederken kendimi yalnızca dokunuşuna bıraktım.

Nefes nefese öne doğru eğildiğimde dudaklarımız bir kez daha buluştu, tırnaklarımı ensesine batırıp onu daha hızlı, daha sert olması için zorladım.

Dudaklarımla onu hapsettim, onun da benden başka bir şey düşünmesine engel oldum.

Kollarıyla belimi sarıp beni kendine bir kez daha bastırdığında bu kez tırnaklarımın hedefinde tuniği vardı. Kumaş omuzlarından aşağı kayıp düştü, beni beraberinde havaya kaldırdığında tamamen çıplaktı.

Gülümsedi, dilini dudağında gezdirdi. "Arsız," dedi her bir harfi gereğinden fazla vurgulayarak.

Birlikte yatağa gittiğimizde emin olduğum tek bir şey vardı.

Onun için gerekirse yapmayacağım hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey.

☽☆☽

Diz çöktüğüm yerden kalktım, başımı havaya kaldırdım. Rae'nin tapınağının hemen yanında bir yıkıntıya dönmüş tapınak kompleksinin zeminindeki mozaiklerden geri kalanlar dizlerimi acıtmıştı.

Güneş yıkılmış duvarların üzerinden sızdı, titreşti. Zihnimde onun için bir geçit açtım; tek seferlik ve sadece ben istediğim için kullanılacak.

Çağrıma kulak verdi ve bir ışık huzmesinin içinde saklanarak geçitten geçti.

Eskiden sunağının olduğu yere inerken kanatlarını kapattı. "Şaşırtıcı," dedi. "Benimle konuşmak istemeni beklemiyordum."

Apollon'u süzdüm. Neler saklıyordu, neler planlıyordu bunu bilemezdim. Ama bildiğim tek bir şey vardı. "Savaşı asıl isteyen sen değilsin," dedim bir nefeste. "O istiyor."

İnkar etmedi, sadece suratıma uzun uzun baktı. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun," dedi. "Zeus'u karşına alamazsın."

"Bu yüzden mi?" diye sordum ona yaklaşırken. "Ondan korktuğun için mi ikizini öldürdün?"

Apollon'un kanatları katlandığı yerde seğirdi. "Seni şu anda öldürebilirim," dedi. "Bu onu yok eder ve ben de bu savaşı kazanırım."

"Tabi eğer kazanmak istiyorsan." Kelimeler dudaklarımı yaktı, nefesimi düğümledi. "Eğer istediğin buysa öldür beni." Bana cevap vermedi. "Ben aptal bir kadın değilim Apollon. Senin istediğin bu savaşı kazanmak değil."

Güneş gözleri kısıldı. "Benim istediğim ne Mara, söyle bana."

Ondan yalnızca birkaç adım uzağa vardığımda durdum. "Başka bir şey, bilmediğim bir şey ama bunun savaş olmadığı kesin."

"Bilmek bir lanettir Mara," dedi. "Bilmenin ağırlığının altında ezilmektense ölmeyi tercih etmediğim bir gün bile olmadı.

Dürüstlüğü beni şaşırtsa da bunu ona belli etmedim. "Günü geldiğinde," dedim. "Sana tekrar soracağım ve bu sefer bunu yaptığımda bu kadar sakin olmayacağım."

Aleni tehdidim karşısında kaşları çatıldı. "Sende bir şeyler farklı," dedi.

"Evet," dedim onu çağırdığım geçitten geri yollamadan hemen önce. "Artık gücümün farkındayım."

Hello efendim, arsız ölümlülerim. Uzun bir duyuru zinciri olacak hazır mısınız sdkfopdf. Öncelikle kimler Lethe'yi aldı, yoklama yapalım bakalım????????? Mizpah nasılmış ama ;)

An itibariyle Ölü Tanrının Şarkısını yarıladık. Üç kişi beş kişi derken bugün 140 binlik bir ordu olduk. Bunun için öncelikle neredeyse silah zoruyla okutan siz arsız ölümlü ordusuna teşekkür etmek istiyorum. Hepiniz benim gibi delisiniz lofjoğsdf.

Önümüzdeki hafta 150 bin olduğumuzda öyle bir bölüm gelecek ki bence wattpad tarihinde bir ilk... Size o kadar söylüyorum kendinizi hazırlayın dfndpfş.

Bu arada beni instagram ve tiktoktan da takip etmeyi unutmayın. Tiktok mükemmel tüm arsız sahneleri orada yayıyorum dfknıdf. Instagramda ozcelikdilara, tiktokta ozcelikdilaraa adreslerinden bana tık tık. Gelecek haftalarda canlı yayın açmayı düşünüyorum, muhtemelen 150k'dan sonra da açarım gibi....

O kadar da çok şey yokmuş ve duyurulacak. Hepinizi sonsuzluk kadar seviyorum. Yorumlarda görüşürüz sizi gidi arsızlar dkfndğpf. Bölüm haftaya cumartesi yine aynı saatte :)

Bölüm 31, Dilerim Ki Bir Ölümlü Gibi Korkar Bir Ölümlü Gibi Ölürsün

Çevirdi hançeri kendi göğsünde,
Hiç bitmeyecek gecenin içinde.
Haykırdı sonra geceye,
Kan istiyorum diye.
Kadının gazabı yakarken tüm tanrıları,
Tek bir tanrıya ulaşamadı amacı.
İstese de ulaşamazdı,
Çünkü o tanrı çok uzaktaydı.
Kısım 4

Onun Savaşçısı
"Kan istiyorum, senin dökülen kanına karşılık can istiyorum."

Bölüm 31, Dilerim Ki Bir Ölümlü Gibi Korkar Bir Ölümlü Gibi Ölürsün

Kassandra'nın kederi, dökülür Troya'nın surlarından gözyaşı gibi. Narindi bedeni ama büyüktü laneti.

Buraya defalarca geldim, bu gölün başında defalarca dikildim durdum. Bir cevap, yalnızca bir cevaba ihtiyacım vardı ama hep korktum. Göreceklerimden korktum, bileceklerimden. Kehanetlerim bile bana savaşın sonunu söyleyemezken ölü kahinin söylemlerinden korktum.

Mara'nın sıcaklığını hala tenimde hissedebiliyordum. Ellerimi havaya kaldırsam saçlarının ellerimde akışını hissedebilirdim. Ama o benim Mara'm değildi, henüz değildi. O şu anda yalnızca benden nefret eden ve çaresizce kocasına dönmek için benim yanımda kalan bir kadındı.

Benim Mara'm ise benimle kalırdı, benimle savaşırdı.

Önceden, ruhum hala tek parçayken doğumuyla kaderimi mühürlediğini biliyordum. Onun büyümesini seyretmek beni korkutuyordu. Büyüyecekti ama beni sevmeyebilirdi. Benim bir parçamdan yaratılması onun beni sevmesi anlamına gelmiyordu. Ona bir seçenek sunmak istedim, ona özgürlüğünü vermek istedim ama yine de o beni tercih etti. Etmeseydi ne yapardım düşünmek bile istemedim.

Korktum. Bana ait olanın, eksik parçamın benden alınmasından korktum.

Tapınağıma geldiği ilk gün ona benimsim demiştim ama o bana kimseye ait olmadığını söylemişti. Haklıydı, Troyalı Mara kimseye ait değildi ama Troyalı Rae ona aitti. Bunu gözlerine baktığım anda görmüştüm. O benim hem varoluşum hem de yok oluşumdu.

O gün tapınaktan çıkıp gittikten sonra onu üç gün boyunca görmedim, görmeye de gitmedim. Onu olabildiğince az ziyaret etmeye çalışıyordum çünkü Apollon'un ondan haberdar olmaması lazımdı. Haberdar olduğu anda kan dökülecekti ve bu dökülen son tanrı kanı olmayacaktı.

Bu durumdan garip bir şekilde en çok zevk alan ise Karr'dı. Mara'nın tapınağımı ilk defa ziyaret etmesinin ertesi günü gevşek bir sırıtışla sunağın önünde belirmişti. "Düşünüyorum da kardeşim," derken sunaktaki şaraplardan bir testiyi çoktan almıştı bile. "Biraz daha sevişmezseniz patlayacaksın."

Güldüm ama ağzımdan çıkan ses daha çok acı çeken bir hayvanınkini andırıyordu. Hakkını vermek zorundaydım, durumumun pek de parlak olmadığı benim açımdan da şüphe götürmez bir gerçekti. Parmaklarım ona dokunmak için karıncalanıyor, tenim onunkinde kaybolmak için ısınıyordu. Onun içinde olmak, onun benim için gelmesini sağlamak nasıl bir his olurdu acaba. İniltisi neye benziyordu, ya da tırnaklarını sırtıma geçirir miydi zevkin doruklarına tırmanırken?

Ona cevap vermek için ağzımı açtım ama Apollon tapınağa girince sustum. Babama şükürler olsun ki o geldiğinde ikimizin de sustuğunu fark edemeyecek kadar yorgun görünüyordu.

Apollon kanatlarını düzgünce katlayıp başka bir şişe şaraba uzanırken Karr'la birbirimize baktık.

"Bir sevişmeye asla hayır demem," derken Karr'ın hemen yanında ayakta dikildi. Testiden büyük bir yudum aldı, ağzının kenarlarından sızan şarabı elinin tersiyle sildi. "Bir tanrı olarak değil de bir erkek olarak bir kadınla sevişmek istiyorum." Bunun açıklamasının her halimle arzulanacak bir

erkek olduğumu kanıtlamak istiyorum olduğunu bilecek kadar onu iyi tanıyordum.

Karr ona gözlerini devirerek baktı. "Sanırım seni tutan yok." Güldü, şarabından koca bir yudum aldı. "Hemen bugün bunu yapabilirsin bence."

Apollon onun sesinde gizlenen imayı ya sezmedi ya da sezdiyse de üstünde fazla durmadı. "Bugün geneleve gitmeyi planlıyorum," dedi bir çırpıda. "Tabi kardeşlerim de bana eşlik ederse."

Gözlerinde öyle bir ifade vardı ki bir an her şeyin farkında olduğunu düşündüm. Beni bakışlarıyla sınıyor, tartıyordu.

Düşüncelerine sızmayı ve ne planladığını öğrenmeyi düşündüm ama bunu yaparsam anlardı. Apollon zekiydi ve kendimi bildim bileli benim yanımdaydı. Bunu yaptığım anda korktuğum bir şey olduğundan şüpheleniyorsa onu doğrulamış olurdum. Ve o da bunun üzerine giderdi. Ne olduğunu öğrenene kadar beni kuşatır, öğrendiğindeyse parçalardı.

Bu yüzden suratıma geniş bir gülümseme yerleştirerek ona baktım. "Sıradan bir ölümlü gibi görünmeye katlanabilecek misin?"

Sanki bunu sormamı beklermiş gibi üzerindeki gösterişli tuniğin yerini beyaz sade bir tunik altı. Altın defne tacı gitti, geriye yalnızca sarı saçları kaldı. "Ölümlü gibi görünebilirim," derken sesi şaraptan dolayı çoktan çatlamaya başlamıştı. "Ama sıradan görünebileceğimi sanmıyorum."

Karr da ben de bunun berbat bir fikir olduğunu biliyorduk ama Mara'yı korumam gerektiğinin ikimiz de farkındaydık. Bunun kehanetini görmüştüm, Apollon onu öğrenirse onu benden almak için elinden geleni yapacaktı. Bu yüzden Troya'nın daha kalbur üstü sayılabilecek genelevinin önüne geldiğimizde ikimizin de içeri girmekten başka şansı yoktu.

Kapıda bizi esmer bir kadın karşıladı, muhtemelen daha doğudan, Pers diyarından gelmişti. Üzerine geçirdiği altın kolyelerden başka memelerini gizleyen hiçbir şey yoktu ve kendini yavaşça bana sürterken dişlerimi birbirine bastırmak zorunda kaldım. Gözlerini kırpıştırarak bana baktı, uzun tırnaklarını kolumda gezdirdi. "Hamama girdiniz mi?"

Apollon kadına yan bir bakış atarak, "Kirli gibi mi görünüyoruz?" diye sordu ve kadının avcuna bir kese dolusu altın bıraktı.

Kadın altınları görür görmez benden uzaklaşıp onun yanına kıvrıldı. "Bir prens," dedi mırıldanarak. Uzun tırnaklarını bu sefer kardeşimin omuzlarında gezdirdi. "Yoksa bir komutan mı demeliydim?"

Apollon'un gözleri parladı. "Bir tanrıya ne dersin?" Kadın gülümserken neredeyse ellenmedik yerini bırakmayınca hemen arkamdaki Karr boğulur

gibi bir ses çıkarttı. "Ben Titus," dedi Apollon ve bizi işaret ederek, "Onlar da kardeşlerim Antois ve Marcus," diye ekledi.

Hangimizin Antois hangimizin Marcus olduğu belli olmasa da umursamadım. Bu gece tek bir kadınla bile sahte ismimi verecek kadar konuşmamaya kararlıydım.

Karr benimle aynı fikirde olmamalıydı çünkü sarışın bir kadının çenesini severken, "Selam tatlım," diye mırıldandı. "Ben Marcus." Kadın ona abartılı bir gülüş sunarken Karr'ın suratı vahşi bir hayvanınki gibi keyiflendi; dudakları gerildi, dişleri açığa çıktı.

Peki, bu gece bir tarafları rahatlamayacak bir tanrı varsa o da anlaşılan bendim.

Genelev o kadar kalabalıktı Troya'nın bütün uçkuruna düşkün erkekleri buradaydı desem sanırım abartmış olmazdım. Kıvrak ritimlerle dans eden kadınların ve onları açlıkla izleyen erkeklerin arasından ilerledik, kendimizi köşedeki sedirlerden birinin üzerine bıraktık.

Şarap da kadınlar da su gibiydi; aktıkça akıyor, asla tükenmiyordu.

Pers kadını Apollon'un peşinden bir an olsun ayrılmadan bizi takip etti, onun kucağına tırmanırken bana da yan gözle bakmayı ihmal etmedi.

Rahatsız hissederek başka bir kadının getirdiği testiye uzandım, hepimize birer kadeh şarap doldurdum. Bir yudum alır almaz bundan pişman olmuştum çünkü şarap seyreltilmemişti. Boğazımdan aşağı kayıp giderken genzimi yaktı, öksürmemek için kendimi tuttum. Kesinlikle bir daha tapınağımda bana sunulan kaliteli şaraplar dışında bu ölümlülerin ürettiği hiçbir şarabı dudaklarıma koymayacaktım.

Karr çoktan girişte tanıştığı kadını yollamış, başka bir kadını kollarının arasına almıştı bile. İnsan formunda ne kadar istemese de gözlerini kehribar rengine dönüştürmek zorunda kalmıştı ama bundan memnun olmalıydı. Çünkü şu anda boynuna bir kedi gibi sokulan siyah saçlı kız en çok gözlerini sevdiğinden bahsediyordu. Karr ellerini kızın kalçalarına indirdiğinde dehşet içinde kızın tanığım birine çok fazla benzediğini fark ettim.

Kız kardeşime. Tara'ya.

Lanet olası Spartalı, ne çeşit bir bokun içine battıysa uzun süre de oradan çıkacağa benzemiyordu.

Apollon halinden memnun bir tavırla başını arkaya yatırdı, gözlerimiz buluştu. "Söylesene kardeşim, eğlenmiyor musun?"

Ona cevap vermeden önce şarabımdan büyük bir yudum daha aldım. "Eğleniyorum," dedim ama kelimeler ağzımda acı bir tat bırakmıştı. İçtiğim bu boktan şaraptan daha yakıcı, daha ısrarcı bir tat.

Apollon başını iki yana salladı, sarı bukleleri yüzüne döküldü. "Yalancı," dedi eğlenerek. "Yoksa buradaki kadınlar ilgini çekmiyor mu?"

Sorusundaki ima boğazım şaraptan daha çok yaktı. Baş parmağımı çenemde gezdirirken bir sorun yokmuş gibi davranmakta güçlük çekiyordum. "Henüz bana hitap edecek bir kadın bulamadım."

Apollon sahte bir hayal kırıklığıyla suratını buruşturdu, kucağındaki kadına gözlerini devirerek baktı. "Gördün mü güzelim, hiçbiriniz kardeşimin ilgisini çekmiyormuşsunuz."

Pers kızı başını geri yatırarak güldüğünde kolyeleri de kaydı ve onu tamamen gözler önüne serdi. Apollon ellerini kadının çıplak gövdesinde gezdirirken midemde de bir bulantı yükseldi.

"Temiz hava," diye mırıldandıktan sora Karr'la ikisini orada bırakıp ayağa kalktım. Terli ve sıcak bedenlerin arasından zar zor geçtim. Hemen şu anda tanrı formuma geçip gözlerden kaybolabilirdim ama bu Apollon'un dikkatini daha çok çekerdi.

Genelevin kapısına ulaştığımda nihayet derin bir nefes alabilmiştim. Kasıklarım ve tüm bedenim zonklarken kendimi sakinleştirebilmek için duvara dayandım.

Karşımdaki duvarda bir gölge hareketlendiğinde dikkatim oraya kaydı. Kafasını bir başlıkla örttüğü için kim olduğunu görememiştim ama beni izlediğini biliyordum. İnsan formumdaydım ama bu bir tanrı olmadığım anlamına gelmezdi.

Gölge onu fark ettiğimi anladı, hızlı adımlarla sokakta ilerlemeye başladı. Önüne çıkan birkaç kişiyi öfkeyle ittiğinde benden kaçtığına emin oldum.

Duvardan ayrıldım ve arkasından ilerlerken ona, "Dur!" diye seslendim ama elbette beni dinlemedi. Hatta adımları daha da hızlandı, koşmaya başladı.

Karanlığım benden önce davranıp bedenimden çıkarak ona doğru süzüldü, ayaklarına dolanıp onu olduğu yere sabitledi. Sokakta aheste adımlarla ilerleyenlerden birkaçı yolun ortasında durduğu için ona dik dik baksa da ben hala suratını göremiyordum.

Uzanıp kolunu tuttuğumda onun ne kadar ince ve zayıf olduğunu anladım. Bir kadın.

Suratını benden yana dönmemek için çabalasa da ben galip geldim ve başlığını kafasından çıkarttığımda Mara'nın bana bakan yeşil gözleriyle karşılaştım. "Mara?"

Şaşkınlığıma gözlerini devirerek cevap verdi. "Merhaba, kehanet tanrısı." Karanlığım onu serbest bıraksa da benden kaçmadı. Aksine her şeye alayla bakabilecekmiş gibi görünen gözleriyle beni cesurca süzdü. "Yoksa Antois mi demeliydim?"

Arsız.

"Burada ne yapıyorsun?"

Dudakları bir gülümsemeyle büküldü, gözlerinin içi parladı. "Sokakta mı ne yapıyorum yoksa az önce çıktığın genelevin önünde mi?" Dudaklarını ısırdı. "İstediğini bulamadın sanırım."

Onu tenimi yakmış gibi bıraktım, bir utanç dalgası boynumdan suratıma doğru yükseldi. "Beni takip mi ediyordun?"

O kadar rahat bir şekilde omzunu silkip yürümeye başladı ki şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemedim. "Sana söyledim, sen beni izlerken ben de seni izliyordum."

Sesindeki ima beni ele geçirdi. Sıcak hava giderek daha da ısınıyor gibiydi.

Birlikte kalabalık sokaklarda yürürken insanlar bize dönüp bakmadı. Mara da bundan cesaret bulmuş olmalıydı ki serin elleriyle ellerimi kavradı ve beni dar sokaklardan birine çekti.

Bir adam elindeki testiyle birlikte salınarak sokağın sonuna yürüdü, en sonunda tamamen yalnız kaldık.

Benden birkaç adım uzaklaşıp sırtını duvara dayadı, bacağını hafifçe öne doğru atınca tuniğinden gözüken teni yutkunmama sebep oldu. "Sana bir şey sorabilir miyim Tanrı?"

Lanet olsun, bana istediği her şeyi sorabilir ve yapabilirdi. "Elbette." Mesafemizi korumaya gayret ederek ona yaklaştım. Göğüslerinin iniş kalkışını şimdi daha yakından görebiliyor, tatlı kokusunu içime çekebiliyordum.

Saçlarının bir tutamını parmaklarına doladı, dalgın dalgın çekiştirdi. "Bugün orada kendine uygun bir kadın buldun mu?"

Sorusu midemi yumrukladı, boğazıma yapıştı. "Hayır," dedim dürüstçe ve doğrudan gözlerinin içine baktım.

Başını aşağı yukarı salladı, çenesini dikleştirdi. "Bana benzeyen bir kadın bulabildin mi?" Sorusuna cevap vermeyi reddederek dudaklarımı birbirine

bastırdım. Rahatsızlığımı farkına vardı ama üzerime gelmeye de devam etti. "Benimle sevişmek için mi bekliyorsun?"

Ona yine cevap vermedim.

Sırtını duvardan uzaklaştırıp bana yaklaştı. "Bu çok saçma. Senin için yaratıldım ama sana ait olmak zorunda değilim." Durdu, parmaklarıyla çenesinde bir ritim tutturdu. "Belki başkasına aşık olacağım, belki başkasıyla evleneceğim. Bunu bilmeden beni bekleyemezsin."

Güldüm. "Ben kehanet tanrısıyım," dedim.

"Ben de öngörülemez bir kadınım."

Gerçekten öyleydi çünkü elimi tutup memelerine koyana kadar ne yapmaya çalıştığını anlayamamıştım. "Dokun bana tanrı," dedi fısıldayarak. "Hisset beni."

Kasıklarımdaki ateş tüm bedenime yayılırken parmaklarımı hareket ettirmeye korkarak öylece bekledim. O oyuncu bir kadındı, bunu bilecek kadar uzun süre izlemiştim onu.

Diğer elini göğsüme dayadı, tırnağı tuniğin açıkta bıraktığı kısma sürtündü. "Buradayım işte."

Kendime daha fazla engel olamayarak onu öptüm. Öpüşüme anında karşılık verirken tanrısal formum dışarı çıkmak için içimdeki duvarlara çoktan vurmaya başlamıştı bile.

Ellerimi uzun saçlarına dolayıp başını benimkine yaklaştırdım, alt dudağımı sertçe ısırdığında irkilerek geri çekildim.

Gözlerine baktığımda orada gördüğüm ifade beni tahrik etti. O da istiyordu, ona dokunmamı o da istiyordu.

Dudaklarımız yeniden birleştiğinde inledi, üzerinde duran parmaklarımı sıktım ve bana söylediği gibi onu hissettim. Çok kısa bir öpüşmeydi çünkü saniyeler sonra nefes nefese benden ayrıldı ve gecenin karanlığına karıştı.

Peşinden dar sokaktan çıktım ama Apollon'u karşımda gördüğümde anında geri çekildim. "Kardeşim," dedi meraklı gözlerini üzerime dikerek. "Burada ne yapıyorsun?"

Karr hemen arkasında belirdi, başını iki yana salladı. Zihnine süzüldüm. *"Sen geri dönmeyince seni merak etti. Mara'yı gördüm, uzaklaşıyor. Güvende."*

Rahatlayarak derin bir nefes aldım, tuniğimi düzelttim. "Sıkıldım," dedim basitçe. "Ölümlü kadınlar ilgimi çekmiyor."

Apollon'un surat ifadesi gevşek bir hal aldı, gülümsedi. Kolunu omzuma doladı ve beni de beraberinde yürümeye başladı. "Doğrusunu söylemek

gerekirse benim de," derken yalan söyleyip söylemediğini kestiremedim. Onun zihni bir tuzaktı ve oradan uzak durmam gerekiyordu. Bakışlarımı yakaladı, "Şu sıralar gözüme başka bir kadını kestirdim," dedi.

Midem burkuldu. "Kimi?"

Gülümsemesi kesinlikle tehlikeliydi. "Kassandra."

Karr nefesini koy verdi. "Siktir, Priamos'un kızı Kassandra mı?" Apollon reddetmeyince eliyle alnına vurdu. "Bizimle taşak geçiyorsun değil mi? Troya kralının kızına mı göz koydun?"

"Tam olarak öyle denemez," dedi. "Daha çok canım onu çekiyor diyelim."

Bunu o kadar rahatça söylemişti ki ensemden aşağı bir ürperme kayıp geçti. Mara değildi, gözüne kestirdiği ölümlü kadın benim Mara'm değildi.

Karr şaşkınlığını gizlemeden söylenmeye devam etti. "Heykellerimizi kırıp götümüze mi soksunlar istiyorsun?"

Apollon'un kaşları alayla havaya kalktı. "Bildiğim kadarıyla şehrimizde sana tapan birileri yok." Gözleri ikimizin arasında gezindi. "Merak ediyorum da neden Sparta'da değil de burada kalıyorsun? Adan sana sıkıcı mı gelmeye başladı yoksa başka bir sebebi mi var?"

"Kızın senden haberi var mı?" diye sordum konuyu değiştirmeye çalışarak. "Bir tanrı olarak değil de bir insan olarak bir kadınla sevişmek istediğini sanıyordum."

Basitçe omuz silkti, o lanet suratında geniş bir gülümseme belirdi. "Elbette, ona benimle sevişirse onu bir kahin yapacağımı söyledim." Sokaktaki insanların duymaması için sesini alçalttı. "Yarın gece bana cevabını verecek."

Karr homurdandı. "Kabul edeceğini düşünüyor musun?"

"Edecek," dedi Apollon bir an bile duraksamadan. "Kadınlar bir kraliçe olabilecekken kral kızı veya kardeşi olmak zorunda bırakıldıklarından beri daima biri olmak isterler. O da biri olmak istiyor, bu yüzden de teklifimi kabul edecek."

Haklıydı. Kassandra onun teklifini kabul etmişti. Ama bir kahin olur olmaz onunla sevişmeyi reddetmişti.

Apollon'un gazabı ise onu kuşatmış ve zavallı kızı lanetlemişti. Hiçbir şey yapmamıştım. Apollon onu gördüklerine kimsenin inanmaması için lanetlerken durmuş ve Mara'yı anlayacak diye susmak zorunda kalmıştım. Kızın zihninde gelecek dönüp dursa da ona doğrudan kimse bir şey sormadan gerçekleri dudaklarından dökemez hale gelmişti.

Bu ceza kardeşime yetmemişti ama. Kassandra Troya düştüğünde korkunç bir ölüme mahkum edilmişti.

İşte şimdi o Kassandra'dan yardım dilenmek üzere onun gölünün başındaydım.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde hala alacağım cevaptan korkuyordum. Sonsuz bir yaşam bile bazı şeylerin önüne geçemiyordu. Korkularımı dizginlemek için parmaklarımla çimenleri sıktım, suları çıkana kadar yumruklarımı onların yeşil gövdelerine geçirdim. İnsanlar da böyle ölüyordu işte, onların ölmesi için basit bir hamlemiz bile yeterliydi.

Sudaki yansımama bakmadan önce kafamı göğe kaldırıp babama baktım. Beni tüm bunlara mahkum eden adama, nefesinden nefesimi üfleyen Tanrı'ya baktım.

"Söyle bana Kassandra, savaşı kazanacak mıyız?"

Başımı eğip yeniden suya baktım ama bir hiçlikle karşılaştım. Kendi yansımam bile yoktu suyun yorgun yüzeyinde, sadece boşluk ve daha çok boşluk vardı.

Kaşlarımı çattım. "Söyle bana, sorduğum sorunun cevabını söyle."

Derinlerden yumuşak bir gülme sesi işitildi, suyun yüzeyi dalgalandı. Kassandra'nın bedeni suyun yüzeyine çıkarken geri çekildim. Yumuşak adımlarıyla çimenleri ezdi, kafasını örten beyaz duvak dalgalandı. Ama o duvağın ötesinden bile bana dikkatle bakan gri gözlerini seçebiliyordum. O duvağın ötesinden bile bana küçümseyerek baktığını biliyordum.

Kıkırdadı, gülüşünde korkunç bir şeyler vardı. Gözyaşlarından daha korkunç bir şeyler. "Kehanet tanrısının ölü bir kahinin yardımına mı ihtiyacı var?" Uzun parmaklarıyla duvağını tutup kaldırdı, şimdi beyaz suratını ve nefret kusan gözlerini net bir şekilde görebiliyordum. "Peki ya o tanrı ben kardeşinin gazabına uğrarken neredeydi?"

Bakışlarını suratıma kaldırdığında nefesim kesildi. Gözlerindeki o nefret hayatım boyunca görüp görebileceğim en yoğun ateşi derinliklerinde barındırıyordu. "Bana cevabını bildiğin sorular sorma."

Uzanıp elimi tuttu, avuçlarımı yukarı döndürdü. İşaret parmağını tam avcumun ortasına bastırırken acıyla yutkundum. Bu onun acısıydı, bana neler hissettiğini anlatıyordu. Kalbim parçalanıyor, yüreğim dağlanıyordu. Kardeşim ona bunları yaparken susmuştum işte.

Kendi kadınımı koruman için başka bir kadını ateşlere atmıştım.

Elimi sertçe bıraktı. "Hiçbir şey," dedi acımasızca. "Savaşla ilgili sana verebilecek en ufak bir kehanetim bile yok." Yırtıcılara yakışan bir

gülümsemeyle bana baktı. "Sana bana yaptıklarına karşılık belirsizliği sunuyorum. ."

Kassandra gölüne doğru geri çekilirken onu durdurmayı düşündüm ama ne yapabilirdim ki? Zaten ölmüş birini neyle tehdit edebilirdim?

Derin bir nefes aldım. "Merhamet," diye mırıldandım. Durdu, omzunun üzerinden bana baktı. "Sana verilmeyene karşılık bize merhamet etmen lazım."

Sert bir şekilde yeniden arkasını döndü, ayağını suya soktu ve bekledi. "Bunu hak ettiğini düşünüyor musun Kehanet Tanrısı?"

Hiç düşünmeden, "Ben değil," dedim. "Ama Mara ediyor."

Suya tamamen girdi, omuzlarına üzerine kadar battı. Derinliklerde gözden yitip gitmeden önce son sözünü söyledi. "Dikkatli ol Kehanet Tanrısı, eğer olmazsan ölü tanrının şarkısı ölü kadının şarkısına dönüşür."

☽☆☽

Vücudum yorgun, ruhum bitkindi. Sarayıma giden yolu normal şartlarda saniyeler için gidebilecekken gecenin altında yürümeyi tercih ettim. İnançlı insanların birazdan gidişimi kutsamak için sabah ayinine katılacağını bilerek kafamı kaldırıp yıldızlara baktım.

Saraya girdiğimde hizmetlilerin bir kısmı çoktan uyanmış, koşturmaya başlamıştı bile. Bu sarayı bana savaştan sonra hediye etmişlerdi ama burayı evim olarak görmem yüz yıllarımı almıştı. Şimdi terliklerimin altında bile hissedebildiğim soğuk mermer yerler bana yine yabancı gibiydi.

Göğsüm sıkıştı, oradaki o eski yara sızladı. Öldüğüm yara dışarıdan iyileşmişti ama içimde hala kanamaya devam ediyordu.

Mara'nın miskin adımlarını duyduğumda durdum, ona döndüm. Omuzları düşük, gözleri ise yarı yarıya kapalıydı. Ephi zorla onu süsleyip püslemişti ama anlaşılan o bile gözlerindeki uykuyu silmeyi becerememişti.

Ephi beni gördüğünde durdu, başını eğerek geriye çekildi. Bu kadının ne kadarını bildiğini merak ettim. Küçük bir kızken babası ve ailesi bir grup serseri tarafından öldürülmüş, ben de onu tapınağıma almıştım. Dora ise onun süt annesiydi. Çok genç yaşta evlilik dışı hamile kaldığı için ailesi tarafından reddedilmiş ve tapınağıma sığınmıştı. Bebeği doğumda ölmüştü ama o bütün rahibelerime annelik yapmaya devam etmişti. Ephi'yi o yetiştirmişti. Dora tarafından iyi yetiştirilmiş bu kızın her gün, bıkmadan ve usanmadan bana dua ederken bir yandan da beni gözlemlediğini biliyordum.

Ephi daima gözlemlerdi. O benim Mara'nın üzerindeki gözümdü. Şimdi o göz sütunların arasına çekilip gizlenirken Mara onun hemen arkasında olduğunu düşünerek konuştu. "Geceye ait bir tanrı için hangi lanet insanın sabahın köründe ayin yapmamızı söylediğini bana söyler misin?"

"Sanırım o kişi ben oluyorum," dediğimde irkilerek durdu, beni fark ettiğinde yutkundu. "Gecenin gidişini ve bir sonraki gün yeniden gelişimi kutsuyorsunuz."

Mara gözlerini devirdi. Her türlü dini göreve karşı bir savunma geliştirmişti. "Kibirlisin," derken elini oynattı, bilezikleri birbirine çarptı. "Sana dua etmezsem ne olur?"

Onun öfkesi beni eğlendirdiği için elimde olmadan dudaklarım kıvrıldı. "Bir kişi eksik dua etmiş olur." Somurttu. "Yani o kadar da önemli değil."

Yeşil gözleri benimkilere dikildi. "Dua ederken senin için aklımdan neler geçirdiğini duyabiliyor musun?" Başımla onu onayladığımda kıpkırmızı kesildi. Bana dua ettiği her an zihnini gözlemlemiyor olsam da onu duyuyordum. Çoğunlukla her sözcüğe içinden eklediği küfürler eşlik etse de onun kanına karıştığımı da iyi biliyordum. Çünkü bazen dudakları ismimi anarken içinden kehanetlerimi çalmak için beni öptüğü anı geçiriyordu.

Hızla yürümeye başladığında peşinden gidip onu durdurdum. "Zihninde olmak bana keyif veriyor arsız ölümlü," dediğimde kaşlarını çattı. Onu utandıramayacağımı biliyordum ama rahatsız edebilirdim. "Zihninde ne tür edepsiz şeylerin geçtiğine bazen ben bile şaşırıyorum."

Mara bakışlarını kolumu tutan eline indirdi ama benden uzaklaşmadı. Zihnimin içinde ruhum bağırmaya başladı. Dokun bana. Hisset beni. Sev beni.

Dudaklarını birbirine bastırdı, göğsü inip kalktı. Zihnine sızmamak için kendimle savaşmam gerekti çünkü orada göreceklerimden sonra şu anda nerede olduğumuz umurumda olmazdı. Onu en yakın sütuna yaslar ve bana onunla sevişmemi söyleyene kadar onu başta çıkartırdım.

Elini bıraktığımda bir adım geri çekildi. "Bugün senin için dua edeceğim," dedi başarısız bir gülümsemeyle. "Zihnimde oldukça eğlenebilirsin."

Ephi sanki bir komut almış gibi gizlendiği köşeden çıktı ve birlikte sarayın çıkışına doğru yürümeye devam ettiler.

Mara bir kez arkasına dönüp bana baktı, kaşları çatıldı. Suratımda gördüğü her neyse onu huzursuz etmişti. Ama yine de sandaletlerini sürüye

süreye kapıdan çıkmadan önce bana bir kez daha bakmadı.

O bu saraya ilk geldiğinde Apollon da beni ziyarete gelmişti. İlk defa savaş için ya da kavga için gelmemişti. Sadece gökten öylece inmiş, ben Mara'yı gözlemlerken yanımda belirmişti.

Sırtım bir kavga için gerilse de sözleri beni durdurmuştu. "Kardeşliğimize tercih ettiğin kadın," diye mırıldanırken sesi ihanet yüklüydü. "Gün ile gece olabilecekken gün ve gece olduk." Yüzümü ondan yana döndüğümde kollarını bana açmıştı. "Sarıl bana kardeşim, birbirimizi son kez ve temelli öldürmeden önce sarıl bana."

Birbirimize sarıldık. Düşmanlık ve sevgi birbirine karışıp toprağa doğru akarken son kez sarıldık. Biliyordum, bir sonraki sarılmamızda aramızda bir hançer birimizin kalbine saplanmış halde duracaktı.

Ama dediği gibi, kardeşliğimize tercih ettiğim kadın oradaydı.

Her şeye tercih ettiğim kadın.

Bir kez daha uğruna ölebileceğim kadın.

Herkese selam olsun arsız ölümlü ordusu! Size çok değişik bir şey söylemek istiyorum. Şöyle kitaplığınıza gidin, 480-500 sayfa arası bir kitabı elinize alın. İşte Ölü Tanrının Şarkısı o kadar oldu skdfndsjpf. Tüm seri bitince sanırım Troya destanını baştan yazmış kadar olacağım, Homeros mezarında ters döndü valla sdkfnspdf.

150 Bin özel bölümü nasıl beğendiniz mi? Bir karışıklık olmasın, orada yazanlar ana hikayeye etki etmeyecek. Işıl, Fatma, Tuğçe, Aylin ve Önem zaten yazılmış bölümleri onlar yazsaydı nasıl olurdu diye gösterdiler. Aslında o bölümde bir amacım vardı... Wattpad bir şekilde bir kurtlar sofrasına dönüştü, herkes birbirine destek olmak yerine sebepsizce bir savaş içinde. Biz de bir kitap için yazarların nasıl birleşebileceğini bir gösterelim dedik :) Bence iyi de oldu. Bu arada 1 gün geçmiş 155 Bin olmuşuz esdkfjod iyiyiz he :)

Kitabın yarısı geride kaldı. Kısımın sözünden anlayacağınız üzere artık daha farklı bir aşamadayız dnfdjpf. Mara'yı kitabın bu yarısında bence çok daha fazla sevecek daha fazla küfredeceksiniz. Şimdi, geçen bölüm biraz üzüldüm. Neden mi? Arsız ölümlülerim bölümü 2 bin kişi anında okuyorsunuz 300 yorum 200 beğeni geliyor bileklerimi kesmek üzereyim dsfnspdf. Ben gazla çalışıyorum unutmayın.... Sınır koyacaktım normalde ama bir türlü içimi rahat ettiremedim. Lütfen sınır koymamayayım, siz de okuyan minnak parmaklarınızla bir

yorumla beğeniyi çok görmeyin benden. Yemin ederim sizi lanetlerim ya da Rae'yi öldürürüm nihahahahahha.

Kaos kadın duyurulara doymuyordu ama son bir açıklama daha. 17-18 Mart yani perşembe cuma Bursa'da fuarda olacağım. Lethe almış olmanız ya da almanız benim için inanın önemli değil. Bana bir peçete getirin size selam arsız ölümlü yazayım. Ciddiyim... Sarılsak bile yeter gibi bana. Bir de fotoğraf ama güzel çıkmazsam paylaştırmam he ona göre dsjfpsdğf.

Sizi sonsuzluk kadar seviyorum, dünyanın en arsız ordusu. Yorumlarda görüşürüz ! (Rae'nin ölmesini istemiyorsanız tabi)

-Kaos.

Bölüm 32, Savaş Tanrısının Gözyaşları (Part 1)

Bölüm 32, Savaş Tanrısının Gözyaşları

Güneş artık ısıtmaya başlamıştı. Troya'nın çetin rüzgarları hala devam ediyordu ama artık güneş bulutlardan daha baskındı; ışınları daha fazla yere ulaşıyordu. Daha ince bir tunik giyiyor, dişlerimi birbirine vurmadan dışarıda birkaç saatten uzun kalabiliyordum.

Bahar geliyordu.

Savaş geliyordu.

Elimdeki mızrağı daha sıkı tuttum, öne doğru bir adım atıp onu tüm gücümle ileri doğru savurdum. Kollarım alışkın olmadığım bu hamleyle sarsılırken ciğerlerim patlayacak gibi şişti. Nefes nefese ellerimi dizlerime koyarak eğildim, mızrak eğitim alanının öbür ucundaki bir heykelin içinden geçti.

Phoiniks keyifle başını sallayarak mızrağın heykeli parçalayıp saplandığı yere gitti. "Güzel, Mara," dedi memnuniyetin gizlemeyerek. "Giderek iyileşiyorsun."

Rahatladım. Son bir haftadır güneş doğduğunda çoktan eğitimimi yarılamış oluyordum. Keyifle mızrağın saplandığı yerde tüten dumanları seyrettim. Anlaşılan o ki Karr'ın güçlerini taklit etme konusunda yetenekliydim. Mızraklarımdan çıkan alev onunkiler kadar güçlü olmasa da on askeri aynı anda yere indirecek kadar alev saçabiliyordu.

Bu benim için yeterliydi.

Şimdilik.

Doğrulurken terden suratıma yapışmış saçlarımın da bir kısmını suratımdan çektim. Ephi dün sabah saçlarımı yine kestiği için kısa tutamlar örgülerin içinden çıkıp duruyordu ve bu özellikle eğitimdeyken sinirimi bozmaya başlamıştı.

Phoiniks toynaklarını güneşin altında ısınmış çimlere bastırırken, "Hançerlerden haber var mı?" diye sorduğumda sesimin bu kadar sakin ve sıradan çıkabilmesi beni şaşırttı. Aslında içten içe tanrı öldürenlerden birinin ortadan kaybolduğunu anlayıp anlamadıklarını merak ediyordum.

Bir haftadır bu bilgiyi zihnimin içindeki dehlizlere hapsetmiş, her su yüzüne çıkışında onu daha güçlü bir şekilde geri itmiştim.

Phoiniks mızrağı saplandığı yerden çekip çıkarttı, elinde tarttı. "Gece Savaşçıları'yla birlikte gelen hançerlerin neyden yapıldığını hala bulamadık." Uzun adımlarıyla kısa sürede yanıma vardı, mızrağı bana geri uzattı. Gövdesi o kadar ısınmıştı ki parmaklarımı yaktı. "Tanrı öldürenler ise emniyette bir yerde." Biri hariç. O biri ise şu anda hamamdaki bozuk çeşmelerden birinin aslan başlı ağzında yatıyordu.

Onun kendinden emin hareketlerini seyrettim. "Senin sıradan bir insan olduğunu sanıyordum," dedim ne zamandır aklımda bulunanları söyleyerek. "Bize Akhilleus'u anlatırken hep Kheiron adındaki başka bir Centour tarafından eğitildiğini söylediler. Senden her zaman insan akıl hocası olarak bahsediyorlardı."

Phoiniks gülümsedi ama gülümsemesinin acı bir yanı vardı. "Tarih her zaman gerçekleri kendi istediği gibi dillendirir." Omuzlarını dikleştirdi, toynaklarını çimenlere sürtüp yüzeyi eşeledi. "Bir at adamın efsanevi bir kahramanı yetiştirdiğini kabul etmek istemeyenler beni bir insan olarak anlatıp işlerine öyle geldiği için başka bir at adamı yücelttiler." Gözlerini devirdi. "İki yüzlüler."

Dudaklarımı ısırdım. "Bu seni hiç üzmedi mi?"

"Hangisi?" Burnundan bıkkın bir ses çıkarttı. "Tarihin beni nasıl andığı ya da anıp anmadığı umurumda değil. Senin de olmasın. Yalnızca bir kahramanmış gibi savaş ve gerekirse bir hiçmiş gibi tereddütsüz öl. Emin ol birileri seni mutlaka hatırlar."

Phoiniks yavaşça bu sabahki derslerimizin sona erdiğini belli edercesine silahları toplamaya başladığında alanın öbür tarafında Seus'la birlikte diğer askerleri eğiten Rae'ye baktım. Bir haftadır onu doğru düzgün görebildiğim tek zaman dilimi akşam yemekleriydi. Çoğunlukla odamıza ben eğitim için çıkmadan hemen önce döner, daha eğitimde ilk saatimi tamamlamadan savaşa hazır bir şekilde askerlerin başına dikilirdi.

Bir tanrı olduğu için şanslıydı çünkü hiçbir ölümlü böyle bir tempoda fazla dayanamazdı.

Bir ölümlü olduğum için şanssızdım çünkü onsuzluk giderek daha can sıkıcı bir hal almıştı.

Açlıkta Ephi'nin sepet içinde bıraktığı meyvelere baktım ama bir kahvaltıyı daha Rae'siz geçirmeye pek niyetim yoktu. Bu yüzden onun yeteneğini kullanmaya karar vererek derin bir nefes aldım. Kolyem onu

birkaç saattir sürekli olarak kullandığım için canımı yakacak kadar ısınmış olsa da bana direnmedi; kendimi onun tam arkasında, ensesine bakarken buldum.

"Dediğim gibi-" Seus her ne söyleyecekse beni görünce yarım kaldı, birkaç saniyeliğine bocaladı. En sonunda elini havaya kaldırıp beni gelişi güzel bir şekilde selamladı. "Merhaba Mara, eğitim bitti mi?"

Rae arkasını döndü, sıcak ellerini suratıma koyduğunda suratında yarım yamalak bir gülümseme belirdi. "Üzerini değiştirmezsen hastalanacaksın."

Normal şartlarda tek odaklanacağım şey Rae'nin ellerinin tenime yaydığı ısı olurdu ama Seus'un suratındaki ifadeyi beğenmemiştim. Uzun sarı saçları örgülerinin altında suratının bir kısmını gizlese de yine de sıkkın ifadesi çok netti. "Sorun ne?" diye sorduğumda Rae'nin elleri bileklerime indi, tutuşu sertleşti. Bu benim için yeterli bir kanıttı. Genelde sakin biri olsa da belirli durumlarda gerginliğini gizleyemiyordu. İşte bu da belirli durumlardan sayılabilirdi. "Bir sorun var."

Kalbim çoktan ağzımda atmaya başlamış, avuçlarım terlemişti. Rae de bunu fark etti, benden bir adım uzaklaştı. Sorun her ne ise bana söyleyip söylememe konusunda büyük bir kararsızlık yaşadığı her halinden belliydi. Dudaklarını düz bir çizgi halini alana kadar birbirine bastırdı, bir süre de öyle kaldı. "Askerlerin," derken kesik bir nefes verdi. "Bir kısmında sorun var."

Titredim. "Ne gibi bir sorun?"

Seus eliyle diğerlerinden ayrı bir grup halinde oturan askerleri işaret etti. "Onların hatıraları var."

"Bu da ne demek?" Sorulardan oluşan bir sarmala dolanmış gibiydim. Attığım her adımda beni içine daha da çekiyor, kaçışımı imkansız kılıyordu.

Sesim o kadar telaşlı çıkmıştı ki Rae suratımı yeniden ellerinin arasına almak zorunda kaldı. Baş parmağını yumuşak hareketlerle çenemde gezdirdi. "Onları öylece yarattığını düşünüyorduk Mara ama," dedi ama sözlerine devam etmedi. Ya doğru kelimeleri seçemiyordu ya da ne kadarını bilmem gerektiğine karar veremiyordu.

Karr gürültülü adımlarla yanımıza yaklaştı, göğüs zırhını tutan deri iplere sertçe asılıp onları çözdü. "Onları bir yerden çalmışsın," dedi bir çırpıda zırhı kafasından çıkartırken. "Hangi sikik diyardan çaldığını bilmiyoruz ama azımsanmayacak kadar büyük bir kısmı geçmişlerini hatırladıklarını fark etti."

Korkum kalbimi yakaladı, pençelerinin içinde sıktı da sıktı. "Savaşmayacaklar mı?"

"Savaşacaklar," dedi Rae tek nefeste. "Sen sadece eğitimine odaklan lütfen." Çenemi bir kez daha sevdi, parmaklarındaki nasırlar tenime sürttü. "Bunları sonra da konuşabiliriz, kahvaltı yaptın mı?"

Konuyu değiştirmeye çalıştığının farkında olsam da ona engel olmadım. Sorun bana anlattıklarından çok daha büyüktü ve en azından çözüme yaklaşana kadar benim sadece bu kadar bilgiyle yetinmemi istediğini biliyordum.

Ama söz konusu askerler benim askerlerimdi. Siktir. Zeus'un kıçına bir ok sokmaya bu kadar yaklaşmışken bu hiç de iyi olmamıştı. Rae'nin surat ifadesi dudaklarından daha fazlasının dökülmeyeceğini belli ediyordu ama belki kahvaltıda huyuna gidersem bana daha fazlasını anlatması için onu ikna edebilirdim.

Karr göğüs zırhını gürültüyle yere bıraktı, yana doğru hafifçe sallandı. "Hava biraz fazla mı sıcak?" diye sorduğunda kolundaki deri bileklikleri beceriksizce çözmeye çalıştı ama elleri titriyordu.

Endişeyle ona ve bir anda ter içinde kalan suratına baktım. "Karr?"

Bana cevap vermedi, olduğu yerde bir kez daha sallanırken gözleri kaydı. Dizlerinin üzerine gürültüyle inerken onu tutmaya çalıştım ama Rae'nin sert elleri bana engel oldu.

Karr'ın suratı bir anda gözümüzün önünde kızarırken nefesleri öksürüklerin içinde boğuldu. Korkunç, hırıltılı bir nefes daha aldı ve bilincini tamamen kaybetti.

"Karr!" Ona dokunmak için bir kez daha hamle yapsam da Rae beni sıkıca tuttu ve ne kadar debelenirsem debeleneyim kollarından kurtulamadım. Suratında korkunç derecede sakin ama bir o kadar da karanlık bir ifade vardı.

Geride eğitimlerine devam eden askerlerden birkaçı da gürültüyle oldukları yerde yığılıp kalırken sahipsiz kalan silahları yere çarptı, Rae beni arkasına aldı. "Seus, Mara'yı hemen buradan götür!"

Ben daha karşı çıkamadan Rae'nin kollarından Seus'unkilere çoktan geçmiştim bile. Neredeyse koşarak eğitim alanından çıkarken Phoiniks'in de yere yığıldığını gördüm. Ona doğru gitmeye çalışsam da Seus da en az Rae kadar güçlüydü. "Mara, lütfen izin ver seni odana götüreyim." İsteseydim onun kollarının arasından gücümü kullanarak çıkabilirdim ama bunu yapamayacak kadar çok korkmuştum. Bu iyi değildi hem de hiç.

Rae'nin sarayının iç avlusuna ulaştığımızda Seus'un korkuyla nefesi kesildi. "Tanrılar."

İç avlu tam bir dehşet sahnesiydi. Hizmetlilerimizin bir kısmı yerde can çekişerek yatarken avluda bulunup da sağ olanlar ise onlardan uzakta birbirine sarılmış ağlayarak bekliyordu.

Tara telaşla sarayın merdivenlerini indiğinde korku dolu surat ifadelerimizle burun buruna geldi. Koyu renk kaşları çatıldı. "Az önce hizmetlim odanın ortasına yığıldı," dedi ve etrafımızda yatmakta olan diğerlerine baktı. "Sanırım öldü," derken fısıldasa da onu duyanların ağlamaları şiddetlendi.

Ellerimle ağzımı kapattım, çığlığımı bastırabilmek için parmaklarımı ısırmak zorunda kaldım. Eğer o hizmetli gerçekten öldüyse diğerleri de ölebilirdi.

Karr ve Phoiniks de ölebilirdi.

Tara bu tepkimi adını bile bilmediğim hizmetlilerimize vermediğimi anlayarak omuzlarımı tutup ona bakmamı sağladı. "Rae iyi mi?"

"O iyi," derken ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. "Ama Phoiniks ve Karr değil."

Tara'nın suratından öyle bir ifade gelip geçti ki sadece bakışlarıyla bile dünyayı yakıp yıkabileceğine emindim. "Karr öldü mü?" diye sorduğunda sesi sakindi ama bir o kadar da ölümcüldü. Ona cevap vermediğimde beni sarstı. "Bana cevap ver Mara, Karr öldü mü?"

Güçlükle yalnızca, "Bilmiyorum," demeyi başarabildim.

Tara beni bırakıp bir adım geriye attı, başını inanamayarak salladı. "Bu imkansız," dedi ama o bile bunun mümkün olduğuna çoktan inanmış gibiydi. Parmaklarıyla burnunun üstüne dokundu. "O domuz bu kadar kolay ölemez."

Arkamızdan adım sesleri geldiğinde Seus içgüdüsel bir hamleyle kendini bana siper etti ama gelenin kimler olduğunu görünce duruşu rahatladı. Yine de önümden çekilmedi. Gece Savaşçılarından dördü gerdikleri kumaşta Karr'ın bedenini taşıyordu. Bir eli dışarı sarkmış, parmağındaki altın yüzük zemine vuruyordu.

Tara sırtını dikleştirdi. "Ölmemiş," dedi cılız bir şekilde kalkıp inen göğsüne bakarak. Güç bela nefes alıyordu ama hala hayattaydı.

Karr hayattaydı. Şimdilik.

Rae'nin sandaletleri yeri öfkeyle dövdü, beni gördüğünde surat ifadesi daha da karardı. "Mara lütfen güvenliğin için odaya gider misin?"

Tara bakışlarını güç bela Karr'dan çekip Rae'ye çevirdi. "Sarayın içi daha kötü, adım başı yarı ölü bir hizmetli yatıyor." Sesi bir ceset gibiydi.

Askerlerim Karr'ı dikkatlice yere bıraktığında Tara ona yaklaştı ama Rae'nin, "Dikkatli ol," uyarısını dinleyerek yine de belirli bir mesafede kaldı.

Nestor iç avlunun diğer ucuyla peşinde üç kız ve Naia ile birlikte gelirken onlara baktım. Naia diğerlerinden bir adım öne çıkıp Karr'a yaklaştı. Rae onu da uyarmaya çalışsa da Nestor elini kaldırıp onu durduğunda dudaklarını birbirine bastırdı. Naia suratını bir kumaş parçasıyla tamamen örttü, dizlerinin üzerine çökerek kafasını onun göğsüne yasladı. Birkaç uzun saniye boyunca bekledi, nefes almadan ve başka bir yere dokunmadan geri çekildi. Kumaşı kaldırdı ve Nestor'a baktı. "Zehir değil," dedi kendinden emin bir sesle. Onun daha önce hiç bu kadar emin konuştuğuna şahit olmamıştım. Nestor ona her ne öğrettiyse kendine olan güvenini nihayet bulmuş gibiydi.

Nestor başını salladı, Naia'yı iterek bu sefer kendisi baktı, kaşlarını çatarak geri çekildi. "Sakın kimse onlara dokunmasın," diye seslendi. "Şarap getirin." İç avluda korku dolu gözlerle dikilen hizmetlilere döndü. "Şarap dedim, çabuk!"

İstediği şaraplar geldiğinde Nestor hizmetliye önce kendi eline şarabı dökmesini sonra da hepimizin eline dökmesini söyledi.

Ellerimi şarapla yıkarken tüm bedenim titriyordu.

Nestor kendinden emin bir tavırla az önce Naia'nın suratını örttüğü kumaş parçasının bir benzeriyle Karr'ın üzerini örttü, ellerini bir kez daha yıkadı.

Rae sakinliğini daha fazla koruyamayacağını belli eden bir tonda, "Onların neyi var?" diye sordu.

Nestor onu duymazdan geldi. "Sarayın bir kısmını tamamen boşaltın ve onları oraya yerleştirin. Girişleri de yasaklayın."

Rae gözlerimle göremeyeceğim kadar büyük bir hızla Nestor'un karşısına dikildi. "Bana kardeşimin nesi olduğunu söyle." Kelimeler ağzından sert ve tek tek dökülmüştü.

Nestor yutkundu, bakışlarını Rae'nin kara gözlerine dikti. "Veba," dedi. "Kardeşinin çok fazla vakti kaldığını sanmıyorum."

Tara Karr'dan uzaklaştı ve hiçbirimize tek bir kelime bile etmeden sarayın bahçelerine giden yola doğru yürüdü.

Rae başını iki yana sallarken suratında Nestor'un dudaklarından dökülen hiçbir kelimeye inanmadığını belli eden bir ifade vardı. "O bir tanrı, vebaya yakalanması imkansız."

"Bizzat başka bir tanrının sebep olduğu bir hastalıktan ölebilir Rae," Nestor'un sesi acımasız ama gerçekçiydi. "Apollon'un salgın hastalıklara hükmedebildiğini unutuyorsun."

Rae'nin omuzları düştü, yanaklarını içine çöktü. Dizlerinin üzerine inip Karr'a baktı. Onun bu kadar çaresiz olduğunu daha önce hiç görmemiştim.

☽☆☽

Kirke'nin defterini öfkeyle yere bıraktım. Defterin yere vurduğunda çıkarttığı ses Naia'yı ürküttü, kafasını hazırladığı karışımdan kaldırıp merakla bana baktı. "Hiçbir şey yok," dedim ve gözlerimi kapattım. Tüm günümü defterin içinde Kirke'nin hastalıklara karşı kullanabileceğim bir büyüsü var mı yok mu diye araştırarak geçirmiştim.

Sonucun pek de parlak olduğunu söylemem mümkün değildi. Lanet kadın, bir erkeği domuz yapabilirdi ama vebaya sunacak bir çözümü yok muydu?

Helene sakin bakışlarını ateşten çekip bana yönlendirdi, buzun en soğuk tonlarını barındıran gözlerini ısıtmaya alevler bile yetmemişti. "Bunu daha önce de yaptı," dedi sakin bir sesle. "Akhalar Troya sahiline ulaştıklarında Apollon onlardan adak istedi, istediği olmayınca da vebanın yayılmasını sağladı."

Naia'nın karşımı tutan elleri titredi. Rae üçümüzün de güvende olması için sarayın en sakin ve kalabalıktan uzak kısımlarında bir oda hazırlatmıştı. Naia bu süre boyunca kendini oyalayabilmek için zehir karışımlarını denerken Helene ise yalnızca ateşi seyretmeyi tercih etmişti.

Helene'nin söyledikleri yerde ters bir şekilde duran defteri bir kez daha elime almama neden oldu. "Güçlerini taklit edebileceğim bir tanrı yok mu?"

Naia umutla kafasını kaldırıp bana baktığında uzun örgüleri sallandı. "Var, Asklepios şifa tanrısı," dedi.

Helene boğazını temizledi. "Bizim geldiğimiz zamandaki şifa tanrısı," diyerek onu düzeltti. "Bu zamandaki ikizi kim biliyor musun Mara?"

Lanet olsun. "Hayır."

Naia'nın omuzları hemen düşse de kendini yeniden toparladı. "Rae bilebilir."

"Rae neyi bilebilir?" Rae yorgun suratıyla odanın içinde belirdiğinde Naia ürktü, elindeki şişeyi yere düşürdü. Rae hafifçe gülümsedi ama bu

gülümseme daha çok bir yansıma gibiydi. "Umarım zehir değerli halılarımı bozmaz."

Ayağa kalktım, umutla ona doğru ilerlerken yerdeki zehir kalıntılarına basmamaya dikkat ettim. "Asklepios'un ikizi kim?"

Elleriyle çenesini sıvazladı. "Tanrıça Sophia," dedikten sonra ya bunu ona neden sorduğumu anladı ya da birimizin zihninde gördü. Gözleri parladı. "Bu güzel bir fikir," dediğinde rahatlayarak derin bir nefes aldım.

Başımı salladım. "Eğer onu çağırırsak bize yardım edebilir. Edemese de en azından onun güçlerini taklit etmenin bir yolunu bulabilirim." Rae'ye Persephone'yle yaptığımız anlaşmadan ya da Medusa'nın bana anlattıklarından bahsetmemiştim. Bu yüzden bir geçit açıp Apollon'u buraya çağırdığımı da ona söyleyemezdim. Ya da Zeus'u alenen tehdit ettiğimi.

İnanmadığım Tanrılar. Dizlerime kadar çamura batmış gibiydim.

Asklepios olmasa da ikizi bize yardım edebilirdi. Sonuçta bu zamanda şifayı dağıtan oydu.

Rae'nin kaşları çatıldı. "Mara o biraz tuhaf biri, ikizi de o da insanlardan pek hoşlanmazlar," dedi. "Onun buraya gelmeyi kabul edeceğini sanmıyorum, şehrini terk ettiğini uzun yıllardır görmedim." Asklepios'un benim zamanımda Pergamon'da bir şifahanesi olduğunu çok iyi biliyordum. Şehrim o şehre çok yakındı ve zaman zaman rahibelerden ya da rahiplerden biri hastalanırsa oradan bir şifacı bizi ziyarete gelirdi. Yetenekli olduklarını çok iyi biliyordum.

"O zaman Pergamon'a gitmemiz lazım," dediğimde sözlerim ağzımda acı bir tat bıraktı. Karr'ın o kadar vakti olup olmadığını bilmiyordum.

Rae zihnimi okuduğunda gözlerinde beliren ifadeden onun da benimle aynı fikirde olduğunu anladım. "Nestor'a soracağım, eğer birkaç gün daha dayanabilecekse hiç vakit kaybetmeden gideriz. Sophia'yı ikna etmenin ne kadar süreceğini bilmiyorum," dedi. Parmakları yavaşça bileğimi okşadı, endişesini ne kadar bastırmaya çalışsa da bunda başarılı olamadı. "Kehanetler sana bir şey söyledi mi?"

Helene ateşin karşısında oturduğu yerde iç çekti. Kirke'nin defterini karıştırmaya başlamadan önce saatlerce odaklanıp kehanetlere ulaşmaya çalışsam da bunda da başarısız olmuştum. Hiçbir şey, Karr için elimden gelen hiçbir şey yoktu.

Rae'ye cevabım sessizlik oldu. Bakışları anlayışla yumuşarken dudaklarını yavaşça alnıma değdirdi. "Biraz dinlen. Nestor'la konuşup geri döneceğim."

Rae bu sefer kapıyı kullanmayı tercih edince Helene güldü. "Dünyada bu kadar tanrı varken kim için yaratıldığına bir bak," dedi. "En büyük düşmanı etrafa veba yağıyor ve biz de öylece izliyoruz."

Bu soruyu bazen ben de kendime soruyordum. Sadece sıradan bir kadın olup sıradan bir hayat sürdüremez miydim? Eğer geri dönmeseydim Meadros bana o sıradanlığı verebilirdi ama ben Rae'yi istemiştim. Yalnızca onu istemiştim.

Peki onu kendime sunmamış olsaydım? Bir gelin olarak yetiştirilmemiş olsaydım da yine de onu bulabilir miydim?

Kolyem cevap olarak boynumda ısındı. Bulurdum. Birbirine ait ruhlar birbirlerini daima bulurlardı.

☽☆☽

Odunların yanarken çıkarttığı sesler sinirlerimi bozuyordu. Öyle yavaş öyle sakince yanıyorlardı ki onlara özeniyordum. Yanmaktan korkmuyorlardı, yanmak için yaratılmışlardı.

Bakışlarımı yeniden masaya çevirdim. Nestor'un suratı sıkkındı. Düşünceli bir hareketle ellerini çenesinin altında birleştirmişti. "Bilemiyorum," dedi keskin bir sesle. "Normal şartlarda yeterli vaktimizin olduğunu söylerdim ama bu veba daha önce gördüklerimin hiçbirine benzemiyor." Şarabından büyük bir yudum aldı. "Ama tecrübelerime dayanarak Karr'ın iki günü olduğunu söyleyebilirim. En iyi ihtimalle."

İki gün. Onu kurtarmak için yalnızca iki günümüz vardı.

Rae başını salladı, kendi şarabına uzandı ama bir yudum bile almadı. Tabağındaki yemeklerin de hiçbirine dokunmamış, orada öylece oturmuştu.

Kendimi etimden bir parça daha yemek için zorlasam da başarısız oldum. Lokmam çiğnedikçe ağzımda büyüyor, giderek yutması zor bir hal alıyordu. Ya kusacak ya da boğulacaktım.

En sonunda ben de vazgeçtim ve ellerimi sandalyenin kenarlarına dayayarak oturdum. Yemekte sadece üçümüz vardık ve sarayın daha önce hiç görmediğim ücra bir köşesindeydik. Tara sabah her nereye gittiyse hala ortalarda gözükmüyordu.

Nestor masanın üzerine bir şişe bıraktı, parmaklarını birkaç kez masaya vurdu. "Bu bir zehir," diyerek basitçe açıkladı. "Sizin de hastalığı kapmamanızı sağlayacak ama mutlaka iki gün sonra panzehrini almanız gerekiyor."

Rae sırtını dikleştirdi. "Almazsak ne olur?"

"Ölürsünüz." Yüzüklerinden birini şişenin cam yüzeyine sürttü. "Temelli."

Yutkundum. Zaten olmayan iştahım daha kapanmıştı. "Bunu içmeni istemiyorum," dedi Rae hiç vakit kaybetmeden.

Nestor gülmedi. "Sanırım anlamadın Kehanet Tanrısı, başka bir seçeneğin yok. Kral Hector da dahil olmak üzere şehrin yarısı çoktan hastalandı bile."

Şişeye uzandığımda Rae de elini uzattı, uzun parmaklarıyla beni engelledi. "Yapma Mara, sen içersen ben de içmek zorunda kalırım," dediğinde bu sözü beni ürküttü. Şey demek gibiydi, sen öleceksen ben de ölürüm. Ve o bir kez zaten ölmüştü.

Şişeyi aldım ve bana engel olmasına fırsat tanımadan dudaklarıma götürdüm, bir yudum içtim. Hayatım boyunca dudaklarıma değen en korkunç şey boğazımdan aşağı kayarken öksürdüm.

Rae de bir an bile düşünmeden zehirden bir yudum aldı.

Öksürüklerimin arasından, "Bunun bizi nasıl koruyacağına söyleyebilir misin?" diye sordum.

Nestor boş şişeyi uzanıp alırken, "Apollon'un vebasından daha güçlü bir zehir damarlarınızda akıyor. Vücudunuza girdiği anda hastalığı içten parçalayacak," dedi. "Tabi sizi daha önce parçalamazsa."

Rae ayağa kalktı, olduğu yerde sallanırken dengesini sağlayabilmek için masayı sıkıca kavradı. "Mara'ya bir şey olursa," diye hırladı Nestor'un suratına doğru. "Seni sikerim."

Nestor güldü. "Bu zevkli olurdu doğrusu."

Ben de ayağa kalktım ama başımın dönmesinin geçmesi için birkaç saniye beklemem gerekti.

"Bu arada," dedi Nestor. "Küçük bir yan etkisi var. O da tüm duyguları uçlarda yaşamanıza sebep olacak olması. Çok fazla sinirlenmemeye dikkat edin."

Siktiğimin tanrısı.

Ateşler içinde yanarak kendimi yemek yediğimiz odadan dışarı attım. Sırtımı duvarın soğuk yüzeyine yasladım. Öfkem şimdiden onu göz ardı edemeyecek kadar büyümüş gibiydi.

Başımı geri yatırdım ve sakinleşmeye çalıştım. Kanımın içinde yanan alevler sönene kadar bir süre bekledim.

Biraz olsun sakinleşme umuduyla gözlerimi kapattım ve boynumdaki kolyeye dokundum. Belki de Karr'ı görmek damarlarımın içinde akan

alevin bir amaç uğruna olduğunu bana ispat etmek için yeterli olurdu.

Kendimi Karr'ı herkesten ayrı olarak tuttukları odada bulduğumda derin bir nefes aldım. Anlaşılan bu konu hakkında biraz çalışma yapmam lazımdı çünkü Rae gibi ihtiyacım olan yerde belirmek yerine pencerenin önünde bir yumak halini almış kumaş parçalarının arasında belirmiştim.

Kumaşları itip çıkmaya hazırlanırken bir ağlama sesi beni durdurdu, hareketlerim yavaşladı. Odada Karr'ın yanında her kim varsa beni görmemesini umarak yavaşça kumaşları ittim.

Naia Karr'ın başucunda oturmuş ağlıyordu. Karr'ın bir elini sıkıca tutup suratına koymuş, kendi eliyle ise onun saçlarını okşuyordu.

Nefesimi hızla verdim, Naia beni fark ederek arkasını döndü. Oturduğu yerden hızla kalkıp suratını silerken az daha yerdeki muma çarpıyordu. "Mara," dedi şaşkınlıkla. "Buraya nasıl geldin?"

Ona cevap olarak sadece boynumdaki kolyeyi gösterdim, kumaşların içinden çıkıp Karr'ın uzandığı yatağa yaklaştım.

Naia uzaklaştı, sırtını duvara verdi. "Sadece onu kontrol etmek istemiştim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Yapma," dedim. "Bunu sakın yapma Naia." Artık öfke değil dehşet sarmıştı dört yanımı.

Naia'nın inkar edeceğini düşünsem de bunun yerine beni şaşırtarak çenesini dikleştirdi. Yaşlar hala gözlerinde parlasa da suratında sarsılmaz bir ifade vardı. "Beni anlayacağını düşünmüştüm Mara."

Lanet Nestor ve lanet zehri. Kendime hakim olabilmeyi umarak derin bir nefes aldım. "Tara ile bir geçmişleri var," dedim bunun onun canını yakacağını bilerek. Bunu bilmesi gerekiyordu. "Hiçbir zaman seni sevemez."

Naia sanki ona ihanet etmişim gibi bana baktı. "Sen de başkasıyla evlisin Mara," dediğinde onun da zehri çoktan aldığına emindim. "Bu seni durdurmadı."

"Meadros bu zamanda yaşamıyor bile," diyerek kendimi savundum.

"Ne fark eder? Bir kocan var ama sen bir tanrının yatağına giriyorsun. Bu seni ne yapar?" Ne söylediğini kavrayarak elleriyle ağzını kapattı, sert ifadesi yumuşadı. "Özür dilerim Mara, öyle söylemek istememiştim."

Bu odadan çıkmalıydım. Bu odadan bir an önce çıkmalıydım.

Ona cevap vermeden arkamı döndüm ve kapıyı açtım, kendimi Rae'nin tapınağının önünde buldum. Geçit zamanlar arasında kapanmış olsa da bu bizim kendi zamanımızda hareket etmemize engel değildi.

Rae'nin beni beklediği yere ilerlerken Naia'nın sözleri kulağımda yankılandı. Haklıydı. Ben hala başka bir adamla evliydim. Her ne kadar Rae'ye sahip olduğumu sansam da gerçek öyle değildi. Bozduğum bir evlilik yemini vardı ve Meadros o geceden sonra hayatta kalmayı başarmışsa hiç istemesem de hala devam ediyordu. Rae'nin gelini değildim ama Meadros'un geliniydim ve bu konuya da en kısa sürede bir çözüm getirmem gerekiyordu.

Rae'nin yanında Tara'yı gördüğümde tüm düşünceler zihnimden uçtu. Tara'ya şaşkınlıkla baktım. "Sen de mi geliyorsun?"

Başını salladı, kızarmış gözlerini gizlemek için bir çaba bile harcamadı. "Karr bu haldeyken hiçbir şey yapmadan duramam. Gerekirse oklarımdan birini Sophia'nın gırtlağına saplar Karr'ı hayatta tutarım."

İnanmadığım tüm tanrılar yardımcım olsun.

Herkese selam olsun ey arsız ölümlü ordusu! Nasılsınız?? Ben şahsen kaosun dibine vurduğum için aşırı mutluyum sdfnsşfis. Bu bölüm tahmin ettiğimden baya baya uzun tuttu (7K falan sanırım) bu yüzden dedim ki sizi part part kaosumla çarpayım sdnsdfsdf. 2. Part cumartesi gelecek ve buz, soğuk su ne varsa hazırlayın. İkinci bir tapınak vakası yaşanabilir....

Yarın Bursa'ya gidiyorum ve çok garip geliyor dsfklsdşf. Bir kısmınızla tanışacağız falan sarılacağız. İstanbul, Ankara, İzmir.... Sabredin beeeeeeee. Geleceğim valla. Asıl imzalarımız ÖTŞ ile olacak zaten ordu olarak toplanırız muhtemelen.

Bu arada 200K özel bölüm için Karr'ın ağzından bir bölüm isteyenler oldu afsmşfid. Kararsızım. Bildiğiniz gibi kitap 60 bölüm olacak ve ilk kitap bittikten sonra 2. kitaba geçmeden önce 10 bölüm Spartalı'nın Sesi (evet ismi bu:)) yayınlanacak. O yüzden bir fikir sunabilirsiniz dfpdği. Ya da nasıl bir etkinlik istersiniz onu da buraya bir yorum olarak bırakabilirsiniz.

Gelelim şerrime.... Oy ve yorumlarda geçene bölüm söylediklerim geçerli.... Bir bakmışsınız Rae out Meadros in dsldfğ. Ona göre beni üzmeyin.....

Sizi sonsuzluk kadar seviyorum. Yorumlarda görüşürüz hahayt!

-Kaos.

Bölüm 32, Savaş Tanrısının Gözyaşları (Part 2)

Bölüm 32, Savaş Tanrısının Gözyaşları

Pergamon'daki bir gölün kıyısına vardığımızda suyun içine girmek yerine küçük bir tekneyle geldiğimize memnun kalmıştım. Bardaktan boşalırcasına yağmur yağıyordu ve iliklerime kadar donmuştum. Hava o kadar soğuktu ki Rae'nin sıcaklığı bile beni ısıtmaya yetmiyordu.

Dişlerimi birbirine geçirdim, kollarımı kendime doladım.

Önümüzde uzanan şehri tüm yağmura ve rüzgara rağmen seçebiliyordum. Şehirden fazla uzak değildik ama yine de pek de yakın sayılmazdık. Rae'nin gücü hepimizi kavrayıp şehirdeki devasa bir sunağın önüne bıraktığında yürümek zorunda kalsaydım ölebileceğimi düşündüm.

Sunağın merdivenleri o kadar gösterişliydi bir an durup onu incelemekten kendimi alıkoyamadım. Rae sessizce yanıma süzüldü, kollarını omuzlarıma doladı. Onun bedeninin sıcaklığı benimkine aktı. Dudakları boynuma yerleşirken, "Babamın sunağı," diye mırıldandı. "En sevdiği sunaklarından biridir."

Tara da sunağa kısa bir bakış attıktan sonra sırtını ona döndü, şehri inceledi. Sabırsız gözleriyle etrafı süzdü. "Sophia'nın meyhanesi ne tarafta?"

Sorusu üzerine Rae'ye baktım, basitçe omuz silkmekle yetindi. "Sana onun biraz tuhaf olduğunu söylemiştim," dedikten sonra sıcak eli benimkine indi ve yürümeye devam etti.

Yürüdükçe kuruduk, yağmur damlaları bize ulaşmaz oldu. Bunu hangisinin yaptığına emin değildim ama minnettardım. Gerçekten ıslanmaktan nefret ediyordum ve bu beni sanki yeterince huysuz değilmişim gibi daha da huysuzlaştırıyordu.

Dikkatimi ilk çeken şey şehrin inanılmaz bir düzene ve temizliğe sahip olduğuydu. Öyle ki yağmura rağmen kıyafetleri çamura batmış ya da lekelenmiş tek bir insan görmek bile mümkün değildi. Herkesin cildi sağlıkla parlıyor, acelesiz tavırları her hareketlerinden belli oluyordu.

Bu insanlar mutluydu.

Meyhanenin önüne geldiğimizde Rae durdu, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Önceki hayatında seninle hiçbir zaman oturup bir şeyler içememiştik," dedi. "Sadece bir keresinde beni geneleve kadar takip etmiştin, o kadar."

Sözleri beni şaşkınlığa uğrattı, elimi elinden çektim. "Geneleve mi gidiyorsun?"

Rae kahkaha atarken Tara memnuniyetsiz bir tavırla ikimizi de süzdü. "Öyle bir şey değildi arsız ölümlü," derken sesinde gizleyemediği bir keyif vardı.

Tara boğazını temizledi. "Şu an en son isteyeceğim şey sizin aranızdakileri dinlemek." Ahşap kapıyı eliyle iterek açtı. "Buraya ne için geldiğimizi hatırlayın."

Rae'ye baktım ama yine de bunun üzerinde fazla durmadım. Hatırlamadığım bir şey için ona kızmanın saçma olacağını çok iyi biliyordum.

İçeri girdiğimizde şehrin tüm kirinin nerede olduğunu da anlamış oldum. İçerisi öksüren, baygınlık geçiren insanlarla doluydu. Ama yine de ellerindeki biraları içmeye devam ediyor, yanlarındakilerle konuşacak gücü kendilerinde buluyorlardı. Kadınlar ve erkekler masaların arasında dolaşıyor, misafirlere dokunuşlarını sunuyorlardı. Hatta büyük bir kısmı basit bir dokunuştan çok daha fazlaydı.

Rae'ye, "Gittiğin genelevde buna mı benziyordu?" diye sordum ama cevap vermek için ağzını açtığında elimi havaya kaldırıp onu durdurdum. "Hayır, bilmek istemiyorum."

Boş masalardan birine oturduğumuzda genç bir adam bize sormadan önümüze üç kupa bıraktı, bana hafifçe gülümsedi. "Hizmetinizdeyim."

Rae de adamın gülümsemesine karşılık verdiği. "Aklından bile geçirme. Ona dokunacak olursan seni Tartarus'un en derin çukurlarına yollarım ve bunu yapmadan önce ellerini en uygun yerlerine sokarım."

Adamın gözleri korkuyla büyüdü, boğazını temizleyerek yanımızdan uzaklaştığında gülüşüme engel olmamıştım.

Rae bana yan bir bakış atıp kupayı elime tutuşturdu. "İç, sıradan bir bira değil," dediğinde dediğini yaptım. Acı arpa suyu boğazımdan aşağı kayarken gözlerim yaşardı. Bu halim Rae'yi gülümsetti. "İçini temizleyecek, Sophia'nın yeteneği bu."

Tara kendi birasını bir dikişte bitirdi, kupayı sertçe masaya bıraktı. "Nerede o?" Bakışları sabırsızlıkla meyhanenin içinde gezindi. "Geldiğimizi biliyor."

Rae başını salladı. "Arka tarafta," dedi. "Düşüncelerini duyabiliyorum. Gidip bir merhaba dersem belki bize katılmaya karar verebilir."

Rae masadan kalkıp Sophia'yı bulmak için gittiğinde Tara'yla ikimiz kaldık. Rahatsızlıkla biramdan bir yudum aldım ve son derece normal bir şeymiş gibi ona, "Karr'ı hala seviyor musun?" diye sordum.

Tara kaşlarını havaya kaldırdı. "Hala derken?"

Pekala, sohbete girmek için oldukça yanlış bir yöntem denemiştim. Her şeyi diyebilirdim, Karr'la aralarında ne olduğunu sorabilirdim ama bunun yerine doğrudan sormayı tercih etmiştim. Sanki dilim benden bağımsız hareket ediyordu. O anda anladım, kupaya baktım. "İçimi temizliyor," dedim.

Başını sallayarak beni onayladı. "Tüm yalanları ve dolanları da temizliyor. Ne hissediyorsan ne düşünüyorsan o." Masanın üzerinden bana doğru eğildiğinde siyah gözlerinde tehlikeli bir ifade vardı. "Şimdi sen söyle bana Mara, neden bana bu soruyu soruyorsun."

Dilimi ısırdım. "Önce sen," dedim kendime güçlükle hakim olarak. "Hala Karr'ı seviyor musun?"

Tara'nın kendisiyle verdiği savaşı gözlerimle gördüm. Nefesi sıklaştırdı, göğüsleri inip kalktı. "Bu karışık Mara," dedi en sonunda. "Senin düşündüğünden çok daha uzun ve karışık bir hikaye."

Bugün gördüklerim gözlerimin önüne geldi. "Onun başka birini sevebileceğinden korkmuyor musun?"

"Hayır," dedi sakince. "Bunu yapmakta özgür, ona aşkımı vermeyen benim."

Sustuğunda ben de sustum. Şu anda en son istediğim şey ölüm döşeğinde olan Karr ve hayatımdaki iki kadınla olan ilişkisine burnumu sokmaktı. Ama iyileştiğinde, Naia meselesini onunla mutlaka konuşacaktım. Hem kendi hem de kız kardeşimin iyiliği için bunu yapmak zorundaydım çünkü Tara ön görülemezdi ve Naia'yı ondan koruma gerekebileceğini biliyordum.

Sessizliğimiz Rae masaya bir kadınla döndüğünde bozuldu. Kadın o kadar güzeldi ki şaşkınlıkla ona baka kaldım. Gümüş rengi saçları düzgün bir topuzla başının üstünde örülmüş, gri gözleri ise neşe içindeydi. "Tara," dedi tatlı bir gülümsemeyle. "Seni görmeyeli ne kadar oldu, yedi asır mı?"

Yedi asır. Siktir.

"Belki de," dedi Tara sandalyesine iyice yaslanarak. "Ama yanımıza gelmen de bir o kadar sürdü. Yoksa benden hala korkuyor musun?"

Sophia gülümsese de dişleri sıkılıydı. "Hayır elbette. Tarihin en iyi halası olduğun söylenemez ama daha kötülerinin de olduğunu duymuştum."

Rae yanıma oturduğunda dirseklerimi masaya koydum. "Artemis'in kızı mısın sen?"

Başını iki yana salladı. "Daha iyisi, Apollon'un." Nefesimin nasıl kesildiğini görünce devam etti. "Üzülme o puşttan ben de senin kadar nefret ediyorum, annemi öldürdü."

O eski hikayeyi hatırlar gibiydim. Apollon'un ona ihanet eden kadını diri diri yakması, ona ihanet haberini getiren karganın bembeyaz tüylerinin çıkan alevlerle kararması. Bu korkunçtu ama gerçekti işte. Kadın ölmeden önce Apollon'un karnından çıkarttığı çocuklardan biri Sophia olmalıydı.

Rae dizlerini benimkilere dayadığında ısındığımı hissettim.

Sophia Tara'nın yanındaki boş yere fazla gürültülü bir şekilde oturdu. "Size yardım etmek isterdim ama gördüğünüz üzere hiç boş vaktim yok. Özellikle karşımda bir taklitçi otururken bunu yapmaya da niyetim yok." Eliyle beni gösterdi. "Doğru düzgün tanıştırılmamış olsak da Mara'nın ne yapabildiğini çok iyi biliyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse Sabra'yı karşınıza almanız pek iyi olmamış. Onunla ilgili neye şahitlik ettiyse artık tüm Olymposlular bunu biliyor."

Yutkunmakta zorluk çektiğim için biramdan bir yudum daha almak zorunda kaldım.

Tara eliyle masaya vurdu. "Senden bunu yapmanı rica etmiyoruz, başka bir seçeneğin yok."

Rae sakince masayı süzdü. "Bir daha bana hatırlat da arsız ölümlü, Tara'yı hiçbir görüşmemize götürmeyelim." Dilini alt dudağında gezdirdi. "Zihnine girmek ya da sana yapmak istemediğin bir şeyi yaptırmak istemiyorum Sophia. Sadece makul olmana ve bize yardım etmene ihtiyacımız var."

Sophia'nın dudakları titredi. "Beni en son gördüğünde öldürmeye çalıştın," dedi doğrudan Tara'ya bakarak. "Ben sana ne yaptım?"

İçerisi giderek ısınıyordu, tuniğimin yakasını çekiştirdim.

Tara suratını buruşturdu. "Tapınağımda afyon ayini yaptın!" Bağırışı o kadar yüksekti ki arka masalardaki kafalardan birkaçı dönüp bize baktı. Tara sesini kısarak, "Çalıştım ama öldürmedim sonuçta," diye devam etti sanki yaptığını hafifletecek bir neden sunmuş gibi.

Sophia kollarını göğsünde birleştirdi, dudaklarını büktü. "Eğlenmeyeceksen sonsuz yaşamın ne önemi var ki?" Masadaki biralarda gözleri gezindi, bir çeşit kırmızı bir bitkiyle renklendirdiği dudakları büzüldü. "Burada insanları mutlu ederek iyileştiriyorum. Tek amacım onları eğlendirmek ve iyileştirmek. İlla elime bir hançer alıp insanların göğüslerini mi deşmemi istiyorsun?"

Rae sakinliğini koruyarak, "Yardımın karşılığında bizden ne istiyorsun?" diye sordu.

Sophia bir süre durup düşündü, en sonunda keyifle güldü. "Sizden değil," derken gözleri Tara'ya döndü. "Ondan istiyorum."

Tara'nın karşı çıkacağını düşünsem de öyle olmadı. Sıkılı dişlerinin arasından ona, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Bana mutlu olduğun bir anıyı anlat," dedi Sophia. "Eğlendiğin, hayatında hiçbir zaman bir daha gerçekleşmeyeceğine emin olduğun bir an ver bana. Sonra da ben Mara'ya hastalığı nasıl iyileştireceğini göstereyim." Tara tereddüt etti, Sophia bu tereddüdünü dikkatli gözleriyle yakaladı. "Son derece adil, bunu sen de biliyorsun. Bir iyiliğe karşılık bir bedel, biz tanrılar bunu çok severiz."

Tara sakince başını salladı, Rae'yle bana baktı. "Bunu onların yanında yapamam. Bilmelerini istemiyorum."

Pekala, bir masadan kovulmadığımız kalmıştı. O da olur, sonuçta başıma bundan daha kötü şeyler gelmişti.

Rae anlayışla ayağa kalktığında beni de beraberinde kaldırdı. Birlikte daha arka tarafta, bir kapının hemen yanındaki küçük bir masaya oturduk. Bu sefer oturduğumuz sandalyeler daha kısaydı ve alan o kadar dardı ki bedenlerimiz birbiriyle yapışıktı.

İç çektim. Ona son bir haftadır en yakın olduğum an bu andı. Ve lanet olsun, onu o kadar çok özlemiştim ki bedenlerimizin birleştiği yer sanki alev alıyordu.

Genç bir kız masamıza geldi, iki küçük kupayı önümüze bıraktı. "Gevşemeniz için," dedikten sonra Rae'yi süzdü, ona bakışlarımı fark etmiş olmalı ki hızla başka bir masaya ilerledi.

Rae kupayı eline alıp çevirirken, "Sophia'yla çalışan herkes neye ihtiyacın olduğunu tam olarak bilir. Üzgünsen mutlu olacağın, kederliysen neşe dolacağın bir içkileri daima vardır."

Troya'da girilmedik ev bırakmayan veba, Apollon, Zeus, Athena, Farah, Sabra. Siktir, harika. Listem uzayıp gidiyordu. Ölüm döşeğindeki Karr. Bir

de damarlarımda dolaşan Nestor'un zehri.

Lanet olsun, gevşemeye gerçekten de en çok benim ihtiyacım vardı.

Kupayı kafama diktim ve arkama yaslandım.

Rae kendi içkisini yavaşça içmeyi tercih ederken müzik eşliğinde eğlenen insanları izlemeye başladı.

Konuyu tenime değen teninden uzaklaştırmaya çalışarak, "Ne zaman doğdun?" diye sordum. Saçmaydı ama öldüğü günü bilmeme rağmen doğduğu günü biliyordum.

Kaşları havaya kalktı. "Sümerler gibi astrolojiye mi ilgi sardın?" diye sorduğunda gözlerimi devirdim. "Yirmi üç Ekim, yaratıldığım gün o gün."

Parmaklarını parmaklarıma geçirdiğinde yanaklarım ısındı. "Eski beni daha mı çok seviyordun?" Göğsümü sıkıştıran soruyu nihayet dudaklarımın arasından çıkartmayı başarabilmiştim. Şaşkınlıkla bana baktı, yapışık bedenlerimizden onun ne kadar gerildiğini anladım. "Öyle değil, o kadını kıskanmıyorum. Hem nasıl kıskanabilirim ki ben oyum. Sadece, sadece o zamanki beni mi yoksa şimdiki beni mi seviyorsun diye bazen merak ediyorum."

Elini dizimin üzerine koydu, parmaklarıyla tuniğin üzerinden tenimi yavaşça okşadı. Kafamı kaldırıp ona baktığımda siyah gözlerindeki her duyguyu tattım. "Ben sana iki kere aşık oldum ve bundan pişman değilim," dedi. "Sen her zaman aynı kişiydin Mara, sadece zaman ve şartlar farklıydı o kadar."

Kanım kaynadı, bedenim gevşedi. Keşke diye düşündüm, keşke ondan daha önce haberim olsaydı. Savaşın neticesini kehanetler bile söyleyemezken onunla birkaç yıl daha fazla geçirmek isterdim.

Onu özlüyordum. Daima yanımda olmasını, bana dokunmasını, beni sevmesini özlüyordum. Ama savaş sanırım bu demekti. Kalpte atan bir sızı, bedende dolanıp duran bir özlemdi ve bunun barıştan başka çaresi yoktu.

"Seni özlüyorum," dedim bir çırpıda. Bunun hislerim için yeterli olmadığını bilsem de daha fazlası dudaklarımdan dökülememişti.

Rae zihnimin içini gördü, ona olan özlemimin tadına vardı. "Buradayım işte," dediğinde sesi kısıktı.

Özlemim içimde arttı da arttı, bedenimde yanıp duran arzuyla karıştı. Vaktimiz kalmamış olabilirdi. Yalnızca birkaç ay sonra sonsuza kadar birbirimizden ayrılmak zorunda kalabilirdik.

Dizimde duran elini alıp daha yukarı koydum, elini bacaklarımın arasına alıp onu kıstırdım. Bana dokunmasına ihtiyacım vardı. Şimdi ve benim

istediğim şekilde.

Müzik sesi beklentiyle atan kalbinin sesini bastırmayı beceremedi. Rae masanın altında kalan bacaklarımı araladı, bana isteğim gibi dokundu. "Ah, Mara," diye mırıldandı ve gözlerini kapattı. Onun için hazırdım. Onun için daima hazırdım ve o da bunu biliyordu.

Parmaklarından biri içimde kıvrılırken dudaklarımı ısırdım.

İkinci bir parmak daha. Rae'nin göğsü inip kalktı, dilini üst dudağında yavaşça gezdirdi.

Uzanıp ben de ona dokunduğumda kalçalarını hafifçe havaya kaldırdı, bacakları masaya vurdu. İnanmadığım tanrılar, kendimi dizginlemekte gerçekten de güçlük çekiyordum.

Oturduğum yerde irkildim, ona biraz daha dayandım. Rae kulağıma eğildi. "Tara'yı burada bırakıp eve dönemeyiz," derken parmaklarını hala hareket ettirmeye devam ediyordu. Yavaş ve çıldırtıcıydı.

Eline tutundum, inlememek için kendimi zor tutarak, "Eve kadar bekleyemem," diye cevap verdim ona.

Rae'nin gözleri parladı. Hemen yanında oturduğumuz kapıyı işaret ederek, "O kapının ardında geceyi burada geçirmek isteyenlere ait odalar var," dedi.

Ona yalnıza başımı sallayarak cevap verebildim. Şu anda hislerimi en yoğun halleriyle yaşıyordum ve kesinlikle doğru düzgün düşünebilecek bir durumda olduğumu söyleyemezdim. Yalnızca onun parmaklarına ve vücudunun diğer kısımlarına ihtiyacım vardı. Belirli bazı kısımlarına.

Rae benden uzaklaştı, ayağa kalktı. Elini uzattığı için ona minnettardım çünkü titreyen bacaklarımla bunu tek başıma yapamayacağıma emindim.

Kapıyı bizim için açtı, sağdaki ilk odaya girdi.

Dudaklarımız birleşir birleşmez kendimden geçtim. Çenemi sıkıca tutup kendine çektiğinde dilimi ağzının içine daldırdım, onun tadına yavaş yavaş baktım. Daha fazlası, daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Bana inleyerek karşılık verdi, ellerini kalçalarıma indirerek beni kendine iyice yaslarken sertliği de kasıklarıma dayandı, sabırsızlık kanıma bir alev gibi karıştı.

Dudaklarımız ayrıldığında alnını alnıma dayadı, sıcak nefesi tüm suratımı kendine tutsak etti.

Ancak o zaman odaya bakabildim. Yalnızca birkaç adımda aşılabilecek kadar küçük ve dardı. Duvara dayanmış saman yatak da bir kişinin ancak sığabileceği kadardı.

Müzik sesi kulağıma dolmaya devam ederken cesaretlendim, Rae'yi omuzlarından tutup yatağa oturana kadar ittim.

Ondan birkaç adım uzlaştım, sırtımı kapıya dayadım. Nefesimi dizginlemeye çalıştım ama bunda kesinlikle başarısız oldum. İmkansızdı, normal soluk alıp verebilmemin hiçbir yolu yoktu.

Ellerimi saçlarıma dolayıp havaya kaldırdım. Müziğe uygun bir şekilde dans etmeye başladığımda Rae ellerini arkasına doğru yatırdı, bedeni gevşerken gözlerini bir an olsun benden ayırmadı.

Dans ederken bir yandan da belimdeki kemeri çözüyordum. Kemer tok bir ses çıkartarak yere düştüğünde Rae başını geriye yatırdı, alt dudağını dişlerinin arasına aldı.

Çıkan her ses, her ritim beni tahrik ediyordu ve beni ona uygun olarak hareket etmeye zorluyordu. Tuniğimin kollarını sıyırdım, üzerimden yavaşça düşmesine izin verdim. Dans etmeye devam ederken çıplak memelerime dokundum. "Soyun," dedim ona arzudan çatallaşmış sesimle ve beni ikiletmeyerek tuniğini çıkarttığında kalbim sıkıştı. Şimdi üzerinde sandaletlerinden başka hiçbir şey kalmamıştı.

Ona yaklaştım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Önce sağ ayağına yöneldim, deri ipleri yavaş yavaş çözmeye başladığımda bana dokunmaya çalıştı ama elini ittim. Yavaşça bağcıkları çözdüm ve sonra bir diğerine geçtim.

Diğer sandaletiyle de işim bittiğinde bileğimi kavradı. "Mara," derken gülüyordu ama sesi arzudan kısılmış, boğuklaşmıştı. "Sabrımı mı sınıyorsun?"

Onu avuçladım, parmaklarımı pürüzsüz teninde ve sıcaklığında gezdirdim. Onu boydan boya yalayıp ağzıma aldım, geri bıraktım. Gözlerimi kaldırıp doğrudan onunkilere baktım. "Bilmem, sınıyor muyum?"

Cevabı net ve hızlıydı.

Beni dizlerimin üzerinden kaldırıp yatağa yüz üstü yatırdı, elleriyle kalçalarımı istediği noktaya getirip hiç beklemeden bedenlerimizi birleştirdi.

Hissettiğim doluluğun tarifi yoktu. Her bir parçasıyla benimle bütünleşirken aklımdaki tek şey ona olan arzumdu. Kalçalarımı havaya kaldırıp tırnaklarımı yatağa geçirdiğimde birkaç saman parçası havalandı ama umurumda değildi. Gerekirse bütün yatağı parçalara ayırabilirdim.

Rae öne eğilip omzumu sertçe ısırdığında başımı arkaya attım, boynumu ona sundum. Sıcak dili boynumda gezinirken elleri de memelerimi buldu. Bu sefer dişleri boynumdaki hassas deriyi sıyırıp geçti, gözlerimi kapattım.

Geri doğru çekildiğinde beni de beraberinde götürdü, kendimi kucağına otururken buldum. Başımı omzuna yerleştirdim, tırnaklarımı bana dolanmış kollarına geçirdim.

Bu hareketim onu güldürdü, "Bunu hep merak ediyordum," derken kendini sertçe içime itti. "İçindeyken tırnaklarımın teninde bıraktığı hissi düşünüp durmuştum." Ellerinin birini indirip ikimizin birleştiği noktaya indirdiğinde çığlık attım.

Kalçalarımı daha fazlası için hareketlendirirken tırnaklarım bir kez daha tenini sıyırdı. "Nasıl bir hismiş?"

Başını omzumun üzerinden eğip dudaklarımı öptü, alt dudağımı dişlerinin arasına alıp çekiştirdi. "Baştan çıkartıcı." Dudaklarının yerini baş parmağı aldığında onu dişlerimin arasına aldım, yavaşça emdim. "Benim için yeniden çığlık at."

Sert bir hamleyle parmaklarını tenime gömdüğünde ona istediğini verdim, çığlık attım.

Bir kez daha beni öne doğru eğdi, ellerimi yatağa geçirdim. Ağzından çıkan her ses beni daha fazla tahrik ediyor, daha fazlası için çabalamama yol açıyordu. Suratımı yatağa bastırdı, bir eliyle kalçalarımı avuçladı. Aramızdaki bağ gerildi, büküldü ve en sonunda da koptu.

Kendimi geri doğru ittiğimde yatağa sırt üstü düştü, üzerine çıkarak ellerimi göğsünün iki yanına yerleştirdim. Onun bana sahip olmasına değil benim ona sahip olmaya ihtiyacım vardı.

Ellerini alıp memelerime koydum, kalçalarımı kaydırdım. O kadar yoğun bir hazla sarsıldı ki bedeni öne doğru kıvrıldı, suratlarımız karşı karşıya geldi. Ellerinden birini saçlarıma sertçe dolayıp arkaya doğru çekerken dudakları memelerimi buldu. Önce biri sonra da biri. Her bir dil darbesi, her bir ısırık beni sırılsıklam ederken kendimi tutamayıp bağırdım, yatak gürültüyle kırıldı.

Ahşap ve saman parçalarının içine indik ama bu ikimizin de umurunda değildi.

Rae kıvrak bir hamleyle yana doğru kayarken beni altına aldı, bacaklarımı kalçalarına dolayıp kollarımla gövdesini sardım.

Bu hissi seviyordum. Bedeninin altında olmayı, tenlerimiz arasında sıkışıp kalmayı seviyordum. Göğsü göğsümü ezerken altında kıvranmayı

seviyordum. Onun için kıvranıyordum, benim için kıvranıyordu.

Yeniden öpüşmeye başladığımızda bacaklarımdan birini yukarı, kalçalarının üzerine çıkartıp ona doladım. "Daha sert Rae," dedim. "Ve daha hızlı." Dudaklarını benimkilere dayadı, hareketleri sertleşip hızlandı. Nefes almayı bile unuttuğumu düşündüğüm o anda karanlığı patlayarak tüm odayı sardı, küçük odanın tek camı parçalanarak yere indi.

Kırılan cam parçalarından birkaçı üzerimize gelse de ikimiz de bunu umursamadık. Aklımda olan tek şey oydu; şu an Troya yansa bile başka hiçbir şey düşünemezdim. Benim içimdeki yangın daha yoğun, daha yakıcıydı.

Dillerimiz birbirine karıştı, tenlerimiz sonsuzlukta aktı. En sonunda dudak dudağa, nefes nefese zevkin sınırlarından aşağı yuvarlandığımızda ona baktım, çenemi sıkıca tutarak ondan başka hiçbir yere bakmama izin vermedi.

Göz göze, ağız ağıza geldik ve aklım yitip gitti.

Ondan başka hiçbir şeyin bir önemi yoktu ve hiçbir zaman da olmayacaktı.

Rae beni bir kez daha öptü ve ayrıldık. Ondan ayrıldığım anda yokluğunu hissetmeye çoktan başlamıştım bile. Ona olan arzum dinmemiş, daha da artmıştı.

Kıyafetlerimi giymek için ayağa kalktım ama tuniğime uzandığım anda Rae'nin dudakları benimkileri yeniden buldu. Sırtımı duvara dayayana kadar beni geri itti, bedenim onunkiyle ezildi.

Dudakları boynuma inerken bir elini duvara yasladı. "Bu çok tehlikeli," diye fısıldadı tenime doğru. "Düşünebildiğim tek şey senken nasıl savaşabilirim ki?"

Ellerimi ikimizin arasına indirip ona dokunduğumda tısladı, dudaklarını sertçe tenime batırdı. Parmaklarımla çevresini sarıp elimin içine aldığımda benden uzaklaştı, dizlerinin üzerine çöktü. Karnımı öptüğünde gözlerini benimkilerle birleştirdi, adım adım daha aşağılara ilerlerken gözlerini bir an bile olsun benimkilerden ayırmadı.

Dilinin ilk darbesini hissettiğimde düşmemek için omuzlarına tutunmak zorunda kaldım. Bacaklarımdan birini kaldırdı, omzunun üzerine bıraktı. Dili ve parmakları birlikte hareket ederken bedenimde yoğun bir sancı sardı. Belimi kıvırdım, duvardan uzaklaştım ama bir an sonra yeniden duvarla bir bütün oldum.

Zevkin yoğun bir tonu ruhuma sızarken sonuna kadar gitmeme izin vermedi. Beni kucağına aldı ve yeniden bir bütün olduk. Ellerimi saçlarının arasına daldırıp kafasını kendime çekerken onunla savaşıyor gibiydim.

Sanırım bizim bütün sevişmelerimiz böyleydi. Savaşıyorduk ve bundan da zevk alıyorduk.

Dillerimiz birbirine dolandı, nefeslerimiz karıştı, tenlerimiz sızladı. Arkamdaki duvarın boyaları dökülürken daha da hızlandık, daha da sertleştik. Tırnaklarımı Rae'nin ensesine geçirdiğim bana cevap olarak kalçalarımı sıktı, ceza verir gibi dokunuşu tenimi dağladı.

Sonra bir kez daha ve bir kez daha birbirimizin içinde kaybolduk. Dumanlarımız birbirine karıştı, yıldızlarım omzumdan onun sırtına aktı. Yoğun siyah ve gümüş duman etrafımızı sararken ellerimiz birbirine kenetlendi. Yeniden ve yeniden birbirimizi zevke boğduk.

Hala birbirimize temas ediyorduk ama yeterli değildi. Suratına dökülen siyah saçlarını elimle ittiğimde tuttu, bileğime yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bir daha hatırlat da sana Nestor'un hazırladığı hiçbir şeyi içirmeyeyim," dediğinde kendimi tutamayarak güldüm. Gülüşüme bir gülüşle karşılık verirken beni duvardan ayırdı, odadan geriye ne kaldıysa baktı. "Umarım Sophia buraya yaptığımız şeyi biz gittikten sonra fark eder."

Ona arkadan sarıldım, çenemi omzuna dayadım. "Rae," derken omzuna bir öpücük kondurdum, tenindeki ıslaklığın tadına baktım. "Senden bir şey istesem yapar mısın?"

"Her şeyi," diye cevap verdiğinde düşünmemişti bile.

Tuniğimi yeniden giydikten sonra kırılmış cam parçalarından birini elime aldım, ona döndüm. Elimi kestiğimde kaşlarını çattı. "Kendini kesmenden hoşlanmıyorum."

Elini tuttum, onunkini de kestim ve cam parçasını yere attım. "Seni seviyorum," dedim. "Ve bu beni korkutuyor. Benim için her şeyi yapmaya hazır olduğunu bilerek savaşamam."

Kaşlarını çattı. "Bu konuşma hoşuma gitmiyor."

Elini elimden çekmeye çalıştı ama ona izin vermedim. "Benim için bir uçurumdan aşağı kendini atabileceğini bilerek savaşamam. Bu yüzden bana bir yemin vermeni istiyorum."

İkimizin de kanayan yerlerini birbirine bastırdım. "Mara," diyerek karşı çıkacak olduysa da parmağımı dudaklarına bastırarak ona engel oldum.

"Her ne olursa olsun benim canım için başka hiçbir tanrı ya da tanrıçayla kendi canınla pazarlık yapmayacaksın." Elini bir kez daha çekmeye çalıştı

ama yine engel oldum. "Bu yemini vermezsen eğer bu korkuyla hiçbir zaman güçlerimi tam olarak kullanamam ve bunu yapamazsam gerçekten ölürüm."

Dudakları düz bir çizgi halini aldı. "Ölürsen yaşamamın anlamı kalır mı?"

"Ölmeyeceğim," dedim. "İnandığım tek tanrı aşkına, kim ölmek ister? Sadece bu baskıya dayanamıyorum."

Gözlerimiz buluştu, bakışları yumuşadı. Ve beni sevdiği için o yemini etti.

☽☆☽

"Gerçekten iflah olmazsınız." Tara odanın öbür ucundan bize bakıp gözlerini devirdiğinde Rae saçlarımdaki son saman parçasını da aldı, parmaklarının arasında gözden kayboldu.

Yeniden yanlarına döndüğümüzde Sophia ve Tara hala birbirlerinden nefret eder gibi duruyorlardı ama en azından anlaşmaya varmayı başarabilmişlerdi. Tara Sophia'ya her ne anlattıysa Sophia ikna olmuş olmalıydı çünkü beni kendi kişisel odasına çağırmıştı.

Oda az önce Rae'yle çıktığımız odadan iki oda uzaklıktaydı ve oranın önünden geçerken Rae'nin parmakları benimkileri bulmuştu.

Pekala Mara, daha fazla arsızlık etmenin alemi yok. Daha sonra bunu yapmak için vaktim zaten olacaktı. Karr'ı ve diğerlerini iyileştirdikten sonra Rae'yi birkaç saat boyunca benden ayrılmaması için ikna etmenin bir yolunu mutlaka bulurdum.

Tara'nın surat ifadesi bıkkın olsa da yine de umutluydu. Sophia yanımızda gelmeyecekti ama bana yeteneğini gösterecek, onu kopyalamama izin verecekti. Bu oldukça önemliydi çünkü savaş esnasında hastalanan askerlere de yardım edebilecektim.

Rae ve Tara odanın karanlıklarına çekilirken odadaki tek mumla aydınlatılmış masaya, Sophia'nın yanına gittim. Masanın üzerinde bir sürü şişe ve karışım vardı bu yüzden bana Kirke'nin de yaptığı gibi şifalı otları anlatacağını düşündüm.

Ama Sophia elimi alıp ellerinin arasına koydu, dokunduğu yerden tüm vücuduma bir ısı yayıldı. "Birini iyileştirmeden önce ölüm ve yaşam arasında bir denge olduğunu bilmen lazım." Sözleriyle birlikte tenlerimiz arasında beyaz bir ışık parlamaya başladı. "Birini iyileştirmeden önce daima aklına ölümü getir, onunla oynadığın için ondan af dile ve karşılığında ona bir şey sun."

Ürperti tüm bedenimi dolandı, elimde kilitlendi. "Ölüme ne sunabilirim ki?"

Sophia gözlerini benimkilere diktiğinde mum ışığında ne kadar ölümcül göründüğünü fark ettim. "Ölüm ne istediğini sana mutlaka söyler." Beyaz ışık tenimin altına geçerek gözden kayboldu.

Sophia beni bıraktı, masadan bir iki adım uzaklaştı. "Umarım buna pişman olmam," derken sesi anlayamadığım bir nedenden dolayı içinde söylenmemiş tehditleri barındırıyordu.

Rae yeniden yanımda belirdiğinde tenimin karıncalandığını hissedebiliyordum. "Gidelim Mara," dediğinde beni kapıya yönlendirdi. "Yardımların için her zaman minnettar olacağım Sophia."

Dönüp son bir kez Sophia'ya baktım, ellerini masaya dayamış dururken gözlerini bir an bile benden ayırmıyordu.

Zihnimin içine fısıldadı. *"Ölüm ve yaşam, dikkatli ol Mara."*

Herkese selamlar arsız ölümlü ordusu. Öncelikle bu hafta Bursa'da görüştüğümüz ordunun üyelerini öpmek istiyorum. Gelemeyenler biraz kıskansın çünkü kitaplarını kaos diye imzaladım sdfnsdpojf. Sizinle sarılmak çok çok güzeldi yaa. Kaos yazarken hep o tatlı suratlarınızın geleceği hali düşüneceğim dsnfpğsdf.

Şimdi acil soru sdslfndf. Siz manyak olduğunuz için bir haftada 25 bin kişi arttık. Haftaya sanırım 200 bine selam çakıcaz. Bana fikir verin özel bölüm olarak ne istiyorsunuz sdlfndsif.

Yorum ve beğeni konusuna gelirsek..... Siz anladınız :)

Hepinizi sonsuzluk kadar seviyorum, birazdan yorumlarda buluşalım arsız ölümlüler!

-Kaos.

Bölüm 33, Ölümle Yürüyen Kadın (Part 1)

Bölüm 33, Ölümle Yürüyen Kadın

Troya'ya döndüğümüzde kaybedecek bir saniyemiz bile yoktu. Seus endişeli bir surat ifadesiyle bizi tapınağın girişinde karşıladığında bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamam için fazla çabalamam gerekmemişti. O yüzünden her şeyin okunabildiği insanlardandı ve şimdi gözlerinde ölüm kol geziyordu.

Rae'nin gücü hepimizi sardı, kendimi Karr'ın tek başına kaldığı odada bulana kadar da güç üzerimizden çekilmedi. Hastalığın kol gezdiği odaya ulaştığımızda ise bizi beklediğim gibi bir görüntü karşıladı.

Naia onu en son gördüğümde yaptığı gibi ağlıyordu. Karr'ın elini sıkıca tutmuş, yanaklarından akan yaşlar savaş tanrısının bir cesetten farksız tenine damlarken gözlerini yummuştu.

Bir cesetten farksız. Fazla vakit yoktu.

Naia'nın yanına oturup Karr'ın öbür elini avuçlarımın arasına aldım, gözlerimi kapattım. Soğuk ve acı ölümü aklıma getirdim. Onunla oynadığım için ondan af diledim, ona sunacak hiçbir şeyim olmadığını bildiğimi ama istediğini yapmaya hazır olduğumu söyledim. Bunu defalarca yaptım, ta ki ellerimden Karr'a doğru akan beyaz ışık ortaya çıkana kadar.

Teni ellerimin altında kısa sürede ısındı, suratı yeniden sağlıklı bir hal aldı. Kızıl gözleri yavaşça açılırken dudaklarından acı bir öksürük kaçtı. "Mara?" Anlamlandıramayan bakışları benimkileri bulduğunda dayanamayıp ağlamaya başladım. Piç kurusu, beni kelimenin tam anlamıyla korkudan öldürüyordu.

Karr kafasını çevirip öbür yanında duran Naia'ya baktığında nefesimi tuttum, onun Naia'ya hafifçe gülümsemesini seyrettim. Naia onu bir an bile bırakmadan ağlarken bir yandan da gülüyordu.

Rae hemen arkamda belirdi, elini omzuma koydu. "Bir daha hastalanırsan seni ben öldürürüm." Sesinin rahat tonu beni gülümsetti. Başarmıştık, Karr'ı kurtarmıştık.

Karr doğrulmaya çalışınca Naia ona yardım etti, onu yatağa dikkatlice yasladı. Karr terden sırılsıklam olup suratına yapışan saçlarını çekti. "Ben ne sik yedim?" diye sordu sonra hepimize tek tek baktı. En çok da gölgelerin içinde hiçbir şey söylemeden bekleyen Tara'ya baktı. "Kıçıma bir tanrı öldüren falan mı sapladım?"

Rae güldü. "İnan bana o zaman seni Mara bile kurtaramazdı." Omzumu sıktığında benimle gurur duyduğunu anlamam için bunu yüksek sesle söylemesine gerek yoktu.

Karr'ın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Bizim arsız ölümlüye bak sen." Ciddileşti, başını hafifçe aşağı eğdi. "Sana bir can borçluyum."

Rahatsız olarak kollarımı kendime doladı. "Aslında bunu-"

Tara öne doğru bir adım atıp cümlemi tamamlamama engel oldu. Basitçe, "İyileşmene sevindim," dedi ve arkasını dönüp kapıya yürüdü.

Çıkmadan önce yalnızca bir kez Naia'ya baktı, kalbim sıkıştı. Başka hiçbir şey demeden çıkıp gittiğinde Rae uyarırcasına bileğimi tuttu.

"Sakın Mara," dedi zihnime seslenerek. "Bu işin dışında kal ve Tara'yı karşına alma."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Naia'yla aramızda geçen son konuşmanın ardından ona öfkeliydim ama onun bir zarar görmesine de izin veremezdim. O benim kız kardeşimdi, yıllarca aynı kadere karşı birlikte hapsolmuştuk. Benimle aynı yatağı paylaşmış, annem yokken saçlarımı örmüştü. Şimdi sadece zehrin etkisinde kötü şeyler söylediği için onu bir tanrıçasını gazabı karşısında tek başına bırakamazdım.

Zehir.

"Rae," dediğimde hissettiğim telaşın sesime yansımasına engel olamadım. "Panzehri almamız lazım."

Cevap olarak yalnızca başını sallamakla yetindi. Eğilip Karr'ın omzunu tuttu, sanki onun gerçek de hayatta olduğuna kendini inandırmak ister gibi birkaç saniye sessizce yüzünü süzdü. "Biraz dinlen," dedikten sonra Naia'ya döndü. "Eğer bir ihtiyacın olursa sadece adımı seslenmemin yeterli olduğunu biliyorsun."

Naia yıllarca inandığı tanrıyı, "Biliyorum efendim," diyerek onayladıktan sonra bana baktı. Kahverengi gözleri tedbirli bir şekilde kısıldı. "Aramız iyi mi?"

Rae'nin dikkatinin tamamen zihnimde olduğunu bildiğim için o anları ayrıntılarıyla düşünmemeye dikkat ettim. "Sorun yok, daha sonra

konuşuruz," dediğimde Rae'nin burnundan verdiği nefes çoktan Naia'nın zihninde tartışmamızı gördüğünü belli ediyordu.

Odadan çıktığımızda bir sorun yokmuş gibi yürümeye çalışsam da önüme geçerek beni durdurdu. "Onunla olan evlilik birliğini sonlandırmanı istiyorum," dedi doğrudan, lafı dolandırmaya gerek bile görmeden. Bakışlarımı onunkilere kaldırdığımda gözlerinde yanıp sönen gezegenler beni ürküttü. O bir avcıydı, hem de en tehlikelisinden. "Onunla evli olman benim gelinim olmanın önüne geçiyor."

Sözlerinin ne anlama geldiğini anlamak için birkaç saniye boyunca beklemem gerekti. Kastettiği şeyin kendimi ona gelin olarak sunmak olmadığını anladığımdaysa nefes almakta güçlük çektim.

Sırtımı Karr'ın odasının kapısına dayadım, ellerimi göğsümde birleştirerek sakinleşmeye çalıştım. "Düşündüğüm şeyi istiyor olamazsın."

Rae'nin bakışları yumuşadı, boynumu nazikçe tutarak beni kendine çekti. "Düşündüğün şeyi istiyorum Mara. Başka bir adamla değil, benimle evli olmanı istiyorum." Dudaklarını dudaklarıma nazikçe bastırdı. "Seninle bir geleceğe sahip olabileceğimi bilmem lazım."

Titrememe engel olamadım. "Hala hayattaysa onun beni boşaması gerektiğini biliyorsun." Gözlerimi kapattım, bir sonraki sözlerimin ağırlığını olağanca gücüyle omuzlarımda hissettim. "Sanırım zina bunun için yeterli bir sebep."

"Geçit açıldığında yapacağım ilk şey bu olacak." Rae alnını alnıma dayadı, nefesimi kendine nefes yaptı. "Her şey bittiğinde seninle evli olmak istiyorum Mara. Savaştan sonra farklı bir hayata gözlerimi açmak istiyorum."

Savaştan sonra.

Savaştan sonra bir hayatımız olacaksa.

Yanaklarımın içini ısırdım, gözyaşlarım akmakta ısrarcı olmadan hemen önce, "Elbette," demeyi başardım.

Rae baş parmağıyla yaşları yakaladı, sildi. Beni son bir kez öpmeden önce, "Bu bir yemin," diye mırıldandı.

Bir yemin. Gerçekleştirebileceğime emin bile olamadığım bir yemin.

☽✩☽

Tüm şehri iyileştirmem on günden daha uzun sürmüştü. Bu sürede yetişemediğim kişiler olmuş, bazılarının ise ancak son nefeslerinde yanlarında olmayı başarabilmiştim. Bu can yakıcıydı. Zamanında yetişmeyi

başarabilseydim kurtarabileceğimi bildiğim insanların gözlerimin önünde ölmesi her defasında ruhumdan bir parça söküp götürdü.

Sürekli hastaların arasında dolaşmak, ölümle aynı ipte yan yana yürümek sadece vicdanen değil bedenen de beni yıpratmaya çok geçmeden başlamıştı. Nestor hastalanmamam için sürekli zehri tekrarladığından bir süre sonra kanımın rengi bile değişmişti. Bir kadın kollarımda can verirken tırnaklarını sertçe kollarıma geçirmiş, açtığı kesikten akan kanın ise siyah olduğunu fark etmiştim.

Rae bunu görür görmez beni kadından uzaklaştırmıştı. Tek bir dokunuşuyla yarayı iyileştirirken kesin bir dille bunun aldığım son doz zehir olduğunu, geri kalanlar için yapacak bir şey olmadığını söylemişti. Buna rağmen iki doz daha zehir aldım ve on günün sonunda kurtarılabilecek herkesi kurtardım.

Ölüm benden hala bir şey talep etmemişti ve eninde sonunda edeceğini bilmenin korkusu yakamı bir an olsun bırakmamıştı. Bugün değilse de yarın, belki bir ay sonra ama eninde sonunda mutlaka isteyecekti. Son birkaç aydır öğrendiğim bir şey varsa Tanrıların boş yere uyarı vermediğiydi.

Şimdi ise hamamda, günlerin kirini akıtabilmek için suyun içinde bekliyordum. Ephi bana eşlik etmek istese de ona izin vermemiştim. Döndüğümüzden beri Rae'nin arkasında kara bir gölge gibi bekliyor, her bir hareketimi dikkatli gözleriyle inceliyordu. Zaman zaman onun bu izinsiz takibine Dora da eşlik ediyordu. Biraz daha rahibe kıyafetlerinin zemine sürterken çıkarttığı hışırtılarını arkamda duyacak olursam delireceğime emindim. Bu yüzden ona engel oldum ve yalnız kalmak istediğimi söyledim.

Hoş kokulu tütsülerin arasında sıcak suya biraz daha gömüldüm, çeneme kadar suyun içine batarken gözlerimi kapattım.

Hamamın derinliklerinden bir yürüme sesi işittiğimde gözlerimi açmadım. Büyük ihtimalle Rae dayanamamış, beni kontrol etmeye gelmişti. Parmaklarım suyun içinde beklentiyle kıvrıldı, belki sadece kontrol etmekle kalmazdı.

Suyun içine girdiğini ve bana doğru yürüdüğünü duyduğumda gülümsedim. "Ben de ne zaman geleceğini düşünmeye başlamıştım," derken parmaklarımı suyun yüzeyine kaldırdım. "Belki beni yıkayabilirsin."

Bana bir cevap vermesini ya da en azından dokunmasını bekledim ama bunlardan hiçbirini yapmadı. İşte o zaman gözlerimi açtım, onun karanlık

bakışlarıyla karşılaşmayı bekledim.

Kesinlikle gördüğüm şeyle karşılaşmayı değil.

Çığlığım dudaklarımdan çıkmadı, sanki gırtlağımdan geriye akıp nefesimi kesti. Karşımda duran şey her ne ise onun kesinlikle Rae olmadığına emindim.

Suyun içinde, simsiyah tuniği bir damla bile ıslanmayan uzun siyah saçlı bir kadın duruyordu. Ya da en azından kadına benziyordu. Bembeyaz teni hamamdaki mumların ışığında parlıyor, çehresiz yüzünü aydınlatıyordu. Suratı yoktu, yalnızca korkunç bir boşluk ve saf bir korku vardı.

Suyun içinde ondan uzaklaşmaya çalışmayı düşündüm ama hiçbir şey yapamadım. Bedenimin kontrolü sanki bende değil de bir başkasındaydı. Zihnim sadece benimdi, geride kalanlar ise onun.

Hamamın içini korkunç bir kahkaha kaplarken ağzımdan ve burnumdan kanların aktığını fark ettim. Siyah kan suratımdan akıp suya damlarken yapabildiğim tek şey titreyerek beklemekti. Kulaklarım akıyor, gözlerin sızlıyordu. Ağlamaya başladığımda gözyaşlarımın bile siyah olduğuna emindim.

"Korkma."

Ses zihnimin içinde çınladı, kafatasıma bir ağrı olarak saplandı. Bedenim suyun içinde kasıldı, su dondurucu bir hal alırken kaskatı kesildim.

"Ben Ölüm," dedi ahenkli bir sesle. *"Bana sunduğun şeyi almaya geldim."*

Lanet olsun. Lanet olsun.

Suyun içinden kendi isteğim dışında çıktım, titreyen ellerimle tuniğimi giydim. Tuniğime elimi atar atmaz yeşil kumaşın siyaha dönüşmesini, parmaklarımın bir ceset gibi beyazlamasını izledim.

Tuniği giyindim, ayaklarım beni hamamın dışına taşırken Ölüm de yanımda yürüyordu. Attığımız her adım çıplak ayaklarımın altındaki otları kurutuyor, taşları kırıyordu. Rüzgar ıslak saçlarımı suratıma uçuştururken artık renklerinin koyu kahverengi olmadığını, gece kadar siyah olduğunu gördüm.

"Bana dönüşüyorsun," dedi. *"Ölümle yürüyor, ölümü soluyorsun."*

Yürüdüm, yürüdüm. Troya'nın sokaklarında yürürken kimse dönüp bana bakmadı. Beni görmüyorlardı; ölüm ve ölümle yürüyenler görünmezdi.

Şehrin meyhanelerinden birinin kapısına geldiğimizde durduk, Ölümün soğuk eli bileğime dolandı. *"İçeri gir ve benim için üç can al."*

İnanmadığım tanrılar.

Meyhanenin kapısı açıldı, içeri girdim. Beni hala göremediklerini biliyordum çünkü şu anda ne kadar korkunç göründüğümü az çok tahmin edebiliyordum. Eğer beni görselerdi bu kadar rahat bir şekilde zar atmaz, biralarını yudumlamazlardı.

Üç can, almam gereken üç can vardı. Hangisini seçebilirdim ki? Hangisini öldürebilirdim?

Ölüm elime sivri uçlu, kemikten bir hançer tutuşturdu. *"Seç,"* derken sesi karanlığın bizzat kendisi gibiydi. *"Seç."*

Hızla meyhaneye baktım, sonra da onları gördüm. Kalabalıktan daha uzakta oturuyor, dikkatleri üzerlerine çekmemeye çalışıyorlardı. Ama yine de ben onların kim olduğunu biliyordum.

"Seç."

Tıraş edilmiş kafaları ve alınlarında parlayan güneş dövmeleriyle kuşkusuz Apollon'un sadık müritlerinden dördü şehrimize sızmıştı.

"Seç."

Aralarından biri ayaklandı, cebinden altınları çıkartmak için fazla oyalanınca öbürü eline vurup onun yerine içtikleri biraların ücretini ödedi. İkisi hesabı ödemeye uğraşırken diğer ikisi ise dikkatli gözlerle etrafı süzüyordu.

"Seç."

Başlarını dikkatlice örttüler, hep birlikte meyhaneden dışarı çıktılar. Kapıdan çıkmadan önce içlerinden birinin başı benden yana döndü ama çok geçmeden bana değil, arkamdaki masaya servis yapan kadına baktığını anladım.

"Seç."

Peşlerine takıldım. Troya'nın sokaklarında yürümelerini seyrettim. Adımları hızlı, bir yere yetişecekmiş gibi aceleciydi. Belki de kaçıyorlardı. Buraya hangi sebeple gelmişlerle işlerini bitirip geri dönüyor bile olabilirlerdi.

"Seç."

Limana vardıklarında elimdeki hançeri sıkıca tuttum. Yağmur hafifçe yağmaya başladığında en arkada olan durdu ve kafasını göğe kaldırdı. "Gemi bu havada yola çıkabilecek mi?"

"Seç."

En öndeki ona cevap verdi. "Elbette, Apollon bizim yanımızda."

"Seç."

Öne doğru bir adım attığımda ayağımın altındaki deniz kabukları kırıldı, bana dönüp baktıklarında artık beni görebildiklerini anladım.

Kafamı çevirip benimle birlikte yürüyen Ölüme baktığımda hala orada duruyordu. Ama adamların sadece bana baktığını fark ettiğimde yalnızca beni görünür kıldığını anladım.

Bana en yakın adamın hiç şansı yoktu. Hançeri gırtlağına saplayıp onu keserken kanı suratıma sıçradı, ağzımın içine doldu. Hançeri defalarca kaldırıp indirdim, suratım kanıyla yıkansa da durmadım. Bir kere başladığımda aslında o kadar da zor olmadığını anladım. Biz ölümlüler gerçekten de acizdik.

Hançer kandan dolayı elimden kaymaya başladığında durdum, mürit cansız bir şekilde ayaklarımın dibine yığıldığında hançerin ucunu elbisemin siyah kumaşına silerek temizledim.

Hemen yanında duran koşarak uzaklaşmaya çalıştı ama gümüş dumanım onu yakalayıp kaçmasına engel olduğunda onun da yapacak başka hiçbir şeyi yoktu. Hançerimi göğsüne sapladığımda ölmeden önce gözlerini iri iri açarak gözlerimin içine baktı. Bir şey söyleyecek olsa da cümleye başlayamadı bile. Ona gülümsedim ve ölüp gitmeden önce benim kim olduğumu anlayacak kadar vakit tanıdım. Sonra onun da cansız bedenini arkadaşının yanına atarken diğer ikisine döndüm.

Nefes nefese kalmış bir şekilde onlara baktığımda diğer ikisinin limandaki gemilere doğru koştuğunu gördüm. Ölüm güldü, ben de güldüm. Bir kelebek Ölümün çevresinde uçarken onu parmaklarının arasına alıp boğdu. Onun gücü damarlarımda çağlarken kendimi hiç olmadığım kadar özgür hissediyordum.

Bu iki adamdan birinin sonu da aynı bu kelebeğe olduğu gibi olacaktı. Benden kaçamazlardı. Ölümden de Ölümle yürüyen kadından da kaçamazlardı.

Dumanım en arkadakini yakalayıp yere çaldı, adam yüz üstü yere kapaklanırken üzerine çıktım. Ağırlığımla onu yere bastırırken boynumdan tutup kafasını geri doğru yatırdım. "Merhamet et," diyebildi sadece.

Hançeri gırtlağına dayadım. "Tanrınız benim tanrıma merhamet etti mi de merhamet dileniyorsun?" diye sorduktan sonra tek bir hamleyle gırtladığını kestim.

Adam kendi kanının oluşturduğu gölün içine düşerken Ölüm yanımda belirdi, elini bana uzattı. Hançeri geri istediğini anladım, bedeli ödenmişti

ve yeniden gitmeye hazırdı. Ama ben hazır değildim. Sonuncu, dördüncü adamı da öldürdüğümde kanlı hançeri ona geri uzattım.

Suratı olsaydı güldüğüne yemin edebilirdim. *"Sonuncu can ne içindi?"* diye sordu karanlığın bir parçası olan sesiyle.

Tüm bedenim titredi, yağmur damlaları suratıma çarptı. Olduğum yerde sallanıyordum ama kendimi hiç olmadığım kadar güçlü hissediyordum. "Apollon öldürmemesi gereken birini öldürdüğü için," dedim.

Ölüm güldü, soğuk parmakları parmaklarıma dolandı. *"Yeniden görüşene kadar."*

Ölüm gözden kaybolur kaybolmaz onun etkisi de bana verdiği cesaret de azaldı ama hala bir yansıma gibi varlığını sürdürüyordu. Sarhoş gibi hissederek sahilde boylu boyunca uzanan dört cesede baktım. Etrafta birilerinin olup olmadığını bile umursamadan sadece Rae'nin sarayına yürüdüm. Beni görseler ne olacaktı ki?

Çıplak ayaklarım attığım her adımda acı içinde yansa da bunu görmezden geldim. Sağlıklı düşünemiyordum. Az önce büyük bir soğuk kanlılıkla dört adamı öldürmüştüm ve bundan pişman bile değildim. Eskiden olsa kendimi ilk önce ben lanetlerdim. Ama şimdi, işler kesinlikle daha farklıydı.

İçimde bir şeyler değişmişti. Eğilip bükülmüş, parçalara ayrılmıştı. Kan istiyordum, onun dökülen kanına karşılık can istiyordum.

Sarayın merdivenlerini ağır ağır çıkmaya başladığımda yağmur da hızlanmıştı. Son basamağa çıktığımda saray görevlilerinden biri beni gördü. Yaşlı adam şaşkınlık içinde eliyle ağzını kapattığında ona dönüp gülümsedim. "Ben iyiyim," dediğimde sesim gerçekten de iyi çıkmıştı. "Sadece üzerim biraz kirlendi, o kadar." Adam geri geri çekildi, merdivenlerden inmeye çalışırken neredeyse aşağı yuvarlanıyordu.

Ellerimi ağzıma bastırarak kahkahamı engellemeye çalıştım. Mara sonunda delirmişti ve ben bu yeni Mara'yı sevmiştim.

Sarayın kapısını açmak için uzandığımda yağmurun götürmediği kanların arasındaki tenimin hala beyaz olduğunu gördüm. Sonra onu gördüm, sağ elimin işaret parmağının tam ortasını damgalayan artı şeklindeki dövmeyi. Ölüm demek bana bir iz bırakmıştı.

Kapının iki kanadını da abanarak açtığımda Rae'yle burun buruna geldim. Beni gördüğünde suratında beliren dehşet beni güldürdü. Elini uzattı, suratıma dokunacağını düşünsem de vazgeçerek elini indirdi. Ona doğru bir adım attım. "Korkma, ısırmam."

Rae kaşlarını çattı, omuzlarımı sıkıca tuttu. "Mara."

Konuşmaya devam edeceğini biliyordum bu yüzden iki elimle suratını kavradım, onu öperek susturdum. Bana karşılık vermesi için dilimle dilini dürttüm, dudaklarımızı birbirine sürttüm. Alt dudağını dişlerimin arasına alıp çekiştirdikten sonra gözlerimi kaldırıp onunkilere baktım. "Senin için öldürdüm sevgilim ve bundan zevk aldım."

Bedenim beni daha fazla taşıyamadı, Rae'nin kolları arasında yığılıp kalmadan öne gördüğüm son yüz onunki oldu.

☽☆☽

Kendime geldiğimde sıkı bir dayak yemiş gibiydim. Bir keresinde Apollon'a küfrettiğim için Penelop çok sakin bir tavırla beni tokatlamış ama o tokadın acısını üç gün boyunca yanağımda hissetmiştim. Parmağındaki yüzüğün açtığı yaranın geçmesi için ise haftalar gerekmişti.

Rae'yle odamızdaydım ve mum ışığında arkası dönük, camın önünde duran bedenini güç de olsa seçebiliyordum. Sanki kasten kendini karanlıkların içine gizlemiş gibiydi. Kendini benden ve bulunduğumuz odadan soyutlamış, ait olduğu geceye sığınmıştı.

Doğrulmaya çalışırken elim yatağın başındaki testiye çarptı, testi yere düşüp kırılırken odayı şarabın keskin kokusu doldurdu.

Rae yüzünü benden yana çevirdi, hala bedeninin yarısı karanlıkta gizleniyordu. Ona gülümsemeye çalıştım ama suratında gördüğüm ifade bunu yapmamam konusunda beni uyarmıştı. Kaşlarını çatmıştı ve köşeli suratı onu hiç görmediğim kadar düşünceliydi. Dolgun dudaklarını birbirine o kadar sıkı bastırmıştı ki birbirine balla yapıştırılmış gibi duruyordu.

Yüzüme düşen saçları kulağımın arkasına attım. Hala nemlilerdi ama temizlendiğimi tahmin edebiliyordum. "Ne kadardır kendimde değilim?"

Rae ağır ağır yürüdü, yatağın ucuna oturdu. Onunla aramızda bir kol mesafesi değil de sanki dünyalar varmış gibi hissediyordum. "Birkaç saat," dediğinde sesi keskindi.

Başımı salladım, az önce sıkıştırdığım saçlar yeniden yüzüme düşünce onları öfkeyle çekiştirdim. Odadaki ocak yanıyordu ama ben yatarken giydiğim ince tuniğin içinde donuyordum. "Biraz daha odun atabilir misin?"

Bana hiçbir şey söylemedi ama ateş ondan sessiz bir emir alarak harlandı.

Üzerimdeki postu çekerek yatağın içinde ona doğru ilerledim, dizlerimiz birbirine değdiğinde durdum. Bana bakmak yerine ocağa bakıyor, odunların yanışını seyrediyordu. Elimi yüzüne koyarak onu bana bakmaya zorladığımda çenesindeki kaslar seyirdi. "Sorun ne Rae?"

Elimi suratından çekti, işaret parmağımdaki dövmeye can sıkıcı bir tavırla baktıktan sonra elimi kucağıma bıraktı. "Aptallık yapmayacağın konusunda anlaştığımızı düşünüyordum."

Elimi bacağımın altına soktum. Belki görmezse bana öfkesi de azalabilirdi. "Bunu isteyerek yapmadım, Ölümün benden bir şey isteyeceğini zaten Sophia söylemişti."

Rae'nin öfkeli gözleri doğrudan benimkilerle birleşince titredim. "Ölüm senden kaç kişiyi öldürmeni istedi Mara?"

Sorusu boynuma bir ilmek gibi dolandı. "Üç,"

Başını salladı, bakışları suratımda gezindi sonra yeniden gözlerimin içine baktı. "Peki sen kaç kişiyi öldürdün?"

İlmeğe bir düğüm atıldı. "Dört."

Rae bacağımın altına sakladığım elimi aldı, parmaklarımı çevirip dövmeyi gözlerimin önüne serdi. "Ölüme fazladan bir ölüm, bir adak verdin Mara ve o da karşılığında seni damgaladı."

Elimi ondan çekmeye çalıştım ama bana engel oldu. Bunun yerine ben kucaklayarak yataktan kaldırdı aynanın karşısına getirip yere bıraktı. Arkama geçip durdu ve beni kendime bakmaya zorladı.

Aynadaki kadını ilk başta tanıyamadım. O kadın hem bendi hem de değildi. Saçlarım Rae'ninkilerden bile koyu bir siyahtı ve tenim neredeyse onun kadar beyazdı.

Ve gözlerim.

Gözlerimi kapatıp kendime bakmayı kestim ama Rae çenemi kavrayıp beni aynadaki aksimle göz göze getirdi. "Görüyor musun Mara?"

Gözlerimin rengi değişmişti. Eskiden yeşilin koyu bir tonu olan gözlerim şimdi çok açık bir yeşile dönmüştü. "Görüyorum," dedim.

Rae'nin yansıması aynada başını iki yana salladı. "Görmüyorsun, ölümün seni nasıl damgaladığını görmüyorsun." Elleri bileklerime indi, suratını çaresizce boynuma dayadı. "Ölüm adağının karşılığını vermek için geldiğinde inanmadığın tanrılar bile bize yardımcı olamaz Mara."

Kaos geldi arsız ölümlüler, sıkı tutunun! Şu an sıçtık demenizi duyuyorum skşnfosdfşd. Evet doğru, sıçtınız :)

Şimdi bu kısım yani 4. kısım biraz canınızı sıkacak ama 5. ve 6. kısımlara hazırlık çünkü ilk kitabın finali..... Sadece şunu söyleyebilirim ikinci kitap çok daha iyi ve kaotik olacak siz düşünün :)

Hazır Ölüm gelmişken buradan Limaei ve Oyunbaz'a da bir selam çakalım! Hala okumadıysanız okuyun derim :)

Bölüm cumartesi bebekler. Sizleri sonsuzluk kadar seviyorum. Yorumlarda görüşürüz!

-Kaos.

Bölüm 33, Ölümle Yürüyen Kadın (Part 2)

Bölüm 33, Ölümle Yürüyen Kadın

Nefes nefese dizlerimin üzerine çöktüğümde Phoiniks ona doğru savrulan gücümden son anda kaçmayı başararak geri çekildi. Hastalığı yeni atlatmış bedeni ayakta durmakta güçlük çekiyordu ama bunun tek sebebi hastalık değildi.

Öyle olmasını ne kadar çok istesem maalesef değildi. Bir diğer sebep bendim, ben ve bir türlü dizginlemeyi beceremediğim o lanet gücüm.

Yaklaşık üç yüz asker önümde uzanan eğitim alanında baygın bir şekilde yere yatmıştı. Derin derin soludum ve yarattığım tahribata baktım. Rae geride bir yerlerde homurdanırken dikkatimi dağıtmasına izin verdim. Buna kesinlikle ihtiyacım vardı çünkü yeni bir kontrolsüz güç dalgasının içimde yükseldiğini hissedebiliyordum.

Tara kaşlarını çattı ve yaylarıyla beraber ayağa kalkmaya çalışan kadın askerlerinden birkaçına yardım etti. Güçlü elleriyle onları dirseklerinden kavradı, tek tek her birinin nasıl olduğunu kontrol etti. En sonunda yayını öfkeyle yere fırlattı, ahşap ortasından çatırdayarak kırıldı. "Lanet olsun Mara, biz düşman değiliz."

Phoiniks ciğerlerinin söken bir öksürük nöbetine girmeden önce, "Üstüne gitme," diyebildi. Sözlerinin devamı acı öksürükler tarafından yutulduğunda Helene ona yardımcı olmak için eğitim alanına çıktı. Son birkaç gündür özellikle yaraladığım askerleri iyileştirme konusunda üstün bir çaba gösteriyordu.

Dizlerim nemli çimenlerden ıslansa da bunu umursamadım. Parmağımdaki dövme bir nabız gibi atıyordu ama asıl büyük sorun bu değildi. Asıl büyük sorun güçlerimin dizginlenemez olmasıydı. Ciğerlerime dolan her nefes bir sonrakini içeri yakıyor, gücüm dışarı çıkmak için duvarları yumrukluyordu.

Rae göğüs zırhını tutan ipleri çözme zahmetine bile girmeden doğrudan koparttı, zırhı yere fırlattıktan sonra yanıma gelip beni ayağa kaldırdı.

Tuniğinin kaymış yakasından boynundan tüm suratına yükselen kırmızılığı görebiliyordum. Rae öfkeliydi ve öfkesinin sebebi de bendim.

Elimde tuttuğum kısa kılıcı aldı, terli saçlarımı suratımdan çekti. "Kendini öldüreceksin," dedi sıkılı dişlerinin arasında. "Buna daha fazla göz yumamam." Kılıcı toprağa öfkeyle sapladığında tüm bedeni titriyordu.

"Ben iyiyim," diyerek ondan uzaklaşmaya çalışsam da dengemi korumakta güçlük çekerek yalpaladım, Rae'nin elleri beni dirseklerimden yakalamasaydı birkaç dişimi kaybedecek kadar sert bir şekilde düşeceğime emindim. Yine de dizim öne doğru bükülmüş, bacaklarıma korkunç bir acı saplanmıştı.

Ağırlığımı taşımak için bana sarıldığında vücudu sertti. "Ölümün bedenindeki etkilerinden kurtulman lazım." Sıkkın nefesi suratımdaki saçları havalandırdı. "Adağının karşılığını ne şekilde vereceğini bilmiyoruz ama önce ölümün gölgesini üzerinden atmamız gerek." Rae bunun ne demek olduğunu iki gün boyunca bana defalarca anlatmıştı ve her defasında siniri de katlanarak artmıştı. Ölümün yoğun gücü ve enerjisi benimkini ya bastıracaktı ya da uçlara çıkartacaktı. Her iki durumda da kontrol edilemezdim ve savaşın hemen öncesinde bunun olması en kötü kabuslarımızdan bile beterdi. Bir silahtım ama nereye saplanacağım ya da nereden sekeceğim belirsizdi.

Karr dayandığı ağacın gövdesinden doğrulduğunda Naia koruyucu bir tavırla üzerine eğildi, ona yardım etmeye çalıştı ama Karr elini kaldırarak ona engel oldu, ayağa tek başına kalkmakta ısrar etti. "Bunun bir yolu var aslında," dedi. "Rae biliyorsun ki Ephesus yakınlarında ölüme ait bir tapınak var."

Kaşlarımı çattım. Başım hafifçe dönüyordu ama durum yığılıp kalacağım kadar kötü değildi. Henüz. "Ölüme ait bir tapınak olduğunu daha önce duymamıştım."

Helene Phoiniks'le ilgilenmeyi bırakıp küçük deri matarayı Rae'ye uzattığında sakince alıp onu dudaklarıma dayadı, ben birkaç yudum su içene kadar bekledi. "Bu tapınak ölümlüler için değil," dedi. "Tanrılar için."

Tara yerde yatan askerlerinden birini dikkatlice gözden geçirirken, "Sonsuz hayatımız boyunca Ölüm'e sıklıkla denk geliriz," dedikten sonra gece kadar siyah gözlerini bana çevirdi. "Bazen gölgesi üzerimize yapışıp kalır, sana yaptıklarını bize yapar. Onun gölgesinden de ancak onun tapınağına giderek arınabiliriz."

"Ben bir tanrı değilim," diyerek karşı çıktım.

Rae matarayı Helene'ye geri uzatırken, "Ama insan da değilsin," dedi, durum değerlendirmesi yapar gibi beni süzdü. "Ölümün bunu seni görür görmez anladığına eminim."

"Peki," diyebildim sadece çünkü Rae'nin bunu bana kabullendirmek için her yolu deneyebileceğini sezmiştim. Ve bu yolların çoğu da öfkeli bir ses tonundan ve soğuk bakışlardan geçiyordu. "Tam olarak ne yapmam gerekecek?"

Karr yanımıza geldiğinde Tara ona yan bir bakış atıp uzaklaşmadan önce, "Suya dalman gerekecek," diye yanıt verdi. Bizden uzakta hiç kullandığını görmediğim kılıcını bilemeye başladı. "Ölümün gölgesine karşılık ona en büyük korkunu göstereceksin."

Karr onun arkasından baktı, derin bir nefes aldı. "Acaba sen de bir kez daha ölümle yürüsen mi Tara? Belki üzerindeki gerginliği atmana yardımcı olur."

Tara'nın kılıcını bileyen eli dondu, bakışlarını o kadar ağır bir şekilde Karr'a döndürdü ki her bir hareketinde bedeninde yükselen öfkeyi sezebildim. "Rüyanda görürsün seni domuz," dedi sakince. "Yürüsem bile tapınağına yeniden seninle gitmem."

Karr sırıttı. "Geçen sefer bu durumdan pek de hoşnutsuz görünmüyordun," dedi ve şansını zorlayarak, "Hatta hoşuna bile gitmişti," diye ekledi.

Tara ona cevap vermedi, kılıcını alıp kendi askerlerinin arasına döndü. O gider gitmez Karr'ın suratındaki sırıtış silindi.

Merak içime oturdu. "Orada beni tam olarak ne bekliyor?" diye sorduğumda Karr bakışlarını güç bela da olsa Tara'dan çekmeyi başardı.

Karr'dan önce Rae sakince, "Gittiğimizde göreceksin," diye yanıtladı beni.

Karr güldü, bir süre sonra gülüşü öksürüğe dönüşse de yine de neşesinden bir şey kaybetmedi. "Hanginize şans dilesem bilemedim."

Arkamızdaki ağacın önünde duran Naia'ya ve dikkati tamamen bizden uzakta gibi görünen Tara'ya baktım, ardından yeniden Karr'a. "Bence kendine dilesen iyi olur." Gülümsediğimde suratının aldığı şekil beni memnun etti. "Kendimi toparladığımda seninle güzel bir konuşma yapacağız."

Karr'ın tedbirli kızıl gözleri Rae'ye döndü. "Ne kadar sıçtım?" Arkadaşına zihninin içinden yardım çığlıkları attığını anlamam için düşüncelerini okumama gerek yoktu.

Rae'nin suratı yumuşar gibi oldu. "Büyük," diye yanıtladı onu. "Mara'yla sana bol şans kardeşim, umarım seni yeniden iyileştirmesi gerekmez."

Karr'ın adem elması kalkıp itti, gözlerini kısarak bana baktı.

Onunla laf dalaşına devam edebilirdim ama konuşamayacak kadar çok üşümeye başlamıştım. Ne kadar üşüdüğümü düşünmemeye çalışarak, "Ne zaman yola çıkıyoruz?" diye sordum.

"Hemen." Rae'nin yanıtı kesindi. "Tapınaktaki sudan geçtikten sonra bir günlük at yolculuğu yapacağız, Ölümün tapınağının sınırlarına ilahi güçlerimizi kullanarak giremeyiz."

Bana davranışı uzak ve sertti, kalbimin içine Tara'nın oklarından birini atsa canımın daha az acıyabileceğini düşündüm. Bu yüzden kendimi sakinleştirmeye çalışarak Karr'a, "Siz de gelmeyecek misiniz?" diye sordum.

Dilini keyifle alt dudağında gezdirdi. "İnan bana gelmek çok isterdim Mara ama Rae'nin oradan tek parça dönmeme izin vermeyeceğine eminim."

Rae Karr'a yan bir bakış attı. "Doğru bildin Spartalı," dedikten hemen sonra veda etmeye bile gerek görmeden yürüdü.

Benden uzaklaştı. Benden gerçekten de uzaklaştı.

☽✩☽

Sırtımı yasladığım kaya rahatsızdı bu yüzden sağa doğru kayarak kendimi daha rahat bir pozisyona sokmaya çalıştım ama başarısız oldum. Başım aşağı düştü, boynum garip bir şekil aldı.

Hayır, kesinlikle uyuyamayacaktım.

En sonunda doğrulup Rae'nin gücüyle hala yanmaya devam eden ateşi izledim. Akşam yemeğimizden arta kalanlar ateşin hemen yanında bir yığın halinde duruyordu. Belki testilerin birinde bir yudum da olsa şarap kalmıştır diye düşünerek ayağa kalktım, sessizce adım attım.

Ayağımın altında bir dal çıtırdadığında durdum. Lanet olsun.

Rae uzandığı yerden, "Uyumuyorum," diye seslendi. Az önce uzandığım yerden birkaç boy uzakta yatıyordu. Aynı atta arkalı önlü yolculuk etmemize rağmen yolculuğumuzun büyük bir kısmı boyunca sessizliğini korusa da en azından gece benimle uyabileceğini düşünmüştüm.

Sıkıntıyla iç çektim. Şarap testisine uzanmadan önce başımı kaldırıp yıldızlı geceye baktım, sonra da o sonsuz gecenin tanrısına. Sırt üstü uzanmış, rahat bir şekilde gökyüzünü izliyordu. Sanki buradaki varlığımın farkında değil gibiydi.

"Biraz şarap ister misin?" diye sorduğumda bana yalnızca homurtuyla karşılık verdi. Bu sanırım evet demekti. İlkel herif. Peki, istediği gibi olsun.

Testi ve kadehi alarak tepesine dikildim. Kadehi doldurup ona uzattıktan sonra doğrudan testiden içerek büyük bir yudum aldım.

Kendi şarabını sakince içerken büyük bir dikkatle beni süzdü. "Çok fazla içme," dedi uyarırcasına. "Birkaç saat sonra yeniden yola çıkacağız." Atımız sanki onu duymuş gibi onu bir ağacın gövdesine bağladığımız yerde huzursuzca kıpırdadı.

Gözlerinin içine bakarak bir büyük yudum daha aldım. "Neden böyle davranıyorsun?"

Uzandığı yerden doğrulup sırtını kayaya dayadı, tuniğinin kayık yakasından görünen pürüzsüz göğsüne gözlerimi diktim. Onun öfkeli bakışlarıyla karşı karşıya kalmaya kendimi hazır hissetmiyordum. Rae iç çekince kendimi ona bakmaya zorladım. "Sana öfkeliyim Mara. O kadar öfkeliyim ki şu anda yanında sakin bir şekilde oturmak için kendimle savaşmam gerekiyor."

Dudaklarımı ısırıp şaraba sarıldım. Ayağa kalkıp testiyi elimden almaya çalıştığında ona engel oldum. "Şu anda buna ihtiyacım var," dedim. "Zihnimde de gördüğün üzere ayık kalmak istemiyorum."

Kaşlarını çatıp testiyi elimden aldı, şarabı toprağa döktükten sonra boş testiyi fırlattı. "Her dakika zihnini gözetlemiyorum," dedi aksi aksi. Boğazını temizledi. "Yalnızca gerektiğinde."

Diğer testiye gitmek için yürüdüğümde karanlığı beni tuttu, olduğum yere sapladı. Ona gözlerimi kısarak baktım ve kendi dumanımla onun karanlığını bir hançer gibi yararak yürümeye devam ettim.

Öfkeyle arkamda nefes aldığında tüm testiler aynı anda patladı, küçük kamp alanımız ve kıyafetlerimiz kırmızı şarapla boyandı. "Gerçekten mi?" diye tısladım ona. "Yanımda yedek kıyafet yok seni ahmak."

Sakince kayasına geri döndü. "Temiz kıyafete ihtiyacın olmayacak." Başını rahatça kayaya yaslamasını izledim. "Biraz uyu, söylediğim gibi birkaç saate yola devam edeceğiz."

Öfkeyle testilerden geri kalanlara baktıktan sonra az önce dibinde uzandığım kayaya geri döndüm. İçimde aralıklarla yükselen bir soğuk dalgası vardı ve yüzümü ateşe ne kadar dönersem döneyim dişlerimin titreyerek birbirine vurmasına engel olamıyordum.

Şu anda onun sıcaklığına ihtiyacım vardı, bunu biliyordu. Yine de o lanet öfkesi onu benden uzakta uyutuyordu.

Gözlerimi kapattım ve battaniyeme sarınarak uyumaya çalıştım ama nafile. Kemiklerime kadar donarken uyumam mümkün değildi.

Battaniyemin ucu açıldı, Rae'nin sıcak bedeni arkama yerleşti. Elini karnıma sarıp beni kendine çekerken sabit bir şekilde yatmaya devam ettim. "Git başımdan."

Güldü ama gülüşü öfkeli bir homurdanmaya daha çok benziyordu. "Gel buraya arsız ölümlü," dedikten sonra bacaklarımı kendi bacaklarının arasına sıkıca sardı, bir kolunu kafamın altından geçirip suratını boynuma gömdü. "Pervasızsın."

"Acımasızsın."

Burnunu boynuma sürttü. "Belki biraz," derken sesi yumuşak bir mırıldanmaya dönüşmüştü. "Bir gelecek Mara," dedi fısıldayarak, her kelimesi tenime vururken. "Bir geleceğe sahip olmamız için adımlarını daha dikkatli atmana ihtiyacım var." Bir eli nazikçe koyu renk saçlarımı okşadı.

Karnımda duran eline sarıldım. "Hiçbir zaman değişmeyeceğim," dedim.

Parmaklarını benimkilerin üzerine kenetledi. "Lanet olsun ki bunu biliyorum," dedi. "Ama kocan olarak en azından gelecekte başına bela açacağın zaman beni de beraberinde sürüklemeni senden isteyebilirim."

Göğsüm ezildi, orada olduğunu bile bilmediğim bir umut tenimin altında yeşerdi. "Peki ya sen anlamadan yapacaklarım?"

Nefesi boynumu gıdıkladı, yavaşça güldü. "O zaman seni gözümün önünden ayırmamaktan başka bir çarem olmaz. Ya da belki de bir ailemiz olduğunda bunu sen de isteyebilirsin."

Bir aile. Lanet olsun, o aileyi her şeyimle o kadar çok istiyordum. "Bir gün çocuğumuz olursa Rae," dedim. "Umarım bana benzer ve sana cinnet geçirtir."

"Siktir," dedikten sonra kahkahalarla güldü. "Sanırım bu olmadan önce Kader Tanrıçalarına rüşvet vermem gerekecek."

Gülümseyerek gözlerimi kapattım.

Bir aile.

İstediğim buydu.

"Sence yeniden eski halime dönebilecek miyim?" diye sordum birkaç dakikalık sessizliğin ardından. Sadece hissettiğim bu soğukluğu değil de görünüşümü de kastettiğimi anlamasını umdum.

Rae beni şaşırtmadı ve saçlarımı okşadı. "Düzelecek," dedi anlayışla. "Ama o dövmenin silinmesi tamamen Ölüme bağlı." Ve adağımın karşılığını ne şekilde vereceğine.

Titreyen dudaklarımı birbirine bastırıp onun sıcaklığına biraz daha sığındım. Bana sıkıca sarıldı. "Uyu Mara," dedi. "Lütfen biraz dinlen."

Bedeni daha da ısındı, ateş harlandı. O tüm gücüyle beni ısıtmaya çalışırken gözlerimi kapattım ve yeniden açtığımda güneşin ilk ışıkları suratıma vuruyordu.

Rae atı dikkatle bağladığı yerden çözerken onu izledim. Kamp alanımızı çağıran gücü çoktan onu ortadan kaldırmıştı bile.

Titreyen bedenimi uzandığı yerden kaldırabilmek için tüm gücümle savaşmam gerekti ama bacaklarım beni taşıyamayacak kadar titriyordu.

Rae beni kucaklayıp ata taşıdı, beni önüne alıp arkama yerleştiğinde kollarıyla beni sıkıca sardı. "Akşama kadar dayanman lazım," dedi. "Lütfen."

Söylemesi de yapması da kolay değildi. Atımızın attığı her adım ciğerlerimdeki havayı zorluyor, nefes almamı güçleştiriyordu. Öğle yemeği için durduğumuzda birkaç dakika boyunca baygın kaldım. Rae suratımı suyla yıkarken titreyen çenemden aşağı süzülen damlaları izledi, beni göğsüne bastırıp bir süre orada tuttu.

Yolun son kısmı ise acımasızdı. Artık ağrıdan ve soğuktan inlemeye başladığımda atımız durdu, Rae beni aşağı indirmeden hemen önce, "Geldik," dedi.

Vücudundan yayılan sıcaklık beni biraz olsun kendime getirirken kendimi zorlayarak başımı kaldırdım. Batan güneşin altında uzanan, uçsuz bucakmış gibi görünen bir harabe yığınının başlangıcında duruyorduk. Belki de sonundaydık, kim bilir. "Burası mı?" diye sorduğumda şaşkınlığım sesimden belli oldu.

Rae hafifçe başını salladı. "Ölüm eski bir tanrı Mara. O, Olymposlular'dan hatta Titanlar'dan bile yaşlı. Burası çok daha eski tanrılara adanmış bir şehir."

Titredim ama bu seferki titrememin üşümekle alakası yoktu. Sarı kızıl yıkık taşlardan meydana gelmiş bu harabe şehrin kendine özgü gücü giderek artıyor, beni çevreliyordu. "Hissedebiliyorum," dedim güç bela yutkunarak. "Şehrin bir gücü var."

Rae ensemdeki saçları çekti, boynumu yavaşça öptü. "Bunu yalnızca damarlarında tanrıların kanı akanlar hissedebilir," derken nefesi tenimi dövdü, hapsetti. "Sıradan ölümlüler bu şehri göremezler, eski tanrılar onları bundan men etti."

Atımız arkamızda huzursuzca yeri döverken şehrin eskiden kapısının bulunduğunu düşündüğüm açıklıktan içeri girdik. Büyük sarı kızıl taş yığınlarının arasından geçerken batan güneşin cılız ışıkları altında üzerlerine daha önce hiç rastlamadığım şekillerin kazındığını gördüm.

Ayak seslerini işittiğimde Rae'ye biraz daha yaklaştım, elimi sıkıca tutarak beni cesaretlendirdi. "Korkma, onlar ölümün rahibeleri."

Rahibeler sanki onlara seslenildiğini duymuşlar gibi ellerinde tuttukları meşalelerle taşların arasından çıktılar. Onları gördüğümde nefesimi tuttum. Kadınların her birinin göz bebeklerinin tamamen beyaz olduğunu gördüğümde ensemden aşağı bir ürperti kayarak ilerledi.

Rae elimi sıkıca tutarak beni yönlendirmeye devam ederken daha çok rahibe ortaya çıktı ve peşimizden yürümeye başladı. O gözlerle nasıl bu kadar kusursuzca hareket ettiklerini düşündüm ama bu düşünceme uzun süre tutunamadım.

Devasa taşların dik konulmasıyla oluşturulmuş mükemmel bir dairenin önüne geldiğimizde Rae durdu, karanlık bakışları bana döndü. "İlk önce ilkel bir ritüeli gerçekleştireceğiz," dedi güçlükle yutkunarak. "Ardından," dedikten sonra eliyle dairenin hemen arkasında yer alan devrilmiş sütunlardan oluşan havuzu gösterdi. "Suya dalacak ve en büyük korkunla yüzleşeceksin."

Elimi bırakmak istediğinde ona engel oldum. "Beni yalnız bırakma Rae."

"Korkma, ritüeli tek başına yapamazsın," derken çoktan arkama geçmiş saçlarımı okşamaya başlamıştı. "İki, üç ya da yedi kişi olman lazım." Parmakları saçlarımda gezinirken nefesimi tuttum. Sakince ayırdığı saç tutamlarını birbirinin içinden geçirdi, sıkı bir örgü oluşturduktan sonra tuniğinin içinden çıkarttığı deri iple topladı.

Beni iki büyük testinin durduğu dairenin tam ortasına götürdüğünde kadınlar da taşların etrafına dizildi. Meşalelerini önlerine bıraktılar, yere çöktüler. Kollarını birbirlerinin kollarına doladıklarında hep birlikte sallanmaya başladılar. Dudaklarından ürkütücü bir mırıldanma dökülürken Rae'nin ellerinin tuniğimin yakalarını çekiştirdiğini fark ettim.

Ona dehşet içinde baktım. "Ne yapıyorsun?"

Dudaklarında yarım bir gülümseme oluştu, tuniğimdeki şarap lekelerine baktı. "Sana yeni kıyafetlere ihtiyacın olmadığını söylemiştim arsız ölümlü." Parmaklarından biri kolumun kenarına dokundu. "Doğum ve Ölüm Mara, bu dünyada henüz bizler yokken onlar vardı." Tuniğimin kollarına parmağını taktı ve tek bir hamleyle yere düşmesini sağladı.

Bedenimi kollarımla örttüm. "Tanımadığım kadınların önünde çıplak kalamam."

Rahibeler mırıldanmalarına devam edip hareket ederken Rae kendi tuniğinin tokasını çözdü. "Hepsi kör, Ölüm hiçbir ölümlünün onu görmesine izin vermez," dedikten sonra koyu renkli tuniği yere düştü, sandaletinin ucuyla onu ileri itti. "Bu bir ritüel, en eski ritüel. Çiftleşme."

Bana doğru bir adım attığında ben de geriye doğru bir adım attım. Bütün rahatlığıyla çıplaklığından hiç utanmadan testilere yürüdü. Bakışlarımı kıçından uzak tutmaya çalıştım ama kendime engel olamadım. "Çiftleşme kelimesini kullanmasaydın kendimi daha rahat hissedebilirdim."

Lanet olsun, etrafımızda otuza yakın kadın vardı. Rae testilerden biriyle yanıma döndü. "Korkma," derken sesi yumuşak olsa da tedirginliğimi üzerimden atamıyordum.

Testiyi yavaşça üzerime döktüğünde sıcak sıvı tüm dikkatimi dağıttı, kollarımı çözdüm. Hala sıcak olan kanın göğüslerimin arasında süzülmesini dehşet içinde izledim. "Bu kan," dediğimde Rae bir mırıltıyla beni onayladı.

İnanmadığım tanrılar aşkına.

Testinin tamamını üzerime dökerken bir yandan da yumuşak dokunuşlarıyla kanı bedenime iyice yaydı. Testi boşaldığında diğerini alıp bana uzattı. "Yıka beni."

Derin bir nefes aldım ve testinin içindeki kanı omuzlarından aşağı döktüm. Onun bana yaptığı gibi kanı dağıtmaya çalışsam da titreyen parmaklarım pek de başarılı olamamıştı.

En sonunda ikimizde tamamen kanla kaplandığımızda alnını benimkine dayadı, burnumun ucun hafifçe öptü. "Bunu ben de daha önce yapmadım ve en az senin kadar gerginim," diye itiraf etti. "Daha önce Ölümle hiç yürümemiştim."

"Ama Tara yürüdü," dediğimde bir kez daha burnumu öperek beni onayladı, soğuk rüzgar çıplak tenime çarptı. "Ve bu ritüeli Karr'la yaptı."

Başını salladı. "Bunu yalnızca güvenebileceğin kişilerle yapabilirsin Mara," dedi. "Bu ritüeli gerçekleştirdiğin kişi sonrasında senin en büyük korkunu seninle birlikte hisseder. Bu kişinin korkularını sakınmayacağın bir olması önemli."

Kadınlar bir ritim tutturup oldukları yerde hareketlerini hızlandırırken Rae beni uzanıp öptü, meşalelerdeki ateş parladı.

Öpüşü aceleci değildi ama yine de fazla zamanımız olmadığını bana hissettirdi. Dili benimkine dokunduktan sonra beni kucakladı ve soğuk taşın

üzerine yatırdı. Kanla kaplı bedenim taşın üzerinde kaydığında biraz sonra bayılacağıma emindim.

O anda kör rahibeler durdu, ellerini kafalarının üzerinden uzatarak öne doğru eğildiklerinde saçları ateşler içinde kalmış gibi parlıyordu.

Rae üzerime yerleşirken çenemi nazikçe tutarak ona bakmamı sağladı. "Dikkatini bana ver Mara," dedikten sonra gövdesiyle bacaklarımı ayırdı.

O kadar çok titriyordum ki bacaklarım seyirdi. "Elimde değil."

Rae kendini bana bastırdığında kadınların ağzından ilahiye benzeyen bir şarkı dökülmeye başladı, ellerini yere vurarak bir ritim tutturdu.

Uzanıp beni yeniden öperken titreyen ellerimi başımın üzerine kaldırdı, tek bir hamleyle bizi birleştirirken dudaklarını birbirine bastırdı. Onun da en az benim kadar gergin olduğunun farkındaydım ve ben bunu onun için kesinlikle kolaylaştırmıyordum. "Hareket etmemi ister misin?" Sorusunu sıkı dişlerinin arasından sorarken siyah saçları suratıma düştü.

Parmaklarımı onunkilere doladım. "Lütfen," dedikten sonra onu cesaretlendirmek isteyerek bacaklarımı beline doladım.

İlk iki hareketi tedirgindi ama üçüncüsünde ikimiz de inledik. Göğsüm onunkine çarptığında sağ bacağımı biraz daha açtım. Belindeki bacağımı aşağı kaydırdım ve onu kendime çektim.

Rae'nin hareketleri daha emin bir tavra bürünürken rahibeler yeniden geriye yaslandı, birbirlerini tutup bu sefer ileri geri sallanmaya başladı.

Rae bir elini ellerimden çekip ikimizin birleştiği noktaya indirirken gözlerimi kapattım, dudaklarımı ısırarak başımı geriye attım. Parmakları da ona eşlik ederken kasıldım.

Dudakları boynumu buldu. "Biraz daha Mara," dedi tam o noktayı parmaklarıyla yoklarken. "Bana kendini biraz daha açman lazım." Dudaklarını kaldırdığında ağzının kenarından akan kanı gördüm.

Kendini sertçe bana gömdüğünde bağırmak için ağzımı açtım ama eliyle dudaklarımı örterek bana güldü. Boynundan aşağı süzülen bir damla ter kanlı gövdesinde ince bir çizgi bıraktı.

Ellerim nihayet serbest kaldığını için göğsüne sıkıca tutundum ve o andan itibaren kesinlikle nerede olduğumuzun bir önemi yoktu.

Ya da kimlerin önünde olduğumuzun.

Dudaklarımın üzerinde duran elini ısırdığımda inleyerek suratını boynuma gömdü. "Lanet olsun Mara," diye mırıldandı. "Bu çok iyi hissettiriyor." Kalçaları benimkilere vurdu, başını geri attı.

Elleri memelerimi sıkarken kanı teniyle dağıttı ve bundan son derece memnun olduğunu belli ederek gülümsedi.

Rahibelerin ilahisi hızlandı, Rae hızlandı.

Rahibelerin birbirini tutan elleri kenetlendi, Rae'nin elleri ellerime kenetlendi.

Rahibelerin dudaklarından bir çığlık döküldü, Rae'nin dudaklarından bir inleme döküldü.

Rahibeler oturdukları yerde öne düştü, Rae'nin başı öne düştü.

Kendini içime son bir kez gömdüğümüzde ikimiz de nefes nefese kalarak birbirimize baktık. Arzudan kararmış gözlerini benimkinden ayırmadan yavaşça içimden çıktığında bir kez daha inledim.

Beni kucağına aldığında ellerimi boynuna doladım, suratımı boynuna gömdü. Şu anda en son görmek istediğim şey etraftaki kadınlardı.

Rahibeler sessiz bir emir almış gibi yana doğru devrilerek bize yol açtılar, Rae bizi havuza taşırken attığı her adımda titreyen bedenimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

Suyun içine doğru bir adım attı, bana baktı. Bakışları az önce yaşadıklarımızdan dolayı hala yoğun hala canlıydı. "Unutma Mara," dedi yavaşça. "Biraz sonra göreceğin gerçeğin kendisi değil, yalnızca en büyük korkun."

Birlikte suyun içine gömüldüğümüzde ona sıkıca tutundum ama birkaç saniye sonra suyun beni ondan uzaklaştırmasına izin verdim.

Herkese selam arsız ölümlülerim! Şimdi birkaç duyurum olacak. Öncelikle pazartesi itibariyle işe başlıyorum dfnnjdpf. Aranızda bilmeyenler olabilir benim asıl mesleğim avukatlık fakat yazı işlerine yoğunlaşmak için biraz ara vermiştim. O yüzden bölümler artık her cumartesi gelecek. Ancak kelime sayısı daha uzun olacak yani yine iki bölüm okumuş gibi olacaksınız merak etmeyin :)

190 Bin okunmaya ulaşmışız hepinize teşekkür ediyorum ama asıl teşekkürümü önümüzdeki cumartesi atacağım bölümle edeceğim dsfknodsşf Kaos yükleniyor???

Şimdi asabi kaos olma vakti hazır mısınız. Arsız ölümlülerim, okunma mükemmel. Bu hafta 15 bin kişi gelmiş öncelikle hepinizi kucaklıyorum. Vote sınırı getirmiyorum ama yorum sınırı getiriyorum. 500 yorumu geçmediği sürece bu bölüm cumartesi cidden savaş çıkartsanız da bölümü atmam.... Ben üzülüyorum gerçekten böyle, yazıyorum yazıyorum. Aynı kişiler yorumda. Hayır, sohbet de

ediyoruz. Bir önceki bölüm çok düşük olduğu için artık bunu yapmam lazımdı ki bunu yapmaktan nefret ediyorum. Çünkü aynı anda çalışıp, iki kitap yazıp, sosyalleşmeye çalışacağım. Böyle olunca ne ilham kalıyor ne mutluluk. Haksızlık bu diye ağlamak istiyorum. Hepiniz beni kaos bellediniz biliyorum ama aslında duygusal bir tipimdir ben.

Neyse tatsız şeyleri geçiyorum. Sıra daha tatsızlarında slfjosdfi. Gelecek bölümler için tansiyon aletinizi yanınızda tutun ben o kadar diyorum sizi öldürebilirim :)

Hepinizi sonsuzluk kadar seviyorum. Umarım yorumlarda görüşürüz...

-Kaos.

Bölüm 34, Okumun Laneti Tüm Kehanetlerin Üzerine

Bölüm 34, Okumun Laneti Tüm Kehanetlerin Üzerine

Suyun içinde dönüp duran girdap beni derinlere çekerken elimi uzatıp Rae'ye tutunmaya çalıştım ama çoktan bir başıma kalmıştım. Çok uzaklardaydı ve ondan uzaklaşır uzaklaşmak onun varlığına olan ihtiyacım da artmıştı.

Ciğerlerimdeki son hava orada kalırken bununla tek başına yüzleşmem gerektiğinin farkındaydım.

Ölümle herkes yalnız yüzleşirmiş. Nasıl tek başına doğuyorsan ölürken de Kayıkçı'nın seni alması için beklediği yere tek başına varırmışsın. Tek bir kayık, tek bir yolcu, tek kişilik geçiş ücreti. Ölüm ruhunu alıp da yeraltı dünyasının kapılarına bıraktığında son yolculuğuna çıktığını anlarmışsın. İstesen de istemesen de fani hayatını geride bırakıp, yürürsün kapılarının içinden ölülerin diyarının.

Bir saniye önce suyun içinde dönüp dururken bir saniye sonra siyah ince kumlardan oluşma bir sahilin kıyısındaydım. Su hala önümde akıp bedenime çarpıyor, beni geri çağırıyordu.

"Mara."

Ölümün sesini işittiğimde parmağımda dövme yandı, sahibinin geldiğini belli etmek ister gibi zonkladı. Ruhumun her kırıntısı onun varlığıyla parçalandı, yeniden birleşti ama kaynama yerleri yanlıştı.

Onu görmek için etrafıma baktım ama tek görebildiğim yan yana, aynı anda gökyüzünde duran güneş ve aydı. Hava durağan, ciğerlerime çektiğim nefes bile tek düzeydi. Burada her şey durmuş, Ölümden alacağı emirle yeniden akmayı bekler gibiydi.

Ölümle yaşamın sınırındaydım, bunu bana kimse söylemese bile böyle olduğunu anlayabiliyordum. Eskiden rahibeler bize öldüğümüzü mutlaka

anlayacağımızı çünkü ölümün dokusunun yaşamın dokusundan daha farklı olduğunu anlatırlardı.

Rahibeler haklıymış.

Hala çıplaktım bu yüzden kendimi korumaya çalışarak kollarımı bedenime sardım. Siyah taneli kumlar ayaklarımın altına batarken yürüdüm, yürüdüm ve yürüdüm.

Uzaklarda bir yerlerde yükselen dumanları gördüğümde oraya gitmem gerektiğini anladım. Kara duman göğe yükselirken kıvrılıyor, ay ve güneşe doğru süzülürken saydamlaşıyordu. Havadaki ağır koku sanki ciğerlerime yapışıp kalmıştı. Aldığım her nefeste göğsüme saplanan oklara dönüşüyordu.

Yaklaştıkça irili ufaklı taşlar da artmaya başladı. Başımı eğip baktığımda taşların üzerine kazınmış isimleri gördüm. Dikkatimi ilk çeken Tara'nın isminin kazılı olduğu taştı. İsminin üzerinden bir ok geçirilmiş siyah taş güneşin ve ayın altında uğursuz bir görkemle parlıyordu.

Taşı parmaklarımın arasına aldım, soğuk yüzeyini tenimin altında hissederken Ölümün sesi yeniden duyuldu. *"Tanrıçanın korkusu,"* dedi tek düze bir sesle. *"Geceleri avlanan tanrıçanın en büyük korkusunu görmek ister misin?"*

Taş ben onu tutamadan parmaklarımın arasından kaydı, gürültüyle suya düşerken zihnimin içi bana ait olmayan anılarla doldu.

Öfkeliydim, o kadar öfkeliydim ki oklarımdan birini alıp kahinin gırtlağına saplamamak için kendimle savaşmam gerekmişti.

Bedenim hala titrerken karşımda sakin bir tavırla oturmaya devam eden kahine baktım. Rae'nin tapınağındaydık ve lanet olası cadı can sıkıcı sözleri bilmiş bir tavırla dudaklarından dökülürken bir an bile tereddüt etmemişti.

Tapınağa girdiğim anda kafasını defne yaprakları tüten kasede kaldırmış, gözlerimin içine birkaç saniyeliğine bakmış ve "Sana verecek bir kehanetim yok ayın kızı," demişti. "Bunu sana daha önce de söylemiştim."

Aman ne hoş. Bana güzellikle verecek bir kehaneti yoksa zorla alacağım bir kehaneti olabilirdi. Bu düşünce beni bacağıma bir kayış yardımıyla tutturduğum hançerime uzanmaya itti. Hançeri alıp kahin kadının gırtlağına dayadığımda bile sakinliğini korumaya devam etti. "Bana yaşanacakları nasıl değiştireceğimi söyle," diye tısladığımda gözlerimiz yeniden birleşti.

Kahin güldü, gülüşü mavi gözlerinin içine ulaşırken aslında onun ne kadar genç olduğunu fark ettim. Rae'nin rahibelerinden biri ve yetenekli

sayılabilecek bir kahindi. Ama yine de bana istediğimi vermemeye yemin etmişti. "Senin de bildiğin gibi tanrıça, bunu yapamam."

Hançeri gırtlağına biraz daha bastırdım, bir damla kan teninden sızarak boynundan aşağı süzüldü. "Yapabilirsin."

Kahin boynundan akan kana rağmen hiçbir şey söylemeden sadece yüzüme baktı ve baktı. Saatlerce hatta günlerce buna devam edebileceğini hissediyordum.

Aramızdaki savaşın kaybedeni ben oldum. Hançerimi ondan uzaklaştırdım ve tapınaktan çıktım. Çok bilmiş ikizimin emrindeki kahinler bana yasaklıydı, içlerinden birinin bile bana geleceğimi söylememesi için Rae kadınların hepsini tembihlemişti.

Oklarımdan birini çok sevdiğim kıçına soktuğumda belki de bu fikrini değiştirirdi, kim bilir.

Tapınaktan çıktığımda Karr yaslandığı sütundan ayrılarak meraklı gözlerle bana baktı. Bir gölge gibi beni takip etmesi bazen gerçekten de sinirimi bozuyordu. "Tara."

Ona cevap vermeden tuniğimi sıyırıp hançeri az önce aldığım yere geri koyarken dikkatli bakışları bacağıma çevrildi, boğazını temizleyerek kırmızı gözlerini yeniden benimkilere çevirdi. "İstediğini alamamış gibisin," derken gülümsedi. "Huysuzluğun yine üzerinde."

Gözlerimi devirdim. "Kes sesini Karr," dedikten sonra yanından yürüyüp geçmeye çalıştım ama o sıcak elleriyle kolumu tutup bana engel oldu. "Ne yapıyorsun?" Beni nasıl yumuşatacağını iyi biliyordu ve ben bundan kesinlikle nefret ediyordum.

"Kendi kendini yok etmene engel olmaya çalışıyorum." Kızıl gözleri yumuşadı, dudaklarını birbirine sıkıca bastırırken suratımı inceledi. "Ve seni özledim."

Kolumu ondan kurtararak birkaç adım geriledim. "Şu anda bunun sırası değil." Kesinlikle şu anda bunun sırası değildi. Bu lanet şehirde Rae'nin sözünden çıkıp bana istediğimi söyleyebilecek bir kahinden başka ihtiyacım olan hiçbir şey yoktu. Şu anda Karr'la çılgın bir sevişmenin ortasına sürüklenmek dikkatimi dağıtmaktan başka hiçbir işe yaramazdı.

Özellikle sonuncusunun aklımı başımdan ne kadar aldığını düşünecek olursam bu pek de iyi bir fikir sayılmazdı.

Karr yüzünü Apollon'un tapınağına doğru verdi, iki tanrının yan yana yerleştirilmiş tapınaklarına bakarken suratındaki eğlenen ifadeyi korumakta güçlük çektiği her halinden belliydi. "Delphi'de ne oldu Tara?"

Sorusu beni hazırlıksız yakalamıştı. Düşünmemeye çalıştığım anılar gün yüzüne çıkmak için birbirleriyle yarışırken tenim karıncalandı.

O kahine gidişim, bana söyledikleri. Hepsini olduğu gibi zihnimde geriye ittim.

Karr'a cevap vermeden Troya'ya yürümeye başladığımda peşimden geldi. Hızını benimkine göre ayarlayıp bana eşlik ederken meraklı bakışlarını bir an olsun üzerimden ayırmadığını hissedebiliyordum.

Şehre girdiğimizde kendine daha fazla engel olamadı, önüme geçip durdu. "Oradaki kahin sana ne söyledi Tara?"

Onu omuzlarından ittim. "Seni ilgilendirmez."

Omuzlarına koyduğum ellerimi tuttu, suratını benimkine yaklaştırıp, "Tara," diye fısıldadı. "Seni ilgilendiren her şey beni de ilgilendirir."

Anılar onlar için çektiğim seti aşıp da zihnime hücum ederken onları kucaklamaktan başka yapacak bir şeyim yoktu. Artemis, Apollon'un Delphi'deki kahinlerini ziyaret etmemiz için ısrar ettiğinde Rae'nin bütün karşı çıkışlarına rağmen onlarla gitmiştim.

Rae hiçbir zaman Apollon'un kahinlerini sevmezdi. Onların kehanet güçlerinin kötüyü çağırdığını, dudaklarından nadiren iyi görülerin döküldüğünü bilirdi.

Yine de onu dinlememiş, Artemis ve Apollon'la birlikte Delphi'ye gitmiştim.

Ve tüm benliğimi, tüm geleceğimi değiştirecek o kehaneti dinlemiştim. Rae her şeyi bildiği gibi bunu da bilmiş, daha fazlasının peşinden koşacağıma emin olduğundan kendi kahinlerine benimle kehanetlerini paylaşmalarını yasaklamıştı.

Kendi için verdiği en doğru ama benim için verdiği en yanlış karardı.

Karr suratıma dokunmak için uzandığında başımı çevirdim. Bana yakınlık göstermesini istemiyordum, bana hissettikleri benimle birlikte onu da dibe çekerdi. Her zaman yaptığım şey buydu. Kendimle birlikte başkalarını da Tartarus'un derin çukurlarına sürükleme gibi bir özelliğim vardı.

Karr anlayışlı davranarak benden uzaklaştı ama yine de aramızdaki mesafeyi fazla uzak tutmamaya gayret ederek parmağını tuniğimi tutan altın kemere taktı. "Rae sana her zaman kehanetlerin değişkenlik gösterebileceğini söyledi," derken kendi dudaklarından dökülenlere onun da inanmadığını biliyordum. "Sana her ne söylendiyse bunun sadece bir ihtimal olduğunu bilmen lazım."

Kafamı kaldırıp batmakta olan güneşe baktım. Apollon birazdan gökyüzünden inecek, yerine Artemis geçecekti. Ben de ormanlara süzülecek, gecenin karanlığından kutsal ağaçlarımızı ve hayvanlarımızı koruyacaktım. "İhtimal," derken kendi sesim bana bile yabancı geldi. "İki uçludur Karr."

Elini tutup parmaklarını kemerimden uzaklaştırdım. Onu arkamda bırakıp şehrin içine yürümeye başladığımda ona yaşattığım hayal kırıklığının neredeyse tadını alabiliyordum.

Ama bu olması gerekendi. Onun için en iyisi benden uzakta olmaktı.

Apollon gökten inip yanıma ulaştığında kendi sunağıma varmak üzereydim. Rae şehirdekilerin bana dua etmesi ve beni güçlendirmesi için adıma küçük bir sunak hazırlamıştı ama buralarda pek de önem gördüğümü söylersem yalan söylemiş olurdum. Troyalılar için önemli olan Rae ve Apollon'du. Diğer tanrılar onlar için sadece sahnede dans eden Dionysos ve Nestor'un aktörleri gibiydi.

Burun kıvırarak sunağımdaki bayatlamak üzere olan şaraba baktığımda Apollon güldü. "Somurtkan kız kardeşim," derken sesi en az güneş kadar sıcacıktı. Kollarını omzuma doladı ve beni kendine çekerken ona karşı çıkmadım. Kanadı sevecen bir tavırla beni kuşattı, bana güven verdi. "En son ne zaman güldüğünü düşünüyorum da bir türlü o anı bulamıyorum."

Başımı kanatlarının yumuşak yüzeyine yasladım. "Artemis tek başına gülümseme işini hallediyor."

Güldüğünde göğsü sırtımda gürledi. "Bizim bakire senden de huysuz." Başımın üzerini öptü, sunağa ilerleyip bayat şarabı alıp yere döktü. "Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun."

Savaşçı kadınlarımın beni ormanın derinliklerinde beklediğini bilerek başımı salladım. "Rae'nin kahini yine beni reddetti." Sunağın taştan yüzeyine sırtımı dayadım, serinliği beni biraz olsun rahatlattı. "Benimle neden görüşmek istedin?" Sabahın ilk ışıklarıyla bana haber yollayıp gün batımında benimle burada buluşmak istediğini söylediğinde şaşırmıştım. Genellikle bu saatlerde görev değişimi için Artemis'in yanında olurdu.

Apollon'un altın rengi teni ışıldadı, güneş gözleri parladı. "Sana yardım edeceğim kız kardeşim," dedi. "Bunu yaptığım için Rae oklarından birini ödünç almak istersen ona lütfen engel ol."

Yüreğim o kadar hızlı atmaya başladı ki bir an için nasıl nefes alacağımı bile unuttum. Bu yüzden derin bir nefesi dudaklarımdan içeri çekmeye çalıştığımda neredeyse boğuluyordum. "Karşılığında ne istiyorsun?"

Apollon gözlerini devirdi. "Biz kardeşiz," dedi. "Deli rahibeler gibi etrafta dolanıp kehanet dilenmen hoşuma gitmiyor. Sen bizim kardeşimizsin, senin güçlü olman lazım."

Beni küçümsediğini her kelimesiyle hissettirdiğinden parmaklarım boğazına dolanmak için karıncalandı ama yine de bir tepki vermedim. Eğer bana gerçekten yardım edecekse her türlü aşağılamasına katlanabilirdim.

En azından bir süreliğine.

"Sana geleceğini söyleyecek ve daha önce duyduklarını değiştirmene yardım edecek bir kahin bulmadım," derken kanatlarını sıkıca kapattı. "Sana doğrudan pazarlık yapabileceğin ve her ne gördüysen değiştirmeni sağlayacak kişiyi buldum."

Ellerinin sunağın üzerinde gezinmesini, bana ait küçük bir heykeli alıp evirip çevirmesini izledim. "Evet?"

Apollon yeniden bana döndü. "Ölüm seni bekliyor kız kardeşim," dedi. "Eğer onunla pazarlık yapabilirsen sana yardım edecek."

Ölüm.

Bütün tanrılardan daha eski olan o kadim tanrı. Adını kendi aramızda bile dillendirmezdik. Bir keresinde Zeus onun yanında Ölümden bahsettiğim için yüzyıl boyunca Olympos'a girişimi yasaklamıştı. Sözlerimin uğursuzluğunun evimizden silinmesi için ise insanlardan binlerce adak istemişti.

Korktuğumu ona belli etmemek için ne kadar çabalasam da korkumun kokusunu almış gibi dudaklarını büktü. "Ya da sadece geleceğini kabullenebilirsin."

Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordum. Ölümle pazarlık yapmak mı yoksa hakkımda öngörülen kehanetin gerçek olmasını mı?

İki fikir içimde çatışırken ormanımda gezinip durdum. En sonunda ağaçların gizlediği derinliklerdeki evime çekildiğimde Apollon göğe yeniden çıkmaya hazırlanıyordu.

Odamın kapısındaki hareketlilik onun geldiğini anlamamı sağladı.

Karr ahşap kapıyı hızla açtı, kapıda dikilen iki kadın nöbetçimin suratına hırsla kapattıktan sonra içeri girdi. "Ölümle görüşemezsin," derken sesi öfkeden çatal çatal olmuştu.

Yatağa uzandım, gözlerimi kapattım. Karr bunu öğrendiyse Rae de öğrenmiş demekti. Lanet tanrı muhtemelen bunu zihnimde görmüştü. "Bunu yapmak zorundayım," derken biraz uyumak istiyordum ama birazdan yola çıkmam gerekeceği için bu arzuma direndim. Hızlı olmazsam

Rae bana mutlaka engel olurdu. "Sorun yok, gidip onu göreceğim ve onunla yürüyeceğim."

"Söylediğin kadar kolay olmayacağını biliyorsun." Karr'ın yatağa oturduğunu sağ tarafın hafifçe çökmesinden anladım. "Ölümün senden karşılığında ne isteyeceğini hiçbir zaman bilemezsin Tara."

Gözlerimi açıp doğrudan gözlerinin içine baktım. "Bırak beni," diye fısıldadım. "Seni sevmem seni öldürecek Karr, bunu kendine yapma."

Delphi kahininin acımasız sesi zihnimin içinde dönerken bir kez daha gözlerimi yumdum. Elleriyle suratımı kavradığında bile gözlerimi açmadım. Bildiklerimi gözlerimden okumasından korkuyordum.

Ilık nefesi benimkinin üzerinden akarken beni öpmek için eğildi ama durdu. "Lütfen orada neler yaşandığını bana söyle."

"Hayır," diye cevap verdiğimde ısrarım onu güldürdü, yeniden suratına bakacak cesareti nihayet kendimde buldum.

Ağırlığını bana vermeden üzerime yerleştiğinde bu sefer ona karşı çıkmadım. Elleri saçlarıma dolandı, onları geri çekerken bakışlarını bir an olsun suratımdan ayırmadı. "Gitme," dedi. "Ölüme gitme."

Ona bir cevap vermediğimde yeniden beni öpmek için hamle yaptı ama elimi dudağına koyarak ona engel oldum. "Hayır," dedim.

Dudakları bir sırıtışla canlandı, suratını boynuma gömdü. Nasırlı parmakları bacaklarımdan aşağı doğru kayarken dudaklarıyla tenime dokundu. "Seninle sevişmek istiyorum," derken sesi arzudan kısılmıştı. "Bir hafta oldu ve ben şimdiden patlayacak gibi hissediyorum."

Eğitim sahasındaki sevişmemiz aklıma geldiğinde neredeyse ona teslim olacaktım ama dudakları benimkilere sürttüğü anda altından sıyrılıp ayağa kalktım. Saçlarımı bileğime doladığım deri kayışla topladıktan sonra odada yanmaya devam eden mumları söndürdüm. "Yola çıkmam lazım."

Karr'a bakmamaya özen göstererek kapıya yönelsem de o çoktan beni orada bekliyordu. "Tara sana karşı hissettiklerimi anlamıyorsun."

"Anlıyorum ve bunu istemiyorum," dedikten sonra ona bir kez daha bakmaya cesaret edemeden odadan çıktım.

Bunu yapamazdım. Onun beni sevmesine, benim onu sevmemem izin veremezdim. Kalbini avuçlarımın arasına parçalamam için bırakmasına rağmen onun tek parça olmasına ihtiyacım vardı.

Ölümün tapınağına giderken tek düşünebildiğim Delphi Kahininin bana söyledikleriydi. Anlattıklarını tersine çevirebilecek ne varsa yapacaktım. Savaşın kapımıza dayandığını bilirken iyimser bir tavırla kehanetler

değişkendir diyerek kendimi kandıramazdım. Kötü şeyler olacağı konusunda Rae beni çoktan uyarmıştı. Ona ilk başta inanmasam da kardeşlerimle huzurlu günlerimizin geride kaldığını artık hissedebiliyordum.

Ben bir savaşçıydım. Gerekirse okumun lanetini tüm kehanetlerin üzerine salardım.

Ölümün tapınağına vardığımda kör rahibeleri beni girişte karşıladı, beni taştan çembere götürürlerken serin havaya rağmen ateşim çıkmış gibi yanıyordum.

Ölüm beni taş kaidenin tam ortasında bekliyordu. Bazen ürkütücü bir kadın gibi görünmeyi tercih etse de bugün yaşlı bir adam gibi görünüyordu. Onun suratsız yüzüne ve kambur sırtına baktım. İnce parmaklarından birini bana doğru uzattı. *"Hoş geldin tanrıça,"* dediğinde sesi zihnimin içinde patladı.

Parmaklarım her an okumun ve yayımın hazırda bekleyeceği şekilde kıvrıldı. Onu, "Ölüm," diyerek selamladığında güldü. "Buraya seninle pazarlık etmek için geldim."

"Pazarlık." Sesi taşlara çarptı, kör rahibeler dizlerinin üzerine çöktü. *"Ölümle yürüyeceksin çocuğum ve bu hiç hoş olmayacak. Seni hasta edeceğim, ruhunun içine sızacağım. Buraya yeniden dönmen ve benden arınman gerekecek."*

"Kabul," dedim ve ellerimi iki yanımda serbest bıraktım.

Bana doğru bir adım attı, gerilememek için kendimi zorlamam gerekti. *"Tanrıçalar buraya daima aşkları için gelir. Sizin en büyük zayıflığınız erkekleriniz. Keşke hiçbirinin uğruna ölmeye de benimle yürümeye de değmeyeceğini bilseniz."*

"Bir kehanet var ve kehanet ölümle bağlı. Bana yardım etmeni istiyorum."

Ölüm başını eğdi, kamburu biraz daha çıktı. *"Gerçekleşmemiş bir şeye yardımcı olamam."* Sesi bir tıslamayı andırsa da yaşlı bir adamın bilgeliğine de sahipti. *"Sadece gerçekleşmiş şeyler için yardımcı olabilirim."*

Kalbim göğsümün içinde delindi. "Gerçekleşirse yardımına ihtiyacım olacak."

"Bana kehaneti söyle çocuğum."

Delphi Kahinin boş bakışları ve huzursuz sesi gözlerimin önüne geldi. "Savaş tanrısı dökecek gecenin bakire kraliçesinin kanını sevdiği kadınınki dökülmesin diye, dökecek ve döktüğünde de ölümü görecek. Kaderleri de

ölümleri de birbirine mühürlenmişken elinden hiçbir şey gelmeyecek ayın karanlık ikizinin. Gözyaşları sularken cenazesinin başını, Spartalının ruhu bizzat ikizi Ares tarafından yolcu edilecek."

Söylemiştim işte. Gerçekler dudaklarımdan dökülür dökülmez daha fazla dayanamayarak dizlerimin üzerine çöktüm.

Ölüm tepemde dikildi, bir cesedin soğukluğundaki parmaklarıyla çenemin altını kavrayıp suratımı kaldırdı. *"Benden onu gelip almamamı istiyorsun."* Onu onaylayacak cesaretim de gücüm de yoktu. *"Görevimi yerine getirmememi istiyorsun."*

"Size yalvarıyorum."

Ölüm sustu, dünya sustu. Bir suratı olmasa da onun karar vermeye çalıştığını biliyordum. En sonunda, *"Bunun bedeli ağır olacak,"* dedi. *"Senden o tanrıya olan aşkını alacağım. Bir hayata karşı ödenebilecek bir bedel."*

Ona karşı çıkmadığımda, ensemdeki yanmayı hissettim. Pazarlığımızı mühürlediğini biliyordum.

Ölüm benden uzaklaştığında kör rahibeler yeniden ayağa kalktı. *"Spartalı Karr Artemis'i öldürdüğünde onun için gelmeyeceğim, senin aşkını almak için geleceğim."*

Ölümün bana son sözleri bu olmuştu.

En büyük korkum da kendini belli etmişti. Artemis'in ölümü.

Tara'nın korkusunu taşıyan taş sudan çıktı ve yeniden sahilde, diğer taşların arasında belirdi. Az önce gördüklerimin etkisi tüm bedenimi kavururken Ölüm bana yeniden seslendi. *"Devam et Mara, korkuna yürü."*

Söylediğini yaptım, dumanı takip ederek kendi korkuma yürüdüm. Gittiğim yerin Rae'nin tapınağı olduğunu anlamam uzun sürmedi. Tapınağın etrafı ağlayan insanlarla doluydu.

Hiçbirinin beni göremediğini biliyordum çünkü bu benim korkumdu.

Birbirine neredeyse yapışık bir şekilde ağlayan, dövünen insanların arasından sıyrıldım ve sonra onu gördüm.

Rae bir cenaze ateşinin ortasında yanıyordu. Gözlerindeki iki altın sikke karanlık dumana inat ışıkla parlarken odunların önünde düz çöküp ağlayan Tara'yı ve Karr'ı gördüm.

Ben ise onlardan daha uzakta, ayakta duruyordum. Ellerimi iki yanımda yumruk yapmış, Rae'nin yanışını izliyordum. "Benim yüzümden öldü," dedim fısıltıyla. "Beni korumak için kendini feda etti." Sözlerimin ardından

korkumda dizlerimin üzerine çöktüm, ellerimle başımı kavrayarak saçlarımı yolmaya başladım. Çığlıklar atıyor, kendini dövüyordum.

Ölüm hemen yanımda belirdi. *"Bir şeyden ne kadar korkarsan o şeyi gerçekleştirmeye o kadar yaklaşırsın Mara."*

Ona döndüğümde bayılacağımı hissediyordum. Daha fazla dayanamayacağıma emin olduğum bir anda bana dokundu, tenim yeniden sağlıklı rengine dönse de dövmem orada durmaya devam etti.

Ellerimin arasında ismimin yazılı olduğu bir taş belirdiğinde çığlık atmaya başladım. Korkumla yüzleştiğimi biliyordum. Onun benim yüzümden ölmesinin en büyük korkum olduğunu biliyordum. Bunun görünür kılınması tenimi deliyor, kalbimi söküyor ve tüm kanımı döküyordu.

Rae'nin ölmesine izin veremezdim.

Rae'nin benim yüzümden ölmesine izin veremezdim.

Bunun bir kez daha olmasına izin veremezdim.

Gerekirse...

Rae'nin elleri beni suyun içinden çekip çıkartana kadar suya geri döndüğümün bile farkında değildim.

Beni neredeyse sürükleyerek havuzdan dışarı çıkarttı, titreyen elleriyle tuniğimi bana giydirdi. "Buradayım Mara," dedi. "Hayattayım."

Beni giydirmesine izin verirken suratımı çoktan giydiği tuniğine dayadım. Hala hayattaydı, hala benimleydi. Hala onu korumak için bir şansım vardı.

☽☆☽

Rae korkumu hissetmişti bu yüzden eve dönüş yolunda birkaç cümlenin ötesine gitmeyen konuşmalarımla yetinmekten başka hiçbir şey yapmadı.

At yolculuğumuz boyunca uzaklara bakmakla yetinirken kamp kurduğumuzda ise yanımda sessizce uzanmayı tercih etti.

Korkum somut bir şekilde aramızda uzanıyor gibiydi. Yalnızca hissettiğim dehşeti hissetmekle kalmamış, zihnimde de görmüş olmalıydı. Çünkü ben gece boyunca ondan bir an bile ayrılmadan uzanırken o da benden ayrılmak istememişti. Zaman zaman elleri saçlarıma dolanmış, dudakları tenimin üzerinde gezinmişti. Hüzünlü bir ninni mırıldanmış ve benim uyumama yardımcı olmaya çalışmıştı.

Rae'nin tapınağına geri döndüğümüzde içerisi garip bir şekilde boştu. Sabahın erken saatleri olduğu için Ephi'nin ve Dora'nın şu anda sabah ayini yapıyor olmaları gerektiğini biliyordum. Ama ne onlardan ne de sunaktaki

hediyelerden bir iz vardı. Duvardaki meşaleler bile yakılmamış, tapınak tamamen güneşin cılız ışığına teslim olmuştu.

"Ephi ve Dora nerede?"

Rae beni sıkıca kucakladığında ondan almayı beklediğim yanıt bu değildi. Suratını boynuma gömerken derin bir nefes aldı, başını kaldırıp dudaklarımı öptüğünde dudaklarının titrediğini fark ettim. "Seni seviyorum Mara," dedi fısıldayarak. "Seni sonsuzluk kadar seviyorum. Bu Mara'yı, benim arsız ölümlümü her şeyden daha çok seviyorum."

Bir şey olmuştu. Bunu anlamamam için bir aptal olmam gerekirdi ama yine de bozuntuya vermedim. "Benim tanrım sensin," dedim.

Karanlığı bizi sıkıca kavradı ve kendimi Rae'nin sarayında bulana kadar da bırakmadı. Yemeklerimizi yediğimiz teraslı odada belirdiğimizde sırtını terasa vermiş Tara'yla göz göze geldim.

Ölümle yürüyen Tara'yı, aşkı için aşkından vazgeçen Tara'yı.

"Rae," dediğinde elinde tuttuğu yayı gördüm. Baştan aşağı savaş kıyafetlerinin içindeydi. Hemen yanında ona yalnızca bir adım uzaklıkta duran Karr'ın miğferi de güneşin altında parlıyordu.

Rae ellerimi tuttu, parmaklarımı tek tek öptü. Beni terasa doğru yürüttüğünde odanın bir köşesinde Naia ve Helene ile oturan Nestor'la göz göze geldim, bakışlarını benden kaçırdı.

Helene sırtını dikleştirmişti ama teni bembeyazdı. Bana bakmayı reddeder gibi bir hali vardı.

Terasın köşesine geldiğimizde Rae'nin beni daha fazla yönlendirmesine ihtiyacım yoku. Binlerce gemi sularımızda yüzüyordu. Bir kısmı sahilimize yanaşmıştı bile.

Gelmişlerdi.

Savaş başlamıştı.

:)

-Kaos.

Bölüm 35, Şehirlerini Kanlarıyla Koruyan Askerler

Bölüm 35, Şehirlerini Kanlarıyla Koruyan Askerler

"Peki Troya Savaşı'ndan sonra ne oldu Mara, bize anlatabilir misin?" Penelop sunağın önünde her zaman oturduğu yerde sırtını dikleştirdi, yaralı yüzünü bana doğru çevirdi. Beni parçalara ayırmak istiyordu, bakışlarından bunu anlayabiliyordum. Her dersin sonunda beni köşeye sıkıştıracak bir şey bulmaya daima çalışırdı.

Bazen bunda başarılı da olurdu. Başını azametle kaldırır, onu tanrıların kutsadığına bizi de inandırmaya çalışırdı.

Bakışlarımı tavana kaldırdım ve yalnızca haftada bir veya bayram günlerinde geldiğimiz ana tapınağın süslü tavanını inceledim.

Apollon'a sunulmamızdan önceki son aya girmiştik ve ben hala yıllar süren eğitime rağmen onların istedikleri gibi biri olamamıştım. Kadehi düzgün kavrayamıyor, ilahilerin sözlerini bir türlü doğru halleriyle hatırlayamıyordum.

Sikeyim onların istediklerini, ben tam olarak da istediğim gibi biriydim.

Helene yan tarafımda kıkırdadı, kendisi Troya'dan kaçarken atalarımızın bindiği gemide kürek çekenlerin ismine kadar her şeyi bildiğinden Penelop'un sorusu karşısında afalladığımı görmek onu tatmin etmişti.

Sıkkınlıkla nefes aldım, sanki bana bir yardımı olacakmış gibi saç örgülerimi çekiştirdim. İnanmadığım tanrılar, bu lanet olası örgülerden kesinlikle nefret ediyordum. Bir gün elime bir hançer alacak ve saçımı kökünden kesecektim.

Rahip rahatsızlığını ona göre kibarca bir şekilde boğazını temizleyerek belli ettiğinde Penelop'a bir yanıt vermem gerektiğine emin oldum. "Kaçtık," dedim dümdüz bir sesle. "Ve buraya geldik."

Naia burnundan pıskırarak güldüğünde ne kadar uygunsuz kaçtığını anında anlayarak elleriyle ağzını kapattı ama yine de ağzından çıkan sese engel olamamıştı.

Gülmemek için yanağımın içini ısırdım.

Penelop'un ince sopasını kıyafetinin içinden çıkarttığını görür görmez oturduğum yerde ellerimi sakladım. Bu gülüşümün kaybolması için yeterliydi. "Hayır," dedim öfkeyle. "Yalan değil, şehrimizi bırakıp kaçmadık mı?"

Penelop sopayı sakince önüne bırakırken gözleri tehlikeli bir beklentiyle ışıldadı. Bu onun kendine has işkence yöntemiydi. "Şehrimizi terk etmek zorunda bırakıldık. Biz onurlu insanlarız Mara, tanrıları yüceltmek ve onlara ibadet etmek dışında hiçbir şey yapmadığımız için bizi zenginlikle kutsadılar. Akhalar ibadetlerimizin karşılığında sahip olduklarımızı kıskandılar, bizim olanı bizden aldılar."

Gözlerimi devirmemek için bu sefer dilimi ısırmak zorunda kaldım. Yıllardır aynı hikayeyi dinlememe rağmen hala kahramanca bir yanını görmekte güçlük çekiyordum. Onurlu olan Troya'yı savunurken ölen Prens Hector'du, şehirlerini kanlarıyla koruyan askerlerdi. Hatta o Paris zavallısı bile onurlu sayılabilirdi. Şehirden kaçan bir avuç korkak olan atalarım ise kesinlikle onurlu insanlar değildi. Kaçmayı tercih eden hiç kimse tarih sahnesinde oturup onurdan bahsedemezdi.

Ben Troya'da doğsaydım ve savaş benim zamanımda çıksaydı kanımın son damlasına kadar savaşır, orada ölürdüm. En azından bir korkak olduğumu bilerek yaşamak zorunda kalmaktansa kendimce bir şeylerin uğruna savaşımı vermiş olurdum.

Penelop çubuğuna uzandığında bu sefer ona karşı çıkmadım. Onu artık durduramayacağımı bildiğimden avuç içlerimi açarak ona uzattım, her iki elime de bir fiske vurdu. İnce, kırmızı bir iz avuç içlerimde belirdiğinde gözlerimi o noktaya diktim. Bu yıllardır aldığım ilk darbe değildi ve seçilmezsem son darbe de olmayacaktı.

Naia uzanıp elimi tuttuğunda elimi yumruk yapıp ondan uzaklaştırdım. Bana iyi niyet göstermesine ihtiyacım yoktu. Kimsenin bana her şeyin düzeleceğini söylemesine ihtiyacım yoktu. Yalnızca tüm bu saçmalıkların hepsinden kurtulmaya ihtiyacım vardı. O kadar.

Naia'nın kahverengi bakışları hüzünle önüne eğildiğinde bir an için, yalnızca bir an için yaptığımdan pişmanlık duydum. Ama sonra inanmadığım bir tanrı yüzünden yıllardır hapis hayatı yaşadığım gerçeği zihnimin içinde parladı. Bizi burada yan yana, adak için adanan koçlar gibi yan yana tutan oydu.

İçimden en etkileyici küfürlerimi Apollon'a sunduğum sırada tapınağın içinde bir rüzgar dolandı, mumlar söndü. Penelop'un çubuğu kaldıran eli dondu çünkü tapınakta keyifli bir erkek sesi işitildi.

Bir gülüş belki de bir kahkaha. Her ne olursa olsun bu erkeği keyiflendiren bir şeylerin döndüğü kesindi.

Rahip korkuyla olduğu yere sinerken Penelop ayağa kalktı, Apollon'un heykelinin önüne gelince durdu. Başını sadakat ve yalnızca ondan beklenebilecek bir aşkla tanrının heykelinin ayaklarına sürttü. Anlaşılan manyak kadın onun bizimle bir şekilde iletişime geçtiğine inanıyordu. Hepimizi sırada geri itip gelin olarak seçilmek için bir kolundan vazgeçebileceğini çok iyi biliyordum.

Bıkkınlıkla başımı sunaktan yana çevirdiğim sırada birinin beni gözlediğine ilişkin hiç olmayacak bir hisse kapıldım. Sanki biri tam arkamda durmuş, tüm dikkatiyle beni süzüyordu. Bu o kadar yoğun bir histi ki ensemdeki tüm tüyler uyarı verircesine ayaklanmıştı.

Yavaşça başımı çevirdim ama tek gördüğüm tapınağın işlemelerle süslü duvarı oldu.

Naia bana doğru eğildi. "Gerçekten geldi mi?" diye sorduğunda korkusu sesini titretti.

Bu fikre burun kıvırdım. "Zahmet bile etmezdi."

Penelop geri dönüp yeniden yerine yerleşti, kendini toparlamaya çalışırken onun da tedirgin olduğunun farkındaydım.

Onu biraz daha tedirgin etmeye çalışarak, "Belki de tapınağın asıl sahibi gelmiştir," dedim. Tapınağın içinde buz gibi bir hava esmeye başladığında amacımı ulaştığımı anladım. "Sonuçta buraya geldiğimizde burada zaten başka bir tanrının tapınağı yok muydu?"

Penelop'un bakışları bir hançerin ucu kadar keskinleşti. O kadar ki onları rahatlıkla bir silah gibi kullanabilirdi. "Unutulmuş bir tanrının tanrımızın tapınağı üzerinde hak etmesi mümkün değil."

Dilimi keyifle dudaklarımın üzerinde gezdirdim. "Ya o unutulmayı istememişse?" Naia uyarırcasına koluma dokunurken Helene'nin suratı bile buz gibi bir ifadeye bürünmüştü. "Belki de geri dönüp hakkı olanı almak istiyordur."

Rahip boğazını temizledi. "Bu dine küfre girer Mara," derken sesi sakindi. "Bunun için cezalandıracaksın."

Cezanın ne olduğunu o kadar iyi biliyordum ki. Beni dehlizlerden birine atacak ve üç gün boyunca aç ve susuz bırakacaklardı. Daha önce de bu

cezaya çarptırılmıştım çünkü daha önce de onların istemediğini yapmış, sorgulamıştım.

Başımı iki yana salladım. "Hayır," dedim şansımı fazlasıyla zorlayarak. "Belki de tapınağın asıl sahibinin geldiğini size kanıtlamam cezadan dönmeniz için yeterli olur."

Penelop kaşlarını çattı, suratındaki küçümseyici ifade yanaklarıma ateş basmasına sebep oldu. "Seslen o halde o tanrıya Mara, buradaysa sana cevap verir ve sen de cezalandırılmaktan kurtulursun."

Bu imkansız ama yine de o dehlizlere atılmaktan daha iyiydi. Oturduğum yerde ağzımı açtım ama Penelop eliyle ayağa kalkmamı işaret etti. Pekala, istediği gibi olsun. Tam olarak ne demem gerektiğini bilmesem de ellerimi iki yanıma açıp, "Tapınağın asıl sahibi," diye seslendim. "İsmini bilmiyorum ama burada olduğunu belli edecek bir şey diyebilir misin acaba?"

Cevabı sessizlik oldu.

Penelop kibirle güldü. "Haydi Mara, seni cezanı çekmeye götüreyim." Ayağa kalkıp kolumu tuttuğunda tapınaktaki mumlar yeniden yandı.

Derinlerden gelen bir erkek sesi, "*Buradayım*," dediğinde Penelop olduğu yerde donup kaldı.

İnanmadığım yüce tanrılar, gerçekten de buradaydı.

Ama gelmiş olması bile dehlizlerde bir gece geçirmeme engel olmadı. O zamanlar onun kim olduğunu bilmiyordum ama şimdi biliyorum.

O benim tanrımdı, Rae'ydi. Ve şimdi sarayında şehrine kuşatma için gelen gemilerin yanaşmasını izliyordu.

Şehrimize. Troya'ya bir kez daha onu almak için gelen düşmanlar ve onlarla savaşmaya hazırlanan bilinmeyen tanrılar.

Ve benim ölü tanrım.

Rae beni terastan uzaklaşırken Nestor iç çekti. "Sayıca çok azız," derken sesi derin bir kabullenişe teslim olmuştu. "Hiç sansımız yok." Mavi gözlerini hüzünle kırpıştırıp hemen yanında oturan Naia'ya baktı.

Karr göğüs zırhı sanki onu boğuyormuş gibi boynunu büktü. "Yirmi bir gün şu an başladı mı?" Parmakları zırhın yan kısımlarını tutan deri iplere yöneldi, ucundaki düğümü çökmek için kendi çapında bir savaş verdi.

Rae'nin karanlık bakışları ona yöneldi. "Yarın başlayacak, bu geceki ziyafetten sonra." Sesi bir avuç çivi yutmuş gibi acı dolu çıkmıştı. Olduğu yerde omuzları çöktü, gözleri bir kez daha terastan gözüken gemilere kaydıktan sonra başını çevirdi.

Onun benden uzaklaşmasını, Nestor'un önünde duran bir testi şaraba uzanmasını izlerken, "Ne ziyafeti?" diye sordum.

Cevap Tara'dan geldi. Histerik gülüşü gözlerine ulaşmadı, yalnızca dudaklarında sınırlı kaldı. Eğlenmekten öte, sesi daha çok yaralı bir hayvanın acı dolu çığlığını andırıyordu. "Aile yemeği Mara," derken Rae çoktan testiyi dudaklarına dayamış kana kana içmeye başlamıştı. "Savaşlardan önce oturup birlikte yemek yer ve günler sonra birbirimizin gırtlağına sarılmayacakmışız gibi eğleniriz."

Karr homurdanarak Rae'nin elinden testiyi kaptı, büyük bir yudum aldıktan sonra elinin tersiyle ağzından kayan damlaları temizledi. "Tanrıların kaçık dünyasına hoş geldin."

☽☆☽

Nefes almakta güçlük çekiyordum ama bunun sebebi Ephi'nin belime kopartacakmış gibi doladığı kemer miydi yoksa atmak isteyip de bir türlü atamadığım çığlıklarım mıydı bilmiyordum. Tek bildiğim boğulmak üzere olduğumdu. Ya da kusmak üzere.

Belki de ikisini de aynı anda yapmanın bir yolunu bulurdum.

Rae'nin enerjisi odaya o içeri girmeden saniyeler önce doldu. Ben aynada kendimi izlerken arkamdan belime sarıldı, suratını boynuma gömdü.

Konuşmasını, bir şeyler söylemesini istiyordum. Ama o sonsuzluğunu sessizliğiyle mühürlemiş gibi tek bir kelime bile etmiyordu.

"Rae," diye söze başlamaya çalıştım ama arkadan uzanan eliyle ağzımı örttü.

Nefes alıp verdiğinde ılık nefesi boynumdan tüm tenime dolaştı. "Güzelsin," diye mırıldandı. "Seni bu halinle hatırlamama izin ver."

Sözlerinin her biri kalbime saplanan bir hançer gibiydi. "Yapma," derken elimle ağzımı kapatan elini çekip öptüm. "Beni hatırlaman gerekmeyecek."

Rae bir yorum yapmadan aynadan bana bakmaya devam ettiğinde ben de bize baktım. İkimizin de üzerinde gece kadar siyah tunikler vardı. Tacım başımda, kolyem ise boynumdaydı. Birbirimizi tamamlıyor gibi görünüyorduk ve bu canımı daha çok acıtıyordu. Savaşta onu kaybedersem geriye benden kurtarılacak bir şey kalmayacağını biliyordum.

"Bana yapma diyene bak," dedi. "Düşünceleri okumak gibi kötü bir huyum olduğunu biliyorsun arsız ölümlü."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, aynadan suratına düşen siyah saçlarına baktım. "Eskiden de bana böyle mi seslenirdin?" Sorum üzerine kaşları çatıldı, güzel suratı gölgelerin içine çekildi.

"Hayır," dedi çenesini boynuma dayayarak. "O zamanlar yalnızca Mara'ydın."

Ona döndüğümde kollarımı gövdeme dolayarak baktım. "Bu da ne demek?" Ağzımın içi telaştan kurudu.

Rae'nin gözleri hala aynadaydı. En sonunda bakışları yavaşça bana döndü, elini uzatıp suratıma dokundu ama hemen geri çekti. "Bu söylediğim kulağa ilginç gelecek biliyorum ama," dediğinde kötü bir şeyler söylerse ona bakmak zorunda kalmayayım diye gözlerimi kapattım. "Önceki hayatında olduğun kişiye çok benziyorsun ama o değilsin."

Almaya çalıştığım nefes gırtlağımda bir yerlerde takılı kaldı. "Anlıyorum," demeyi başarabildiğimde sesim bana binlerce adım uzaktan seslenmişim gibi kısık gelmişti.

Rae'nin parmakları suratıma değdi. "Gözlerini aç."

Ona istediğini vererek gözlerimi açtım ve onun gece kadar karanlık gözleriyle buluştum. "Sorun değil," diye fısıldadım. "Sadece, yani, umarım seni hayal kırıklığına uğratmamışımdır."

Sakince gülümsedi ama gülümsemesinin hüzünden geldiğini bilecek kadar onu tanıyordum. Rae gerçekten gülümsediğinde göz kenarları kırışırdı. "Önceki hayatında tamamen benim için yaratılmıştın Mara. Bunu söylemek kulağa korkunç geliyor biliyorum ama benimle olmaktan başka bir şansın yoktu." Parmak uçları kirpiklerime değdi, elmacık kemiklerimin üzerinde süzüldü. "Bu hayatında ise beni seçtin. Başka seçeneklerin olmasına rağmen beni tercih ettin, özgür iradenle."

"Yine olsa yine yaparım."

"Biliyorum," derken sesi yumuşacıktı. "Bu yüzden eski Mara için öldüğümü düşündüğümde senin için yapacaklarımın bir sınırı olmadığını anlıyorum. Arsız ölümlüm için bırak ölmeyi, dünya yaşamını tamamen ortadan kaldırırım."

Konuşmam gerektiğini, ona bir şey demem gerektiğini biliyordum ama sesim çok uzaklardaydı. Belki de Pandora'nın kutusuna bile saklanmış olabilirdi. Bu yüzden Rae devam etti. "Sana aşıktım. Ama şu anki sana hissettiğim aşkın da ötesinde bir şey Mara," dediğinde gözlerime baskı yapan yaşlarla savaştım. "Ruhumun ve bedenimin içindesin, bunu ancak bu şekilde tarif edebilirim."

Yanağını benimkine dayadığında ağlamamak için derin bir nefes almaya çalıştım. "Bir daha sakın öleyim deme ölü tanrı."

Parmakları sırtıma baskı yaptı. "Birlikte," dedi çenemi nazikçe öperken. "Sen ve ben bunu birlikte başaracağız."

Onu, "Birlikte," diyerek tekrar ettim.

Sıcak elleri benimkilere kaydı, beni de beraberinde odadan çıkarmadan önce yumuşakça öptü. Yalnızca birkaç saniye sürmüştü ama onun korkusunun tadını almama yetmişti.

Rae'nin büyük ziyafet salonunun önüne geldiğimizde bahar rüzgarı duvarlara asılmış kıymetli kumaşları dalgalandırdı. Sol tarafımdaki açık alandan sahile yanaşmış askerlerden gelen ateşleri görebiliyordum. Bu manzara yüreğimi sıkıştırsa da yine de başımı dik tutmayı başardım.

Rae ziyafet salonunu örten kumaşlara uzandı, onları benim için araladı ve geçmem için bekledi. Arkamdan içeri girdiğinde hiç vakit kaybetmeden yeniden elimi sıkıca tuttu. Kendi karanlığını serbest bıraktığında benim gümüş dumanım da ona eşlik etti. İkimizin de gözlerinde evrenler parlarken geniş masada oturan tanrılara ilerledik.

Zeus baş köşede oturuyordu. Siyah saçlarını süse ve ihtişama ihtiyacı olmadığını bilir gibi salmıştı. Gözleri anında benimkileri buldu ve ikimiz de son karşılaşmamız hiç yaşanmamış gibi birbirimizi selamladık.

Savaş başlamış, geçitler açılmıştı. Ve yalnızca yirmi bir gün sonra cenaze ateşlerini bizzat kendi ellerimle yakmayı arzuladığım tanrılar sofradaki yerlerini almıştı.

Masanın sol tarafı benim zamanımdaki, şu an düşmanım konumunda bulunan tanrılara ayrılmıştı. Farah kızıl saçları mum ışığında parlarken hemen Athena'nın yanında oturuyordu. Onların yanlarında ise kıvırcık saçları bahar rüzgarıyla uçuşan başka bir tanrıça ve tanrı daha oturuyordu. Zeus'un hemen yanındaki tanrının mavi gözleri neşeyle parlıyordu. Onun yanında, Athena'yla ortasında ise başka bir tanrı daha vardı. Öfkeli bakışları ve kahverengi dalgalı saçlarıyla tam karşısında oturan Karr'a bakmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Ve o da masadaydı. Apollon.

Masanın sonunda, Zeus'tan uzaktaydı. Kanatları ortada yoktu ama sanki varlıklarını hissediyormuş gibi omuzlarını dikleştirmişti.

Troya'yı savunacak tanrılar ise tam karşılarındaydı. Karr ve Tara yan yana oturuyorlardı, Karr'ın bir elinin masanın altından Tara'nınkini kavradığını görebiliyordum. Zeus'un yanında, mavi gözlü tanrının karşısında ise Hades oturuyordu. Bu gece yalnızdı ve yeşil gözlerindeki bıkkınlığa bakılacak olursa Persephone annesinin yanına dönmüş olmalıydı.

Masada neşeli görünen tek kişi Nestor'du ve muhtemelen kendi şaraplarından biriyle çoktan kafayı bulduğu içindi.

Rae masanın diğer ucuna, Apollon'un yanına, Zeus'un tam karşısına oturmadan önce Nestor'un yanındaki boş sandalyeyi aldı.

Kendi oturacağı sandalyeyi kaydırıp hemen yanına bu sandalyeyi koydu. Oraya oturmam için işaret ettikten sonra kendi yerine kuruldu.

Böylece masanın bir baş köşesinde Zeus otururken diğer köşesinde ise Rae ve ben oturuyor olduk.

Masada çıt çıkmıyordu. Ephi sessizce hepimizin kadehlerini doldurdu, Dora yemek servisimizi yaptı. İki kadın da görevlerini yerine getirirken bakışlarını bir an olsun önlerinden kaldırıp tanrılara bakmaya cesaret edememişti.

Sessizliği bozan Zeus oldu. Şarapla dolu kadehini havaya kaldırdı. "Ailemize," dedikten sonra diğer kadehler de ona eşlik ederek havaya kalktı.

Rae de kadehini havaya kaldırdığında onu taklit ettim ama kadehimi tutan elimin titrememesi için tüm gücümü kullanmam gerekmişti.

Herkes şarabından bir yudum aldıktan sonra Hades'in karşısında oturan mavi gözlü tanrı doğrudan ona bakarak konuştu. "Yapma böyle ölülerin efendisi," derken eğlenen sesi en az güneşte yanmış gibi görünen teni kadar ışıl ışıldı. "Seni özlediğimi biliyorsun, ne zamandır gelip beni rahatsız etmeni bekliyorum ama sen geçen bunca yüzyıla rağmen hala karının gidişinin ardından yas tutuyorsun."

Hades'in kadehini tutan eli gerilirken sandalyesinde geri yaslandı, bir kral gibi karşısındaki tanrıyı süzdü. "Bu gece benimle uğraşmamanı öneririm Poseidon," dediğinde sesindeki uyarı açıktı. İnanmadığım tanrılar, Posedion'la aynı masada yemek yiyordum.

Poseion, Hades'e cevap olarak yalnızca gülmekle yetindi.

Zeus omuz silktikten sonra tabağındaki incirle etten bir parça aldı. "Bugün burada olmayan çok kişi var," derken sesi bir aile babasının hüzünlü tonuna bürünmüştü. "İlerleyen günlerde Hera'yla birlikte diğer evlatlarımdan da bize katılan olacak."

Diğer evlatlar, diğer tanrılar ve tanrıçalar demekti. Daha fazla düşman, daha fazla kan.

Oturduğum yerde sırtımı dikleştirdim, korkumu hissetmelerine izin veremezdim.

Zeus'un gözleri Rae ve benim üzerimde gezindi. "Ama en sevdiğim evladım burada," dedi.

Apollon gerildi, Rae de onunla aynı anda Zeus'a dişlerini göstererek baktı. "Öyle mi dersin baba?"

Zeus başını aşağı yukarı salladı, yüzüklü işaret parmağını düşünür gibi dudağına dayadı. "Senin için yarattığım kadın tam yanında duruyor," dedi. "Bence bu masada en çok kime kıyak geçtiğim belli."

Dişlerimi sıktım. "Evet beni onun için yarattın ve sonra da ikimizi de öldürdün. Dünyanın en iyi babası için de olimpiyatlar yapılsaydı kesinlikle defne tacın sahibi sen olurdun," dedim.

Athena dondurucu bakışlarını üzerime dikse de ona bakmadan doğrudan Zeus'a bakmayı tercih ettim.

Zeus keyifle gülümsedi. "Sıradan bir kadın benimle böyle konuşmayalı çok olmuştu," derken ikimiz de yalan söylediğini biliyorduk. "Cesursun ama yine de sıradan olduğun gerçeğinin önüne geçmiyor. Tanrılarla aynı masada yemek yiyorsun ama hepinizin babasına karşı çıkacak kadar aptalsın." Durdu, dudakları bir küçümsemeyle büküldü. "Bir tanrının gelini olmaya niyet öbürüne kısmet."

Rae ellerini sandalyesinin kollarına geçirdi. "Mara kimsenin gelini değil," derken sesi bir tıslamaya benziyordu. "O hür bir kadın."

Poseidon elini çenesine dayayıp bize baktı. "Kadınlar hür olamazlar Rae," dedikten sonra mavi gözleri benim üzerimde oyalandı. "Yalnızca tanrıçalar hürdür." Diğer elinin işaret parmağı dalgınlıkla kadehin üzerinde hareket edince şarap, kadehin içinde dalgalanarak bir girdap oluşturdu.

"Ama ben hürüm," dedim gülümseyerek. "Ve tanrıçalarınızın kıçını da keyifle tekmeleyebilirim. Farah belki de anlatmıştır. Ya da Sabra." Gözlerimi Farah'a diktim. "Sahi o nerede? En son onu neredeyse boğduğumu düşünecek olursak bu gece korkup gelmemesine şaşmamalı."

Farah bana dişlerini göstererek sırıtırken Zeus kahkaha attı. "Mükemmelsin Mara." Abartılı hareketlerle arkasına yaslandı. "Oğlum sana arsız ölümlü demekte haklıymış."

Başımı iki yana salladım. "Bana yalnızca o öyle hitap edebilir," dedikten sonra başımla Karr'ı işaret ettim. "Ve o. O kadar."

Zeus birkaç saniye sessiz kalınca Karr'ın karşısındaki tanrı boğazını temizledi. "Düzgün tanıştırılmadık Mara," dedikten sonra gri gözleri bana döndü. "Ben Ares."

Karr'ı oturduğu koltukta zapt etme görevi Tara'ya düşmüştü. Parmaklarını Karr'ın ellerine kenetlerken Karr'ı yerinde sabit tutabilmek için tüm gücünü kullanması gerektiği sıkılı dişlerinden belli oluyordu. İki savaş tanrısı da birbirine öldürecekmiş gibi bakarken bunu zaten bir kere yaptıklarını biliyordum.

Kıvırcık saçlı tanrıça şarabından bir yudum almadan önce, "Ben de Artemis," diye mırıldandı. Oldukça sakin görünüyordu ama Tara'nın ikizi olduğunu düşünecek olursam sakinliğinin oldukça aldatıcı olabileceğinin farkındaydım.

Sessizliğini korumaya devam eden diğer isimsiz tanrı güldü. "Kendimi yeniden ölümlülere tanıştırıyor gibi hissediyorum, bir keresinde onlara kim olduğumu söylediğimde benim için genç bir kızı kurban etmişlerdi," derken bal rengini andıran saçlarını düzelti, sırtını dikleştirdi. "Hermes."

Apollon şarabından bir yudum daha aldıktan sonra kadehini sakince masaya bıraktı. "Askerlerden biri senin oğlun ve yarı tanrı olduğunu iddia ediyor baba," dedi. "Akhilleus'un komik bir kopyasına benziyor." Güldüğünü duyduğumda bedenimde akan kan bile ona tepki verdi, hızlandı.

Zeus'un kaşları çatıldı. "Hangisi o?"

Athena ona cevap verdi. "Antios, Kartacalı bir komutanın oğlu ama anlaşılan o ki senin oğlunmuş." Sesindeki küçümseme tadına bakabileceğim kadar güçlüydü.

Zeus gülümseyerek şarabından içti. "Mümkün," derken suratında beliren ifade can sıkıcıydı. "Bir noktada yarı tanrı çocuklarımla ilgilenmeyi bırakmam lazımdı." Burun kemerini iki parmağının arasına aldı. "Şımarıkları ve asla tam bir tanrı olmamalarına rağmen kendilerini Olympos'a ait görmeleri canımı sıkıyor."

Rae de güldü. "Babalığa olan aşkın her geçen gün beni şaşırtmaya devam ediyor."

Zeus da aynı eğlenen ifadeyle Rae'ye karşılık vererek, "Senin aksine," dedi. "Bir gün baba olamayacak olman ne kadar üzücü oğlum." Dudakları sahte bir hüzünle büküldü. "Ölümlü kadının savaşı atlatırsa belki olabilirsin ama bu oldukça düşük bir ihtimal değil mi?"

Rae'nin surat ifadesi dondu, çenesindeki bir kas oynadı. "Bir oğlum olacak," dedi kendinden emin bir ses donuyla. "Ve ben de ona senden daha iyi bir baba olacağım."

Bir oğul. Bu mümkün müydü yoksa Rae yalnızca öyle olmasını mı umuyordu?

Farah keyifle etinden büyük bir dilim kesmeden önce, "Antios ve Mara savaş alanında karşı karşıya geldiğinde ne olduğunu görmek için tüm sikkelerimi ortaya koyuyorum," dedi. "Bir yarı tanrı ve ne olduğu belirsiz ölümlü bir kadın, mücadelelerini izlemek Paris ve Akhilleus'un mücadelesini izlemekten daha keyifli olacak."

Hades tehlikeli bakışlarını ona yönlendirdi. "Sikkelerini kayıkçıma saklasan iyi edersin," derken sesi tehditkardı. "Yoksa Mara seni öldürdüğünde ruhun huzura kavuşamaz." Bana baktı ve hafifçe gülümsedi. "Bir tanrıçanın hayaleti oldukça can sıkıcı olurdu ve köpeklerimi huzursuz ederdin."

Farah güçlükle yutkundu, bu hali Apollon'u güldürdü. "Hak ettin," dedi güneş gözlü düşmanım.

Nestor Ephi'ye ona bir kadeh daha şarap doldurmasını işaret ederken, "Mara'nın karşısında hiçbirinizin şansı yok," dedi. "Onunla aynı tarafta olduğum için utanmasam kendime şükrederim."

Tara bir mırıldanmayla onu onayladı. "Kadınlarım onu gördüklerinde saklanacak delik arıyorlar."

Karr neşeli bir tavırla ona döndü. "Sen de öyle huysuz," derken ona göz kırptı.

Tara somurttu, bıçağını önündeki ete saplayarak, "Kes sesini Spartalı," dese de ilk defa Karr'ı gülümsemesiyle ödüllendirdi.

Ne yapmaya çalıştıklarını anlamıştım. Rae'nin neden tacımı giymemi istediği, gözlerimizdeki evrenleri neden serbest bıraktığını anlamıştım.

Onlara göz dağı veriyorduk, onları korkutmaya çalışıyorduk. Savaş alanında onlarla çarpışmamız için yirmi bir günümüz daha vardı ve askerlerinin yanlarına inmeden önce onları geri çekilmeleri için zorlamaya çalışıyorduk.

Rae'nin parmakları bacağımı kavradı. "Mara savaş alanına indiğinde onun heykelini yapacak bir usta bulmamız gerekecek," derken sesinde sahte bir keyif vardı. "O anın ölümsüzleşmesi ve gelecek nesillere aktarılması gerekecek." Durdu, masayı yarım bir gülümsemeyle süzdükten sonra bakışları Hades'in üzerinde durdu. "Belki de Homeros'u sırf o an için ölüler dünyasından geri getirirsin."

Hades kadehini Rae'ye doğru kaldırırken onu, "Oldu bil," diyerek cevapladı.

Hermes bizi ilgiyle dinlerken boynundaki kolyelerle oynuyordu. "Demek o kadar iyisin," dediğinde sesindeki hayranlığı duydum. "Bunu nasıl

yapacağını merak ediyorum doğrusu."

Sıra bana gelmişti.

Parmağımı şarap kadehinin üzerinde gezdirdim, o anda masadaki herkesin kadehlerinin içindeki şaraplar dönmeye başladı. Poseidon şaşkınlıkla onun gücünün yansıması olan gücüme bakarken yarı yarıya boşalmış kadehleri testiden çektiğim şaraplarla doldurdum.

Suratıma en tatlı gülümsememi yerleştirerek onları süzdüm, Artemis'le göz göze geldiğimizde tanrıça bakışlarını benden kaçırdı. "Sizin güçlerinizi göreceğim ve onları kopyalayacağım. Sonra da kendi gücünüzü size karşı kullanacağım," dedim. Parmağım durdu, şarapların hareketleri de durdu. Boynumdaki kolye ısınırken omzumdaki yıldızların parladığını çok iyi biliyordum. "Sizi kendi gücünüzle öldürmek çok güzel olacak."

Zeus bir kahkaha patlatırken masadaki diğer herkesin nefesi tutulmuştu. Ares rahatsızca olduğu yerde kıpırdanırken Athena öfkeli ifadesini tamamen benimkilere yönlendirmişti. "Seni öldüreceğim," dedi.

Omuz silktim. "Bunu düşündüğün anda çoktan kayıkçının kayığında olursun."

Athena bir şey diyecek gibi oldu ama Zeus elini havaya kaldırdığında sustu. "Lütfen," derken sesi gürül gürüldü. "Aile yemeğimizi tehditlerle bölmeyelim."

Apollon bana baktığında gözlerimi kaçırmadan onunkilere diktim. Rae'nin bacağımdaki eli sertleşirken öne doğru eğilerek sırtıyla bedenime siper oldu. "Sakın Apollon," dedi. "Ondan uzak durmazsan yapacağım son şey olsa da kanatlarını söker Titanlara atarım."

Zeus ayağa kalktı. "Pekala, bunu gecenin sonuna kadar bekletecektim ama en iyisi güçlerinizi şimdiden sınırlamak olacak," dedi. "Yirmi bir gün sonra güçlerinizin tamamı serbest kalana kadar yalnızca birer tanrı ve tanrıça olduğunuzu size anımsatacak güçlerle yolunuza devam edeceksiniz."

Ayağa kalkıp teker teker sofradakilerin omzuna dokunduğunda iki bileklerinde de altın kalın bilezikler belirdi. "Bu gece sofrada olmayanlara ne olacak?" diye sordu Tara Zeus, Hades ve Poseidon'u es geçerken.

Zeus Karr'ın bileklerini mühürlerken, "Onlar da kısıtlanacak," dedi.

Teker teker herkesi dolaştı, bilezikler bileklerde parladı.

Zeus en son benim koluma dokunduğunda benim de bileklerimde bilezikler parladı ama saniyeler sonra ortadan ikiye ayrılıp yere düştüler.

Kafamı kaldırıp gülümseyerek ona baktım. "Ben bir tanrıça değilim unuttun mu?"

Zeus bir kez daha denedi ama yeni bileziklerin de akıbeti öncekilerle aynı oldu.

Rae altın bileziğin parladığı eliyle benim boş elimi tuttu, dudaklarına götürüp öptüğünde Zeus geri çekildi. "Pekala, öyle olsun," derken sesi beklediğimden de dingindi. "Savaş yarın şafakta başlayacak. Her iki tarafın ölümlülerine de bol şans dilerim."

Zeus'un sözleri sonlanır sonlanmaz herkes bunu beklermiş gibi masadaki tanrılar ortadan kayboldu. Zeus da ortalıktan kaybolurken Rae'nin karanlığı beni yakaladı, bizi eğitim alanına bıraktı.

Suratını buruşturmasından bunu yapmanın bile onun için ne kadar güç olduğunu anladım. Güçleri dizginlenmiş, zamanından önce savaşamaması için sınırlanmıştı.

Gece savaşçıları ve Spartalılar Troyalı askerlerin arasına karışmış, bilenmiş kılıçlar ayın ışığının altında parlıyordu. En geride Tara'nın kadın askerleri okları yaylarına yerleştirilmiş bir şekilde bekliyordu.

Seus baştan aşağı savaş kostümlerini kuşanmış bir şekilde askerlerin arasından sıyrıldı. Rae'ye bakarak, "Geçitten birileri daha geldi," dedi ve gözleri bana döndü.

Rae başını sakince salladı. "Kaç kişiler?"

Seus bir an bile düşünmeden, "Beş yüzden biraz daha fazla," diye cevapladı onu.

"Güzel." Rae başını bir kez daha sallayıp elimi tuttu. "Gel benimle Mara," dedikten sonra beni de beraberinde yürüterek asker kalabalığının içinden geçirdi.

Phoiniks'in bir asker kalabalığının önünde gezinip durduğu ön avluya gelene kadar da durmadı.

Askerler bizi görür görmez dizlerinin üzerine çöktüler, alınlarını yere yaslandıklarında Rae en öndeki askerin omzuna dokundu. Asker başını kaldırıp ona baktığında onun Hestios olduğunu anladım. Kendi şehrimden kaçmama yardım eden, heykel dükkanında Rae'yi unutmayarak heykellerini yapan adam şimdi savaş zırhlarının içinde dizlerinin üzerine çökmüştü.

Başı bana döndüğünde suratındaki korkunç yarayı gördüm, Penelop'la giriştikleri mücadeleden geriye kalan bir iz olduğuna emindim.

Rae adamın omzunu sıktı. "Güzel işti Hestios," dedi. "Kendi zamanınızı bırakıp buraya benim için savaşmaya geldiğinizi hiç unutmayacağız."

Hestios başını eğdi. "Buraya Kehanet tanrımız ve Troyalı Mara için geldik efendimiz," dedikten sonra gözlerini yeniden kaldırdı. "Ama buraya gelmemizi ben sağlamadım," dedi.

Rae kaşlarını çattı, gücü sınırlandığı için zihin okuyamadığını anladım. "Kim sağladı?"

"Ben," dedi tanıdık bir ses askerlerin arasından sıyrılıp öne çıkarken. "Troyalı Mara uğruna savaşmaya geldik," dedikten sonra tam önümde dizlerinin üzerine çekti.

Nefesimi tutarak ona baktım.

Meadros'a.

Herkese selamlar arsız ölümlüler! Ölü Tanrının Şarkısı şimdi tam anlamıyla başlıyor diyebilir miyiz? Bence evet:)

Bu hafta Mara ve Rae'nin Lethe'ye konuk olduğu bölümü yazacağım.... Çok garip sdfndsf. Hala Lethe almadıysanız şu anda D&R ve BKM'de dehşet bir indirimde. Güncel kitap fiyatlarından sonra Lethe nasıl 20 lira olabiliyor diye bakıp mutluluktan çıldırmıyor değilim :)

Şimdi aha geldi gelmekte olan. Sınır... Yemin ederim bunu yaptığım için üzgünüm ama günde 9 saat mesai yapıp yazmaya devam etmemin biraz şevke ihtiyacı var. Bölüm cumartesi gelecek ancak 500 yorum ve 250 vote sınırını geçerseniz. Yoksa pazar günü geçse bile yayınlamayacağım maalesef. Sonraki haftaya kalır. Bunu yapmaktan nefret etsem de kendimi mutsuz görmekten daha çok nefret ediyorum.

Bu arada Antios... Bu ismi akıllarda tutun :)

Hepinizi sonsuzluk kadar seviyorum benim arsız ölümlülerim!

-Kaos.

Bölüm 36, Troyalı Mara İçin

Bölüm 36, Troyalı Mara İçin

Meadros'un gözleri doğrudan benimkilerle buluştuğunda yutkunmakta zorluk çektim. Bakışlarındaki şey eğer nefret olsaydı benim için daha kolay olurdu. Ama gözlerinde gördüğüm o şey kesinlikle nefret değildi. Bu bakışı tanıyordum, yıllarca bana bu şekilde bakmıştı.

Bakışlarımı ondan kaçırdığımda konuşan Rae oldu. "Senin yardımına ihtiyacım yok ölümlü adam," diye tısladı. Duruşundaki sertlikten kendini zor tuttuğunu anlayabiliyordum. Eğer Zeus güçlerini sınırlandırmamış olsaydı Meadros'un çoktan Hades'in kayıklarından birine bineceğine emindim.

Meadros omuzlarını dikleştirdi, karşısında bir tanrı yokmuş gibi ona önce bedeniyle meydan okudu. "Senin yardımıma ihtiyacın olmayabilir," derken sesi sakindi. "Buraya zaten senin için savaşmaya gelmedim."

Karr yavaşça yürüyüp yanımıza ulaştı. "Savaşa kadar yalnızca saatlerimiz var," dedi. "Şu anda bunun ne yeri ne de zamanı." Spartalılardan biri öne çıkıp tanrılarına kılıç uzattı. Karr kılıcı alıp elinde tarttı, bu onun meydan okumasıydı. Biz tanrıyız diyordu sözsüz bir şekilde, sen ise yalnızca bir ölümlüsün.

Benim gibi.

Birazdan bizim için savaşacak herkes gibi.

İki adam da Karr'ın söylediklerini umursamadıklarını belli edercesine birbirlerine bakmayı sürdürdü. Rae dişlerini sıktı, burnundan derin bir nefes alırken gözleri kısıldı. "Dikkatli ol ölümlü."

Meadros'un mavi gözleri Rae'nin kara gözleriyle çarpıştı. "Ben onun kocasıyım." Çenesini havaya kaldırırken saçları sert rüzgarda dalgalandı. "Kocalık görevlerimi yapmaya onun için savaşarak başlayacağım. Sonrasında eğer hayatta kalırsam diğer görevlerimi de yerine getirmeyi düşünüyorum."

Rae o kadar hızlı hareket etti ki bileğindeki bileklik olmasa onun gücünün en üst noktasında olduğuna inanabilirdim. Elleri Meadros'un

boynunu kavradı, göğüsleri birbirine çarptı. "Bunu bir kez daha aklından geçirirsen seni çıplak ellerimle öldürürüm," derken sesi bir tehdit değil bir vaat gibi çıkmıştı. Ölümün vaadi, kehanet tanrısının ölüm yemini.

Karr ikisinin arasına girmeye çalışırken askerler huzursuzlandı. Özellikle Meadros ve Hestios ile birlikte gelen askerler hallerinden memnun olmadıklarını belli edercesine homurdanmaya başladı. Buraya savaşmaya gelmişlerdi ve inandıkları tanrı uğruna savaşacaklardı, ona karşı değil.

Hestios dizlerinin üzerine çöküp Rae'nin ayaklarına kapanırken yapabildiğim tek şey onları izlemekti.

Boğulduğumu hissediyordum. Nefes alacak bir yere ihtiyacım vardı ama kaçamazdım. Savaş kapıdayken kendimi değil Troya'yı düşünmek zorundaydım. Kuşatılmış bir şehir, korunması gereken canlar vardı. Şu anda önemli olan benim nasıl hissettiğim değildi.

"Dur Rae," dedim sesimi güçlükle bularak. "İstediğim bu değil." Beni duyup duymadığından bile emin olamayarak ona bir kez daha, "Rae," diye seslendim.

Rae ona seslendiğimi duyar duymaz ellerini Meadros'un boynundan çözdü, birkaç adım geri çekildi. Meadros dizlerinin üzerine çöküp öksürürken tepesinde dikilip ona baktı. "Ondan boşanacaksın." Sesi sert ve emrediciydi. Hiçbir ölümlünün ona karşı çıkmasının bir yolu yoktu.

Meadros her şeye rağmen yine de gözlerini kaldırıp ona bakmayı başardı. "Bunun için önce beni öldürmen gerek."

Rae gülümsedi. "İstediğin buysa bunu zevkle yaparım."

Kolunu tuttum, tüm gücümle onu kendime çektim. Bana direnmeye çalıştığında ise suratını ellerimin arasına aldım ve onu bana bakmaya zorladım. "Her türlü yardıma ihtiyacımız olduğunu biliyorsun Rae," dediğimde gözlerini benden kaçırdı, çenesini sıkıp bir kez daha bakışlarımızı birleştirdim. "Sen ve ben. Hayatta kalacağız. Bunun için her şeyi yapmaya mecburuz."

Hestios Meadros'u ayağa kaldırırken Rae gözlerini benimkilerden ayırmadı. "Sen ve ben," diyerek beni tekrar etti. "İkimiz."

Meadros şansını fazla zorlayarak bana, "Benimle evlisin," diyerek cevap verdi. "İstediğin kadar ona ait olduğunu düşün ama sen bana aitsin." Nefes almakta güçlük çekerek olduğu yerde sallandı. "Bir tanrının yatağını ısıtıyor olman benim için önemli değil. Aşk affetmek değil midir Mara?"

Karr bıçağını uzatarak Meadros'un çenesini dürttü. "Mara kimseye ait değil adam, birimizden biri taşaklarını eline vermeden önce sussan iyi

edersin."

Rae tekrar Meadros'a baktığında suratında ölümcül bir ifade vardı. "Gözümün önünden çekil," dediğinde Hestios Meadros'u Rae'den uzaklaştırmaya çalıştı.

Ama Meadros ondan daha hızlıydı. Bana doğru atılırken elindeki kılıcı uzattı. Karr ve Rae önüme geçtiğinde ise geç kalmışlardı. Elbisemin bir parçası Meadros'un elinde sallanıyordu.

Hestios Meadros'un önüne geçip onu bu iki kızgın tanrıya karşı korumaya çalıştı. "Size yalvarırım ona merhamet gösterin."

Karr kaşlarını çatarken bir yandan da bir eliyle Rae'nin kolunu sıkıca tutuyordu. İkisinin gövdelerinin arkasında kalarak Meadros'a bakıyordum.

Meadros elbisemden kestiği kumaşı kılıcının kabzasına dolamadan önce onu bir kez öptü. "Troyalı Mara için!"

Bağırışı tüm askerlerin arasında dolandı, tüm kılıçlar havaya kalktı. Askerler hep bir ağızdan, "Troyalı Mara için!" diye bağırırken kılıçlarını kalkanlarına vuruyor, ayaklarıyla yeri dövüyorlardı.

Onlara önce Gece Savaşçıları ardından da Spartalılar katıldı. En sonunda Tara'nın kadınlarıyla Troyalı askerler de onlara eşlik etmeye başladığında herkes savaşa hazırdı.

☽☆☽

Üzerinde oturduğum sandalye daha çok bir tahta benziyordu. Sırtımı rahatsız ahşaba dayarken başımdaki taçtan dolayı başım çoktan ağrımaya başlamıştı.

Yavaşça soluma baktığımda kendi yerinde rahatça oturan Hermes'le göz göze geldim. Bana göz kırptı ve gülümseyerek, "İzleyeceğin ilk savaş mı?" diye sordu. "İlk gün her zaman kanlı geçer ama sonrasında biraz durulur gibi olur." Apollon Hermes'in yanında oturduğu yerde rahatsızlıkla kıpırdandı.

Ona cevap vermeden yeniden önüme döndüm. Bunu o kadar basit ve önemsiz bir şekilde söylemişti ki bu tanrıların hepsinin sonsuzluktan beri var olduğu gerçeği suratıma çarptı. Benim bedenim toprakta çürürken, ruhum Hades'in sonsuz nehirlerinde sürüklenirken onlar bu dünyada hüküm sürmeye devam edecekti.

En azından birkaçını beraberimde götürebilirdim. Neden olmasın?

Troya'nın duvarlarının tepesinde kurulan alanda sanki bir gösteriyi izlemek için gelmişiz gibi oturuyorduk. Tanrılar savaşı en tepeden izlerken biraz sonra insanlar ölecekti. Her iki taraftan da askerler kendilerine ait

olmayan bir savaş için çarpışırken biz onları barbarlar gibi oturup izleyecektik.

Ares'le Athena parlayan gözlerle bahis için tartışırken Karr Rae'nin yanındaki yerinde kıpırdamadan oturuyordu. Gözü Spartalıların üzerindeydi. Askerlerinin yanında savaşmaktansa burada bizimle oturmanın onu huzursuz ettiğini biliyordum. Tara uzanıp onun elini tuttuğunda bile gözlerini savaş alanından ayırmamaya devam etti.

Sabra güneş doğarken sessiz bir şekilde gelmiş ve Farah'ın yanındaki yerini almıştı. Benimle sadece birkaç saniyeliğine göz göze gelmişti ama bu onun gözlerindeki nefreti okumam için yeterliydi. Kendi bilir, hali hazırda bu kadar düşmanın varken bir yenisinin daha olması benim için sorun değildi.

Duvarın altında hizaya geçen ve birbirileriyle çarpışmaya hazır görünen askerleri rahatlıkla seçebiliyordum. Hector iki atın çektiği arabasına binerek askerlerin arasında dolanırken Seus en öndeki yerini almıştı.

Miğferler indirilmiş, güneş hepsini parıltısıyla boğmuştu.

Tara'nın kadınları oklarını yaylara germiş bir şekilde en arkadaki yerlerini alırken sahildeki Akhalar su damlası gibi giderek çoğalıyordu.

Rae uzanıp elimi tuttu, titreyen ellerimi dudaklarına götürdü. "Sen ve ben," dedi mırıldanarak. "Bunu sakın unutma."

Zeus, Hades ve Poseion hepimizin arkasında, daha yüksek tahtlarda oturuyordu. Zeus ortadaki yerinde otururken bana seslendi, "Tanrıların arasına hoş geldin Mara," dedi. "Savaşta gözüne bir asker kestir ve onun üzerine bahis oyna, bu şekilde savaş senin için daha keyifli geçer."

Tanrı öldüreni hamamda sakladığım yerde çıkartacak ve Zeus'un lanet gırtlağına saplayacaktım. İnanmadığım tüm tanrılar şahit ki bunu bir gün mutlaka yapacaktım.

Farah gülümseyerek arkasına döndü. "Athena Antios'un yeni Akhilleus olduğu konusunda çok emin," derken sesi sanki bir savaş alanının tepesinde oturmuyormuşuz gibi cıvıl cıvıldı.

Ares Athena'ya bir sikke daha uzatırken, "Ben bahsimi Mara'dan yana kullanıyorum," dedi.

Hermes de bir sikke çıkartıp Athena'ya fırlattı, tanrıça sikkeyi havada kaptı. "Ben de Mara alır diyorum."

Poseidon'un kaşları havaya kalktı. "İzlemesi ilginç bir mücadele olacak."

Zeus erkek kardeşine bakarak düşünceli bir şekilde çenesini sıvazladı. "Söylesene oğlum," dedi Rae'ye hitap ederek. "Kadının bir yarı tanrıyı

yenecek kadar güçlü mü?"

Rae elimi sıkıca tuttu, o kadar derin bir nefes aldı ki göğsü patlayacak gibi şişti. Diğer eliyle yavaşça tuniğinin içine uzandı, büyük bir sikke alıp Athena'ya attı. "Mara alır," diyorum derken arkasını dönüp Zeus'a baktı. "Zeus ve Mara mücadelesinde sikkemi Mara'ya yatırıyorum."

Ben de arkamı dönüp Zeus'a baktım, gri gözlerinin içine bakarak gülümsedim. "Şimdi savaşın benim için daha keyifli geçeceğine emindim."

Yan yana oturan üç tanrının sessizliğini Hades bozdu. İki altın sikkeyi Athena'ya fırlattı. "Zeus ve Mara mücadelesinde ben de Mara diyorum." Yeşil gözleri keyifle parladı, Tartarus'un derinliklerinden değil de Olympos'un tepelerinden gelme bir surat ifadesiyle bana baktı. "Troyalı Mara için."

Zeus kahkaha attığında tepelerden bir yerde bir şimşek çaktı. Bir şeyler söylemesini bekledim ama sessizliği sözlerinden daha tehlikeli gibiydi.

Yeniden önümü döndüğümde Hector'un atlı arabasından inip yürüdüğünü gördüm. Akhaların olduğu taraftan da bir asker yürüyerek ona yaklaşıyordu. Tam ortada buluştuklarında tanrılar bile nefeslerini tuttu.

Karr oturduğu yerden kalkıp duvarın ucuna ilerledi. "Antios bu mu?" diye sorarken omuzları gerilmişti.

Meraklanarak onun yanına gittim. Uzun siyah saçlarının bir kısmı örülmüş, bir kısmı ise açık bırakılmıştı. Elinde sadece bir mızrak bir de kalkan tutuyordu. Attığı her adımda sandaletleri kuma gömülüyor, etrafı toza boğuyordu.

Athena da ayağa kalkıp yanımıza yaklaştı. Karr bedenini benimkine yapıştırdı ama yine de duvarın tepesinden savaş meydanını izlemeye devam etti. "Bu o," dedi Athena Karr'ın sorusuna cevap vererek. "Rüzgar kadar hızlı Antios. Talimlerini bizzat izledim, daha önce böyle savaşan birini ne gördüm ne de duydum."

Antios'u incelemeye devam ettiğimde suratının yaralarla kaplı olduğunu gördüm. Zeus hepimizin savaş meydanını rahatlıkla görebilmesi için gücünü bir büyüteç gibi kullanmıştı. Bu yüzden Antios'un kaşından başlayıp çenesinin altına doğru uzanan büyük yarayı rahatlıkla seçebildim.

Bu bir savaşçının vücuduydu. Öldürmek için yaratılmıştı ve burada olduğu süre boyunca en iyi olduğu şeyi yapacaktı. Rakibim bu adamdı, çarpışmamı bekledikleri ve üzerime bahisler oynadıkları adam buydu.

Hector deri savaş kostümünün içinde Antios'un tam karşısına geldiğinde durdu. İki savaşçı birbirini bir süre süzdükten sonra ellerini birbirine uzattı,

birbirlerinin dirseklerini tutup sıktılar.

Ayrıldıklarında Hector, "Bir kez daha şehrimize kan dökmek için geldiniz," dedi.

Antios mızrağını bir elinden öbürüne geçirirken, "Tanrılar böyle emretti," diyerek cevapladı onu.

İkisi de kendi askerlerinin arasına dönerken Hades oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi, soğuk ellerinden birini omzuma koydu. "Hediyemi beğendin mi?"

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Benim yerime ona cevap veren Rae oldu. "Ne hediyesi?" Şimdi o da ayağa kalkmış, tam arkamda duruyordu.

Hades'in yeşil gözleri üzerimizde gezindi. "Hiçbiriniz anlamadınız mı?" Kaşları çatıldı. "Gece Savaşçılarındaki tuhaflığı fark etmediniz mi?"

Karr'la Athena'nın da başı bizden yana döndü. Karr'ın bedeni bana hala yapışık, Athena'yla aramızda bir kalkan görevi görüyordu. "Askerin hatırları var."

Hades gülümsedi. "Mara'nın gücü yeraltı dünyasının kapısına dayandığında ona bir hediye gönderdim," derken sesi herkesin duymasını ister gibi yüksek çıkmıştı. "Ordun Mara, onlar dünyada daha önce savaşmış ve yenilmez olduklarını kanıtlamış savaşçılar. Onların senin için ülkemden çıkmalarına ve senin için savaşmalarına izin verdim."

Poseidon oturduğu yerden, "Yani kısacası hile yaptın," diye homurdandı.

Hades'in soğuk parmakları omzumu sıktı. "Benim diyarım benim kurallarım. Ben sana balıklarınla ne yapacağını soruyor muyum Poseidon?"

Hector ordunun yanına döndüğünde sanki bizi görebiliyormuş gibi yukarı baktı, ardından elindeki kılıcı havaya kaldırdı. Ordumuz da ona eşlik ederek kılıçlarını, yaylarını, mızraklarını havaya kaldırdı. "Troyalı Mara için!"

"Troyalı Mara için!"

Silahlar indi ve her iki tarafın askerleri de son hız birbirine koşmaya başladı. Savaşın ilk çarpışması gerçekleşirken dudaklarımı ısırdım. Rae'nin hemen yanımdaki bedeni gerilirken gözlerini kırpmadan aşağımızda kanlı bir savaşa tutuşan askerlere bakıyordu.

Karr'ın gözleri alevlendi, kırmızılık tüm göz bebeklerini kaplarken Athena'nın suratında yarım bir gülümseme belirdi. "Kanın kokusunu özlemiş misin kardeşim?" diye sorduktan sonra başını arkaya atıp havayı kokladı. "Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuşum."

Tanrıların ve tanrıçaların suratlarına tek tek baktığımda hepsinin gözlerinde parıltıların olduğunu gördüm.

Bedenim karıncalandı, omzumdaki yıldızlar ışıldadı. Gümüş dumanım ben onu çağırmadan hareketlenirken boynumda kolye canımı yakacak kadar ısındı.

"Rae, neler oluyor?"

Rae bana döndüğünde gezegenler çoktan göz bebeklerine yerleşmişti. "Bizim için kan döküyorlar." Sesine ilahi bir dinginlik ve korkutuculuk hakimdi. "Bizim için döktükleri her kan binlerce adaktan daha değerli."

Hades'in gözleri sikkeleri gibi yanarken geri çekildi, yeniden kardeşlerinin yanındaki yerine oturdu.

Şimdi herkes savaş alanını izliyordu ama ben bakamadım. Başımı başka yöne çevirdiğimde Apollon'la göz göze geldik. Gözleri güneş gibi yanarken çenesini havaya kaldırdı.

Başımdaki taç, giydiğim süslü tunik. Her şey çok fazlaydı. Nefes alamıyordum. İnsanların ölürken çıkarttığı acı dolu çığlıklar, demirin demire çarparken çıkarttığı o korkunç çınlama sesi. Hepsi beynimin içinde dönüp dururken midem bulandı.

Kollarımı kendime dolayıp onlardan uzaklaştım. Rae benimle gelmeye çalıştığında elimi havaya kaldırıp onu durdurdum. "Lütfen, biraz yalnız kalmak istiyorum."

Bana engel olamadan merdivenlerden indim. Midem o kadar çok bulanıyordu ki son basamaklara ulaştığım anda kendime engel olamayıp kustum. Başımdaki tacı söküp çıkarttım, onu elimde sıkıca tutum. Gözümden yaşlar akarken çaresizce nefes almak için çırpındım.

Omzumda bir el hissettiğimde irkildim. Apollon tam arkamda durmuş bana dokunuyordu.

Elini ittim, çöktüğüm yerden kalkıp yürümeye başladım.

Arkamdan bana yetişti, önüme geçti. Öfkeyle, "Ne istiyorsun?" diye sordum. Elini yeniden uzatıp bana dokunduğunda dumanım onu benden uzağa itti. "Sakın bana dokunma."

Apollon'un sandaletleri yere sürterken kanatlarını açıp kendini durdurdu. "Düşündüğümden de güçlüsün."

"Evet, bu yüzden siktirip gitsen iyi edersin." Midem hala bulanmaya devam ediyordu. Durup sakinleşmek için derin bir nefes aldığımda ciğerlerim sızladı.

Apollon suratımdaki ifadeyi yakaladı. "Savaşa ilk defa şahitlik etmek zordur," dedi. "Alışırsın demeyi çok isterdim ama ben hala alışamadım."

Ona ters ters baktım. "Üzerimize bir ordu gönderen sensin."

Apollon sessiz kaldı. Kanatlarını yeniden toplarken gözlerini bir an bile üzerimden ayırmadan bana bakmaya devam etti.

Onu ardımda bırakıp tekrar yukarı çıkmak için davrandığımda, "Rae'nin Mara'sı," diye seslendi.

Öfkeyle arkamı dönüp en büyük düşmanımın suratına baktım. Elimde olsa onu tam da şu anda küle dönüşene kadar yakardım. Dudaklarım alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sonunda onun Mara'sı olduğumu kabul ettin mi?"

Derin bir nefes alırken ağzını açıp kapattı. Bir şeyler demek istediği ama doğru kelimeleri bir türlü bulamadığı açıktı. En sonunda, "Kardeşimi hayatta tutmak için her şeyi yapar mısın?" diye sordu.

Sorusuna düşünmeden, "Evet," diye yanıt verdim. "Her şeyi yaparım."

Apollon başını yavaşça salladı. "Güzel, onu hayatta tutmak için her şeyi yap ve bir daha ölmesine izin verme."

Tam olarak ne demek istediğini kavrayamayarak merdivenleri tırmandım. Tanrılardan oluşan seyircilerin arasına döndüğümde savaş alanına bakmamaya çalışarak Rae'nin yanındaki yerime oturdum.

Rae önce bana ardından da peşimden gelip kendi yerine oturan Apollon'a baktı.

Apollon havaya bir sikke attı, Athena sikkeyi yırtıcı bir hayvanın ataklığıyla kaptı. Güneş gözleri tatminle kısıldı. Yalnızca, "Mara," dedi ve arkasına yaslanıp savaşı izlemeye devam etti.

☽☆☽

Kanım yeniden siyah akmaya başlamadan önce Rae'nin beni yaralı askerden uzaklaştırması gerekmişti. Şehrin içinde yanan cenaze ateşleri sıcak geceyi kavurucu hale getirirken alnımdan damlayan teri elimin tersiyle sildim.

Rae'nin sıcak kolları gövdeme sarıldı, beni kucaklayıp Seus'un yaralarını sarmakla meşgul olan Helene'nin yanına götürdü.

Naia onun ayaklarının dibinde içinde şifalı karışım bulunan bir tas tutuyordu. Helene buz gibi bakışlarıyla Seus'u bir kez daha süzdükten sonra elindeki bezi karşıma batırdı, Seus'un şakaklarından akan kanı sildi.

Seus acıyla inlese de yerinden kımıldamadı. Dişlerini sıktı, Helene onu temizlerken gözlerini göğe dikti.

Durumu kötü değildi. Başına kalkanla vurulmuştu. Naia onu dikmeyi teklif etmişti ama Seus buna karşı çıkmıştı. Savaş yaraları dikilmek için

değil yalnızca sarılmak için vardı diyerek yarayı yalnızca temizlemelerine izin vermişti.

Rae beni içi silahlarla dolu bir sandığa oturturken daha fazla askeri iyileştirmem gerektiğinin farkındaydım. Şimdiden iki yüz askerimiz ölmüştü ve ölmeye de devam edeceklerdi, bunu biliyordum.

Rae başımı okşadığında ona baktım. "Yorgunsun Mara," dedi hüzünle. "Biraz dinlenmen lazım." Konuşmak için ağzımı açtım ama eliyle dudaklarımı örttü. "Yalnızca biraz."

Karr bana şarap getirdiğinde ona minnetle baktım. Savaş kıyafetlerinin üzerinde ona ait olmayan kanlar vardı ve ben bugün kaç tane Spartalı feda ettiğini merak ettim.

Bana uzattığı testiden büyük bir yudum aldım. "Meadros hayatta mı?" diye sorduğumda Rae ayağa kalktı, Seus'un yanına giderek yarasını incelemeye başladı.

Karr sıkkınlıkla başını salladı. "Piç kurusu, yara bile almamış."

Omuzlarım düştü. "Bir yanımın onun ölmesini umması korkunç bir şey mi?"

Karr'ın bakışları yumuşadı, suratında görmeye alışkın olduğum gülümsemelerden biriyle bana baktı. "Bu seni bir insan yapar," dedikten sonra yanıma oturdu, omzuyla omzuma vurup kaymamı istedi. "Ölürse evliliğiniz düşecek, bu yüzden mi ölmesini istiyorsun?"

Bir yudum daha alıp testiyi yere bıraktıktan sonra başımı eğip kucağımdaki kanlı ellerime baktım. "Beni bu şekilde hatırlamasını istemiyorum," diyerek itiraf ettim. "Beni sevdiği için savaşıyor ama ben onu sevmiyorum. Bu ona haksızlık değil mi?"

"Asıl haksızlık," derken boğazını temizledi. "Sana bir seçim şansı bile sunmadan savaşmaya gelmesi. Sana bu şekilde emrivaki yaparak gönlünü kazanacağını düşünmesi onun hatası."

Başımı omzuna koydum, bir kolunu omzuma sardı. "Tara için savaşacak olsan bunu onun seçimine bırakır mıydın?"

Karr nefesini tuttu. "Demek artık kelime oyunları yapmadan doğrudan sormaya geçtin."

Bildiklerimi ona anlatmayı düşündüm. Tara'nın aşkı içinden aşkından vazgeçtiğini, bunu yalnızca onu çok sevdiği için yaptığını söylemek istedim. Ama bunu yapamadım. Yapmayı gerçekten çok istesem de bunu yapamadım. Bunun yerine, "Naia'yı onu sevdiğin gibi seviyor musun?" diye sordum.

Karr gözlerini biraz uzağımızda harıl harıl yanan cenaze ateşlerine dikti. "Kimseyi onu sevdiğim gibi sevemem Mara." Çenesi kasıldı, kaşları çatıldı. "Benim en büyük kusurum Tara ve Naia beni bu kusuruma rağmen seviyor."

Karr sustuğunda söylenmemiş tüm sözcükler havada asılı kaldı. O sevilmek istiyordu ama delicesine sevilmeyi umduğu kişi ona hiçbir zaman bu sevgiyi veremeyecekti. Ona gerçekleri anlatmamın belki de bir anlamı yoktu. Tara geri alınamaz bir şey yapmışken bu yalnızca Karr'ın sevilme şansını elinden almam anlamına gelecekti. "Rae de bu yüzden mi yokluğumda Farah'la oldu?"

Karr şaşkınlıkla bana bakıp güldü. "Şerefsiz, sana hala o olayın aslını anlatmadı mı?"

Rae arkamızdan, "Fırsatım olmadı," diye yanıtladı onu. Yanımıza geldiğinde başımı Karr'ın omzundan kaldırdım. "Biraz yürüyelim," diye teklif ettiğinde ise ayağa kalktım.

Karr ben Rae'yle gitmeden önce uzanıp elimi tuttu ve bir kez sıktı. "Troyalı Mara için," diye fısıldadıktan sonra bana göz kırpınca elimde olmadan güldüm.

Sahiplerinin çoktan terk edip güvenli bir yere gizlendiği dükkanlardan birine geldiğimizde durdu, ahşap kapıyı açıp içeri girdi. Çeşit çeşit baharat kokularının yayıldığı odanın ortasına geldiğinde durup bana döndü. "O görüntüleri senin zihnine ben yerleştirdim," dedi bir çırpıda. "Senin yaşadığını öğrendiğimi kimsenin anlamaması için Farah bana bunu yapmamızı teklif etti ve ben de kabul ettim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ama sana aşıktı."

"Evet, bana aşıktı."

Tezgaha tırmanarak oturdum. "Sana aşık olduğu için beni öldürmeye çalıştı."

Rae'nin dudakları büküldü. "Meadros'un beni öldürmek istediği gibi mi?"

Ben, "Seni öldüremeyeceğini sen de biliyorsun Rae," derken bana yaklaştı. Onun da tuniği kan lekeleriyle kaplıydı ama suratını ve ellerini yıkayarak temizlemişti.

Ellerini dizlerime koydu, bana doğru eğildi. "Kocalık görevlerinden bahsetti Mara, savaştan sonra yapacaklarını söyledi." Dudakları tehlikeli bir şekilde kıvrıldı. "Bana seninle sevişmek istediğini daha açık bir şekilde söyleyemezdi."

Dizlerimdeki ellerine baktım. "Öyle söylemedi."

Suratını boynuma yaklaştırdı, burnundan verdiği nefes tüylerimi diken diken etti. "Senin için bir tarlaya ekin ekeceğini mi ima etti o zaman?" diye sordu. "Ben salak değilim, bana meydan okudu. Seni eninde sonunda benden alacağını söyledi."

Başımı geriye atıp ona baktım. "Beni biri senden ayırabilir mi?"

Alnını benimkine dayadı, gözlerini kapattı. "Bunu yalnızca sen istersen yapabilirsin," dedi.

Onu öptüğümde öpüşüme karşılık olarak dudaklarını aralasa da dilimi onunkine doladığımda öpüşmemize son verdi.

Gözlerini açtı, siyah bakışlarını benimkilere kenetledi. "Bazen bana öyle bakıyorsun ki benim için ölebilecekmişsin gibi geliyor," derken sesi kısıktı.

Nefesim tekledi. Ona böyle baktığımdan haberim yoktu. Ama yine de ona gerçeği söyledim. "Senin için ölebilirim." Bunu zaten bir kere yapmamış mıydım? İkimiz de yapmıştık.

Bir damla yaş gözlerinden süzülüp suratıma damladığında şaşırdım. "Bunu sakın yapma arsız ölümlü. Sakın benim için ölüp beni de öldürme."

Uzanıp suratını sevdim, gözlerinde akmayı bekleyen diğer yaşları sildim. "Bu gözyaşları ne için?"

Yutkundu, adem elması kalkıp indi. "Bir süredir kehanet görmediğinin farkındayım," dedi. "Ve kehanetler yalnızca görülecek bir gelecek yoksa gelmez."

Sözleri yüreğime bir taş gibi oturdu. Bunu hiç böyle düşünmemiştim. Daha çok, uğraşmam gereken çok fazla şey olduğu için odaklanamadığımı düşünmüştüm.

Belli ki yanılmıştım. "Zeus'a bir oğlun olacağını söyledin, o bizim çocuğumuz mu olacak?" Şimdi benim de gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı.

Rae derin bir nefes aldı, burun kanatları titredi. "Evet, bizim çocuğumuz Mara, ismi Rayen." İsmi zihnimde döndürüp durdum, tarttım. "Ama büyüdüğünü görecek kadar yaşayıp yaşayamayacağımızı hiçbir zaman göremedim," dediğinde tüm umutlarım söndü.

Ona sıkıca sarıldım. Hiç gelmeyecek geleceğimize inat onu kollarımın arasında tuttum. O da bana sarılarak karşılık verdi, suratını boynuma gömdüğünde ikimiz de titriyorduk. "Seni sonsuzluk kadar seviyorum," diye fısıldadım ona. "Sonsuzluğun hangi tarafında olacağımız umurumda değildi."

☽☆☽

Savaşın ikinci günü Hermes'in iddia ettiğinin aksine daha kanlı geçiyordu. O kadar çok kişi ölmüştü ki savaşa bir süre ara verip cansız bedenleri kumlardan kaldırmaları gerekmişti.

Bu görüntü karşısında gözlerimi yumdum, yanımda oturan Hermes bile rahatsız görünerek oturduğu yerde kıpırdandı. "Durulur gibi olacaktı, öyle mi seni bilmiş tanrı?" dedim aksi bir şekilde.

Rae Nestor'un ona uzattığı şarabı reddederek bana döndü. "Mara," diye fısıldadığında ona baktım.

Uzanıp kolyemi tuttu, ucunu parmaklarının arasına aldı. Ay figürünün hemen yanına yuvarlak bir plaka taktığını gördüğümde şaşırdım. "Bu da ne?" diye sorarak başımı eğdim.

Savaşın tüm vahşetini bastıracak bir şekilde gülümsedi. "Yaşaman için bir sebep."

Kolyeyi elime alıp yeni yerleştirdiği uca baktım. Plakanın bir yüzünde Rae diğer yüzünde ise Rayen yazıyordu. Kalbim sıkışırken söyleyecek kelimeleri bulamayarak sadece Rae'ye bakabildim.

Yumuşak gözleri surat hatlarımda gezindi, uzanıp çeneme bir öpücük kondurdu. Suratını sevmek için elimi kaldırdım ama aşağıdan gelen ses beni durdurdu.

"Troyalı Mara!" diye bağırdı biri güçlü bir sesle. Bu sesin daha önce konuştuğunu duymuştum, acımasız tonunun aklımdan çıkmasına imkan yoktu.

Oturduğum yerde kalkıp duvarın kenarına gittiğimde, dipte duran adamı gördüm. Ben onu net bir şekilde görebilsem de onun beni bu yükseklikten tam olarak seçemediğini biliyordum.

Antios elindeki mızrağı havaya kaldırdı, yukarı doğru savurdu. Elimde olmadan bir adım geri çekildim. Mızrak hiç ummadığım kadar yükseğe savrulup yalnızca birkaç boy altıma çarpıp yere geri düştü.

Antios'un suratında tehlikeli bir ifade belirdi. "Seni bekliyorum, Troyalı Mara," dedikten sonra arkasını döndü ve cansız askerlerin üzerine basarak Akhaların arasına geri döndü.

Troyalı Mara için!

Herkese selam arsız ölümlüler keyifler nasıl bakalım???? Sizi özledim valla haftada bir bölüm atınca burnumda tütüyorsunuz :(

Savaşın giderek kızıştığını size söylememe gerek var mı acaba.... Kan gözyaşı bir sürü şey bizi bekliyor yaşasın kaos sadopjsğü

250 beğeni ve 500 yorum sınırımız bu bölüm için de geçerli yoksa ben artık isyan edeceğim haberiniz olsun....

Bu aralar biraz modum düşük. Neden bilmiyorum. Belki çalıştığım için belki de dinlenemediğimden. Bana iyi gelen tek şey ÖTŞ yazmak bu yüzden her zaman yanımda olduğunuz için sizi sonsuzluk kadar seviyorum.

Sınırı geçerseniz cumartesi görüşmek üzere arsız ölümlüler.

-Kaos.

Bölüm 37, Senin İçin Bir Şehri Yakarım

Bölüm 37, Senin İçin Bir Şehri Yakarım

Antios benim için gelmişti. Sözleri hem bir yemin hem de bir vaatti. Beni de beraberinde Tartarus'un derinliklerine götürene kadar durmayacak, ikimizin adını tarihe yeni Hector ve Akhilleus olarak kazıyacaktı.

Derin bir nefes daha alıp defne yaprağının kokusu ciğerime yapışana kadar içime çektim. Ekşi kokusu ciğerlerimden aşağı inerken bakışlarım biraz daha karardı. Savaşın beşinci gecesi, katliamın ise en kötü günüydü. Antios'un onlarca askerimizin kafasını gövdelerinden ayırmasını izlerken yapabilseydi aynılarını bana yapacağını çok iyi biliyordum.

Gözlerimi sıkıca kapatıp zihnimi tüm korkularımdan arındırmaya çalıştım. Bir şeyler görmem lazımdı, ihtiyacım olan tek bir kehanetti. Bana bir geleceğim olduğunu anlatacak, tek bir kehanet. Daha fazlasına ihtiyacım yoktu.

"Mara?"

Helene'nin sorgulayan sesi tapınağın duvarlarına çarpıp beni bulurken gözlerimi yeniden açtım. Rae'nin devasa heykelinin ayaklarının dibine çöktüğüm yerden kalkmadan onun bana gelmesini bekledim. Kanıma karışan defne özü başımı döndürüyor, uzuvlarımı gevşetiyordu.

Mumların ışığının altında karanlık bir gölge gibi süzülerek yanıma ulaştı, alevler sarı saçlarında titreşti.

Buz gibi bakışlarını suratımda gezdirirken yanıma oturduğunda onun yalnız olmadığını anladım. Naia da tapınağın gölgelerinin içinden sıyrılarak yanıma ulaştı.

İkisi de yanıma oturduğunda dudağımı ısırdım. "Korkuyorum," diye itiraf ettim. "Ölmekten çok korkuyorum." Kelimelerin dudaklarımdan zahmetli bir şekilde dökülmesine sebep olacak kadar defne yaprağı çekmiştim.

Naia başını omzuma yaslarken Helene uzanıp elimi tuttu. "Ölmeyeceksin," dedi sakince. "Kimse senin ölmene izin vermeyecek."

Yutkundum. Buna izin vermeyeceklerini çok iyi biliyordum ve asıl korktuğum da zaten buydu. Benim ölmemem için kaç kişinin öleceğini tahmin bile edemiyordum.

Helene'nin kolundaki bileziklere dokundum, metal yüzeylerini parmaklarımın arasında hissettim. "Tüm bunlarla nasıl başa çıktın?" diye sorarken boğazıma çoktan güçlü bir yumru oturmuştu bile. "Bir şehir senin için düşerken sen nasıl ayakta kaldın?"

Helene'nin parmakları benimkilerin etrafında kenetlendi. "Kaçtım." Sözleri o kadar keskin ve netti ki canımı acıttı. "Her şeyden, aşkımdan ve gururumdan kaçtım. İsminin başına Troyalı diye eklenmesinin ne kadar ağır olduğunu biliyorum."

Başımı salladığımda suratım Naia'nın sarı saçlarına sürtündü. "Troyalı Helene ve Troyalı Mara," dedim. "İki kadın, iki Troya Savaşı."

Naia yumuşak kahverengi gözlerinin içinde dolanan soru işaretleriyle kafasını kaldırıp bana baktı. "Burada tek başına ne yapıyorsun?"

"Kehanetleri arıyorum," dedim. "Anlaşılan o ki kehaneti bilmezsem fısıldayamıyormuşum."

Naia da uzanıp ikimizin elini sıkıca tuttu, beyaz teni gerilene kadar da sıkmaya devam etti. "Bırak sana yardımcı olalım," dedi kendinden emin bir ses tonuyla. Ona ve cılız kollarına baktım. O kadar kırılgan ve savunmasız görünüyordu ki içimi acıttı.

Kaşlarımı çattım. Bana benden başka kimsenin yardımcı olamayacağını çok iyi biliyordum. Kimseden benim için bir şey yapmasını isteyemezdim. Savaş hepimizi ensemizden yakalamış, bize kaçacak en ufak bir delik bile bırakmamıştı.

Bakışlarım hediyelerden ve adaklardan arındırılıp çıplak bırakılmış tapınağın sütunları arasında dolandı. Buraya ilk geldiğim gün hissettiğim etkilenmeyi düşününce sönük bir kopyasına bakar gibi hissettim kendimi. Savaş ilk önce burayı vurmuştu, halk onlar için değerli olan sevaplarını ilk önce buradan söküp almıştı. Hepimiz kendi günahlarımızla yıkanana kadar da eski haline dönmeyeceğini çok iyi biliyordum.

Helene ondan beklenmeyecek kadar yumuşak bir sesle, "Yardım edebiliriz," diyerek Naia'yı tekrarladı. "Bize izin ver yeter."

Ona baktım ve bakışlarındaki kendine güveni gördüm.

Bana bir şey söylemeden ayağa kalktı, Ephi'nin benim için tapınağa bıraktığı kadehi ve testiyi aldı.

Naia da ona ayak uydurarak arkama geçti, bir süredir kesmediğim için uzayan saçlarımı parmaklarıyla ayırdı. Saçlarımı örerken eskiden olduğu gibi bir şarkı mırıldandı, sesi çıplak tapınağın içinde ilahi bir dinginlikle gezindi.

Helene ustaca şarabı kadehe doldururken gözleri parlıyordu. Bunu birlikte defalarca yapmıştık, başka bir tanrının ayaklarının dibinde, kendimizi ona adamıştık.

Naia saçlarımı örmeyi bitirdiğinde soluma geçti, dizlerinin üzerine çöktü.

Helene de sağ tarafıma geçtikten sonra şarapla doldurduğu kadehten büyük bir yudum aldı. "Kandan kıyafetlerini kuşanıp da, içtiğinde suyundan kehanetin." Kadehi havaya doğru kaldırdı, başını saygıyla eğdi.

Kadehi Naia'ya uzattığında bu sefer Naia şaraptan bir yudum aldı. "Biliriz hepimiz aslında, ona ait bedeni."

Kadeh bana ulaştı, altın yüzeyinin parmaklarım arasında akışına odakladım. Şaraptan dolu dolu bir yudum aldıktan sonra her zamankinden daha güçlü, daha kendimden emin bir şekilde kadehi havaya kaldırdım. "Rae, Rae. Gel de gör beni, kutsal kadınını." Şarabın tadı ağzımda patlayarak dağıldı. "Al da götür beni, kutsal gelinini."

Kehanet gelip beni bulduğunda hazırlıksızdım. Bu kadar hızlı olmasını beklemediğimden ruhumun bedenimden çekilişi bende bir şok etkisi yarattı.

Kendimi mermer bir şehrin ortasında, devasa bir kütüphanenin içinde buldum. İçerideki heykellerden birine sırtım çarptı, gözlerimi acıyla yumdum.

İçerisi o kadar kalabalıktı ki güneşin çarpıp da aydınlattığı sütunların her birine dayanmış birileri vardı. Ellerindeki parşömenleri çeviriyor, birbirleriyle konuşuyorlardı.

Bir şeyden eminsem o da bu şehrin Troya olmadığıydı. Başka bir şehir ve o şehrin insanları olduğunu bilecek kadar Troya'da vakit geçirmiştim.

Kütüphaneden çıkıp yürüdüğümde neredeyse bir at arabasının altında kalıyordum. Arabacı yükünü sağa sola savura savura yoldan aşağı ilerlerken her iki yanımda, yol boyunca yükselen binalara baktım.

O binalardan birinden Karr yanında bir kadınla birlikte çıktı. Kadının suratında somurtkan bir ifade vardı. Bal rengi saçlarının arasına yerleştirilmiş altın tacı çekiştirdi, burnunu kırıştırarak Karr'a baktı. "Şu şey kafamı acıtıyor," derken sesi de en az surat ifadesi kadar can sıkıcıydı. "Kendim gibi hissetmiyorum." Kulaklarından sarkan küpelere dokundu ve sesli bir şekilde iç çekti.

Karr kadının başındaki taca bir bakış attı, ardından da sağ omzunu açıkta bırakan tuniğini süzdü. "Ama bize benziyorsun," dedi. "Böyle giyinmek zorundasın."

Kız tacı bir kez daha çekiştirdi, saçlarının arasından söküp almamak için kendisiyle savaş veriyormuş gibi duruyordu. "Rayen kibirli bir piçin teki," dedi öfkeyle. "Beni meclis üyelerinin önüne atıyor, kendisi keyif sürüyor."

Karr güldü. "Babasının oğlu," dedi. "Ve ayrıca, o bir tanrı kadın, seni buraya hizmetlerin için getirdiğini biliyorsun."

Kadın gözlerini devirdi. "Evet, biliyorum. Sürekli tekrarladığı için unutmam zor oluyor," dedikten sonra sırtını dikleştirdi. Sesini biraz kalınlaştırıp, "Ben Tanrı Rayen, Rae ve Mara'nın oğlu, evrenin hakimiyim," dedi.

Kadın sözlerini tamamladığında arkalarında beliren adamı gördüğüm, yüreğim ağzıma geldi. Onu daha görmeden enerjisindeki tanıdıklığı hissetmiş, kanımın ona doğru aktığını fark etmiştim.

Ahenkli bir sesle, "Hiçbir zaman evrenin hakimi olduğumu söylemedim," dedi. Tanıdık yeşil gözleri kadının suratında dolaştı. "Söylememe gerek olduğunu düşünmüyorum," diye eklerken gülümsedi.

Kadın iç çekti. "Rayen," diyerek onu selamladı. "Meclisine siktir olup gitmelerini söylemen mümkün mü? Canımı biraz daha sıkarlarsa," diye devam edecek oldu ama yanlarından geçen beyaz peploslu bir adamı görünce sustu. Adam akbabaya benzeyen başını eğerek onları selamladı.

Rayen'in babasına benzeyen suratından bir gülümseme geçti, tatlı rüzgar siyah saçlarını havalandırdı. "Sanırım bunu senin söylemen gerekecek gezgin," derken kadına göz kırptı. "Bana ağzına geleni saydırıp onların karşısında sus pus olmana bayılıyorum."

Kadın omuz silkti ama yine de Rayen'e gülümsedi. "Ephesus'un tatlı Tanrısı, siktir git," dedikten sonra yürümeye devam etti.

Rayen kadın uzaklaşmadan önce, "Akşam görüşürüz gezgin," dedi. Kadın yalnızca elini kaldırdı ve arkasını dönmeden yürümeye devam etti.

Karr kadının arkasından bakarken, "İnanmadığım Tanrılar," diye söylendi.

Rayen durdu, yavaşça Karr'a baktı. "İnanmadığın tanrılar mı?" diye sordu şaşkınlıkla, suratındaki bocalamayı görmek kalbimi bir kez daha sıkıştırdı.

Karr başını salladı. "Eski zamanlardan kalma bir alışkanlık," dedi. "Annen eskiden öyle söylerdi. İnanmadığı tanrılar onun en büyük düşmanıydı."

Rayen bir cevap vermek için ağzını açtı ama ben ne söylediğini göremedim. Kehanetin içinden çıktım ve yeniden Rae'nin heykelinin ayaklarının dibindeydim.

Kendime hakim olamayıp ağlamaya başladığımda Helene ve Naia kollarıyla beni sıkıca sardılar. "Oğlumu gördüm," dedim boğazımdan kopan bir çığlık eşliğinde. "Başka bir şehirdeydi."

İkisinin kolları arasında güvende olduğumu bilsem de bunun ne kadar devam edeceğini merak ettim. Bu insanlar beni sonsuza kadar koruyamazdı. Onlar bunu istese bile sonsuzluk onlara izin vermezdi.

☽☆☽

"Bir şeyler yemek zorundasın," dedi Rae tabağımda hiç dokunulmadan öylece duran kurutulmuş ete ve meyvelere bakarak.

Onun gönlü olsun diye salkımdan bir üzüm tanesi kopartıp ağzıma attım ama meyvenin etli yüzeyi ağzımda büyüdükçe büyüdü, zar zor yuttum.

Karr ağzımdaki lokmanın bitmesini beklemeden kadehimi alıp ağzıma dayadı, şaraptan bir yudum alana kadar da geri çekilmedi. "Rae haklı, biraz yemelisin."

Ona sarılmak istedim. Sadece bizim için yaptıkları için değil oğlumuz için yapacakları için de ona minnettardım. Kehaneti kendime saklamayı tercih etmiştim ama bu yine de uzanıp onun elini tutmama engel değildi.

Sarayın iç kısımlarındaydık. Rae'nin odasının da dahil olduğu uç kısımlar kapatılmıştı. Savaşın onuncu günündeydik ve Antios'un bugün yarattığı kıyımın ardından Rae hızla saraydaki herkese iç kısımlara taşınmalarını emretmişti. Sarayın geri kalanı terk edilirken hepimiz iç kısımlarda hayatımıza devam ediyorduk.

Ya da en azından devam etmeye çalışıyorduk.

Helene masanın öbür ucundan bana baktı ama bir şey söylemedi. O gün Naia ile bana sadece sarılmışlardı ama beni bu kadar kötü yapan şeyle ilgili daha fazlasını öğrenmek için üzerime gelmemişlerdi.

Şafak sökmek üzereydi ve savaş birazdan devam edecekti. Kahvaltı soframıza ise bir ölüm sessizliği hakimdi. Rae'nin sert çenesinin öfkeyle kasılmadığı bir an bile yoktu. "Mara," diye söze başlasa da devamını getiremeden sustu. Beni sarsmak istediğini, sorunun ne olduğunu öğrenmek istediğini biliyordum. Kolundaki altın bilekliklere baktığım her an zihnimi okuyamadığı için memnun oluyor, kendimi güvende hissediyordum.

Tabağı ileri ittim, sahte olduğunu hemen anlayabileceği bir gülümsemeyle ona baktım. "Doydum," dedim sadece ve ayağa kalktım.

Her gün aynıydı. Hepimiz en ihtişamlı kıyafetlerimizi giyiyor, Olymposlularla birlikte savaşı izleyeceğimiz yere gidiyorduk. Başımdaki taç bir an olsun çıkmıyor, Ephi her sabah bıkmadan saçlarımı örüyordu.

Rae diğerlerinin yemek yediğimiz odadan çıkmasını bekledikten sonra oturduğu yerden yavaşça kalktı, sıcak elleri bileklerime dolandı. Hiçbir şey söylemeden kaşımın üzerine bir öpücük kondururken derin bir nefes aldı. "Tatlı Mara'm," diye fısıldarken sesi hüzünden çatallaşmıştı. "Lütfen bana ne olduğunu söyle."

Onunla göz göze gelene kadar kafamı kaldırdım, kara gözlerinde hem kendimi hem de onu gördüm. "Bu savaşı kazanacağız," dedim. "Ve sonra yüzyıllarca herkesten uzakta yaşayacağız."

Rae gülümsedi, parmaklarının tersiyle suratımı okşadı. "Bunu yapacağız," derken sesi kendinden emin geliyordu. "Sadece biz olacağız, bir aile olacağız." Kolyeme dokunduğunda elini öptüm.

Karanlığından geri kalanlar bizi diğer tanrıların yanına taşırken suratımı omzuna gömdüm. Kokusunu içime çekerken onun için bu lanet şehri bile yakacağımın farkındaydım. O isterse tüm dünyayı sonsuz bir yangına verirdim.

Diğer tanrıların yanına ulaştığımızda her zamanki yerimize oturduk. Hermes başını eğerek beni selamladığında ona karşılık verdim. Bundan yalnızca on bir gün sonra savaş alanında birbirimize karşı ölümüne bir mücadeleye girmeyecekmişiz gibi bana gülümsedi.

Gözlerim Hector'u aradı. Bir an olsun askerlerin yanından ayrılmamaya yemin vermiş gibiydi. Günlerdir onu savaş alanı dışında görmemiştim. Kıyafetindeki kan ve kir de onun gerçekten yıkanmak için bile sarayına dönmediğini gösteriyordu.

Phoiniks Gece Savaşçıları'nın arasında dolaşırken bir yandan da Seus'la konuşuyordu. Ne söylediklerini tam olarak duyamadım çünkü şimdiden başlayan savaş çığlıkları tüm sesleri bastırıyordu.

Savaşta yeni bir gün başladı ve biz oturduğumuz yerden kayıp giden hayatları izledik. Rae'nin eli benimkini buldu, sıkıca kavradı. Tüm bunları görmek zorunda kaldığım için kendini suçladığını biliyordum. Ama buna gerek yoktu. O yapması gerekeni yapıyor, tanrısı olduğu şehri savunuyordu.

Antios'un mızrağı askerlerimize acımasızca saplanırken duruşumu dikleştirdim. Birkaç adım ötesinde savaşan Seus'a doğru ilerlediğini net bir şekilde görebiliyordum.

Mızrağını ileri doğru savururken hedefinin kim olduğunu anlayan bir Gece Savaşçısı önüne çıktı.

Antios bir an bile düşünmeden mızrağını askerin gırtlağına sapladığında kendime engel olamayarak ayağa kalktım.

Antios askerimi kendine çekti, dudağını onun kulağına dayadı. "Tanrıların sen geberip giderken nerede?" diye tısladı. "Troyalı Mara nerede? Siktiğimin fahişesi Rae'ye verirken sen aklına geliyor musun acaba?"

Mızrağını askerin gırtlağından çekerken genç savaşçı kanlar içinde yere yığıldı.

Rae de arkamda ayaklanmıştı. Herkes duymuştu. Antios'un söylediği sözleri tüm tanrılar duymuştu.

Duvarın kenarına doğru bir adım daha atarken öfkeden titriyordum.

Karr arkamdan, "Orospu çocuğu," diye söylendi.

Bakışlarımı bir an bile Antios'un üzerinden ayırmıyordum. Seus içlere doğru ilerleyip onun hedefinden sıyrılmıştı ama Antios benim hedefime girmişti.

Farah küçümseyici bir şekilde güldü. "Bence haklı," dedi zehir kadar sakin bir sesle. "Sonuç olarak Mara'nın kocası aşağıda onun için savaşırken her gece Rae'nin altında inlediğini hepimiz biliyoruz."

Arkamı dönüp ona baktım ama Rae benden önce davrandı. "Sesi kesmezsen Farah, sikerim seni!" diye bağırdı.

Farah'ın gözleri kısıldı. "Eğer Mara'dan sıra bana gelirse seve seve," dedi.

Öfkem çağlayarak bedenimden taştı, Farah'ı buldu. Benden önce dumanım onu kavradı, hırsla yere çarptı. Üzerine çıkıp oturdum, kızıl saçlarını ellerime dolayıp suratını benimkine yaklaştırdım. "Seni öldüreceğim," diye fısıldadım. "Senin sonun benim elimden olacak."

Hades beni Farah'ın üzerinden alırken ona engel olmadım. Gözlerinde gördüğüm korku bana yetmişti. Bu yalnızca bir uyarıydı, geleceğin habercisiydi.

Zeus kibirli bir tavırla oturduğu yerden, "Şunu yerden kaldırın," dediğinde Apollon ve Artemis Farah'ı ayağa kaldırdı.

Gözleri bana döndü, kaşları çatıldı. "Burada oturacak ve savaşacağın güne kadar hepimizin yaptığı gibi saygıyla savaşı izleyeceksin. Bizim için kanlarını dökenlere bunu borçlusun."

Hades tam arkamda duruyordu, Rae ise Karr'la birlikte Zeus ve benim arama girmişti. "O senden emir almayacak," dedi Rae. "Mara kimseden

emir almaz."

Zeus gülümsedi. "Benden alacak, onu ben yarattım."

Belki Zeus'un sözleri belki de Antios'unkiler. Ne yaptığımı düşünmeye fırsat bulmadan arkamı dönüp Hades'e baktım, onunla göz göze geldim. Başını eğip suratıma bakarken gücüm onu kavrayıp kenara itti.

Kimse daha ne yaptığımı anlamadan kendimi surlardan aşağı bırakmıştım bile.

"Mara!"

Rae'nin bağırışı geride kalırken son hızla aşağı süzüldüm, gölgem beni yakalayıp yere sağlam bir şekilde inmemi sağladı.

Savaş alanına indiğimde bütün sesler sustu, tüm çığlıklar daha korkunç bir şeye dönüştü. Başımda tacım ve gösterişli kıyafetimle askerlerin kanlarıyla sulanmış alanın tam ortasında duruyordum.

"Antios!" diye seslendiğimde çevremdeki askerler açıldı. "Senin için geldim."

Onu uzakta gördüm, kollarının arasında cansız bedeni sarkan askeri değersiz bir parça gibi yere atışını izledim.

Hemen yanımda sürücüsü henüz can vermiş iki atın çektiği bir araba duruyordu. Atlar neler olduğunu anlayamamış bir şekilde onları tutan ve arabaya bağlayan parçalardan kurtulmaya çalışırken arabaya bindim.

Sürücüsünü aşağı attıktan sonra deri dizginleri kavradım ve kendime çektim. Atlar öne doğru atılırken dizginleri bir elime dolayıp onlara yön verdim, diğer elimi ise boşluğa savurdum. Karr'ın mızraklarından biri parmaklarımın arasında belirip alev alırken bakışlarımı bir an olsun Antios'tan ayırmadım.

Savaşan tüm askerler durmuş, dizlerinin üzerine çökmüştü. Ben onların yanından geçerken bir tanrıça olduğumu söyleyen askerlere küçümseyerek baktım ama onlar alınlarını çoktan kuma yaslamıştı bile.

Bana eğilmeyen tek bir kişi vardı ve benim de hedefimdeki kişi oydu. Mızrağı attım, Antios'un yanından geçip arkasındaki kumluk alana saplandı.

Bu bir uyarı atışıydı, ikimiz de bunu biliyorduk.

Benim ona doğru geldiğimi görünce arabalardan kurtulmuş atlardan birine atladı ve dörtnala kaçmaya başladı.

Korkak.

Atları tuttuğum dizginleri bıraktım, onların beni götüreceği yöne güvenerek sağ kolumu kendime doğru çektim.

Yayın ahşap yüzeyini tüm tenimde hissettim, okun tüylü ucu çeneme değdi, beni kaşındırdı.

Bir atış daha, ok Antios'un omzuna saplandı. Atın üzerinde dengesini sağlamayarak düştüğünde dizginleri kendime doğru çektim, arabamı durdurdum.

Aşağı indim, okumda yeni bir yay belirirken hiç acele etmeden ona doğru ilerledim. Dumanım onu ayaklarından kavradı ve bana doğru çekti.

Antios onu yakalamamam için elinden gelen her şeyi yaparken bir an bile düşünmedim, dumanımı üzerine çullandırdım.

Etraftaki askerler alınlarını bir an bile yerden kaldırmadı, silah arkadaşlarının gücümün kollarında sürüklenişi hepsinin üzerine korku saldı.

Tepesinde dikildiğimde gözlerinde kendi gözlerimi gördüm. Nefret, kan ve keder. Bütün bu duygular ikimizden birbirimize doğru akarken okumu alnının tam ortasına hedefledim.

O anda Hades'in zihnimin içine seslendiğini duydum. "Mara, dur," dedi telaşla. "Eğer onu şu anda öldürürsen Zeus'a seni cezalandırma hakkı verirsin."

Dişlerimi sıktım. "Onu öldüreceğim," dedim.

"Sakın, savaş bizim için daha başlamadı. İnan bana o eğer gerçekten Zeus'un oğluysa sıramız gelmeden onu öldürdüğün için ona bir can borçlanırsın. Senden Rae'yi ister, bunu sakın yapma."

Yayı tutan ellerim titrediğinde Antios bocalamamdan faydalandı. Kınından çıkardığı hançeri bana doğru savurdu, ucu kolumda boydan boya derin bir kesik açtı.

Kanım ikimizin arasındaki kuma düşerken Rae'nin bedeni benimkinin önüne geçti, tek eliyle Antios'u boğazından kavrayarak yukarı kaldırdı. "Cesaretine hayranım," dedi akan kanım kadar akışkan bir sesle. "Biraz sonra ölecek bir adam olarak gittiğin yerde nasıl bir orospu çocuğu olduğunu anlatabilirsin."

Rae'nin bilekliklerinde çakan şimşekler tenini kapladı, damarlarına sızdı ve onları parlattı. Acı içinde suratını buruştursa da Antios'un gırtlağını sıkmaya devam etti.

İçten içe yanıyordu, Zeus'un anlaşmasının hatırlatıcısı kanına karışırken Rae çektiği onca acıya rağmen dimdik bir şekilde durmaya devam ediyordu.

Arkamda sert bir rüzgar esti, kanatların sesini duydum.

Apollon Rae'nin Antios'un gırtlağında duran elini tuttu. "Sakın," derken Rae'yi düşmanından ayırmaya çalıştı. "Bunu yapma, anlaşmayı ihlal

edemezsin."

Rae başını sağa doğru eğdi. "Onu öldüreceğim," dedi. "Mara'ya kimsenin zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Apollon'un kanatları açıldı, tüm gücüyle aralarına girip Rae'yi Antios'tan ayırdı. Antios'u ileri itti, onun toparlanmasına izin bile vermedi. "Siktir git buradan."

Antios kumların içinde düşe kalka bizden kaçmaya çalışırken Rae bana döndü, eliyle kolumu kavrasa da bir an sonra dizlerinin üzerine çöktü. Zeus'un şimşekleri suratına ulaşmıştı bile.

Apollon onu iki eliyle kaldırırken, "Korkma," dedi bana. "Birazdan geçecek ama savaş alanından çıkmamız lazım."

En büyük düşmanıma baktım. Bedenim titredi. Sevdiğim adam onun kollarındaydı. "Sakın ona dokunma," dedikten sonra Rae'yi onun kollarının arasından aldım.

Titreyen bedeninin üzerine kapandım, kanım ona doğru akarken bunu umursamadım bile. Kesik derindi ama öldürmezdi. Şu anda benim için önemli olan tek şey acı içinde damarlarında şimşekler çakan Rae'ydi.

Ben Apollon'a engel olamadan bana arkadan sarıldı, kanatları Rae ve benim etrafıma dolandı. Ondan ve o lanet olası kanatlarından kurtulmaya çalıştım ama tutuşu bunu imkansız kılıyordu.

Bu yüzden Rae'ye sıkıca sarıldım, kafasını göğsüme dayarken onu herkesten ve her şeyden korumak istiyordum.

Yeniden tanrıların arasına ulaştığımızda Apollon bizi indirdi. Hala kanayan kolumu sıkıca tuttu, elini kesiğin üzerinde gezdirdi. Kesik iyileştiğinde bizden uzaklaştı, kanatlarını kapatıp merdivenlere yöneldi.

☽✩☽

"Buradayım," diye fısıldadım Rae gözlerini açarken. Etrafımızda yanan mumlar titreşti, nefesi suratıma çarptı. Alnına düşen saçları geriye iterken dudaklarımı onunkilere bastırdım, buz gibi nefesini içime çektim. "İyisin, ben de iyiyim."

Rae'nin kaşları çatıldı. "Arsız ölümlü," derken sesindeki öfkeyi sezdim. "Bu yaptığın en aptalca şeydi."

Alnımı onunkine yasladım. "Biliyorum," dedim. "Özür dilerim."

Rae iç çekti ama başka bir şey söylemedi.

Anlaşmayı ihlal eden her tanrı kendi başlarına geleceklere bizzat şahit olmuşlardı artık. Bu yüzden hiçbirinin bir daha ne benimle ne de bir başkasıyla kavga etmeyeceğine emindim.

İlk birkaç saatin sonrasında şimşekler Rae'nin bedenini terk etmişti ama titremesinin geçmesi için gecenin çökmesi gerekmişti.

Şimdi sarayın iç kısmında yeni yerleştiğimiz odamızda uzanırken başından bir an bile ayrılmak ona ihanet gibi geliyordu.

Doğrulmaya çalıştığında ona yardımcı oldum, sırtını yastıklara dayadı. Yeniden konuşması için birkaç saniye beklemesi gerekti. "Apollon," dedikten sonra dudaklarını birbirine bastırıp sustu.

Ne demek istediğini biliyordum. Gelip bizi savaş alanından almış ve diğer tanrıların arasına bırakmıştı. Ondan sonra ise çekip gitmişti, öylece, şehrimize askerler yığan o değilmiş gibi ortalıktan kaybolmuştu.

Rae beni yatağa yanındaki boşluğa çektiğinde ona engel olmadım, bacaklarımı gövdesine dolayıp suratımı boynuna yasladım. "Ondan ve diğer tanrılardan uzak durmanı istiyorum Mara," dedi bir elini yavaşça kalçama koyarken. "Ama özellikle ondan."

"Biliyorum," derken hala nemli saçlarını sevdim.

Rae derin bir nefes alırken uzanmaya devam etti. Ne kadar yorgun hissettiğini görebiliyordum. Benim için anlaşmayı ihlal ettiğini ve bu yüzden cezalandırıldığını biliyordum.

Lanet olsun.

Kapı yavaşça çalındı, Naia dışarıdan "Mara," diye seslendi.

Beni dışarı çağırdığını anladığımda Rae'ye döndüm, başını sallayarak bana gitmemi işaret etti.

Yataktan aşağı inmeden önce onu bir kez daha öptüm. "Belki döndüğümde yeteri kadar yorulmamış bir taraflarını bulurum," dedim aramızdaki ciddi havayı dağıtmaya çalışarak.

Rae gözlerini devirdi ama yine de gülümsedi. "Biraz uyumama izin ver arsız kadın," dedikten sonra gözlerini yumdu.

Dışarı çıktığımda Naia suratında neler olduğunu anlayamadığım bir ifadeyle beni bekliyordu. Yalnızca elimi tuttu ve beni odadan yeterince uzaklaştığımıza kanaat getirene kadar bırakmadı.

En sonunda taş merdivenlerin önüne geldiğimizde durdu. "Seninle görüşmek istiyor," dedi sıkıntılı bir sesle.

"Kim?"

Hermes merdivenlerin altındaki boşluktan çıkarak, "Ben," diye cevap verdi. Dönüp Naia'ya baktı. "Bana güvendiğin için teşekkürler."

Naia başını sallayıp merdivenlerden yukarı çıkarken ona baktım, ardından yeniden Hermes'e döndüm. "Buraya nasıl girdin?"

Gülümsedi, kıvırcık saçları koridorları aydınlatan meşalelerin alevinde parladı. "Benim istersem giremeyeceğim bir yer yok Mara," dedi. "Özellikle seninle konuşmak isterken bana engel olabilecek hiçbir koruma yok."

Dumanımı ona göz dağı verircesine serbest bıraktım, bu onu gülümsetti. "Seni dinliyorum," dedim.

Hermes yavaşça, hiç acele etmeden beni süzdü. "Bugünkü cesaretine ve öfkene hayran kaldım," dedi. "Bu savaş hiçbir zaman benim savaşım olmadı ama bugün uğruna savaşacak bir şeyler olduğunu anladım."

Kaşlarımı çattım. "Daha açık ol."

Hermes pes eder gibi kollarını iki yana açtı. "Zeus ve diğer Olymposlular olmadan oluşacak yeni düzenin bir parçası olacağım. Rae ve sen uğruna savaşacağım asıl ilahlarsınız."

"Ben bir ilah değilim."

Gülüşü derinleşirken gamzeleri de derinleşti. "İlahtan da öte bir şeysin ve ben onu anlayacak kadar çok yaşadım." Başını sallayarak kendi düşüncesini onayladı. "Bana yardımın karşılığında sana sadakatimi ve tüm gücümü sunuyorum."

Omuzlarımı dikleştirdim, dumanımı onun etrafına iyice sardım. "İstediğin karşılığı söyle."

Hermes sanki söyleyeceklerini duvarların bile duymasından çekinir gibi bana doğru bir adım attı. "Bir oğlum var," dedi fısıldayarak. "Onu Athina'ya sakladım. Onu alıp Demeter ve Persephone'ye vermeni istiyorum."

"Neden ben?"

Hermes'in suratı ciddileşti, alnında bir damar yavaşça attı. "Çünkü diğer tanrılara oğlumun varlığından bahsetmeyeceğine emin olduğum tek kişi sensin."

Haklıydı. Ne olursa olsun hiçbir Olymposluya bilgi vermeyeceğimi ben de biliyordum. "Peki," dedim. "Savaştan sonra oğlunu Demeter ve Persephone'ye götüreceğim."

Hermes başını iki yana salladı. "Hayır, Mara," derken sesi kısık ve ciddiydi. "Bunu hemen yarın yapmana ihtiyacım var."

Herkese merhaba arsız ölümlülerim benim! Öncelikle sizleri kocaman kaosumla kucaklamak istiyorum dfshdpfjsdfsdlşf.

Hemen tat kaçıran sınırı belirteyim, sonra sohbete devam. 250 beğeni ve 500 yorum sınırımız devam ediyor. Haydi göreyim sizi ordu!

Haftaya bayraaaaaaaaaam. Ve biz muhtemelen yeni bölümde 250 bin olmuş olacağız. 2500 kelime smutla kutlamayı planlıyorum skdsjşdsdns. Bayramda eğer perşembe ve cuma da birleşirse bayram haftası iki bölüm atmayı planlıyorummmm.

Sizleri çok seviyorum, çok linçlemeyin beni.

-Kaos.

Bölüm 38, İçimde Alevler Yakıyorsun

Bölüm 38, İçimde Alevler Yakıyorsun

Karr odanın içinde dönüp dururken son yarım saattir yaptığı gibi ağzını açıyor ama sonrasında kararını değiştirip dudaklarını düz bir çizgi halini alana kadar birbirine bastırıyordu.

Söylemediği sözler boğazında birikirken bana baktı, tekrar bir şey söyleyecek gibi oldu ama yeniden vazgeçti. Nestor'un ona uzattığı kadehi aldı ve başına dikti.

Rae kendi kadehini masaya bırakırken gözleri yorgunlukla yarı yarıya kapalıydı. "Hermes'e güvenip güvenemeyeceğimizi kestiremiyorum," dedi en sonunda. Hala Zeus'un şimşekleri damarlarında gezinir gibi suratını buruşturdu. "O bir Olymposlu, neden bizim tarafımızda yer alsın?" diye sorarken bakışları benimle buluştu. "Seni tehlikeye atmak istemiyorum."

Ona gülümsedim ya da çalıştım desem daha doğru olur. Suratımda sanki ağırlıklar asılıymış gibi gülümsemem aşağı doğru çekiliyordu.

Tara yanımda oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. "Mara gidecekse ben de ona eşlik edeceğim," dedi. "Sonuçta Hermes tek başına gitmesini şart koşmadı."

Karr en sonunda odanın içinde dönüp durmaktan vazgeçti, kollarını gövdesinde birleştirdi. "Hayır," dedi Tara'ya öfkeyle. "Sen hiçbir yere gitmiyorsun."

Tara Karr'ın cesaretine tek kaşını kaldırarak karşılık verdi. "Sana fikrini sorduğumu hatırlamıyorum Savaş Tanrısı." Sözleri o kadar keskindi ki benim bile canım yandı. Ama Karr sabit bir şekilde durmaya ve Tara'ya bakmaya devam etti. "Hiçbir zaman da sormayacağım."

Karr'ın kızıl gözleri alevlendi. "Bu oyunu oynamayı ne zaman bırakacaksın?"

Aralarındaki gerilim Olympos'tan yukarı tırmanır gibi artarken Rae'ye baktım ama o başını iki yana sallayarak bana bu konuşmanın dışında kalmamı işaret etti.

Tara huysuz bir tavırla omuzlarını silkti. "Oynadığım bir oyun yok."

Karr kollarını iki yana açtı. "Beş asırdır oynadığın bir oyun var ve bunu sen de çok iyi biliyorsun Tara," derken sesi sıvı alevlerden oluşma gibiydi. "Dur artık."

Tara ayağa kalktı, üzerindeki kısa tuniği hiç acele etmeden düzeltti. "Ben duralı asırlar oldu." Masanın etrafında dolaştı, Karr'ın karşısında geldiğinde başını geriye atıp ona baktı. Elini uzatıp Karr'ın suratına dokunduğunda savaş tanrısı suratını onun avcına yasladı. "Neden Naia'ya gitmiyorsun?" dediğinde sesi dokunuşun aksine zehir gibiydi. "Ben seni hiçbir zaman sevmeyeceğim, anla artık bunu."

Karr olduğu yerde titrerken Tara ondan uzaklaştı.

Tara'yla bakışlarımız birleşti, gerçekler dudaklarımdan kayıp gitmek için çırpınsa da sustum. Bir gün Karr'a her şeyi anlatacaktım. Ölümün Tara'dan aldığını geri vermeyi bulduğum gün tüm gerçekleri ona söyleyecektim.

Karr Tara sanki ona oklarından birini saplamış gibi sarsıldı, hiçbir şey söylemeden odadan çıktı.

Rae memnuniyetsiz bir tavırla başını iki yana salladı. "Bu kadar acımasız olma," dedi kız kardeşine. "Onun bir tanrı olması parçalanmayacağı anlamına gelmiyor."

Tara öfkeyle biraz önce kalktığı yere yeniden oturdu. "Kimse senin gibi sevdiği kadını beş asır beklemek zorunda değil," dedi. Buz gibi bakışları birkaç saniye benim üzerimde oyalandı. "Her hikayenin sonu sizinki gibi bitmek zorunda değil."

Nestor yüzüklerinden birini hafifçe elinde tuttuğu kadehe vurup dikkatimizi kendi üzerine çekti. "Onların da hikayesi bitmiş değil." Zarifçe ayağa kalktı, odanın açık perdelerinin ardından gözüken geceye baktı. "Savaş zamanlarında hikayeler yeniden yazılır, hak edenler ise destana dönüşür."

Rae parmaklarını çenesinde gezdirdi. "Hermes'in yeteneklerini küçümseyemeyiz. Bizim için çalabileceklerinin sınırı yok," dedikten sonra, "O gücünü en iyi saklamayı beceren tanrılardan biri," diye ekledi.

"O zaman gidiyoruz?" diye sordum cevabı onaylamaya çalışarak.

Rae başını hafifçe sallayarak onayladı ama suratında hala temkinli bir ifade vardı. "İkinizi tek başınıza bırakmak hoşuma gitmiyor," dedi.

Tara erkek kardeşinin yanına gitti, ondan görmeye alışkın olmadığım sıcak bir tavırla elini onun omzuna koydu. "Şehrini yalnız bırakamazsın," dedi. "Ben Mara'yı koruyacağım, o da beni koruyacak."

Rae onun omzundaki elini tutup öptü. "Teşekkür ederim," dedi yavaşça.

Kuruyan dudaklarımı dilimle nemlendirdim. "Hermes çocuğu aldıktan sonra nereye götürmem gerektiğini söylemedi."

Nestor, "Persephone çayırlarına," dedi. "O çayırlar tanrıçanın Hades'e kaçtığı yer, Demeter'in diyarına açılıyor."

Kaşlarım elimde olmadan çatıldı. "Hades onu kaçırmamış mıydı?"

Nestor bilmiş bir şekilde gülümsedi, mavi gözlerinde haylaz parıltılar gezindi. "Tanrılarla ilgili anlatılan her şeye inanma Mara." Yüzüklü parmakları çenesini sıvazladı, gülümsemesi daha da derinleşti. "Persephone o cadaloz annesinden kendisi kaçtı, kendini yeraltı şehrine attı ve Hades onu geri gönderemesin diye o meşhur narı yedi."

Rae de onu onaylayarak başını salladı. "Hades'in ne kadar öfkelendiğini tahmin bile edemezsin. Bir fırtına gibi tapınağıma daldı ve geleceklerini söylememi istedi."

Persephone'yle yaptığımız anlaşma aklıma geldi. Belirsiz bir gelecekte ona yardım etmemi istemiş, bana yemin verdirmişti. "Geleceklerinde ne gördün?"

Rae cevap vermeden önce duraksadı, Nestor'a baktı. Nestor sadakatinden şüphelendiğini anlarmış gibi gözlerini devirdi. "Şu hayatta en az sevdiğim tanrıça Demeter," diye itiraf etti. "Artıdan taşaklarımı seviyorum, Hades'in onları söküp köpeklerine yem edeceğini de çok iyi biliyorum."

Rae cevabını tarttıktan sonra en sonunda, "Çok sonra," diye yanıt verdi bana. "Ayrı düşecekler ama birbirlerini yine bulacaklar."

"Hades bunu biliyor mu?"

"Elbette," dedi Rae. "Geciktirmek için elinden geleni yapıyor ama o gün mutlaka gelecek."

Merakla devam etmesini bekleyerek, "Ne zaman?" diye sordum.

Rae başını iki yana salladı. "Yeraltı dünyasının kralı düşmüş kral olduğunda," dedi ve sonra hiç vakit kaybetmeden, "Bu bizim meselemiz değil Mara," diye ekledi. "Bu tamamen başka bir hikaye, bizden ve savaştan çok sonra gerçekleşecek."

Daha fazla üstelemedim. Yeniden ana konumuza dönerek, "Çocuğu aldıktan sonra Persephone çayırlarına nasıl ulaşacağız?" diye sordum.

Tara rahat bir tavırla arkasına yaslandı. "Zeus güçlerimizi sınırladığı için uzun bir at yolculuğu bizi bekliyor," dedi. "Geri döndüğümüzde muhtemelen tanrıların savaşı başlamak üzere olacak."

Cevabı içime bir külçe gibi oturdu. Rae savaşacaktı. Sevdiğim herkes savaşa dahil olacaktı.

Rae sanki hala düşüncelerimde gezinirmiş gibi ayağa kalktı, sandalyemin arkasından bana yaslandı. Dudaklarını yumuşakça boynuma dokundurdu. "Korkma," dedi. "Daha önce de bu savaşı verdik."

Başımı kaldırıp ona baktım. Siyah dalgalı saçları alnından aşağı dökülmüş, beyaz suratını mühürlemişti. Kara gözlerinde hala acının izleri vardı ama o yine de dudaklarını bir gülümsemeyle kıvırmayı becermişti.

Dudaklarımı çenesine bastırdığımda Nestor homurdandı. "Bir de bana Libidos derler," dedi.

Elimde olmadan güldüm. Rae gülüşümü uzun parmaklarıyla sevdi. "Bu gülüşü görmeyi özlemişim," dedi.

İçim özlemle sıkıştı. Antios'un ve Farah'ın sözlerinin aksine, savaş başladığından beri sevişmemiştik. İnsanlar ölüyordu ve bizim son düşüncemiz askerlerimiz kanlarını bizim için akıtırken birbirimizin içinde kaybolmaktı.

Ama yine de.

Ama yine de onu özlemiştim.

Rae'nin bakışları karardı, aklımdan geçenleri güçleri sınırlandırılmış olsa da bildiğini biliyordum.

Nestor bir kez daha homurdandı, midesi bulanırmış gibi bir ses çıkarttı. "Ya burada hemen sevişip beni de mutlu edin ya da gözümün önünden çekip gidin," dedi.

Rae benden uzaklaştı ama az önce kalktığı yere oturmak yerine arkamda durmaya devam etti.

Kapı yavaşça tıklatıldı, Ephi çekinerek içeri girdi.

Rae onu bir gülümsemeyle içeri buyur etti. "Gel lütfen yoldaş Ephi," derken sesi sıcacıktı.

Ephi kafasını eğmeden önce bakışlarını kaçırdı. "Efendim," derken sesi en az mum alevleri kadar titrekti. "Meadros sizinle görüşme talep ediyor."

Bedenim gerildi. Rae'den önce ben, "Hayır," diyerek yanıtladım onu. "Ona onunla görüşmeyi reddettiğimizi söyle." Sesim fazla sert çıktığı için pişmanlık duyarak, "Lütfen," diye ekledim.

Rae beni onayladığını belli edercesine elini omuzlarıma koydu.

Ephi başını kaldırdı, rahibe kıyafetlerinin içinde çok genç duruyordu. Olduğundan da daha gençti. "Savaşla ilgili ve önemli olduğunu söyledi, siz onunla görüşene kadar da gitmeyi reddediyor."

Rae başını eğip bana baktı, onayımı beklediği belliydi. "Peki," dedim yenik düşerek. "Onunla görüşelim."

Ephi bir kez daha başını eğip odadan çıkarken Nestor Rae'ye döndü. "Bazen odadaki ilah hanginiz karar veremiyorum," dedi. "Tebrikler kızım, bir tanrıyı dize getirmişsin."

Rae üzerimden uzanıp şarap kadehimi aldı, kendi dudaklarına götürdü. Büyük bir yudum almadan önce, "Ben onun tanrısıyım," diye cevap verdi Nestor'a. "Ama o benim her şeyim."

☽☆☽

Rae'nin kabul salonu sarayın iç kısımlarında olmayıp da kapatılmayan tek bölümdü. Gecenin karanlığında salon mumlar ve meşalelerle aydınlatılıyordu.

Bir yerlerden hafif bir tütsü kokusu geliyordu. Tatlı koku çoktan ciğerlerime inmiş, bana tuhaf bir rahatlama sunmuştu. Bu defne yaprağı değildi, daha yumuşak daha sevecen bir kokuydu.

Rae oturduğu kırmızı tahttan elini uzattı, parmakları benimkilere kenetlendi. Onunkinin hemen yanına yerleştirilmiş, aynı yükseklikteki bir tahtta da ben oturuyordum. Buraya ilk geldiğim günü hatırladım, sanki asırlar öncesi gibiydi. Yine aynı tahtta oturmuş, yoğun bakışlarını benimkilere kenetlemişti.

Ephi ve Dora hemen önümüzde dizlerinin üzerine oturmuş bir şekilde bekliyordu.

Tara ve Nestor ise kabul odasının bir köşesinde, sırtlarını sütunlara dayayarak duruyordu.

Karr ortalarda görünmüyordu. Belki de Tara'nın istediğini yapmış, kendini Naia'nın kollarına bırakmıştı.

Kapı açıldı, iki nöbetçi Meadros içeri girerken kapıları onun için açık tuttu.

Meadros aksayan adımlarla salonun mozaikli zemininde yürürken dişlerimi sıktım. Bitik durumdaydı. Savaş sanki onunla birlikte saraya sızmış, kan kokusu dehlizlere dolmuştu.

Mavi gözleri hala parlıyordu ama o gözlerde savaş görmüş bir adamın yorgunluğu gizliydi.

Doğrudan bana baktı, dudakları yorgun bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Mara," derken sesi temkinliydi.

Kandan ve kirden koyulaşmış sarı saçlarını, çamur ve başkalarına ait vücut sıvılarıyla kirlenmiş savaş kıyafetini inceledim. "Meadros," diye cevap verdim.

Rae'yi süzerken suratı kasıldı. "Tanrılar," diye mırıldandı. "Yanında başka bir adam olduğunu görmek bana hala tuhaf hissettiriyor."

Rae rahat oturuşunu bozmadı ama gölgesi dizginlenen tüm gücüne rağmen etrafını kapladı. "Umarım bize boşanma haberini vermeye vermişsindir," derken dişleri sıkılı, suratı ise sertti.

Meadros güldü, bu tehlikeye yapılmış bir çağrıydı. "Hiç gelemeyecek bir haberi beklemek bir tanrı için zor olmalı."

Tara odanın öbür köşesinden, "Geri bas," diye seslendi. "Saygısızlığın bedelini sana ödetmeden önce kapat çeneni."

Rae'nin elini sıktım, yeniden Meadros'a döndüm. "Neden bizimle görüşmek istedin?" Sesimi olabildiğinde yumuşak tutmaya gayret ettim. Yıllarını beni severek geçiren birine karşı kötü olmak bana fazlasıyla acımasız geliyordu.

Meadros Rae'yle göz temasını bozarak tekrar bana döndü. "Gece Akhaların kampına sızdık," dedi sanki çok sıradan bir şey yapmış gibi. Bu aksayan ayağını ve kan içindeki tenini açıklamaya yeterdi. "Antios'un çadırına ulaşmayı başardık."

Rae kaşlarını çattı. "Gece vakti savaş durur," dedi. "Bu bir ihlal."

Meadros sakince, "Savaşmak için değil bilgi toplamak için gittik," diye cevap verdi. "İyi ki de gitmişiz. Antios'u başka bir askerle konuşurken duyduk. İsmi Potros, güneydeki ada şehirlerinden birinin veliaht prensi."

"Evet," diyerek onu devam etmesi için zorladım. "Ne olmuş o ikisine?"

Meadros Rae'ye bakarak, "Yara aldığında, darbe bir tanrıdan gelmediği sürece ne oluyor?" diye sordu.

Rae'nin kara kaşları çatıldı. "İyileşiyorum," dedi. "Yalnızca bir tanrının darbesi iyileşmemi yavaşlatabilir."

Meadros durumu değerlendirir gibi bir süre sessiz kaldı. "Tahminen ne kadar sürede iyileşiyorsun?"

Rae sırtını dikleştirdi, elini elimden çekip tahtının kenarlarına koydu. "Ne oldu ölümlü, beni yaralama planları mı kuruyorsun? Eğer öyleyse sana bol şans, saniyeler içinde iyileşirim ve gırtlağını keserim."

Meadros'un omuzları düştü. "Ama Mara saniyeler içinde iyileşmedi," dedi. Cevabı kabul odasına huzursuz bir havanın hakim olmasına neden oldu. "Gördüm, kanı savaş alanına akıyordu. Saniyeler içinde de iyileşmedi."

Dudaklarımı birbirine bastırdı. "Ben bir tanrı değilim de ondan," diye yanıtladım onu.

Meadros başını salladı. "Buna onlar da emin olmuş oldu." Tara ve Nestor bize doğru yürürken Meadros'un gözleri bu sefer onların üzerinde dolaştı. "Antios Potros'a bunu söyledi. Kanının bir ölümlü gibi aktığını, bir ölümlü gibi öldürülebileceğini anlatıyordu."

Dehşet içinde nefes almaya çalıştım ama Ephi kemeri yine çok fazla sıkmıştı. Ağzımı çaresizce açtım ama sanki odadaki tüm hava çekilip alınmış gibiydi.

Rae ayağa fırladı. "Açık konuş," diye emretti ona.

Meadros bir adım geri çekildi. "Zaten açık konuşuyorum." Kelimeler hançerin keskin kısımları gibi dudaklarından döküldü. "Antios ne yaptıysa Mara'yı sınamak için özellikle yaptı. Onun bir tanrı gibi hemen iyileşip iyileşmeyeceğini görmek için yaptı, ona öldürmek için değil onu yaralamak için saldırdı. Şimdi tüm Akhalar onun bir ölümlü gibi kanadığını, bir ölümlü gibi öldürülebileceğini biliyor."

Tara öfkeyle, "Apollon," diye tısladı. "Antios'a bu aklı veren o olmalı, sonuçta onun askeri."

Apollon'un yarama dokunup onu iyileştirmesi ve sonradan ortadan kaybolması aklıma geldi. Belki de soluğu hemen Antios'un yanında almıştı. Birlikte benim ne kadar öldürülebilir olduğumu tartışmışlardı.

Oda üzerime gelmeye başlarken ayağa kalktım, öne doğru bir adım attım ama ayağımı yere sağlam basamadım.

Meadros bana doğru hareketlense de Rae ondan hızlı davrandı, beni kendine yaslarken her şeye karşı korumaya hazırlanır gibi omuzlarını dikleştirdi, çenesi kasıldı. "Başka ne söylediler?"

Meadros Rae'nin belimdeki sıcak eline bakarak, "Seni devirmeden önce Mara'yı halletmeyi planlıyorlar," dedi. "Onun senin en büyük silahın olduğunu konuştuklarını duydum. Onu öldürürlerse senin de öleceğine eminler." Bakışları sertleşti. "Antios Potros'tan bunu tüm askerlere yaymasını istedi."

Rae'nin belimde duran eli canımı yakacak kadar sıkılaştı. "Potros'u bana getirebilir misin?"

Meadros gülümsedi, çatlayan dudakları gerildi. "Bunu isteyeceğini tahmin etmiştim."

Nöbetçiler kapıyı bir kez daha açtı. Hestios ve tanımadığım başka bir askerler beraberlerinde bir şeyi sürükleyerek getirdi.

Getirdikleri şeyi önümüze, ayaklarımızın dibine attıklarında onun bir şey değil bir insan olduğunu anladım. Dora ayağa kalkıp Ephi'yi de beraberinde

geri çekti.

Kanlar içindeki adamın Potros olduğunu anlamam için kimsenin beni onaylamasına ihtiyacım yoktu.

Potros onu yere bıraktıklarında inledi, ağzından akan kanlar mozaiğin temiz yüzünü kirletti.

Rae'nin tutuşundan kurtuldum, öne doğru eğilerek ona baktım. Onu tanımıyordum ama tanısam bile bu haliyle kimsenin onu tanıyamayacağına emindim. Suratı kesiklerle ve morluklarla doluydu. Aldığı her hırıltılı nefeste ağzından kanlar sızıyor, yerde bir göl oluşturuyordu.

Rae dizlerinin üzerine çöktü, Potros'un suratını tutup kendine çevirdi. Potros acıyla inlerken Rae'nin suratında yırtıcı bir ifade vardı. "Demek Mara'yı oyuna getirdiniz," derken onun ağzını zorla açtı, dilini tutup çekti. "Bu zehirli dilini kopartmamam için bana bir neden ver ölümlü adam."

Tara Rae'nin tepesinde dikilip onu geri çekti. "Sınırı geçme," diyerek onu uyardı Rae'nin bileğini işaret ederek.

Rae Potros'un dilini bıraktı ama yine de ondan uzaklaşmadı. Bir süre daha adamı inceledikten sonra doğruldu, tahtına geri döndü. "Kaldırın onu."

Hestios ve diğer asker Potros'u kaldırdı, Rae'nin önüne götürdü. Hestios dizine vurduğunda Rae'nin önünde dizlerinin üzerine çökmek zorunda kaldı.

Bu Rae'nin kehanet tanrısı yüzüydü. Acımasızdı ve hiçbir ölümlünün karşılaşmak istemeyeceği kadar karanlıktı.

Gözlerim Potros'un yere dökülen kanındaydı. Meadros boğazını temizlediğinde kendime geldim, ben de Rae'ninkinin yanındaki tahtıma döndüm.

Sanki bir tahta değil de kemikten yapılma bir lahde oturmuşum gibi hissediyordum. Belimdeki sıkı kemeri tuttum, biraz olsun gevşemesi için uğraşsam da başarısız oldum.

Rae'nin karanlığı titreşti. "Konuş," dedi ölümsüz sesiyle. "Kimlere anlattın?"

Potros bir cevap vermedi, patlamış kaşından akan kanlara rağmen gözlerini yine de Rae'ninkilere dikti.

Meadros belinden hançerini çıkarttı, Potros'un başını kavrayıp geri yatırırken hançeri de gırtlağına dayadı.

Rae bir kez daha, "Konuş," diye tekrar etti. "Üçüncü kez söylemeyeceğim."

Potros'la göz göze geldim, bakışlarımı ondan kaçırmaya çalıştım ama bunu yapamadım. Korkaklık etmeyecektim, beni öldürmek isteyen bu adamla yüzleşmek zorundaydım.

En sonunda hırıltılı bir sesle, "Hiç kimseye," dedi. "Ama Antios anlatacaktır."

Rae gözlerini kibirle kıstı. "Size bu aklı kim verdi?"

Potros'un başı öne düşer gibi oldu ama Meadros ona engel oldu. "Kimse. Her şeyi Antios planladı."

Rae tahtından bir kez daha indi, sakince Potros'un önüne gelip durdu. "Yalan söyleme ölümlü adam," dedi. "Sakın bana yalan söyleme."

Meadros hançeri daha sıkı kavrarken Potros nefes alamadı ama bir cevap vermedi.

Rae bir an bile düşünmeden, "Öldürün onu," dediğinde Meadros hazırlandı.

Patros, "Yalvarırım," dedi. "Her şeyi anlatacağım. Yalvarırım beni öldürmeyin."

Rae bunu beklermiş gibi gülümsedi. "Dinliyorum."

Potros'un gözyaşları akmaya başladı. "Babası, ona bu aklı babası verdi." Suratı acıyla buruştu. "Zeus söyledi, o Zeus ona ne söylediyse onu yapar. Yıllardır Antios'u ziyaret ediyor."

Öfkeden tüm bedenim titrese de yine de ayağa kalkmayı başardım. "Zeus'un ondan haberi olmadığını sanıyordum," dedim.

Potros'un gözleri büyüdü, bocaladı. "Haberi yok," diyerek yalan söyledi.

Elimi Meadros'a uzattım. "Bana hançeri ver."

Meadros beni ikiletmeden hançeri uzattı. Metalin ağırlığını elimde bir süre tarttıktan sonra kavradım, Potros'un bacağına sapladım.

Acıyla haykırdığında onu saçlarından tutup suratını benimkine yaklaştırdım. "Bana her şeyi anlat." Hançeri bastırdım. "En başından."

Titredi, daha fazla yalan yoktu. "Bana anlattığına göre Zeus onu uzun zamandır ziyaret ediyormuş. Annesi Assoslu bir fahişe ve babasının kim olduğunu hiç saklamamış. Buraya onu Zeus çağırdı." Öksürükleri sözünü kesti, gözleri kan çanağına döndü. "Zeus seni öldürmesini söylemiş."

Bu kadarı yeterdi.

Onu bırakıp geri çekildim. Olympos'a davetsiz ziyaretimin sonuçlarının olacağını zaten tahmin etmiştim.

Ondan uzaklaştım, tahtıma geri döndüm.

Ben oturduğumda Meadros meraklı bakışlarını üzerime dikti. "Ona ne yapalım?"

Potros'un suratına bakıp gülümsedim. "Dilini kesin ve bir sandığa koyun." Sırtımı dikleştirdim. "Umarım Antios ve sevgili babası hediyemi beğenir."

☽☆☽

Güneş doğmak üzereydi. Doğuda gök çoktan aydınlanmaya başlamış, Athina'ya yapacağımız yolculuğa bizi çağırır gibi parlamaya başlamıştı.

Üzerimde yol için beni rahat ettirecek bir tunik vardı. Ephi'ye o lanet kemerlerinden birini belime takmaması için dik dik baktığımdan kız korkuyla geri çekilmişti. Saçlarımı bile örmeye vakit bulamadan neredeyse odadan kaçıp gitmişti. Belki de suratıma baktığında aklına Potros'un kesik dili ve dili kesilirken çıkarttığı korkunç şeyler geliyordu, kim bilir.

Rae kapıyı açıp içeri girdiğinde saçlarımı beceriksizce örmeye çalışıyordum. Bu halim dudaklarının keyifle kıvrılmasına yol açtı. "Tüm Olympos senden korkuyor ama sen saçlarını örerken savaş veriyorsun."

Tam olduğunu düşündüğüm anda deri kayış elimden kaçtı.

İç çekerek hiçbir şeye benzemeyen örgüyü bozdum. "Eskiden saçlarımı Naia örerdi," diye itiraf ettim. "Sonra da Ephi ördü."

Rae yatağa oturdu, bacağına hafifçe vurdu. "Gel arsız ölümlü," dediğinde lafını ikiletmedim.

Dizinin üzerine oturduğumda uzun parmakları saçlarıma dolandı. Daha önce Ölümün tapınağındayken de saçlarımı örmüştü.

O gün yaşananların anısı gözlerimin önünde canlandığında gerildim.

Rae'nin saçlarımdaki parmakları durdu. "Sorun ne Mara?"

Kafamı çevirip ona baktım. Gözlerimiz birleştiğinde sırtımı göğsüne yasladım. "Keşke yola hemen çıkmak zorunda olmasaydım."

Rae ellerini saçlarımdan ayırıp belime doladı, dudakları boynumu bulup bir süre orada oyalandı. "Buraya ilk geldiğinde en zorlandığım kısım seninle göz göze gelmekti."

Kaşlarımı çattım. Parmakları uzanıp kaşlarımın arasına dokundu, elmacık kemiklerimi sevdi. "Fazla mı düşmancaydı?"

Gülümsedi, derin bir nefes aldı. "Hayır aksine fazla davetkardı," diye fısıldadı. "Seni o kadar çok özlemiştim ki aklımı kaçırmak üzereydim. Bana her baktığında, her dokunduğunda patlayacak gibi oluyordum."

Bileğinin iç kısmını öptüm. "Neden kendimi sana sunduğumda beni hemen getirmedin?" diye sordum.

Dudaklarını diliyle ıslattı, ardından alt dudağının yavaşça dişlerinin arasına aldı. Bu görüntü nefes almamı zorlaştırsa da yine de kendime nasıl nefes alındığını hatırlattım. "Seni o zaman öldürürdü Mara," derken Zeus'u kastettiğini çok iyi biliyordum. "Kehanetlerim doğru anın o zaman olmadığını fısıldadı ve ben de onları dinledim."

Elimde olmadan güldüm. "Ve sonra kehanetlerini çaldım."

Alnını benimkine dayarken o da gülüyordu. "Cesaretine hayranım," dedi, ılık nefesi dudaklarıma çarptı. "İçimde alevler yakıyorsun."

Çok ama çok yavaşça öpüşmeye başladık. İlk başta yalnızca dudaklarımız birbirine sürtüyor, nefeslerimiz karışıyordu. Ama sonra Rae'nin elleri kalçalarıma indiğinde öpüşmemiz de şiddetli, dillerimiz birbirine değdiğinde aynı anda inledik.

Rae benden yavaşça ayrıldı, elini göğüs kafesime yerleştirdi. Ama ben onun benden ayrılmasını istemiyordum. "Hayır," dedim kucağında dönüp bacaklarımı beline dolarken. "Hala vaktim var."

Tuniğini sıyırmaya çalıştığımda bileğimi tuttu, suratında haylaz bir gülümseme vardı. "Senin tadını yavaş yavaş çıkartmayı sevdiğimi biliyorsun."

Kucağında yavaşça kalkıp kendi tuniğim baldırlarıma çektim, yeniden üzerine yerleştiğimde gülümseme sırası bendeydi. Kendimi ona bastırdığımda dudaklarını ısırdı. "Hile yapıyorsun," dedi sahte bir ayıplamayla. "Beni baştan çıkartmaya çalışma arsız kadın."

Çenesini tutup onu öptüm ve daha fazla konuşmasına engel oldum. Gülüşü dudaklarından benim dudaklarıma karışırken beklentiyle kendimi ona daha fazla bastırdım. "Çalışmama gerek yok."

Rae nazikçe beni kucağından kaldırıp yatağa yatırdı. Üstüme gelmesini ve bir an önce birleşmemizi bekledim ama o bunun yerine arkama uzandı.

Göğsünü sırtıma dayarken bir kolunu alttan geçirip belime doladı. Diğer eliyle önce bir mememi sonra öbürünü yavaşça sıktı, elbisenin üzerinden uçlarıyla oynadı.

Eli yavaşça aşağı indi, bacaklarımı araladı. "Mara," diye fısıldadı tenime doğru. "Seni o kadar çok istiyorum ki aklımı kaçırabilirim."

Üstteki bacağımı kavrayıp hafifçe havaya kaldırırken kendini araya soktu. "Seviş benimle," dedim daha fazla dayanamayarak.

"Sen nasıl istersen."

Rae bacağımı hafifçe kırıp ileri doğru itti, dizimi yatağa dayadı. Yavaşça doğrulduktan sonra arkamdan gelen hışırtılardan tuniğini çıkarttığını

anladım, çıplak bedeni bir kez daha bana dayandı.

Onun sertliğini hissettiğimde beklentiyle başımı arkaya yatırdım. Rae fazla vakit kaybetmeden aramızdaki boşluğu her bir parçasıyla tamamlarken inlememe engel olamadım.

Boynumu yavaşça kavradı, gözlerimizi birleştirdi. "Seninle sevişirken gözlerimin içine bakmanı istiyorum Mara," dediğinde belim ona doğru kıvrıldı.

Yanıyor gibi hissediyordum. Tüm bedenim eriyor, sanki ona doğru akıyordu. Rae'nin de aynı şekilde hissettiğine emindim çünkü kalçalarının hareketi hızlandıkça ve sertleştikçe gözleri kararıyor, ağzından ilkel sesler çıkıyordu.

Zevk içimde dalga dalga yükselen bir sancıya dönüşürken tırnaklarımı boynumda tuttuğu elime geçirdim. Karşılığında eğilip kulak mememi ağzına aldı, dişlerini hafifçe tenime geçirdi.

Belimdeki eli uzanıp birleştiğimiz yeri okşamaya başladığında daha fazla dayanamayıp haykırdım. Hissettiğim zevkle kendimden geçerken tüm bedenim titriyordu.

Rae son bir kez kendini içime gömdü, dişleri omzumu sıyırdı. Şiddetle inip kalkan göğsü sırtıma yapışık bir şekilde bir süre öyle bekledik.

En sonunda bacağımı ve çıplak belimi öptü, beni yattığım yerden doğrulttuktan sonra tuniğimi düzeltti.

Eğilip kendi tuniğini giyerken onun çıplak bedenini seyrettim. Rae gözlerini kıstı. "Bakışların konusunda ne demiştim?" dedikten sonra son bir kez sertçe dudaklarını benimkilere bastırdı.

Beni yeniden kucağına çekip saçlarımı örmeye başladığında nefesim hala tam olarak düzene girmemişti. Rae deri kayışla saçlarımı tutturdu. "Bir dahaki sefere," derken dudakları bir yemin verir gibi boynumda dolaştı. "Bağladığım şey saçların olmayacak."

☽✩☽

Atlar sanki biraz sonra çıkacakları zorlu yolculuğun farkındalarmış gibi huzursuzdu. Tara kendi siyah atını benim koyu kahverengi atımın yanına getirdi.

Rae'nin suratı yeni doğmuş güneşin altında huzursuz görünse de bir şey söylemedi. Sadece alnını benimkine bastırdı, "Sonsuzluk kadar," dedikten sonra geri çekildi.

Atın üzerine çıkmama yardım ettikten sonra son bir kez atımın iki yanından aşağı sallandırılmış eşyalarımın tam olup olmadığını kontrol etti.

Tara her şeyin tamam olduğunu anlayarak kendi atının üzerine tırmanmaya hazırlanmıştı ki Karr'ın gergin bedeni ahırların önünde belirdi.

"Tara!" Seslenişi daha çok bir kükremeye benziyordu.

Rae bir sorun olup olmadığını anlamak için Karr'ı izlerken elinin bacağıma koydu. Her an beni geri indirip saraya götürmek için tetikte bekliyordu.

Tara atından bir adım uzaklaşıp meraklı bakışlarla Karr'a baktı. "Bir sorun mu var, ne oldu?"

Karr tam karşısına geldiğinde suratını sıkıca kavradı, dudaklarını onunkilere sertçe bastırdı. Bir kalp atışı kadar süre sonunda geri çekildi. "Sadece seni istiyorum," dedi geri adım atarken. Sonra bana baktı, bir adım daha geriledi. "Birbirinize sahip çıkın."

Rae'nin ya da benim bir şey dememize fırsat tanımadan geldiği gibi hızla ahırlardan çıktı.

Tara biraz önce hiçbir şey olmamış gibi atına tırmandı ama yerleşirken bedeninin titrediğini gördüm.

Herkese selam arsız ölümlü ordusu! Çünkü bence bir orduya yakın bir şeysiniz. Ben bölüm sonu notunu yazarken 261 bin kişi olduk! Orduya yeni gelen arsız ölümlüleri sıkıca kucaklıyorum. Hepinizi sonsuzluk kadar seviyorum.

Can sıkıcı yazar notu, beğeni sınırı 200 yorum sınırı ise 500, can sıkıcı yazar notu sonlandı skdsjş.

Aranızda hala Lethe okumayan var mı??? Bkm'de deli bir indirimde. Haydi size spoi, Hermes'in oğlu Lethe sayfalarında gizli :) İkinci ciltte de Mara ve Rae de görünecek ben daha ne yapayım skdsşdi.

Bölüm sonu Karr ve Tara severlerin çığlık attığını duydum sdklsşd. Ben de çığlık attım. İmdat! Tara bir kendine gel ya adam ölüyor senin için hala Naia'ya git, yolarım seni.

Hepinizi sonsuzluk kadar seviyorum. Şimdiden bayramınızı kutlarım. Allah'ım nolur bana tanrıları yazıyorum diye kızma. Amin.

Yorumlarda görüşmek üzere arsızlar, bölüm sınırlar geçilirse kendi gününde kendi saatinde dfdjğfdnf Kanal D Aşkı Memnu fragmanı gibi oldu.

-Kaos.

Bölüm 39, Anneleri Olmayan Çocuklar

Bölüm 39, Anneleri Olmayan Çocuklar

Sessizlik katlanılamazdı. Atların nallarından çıkan seslere o kadar odaklanmıştım ki başım ağrımaya başlamıştı. Hava bunaltıcıydı ve nemliydi. Saçlarım çoktan örgülerimden kurtulmuş, yılan gibi kıvrılarak enseme yapışmıştı. Sanki yaz bahara kenara çekilmesini söylemiş, sahneye vaktinden önce çıkmaya karar vermişti.

Atım yorulduğunu belli edercesine burnundan hırıltılı bir ses çıkarttığında dizginleri çektim. "Biraz dinlenmeye ne dersin?"

Tara'nın beni ilk başta duymadığını düşündüm çünkü ilerlemeye devam etti. Ama birkaç boy daha gittikten sonra o da atını durdurdu, hayvanın başını bana doğru yönlendirerek döndü. "Şimdi durursak limana anca sabah varabiliriz," derken sesi öğle güneşi kadar yakıcıydı.

Çatlayan dudaklarımı nemlendirmek için yalayarak, "Yola gece devam edebiliriz," dedim. "Ya da Rae'nin gücünü kopyalarım ve bizi doğrudan Athina'ya götürürüm."

Tara suratını buruşturdu. "İnan bana gece olduğunda bu ormanlarda yolculuk etmek istemezsin," derken sesi kulağa sıkıntılı geliyordu. Acaba kaç gece gergin yayıyla bu ormanlarda vakit geçirmişti? Atının sağ tarafına hafifçe vurdu, hayvan onu taşımaktan bitap düşmüş gibi bana doğru yorgun adımlar attı. "Ve geçitlerin hepsinde askerler varken Rae'nin güçlerini kopyalaman almamamız gereken bir risk. Biz sıradan kadınlarız, bunu unutma," dediğinde bunu belki de yola çıktığımızdan beri bininci kez tekrarlamış oldu.

Troya limanı düşman askerlerinden dolayı kapalı olduğu için en yakın şehirlerden birinin limanını kullanarak Athina'ya geçecektik ama bu şehir bize iki günden biraz daha yakındı. Dün yalnızca birkaç saatliğine dinlenmiştik. Güneş doğduğundan beri hareket halindeydik ve itiraf etmem gerekir ki artık kıçım at üstünde oturmaktan sızlamaya başlamıştı.

Keşke oturduğum Rae'nin kucağı olsaydı, en azından alacağım zevk bu acıya değerdi.

Daha fazla dayanamayarak attan aşağı indiğimde Tara da gönülsüzce atından ayrıldı. Devrilmiş bir ağacın dibine oturduk, yanımızda getirdiğimiz peynir ve meyveleri birbirimizle konuşmadan hızla yemeye koyulduk.

Lanet olasıca oldukça can sıkıcı bir yol arkadaşıydı. Eğer onun yerinde Karr olsaydı en azından beni sinirlendirip güldürebilir, kafamı dağıtacak o ilginç hikayelerinden birini anlatabilirdi.

Burnumun üzeri ve tüm suratım uzun saatler boyunca güneşte kalmaktan ötürü yanmaya başlamıştı. Parmaklarımı tenimde gezdirirken suratımı buruşturdum, kesinlikle berbat bir kızarıklık beni bekliyor olmalıydı.

Tara yemeğini bitirip arkasına yaslandı. "Fena yanmışsın," dedi bilmiş bir şekilde. Sanki söylemese farkına varmayacaktım.

İçimi çekerek mataramdan avcuma biraz su döküp suratımı yıkadım. Şu an en çok istediğim şey hamamda, serin sularda olmaktı. Bir de Rae'nin bana eşlik etmesi. Elbette.

Siktiğimin Hermes'i.

Avcumdaki suyun bir kısmını dudaklarıma götürdüm, çatlayan dudaklarımı nemlendirdim. Kesinlikle Rae'ye özgü o tuhaf yolculuk yöntemini tercih ederdim.

Tara rahat bir tavırla beni süzerek, "Şehre gittiğimizde sana merhem alırız," dedi.

"Gerek yok," diyerek kestirip attım. "Kendi kendine geçer."

Ve kısa sohbetimiz böylelikle sonlanmış oldu. İnanmadığım Tanrılar, gerçekten yolculukta bana eşlik edecek kişinin illa Tara mı olması gerekirdi? Soğuk suratıyla birkaç adım ötemde oturmuş, halinden memnun olmadığını belli eden gözleriyle beni süzüyordu. Belli ki o da bu yolculuğa benimle çıktığı için mutlu değildi.

Keyfi bilir. Sonuçta bana eşlik etmek için kıçını yırtan kendisiydi.

Biraz dinlenmeye çalışarak arkama yaslandı, bacaklarımı öne atarak ağrıyan yerlerini ellerimle ovaladım. Tara her hareketimi büyük bir dikkatle izleyerek, "O ölümlüden boşanman lazım," diye mırıldandı.

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Neden böyle söyledin şimdi?"

Parmaklarını yayının üzerinde dolaştırdı, ince teli hafifçe çekerek gerilimini kontrol etti. "Rae bu durumdan mutsuz," dedi sanki çoktan sıradan bir sohbetin ortasındaymışız gibi. "Onun mutsuz olmasını istemiyorum."

"İlk başta kardeşinin ölmesi pahasına bizimle savaşı reddetmiştin." Sesim istediğimden daha suçlayıcı çıkmıştı ama gerçek böyleydi. Tara bize

gönülsüzce katılmıştı. Şimdi en önemli savaşçılarımızdan biri olması bu gerçeği değiştirmezdi.

Tara'nın Rae'ninkilere benzeyen kara gözleri ışıldadı. "O zamandan beri işler değişti Mara," dedi ölümcül bir sesle. "Hepimiz ölümle burun burunayız artık. Kardeşim ölecekse bile mutlu ölmesini istiyorum."

Rae'nin ölmesi, sonsuza kadar gitmesi... Bu düşünce tüm bedenimde zehir gibi dolaştı, nefesimi kesti. Güçlükle yutkundum. Bana bunu hatırlattığı için Tara'dan nefret ettim. "Mutlu bir şekilde ölmeyi hak eden başkaları da var."

Tara anlamıştı. Kimi kastettiğimi çok iyi biliyordu. Bedeni gerildi, parmakları sanki öpücüğün izini aramak istermiş gibi suratına yaklaşsa da hemen indirdi. "Bu benim elimde olan bir şey değil," derken sesi kızgın gibiydi.

"Ölüme gittiğimde bana seni gösterdi," dedim sonunda itiraf etmenin rahatlığını hissederek. "Karr'a olan aşkından onun için vazgeçtiğini biliyorum."

Kaşları öfkeyle çatıldı, ayağa fırladı. "Buna hakkın yoktu!" Bağırışı kemiklerime kadar işledi.

Ben de ayağa kalktım, dumanım ben daha onu çağırmadan ellerime ve ayaklarıma dolanmaya başlamıştı bile. "Bana bunu gösteren Ölümdü," dedim sesimi elimden geldiğinde sakin tutmaya çalışarak. "Bunu ondan ben istemedim." Tara bana inanmadığını belli ederek burun kıvırdı. Sinirle ona baktım. "İşim gücüm yoktu da Ölüme gidip bana Tara'nın korkusunu göster dediğimi mi düşünüyorsun?"

Tara sırtını ayaklarının ucunda duran yay gibi gerdi. "Konu sen olduğunda Mara, hiçbir şeyin garantisi yok."

Uzun zamandır bana bu kadar düşmanca davranmamıştı. En azından birbirimize olan nefretimizi bir şekilde bastırmayı başardığımızı düşünmüştüm ama anlaşılan savaşın kişisel sorunlardan daha önemli olduğunu düşünen tek kişi bendim. "Beni ne ile suçluyorsun?" Öfkeden tüm ağzımın kuruduğunu hissettim. Omzum karıncalandığında, benim yıldızlarımın orada parladığına hiç şüphem yoktu.

Tara'nın gözleri bir atmaca gibi kısıldı, dudakları geri çekilirken dişleri göründü. "İkinizi de öldürtecekmişsin gibi bir his var içimde," dediğinde dudaklarından tehlikeli bir hırıltı koptu. İşte şimdi tam olarak tekinsiz gecelerde avlanan bir tanrıçaya benziyordu.

Öfkeyle ona doğru bir adım attım ama arkamda gelen çatırtıyı duyunca durdum. Tara da aynı sesi duymuş olmalı ki eğilip yere bıraktığı yayını aldı. Yayı gerdiğinde tüylü bir ok belirdi.

Kendimi Tara'nın önüne attığımda şaşkınlıkla bana baktı. Bileğindeki bilezikleri işaret ederek, "İzin ver seni koruyayım," dedim.

Tara'nın bana karşı çıkacağını, benim korumama ihtiyacı olmadığını söyleyeceğini düşündüm ama öyle olmadı. Yayı gergin bir şekilde bize doğru yaklaşmakta olan hedefe doğrultulmuşken arkamda kaldı.

Bir çatırtı daha. Dumanım parmaklarımın ucuna inerken boynumdaki kolye ısındı. Zaman durmuş ve bükülmüş gibi hissediyordum. Biraz dikkat edersem sanki havada oynaşan tehlikenin sesini duyabilecek, tadını alabilecektim.

Beyaz bir iplik ormanın derinliklerinden sekerek bize doğru geldi. Her yuvarlanışında biraz daha açılıyor, yaprakların arasına dolanıyordu. Bir yılan gibi kıvandı ve kıvrandı.

Ayaklarımın dibine geldiğinde durdu.

Dallar hışırdayarak açılırken nefesimi tuttum.

Bu ormandan her şey çıkabilirdi. Bir Griffin veya bir Hidra. O korkunç yaratıklardan biri belirebilir ve bizi orada hemen öldürebilirdi.

Bu ormandan çıkmasını en son beklediğim şey ise üç güzel kadındı. Üçünün de saçları gümüş renkli iplikler gibi omuzlarından aşağı dökülüyordu. Üstlerindeki en az saçları kadar gümüş ince tunikler dışında tamamen çıplaklardı.

Tara kolumu tuttu, beni kendine doğru çekti. "Moiralar," diye fısıldadı kulağıma.

Kader tanrıçaları.

İnanmadığım tanrılar!

Üçünün de rengi birbirinden farklı gözleri bize döndü. Menekşenin güzel bir tonunda gözleri parlayan kadın, "Merhaba Mara," diye beni selamladı. "Ben Atrapos," dedi.

İsmini duyduğum anda yerdeki ipten bir adım uzaklaşmak zorunda kaldım. O tanrıların bıçağıydı, yaşam ipliklerimizi kesmekle ve bizi Hades'in ülkesine göndermekle sorumlu tanrıçaydı.

Atrapos'a verdiğim tepkiyi gören moiaralardan biri kıkırdadı, sarı gözleri benimkilere dikildi. "Ah, sen yeniden doğduğunda ipliğini eğirmeye başladığım anı hatırlıyorum," dediğinde onun Klatho olduğunu anladım.

Yaşam ipliklerimizi ruhumuz üflendiği anda eğirmekle görevli olan tanrıça oydu.

Ve geriye son bir tane kalmıştı. Lacivert gözlü Lakhesis. Hayatımızı ölçen ve kız kardeşine kader ipliğimizi kesmesini bildiren tanrıça.

Ayaklarımın dibindeki ipliğe baktım. Antrapos bakışımı takip ederken gülümsedi. "Korkma," dese de sesi benden kork der gibiydi. "İpliğin kesilmeye henüz hazır değil."

Henüz.

Ayaklarımın dibinde duran ipliğime bakarken tek kaşımı kaldırdım. "Peki neden ipliğimi ormanda gezdiriyorsunuz?" diye sorarken sesimdeki gerginliği gizlemek için büyük bir çaba gösterdim. "Canı sıkıldı da dolaşmaya mı çıkarttınız?"

Klatho boğulur gibi bir ses çıkartarak güldü ama diğer ikisinin bakışları sabitti. Lakhesis elini havaya kaldırdığında iplik onun sessiz emri karşısında yeniden yuvarlandı, ellerinin arasında belirdiğinde tekrar düzgün bir yumak şeklini almıştı. "Seni sınıyorum," dedi boğuk bir sesle. "Ruhun Kerberos'un midesine mi inmeli yoksa savaşçıların yanında mı dinlenmeli karar veremiyorum."

Omuz silktim. "Eh, henüz ölmeye niyetim olmadığına göre."

Antrapos buz gibi ifadesini koruyarak, "Emin misin?" diye sordu. Sanki her an bir bıçak çıkartacak ve kaderimin düğümünü kesecek gibi duruyordu.

Tara arkamda kıpırdandı. "Evinizden oldukça uzaktasınız," derken tüm varlığıyla avcı tanrıçaya bürünmüştü. "Buraya kadar Mara'ya ipliğini göstermek için gelmediğinizi varsayıyorum."

Klatho başını bilmiş bilmiş salladı, saçlarının bir gümüş tutamı suratına döküldü. "Tara," derken sesi diğer kardeşlerinin aksine neşeliydi. "Zekana her zaman hayran olduğumu biliyorsun."

Tara'nın dudaklarından tiksinir gibi bir ses çıktı. "Sadede gel."

Klatho alınmış gibi elini göğsüne koydu ama hemen sonra omuz silkerek yeniden gülümsedi. "Aslında her ne kadar istemesek de size yardım etmek için geldik," dedi. "Aradığınız çocuk Athina'da ama böyle elinizi kolunuzu sallayarak bulabileceğiniz bir yerde değil." Gözleri kısıldı, sanki bir sır verecekmiş gibi bize doğru bir adım yaklaştı. "Şehrin en tepesinde yalnız bir lahit yatıyor, çocuk onun içinde."

Siktir.

"Size neden güvenelim?" diye çıkıştım. "Ve sizden yardım da istemedik."

Lakhesis kaşlarını çattı. "Zaten sizin yardım istediğinizi söyleyen olmadı," derken sesi beni uyarırcasına çıkmıştı. "Kız kardeşime karşı saygısızlık yapma."

Tara yayını yavaşça yere indirdi. "Size teşekkür mü etmeliyiz?"

Antrapos, "Gereksiz," dedikten sonra bize arkasını döndü. Kız kardeşleri de onunla birlikte yürümeye başladı. Diğer ikisi ormanın derinliklerine girerken Antrapos son bir kez durup bana baktı. Elinde tuttuğu kader yumağımı yavaşça sevdi, gülümsedikten sonra o da kız kardeşlerinin peşinden ormana girdiğinde diğer elinde parlayan bir tüy olduğunu gördüm.

☽☆☽

Kusmamak için derin bir nefes aldım ama midemin bulantısını yine de bastıramadım. Tekne o kadar fena sallanıyordu ki her bir dalga sanki onun ahşap yüzeyine değil de doğrudan benim mideme iniyor gibiydi.

Tara sırtını büyük yük sandıklardan birine yaslamıştı. Pelerini başına doğru çekilmiş, tüm suratını gizlemişti. Belki de çoktan uykuya dalmış, yolculuğumuzu bu şekilde geçirmeye karar vermişti.

Durduğum köşeden uzaklaşıp kendimi onun yanına bıraktım. Biraz daha oradan sarkıp denize bakmaya devam edersem ya kusacak ya da bayılacaktım.

Tara kafasını kaldırmadan, "Berbat görünüyorsun," diye mırıldandı.

Dizlerimi kendime doğru çekerek alnımı dayadım. "Daha iyi hissettiğim günlerim olmuştu."

Atlarımız bizden biraz ötede birbirine bağlanmış bir şekilde önlerindeki samanları yemekle meşgullerdi. Tara'nın keseler dolusu altın ödediği denizci adamlar yanımızdan gelip geçerken bize baksalar da hiçbiri bize bir şey söylemeye cesaret edemiyordu.

Belki de bizim sıradan kadınlar olmadığımızı anlamışlardı. Ya da Tara'nın keseleri uzatırken gösterdiği hançeri onlara geride durmalarını sessiz bir şekilde emretmişti.

Tuz ve yosun kokusu ciğerlerime dolarken ağzımı açtım, çaresizce biraz temiz hava için çırpındım.

Tara uzanıp elimi tuttuğunda şaşırarak ona baktım. Pelerininin başlığını uzanıp açtı. Daha birkaç saat öncesinde benden ne kadar nefret ettiğini haykıran suratı şimdi yumuşamıştı. "Daha önceki konuşmamız hoşuma gitmedi," dediğinde her şeyin suratımdan bu kadar kolay okunabiliyor olması beni kızdırdı.

Çenemi dizlerime dayadım. "Benden neden nefret ettiğini anlayabiliyorum," dedim. "Ben olsam da ben de erkek kardeşimin ölmesine sebep olmuş bir kadından nefret ederdim."

Tara bir cevap vermek yerine dudaklarını birbirine bastırdı ve beni izledi. Denizcilerden birinin yanımızdan geçip gitmesini bekledikten sonra, "Benim yüzümden ölecekti," diye itiraf etti. "Sen de gördün, Artemis'i öldürdüğünde o da ölecekti, kaderleri bu şekilde bağlanmıştı ama ben buna izin veremezdim."

Onu cesaretlendirmeye çalışarak, "Çünkü ona aşıksın," dedi.

Tara'nın gözleri ufka doğru kaydı. "Aşıktım. Şu an kalbimin ona ait kısmında bir boşluk var." Burnundan derin bir nefes çekti, ağzını açıp hiç acele etmeden nefesini yavaş yavaş dışarı verdi. Sakinleşmeye çalıştığını anlamıştım. "Onun Naia'yı sevmesini gerçekten çok istiyorum. Karr bunu hak ediyor."

Ona inanamayarak baktım. "Rae'nin benden başka biriyle olma düşüncesi beni çıldırıyor," derken sesim heyecandan çatal çataldı. "Geçmişteki benle bile olması bazen beni mahvediyor."

Tara tek kaşını havaya kaldırdı. "O sendin Mara," dedi sakince.

Elimle alnımı ovuşturdum. "Biliyorum, sadece," dedikten sonra sustum, lafımın devamını getirebilmek için dudaklarımı ıslattım. "Ben o zamanları hatırlamıyorum. Bazen beni sadece geçmişte olduğum kişi için mi seviyor diye düşünmeden edemiyorum."

Tara ondan beklenemeyecek bir anlayışla elimi sıktı. "Seni ne kadar sevdiğini anlaması için yine senin için ölmesine izin verme yeter," dedi. "Gerisi bir şekilde çözüme kavuşur, Gordion Düğümü değil ya sonuçta."

Ona karşı dürüst olmaya karar vererek, "Ona bir gün anlatacağım," dedim. "Karr'ın bunu bilmesi lazım."

Tara başını salladı, siyah saçları suratının iki yanından aşağı doğru döküldü. "Bir gün," dedi beni tekrar ederek. Bir anda burnunu çekti, gözlerini kırpıştırdı. "Şu halimize bak," derken sesinde bir tiksinti parladı. "Burada durmuş erkekler hakkında konuşuyoruz. Birazdan birbirimizin saçlarını örmeye başlamadan önce dursak iyi olacak."

Bu düşünce beni güldürdü, elini elimden çekip kucağına koymasına engel olmadım. Bu bile bir adım sayılırdı. Tara'nın tanrıların elinden çıkma taşlarla örülü kalbinin kapıları nihayet bana aralanmıştı.

Oturduğu yerden kayarak uzandı, bana sırtını döndü. Ben de ona sırtımı dönerek nemli ahşabın üzerine yattım. Kolyemi avcumun içine aldım.

"Rae?"

Saçma bir düşünceydi belki ama sanki bir şekilde beni duyabilecekmiş gibi hissetmiştim.

Kolyem ısındı, Rae'nin tatlı sesi, *"Mara,"* diyerek yanıt verdi. *"Neredesiniz?"*

"Lanet denizin ortasında," diye homurdandıktan sonra hemen, *"Seni özledim,"* diye ekledim.

Zihnimin içindeki sesi sevecen bir okşamaya benziyordu. *"Ben de seni tatlı Mara, şimdi biraz dinlen,"* dedikten sonra hayali parmakları saçlarıma dolanıyormuş gibi hissettim. *"Ve hemen bana dön. Sonsuzluk kadar."*

☽✩☽

Kaliteli şaraplarla çeşit çeşit kumaşları gemiden limana indiren denizcilerin yanından yeniden atlarımıza binip ayrıldık. Liman deniz, tuz ve sidik kokuyordu. Öğürmemek için güçlükte kafamı şehre doğru çevirdim.

Tara şehrin en tepesinde yükselen tapınağa bakarak iç çekti. "Şehrin etrafından dolaşmamız lazım." Sesi sıkıntılıydı ve ben onun neden böyle hissettiğini çok iyi anlayabiliyordum.

Şehrin koruyucu tanrısı benim zamanımda Athena olduğuna göre bu zamanda ise Farah olmalıydı. Şu anda bizim şehrimizde, Troya topraklarında olsa da şehirde bizim geldiğimizi söyleyecek adamlarının olduğuna hiçbir şüphem yoktu.

Bu yüzden şehre girmek yerine tepelerine ulaşmak için şehrin etrafından dolaşmak en makul olan yoldu.

Limanda şehrin kapılarına giden kalabalığın arasından sıyrılarak tepelere doğru tırmanışa geçtik. Birkaç adam fahişe olup olmadığımızı anlamak ister gibi bizi süzünce onlara ölümcül olduğunu umduğum bakışlarımdan birini yolladım.

Tara benden birkaç boy önde giderken bir yandan da meraklı gözlerle etrafı inceliyordu. "Moiraların bahsettiği tepe sence hangisi?"

Parmaklarım içgüdüsel olarak boynumdaki kolyeye kapandı. Gözlerimi kapatıp boynumdan tüm bedenimi dolaşmaya hazır bir şekilde atan güce odaklandım.

Çocuğu aramak sonu gelmez bir karanlığın içine dalmak gibiydi. Lahdin içinde, sonsuz bir karanlıkta o lahde gömülecek cesetlerden biri olmayı bekler gibiydi. Üşüdüm ve korktum. Kendimi bir anda hiç olmadığım kadar yalnız hissettim. Bağırsam beni birileri duyar mıydı?

"Mara."

Tara'nın bana seslendiğini duyduğumda gözlerimi açtım. Dumanım bedenimden ayrılmış, Athina'nın tepelerine doğru giden bir yol boyunca sürünerek bizden uzaklaşmıştı.

Bunu nasıl yaptığımı bilmiyordum ama çocuğu bulmayı bir şekilde başarmıştım.

İkimiz de sözsüz bir anlaşmayla atlarımızı dumanımın bize gösterdiği yol boyunca sürdük. Atlarımızın ayaklarının altındaki taşlar yuvarlanıyor, otlar eziliyordu.

Tepeye ulaştığımızda gerçekten de oradan tek bir lahdin olduğunu gördüm. "Neden biri buraya bir lahit yapar ki?" diye sordum merakla.

Tara temkinli bir tavırla mermer yapıyı süzdü, sanki bir tahmini var gibiydi ama yine de yalnızca, "Bilmiyorum," demekle yetindi. Başka bir şey söylemeden atını oraya doğru yönlendirirken içimde bir şeylerin yolunda gitmediğini fısıldayan bir ses yükseldi.

Lahdin önüne geldiğimizde durduk, atlarımızdan indik. Rae'nin Troya'dan ayrılmadan önce belime taktığı hançeri yokladıktan sonra lahde yaklaştım.

Tara ile birlikte kapağın kenarlarından tuttuk ve yana doğru kaydırdık. Rutubet ve küf kokusu tam o anda suratımıza vurdu. Kapağı biraz daha ittik, şimdi içini tam anlamıyla görebiliyorduk.

Buranın sıradan bir mezar olmadığını anlamam fazla uzun sürmedi. Dibe doğru, yerin derinliklerine inen basamakları gördüm.

Kendimi lahdin içine doğru çekerken Tara da beni takip etti. "Bu bana yanlış hissettiriyor," dedi ilk basamağın tepesinde dikildiğimizde.

Uzanıp hançeri elime aldım. "Bana da."

Onun önüne geçip karanlığa ve bilinmezliğe doğru bir adım attım. Kolyem ısındı, etrafı sönmeye yüz tutmuş bir alev gibi aydınlatmaya başladı.

Attığımız her adım önce boşlukta yankılanıyor sonra da boşluk tarafından yutuluyordu.

Basamakların sonu ise yok gibiydi. İndikçe iniyorduk ama bir yere varmıyorduk. Sanki dünyanın dibini kazıyor, öbür ucuna kadar ulaşmaya çalışıyorduk. Belki biraz zorlarsak Atlas'a bile ulaşabilirdik.

En sonunda mozaiklerle bezeli zemine ayaklarımızı bastığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Kolyemden yayılan aydınlık biraz daha arttı, mozaiği tamamen görünür kıldı.

Tara, "Yüce tanrılar," diye mırıldandı dizlerinin üzerine çöküp mozaiğe dokunurken. Yana doğru kaydığında ayaklarımızın altında ne olduğunu gördüm. Bu bir kadına ait devasa bir mozaikti. Zeytuni teni ve her şeyi gördüğünü belli eden kahverengi gözleriyle içime işliyor gibiydi.

Kucağında bir çocuk tutuyordu.

Tara başını eğip mozaiğinin yüzeyine sürttü, onun bu şekilde saygı gösterdiğini anladım. "Toprak ana," dedi elini dudaklarına götürüp daha sonra mozaikteki kadının suratına sürerken. "Annesi olmayan çocukların annesi, hepimizin annesi."

Gaia.

Hermes zeki bir piçti. Oğlunu her şeyin annesinden daha iyi birine emanet etmesi mümkün değildi.

Dumanımın belli belirsiz duvarlara sürttüğünü ve bir noktaya odaklandığını fark ettim. Oraya doğru bir adım attım. "Merhaba," diye seslendim. Çocuğun orada olduğunu biliyordum çünkü tüm dumanım artık o noktaya odaklanmıştı. "Ben Mara," diye seslendim bana güvenmesini umarak. "Beni baban, Hermes gönderdi."

Karanlığın içinden kısık bir iç çekiş duyuldu, sarışın bir çocuk elini öne doğru uzatarak kolyemin aydınlattığı alana doğru çıktı. Gözleri iri iri olmuş, sarı saçlarının alnına dökülen kısımlarında endişe çizgileri belirmişti.

Dizlerimin üzerine çöktüm. "Bana gel," dedim fısıltıyla. "Seni buradan çıkaralım."

Çocuk bana doğru bir adım attı. "*Meter?*"

Kalbim üzüntüyle büküldü. "Hayır," derken sesim o kadar cılız çıkmıştı ki ben bile duymakta güçlük çekmiştim. "Ben senin annen değilim."

Çocuk durdu, başını yana eğerek beni inceledi.

Tara onu ürkütmekten korkarmış gibi yavaşça ayağa kalktı ama çocuk yine de ürktü. Yeniden çıktığı karanlığa yönelirken arkamızda bir gürültü koptu.

Çok geçmeden alanı devasa kanatlar kapladı.

Çocuğa kaçma fırsatı tanımadan onu kucağıma çektim, Tara okunu hazır ederken Apollon kanatlarını üçümüzün de üzerine kapattı. "Koş Mara!" Bağırışı kulağımın dibinde patladı. "Arakne buraya geldiğinizi anladı."

Kanatları beni ileri doğru iterken kucağımdaki çocukla birlikte karanlığın içine daldım.

Selam ordu, nasılsınız?? Bayramda bir bölüm daha atmak istedim sizeeeeee. zeynepirem2007 geçmiş doğum günün kutlu olsun ördek z.

Kendisi ilk on okuyucumdan biri. Hatta ona şöyle bile demiştim. Bir kurgu var, ana karakterin ismi Rae olsa nasıl olur :) nereden nereye...

Bu bölüm neden geldi? Öncelikle 1 günde hem yorum hem de beğeni sınırını geçtiğiniz için size teşekkür etmek istedim. İkincisi de 275 bin okumaya ulaştık! Orduya yeni katılan arsız ölümlüler, Rae'nin tapınağından hepinizi selamlıyorum.

Bölüm sonu nasıl ama :) :) :) NİHAHAHAHAHAAHHAHAHAHAHAHAHA.

Bu hafta bir bölüm daha gelecek. Yine aynı şekilde beğeni sınırı 200 yorum sınırı 500 arsızlar. Geçersek ki geçeceğinizi biliyorum, Cumartesi 21.00'da kendi gününde kendi saatinde yeni bölüm var.

Sizleri sonsuzluk kadar seviyorum!

-Kaos.

Bölüm 40, Birbirine Dolanan Bedenler

Bölüm 40, Birbirine Dolanan Bedenler

Karanlık kör ediciydi. Kolyemden sızan aydınlık yalnızca birkaç adım ötemi görebilmem için yeterliydi. Nereye gittiğimi ya da gitmem gerektiğini bilmiyordum. Yalnızca koşuyordum, karanlığın içinde yaydan çıkan ok gibi kucağımda çocukla birlikte yol alırken içi güdülerimden başka güvenecek hiçbir şeyim yoktu. Çocuğun ince kolları son hayat dalıymışım gibi bana sarılırken ellerimi daha da sıktım, onu bedenime iyice yapıştırdım.

Apollon'un hışırdayan kanatları tam arkamdan geliyordu. Kucağımdaki çocuk tüm gücüyle boynuma sarılmışken ayaklarım birbirine dolandı, Apollon kanadıyla bizi geri çekerek düşmemize engel oldu. Tüyleri suratımı sıyırdı, kanatlarının yumuşak dokunuşu ayakta durup koşmamıza yardım etti.

Hiçbirimiz konuşmaya cesaret edemiyorduk. Arakne'nin kim olduğunu çok iyi biliyordum. Athena'ya meydan okuyan ve karşılığını bir örümceğe dönüşerek alan kız. Tüm o sonsuz kini ve intikam arzusuyla şimdi bizim peşimizdeydi.

Arkamızda bir yerlerde korkunç eklemlerinden gelen sesleri duyabiliyordum. Biz koştukça hiç acele etmeden arkamızdan geliyor, eninde sonunda onun avı olacağımızın bilinciyle bu kovalamacanın tadını çıkartıyordu.

Önümüzde cılız bir ışık belirdi, Tara'nın hemen önümde uçuşan gece saçlarını aydınlattı. Kurtuluş tam önümüzde duruyordu bu yüzden hiç durmadan koştuk. Yalnızca biraz daha, biraz daha koşmaya devam edersem bu karanlığı terk edecektim.

Derin derin soluklar alırken bir yandan da kucağımdaki çocuğu düşürmemek için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Cılız ışık en nihayetinde büyürdü, kocaman bir aydınlığa dönüştü.

Bir uçurumun kenarında, denizin hemen tepesindeki yüksek bir açıklıkla duruyorduk. Dalgalar hemen altımızdaki kayalara vuruyor, Poseidon'dan

selam getirmiş gibi alçalıp yükseliyordu.

Arakne'nin bizden yalnızca bir nefes uzaklıktan gelen sesi duyulduğunda Apollon hiç vakit kaybetmeden kanatlarıyla hepimizi sardı, gücünün dizginlenmemiş son kısmını kullanarak havaya fırladı.

Çocuk kucağımda çığlık atarken kafasını tutup onu kendime bastırdım. "Sorun yok," diye mırıldandım aşağı bakmamak için elimden geleni yaparak. "Sorun yok, ben buradayım."

Tara benimle birlikte çocuğa sıkıca sarılırken Apollon'un kanatları da bizi daha güçlü bir şekilde kavradı, başı göğe, ait olduğu güneşe doğru yükseldi.

Apollon bizi bir tepenin eteklerinde yere indirdiğinde hiç vakit kaybetmeden kanatlarını topladı, onlar gözden kaybolurken sanki görünmez varlıklarını hala hissediyormuş gibi sırtını dikleştirdi.

Tara dizlerinin üzerine çöküp, "Az daha örümcek ziyafeti oluyorduk," diye soludu. Uçmak hiç hoşuna gitmemiş olmalı ki rengi sarardı, derin derin nefesler alarak kendine gelmeye çalıştı.

Tüm bedenim korkudan titrerken kucağımdaki çocuğu yere indirdim. Suratındaki tozu ve toprağı elimle biraz olsun silmeye çalışırken merakla kocaman olmuş mavi gözleriyle beni izledi. "İyi misin?" Ellerimle bedenini yokladım ama görünürde bir yarası yok gibiydi.

Başını hafifçe salladı. "İyiyim," diye mırıldandığını güç bela duydum. "Bana zarar vermeyecekti."

Tara başını kaldırıp ona baktığında surat ifadesi karşısında bir çocuğun olduğunun farkında değilmiş gibi kinliydi. "Ne demek zarar vermeyecekti?" diye tısladı. "O zaman neden kaçtık?"

Çocuk tatlı tatlı gülümsedi. "Bana dedim," derken sesinde babasınınkine benzer bir ukalalık vardı. "Size zarar verecekti."

Apollon ardımızda homurdandı, güneşin ısıttığı taşlardan birine oturdu. Yeşil bir tepenin eteklerinde ve muhtemelen hala Athina sınırları içindeydik çünkü biraz ötemizde uzanan limanı görebiliyordum. Bu da Farah'ın ya da Athena'nın gözlerinin her an üzerimizde olabileceği anlamına geliyordu. "Senin baban bir ruh hastası," dedi güneşi sanki içine çekmeye çalışır gibi suratını göğe doğru kaldırarak. "Sana dadılık yapsın diye Arakne'yle anlaştığına inanmıyorum."

Ona döndüm, dingin surat ifadesini inceledim. "Sendin," dedim kaşlarımı çatarak. "Moiralara bize yardım etmesini sen söyledin."

Apollon gözünü hafifçe kısarak bana baktı. Bu haliyle güneşin tüm gücünü içini çekip tutuyor gibi görünüyordu. "Ben değildim," dedi sakince

ama yine de bakışlarını benden kaçırdı.

Başımı iki yana salladım. "Antrapos'un elinde tuttuğu tüyü gördüm, senin olduğunu biliyorum."

Rahatça omuz silkti, sanki bize yardım etmesi çok da abartılacak bir mesele değilmiş gibi, "Pekala, beni yakalamışsın," derken sırıttı.

Tara çocuğu hafifçe süzdükten sonra erkek kardeşine doğru ilerledi. Apollon Tara'nın yanına yaklaştığını fark ettiğinde oturuşunu düzeltti, ondan gelecek bir saldırıya hazırlanır gibi omuzlarını dikleştirdi.

Tara elini havaya kaldırdığında yayı ve hazır bir şekilde bekleyen oku ortaya çıktı. "Neyin peşindesin?" diye sorarken yayını parmaklarının arasında gerdi.

Apollon sarı kaşlarından birini havaya kaldırarak Tara'ya baktı. "Eskiden beni çok severdin kardeşim. Şimdi bana bir ok mu doğrultuyorsun?"

Tara gülümsedi ama gülümsemesinde tehlikeli bir şeylerin vaadi gizliydi. "O çok önceydi," dedi kendinden emin ve her bir kelimesinden güç akan bir sesle. "Sen bir haine dönüşmeden önce."

Apollon'un suratında beliren hayal kırıklığının gerçek mi yoksa sahte mi olduğunu anlayamadım. Güneş gözleri doğrudan Tara'nınkilerle birleşti. "Hepimiz birer hain değil miyiz?" diye yavaşça sordu.

Tara erkek kardeşini uzun uzun süzdü, gülümsemesi olduğu gibi sabit kalsa da bakışları sertleşti. "İlk hainliği sen yaptın." Sözlerinin ardına gizlenmiş kızgınlığın tadını alabiliyordum. Her şeyin suçlusu olarak onu gördüğüne emindim. Apollon bir savaş başlatmıştı ve Tara bu savaşın bedelini Ölümle bir takas yaparak ödemişti.

Öfkem boğazımda yükseldi, tüm yaşananların ve yaşanacakların suçlusu tam karşımdaydı. "Günah mı çıkartıyorsun?" diye sordum kendime engel olamayarak. "Yaptıklarının bedelini ufak yardımlarla mı ödemeye çalışıyorsun?"

Apollon güldüğünde kanatları belirir gibi oldu ama hemen gözden kayboldu. "Hepimizin birlikte günah çıkartmasına ne dersin Mara?" Sözleri sert, bakışları ise yumuşaktı. "Önce Rae başlayabilir, seni benden almaması gerektiğini biliyordum."

Rae'nin ismini ağzına alması beni daha çok sinirlendirdi. "Onun ismini ağzına alma," dediğimde kolyem boynumda bir nabız gibi atmaya başladı. "Biz birbirimize aitiz, hiçbir zaman senin olmadım ben."

Apollon ayağa kalkıp bana doğru yürüdüğünde Tara okunu hazır hale getirdi. Apollon Tara sanki okuyla kalbine hedef almamış gibi doğrudan

gözlerimin içine baktı. "Her şey farklı olabilirdi," dedi büyük bir dürüstlükle. "Eğer Rae yerine beni çağırmış olsaydın şu anda bir savaşın ortasında olmazdık."

"Senin yanında olmaktansa ölmeyi tercih ederim," dedim.

Apollon gülümserken başını hafifçe yana doğru eğdi. "Büyük konuşma Mara," dediğinde sesi ancak bir kehanet tanrısının sahip olabileceği gizemli bir tınıya sahipti. "Geleceğin sana ne getireceğini bilemezsin."

Sözlerindeki açıklık beni rahatsız etti. Hançerimi uzanıp çıkartmaya çalıştım ama orada olmadığını anladım.

Çocuk arkamda boğazını temizledi. Hançerimi elinde tutmuş bana uzatıyordu.

Şaşkınlıkla küçük ellerinin arasında kocaman duran hançerime baktım. Bana mahcup bir şekilde gülümserken gözlerini kaçırdı, hançerimi bana uzattı.

Apollon yeniden oturmadan önce, "Bir hırsız," diye mırıldandı ve çocuğun elinden hançeri almamı izledi. "Hermes'in oğluna da bu yakışırdı doğrusu."

Ona kızmadığımı göstermek isteyerek yavaşça suratını sevdim. "İsmin ne?"

Çocuk bakışlarını benden kaçırdı. "Bir ismim yok *meter*," derken sesi yaşının sahip olması gerekenden daha fazla acıyla yüklüydü. "Bana bir isim verecek ailem olmadı."

Sözlerindeki dürüstlük canımı yaktı. Bu savaştan sağ çıkmayı başaramazsak Rayen'e de bu mu olacaktı? Onun ismini bir kez bile gözlerinin içine bakarak söyleme fırsatı bulamadan yitip gidecek miydim tarihin kaybedenlere ait köşesinde? Belki de yalnızca Karr'ın ona anlattığı hatıralardan ibaret olacaktım. O kadar. Daha fazlası değil. Yitik bir anı, silik bir varlık.

Dizlerimin üzerine çökerek çocukla yüz yüze geldim, uzanıp sarı saçlarını yavaşça okşayarak dökülen dalgalarını suratından çektim. "Linus," diye fısıldadım parmaklarımın arasında kayan altın saçlarına bakarak. "İsmin bu olsun."

Çocuk isminden memnun bir şekilde başını salladı. "Linus," diye tekrar etti. "İsmimi çok sevdim *meter*, teşekkür ederim."

Tara en sonunda okunu indirdi. "Pekala Linus, sanırım gitme vakti geldi," dedikten sonra Apollon'a son bir kez tehdit edercesine baktı ve yayı ortadan kayboldu.

Linus yeniden kucağıma tırmanırken Apollon da oturduğu yerden kalktı. Başımı iki yana salladım. "Sen değil," dedim. "Sen bizimle gelmiyorsun."

Apollon kanatlarını iki yanında açtı. "Eğer ben olamasaydım Arakne'nin ağlarında ölümü bekliyor olurdunuz."

"Ne kadar da yüce gönüllüsün," dedikten sonra kucağımda Linus'la birlikte limana doğru yürümeye başladım.

Tara da bana eşlik ederken Apollon arkamızdan seslendi. "Atlarınızı limana göndereceğim, en azından bunu yapmama izin verin."

Ona bir cevap vermeden yalnızca ayağımın altında ezilen otlara ve kucağımdaki küçük çocuğa odaklandım.

Yapacağı hiçbir şey geçmişte yaptıklarını değiştiremezdi.

☽☆☽

Persephone çayırlarına ulaşabilmek için atla iki gün boyunca yolculuk etmek zorunda kalmıştık. Tara'ya kalsaydı hiç durmadan bir günde alabileceğimiz bir yoldu ama Linus'un o kadar mesafeyi tek seferde gidemeyeceğine emindim. Fazla zayıf ve güçten düşmüştü.

Linus'un anlattığına göre Hermes onu Gaia'ya emanet ettikten sonra onu diğer tanrılardan korumak için Arakne'yle bir anlaşma yapmıştı. Linus'a babasının karşılığında örümcek kadına ne verdiğini sordum ama o yalnız omuz silkerek susmakla yetindi.

Peki, sanırım tanrıların çocukları da en az onlar kadar gizeme düşkündü.

Persephone çayırlarına ulaştığımızda ise tüm bedenim saatler süren at yolculuğundan dolayı kaskatıydı.

Bizi çayırlarda Persephone karşıladı. Onun görmeye alışkın olduğum koyu renk tunikler yerine açık renk bir tunik giymiş, bir orman perisi gibi saçlarının arasına yerleştirdiği çiçekli tacı kızıl saçlarına dolanmıştı.

Demeter kızının tam arkasında duruyordu. Sert surat ifadesi ve kızıl saçlarıyla Persephone'ye hem çok benziyor hem de hiç benzemiyordu. Bizi gördüğünde gözlerinde küçümseyici bir ifade belirdi ve kızının aksine mesafeli bir tavırla bizden uzakta beklemeyi tercih etti.

"Mara ve Tara." Persephone tatlı bir gülümsemeyle bize yaklaştı, kucağımdaki Linus'un yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu. Linus'un boynumdaki kolları gerildi. Persephone küçük çocuğun saçlarını severek, "Güvendesin," dedi. "Aileye hoş geldin."

Linus'un bedeni rahatlamayla gevşerken ona son bir kez sarılıp onu Persephone'nin açık duran kollarının arasına bıraktım. Demeter bizden uzakta, konuşmadan yalnızca izlemekle yetiniyordu.

Persephone annesinin duyamayacağı kadar kısık bir sesle, "O nasıl?" diye sorduğunda Hades'ten bahsettiğini anladım. Avcumda çoktan iyileşmiş olan kesik yeminimi hatırlatmak ister gibi sızladı.

"Troya'da," dedim ama lafıma devam edemedim. Demeter yanımıza yaklaşarak dikkatli bakışlarıyla beni inceledi. Bakışlarından nedense her şeyi bildiğini ve her şeyi gördüğünü sezdim. "Demeter," diyerek onu selamladım.

En azından başıyla bile olsa onun da beni selamlamasını beklesem de öyle olmadı. Linus'u Persephone'nin kucağından almadan önce yalnızca birkaç saniyeliğine daha bana bakmakla yetindi, gözlerindeki tiksintiyi görebilmem için bana süre tanıdı.

Linus Demeter'in kucağına yerleşirken omzunun üzerinden bana el salladı. "Tekrar görüşecek miyiz meter?"

Ben de ona el sallarken kendimi gülümsemek için zorladım. "Bir gün mutlaka Linus," dedim.

Persephone elimi sıktı, dudakları buruk bir gülümsemeyle büküldü. Annesiyle gitmek istemediğini biliyordum. Kocasının yanında, bizim yanımızda olmak istiyordu. Ama yapılan bir anlaşma vardı ve o yılın belli bir bölümünü annesinin yanında geçirmek zorundaydı.

Demeter yürürken ayağının altındaki çimenler yükseldi, önce bacaklarına oradan da gövdesine dolandı. En sonunda yeşil bir duvar tarafından tamamen yutulduklarında onları artık göremez oldum.

Tara elini omzuma koydu. "Çocuk sence iyi olacak mı?" diye sordu. Bunu bana değil, Rae'nin kehanetlerini taşıyan yanıma sorduğunu çok iyi biliyordum.

Gözlerimi yumdum, çocukla ilgili kehanet kırıntılarının zihnime dolmasına izin verdim. "Evet," dedim. "Bir gün Poseidon'dan çalana kadar mutlu bir hayat sürecek."

☽✩☽

Bitkinlik tüm bedenimi sarmıştı. Artık atımın her hareketiyle canım yanıyor, belim sağlıksız bir açıyla bükülüyordu.

Troya'nın duvarlarını görebiliyordum. Hala uzaktaydı ama oradaydı. Evden neredeyse bir haftadır uzaktaydık ama yaşananlar bana sanki yıllardır uzaktaymış gibi hissettiriyordu.

Tara'nın atı benimkinin önüne geçti. "İyi misin?" Sesinde gizleyemediği bir merak vardı ve başka bir gün olsa Tara beni merak ettiği için düşüp

bayılabilirdim. "İstersen gün batımına kadar dinlenip yola öyle devam edebiliriz."

Sarı duvarlara ve ötesinde yükselen Rae'nin sarayına baktım. "Hayır," dedim atımın dizginlerini biraz daha sıkı kavrayarak. "Eve dönmek istiyorum."

Atımı dört nala sürmeye başladığımda ilk başta bana karşı çıktı ama o da gerçekten eve dönmek istemiş olmalı ki kısa sürede hızını ayarladı.

Tara da atının hızını arttırırken dişlerimi sıktım. Yorgundum ama biraz sonra yeniden Rae'nin kollarına dönecek olacağımı bilmek tüm acılara ve yorgunluklara değerdi.

Güneş ardımızda batmaya başladığın şehrin arka tarafında yer alan Rahipler kapısına ulaşmayı başardık.

Ve oradaydı. Kapının altın kanatları iki yana açılmışken bizi bekliyordu.

Atım durur durmaz dizginleri elimden bıraktım, ona kavuşmak için kaybedecek bir anım daha yoktu. Rae kollarını belime dolayıp beni aşağı indirirken suratımı boynuna gömdüm. "Tatlı Mara." Seslenişi vücudumdaki tüm tüyleri diken diken yaparken derin bir nefes aldım.

Eve dönmüştüm.

Parmaklarıyla çenemi okşayıp suratıma baktı, tüy kadar hafif dokunuşlarla beni sevdi.

Tara atını çekiştirerek yanımıza geldi, bakışları burada olmayan birinin varlığını arayarak etrafta gezindi.

Rae atımın dizginlerini kendi eline alıp onu yürütmeye başlamadan önce Tara'ya, "Karr sarayda," dedi.

Tara sırtını dikleştirdi, Rae'ye bir cevap vermeden önümüze geçip atıyla birlikte ağır adımlarla şehrin içine girdi.

Rae kız kardeşi bizden biraz olsun uzaklaşınca uzanıp elimi tuttu, parmaklarımı teker teker öperken gülümsedi. "Zorlu bir yolculuk olmuş anlaşılan."

Suratımı buruşturdum, sızlayan kıçıma dokunmamak için kendimi zor tuttum. "Bir daha asla ama asla at üstünde bir yolculuğa çıkmayacağım," derken suratımı astım.

Bu halim onu keyiflendirmiş olmalı ki dolu dolu bir kahkaha attı. "Arsız ölümlü atlardan hoşlanmıyor, bunu aklımın bir köşesine kazıdığıma emin olabilirsin."

Ona gülümseyerek karşılık verdim ama gülümsemem çok kısa süre silindi. Birlikte şehre girdiğimizde savaşın bıraktığımdan da kötü olduğunu

anladım. Rae'nin suratındaki gülümseme bir yanılsamaydı, yalnızca savaşın korkunç yüzünü bastırmaya yaran yalancı bir ifadeydi.

Ölümün geniz yakan kokusunun sindiği sokaklar yaralı askerlerle doluydu. İnsanlar her şeye rağmen yaraları sarmaya devam ediyor, yeniden savaşacak gücü kendilerinde arıyordu.

Acı içinde inleyen bir askerin yanında durduğumda Rae önüme geçerek ona bakmama engel oldu. "Yıkan," dedi yavaşça. "Ve dinlen. Geri kalan her şeyi düşünmek için sonrasında vaktin olacak."

Ben askeri iyileştirmek için güçlerimi yardımıma çağırmadan önce beni ondan uzaklaştırdı. Ama şehri gözümün önünden tamamen yok etmeyi beceremedi.

Sokaklarından renkli kumaşlar sarkan, insanların neşeyle sohbet ettiği Troya yoktu artık. O güçlü şehir gitmiş, yerine kanla lekelenmiş bir kopyası kalmıştı.

Yüreğim bu görüntüyle sızladı, nefesim boğazımda düğümlendi.

Rae elimi sıkıca tutup bana destek olurken dudaklarımı ısırdım. Uğruna savaşılacak bir şey varsa işte o da Rae'nin Troya'sıydı.

☽✩☽

Karr başını iki yana sallayıp kendini yatak odamızdaki sedirin üzerine bıraktı. "Hermes'in son anda fikir değiştirmeyeceğine emin miyiz?"

Saraya döndüğümde daha hamamın olduğu iç koridorlara giremeden Hermes tam karşımda dikilmişti. "Oğlum?" Sorusunu doğrudan sormuş, beklentiyle dolu bakışlarını suratıma dikmişti.

Ona, "İsmi Linus," diyerek karşılık verdiğimde ise gülümsemişti.

Rae, "Tanrılar sözlerini tutar," dediğinde düşüncelerimden sıyırılıp yeniden Karr ve ona döndüm. "Bunu dolambaçlı yollardan yapmayı sevseler de mutlaka sözlerini tutarlar."

Karr öyle olsun der gibi omuz silkti, hemen dışarıdan gelen konuşma seslerine dikkat kesildi.

Kapımızın önünde bir koşuşturma vardı ve bu telaşın ne için olduğunu hatırladıkça elimde olmadan geriliyordum. Bu gece sondu, yirmi bir gün oluyordu. Şafakla birlikte tüm tanrıların bileklerinde duran altın mühürler kırılacak ve savaşmak için askerlerin yanındaki yerlerini alacaklardı. Ama bundan önce Zeus bir kez daha tüm çocuklarıyla aynı masada oturmak istiyordu.

Umarım ona gönderdiğim hediye hoşuna gitmiştir.

Rae elini belimin kavisinde gezdirdi, zihnimde dönüp duran düşüncelerimi sakinleştirmeye çalışır gibi bana dokundu ama ondan uzaklaşarak sırtımı duvara dayadım.

Karr ayağa kalkıp yanıma geldi ve ben ona karşı çıkamadan bana sıkıca sarıldı. "Mara," derken sesi endişeliydi. "Hepimiz birlikte olacağız," diye söz verdi. "Yeniden burada, şarap içip seni sarhoş edeceğiz."

Kafamı geriye atarak onun hayat dolu suratına baktım. Ve işte uğruna savaşılacak bir şey daha. Tam karşımdaki savaş tanrısının benim için aileye en yakın şeylerden biri olduğunu anladım.

Bakışlarımın anlamını çözdüğünü belli ederek göz kırptı. Sırıtarak, "Ben seni seviyorum bela kadın," dedi.

Onu ittiğimde bana engel olmadı ama gülümsemeye devam ediyordu. Rae omzuna dokunup sıktığında Karr'ın gülümsemesi biraz daha genişledi. "Bu akşam geberene kadar içip, yarın hayvanlar gibi savaşıyorum."

Elimde olmadan güldüm. Hayvanlar gibi savaşacağına hiç şüphem yoktu.

Rae de benimle aynı fikirde olduğunu belli edercesine, "Seni dizginleyebileceğimi bir an bile düşünmemiştim zaten," dedi.

Karr hayali mızrağını havada savurur gibi yaptı. "Antios'un kellesinden kendime çorba yapacağım," dedikten sonra mızrağı saplarmış gibi yumruklarını sıktı ama hemen sonra boğazını temizleyip toparlandı. "Nestor tüm şarapları gırtlağından aşağı dökmeden şölene yetişsem iyi olur." Uzanıp son bir kez başımı sevdikten sonra rahat adımlarla kapıya yürüdü.

Karr odadan çıktığında gidip yatağa oturdum. Tatlı lir sesi şölen salonundan taşmış, taş duvarları aşarak odamıza kadar ulaşmıştı. Eski odamızı özlüyordum. Başımı kalkıp gökteki yıldızlara bakmayı, yıldızların altında uyumayı özlüyordum.

Rae tacımı elinde tutarak yanıma yaklaştı, dizlerinin üzerinde önümde çökerken gözlerinde sorgulayan bir bakış vardı. Ben hareket etmeyince tacı kucağıma koydu. "Mara," diye fısıldadı. "Bunun zor olduğunu biliyorum."

Tacıma baktım, başımdaki ağırlığını hatırladığımda onu bu akşam takmak istemediğime emindim. "Yarın savaş alanında birbirimizin üzerine saldırmayacakmışız gibi onlarla oturup aynı sofrayı paylaşamam," dedim. "Yarın veya sonraki gün ölebileceğimizi bilirken olmaz."

Rae içini çekti, tacı kucağımdan çekip yere bıraktı. Başını kucağıma yaslayıp bacağımı yavaşça öperken, "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye söz verdi.

Ellerimi saçlarının arasında gezdirdim. "Önce kendine bir şey olmasına izin verme," dedim. Ona bir şey olursa savaş umurumda olmazdı. Ama bana bir şey olursa Rae en azından şehri için savaşın sonuna kadar savaşmaya devam edebilirdi.

Saçları tuniğimin üzerinden karnıma sürttü. "Her konuşman bir veda gibi Mara ve ben vedaları hiç sevmem."

Söyleyecek bir şeyim yoktu. İçimde yükselen huzursuzluğu kelimelere dökmemin bir yolu yoktu. Sadece gözlerimi kapatmak ve savaş bittiğinde açmak istiyordum.

Rae dizlerinin üzerinden kalkıp yanıma oturdu, elimi alıp kucağına koydu. Parmakları bileklerimde gezindi, kolumdan yukarı çıkarken bedenim ona hemen karşılık vererek ısındı. "Burada böyle oturabiliriz," dedi yavaşça. "Ya da gerçekten savaşmaya başlamadan önce sana verdiğim bir sözü yerine getirebilirim."

Ne demek istediğini anlamayarak ona baktım ama bana bir cevap vermeden yeniden ayağa kalktı, odanın içinde yürüyerek eşyalarımızı koyduğumuz sandıklara ilerledi.

"Rae?"

Sabırsız sesim onu güldürse de bir şey söylemedi. Ahşap sandığı açtı, içinden Ephi'nin belime sardığı kumaşlardan üçünü çıkarttı.

Kumaşları eline dolayarak bana yaklaşırken, "Sana söylemiştim," dedi. "Bir dahaki sefere bağladığım şeyin saçların olmayacağı konusunda seni uyarmıştım." Tereddüt ederek elindeki kumaşlara baktım. Bakışlarımı yakaladı, alt dudağını hafifçe yaladı. "Uzan."

Ne yapacağımı bilemez bir şekilde oturmaya devam ettiğimde Rae bana yaklaştı, kumaşları yavaşça yatağın üzerine bıraktı.

Hızlı bir hamleyle beni oturduğum yerden kaldırdı, dizlerimin üzerine kaldırdı. Elleri hiç vakit kaybetmeden tuniğimin eteklerine indi, tek bir hamleyle onu üzerimden çıkartıp attı.

Elleri beni omuzlarımdan itip yatağa bastırdı, bacaklarını iki yanımda açıp üzerime otururken nefesim kesildi. "Sana uzanmanı söylemiştim," dedikten sonra kumaş parçalarından birini alıp başımın etrafına doladı.

"Rae?"

Gülümsedi, ardından gözleri kararırken kumaşın yüzeyini yavaşça okşadı. "Sus." Kumaş gözlerimin üzerine kapanırken hiçbir şey göremez oldum. Başımın arkasında, saçlarımın arasında onu bir düğüm haline getirdikten sonra üzerimde kayarak aşağı indi.

Elleri bileklerime dokundu, kumaşlardan birini bir elime öbürünü öbür elime doladı. İki kolumu da aynı anda havaya kaldırdı, geriye doğru yatırdı.

Ellerimi kumaşlar yardımıyla yatak başlığa bağladığında altında kıvrandım. Hareket edemiyor ve göremiyordum. Bu andan sonra tamamen onun insafına kalmıştım. Kumaşlar doğrulmam için bana izin verecek kadar uzundu ama ona dokunamayacağım kadar kısaydı.

Üzerimden kalktı, ağırlığının yatağın öbür tarafına kaydığını duydum ama nerede olduğunu tam olarak kestiremedim.

Soyunduğunu elbiselerinin yere düşerken çıkarttığı sesi duyduğumda anladım.

Hareket etmek için olduğum yerde çabalarken Rae'nin ellerini ayak bileklerimde hissettim.

Sırtım beklentiyle gerilirken Rae bileklerimi tutarak kendine bacaklarımın arasına girebilecek kadar bir açıklık yarattı.

Saçları kasıklarıma sürttüğünde dudağımı ısırdım. Gülüşü tenimde, bacaklarımın iç kısmında patladı. "Konuşma," dedi sertçe. "Sadece hisset ve inle."

Söylediği gibi inlemem fazla uzun sürmedi çünkü dudakları bana yavaşça dokundu. Ellerimi bağlayan kumaş parçalarını çekip onlardan kurtulmaya çalıştım ama Rae dilini içime kaydırıp döndürürken bir süre sonra bunun için uğraşmayı bile bıraktım.

Parmaklarından ikisi de ağzına eşlik etmeye başladığında bacaklarımı kaldırıp omuzlarına yerleştirdim.

Haz içimde patlıyor, karnımdan tüm bedenime bir zehir gibi sızıyordu. Parmak uçlarım bükülürken daha fazlası için yalvarmaya hazırdım ama beklemediğim bir anda benden uzaklaştı.

Sık nefes alışverişlerimin arasında nerede olduğu kestirmem imkansızdı.

Ellerini bir anda bileklerimde hissettiğimde ürktüm. Ellerinden biri aşağı inip boynuma dolandı. "İçine girmemi ister misin Mara?" Konuşmak için ağzımı açtım ama parmaklarını dudaklarıma bastırıp beni susturdu. "Sadece başını salla."

Lanet başımı salladım.

Rae'nin gülümsemesi kulaklarımın hemen dibinde patladı. Kulak mememi dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırdı ardından da emdi.

Topuklarım yatağa sürterek kıvrandığımda elleri yeniden bileklerimi buldu, yavaşça aşağı inip belime yerleşirken yeniden üzerime çıktı.

Parmakları tenime gömüldü, beni öne doğru çekerek kumaşları iyice gerdi. Sert bir hamleyle beni yüzüstü çevirdiğinde kumaşlar gerildi, bileklerime sürtündü.

Omuzlarımı öptü, ardından dudakları yavaşça omurgamdan aşağı indi. Bir eliyle kalçamı kavrayıp havaya kaldırırken öbür eliyle beni belimden aşağı doğru bastırdı.

"Şimdi seni sikeceğim," dedi. "Ve hiç olmadığım kadar sert olacağım."

Rae sözlerini doğrular gibi kendini içime ittiğinde kumaşlara asıldım, çığlığım dudaklarımdan çıkıp tüm odayı doldurdu.

Çok yavaşça geri çekildi, birkaç saniye oyalandıktan sonra tek seferde, hiç duraksamadan yeniden beni doldurdu.

İnanmadığım tanrılar, tüm saray beni duyuyor olmalıydı.

Bir kez daha. Rae inleyerek kalçama vurdu, parmaklarının tenimde iz bıraktığına emindim.

Hissettiğim yoğunluğun ve zevkin hiçbir açıklaması yoktu. Dizlerim yatağa sürtüyor, bileklerim çaresizce iplerden kurtulmak için kurtuluyordu.

Rae hiç hız kesmeden hareket ederken öne doğru eğildi, ellerini ellerimin üzerine koydu. Başımı arkaya atıp boynuna dayadığımda dudakları benimkileri buldu.

Dillerimiz buluştuğunda uzanıp onu ısırdım ama ısırığıma daha sert bir karşılık verirken ağzımın içine dolan kan tadıyla kendimden geçtim.

Hala öpüşmeye devam ederken meme uçlarımdan birini parmaklarının arasına alıp sıktığında bir kez daha bağırdım.

Geri çekilip yeniden kalçalarımı kavrarken, "İşte böyle," dedi, en derinlere doğru kendini vurduğunda tırnaklarımı yatağın başlığına geçirdim. "Güzel," diye mırıldandı. "Daha fazla bağır."

Lanet olsun ki daha fazla bağırdım.

Sesim kısılana kadar, nefes alamaz olana kadar bağırdım.

Hazzın doruklarına o kadar hızlı ulaştım ki biri bitmeden diğer bir dalga beni vurdu. Rae son bir kez daha kendini içime gömüp derinlerime doğru aktığında daha fazla dayanacak gücüm kalmamıştı.

Kumaşlara tutunarak suratımı yatak başlığına gömdüm.

☽✩☽

Ve işte oradaydık. Surların tepesinde, Troya'nın rüzgarlarının çetince estiği o noktadaydık. Rüzgar bize kanın ve ölümün kokusunu getiriyordu.

Saçlarım havalandı, uçları Rae'nin omuzlarına doğru aktı. Rae tam yanımda duruyordu, baştan aşağı savaş kıyafetlerini kuşanmıştı. Miğferini

bir elinden öbürüne geçirdi, güneş onun parlak yüzeyinin üzerinden kırılarak yayıldı.

Ona yaslandım, sıcaklığının tenimin içine sızmasına ve beni biraz olsun sakinleştirmesine izin verdim. "Senin için savaşacağım," dedim ona bakarak, çok uzun zamandır bu anın geleceğini bilerek.

Uzanıp suratımı okşadı, sıcak parmakları çenemi sıkıca kavradı. "Benim için savaşmayacaksın," dedi, dudakları bir gülümsemeyle büküldü. "Benim yanımda savaşacaksın." Ellerimiz birbirini buldu, parmaklarımızı sıkıca doladık. Biz artık birbirine dolanan bedenler, birbirini tamamlayan ruhlardık.

Bunu başarabilirdik. Zor olacaktı hatta belki de imkansızdı. Ama bir şekilde birlikte kalmanın ve bir gelecek yaratmanın bir yolunu bulacaktık.

Bulmak zorundaydık.

Başka bir ihtimal yoktu.

O tanrısal formuna bürünürken bedeninden kopan gölgesi ikimizi de sardı, gölgem onun çağrısına kulak vererek bedenimden kopup ona dolandı. "Bu sefer ölmek yok," dedim ona kendimden emin bir sesle. "Bu zamanı da onlara kazandırmayacağız."

Bütün vahşete ve savaşa rağmen gülümsedi, tenimde dün gecenin hatıraları uyanırken uzanıp bileklerime dokunmamak için kendimle savaş vermek zorunda kaldım. "Bu gece seninle tekrar sevişene kadar ölmeyeceğim Mara," dediğinde bunun gerçekleşeceğine tüm ruhumla inandım. "Seninle o kadar uzun süre sevişeceğim ki sesin savaş çığlıklarını bastıracak."

Ona gülümsedim, başımı yana doğru eğerek dudaklarımı onunkilerle buluşturdum. Öpüşüme sıcak bir öpüşle karşılık verirken söylediğimiz ve söylemediğimiz tüm yeminleri mühürledik.

Birbirimizden ayrıldığımızda alnını benimkine dayadı, evrenlerin akıp gittiği gözleri benimkilerle buluştu.

Arkamı dönüp, ardımızda savaşa hazır bir şekilde hazır bekleyen aileme baktım. Karr ve Tara aynı anda miğferlerini kafalarına geçirirken Nestor neşeli bir tavırla göz bana göz kırptı.

Hermes deri bileklikleri düzeltti, sırtını dikleştirdi. "Başlıyoruz," dedi tehlikeli bir sesle. "Olympos hepimizin yardımcısı olsun."

Rae kılıcını havaya kaldırdı. "Troyalı Mara için!" diye bağırdı.

Kar onun bağırışına mızrağıyla, Tara yayıyla, Nestor ve Hermes ise hançerleriyle eşlik etti. "Troyalı Mara için!"

Dudaklarımı birbirine bastırdım, Rae'nin suratına son bir kez baktım. "Sonsuzluk kadar," dedim bu kelimeleri son kez söylemediğimi umarak.

Rae beni kucağına aldı ve birlikte surlardan atlamadan önce, "Sonsuzluğun her iki tarafında da," diye yanıt verdi bana.

Arsız ölümlüler burası ateş hattı bir soluklanalım sdlfnşdsif. Bir soluklanalım sonra devam edelim dssklfnjd

Bu bölüm fennayazar a gelsin. Benim katilim ve katliam tanrıçam olur kendisi ldfjoğif. Bugün malum kısımlat dışındaki yerleri onun yanında yazdım sjwjwjwk. Bir çoğunuz onu 17 Numara ile tanıyor zaten. Şu an da Veyl'i yazıyor ve... Kaos onayı aldı diyorum başka bir şey demiyorum size.

Şimdiiiiiiiiii. Oy sınırı 250 oldu arsızlar ki bunu çok rahat geçeceğinizi zaten biliyorum. Ama yorum sınırı asla yorum yapmadığınız ve diğerleri Rae yazıp 100 tane yorum yapmak zorunda kaldığı için 600 oldu. Önümüzdeki hafta savaşan Rae ve Mara çizimi geliyor. Görmek istiyorsanız bence yorum yapın dkpfd. Ve haftaya 300 bin oluyoruz. Yorum yapın ulen! Elimde koz büyük Rae'yi şu an öldüremem ama Karr'ın fişini çekerim.

Sınırı geçtiğiniz durumda haftaya kendi gününde kendi saatinde Aşk-ı Tanrı'da görüşmek üzere dlfpjdğf

-Kaos.

Bölüm 41, Tanrıların Avı

Gecenin karanlığında diktiğinde gözlerini göğe,
Hatırla bir zamanlar orada bir tanrı vardı diye.
Nerede o tanrı peki şimdi,
Yırtıldı mı yoksa gece günün aydınlığında?
Belki de gün izin vermiştir gecenin geçişine,
Sonsuz kefaretini ödesin diye.
Kısım 5

Onun Gücü
"Tırmanacağım Olympos'un merdivenleri teker teker, sökeceğim her bir taşını birer birer."

Bölüm 41, Tanrıların Avı
Derin bir nefes aldım, gözlerimi kapattım. Gece hayvanlarının otların üzerinde sürünerek ilerleyişini, kanatları olanların göğe yükselişini dinledim. Biraz sonra şafak sökecekti ve kardeşimin saltanatı başlayacaktı. Ama o zamana kadar biraz daha vaktim vardı ve buna değerdi. Çünkü gecede huzur vardı. Ben gece için yaratılmıştım.

Belki de gece benim için yaratılmıştı.

Geceyi bölen başka bir sesi duyduğumda ise gözlerimi açtım, davetsiz misafirimin bana yaklaşmasını beklemeye baladım.

Karr'ın uzun gövdesi mermer sütunların arasında belirdiğinde ses çıkarmamak için büyük bir çaba sarf ettiğini adımlarındaki temkinli yavaşlıktan rahatlıkla anlayabiliyordum. Onun geldiğini anladığımı fark ettiğinde kaşlarını çattı, işte o zaman sessiz olmak için daha fazla çabalaması gerekmeyeceğini anlamış olacak ki paldır küldür tapınakta yürüdü.

Sütunların arasındaki açıklığa, benim yanıma gelmeden önce sunaktaki sepetlerden bir salkım üzüm kaptı, büyük ellerinin arasında evirip çevirdi.

Yanıma oturdu, o da benim gibi ayaklarını aşağı doğru sallandırdı. "Ne bok yedin?" diye sorarken tanelerden en iri olanını seçip ağzına attı, hayatında tattığı en güzel şeymiş gibi dudaklarını birbirine keyifle bastırdı. Kaşlarımı çatarak ona baktığımda omuz silkti. Parmağını suçlarcasına suratıma doğru sallayarak, "Ne zaman şu surat ifadesine bürünsen bir bok yemiş oluyorsun," diye eklemeyi de ihmal etmedi.

Beni bu kadar iyi tanıması benim açımdan hem iyi hem de korkunç derecede kötüydü. Bana yalan söyleme fırsatı tanımayacağını bildiğim için, "Mara'ya anlaşmadan söz etmeyi planlıyorum," diye itiraf ettim. "Her geçen gül elimde dallanıp budaklanan bir yalan yumağına dönüşüyor."

Karr bir üzüm tanesini daha ağzına atarken kaşlarını havaya kaldırdı. "Şu serbest seçim fasa fisosu mu?" Güldü, etli meyve neredeyse boğazına kaçınca öksürdü. "Saçmalık, ona ne demeyi planlıyorsun? Tarihin en büyük pezevengi Zeus sana ikinci bir şans verip seçim hakkı tanıdı ama ben senin yeniden doğduğunu öğrendiğimden beri zihninin içine süzülüp düşüncelerini işliyorum mu?" Başını iki yana salladı. "Başarısız, kardeşim. Mara o anda taşaklarını kopartıp elime verir."

Çok bilmiş. Ama yine de haklıydı ve taşaklarımı kesinlikle oldukları yerde tercih ederdim.

Dirseklerime dayanarak arkama yaslandım, bir kez daha yıldızlara baktım. "Asteria'ya gitmeyi planlıyorum," dedim iç çekerek. "Belki o geleceğimiz hakkında bir şeyler söyler."

Karr pek de kibar sayılmayacak bir şekilde güldü. O kadar şiddetli güldü ki üzüm tanelerinden birkaçı yere düşerek oraya buraya savruldu. "Kehanet tanrısı kehanet için yıldızları okuyan teyzesine mi gidecek?"

Yere düşen üzümlerden biri elime çarpınca ona bir fiske vurdum. "Teyzesi Sabra olan bir tanrı için fazla konuşuyorsun."

Karr gözlerini devirerek, "Hadi ama Rae," dedi. "Asteria senden nefret ediyor, sen olmasaydın gecenin kehanetlerine tek başına sahip olacaktı."

"Ama babamdan daha çok nefret ediyor."

Asteria Zeus'a olan nefretiyle biliniyordu. Aralarında tam olarak ne geçtiğine emin değildim ama onun bir kadın babamın ise erkeklerin en lanetli yüzü olduğunu düşünürsem pek de mantıksız sayılmazdı.

Karr bir kez daha gözlerini devirdi. "Dene bakalım, denemekten ne zarar gelir ki?"

Tapınağın önünden gelen konuşma seslerini duyduğumuz da ikimiz de kendimizi toparladık. Karr ayağa kalkarak sütunların arasından geçerken,

"Şimdi ona bir şey söyleme," diyerek beni uyardı. "Bazen bilgi en büyük hayal kırıklığıdır."

Ben de ayağa kalkarken ona baktım. "Ona yalan söylemeye devam etmemi mi öneriyorsun?"

"Gerçekleri bir süre daha kendine saklamanı öneriyorum. En azından gerçeklerin ağırlığıyla yüzleşene kadar."

Tapınağın içini kadın sesleri doldurduğunda ikimiz de sustuk. Ephi ve Dora önden yürüyerek içeri girdi. Henüz bizim varlığımızı sezmemiş olmalılar ki Dora bilmiş bir tavırla, "Biraz daha kendini zorlamalısın," dedi. "Dindar biri gibi hareket etmelisin, böylelikle kehanetlere daha da yaklaşırsın."

Mara'nın iç çekişinin o sütunların arasında görünür olmasa bile duydum. "Dindar biri olmadığım için olabilir mi acaba?" diye sordu alay ederek. Sonra boğazını temizledi, adımlarını hızlandırdı. Kıyafetlerin hışırtısından onun Dora'nın koluna girdiğini anlayabildim. "Bu kadar sabırlı olduğun için teşekkür ederim Dora."

Sonunda bizi gördüklerinde üç kadının da suratında da benzer bir ifade belirdi. Ephi ve Dora kendilerini toparlayıp hemen başlarını öne eğerken Mara çenesini dikleştirdi. Beni burada görmeyi beklemediği açıktı. Dikkatini dağıttığımı söyleyerek ben varken ayinlere katılmayacağını bana son derece kibar bir dille belirtmişti.

Karr da kadınları başıyla selamlayıp bir şey söylemeden tapınağın çıkışına doğru büyük adımlar attı.

"İyi ayinler," dedikten sonra boğazımı temizledim. "Şimdiden dualarınız için teşekkür ederim."

Ephi ve Dora telaşlı adımlarla sunağa doğru ilerlerken Mara olduğu yerde kaldı. Ben yanından geçerken elini uzatıp koluma dokundu ama yaptığından hemen pişman olmuş gibi başını iki yana sallayarak benden uzaklaştı. Kendini hemen toparlayıp bakışlarını benimkilere dikti. "Bir sorun mu var?"

Aramıza biraz mesafe koymayı amaçlayarak geriledim. Bazı günler ona fiziksel olarak yakın olup ruhuna işleyemediğimi bilmek canımı hiç olmadığı kadar acıtıyordu. Bu yüzden suratımdakileri okumasına engel olmaya çalışarak kendimi gülümsemeye zorladım. "Neden bir sorun olduğunu düşündün Mara?"

Aramızdaki mesafeyi gözleriyle süzdü. "Alaycı yorumlarından birini yapmayacak mısın? Dualarımı içten etmemle ve seni tatmin etmemle ilgili

bir şeyler söylemeyecek misin?" Yeşil gözleri endişeyle kısıldı, olmaması gereken laflar ettiğini fark etti.

Ama artık geç kalmıştı. Aramızdaki mesafeyi kapattım, bir elimi yavaşça beline doladığımda bu onun için zor olsa da bana meydan okumayı ve geri çekilmemeyi tercih etti. "Beni başka şekillerde tatmin etmeni bekliyorum," dedim her bir kelimenin üzerinde gereğinden fazla oyalanarak. "Belki de Farah'a söylediğini yapar, o dudaklarını kullanarak beni tatmin etmenin başka bir yolunu bulursun."

Yeşil gözlerini benimkilere dikti, doğrudan gözlerimin içine bakmakla sınırlı kalmadığını biliyordum. Bana böyle baktığında ruhumu da görebildiğine emindim. "Sen beni ne kadar tatmin edersen ben de seni o kadar tatmin ederim Rae," dediğinde bizi birbirimize bağlayan bağ gerildi, cızırdadı.

Şimdi, burada diye düşündüm. Ephi ve Dora'yı kapı dışarı edip Mara'yı tapınağın zeminine yatırmalıydım. Onu yavaşça soymalı ve içine sertçe girmeliydim. Tanrılar, bir gün mutlaka onunla bu tapınağın zemininde sevişecektim. Adımı inlediğinden ettiği bütün dualardan daha büyük bir güçle beni dolduracaktı.

Neler düşündüğümü hisseder gibi teni ısındığında elimi üzerinden çektim, aramıza yeniden birkaç adımlık mesafe koydum. "İyi ayinler tatlı Mara," dediğimde elini beni başından savar gibi salladıktan sonra o da tembel adımlarla sunağın önünde duran Ephi ve Dora'ya katıldı.

Karr beni dışarıda bekliyordu. Her şeyi duyduğunu belli eden bir sırıtışla suratıma baktı. "Çaresizliğin bana zevk veriyor kardeşim," dedi gülerek. "Neredeyse dizlerinin üzerine çöküp ona seninle sevişmesi için yalvaracağını biliyor olmak hem gülünç hem de üzücü."

"Kes sesini." Ona omuz atıp yürümeye başladım. Ama yalnızca birkaç adım atmıştım ki durdum.

Gökte, tam tepemizin üzerinde bir kartal uçarak daireler çiziyordu. Onu fark ettiğimizi gördüğünde kanatları açıldı, üzerimizden süzülerek geçti.

Karr'ın suratındaki gülümseme aniden silinirken bir elini belinde duran kılıcının üzerine attı.

Çağrı açıktı. Babam beni Olympos'a çağırıyordu.

☽☆☽

Olympos'un eteklerine geldiğimde sabah saatleri olmasına rağmen hava serin ve karanlıktı. Biraz sonra kopacak fırtınanın habercisi olan bulutlar toplanmış, efendilerinden gelecek çağrıyı bekliyordu.

Buraya beş asırdır gelmemiştim. En son geldiğimde dizlerimin üzerine çökmüş ve Mara'nın hayatı için yalvarmıştım. O günden sonra ilahi dağın kapıları yüzüme kapanmasa da ben o kapıların bana açılan kısmını kilitlemeyi tercih etmiştim.

Ve şimdi yeniden oradaydım. İlk evimde, yaratıldığım yerde. Apollon'la birlikte Troya'nın koruyucu tanrıları olmak için yola çıkmadan önce burası benim evimdi. Buluttan merdivenleri, iç içe geçmiş altın sütunlu saraylarıyla yuvam burasıydı benim.

Şimdi ise benim için bir hapishaneden farksızdı. İnsanların duaları ve minnettarlıklarıyla güçlenirken onlardan bu kadar uzakta, bulutların içine gizlenmiş bir yuvada yaşamak bana yanlış geliyordu. Eski Rae için bu normaldi ama Troyalı Rae için bu acımasızcaydı.

Önümde altın bir kapı belirdi, iki kanadı da benim için gürültüyle açıldı. Bu babamın davetiydi, beni yanına çağırıyor belki de yeniden dizlerimin üzerine çökmemi istiyordu.

Ne olursa olsun ona bir daha yalvarmayacaktım, onun bana yalvarmasını sağlamak için elimden ne gelirse yapacaktım.

Merdivenleri hiç acele etmeden çıktım. Yavaştım çünkü bunu olabildiğince geciktirmek istiyordum. Yavaştım çünkü öfkemin her bir kırıntısına tutunmak istiyordum.

Olympos'un geniş bahçelerine ulaştığımda gözlerim kamaştı. Aşağıdaki kasvetli havanın aksine burada pırıl pırıl bir gün karşıladı beni. Fazla ilahi, fazla mükemmeldi ve her bir ışığında dualaların gücü sızıyordu.

İçerisi hizmetkarlarla doluydu. Nympha'lar oraya buraya koşuşturuyor, evin asıl sahiplerinin bitmek tükenmek bilmeyen ihtiyaçlarını karşılamak için canla başla savaşıyordu.

Aphrodite bal rengi saçlarını savurarak yanıma yaklaştı, parlak altınlara benzeyen gözleri beni görünce kısıldı. "Troyalı!" diyerek beni selamladıktan sonra ellerini uzatıp benimkileri kavradı. "Sonunda eve mi döndün yoksa?"

Ellerimi onunkilerden kurtardım. "Hayır," derken sesimin sakin çıkabilmesi için kendimi zorlamam gerekmişti. "Beni buraya babam çağırdı."

Birlikte sularından altın akan çeşmenin yanından geçerken Aphrodite koluma girdi, zümrüt yüzüklü parmağını tenimde gezdirdi. "O zaman ben seninle Troya'ya geleyim," dedi büyüleyici sesiyle. "Son savaştan beri şehrine girmeme izin vermiyorsun, alınıyorum."

Kendimi tutuşundan kurtarmaya çalışarak onu hafifçe ittim. "Son geldiğinde Paris'in seni en güzel tanrıça olarak seçmesinin ödülü olarak ona Helene'yi verdin, hem de bir altın elma için," diyerek acımasızca onu suçladım. "Ve karşılığında ben ve şehrim ne aldık?"

Aphrodite kıkırdadı. "Onun aptallığı benim suçum değildi," derken gözlerini kırpıştırdı. "O benden bir kadın istedi ben de ona verdim. Aklı yerine uçkuruyla düşünmesi benim suçum mu?"

Birlikte som altından yapılma ana saraya girerken ona baktım. "Paris ölümlü bir erkekti, başka ne yapmasını beklerdin?"

Simlerle ve değerli taşlarla süslenmiş suratında yırtıcı bir ifade belirdi. "Peki sen ne yaptın tanrı? Kadının senden alındığı için sen de bizim savaşımızı başlatmadın mı?"

Ondan uzaklaştım. "Bu farklı," derken sesim düşündüğümden de fazla yüksek çıktı, altımızdaki yer titredi. "Mara ve ben biriz."

Aphrodite parmaklarını uzun buklelerinden birine dolayarak beni süzdü. "Öyle mi dersin?" diye sorduğunda sesindeki kinayeyi anlamamak için aptal olmam gerekirdi. "Duyduğuma göre aşık olmuş, hem de ölümlü bir adama."

Gözlerimi kapatmayı tercih ettiğim gerçekler onun dudaklarından dökülünce kendimi savunmasız hissettim. Tüm tanrılar her şeyi biliyordu. Kendime saklamak istediğim, sandıklara kilitleyip çürümeye bırakmayı arzu ettiğim her şeyin farkındalardı. "Bana bağlı," dedim sertçe. "Aşk geçici ama aramızdaki bağ kalıcı."

Dudaklarını ısırdı, suratında keyifli bir gülümseme belirdi. "Yalnızca ölene kadar," dedi bir sır verir gibi fısıldayarak. "Ölümlü bedeni öldüğü anda tüm bağları da yitip gidecek."

Bir şey biliyordu. Onu tanıyordum, hem de çok iyi. Bir şey bilmiyor olsaydı bu kadar rahat bir şekilde üzerime gelmezdi. İlk savaş sırasında bile ortalarda gözükmemiş, şerrimden korktuğu için elinden geldiğince huyuma gitmeye çalışmıştı. Şimdi ise konuşuyorsa mutlaka bildiği bir şey olmalıydı. "Ne biliyorsun Aphrodite?"

"Hiçbir şey," dedi hiç vakit kaybetmeden. "Ne biliyor olabilirim ki?"

Sözleri kesinlikle inandırıcı olmaktan uzaktı. "Söyle," diye ısrar ettim.

Omuz silkti, tuniğinin uzun tüylü kollarını aheste aheste düzeltti. "Tek bildiğim tanrıların konuştuğu." Gözleri sarayın gösterişli kapılarında gezindi, sanki orada bir bozukluk görmüş gibi burun kıvırdı. "Dediler ki

Mara yeniden ölürse doğamazmış. Aranızdaki bağları hepsi yitip giderken senin de elinden hiçbir şey gelmeyecekmiş."

Kalbimi ellerinin arasına alıp sıkmış gibi hissettim. "Bunu sana kim söyledi?"

"Babana sor Troyalı," dedikten sonra uzun koridorlardan birine sapıp gözden kayboldu.

Bunu ona soracaktım.

Zeus'un kabul salonuna girdiğimde öfkemden onun içeride olmadığını, tanrıçanın tek başına olduğunu fark edemedim. "Zeus!" diye bağırdığımda Hera tek kaşını kaldırarak bana baktı, koyu renk saçlarını elinin tersiyle iterek kendi tahtından kalktı.

Yavaş adımlarla bana doğru ilerledi, ince dudakları tehditkar bir tavırla büküldü. "Bu ne güzel bir giriş öyle Rae," derken sesinden beni küçümsediğini anlayabiliyordum.

Gözlerim kabul salonun mozaiklerle dolu duvarlarında gezindi. "Babam nerede Hera?" Dişlerimi sıktım, kendimi biraz sonraki karşılaşma için hazırladım. Onu tüm karanlığımla boğacaktım. Lanet olsun ki bunu yapacaktım.

Karşıma geçip durduğunda ifadesi buz gibiydi. Onu her zaman mesafeli bulmuştum ama şu anda bakışları ölüm saçıyordu. "Seni ben çağırdım, baban değil." Annem olmayan kadının annemmiş gibi üzerimde bu şekilde baskı kurması beni daha da öfkelendirse de kendimi durulmak için zorladım. Hera karşıma almayı seçeceğim bir tanrıça değildi.

Geri adım attığımı fark ettiği anda cesaretlendi, suratında yırtıcı bir ifade belirdi. "Baban olduğumu düşünmeseydim gelmeyeceğini biliyordum," derken sesine ilahi bir dinginlik hakimdi.

Omuzlarımı dikleştirdim, gölgem hareketlenerek ayaklarımdan başlayarak tüm bedenimi sardı. "Ne istiyorsun Hera?"

"Güzel numara," dedi aynı ruhsuz ses tonuyla. Sanki onu hiçbir şey heyecanlandıramaz ya da korkutamaz gibiydi. "Seni buraya uyarmak için çağırdık," diye eklediğinde tanıdığım kızıl saçların kapladığı kadın sütunların arkasından çıktı.

Farah Hera'nın tahtının arkasından dolanıp bize yaklaşırken geri çekildim. "Seninle işim bitti," dedim ona sırtımı dönerek.

Farah önümde belirdiğinde durdum. "Buraya seninle kavga etmek için gelmedim, seni uyarmak için geldim," dedi.

Hera'yla ikisine baktım. "Bana ne çeşit bir oyun oynamaya çalışıyorsanız buna izin vermeyeceğim. İkinizin de canı Tartarus'a, tanrıçaların entrikalarına ve oyunlarına ayıracak vaktim yok." Farah bana dokunmaya çalıştığında gölgem bir kırbaç gibi elinde şakladı. "Uzak dur benden."

Ellerini iki yanında açtı. "Lütfen sakin ol." Onu uzun zamandır görmediğim kadar çaresiz duruyordu. Huyuma gitmeye, beni sakinleştirmeye çalışıyordu. "Aphrodite'in sana söylediklerinden haberim var, bu konuyla ilgili konuşmak istiyorum seninle."

Onu duymazdan gelerek Hera'ya döndüm. "O Mara'yı öldürmeye çalıştı, bir tanrının kadınını hayatıyla tehdit etti. Gerçekten onun tarafını mı tutuyorsun?" Hera acımasızdı ama kimin tarafında yer alması gerektiğini daima bilirdi.

Hera sakince, "Ben taraf tutmam," dedi. "Taraf yaratırım."

Farah araya girdi. "Seni bir daha uyarmayacağım, bunu istesem de yapamam. Sadece Zeus'un asıl amacının Mara'yı öldürmek olmadığını bil, onu tutsak etmek istiyor. Sonsuza kadar."

Ne demek istediğini anlayamadım. Başımı iki yana salladım, zihnim karışmış, bakışlarım bulanıklaşmıştı.

Hera öne atılıp beni iki omzumdan kavrayarak sarstı. "Anlamıyor musun kehanet tanrısı, her şeyi senin yüzünden yapıyor."

Omzumdaki ellerini tutup çekmek istedim ama bunu yapamadım. Bunun yerine, "Neden onu tutsak etmek istiyor?" diye sordum.

Farah Hera'nın arkasından bana baktı. "Çünkü senin öbür yarın onun içinde hala yaşıyor Rae. Eğer Mara ölürse sen yeniden bir bütün olacaksın," derken sesinden tüm gerçekler döküldü. "Yeniden tam gücünde, hiç ölmemiş gibi var olacaksın."

Hera'nın parmakları omzumu sıktı. "Kocamdan bile güçlü olacaksın."

Başımı iki yana salladım. "Yeniden ölürüm ve onun yaşamasını sağlarım," dedim. "Bunu yapacağımı biliyorsunuz."

Hera, "Aptal," diye tısladı. "Her şeyin sahibi olacaksın. Her şeyin sahibi. Alınan her nefes, edilen her dua sana gelecek ve seni güçlendirecek. Bunu bir kadın için elinin tersiyle mi iteceksin."

Ellerini nihayet omuzlarımdan çektiğinde ondan uzaklaştım. "Evet."

Farah ellerimi tutarak kabul salonunu terk etmeme engel oldu. "Bunu tekrar yapamazsın, geçen sefer Zeus kibrine yenik düştüğü için Mara tekrar doğdu. Bu onun ikinci en büyük hatasıydı ve bir daha tekrarlamayacağın emin olabilirsin."

"İlki neydi?"

Hera acımasızca, "Mara'yı yaratmak," dedi. "Elleriyle kendi sonunu yarattı."

Karşımda durup beni uyaran bu iki tanrıçaya baktım. Kehanetlerimin bende olmasını o kadar çok isterdim ki. En azından bu anın nelere gebe olduğunu görebilir, ona göre hazırlıklı olabilirdim. "Bana neden yardım ediyorsunuz?"

Farah başını iki yana salladı. "Sana yardım etmiyoruz, sana haber veriyoruz," dedi. "Çünkü bu andan sonra tüm Olymposlular Zeus'un kudretinden pay sahibi olabilmek için Mara'nın peşine düşecek, onu avlayıp Zeus'a sunmak için birbirleriyle yarışacak."

☽☆☽

Sarayımın bahçelerinde dolaşırken gerginlikten nefes alamadığım için bir süre durup dinlenmek zorunda kaldım. Saatlerdir gelmesini bekliyordum ve çağrıma kulak verip vermediğinden bile emin değildi.

Asteria nihayet karşımda belirdiğinde gelmesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü tahmin edebiliyordum, bana acı çektirmek istemiş olmalıydı. Gümüş rengi saçları gecenin karanlığında parlarken saçları ve tüm bedeni yıldızların ışığıyla kaplıydı. "Senin için evlatlarımı okumayacağım," dedi lafı hiç uzatmadan söze girerek.

Gölgemi serbest bıraktım, gözlerimden kayıp giden evrenleri görebilmesi için ona doğru bir adım attım. "Evlatların olan yıldızlar da evren de benim emrimde," derken sesim gürül gürül akan bir nehre benziyordu. "Ama söz konusu aşık olduğum kadının hayatı olduğunda o yıldızları evrenin içinde boğar yok ederim." Gökteki yıldızlardan biri hızla kayıp giderken evlatlarından birini gözümü bile kırpmadan öldürdüğümü biliyordu.

Asteria tehdidimden etkilenmemiş gibi gözükmeye çalışsa da onun korktuğunu biliyordum. Bedenini kuşatan parıltı titreşti, koruma duvarlarının sarsıldığını görebiliyordum. "Yaz gün dönümünde gel bana tanrı," dedi teslim olarak. "O gece yıldızları senin için okuyacağım."

"Neden o zaman?"

Suratında tatsız bir gülümseme belirdi. "Çünkü gelecek savaşın en kanlı günü o zaman olacak. En çok dua o gün edilecek sana, kaderin o gece yıldızlarda parlayacak."

Asteria geldiği göğe geri dönerken bu tarihi aklımın bir köşesine not ettim. Yılın en uzun günü savaşın da en uzun günü olacaktı.

Sarayıma girdiğimde odama gidip kendimi yatağa atmayı planlıyordum. Normal şartlarda gecenin bu kadar erken saatlerinde uyumayı tercih etmezdim ama bu gece diğer gecelerden farklıydı.

Gerçekler omuzlarıma oturup beni aşağı çekerken odama gitmekten vazgeçtim. Ayaklarım benden izin almadan yola devam etti, kendimi Mara'nın odasının önünde buldum.

Kapıyı yavaşça itip içeri girdiğimde odada yanmaya devam eden tek mumun ışığında onun uyuduğunu gördüm.

Gölgem bana dolanıp beni yavaşça onun yanına götürüp bıraktı. Şimdi başucunda, uyurken alıp verdiği sakin nefesleri hissedebilecek kadar yakınındaydım.

Elimi ona doğru uzattığımda gözlerini açtı ama şaşırmışa benzemiyordu. Uykulu gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. Hafifçe doğrulurken, "Geldiğini hissettim," diye fısıldadı.

Kendimi toparlamaya çalışarak başımı salladım. "Özür dilerim, seni uyandırmak istememiştim Mara," dedikten sonra kapıya doğru çekildim.

Ama o beklemediğim bir şey yaparak beni bileğimden yakaladı. Yana doğru kayarak beni yatağa çekti. "Bok gibi görünüyorsun," dedi beni her zaman memnun eden arsızlığıyla. Ben yatağa girdiğimde bana arkasını dönerek uzandı. "Bu yüzden bu gece sana izin veriyorum."

Yanına uzanmamı istediğini anladığımda ölümsüz nefesim neredeyse kesilecekti. Bu bir davetti, uzun zamandır beklediğim o davet.

Kararını değiştirmesinden korkarak yanına uzandım. Kolumu tutup kendi beline doladı, kendini geri iterek kalçalarını bana yasladı.

İnlememek için dilimi ısırmam gerekti. Ona bu kadar yakında olmak tehlikeli bir taraflarımı ateşe atmışım gibi hissetmeme yol açıyordu.

Oldukça tehlikeli bir taraflarımın.

Parmakları kolumda gezinirken, "Eskiden her gece ağlardım," dedi. "Diğer yaşıtlarım gibi özgür olamadığım her an ağlardım hem de."

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, dalgalarını ellerime dolamamak için kendimle savaştım. "Şimdi özgürsün ama," dedim kendini öyle hissettiğini umarak. "Seni burada zorla tuttuğum için bunu söylemem pek hoş olmadı sanırım ama elimden geldiğince özgür olmana çabalıyorum."

Mara güldüğünde omuzları çeneme değdi. "Seni kendime bağladım ve sonra kehanetlerini çaldım. İstesem senden kaçmanın bir yolunu bulamayacağıma gerçekten inanıyor musun?" Ne yapmaya çalıştığımı

sezerek tırnaklarını etime geçirdi. "Sakın zihnime gireyim deme, sana söylediklerimle yetin."

Kendime engel olamayarak güldüm, omuzlarına bir öpücük kondurmaktan kendimi alıkoyamadım. Dokunuşum onu gerdi, kendini geri çekti. "Yapma," dedi fısıldayarak. "Diğer tanrıların yaptığı gibi sen de benimle oynama."

Kaşlarımı çattım. "O da ne demek Mara?"

Başını hafifçe çevirip bana baktı. "Tanrıların her zaman yaptığı bu değil mi? Ölümlü kadınları baştan çıkartmaktan zevk almıyor musunuz?"

Dudağını hafifçe sevdiğimde bana engel olmadı. "Seni baştan mı çıkartıyorum?"

Öfkelenerek bana baktıktan sonra yeniden önüne döndü. Ama bana gerçekten sinirlenmediğini bedenini benimkine iyice yaklaştırdığında anladım.

Bir elimi beline dolarken öbür elimle kalçalarını kavradım. Kısa bir süre sonra nefesleri yeniden dinginleşirken onu dinledim.

Ona her şeyi anlatmak istedim. Yalanlar olmadan, gerçeği tüm çıplaklığıyla suratına haykırmak istedim. Ona beni sevmesi için yalvarmak istedim. Gerçek aşkının o adam değil de benim olduğumu ona söylemeli, beni sevmesini sağlamalıydım.

Ama bunların hiçbirini yapamadım.

Ona daha sıkı sarıldım. Kollarımdaki bu kadın benim her şeyin hakimi olmamla önümde duran tek engeldi. Bunu biliyordum. Zeus'un yerine geçebilir, onu sonsuza kadar ortadan kaldırabilirdim.

Ama bunu yapamazdım. Çünkü kollarımdaki bu kadın benim en büyük zayıflığımdı.

Herkese selam arsız ölümlü ordusu! Bu kısım final kısmından önce gelecek son kısım. Şimdi bilmeyenler için bir açıklama yapayım. 23 Ekimde ilk kitap bitiyor. Daha sonrasında hiç vakit kaybetmeden Spartalı'nın sesine başlayacağım. Yani ara vermek yok. O da bitince ara vermeden serinin ikinci kitabına geçiyoruz. Rayen'ın kitabı bu seri bitince yazılacak. Bana gelip sakın bizi kandırıyorsun ikinci kitap Rayen anlatacaksın demeyin döverim dfldfş. Neden yalan söyleyeyim deliler...

Bu arada bu bölüm 300k kutlarız diyordum ama 310k kutladık kdspfsf. Ne diyeyim bu orduya ben kurban olayım diyeyim sdlsodi

Geldik sınırlara :) Geçen hafta için hepinizi öpüyorum ordu. Duydum ki 300 beğeni, 600 de yorum gelmezse Karr ve Tara değil Karr ve Naia okur, en sonunda da Karr'ı öldürürmüşüm :)

Haftaya sınırlar geçilirse kendi gününde kendi saatinde efenim. Hepinizi sonsuzluk kadar seviyorum.

-Kaos.

Bölüm 42, Ellerimdeki Kan

Bölüm 42, Ellerimdeki Kan

Savaşın gürültülü olduğunu düşünenler çok fena yanılıyordu. Savaş sessiz bir şeydi çünkü, sessizliğinden geliyordu tüm korkutuculuğu. İnansanız da inanmasanız da ölümün bir sesi yoktur, son nefesiniz aldığınız darbeyle sizden kopartılırken cansız bir şekilde yere düşmekten başka bir şey yapamazsınız. Tanrılarınız için yaşayıp dudaklarınızda onların adıyla ölmenize rağmen ölüm anında dualarınızın hiçbir karşılığını bulamazsınız.

Sadece ölür, kendinizi bir Kharon'un kayığında bulana kadar da bunun farkına bile varamazsınız. Cebinize konmuş bir sikke, bir ömür boyunca toplanmış günahlardan arınmış cansız bir beden. Sizden geriye bunlardan başka hiçbir şey kalmaz işte. Hatıranız bile kalmaz günün birinde. Akıllardan önce kalplerden silinir, bir hiç uğruna yaşadığınızı öğrendiğinizde ise her şey için çok geç kalmış olursunuz.

Şan, şöhret? Belki de para. Bunlardan hiçbiri sizinle birlikte ölümün kapılarından geçemez, Hades'in sizden çekip alacağı ilk şey fani hayatınızda sahip olmaktan gurur duyduğunuz şeyler olacaktır çünkü. Onun önünde dizlerinizin üzerine çöktüğünüzde artık bir ölüsünüzdür, eskiden şöhreti olan, ucu bucağı olmayan zenginliklere sahip bir ölü. Ününüz ve paranız bir zamanlar sizi sevdiğini iddia eden insanlar tarafından parçalanırken Kerberos da sizin ruhunuzu parçalar.

Adil ve acımasız. Artık dünyanın öbür tarafında, hesaplaşmanızın gerçekleşeceği korkunç yüzündesiniz.

Ama hala hayatta olanlar, ölümün getirdiği bir anlık sessizlikten sonra yaşayanların hayatta kalmak için attığı çığlıkları duyabilir. Bunun için çabalamanıza bile gerek yoktur aslında. Hayatta kalanların çığlıklarını bir rüzgarda bile bulabilirsiniz. Hayatta kalma isteği her zaman ölme isteğinden daha gürültülü olur. Çünkü yaşamak bir yakarış, ölüm ise bir ağıttır.

Ve ben sandaletlerim kuma gömülü halde ayakta dikilirken yaşayanların seslerini çok yakından duyabiliyordum. Arkamda ordumuz, yanımda Rae

varken karşımda bekleyen düşmanın attığı çığlıklar tenimin içine, tüm ruhuma işlemişti.

Rae uzanıp bana güç vermek istercesine elimi tuttuğunda onun sıcaklığına tutundum. Birazdan yaşanacak tüm acı ve vahşete rağmen gece olduğunda dönecek bir sığınağım olduğunu biliyordum. O benim evimdi, uğruna ölmeye ve yeniden yaşama dönmeye yetecek kadar sıcak bir yuvaydı.

Akhalarla aramızdaki mesafe gözümde büyüdü, sanki dünyanın öbür ucunda olacak kadar uzak ama bir nefes kadar da yakınlardı. Apollon tam karşımda, kanatlarını göğe doğru kaldırmış ilk hamleyi yapmamızı bekliyordu. Athena biraz daha geride Farah'ın yanında duruyordu. Sabra ise çoktan kendinden bir tane daha yaratmış, Apollon'un arkasını kollamak ister gibi kendisi ve kendi yarattığı ikiziyle yerini almıştı.

Yutkundum, derin bir nefes almak için ağzımı açtım. Aramızdaki kum savaşla geçen günlerden dolayı ağırlaşmış, askerlerin dökülen kanlarından dolayı koyulaşmıştı. Hava basık ve boğucuydu, nefes almak bile imkansızdı.

Hector bir adım öne çıktı, askerlerin başındaki yerini alarak elindeki kılıcı havaya kaldırmadan önce bize döndü. Miğferindeki kurumuş kanlar güneşin altında acımasızca parladı. "Cesur Troyalılar!" diye bağırdığında sesi içime işledi. "Yaşadığımız gibi cesaretimizle öleceğiz. Bugün ölsek de yarın cennetteki yerimizi alacağız. Şehrimizi, atalarımızı korurken öleceksek eğer uğruna ölmeye değer bir savaş içinde olduğumuzu bilmenizi istiyorum."

Elimdeki hançeri sıkıca tuttum. Tuniğimin açıkta bıraktığı bacağımdaki kemerde üç hançer daha duruyordu. Hiçbiri Tanrı Öldüren değildi. Rae henüz zamanı gelmediğini, eğer elimizde böyle bir silah olduğunu öğrenirlerse Zeus'un onları ele geçirmek için her yolu deneyeceğini söylemişti. Bunlar askerlerimle birlikte gelen, nasıl bir cevherden elde edildiklerini bilemediğimiz hançerlerden üçüydü. Bana aitlerdi ve onlarla savaşacak olan da yalnızca ben ve Gece Savaşçılarıydı.

Hector'un kaslı kolu kılıcı bir kez aşağı indirip yeniden yukarı kaldırdığında herkes ona eşlik etti. Tüm askerler sanki günlerdir savaşmıyorlarmış gibi savaşa aç bir şekilde kılıçlarını, mızraklarını kaldırdı. Hector, "Troya için!" diye bağırdı, tüm askerler bağırdı. "Troyalı Mara için!" diye bağırdığında Rae beni yakınına çekti.

Hector yavaşça gülümsedi, suratındaki kana ve kire rağmen bir kral olduğunu belli edercesine yüzünü yeniden düşmanlarımızdan yana döndürdü.

Ve o tek kelime dudaklarından döküldü. "Savaşın!"

Tek bir çağrı, tek bir emir. Tam o anda tüm askerler, en önde koşan Hector'un peşinden karşı tarafa doğru koşmaya başladı.

Akhalar da savaş çağrısını alarak koşmaya başladıklarında içimdeki tüm gücü serbest bıraktım. Rae'nin karanlığı bizi yakalayıp savaş meydanın tam ortasına bırakmadan hemen önce bana baktı. Elimi son bir kez sıktı ve tüm gücüyle bizi kavradı.

Savaş meydanının ortasına indiğimizde ilk çarpışma yaşandı. Kılıçlar birbirine vurdu, kalkanlar yüksek sesle birbirine çarptı. Bir asker bana doğru gelemeden Rae'nin karanlığı onu kavrayıp hemen gerisindeki askerlerin üzerine fırlattı.

Kafamı kaldırdığımda uzaklarda savaşan, belli belirsiz kanatları gördüm. Hedefim oradaydı, bana fazla yakın olmasa da kat edemeyeceğim kadar uzakta da değildi.

Hançerimi tartmak ister gibi elimde çevirdim ve hiç düşünmeden ileri atıldım. Rae'nin karanlığı beni uyarırcasına geri çekmeye çalıştığında ona döndüm. "Sakin ol arsız ölümlü," derken elindeki kılıcı salladı, tam önündeki bir askerlerin koluna sapladıktan sonra geri çekildi. "Adım adım ilerle, savaşta heyecana yer yoktur."

Haklı olduğunu biliyordum ama yine de hançerimi Apollon'un gırtlağına geçirmeyi her şeyden çok istiyordum. Bana yardım etmesi hiçbir şeyi değiştirmezdi. Şu anda bu savaş alanındaysam eğer bu onun yüzündendi. Kefaret ödemek istiyorsa bunu canıyla ödeyebilirdi. Çünkü istese de istemese de bana yenilecekti. Başka şansı yoktu.

Arkamdan biri atılıp kollarını boynuma doladığında hazırlıksız yakalansam da kendimi hemen toparladım, Phoiniks'in bana öğrettiğini yapacaktım, kendimi savunacak ve en doğru anda saldıracaktım.

Öyle de yaptım. Hançerim Karr'ın ateşiyle kuşanırken alev almış yüzeyini hiç düşünmeden boynuma sarılan düşmanın sert derisine geçirdim.

Rae karşımda gülümsedi, benim üstesinden geleceğime ne kadar inandığını fark ettim.

Onun güvenini boşa çıkartmayacak, benden beklediği gibi üstesinden gelecektim. Bunu hem onun için hem de şehrimiz için yapacaktım.

Asker yanarak benden uzaklaştığında döndüm, hançerimi gırtlağına geçirmeden önce bir an bile düşünmedim. Ama yine de yere düşmeden önce bir hata yaptım, ona baktım. Phoiniks savaşta kimsenin yüzüne bakmamam konusunda beni uyarmıştı ama ben daha ilk andan en büyük hatamı yaparak bu kuralı çiğnemiştim.

Ölen asker gençti, neredeyse çocuktu. Benden bile daha gençti ve yumuşak suratı şimdi ölümün acı gölgesiyle çarpılmıştı. Bunu ben yapmıştım. Onu ben öldürmüştüm.

Ama durup düşünmeye, aldığım canın yasını tutacak vaktim yoktu.

Savaştaydık ve kaybedecek bir an bile Rae'nin ya da benim hayatıma değebilirdi. Onlara acımak için verdiğim bir saniye bizim hayatımızdan gidebilirdi.

Bu yüzden savaşmaya devam ettim. Hançerimi tuniğime sildim ve yeni hedefimi buldum. Hançerimi adamın boynuna geçirdiğimde sıçrayan kan suratıma aktı, saçlarımı ve yanaklarımı sırılsıklam etti. Normal şartlarda bu beni korkuturdu. Ama normal şartlarda değildik, bir savaştaydık ve suratımdaki kan beni kutsuyormuş gibi hissediyordum.

Karr'ın sırtı bana değdiğinde savaş tanrısının attığı nara kulaklarımda yankılandı. İkimizin etrafını saran ateşten çember genişleyerek önüne çıkan herkesi yaktı, Karr keyifle, "Savaşmayı özlemişim," diye mırıldandı.

Çemberi geçmeyi başarıp önüme çıkan bir askere hançerimi saplarken omzumun üzerinden Karr'a baktım. "Bazen senin deli olduğunu diye düşünüyorum," dedim suratıma sıçrayan kanı elimin tersiyle silerken.

Karr güldü, kılıcını yana doğru savurmadan önce, "Ben ise senin deli olduğunu biliyorum," diyerek yanıtladı beni.

Cesur bir Akha Karr'ın önüne çıktığında Karr kılıcını ona doğru döndürse de asker saniyeler içinde boynuna saplanan okla yere yığıldı. Okun ucundan sallanan kırmızı tüyü gördüğümde sahibini tanıdığımı biliyordum.

Karr kafasını kaldırıp bizden uzakta yayını elinde tutan Tara'ya kısa bir anlığına baktı, ama önümüze başka bir asker çıktığında bakışlarını ondan uzaklaştırmak zorunda kaldı.

Rae'nin nerede olduğunu görmek için etrafıma baktığımda Athena'yla karşı karşıya geldiklerini gördüm. Athena elindeki mızrağı keyifle döndürürken Rae ayaklarını kum zemine sabitlemiş, savaş pozisyonunu alarak tanrıçanın hamlesini bekliyordu.

Askerler ikiye yarılmış, nefeslerini tutmuş bir şekilde ilahların çarpışmasını bekliyordu. Ama ben onlar gibi bekleyemezdim.

Dumanıma tutundum ve Rae'nin tam arkasında belirene kadar da onu bırakmadım.

Athena'nın başı hafifçe yana doğru eğildi, gözleri mor kıvılcımlar saçarken gülümsedi. "Bir taşla iki kuş mu diyorsunuz yani?" Hareket ettirdiği mızrağı durdu, uzun parmakları ölümcül aletin gövdesine dolanırken sanki benim boynuma dolanıyormuş gibi hissettirdi. Yutkundum. "Bu ikinizi ayrı ayrı öldürmek kadar zevk vermese de yine de zevkli olacak."

Beklenmedik bir şekilde güldüm, dumanım etrafımda titreşti. "Dene ve öl," dedim sakince. "Hiç tanrı kanı dökmemiştim, bu güzel olacak."

Sözlerim Athena'yı öfkelendirmiş olacak ki hiçbir uyarı vermeden saldırıya geçti. Parlak altın zırhının içinde çevik bir şekilde hareket etti, mızrağını yere vururken altın bir dalga Rae ve beni çarptı.

Savrulmayı bekledim ama öyle olmadı. Aksine ayaklarım yere daha sağlam basıyor gibi hissediyordum.

Rae kendini önüme attı, uzun gövdesi önümde siper ederken güneşli gün karardı. Kara bulutlar etrafı sarıp günü boğarken en az gök kadar koyu bir sis katmanı gökten indi.

Athena durdu ama duran tek kişi yalnızca o değildi. Tüm savaş durmuştu. Herkes ne olduğunu anlamak ister gibi bakışlarını havaya dikerken ben ne olduğunu biliyordum.

Rae'nin karanlığı onu bir gölge gibi sardı, bedeninin etrafında bir katman yaratarak titreşti. Karanlık sis ayaklarının altına inip savaş alanı boyunca yayılırken Athena bir adım geriledi. "Sakın," derken Rae'nin sesi en az etrafını aran gölgeler kadar karanlık ve korkutucuydu. "Sana bir daha ona dokunma izni vereceğimi sanıyorsan yanılıyorsun."

Ve sis Athena'yı vurdu. Tanrıça sis tarafından yutulup uzaklaştırılırken Rae omuzlarını dikleştirdi. Sadece onunla sınırlı kalmamıştı ama, bu ona yetmezdi bu yüzden yeniden hamle yaptı. Savaş alanındaki askerler kaçarken sisi Akhalar'dan birkaçını buldu, onlar daha ne olduğunu anlayamadan başları gövdelerinden ayrıldı, kum zemine düştü.

Athena mor bir ışık saçarak Rae'nin ölümcül gücünden kaçmayı başarsa da zayıf düşmüş olmalı ki fazla hızlı davranamadan Rae'nin ayaklarına dolanan gücü onu yere düşürdü.

Öfkeyle soludum, Rae göz açıp kapayıncaya kadar benden ayrılıp Athena'nın yanına ulaşmış, ellerini onun boynuna sarmıştı. "Ellerin

Mara'nın boynuna böyle mi dolanmıştı?" diye sorarken Athena'yı düştüğü yerden havaya kaldırdı. "Onu böyle mi öldürmüştün?"

Athena onunla savaşmayı bırakırken daha çok şaşırmış gibiydi. "Sen neyden bahsediyorsun?"

Rae'nin parmakları sıkılaştı, sanki orada can çekişen Athena değil de benmişim gibi nefesim kesildi. "Mara'yı öldürürken bir an durup düşündün mü?"

Athena mızrağını elinden attı, iki eliyle de Rae'ye tutundu. Sis şimdi onun ayaklarından başlayarak tüm gövdesine dolanmıştı. "Ben Mara'yı öldürmedim," dediğinde sakladığım gerçeğin gün yüzüne çıktığını anladım.

Bunu ona hala söylememiştim. Ona anlatmam için Medusa'yla görüştüğümü de anlatmam ve Persephone'yle yaptığım anlaşmadan da söz etmem gerekecekti. Sadece, sadece bu kadar şeyle uğraşırken bu gerçeği ona anlatmaya cesaret edememiştim.

Rae bir an afallar gibi olsa da kendini toparlayarak Athena'nın gırtlağına daha sıkı yapıştı. "Yalan söylüyorsun," dedi öfkeyle.

Athena zor durumda olmasına rağmen gülümsedi, "Zihnimi oku kehanet tanrısı," diye fısıldadı. "Bunun gerçek olduğunu sen de biliyorsun."

Rae bir süre hareketsiz kaldıktan sonra Athena'yı hala tutmaya devam ederek bana döndüğünde evrenlerin hareket ettiği gözlerinde gerçeğin ağırlığını okudum. Artık biliyordu, gerçeği ondan sakladığımı biliyordu çünkü zihnimde kendime engel olamadan o anları düşünmüştüm. Medusa'yı, Persephone'yi ve beni onlara götüren Karr'ı.

Etraf yoğun bir ışıkla aydınlandı, kara gökte çakan şimşek Zeus'un uyarısıydı. En sevdiği evladının diğer evladı elinde can vereceğini gören bir babanın haykırışıydı.

Rae kafasını kaldırıp şimşeğe baktı, Athena'yı sarsarken gülümsedi.

Bir şimşek daha, bu sefer doğrudan Rae'nin üzerine doğru çaktı.

Bunun üzerinde çok fazla düşünmedim, düşünmeme de gerek yoktu. Tek bildiğim şimşeğin ona ulaşmasını engellemem gerektiğiydi.

Sanki zaman yavaşladı, büküldü. Şimşeğin akışındaki özünü anladığımı fark ettim. Bu bir güçtü, en güçlü tanrının eşsiz gücüydü. Dilimde onun acı tadını alabiliyor, sonsuz ışığının nasıl hissettireceğini neredeyse tahmin edebiliyordum.

İleri atıldım, elimi havaya kaldırdım. Şimşeği ucundan yakalarken bedenime dolan gücü hissettim. Saçlarım ve tüm bedenim havalanırken güç içime aktı, ellerimden girip ayaklarımdan çıkarak toprağa karıştı.

Bize birkaç adımdan daha yakın olan herkes şimşekten gelen akıma kapılıp cansız bir şekilde yere düşerken Rae Athena'yı bıraktı.

Athena hemen gözlerden kaybolurken Rae'nin karanlığı da Rae'yi benden uzağa itti.

Bu güçle ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Daha önce hiç bu kadar saf ve ölümcül bir güçle dolu olduğumu hissetmemiştim. Bu kudretti, eşsizdi. Demek en güçlü tanrı olmak böyle hissettiriyordu.

Şimşeğin özü damarlarıma sızdı, kanımı kırıp parçaladı, yerine dizginlenmemiş bir akım yerleştirdi.

Ayaklarımı yere sımsıkı bastığımda tüm bedenim titriyor, etrafım çatırdıyordu. Şaşkınlıkla ellerime baktığımda kan içinde olduklarını ve parladıklarını gördüm.

Bunu yapmıştım, Zeus'un gücünü kendi içime almayı ve benim yapmayı başarmıştım.

Rae'nin karanlığı açılıp onu yeniden görünür kılarken ondan uzaklaştığımı hissettim.

Yoğun bir güç beni çektiğinde bedenimin içinden çıktım, ruhum zaman ve mekandan azat kılınırken kendimi Olympos'ta, Zeus'un karşısında dikilirken buldum.

Başımı eğip kendime, saydamlığıma baktım. Gerçekten de bedenimden ayrılmıştım. Rae'nin beni aşağıda kucakladığını, savaş alanından çıkartmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Ama ben orada değildim, en azından ruhum orada değildi.

Zeus gürleyerek karşımda dikildiğinde altımdaki yer de gök de titredi. "Seni cahil!" diye öfkeyle bağırdı. "Buna nasıl cesaret edersin?"

Parmaklarımın arasında hala çatırdayan şimşeğe bakarak, "Sana söylemiştim," diye mırıldandım. "Seni uyarmıştım."

Zeus'un fırtına rengi gözleri hiddetlendi, ortam değişti. Kendimi bir fırtına bulutunun tepesinde bulduğumda şiddetli yağmurda savrulmamak için var gücümle savaştım.

Zeus gözlerimin önünde büyüyüp irileşirken ilahi formu her bir zerresini sardı, gözlerinin içinden şimşekler akıp gitti. "Seni öldürmediğim için o kadar şanslısın ki." Siyah saçları rüzgarda savruldu.

Gülümsedim. Zaten çoktan anladığım şeyi dudaklarından duymak beni memnun etmişti. "Hiçbir zaman mesele ben olmadım," dedim kendi cesaretime şaşırarak. "Her zaman Rae'ydi. Asıl yenmek istediğin, üstüne basıp geçmek istediğin öz oğlundu."

Zeus bana doğru atıldığında ona ondan çaldığım yıldırımlarla karşılık verdim. Şimşekler aramızda çatırdarken durdu. "Ne biliyorsun?"

"Beni öldürmüyor değilsin," dedim sakince. "Beni öldüremiyorsun. Anlamayacağımı mı düşündün? Bir tanrı olmayabilirim ama aptal da değilim. Rae benim içimde yaşıyor, ölmesini en çok arzu ettiğin parçası benimle korunuyor, ben ölürsem o parçanın ona geri döneceğini biliyorsun."

Zeus yeniden insani formuna dönerken sakinleşmiş gibi durmak için büyük bir çaba harcadığının farkındaydım. Dudaklarını birbirine bastırdı ama hemen sonra yırtıcı bir hayvan gibi gerildi. "Kes sesini kadın," derken tüm kontrolünü kaybetmiş gibiydi. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

Gülümsedim, eğer bedenen burada olsaydım kesinlikle kıçımı donduracağına emin olduğum bir rüzgar esti. "Korkuyorsun." Etrafında döndüm, şimşekleri çatırdadı. "Kronos gibi olmaktan korktuğun için kendine kendi ellerinle bir Zeus yarattın. Onu zayıflatmak için zamanı böldün, onu bu zamana hapsetmeden önce de gücünün yarısını öldürmesi için diğer oğlunu kullandın."

Zeus kaşlarını çattığında doğru yolda olduğumu anladım.

Etrafımızdaki bulutlar sıkılaştı, yağmur hızlandı. "Ama o kadar kendini beğenmiştin ki yine de büyüklüğünü göstermekten geri duramadın. Ben zaten hayattayken beni yeniden dünyaya döndürmesi için oğlunun gücünün ve ruhunun yarısını sakladın."

Zeus uzanıp bana dokunmaya çalıştı ama ben yalnızca dokunamayacağı bir ruhtan ibarettim. O bile bana dokunamazdı. "Anlamadığım nasıl böyle bir risk alabildiğin. Öldüğümde onun yarısıyla dirileceğimi biliyordun, nasıl oldu da kibrine yenik düşebildin?"

Zeus'la karşı karşıya geldik. Tanrı çenesini dikleştirip gözlerini benimkilere kilitledi. "Sen söyle Mara, nasıl bu hatayı yaptım?" Suratındaki hırçın gülümseme tüylerimi diken diken yaptı. "Ya da sen öldüğünde sakladığım o parçayı senin içine kim yerleştirdi?"

Son sözlerinin ardından gücü beni çarptı, buluttan aşağı itti. Yeniden kendi bedenime döndüğümde ayak parmaklarımdan başıma kadar sarsıldım. Nerede ve kimin önünde olduğumu umursamadan dönüp kustum.

Eller beni sarıp rahatlatmaya çalışırken hırıltılı nefesler aldım. Naia yumuşacık dokunuşlarla sırtımı sıvazlarken şehir surlarının içinde olduğumuzu fark ettim.

Helene kendime geldiğimi görünce dizlerinin üzerine çöküp elindeki testiyi dudaklarıma dayadı. Boğazım acıdığı için onu itmeye çalıştım ama direterek, "İç," dediğinde ona karşı çıkmadım.

Helene benden uzaklaştığında Rae'yi gördüm. Gölgesi etrafında oynaşırken diğer herkes sessizce onun konuşmasını bekler gibiydi.

Karr onun birkaç adım gerisinde duruyordu, Tara ise sadece gözlemlemeye gelmiş gibi görünüyordu.

Savaş duvarların ötesinde devam ediyordu, tenlerin birbirine çarpma seslerini hala duyabiliyordum. Demir demiri dövüyor, çığlıklar birbirine karışıyordu

Ayağa kalktım, az önce uzandığım yerden uzaklaştım. Savaşa geri dönmeliydim, Zeus'un şimşeğini kullanarak bu lanet savaşın daha çabuk bitmesini sağlayabilirdim.

Birkaç adım daha atmayı başardığımda benden uzakta olan Rae hemen önümde belirdi. "Bizi yalnız bırakın," derken sesi sakin olsa da ne kadar hiddetlendiği belliydi. Karr da diğerleriyle birlikte bizden uzaklaşmak için hareketlendiğinde Rae, "Sen değil," diyerek ekledi.

Savaş tanrısı derin bir nefes alarak olduğu yerde durdu.

Rae beni omuzlarımdan öfkeyle yakaladı. "Bunu nasıl yaparsın?" diye sorduğunda öfkeli sesi suratımı yaladı. "Nasıl Persephone'yle anlaşma yaparsın?"

Titredim. "Hades'le onun bizim dostumuz olduğunu söylediğini hatırlıyorum," demem pek işe yaramamış olacak ki sanki bu mümkünmüş gibi biraz daha öfkeli gözüktü. "Onlara güveniyorum."

Rae benden uzaklaştı, kendini kontrol etmekte büyük bir zorluk çektiğini hissedebiliyordum. "Ona bağlayıcı yemin verdin Mara, bir tanrının ya da tanrıçanın senden ne isteyebileceğini hiçbir zaman bilemezsin." Karr söze karışmak için boğazını temizlediğinde Rae'nin hiddetli bakışları ondan yana döndü. "Sen hiç konuşma. Onun bu tehlikeye atılmasına nasıl izin verebilirsin? Bir kez daha senin yüzünden Mara'yı kaybetme ihtimalini nasıl göze alabildin?"

Rae'nin sözleri külçe gibi tüm ağırlığıyla aramıza düştü. Karr'ın suratında beliren hayal kırıklığı canımı yaktı.

Onun kendisini biraz olsun iyi hissetmesine çalışarak, "Senin suçun değildi," dedim. "Apollon'un beni götürmesi senin suçun değildi."

Karr omuzlarını dikleştirdi, sanki onu affetmeme ihtiyacı yokmuş gibi bana baktı. "Ben çocuk değilim Mara, ben bir tanrıyım. Senin beni

affetmene ihtiyacın yok." Kızıl gözleri parladı, Rae'nin üzerinde dolaştı. "İznin olursa verecek bir savaşım var," dedikten sonra benim affım gibi Rae'nin de iznine ihtiyacı olmadığını belli edercesine çekip gitti.

Duvarların dibinde Rae'yle bir başımıza kalmıştık. Göğsü öfkeyle aşağı yukarı hareket ederken sözlerini bir araya getirmekte güçlük çektiğini biliyordum. Bu yüzden onu sakinleştirmeye çalışarak, "Rae," dedim ama bakışlarını görünce bundan vazgeçtim.

"Kendini öldürdün," derken sesi iki duyguyla titredi; öfke ve keder. "Bunu yaptın. Bana gelmek yerine kendini öldürmeyi seçtin."

Ellerimi yumruk yaparak bedenimde sabitledim. Zeus'un şimşeklerinin içimde çatırdayarak yükseldiğini hissedebiliyordum. "Bunu senin için yaptım."

Güldü ama gülüşü son derece tehlikeliydi. "Diğerlerinin sana anlattığını biliyorsun sadece Mara. Sana söylenen şeylere nasıl inanırsın, nasıl böyle bir risk alırsın?"

Kendimi savunmaya çalışarak, "Seni korumak için kendimi öldürmeyi tercih ettim," dedim.

"Bunu yapan sen değildin," dedi acımasız bir tonda. "Oydu, diğer Mara'ydı. Biliyor musun belki de gerçekten haklısın. Tanıdığımı düşündüğüm Mara'yla bazen uzaktan yakından alakan olmadığına emin oluyorum."

Sözlerin sivri uçları olsaydı eğer o anda delik deşik olmuştum. Rae de bunun farkındaydı. Ağzından çıkan her söz tartılmış, hedefinin ne olduğunu çok iyi bilen sözlerdi.

Geriye doğru bir adım atarak ondan uzaklaştım, kendimi korumaya çalışır gibi sırtımı duvara yasladım. "Sen onu seviyorsun," dedim. "Sen o kadını seviyorsun, beni değil."

Rae dişlerini birbirine bastırdı, çenesi gerildi. "Sürekli aynı konuyu önüme çıkartıyorsun," derken sesi bir fısıltı gibiydi. "Ne zaman sana olan aşkımı sorgulamayı bırakacaksın? Ben senin için öldüm."

"Ben de senin için öldüm," dedim hiç beklemeden. "Bu bizi eşit yapar. Belki bir kez daha senin için ölürsem eşitliği bozarım."

Bir şey söyleyecek oldu ama sustu. Sonra elini yavaşça havaya kaldırıp inceledi, kaşları çatıldı. "Bana yemin verdirdin," derken sesi uğradığı ihanetten çatal çatal olmuştu. "Sana bir daha bir şey olursa seni hayata döndürmek için çabalamamam için yemin verdirdin. O zaman biliyor

muydun?" Zihnime dolandı, dudakları çekildi. "Biliyordun, benim için kendini öldürdüğünü bile bile bana bu yemini verdirdin."

İkimiz de eşit derecede incinmiştik. Bakışlarımız buluştu, Rae hayal kırıklığı içinde başını iki yana salladı. "Böyle olmasını istememiştim," dediğimde söyleyebileceğim tek şey buydu.

Gülümsedi. "Hayır, hep böyle olmasını istedin. Her zaman bunu yaptın, benden kaçtın. Her zaman. Senin yaşadığını bile bilmeden beş asır seni bekledim ama sen benden sürekli kaçtın."

İçimde yükselen saçımı başımı yolma isteğini bastırmaya çalışarak, "Keşke beklemeseydin," dedim. "Belki de daha mutlu bir adam olurdun."

Rae'nin suratı burkuldu, dudaklarını birbirine bastırdı. Gözleri kolyeme indiğinde onun da ne düşündüğünü biliyordum. Oraya geleceğimiz kazınmıştı ama artık ikimiz de o günlerin gelmeyeceğine neredeyse emin gibiydik.

Yanından geçip giderken beni durdurmadı. Savaş alanına geri döndüğümde beni takip etti ama benim yanımda savaşmak yerine Hermes'in yanındaki yerini aldı.

Hiç düşünmeden gücümü serbest bırakıp etrafımdaki herkesi Zeus'un şimşekleriyle yakarken bir an bile dönüp bana bakmadı.

Bir şeylerin koptuğunu ve gittiğini hissettim.

Sanırım savaşta sadece insanlar değil duygular da yara alabiliyormuş. Hatta bazen ölebiliyormuş bile.

Herkese selam ordu! Kaos yüklü bir bölümün daha sonuna geldik sldlhspğd. Haydi buraya ilk kitabın finaliyle ilgili bir teori bırakın, çok merak ediyorum.

Şimdiden uyarıyorum, sonraki birkaç bölüm sizi biraz sinirlendirecek dfopdfdf. Bunu bu bölümden de anladığınızı tahmin ediyorum. Bana fazla sövmeyin nolur.

Sınırımız belli 300 oy ve 600 yorum yoksa Rae Karr Allah kimi verdiyse mortingen skfhsdşf.

Sizleri sonsuzluk kadar seviyorum. Haftaya kendi gününde kendi saatinde efendim.

-Kaos.

Bölüm 43, Kimsesiz Günahların Ağırlığı

Bölüm 43, Kimsesiz Günahların Ağırlığı

Üzerimdeki kanlar ne kadar yıkarsam yıkayayım çıkmayacak gibiydi. Sanki bir katman gibi üzerime yapışmış, gitmemek için yemin vermişler gibiydi. Kandan rengi dönmüş bezi bir kez daha gümüş tasın içindeki suya batırdım, sanki bu mümkünmüş gibi suyu biraz daha kana buladı.

Nestor temkinli bir tavırla tüm hareketlerimi dikkatlice izliyordu. Bakışlarını biraz olsun üzerimden uzaklaştıracağını umarak, "Bayılıp kalmayacağım," dedim ve bir kez daha bezi suratıma doğru kaldırdım. "Sadece biraz kan, o kadar." Bezin kurtarılması imkansızdı, biraz sonra onu ateşin içine atmam ve kendimi temizlemek için yeni bir bez bulmam gerekecekti.

Nestor söylediğime bir an olsun inanmadığını belli ederek homurdandı, dirseklerini dizine dayayarak oturduğu sandıkların üzerinde öne doğru eğildi.

Duvarın dibinde, biraz önce akşam olduğu için sabaha kadar duran savaştan yalnızca birkaç adım uzaktaydık. Üzerimde kan ise bambaşka bir hikayeydi. Bugün savaş alanında öldürdüğüm askerlerin bir karşımı, onlardan geriye kalan tek şeydi. Kaç kişiydi, on mu yoksa yirmi mi? Belki de daha fazlaydı. Saymaya cesaretim olmamıştı.

Nestor bir kez daha homurdandığında temizlenmeyi bırakıp bakışlarımı ona diktim. Benim aksime o tertemiz kalmayı başarmıştı. Savaş alanında üzüm bağlarındaymış gibi bir zarafetle hareket edip düşmanlarını temiz ve tek bir darbeyle ucuna zehir sürdüğü kılıcıyla yere indirmeyi başarıyordu.

Benim aksime.

Öldürmekte ne kadar başarılıysam savaşmakta da korkunç derecede başarısızdım. Kolyem boynumda bir nabız gibi atarken düşünmeden hareket ediyor, yalnızca öldürmeye odaklanıyordum.

Evet bu benim düşmanım diye düşünüyor, kimi zaman Tara'nın oklarından birini parmaklarımın arasından serbest bırakırken yakın

mesafede genellikle Karr'ın mızraklarını tercih ediyordum. Daha kirliydi ama hedefi kaçırma ihtimalim daha düşüktü.

Karr'ı düşünmek huzursuz hissetmeme yol açtı. İki hafta önceki tartışmadan beri savaş alanında yanımda savaşmaktan başka hiçbir şey yapmıyordu. Ne bir ima ne de bir gülüş. Omuzları alevli mızraklardan birini savururken olması gerekenden daha katı, daha dikti. Kendini suçladığını biliyordum. O korkunç konuşmadan sonra hepimiz kendimizi suçluyorduk.

Bizden uzakta, yaralı askerleri inceleyen Rae'yi gördüğümde sırf bir şey yapmış olmak için hiçbir işe yaramadığını bilmeme rağmen kendimi temizlemeye devam ettim. Nestor zekiydi bu yüzden nereye baktığımı anlaması için bakışlarımı takip etmesine gerek yoktu. Muhtemelen tüm suratım Rae'yi gördüğü için çarpılmış, özlemle kararmıştı.

İki hafta. Savaşta benimle konuşmadan yalnızca arkamda ya da önümde savaşarak geçirdiği iki hafta. Bazen karanlığı başımın üzerinden uçan bir mızrağı kavrayıp uzağa fırlatırken gözlerimiz birbirine değiyordu. O anlarda ona doğru koşmak istiyordum. Onu ne kadar zorladığımı anladığımı anlatmak ve ondan özür dilemek istiyordum.

Ama o bana engel oluyordu. Doğrudan olmasa da gözleriyle bana engel oluyordu. Suratında her zaman bir hayal kırıklığıyla bana bakıyor ve ben ona arkamı kolladığı için teşekkür etme fırsatı bulamadan yanımda her ihtimale karşı beni koruyacak başka biri varsa savaş alanının uzak bir köşesine süzülüyordu.

Onu özlemiştim. İnanmadığım tanrılar, onu deli gibi özlemiştim.

Nestor boğazını temizlediğinde dikkatim yeniden ona döndü. "Ne oldu?" diye çıkıştım huzursuzluğumu belli ederek ama sonra ona bu şekilde çıkıştığım için pişmanlık duydum. "Özür dilerim ben sadece," desem de devam edemedim.

Nestor gülümsedi, mavi gözleri aydınlandı. "Bok gibisin," dedi beni tamamlayarak. "Bunu görmemek için kızım, bir aptal olmam lazım."

En sonunda elimdeki bezi yanan ateşe atarak ben de sandıklardan birinin üzerine oturdum. Sabah Ephi'nin titreyen ellerle bana giydirdiği zırhı tutan deri ipleri çözmeye başladım. Zırhın altında kalan ince tuniği düşündüğümde ise ellerim durdu, başımı kaldırıp Nestor'a baktım.

Suratında ahlaksız sayılabilecek bir gülümseme belirdi. "Lütfen devam et Mara, bana sonsuz hayatım boyunca aklımdan çıkmayacak bu görüntüyü lütfen bahşet."

Gözlerimi devirdim ve durdum.

Bir anda ciddileşerek boğazını temizledi, oturduğu yerden kalkıp benim yanıma oturdu. Yüzüklerle bezeli parmaklarını benimkilerin üzerine bıraktı. "Sen kendi zamanına döndüğünde yanıma geldi," dedi fısıltıyı andıran bir sesle.

Şaşırarak ona baktım, tüm bedenimi biraz sonra saracak olan titremenin ayak parmaklarımdan başladığını hissedebiliyordum.

Nestor'un bakışları da yaralı askerlerle ilgilenen Rae'ye kaydı. "Benden zehir istedi Mara," dedi sözlerinin tüm ağırlığını hissettirerek. "Bir daha geri dönmeme ihtimaline karşı kendini öldürebilmek için benden tanrıları öldürebilecek bir zehir yapmamı istedi."

Bu düşünce tüylerimi diken diken etti. Nestor'un elimi tutan eline bakarak, "Bunu yaptın mı?" diye sordum. "Ona istediğini verdin mi?"

Başını iki yana salladığında rahatlayarak derin bir nefes aldım. "Yapmadım ama tekrar gidersen onu o halde görmektense yapmayı tercih ederim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Keşke kalbimdeki o sıkışma hissini ve midemden yükselen dayanılmaz pişmanlığı da bu şekilde bastırabilseydim. "Gitmeyeceğim." Titreyen sesimi sanki aksini iddia eder gibi olduğundan sırtımı dikleştirdim ve bir kez daha, "Gitmeyeceğim," diyerek yineledim.

Nestor'un mavi gözleri yeniden bana kaydı. "Onun ölmesine izin verme Mara. Bir şeyler değişebilir, Olympos'taki ve dünyadaki tüm düzenler değişebilir. Bunun için onun varlığına ihtiyacımız var." Uzanıp boynumdaki iki uçlu kolyeyi tuttu, parmakları isimlerin kazındığı plakanın üzerinde gezindi. "Gerekirse Troya'nın düşmesine izin ver. Sadece onu götür ve koru. Şehri yeniden kurabiliriz ama bir daha Rae'yi geri getiremeyiz."

Ne demeye çalıştığını anladığımda nefesim kesildi. "Rae'yi buradan götürmemi istiyorsun," dedim kısık bir sesle, birilerinin bunu duyacağından korkarak. "Onun şehrini terk etmesini sağlamamı istiyorsun."

"Ben değil," dedi beni düzelterek. "Bunu herkes istiyor. Gerekirse onun bu şehri terk etmesi gerekecek. Bu acı verici olacak, evet. Koruyucu tanrısı olduğu şehrin düşmesi onda geri döndürülemez bir yara bırakacak. Ama onun bir kez ve bu sefer kesin olarak ölmesine izin veremeyiz Mara. O Zeus'un karşısındaki tek umudumuz."

Yutkundum. "Troya'nın düşmesi onda nasıl bir yara bırakacak?"

Nestor'un mavi gözleri tanıştığımızdan beri belki de ilk defa bu kadar ciddiydi. "Ölümcül," dedi kuru bir sesle. "Ama canı ne kadar yansa da hayatta kalacak."

Şehrin duvarlarının dışında ve içinde yanan cenaze ateşlerine baktım. Kaç tane bedenin yandığını tahmin bile edemiyordum. Havada ölümün ağır kokusu vardı. Hepimize yarın ya da ertesi gün yananın biz olabileceğimizi hatırlatıyordu.

Bu gece kayıkçılar altına boğulmuş olmalıydılar.

Gözlerimi bir an bile ateşten ayırmadan Nestor'un hala elimde olan elini sıktım. "Durum o kadar kötü mü?"

Nestor söze, "Mara," diyerek başladığında bana yalan söyleyeceğini düşündüm ama öyle olmadı. "Hem de tahminimizden de kötü. Biz tanrıyız evet ama karşımızdakiler de tanrı. Yirmiden fazla şehir devletinin askerlerine karşı bir avuç askerle savaşmaya çalışıyoruz. Troya bugün ya da yarın düşmeyecek evet ama bir gün mutlaka düşecek. Bu onun kaderinde var."

"Ve bu olduğunda Rae'nin burada olmaması lazım." Karr'ın geldiğini bile duymamıştım. Zırhını çoktan çıkartıp bir yerlere fırlatmıştı ama tuniği kandan kıpkırmızıydı. "Buradan çok uzakta olması gerek."

Hemen arkasındaki Hermes ise çoktan temizlenmiş, üzerine beyaz bir tunik geçirmişti bile. "Ve arkasına bakmaması," derken sesi memnuniyetsizdi.

Elimi Nestor'dan çekip Karr'a doğru yürüdüm. Suratına baktım ama ne düşündüğünü anlayamıyorum. Zihnine süzülmeyi düşündüm ama çok yorgunum. En ufak bir güç kırıntısı kullanamayacak kadar çok öldürmüştüm bugün. "Şehir düştüğünde Rae'ye ne olacak?"

Karr'ın kızıl gözlerinden acı dolu bir ifade gelip geçti. "Ölümün kıyısına sürüklenecek ve güçlerini geçici bir süreliğine yitirecek."

Hermes, "Ölümlü olacak," diyerek Karr'ın sözlerinin devamını getirdi. "Yalnızca üç gün sürecek ama bir ölümlü gibi öldürebilir olacak." Haberci tanrının bakışları sanki gelecekten haberler getiriyormuş gibi odağını kaybetti. "Bu olduğunda şehirden uzakta olmazsa onu öldürür, biliyorsun."

Rae'yi kimin öldüreceğini sormama gerek yoktu. Kim olduğunu çok iyi biliyordum. Babası gibi olmaktan korktuğu için babasının daha ürkütücü bir versiyonuna dönüşen o adam. Şimşeklerini çalıp damarlarıma sakladığım o tanrı.

Boğazımdaki yumruğu geçirmeye çalışarak derin bir nefes aldım. "Ne zaman?" Sorum dudaklarımdan çaresizce dökülmüştü. "Şehir ne zaman düşecek."

Nestor parmağını çenesine dayadı. "Tam zamanını bize senin söylemeni umuyorduk." Şimdi bütün gözler benim üzerimdeydi. "Sonuçta Rae'nin kehanetleri sende, şehrin ne zaman düşeceğini sen söyle."

Üzerime bir şehrin yükü binmiş gibi hissederken olduğum yerde yere çöküp kendimi sarmamak için kendimle savaşmak zorunda kaldım. "Görecek bir gelecek yok," dedim acıyla. "Bir süredir savaşla ilgili kehanetlere ulaşamıyorum." İtirafım hepimizin arasına bir yılan gibi düştü, ayaklarımıza dolandı.

Ama yine de Karr elini omzuma koyup bana güç vermeye çalışırcasına sıktı. "Sorun yok," derken sesi iki haftadır ilk defa sakindi. "Geç olmadan görebileceğine eminim."

Rae askerlerin başından ayrılıp saraya giden yola saptığında ona baktım. "Bu plandan haber var mı?" diye sordum diğerlerine.

Hermes elini havaya kaldırdığında uzun parmaklarının arasında asası belirdi, gülümsemesi gün batımında parladı. "Haberci tanrı olmanın en iyi yanı ne biliyor musun Mara?" diye sorarken asası da gülümsemesine eşlik ederek parladı. "Bazen de konuşulanları duymasını istemediğin kişilerden gizleyebiliyorsun," dedi. "Özellikle de hayatı buna bağlı kişilerden."

☽✩☽

İki haftadır yalnız girdiğim yatağa bir kez daha tek başıma oturdum. Saçlarım onları defalarca yıkamama rağmen kandan ve kirden keçeleşmiş gibiydi. Ephi kemik taraklarla saçlarımı defalarca tarasa da onun bile açamadığı düğümler vardı.

Gecelik tuniğimi üzerime geçirmek için ayağa kalktım ama yatağa tekrar oturmadım. Yalnız hissediyordum hem de hiç olmadığım kadar. Rae'nin varlığına her şeyden daha çok ihtiyacım vardı ama onu kırdığımı da biliyordum.

"Lanet olsun."

Kendime öfkelenerek pencereye gittim, kumaşları aralayıp surların ötesine baktım. Akhaların çadırları tüm sahili doldurmuştu. Gemileri denizin üzerinde bağlandıkları yerde yavaş yavaş hareket ediyordu.

Kapı açılıp kapandığında Ephi'nin geldiğini düşünerek arkamı dönmeden, "Rae nasıl?" diye sordum. Ephi'nin her gece benim yanıma uğramadan önce onun yanına uğradığını biliyordum. Benden uzakta, sarayın bir başka köşesinde kaldığını bana Ephi söylemişti. "Bana hala kızgın mı?"

Arkamda titrek bir nefes alışı duydum. "Ben," dedi yabancı bir kadın sesi. "Bilmiyorum efendim."

Arkamı dönüp baktığımda onun Ephi olmadığını gördüm. Çok daha genç, en fazla on iki yaşlarında genç bir kızdı. Siyah saçları özensiz bir örgüye hapsolmuş, tepsiyi tutan elleri ise titriyordu.

Geriledim. "Kimsin sen?"

Kız titrediğinde tepsinin üzerindeki kadeh neredeyse devriliyordu. "Leodas efendim," dedi ince bir sesle. "İsmim bu."

Kıza yaklaştığımda bir adım geriledi. Ona sert çıktığım için kendimi pişman hissederek, "Korkma," dedim. "Yalnızca seni daha önce hiç görmemiştim."

Kız ürkek kahverengi gözlerini kaldırıp bana baktı. "Civar köylerden buraya geldik efendim, köyüm Akha istilası altında, tanrımız beni saraya kabul etti."

Leodas geri geri giderek kapıdan çıkmaya çalışırken onu durdurdum. "O elindeki de ne?"

Kız utanarak başını bir kez daha yere eğdi. "Tanrımız sizin için yolladı," dedikten sonra beceriksiz elleri kadehi kavradı. "Biraz şarap."

Leodas'ın uzattığı kadehi aldım, şaraba uzun uzun baktım. Bu Rae'nin nihayet biraz olsun yumuşadığı anlamına mı geliyordu? "Teşekkür ederim, çıkabilirsin."

Leodas geri geri kapıdan çıktıktan sonra kadehi sıkıca tutup odanın içinde gezindim. Belki de şarabı içtikten sonra Rae'nin yanına gitmeli ve aramızdaki bütün bu gerilime son vermeliydim.

Özlemden göğsüm sıkışınca şaraptan büyük bir yudum aldım, mutlulukla gözlerimi yumdum. Tam da sevdiğim gibi, bana baharatlı şarap göndermişti. Bu kesinlikle nihayet yumuşadığını gösteriyordu.

Şarap bitince kadehi yere bıraktım. Tüm günün yorgunluğu bir anda üzerime çullanırken yarın gece bu ayrılığa son vermeye karar verdim. Ne olursa olsun yarın gece bu yatağa yalnız girmeyecektim. Gözlerim yavaşça kapanmadan önce aklımda olan tek düşünce buydu.

Rüyada olduğumu biliyordum ama sanki gerçekmiş gibi hissetmemi engelleyecek bir şey yoktu. Duygu aynıydı; terk edilmişlik hissi ve pişmanlık. İnsanın uyurken en azından rahat olması gerekirdi değil mi? Ya da belki de huzurlu... Hayır, benim hayatımda uzun süredir huzurun yeri yoktu. Belki de bu kelimenin anlamını bile yitirmiştim zihnimde.

Rüyamda karşımda dikilen kadının kim olduğunu biliyordum çünkü o bendi. Şu anki benden bahsetmiyorum; gerçek benden, bir kez ölmeden önce olduğum kişiden bahsediyorum.

O kadın yüzünün bana dönmüş, suratında benim hiçbir zaman sahip olamadığım kadar acımasız bir ifadeyle beni izliyordu. Saçları uzundu ve rüyamdaki durgun havaya rağmen ilahi bir güçle parlıyordu. Troya surlarının tepesindeydik, ikimiz de ayakta birbirimizi izliyorduk.

Benimkilere göre çok daha parlak olan yeşil gözleri kısıldı, dolgun dudakları öfkeli bir ifadeyle çarpıldı. "Sen ben değilsin," dedi hırıltılı bir sesle, her kelimenin üzerinde özenle durarak, ne kadar ciddi olduğunu anlatmak ister gibi bastırarak. "Komik bir şaka gibisin."

Kadının arkasında Rae belirirken nefesimi tuttum. Kolay bir hamleyle kadına arkadan sarıldı, çenesini onun boynuyla omuzunun birleştiği o girintiye gömdü. Birbirlerini kusursuz bir şekilde tamamlıyorlardı, benimle olmayacağı kadar tamamlanmış görünüyorlardı.

Kadının parmakları Rae'nin gövdesine doladığı eline tutundu, başını yana eğerek boynunu ona biraz daha sundu. Rae ondan gelen daveti seve seve kabul ederek dudaklarını tenine bastırdı, inleyerek gözlerini kapattı. "Tanrılar," diye mırıldadı kadının tenine doğru. "Bu çok doğru hissettiriyor Mara."

Kadın gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmadan, "Biliyorum sevgilim," diyerek yanıtladı onu. "Gerçek beni ne kadar özlediğini biliyorum."

Onlardan uzaklaşamaya, geriye kaçmaya çalıştım ama sanki surların taşları bir kapandı ve ayaklarımı sarmıştı. Ne bir adım ileri ne de bir adım geri gidebiliyordum. Yapabildiğim tek şey orada öylece durup geçmişimdeki kadınla Rae'yi izlemekti.

Rae'nin dudakları kadının çenesine ulaştığında elleri de kadının gövdesini keşfetmeye başladı. Parmakları onun parlak tuniğinin kumaşlarını sıyırdı, ellerini açıklıktan içeri soktu. Kadının dudaklarında aldığı zevkin yansıması belirirken midemin bulandığını hissettim. "Görüyor musun?" diye sordu Rae'nin tenindeki parmaklarının tadına iyice vararak. "Benimleyken ne kadar kolay olduğunu, ne kadar uyumlu olduğumuzu görüyor musun?"

Çenemi dikleştirdim, derin bir nefes alarak ona meydan okudum. "Sen öldün," dedim. "Sen artık yoksun, ben varım."

"Evet onun için öldüm," derken sesinde zehirli bir karanlık vardı. Rae'nin diğer eli de yukarı tırmandı, kadının memelerinden birini avuçladı. "Ve o da benim için öldü, biz gerçek aşktık. Sen onun için ne yaptın? Onu mutsuz etmekten, benim hatıramı kirletmekten başka ne yaptın?"

Az önce aldığım nefes boğazımda düğümlenirken ellerimi iki yanımda yumruk yaptım. Rae kafası hala kadının boynuna gömülü halde bakışlarını

kaldırıp bana baktı. Gözleri yoğun duygunun en saf haliyle parlıyordu. Bana hiç böyle bakmış mıydı?

Kadın beni yaraladığının farkındaydı bu yüzden durmadı. "Bedenime ve ruhuma sahip olabilirsin ama hiçbir zaman kişiliğime sahip olamayacaksın. O bana aşık oldu, bana. Sen başka adama aşık olup bedenimizi başkasına vermek için evlenirken o hep beni bekledi." Rae sanki onu doğrularmış gibi kadının boynuna bir öpücük daha kondurdu. "Seni değil, beni."

Susmasını istiyordum. Dayanılmazdı, tüm korkularım bir anda üzerime çullanıyor gibi hissediyordum. Kaçarak uzaklaşamıyordum ama bu dizlerimin üzerine çökmeme engel değildi. Dizlerim taşlara sürttü, ellerimi soğuk yüzeye dayayarak sakinleşmeye çalıştım.

Rae uzanıp kadını öptüğünde kadın da iç çekerek ona karşılık verdi ama sonra başını geri çekip tekrar bana baktı. "Benim dudaklarım ondan başkasına değmedi," derken sesi bir tıslamayı andırıyordu. "Nasıl bunu yapabildin? Nasıl ait olduğumuz yere ihanet edebildin?"

Daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda uyandım. Üzerimdeki ince örtüleri atarak kendime gelmeye çalışırken ciğerlerimi acıdı. Hayır, bunun az önce gördüğüm rüyayla bir ilgisi yoktu. Etrafı kaplayan dumanla bir ilgisi vardı.

Dumandaki tüm zehir ciğerlerime dolarken öksürdüm, gözlerim açıktı ama hiçbir şey göremeyerek yataktan doğrulmaya çalıştım.

Alevler tüm odayı sarmıştı. Odaklanmaya, kendime gelerek kaçmaya çalıştım ama arkamdan boynuma dolanan bir el bana engel oldu. Tam gırtlağımda soğuk metalin yüzeyini hissettiğimde çığlık atmak için bile vaktim yoktu.

Kolyemin zinciri koptu, yangının içine düşerek benden uzaklaştı.

Eller hala boynumda dururken uyurken bile baldırlarımda tuttuğum hançeri çıkarttım ve bana saldıranın koluna sapladım.

Hançeri geri çıkartıp yalpalayarak uzaklaşmaya çalıştım ama beni ayaklarımdan yakalayıp yere çekti.

Düşüş sertti, darbeyi doğrudan karşılaya suratımın moraracağına emindim. Kaşımın üzerinden akan kan gözüme dolmadan elimin tersiyle silerek ayağa kalkmaya çalıştım ve arkamı dönerek saldırganımla yüzleştim.

Antios kolundan akan kana rağmen dik bir şekilde ayakta duruyor, öbür elindeki hançeri tehlikeli bir şekilde kendi önünde tutuyordu. "Korkak," diye hırladım ona.

Yangın giderek büyürken odanın içi biraz daha dumanla doldu. İnanmadığım tanrılar, tüm saray muhtemelen alevler içinde kalmıştı.

Antios gülümsedi. "Troya'nın orospusu," dedikten sonra yere tükürdü. "Potros'un intikamını almayacağımı mı düşündün?"

İçinde bulunduğum durumla ters düşerek kahkaha attım ama bunu yaptığım için anında pişman oldum. Ciğerime daha fazla duman dolmuştu ve başım dönmeye başlamıştı. "Ve sen de tüm sarayı ateşe mi verdin?" Biraz daha güldüm. "Seni ruh hastası pezevenk."

Antios da kahkaha attı ve bir süre dumanların arasında ayakta dikilerek birbirimize baktık. İlk gülmeyi kesen o oldu, tehlikeli bir şekilde hançerini çevirip bana yaklaşmaya başladı.

Olduğum yerde durdum. "Sevgili arkadaşının başına gelen seni bu kadar mı üzdü," dedim onu biraz daha sinirlendirmeye ve eğer şansım yaver giderse savunmasız bırakmaya çalışarak. "Dili işlevini yitirince ona olan ilgin mi kayboldu."

"Kes sesini!" diye hırladığında attığım yemin işe yaradığını fark ettim. "Sen onun içindeki iyiliği göremezsin."

Kendi hançerime sarıldım, ne olur ne olmaz diye onu önümde tuttum. "Ona bu kadar mı aşıksın?" diye sordum. "Gecenin bir yarısı bir tanrının sarayına girip bana saldıracak kadar mı?"

Antios durdu, omuzları gerginlikle dikleşti. "Belki de ben de senin dilini kesmeliyim. O zehirli dilini kesip hepimize bir iyilik yapabilirim."

"Dene Antios, seni kimse durdurmuyor," dedim.

Antios hançerini tehlikeli bir şekilde öne uzattı. "Bana karşı koyamazsın," derken yırtıcı bir hayvan gibi hareket ediyordu. Rae'nin kolyesi boynumda olmasa da güçlerim hala benimleydi. Sanki ne düşündüğümü anlamış gibi gülümsedi. "Sana ikram edilen her şeyi içmemelisin," derken dişlerini göstererek sırıttı. "Güçlerini bastırmak için geçici bir çözüm ama seni öldürmem için yeter de artar bile."

Daha fazla konuşmayacağını üzerime atladığında anladım. Birbirimize çarpıp yere düştük, dumanların içine yuvarlandık. Başım hem darbenin hem de dumanların etkisiyle daha fazla dönmeye başladı.

Antios'un ezici ağırlığını üzerimde hissettiğimde tırnaklarımı suratına geçirdim.

Haykırarak geri çekildiğinde ayağa kalkıp ondan uzaklaşmaya çalıştım ama bir kez daha beni ayaklarımdan tutup yere devirdi.

Sırtıma binmeden hemen önce yüzümü döndüm ve hançerimi omzuna sapladım. Suratıma bir tokat attığında ağzımın içine dolan kanı tükürecek vakti bile bulamadım. Hiç düşünmeden kasıklarına tekme attım.

Bu onun dikkatini dağıtmış olmalı ki benden biraz uzaklaştı. Yerde sürünerek ondan uzaklaştığımda tam karşımda yeniden yükseldi. "Kadınlar ilgimi çekmiyor," dedi açık açık. "Ama bir tanrının kadının tadına bakabilirim."

Bir kez daha üzerime geldiğinde hançeri havaya kaldırdım ama dumandan görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı bile. Elimi ayaklarının altına alıp ezerken sandaletinin tabanı etimi ezdi.

Suratını suratıma yaklaştırdı, dili sanki avını yalarmış gibi suratımı yalayıp tuniğimin eteklerini sıyırmaya çalıştığında öğürdüm ve yumruğumu suratının ortasına geçirdim.

Ve o anda her şey değişti. Antios karanlık bir dumanla birlikte üzerimden savrulup açık camlara doğru fırladığında görebildiğim tek şey onun gölgesiydi.

Rae karanlığının içinde belirip ellerini Antios'un gırtlağına sardı, tek eliyle onun dışarı sallandırsa da sonrasında vazgeçerek onu boş bir çuval gibi odanın zeminine attı. Duman onun varlığıyla birlikte dağılırken odanın içi yeniden havayla doldu.

Antios yere düşerken acıyla inledi. Rae onun elini ayağının altında ezerken bana baktı.

Ne gördüğünü biliyordum. Suratım morarmış, kaşımdan ve ağzımdan kanlar akıyordu. Bakışları üzerimde dolaştı, Antios'un az önce sıyırmaya çalıştığı tunikten gözüken bacaklarıma baktı. "Sana dokundu," derken sesi ölümcül derecede sakin çıkmıştı. "Sana." Evrenler gözlerinde genişledi, eğilip büküldü.

Ayağa kalkıp ona yaklaştım ama o benden önce davrandı, Antios'u ayağa kaldırdı. Karanlığı Antios'un suratına çarparken suratını benimkinden de kötü hale gelene kadar durmadı.

Elleriyle onun her iki kolunu da tuttuğunda görmemek için gözlerimi kapattım ama kırılma sesine karşı yapacağım hiçbir şey yoktu.

Anitos acı içinde çığlık attığında gözlerimi açarak ona ve doğal olmayan bir biçimde kıvrılmış parmaklarına baktım. Rae onu bir kez daha boynundan yakalayıp kendine yaklaştırdı. "Bir günah işledin," dedi hala o sakin sesini koruyarak. "Kimsesiz bir çocuktan en az kendisi kadar kimsesiz bir günah. Senin terk eden baban için yaptıklarının ağırlığı altında

ezileceksin." Elleri sıkılaştı, Antios nefes alamaz oldu. "Seni burada öldürebilirim, hemen şu anda. Sonsuz hayatımdaki bir toz zerresi kadar önemin olmaz. Ama sen benim olana elini uzattın ve ölüm senin için yalnızca bir kurtuluş olur." Rae tek elini Antios'un sağ gözüne sokup gözünü çıkartırken dizlerimin üzerine çöktüm.

Antios'un attığı çığlıkları hayatım boyunca unutamayacağımı biliyordum.

Rae göz bebeğini yumruğunun içine alıp sıktı, artık hiçbir işlevi kalmayan organ gözden kayboldu. "Bunu kendime hatıra aldım. Bir daha ona baktığında öbür gözünü de kaybedeceğini hatırla." Sözlerini tamamlar tamamlamaz Antios'u bıraktı, ayakları daha yere değmeden Rae'nin dumanı onu yakalayıp götürdü.

Rae ayakta, öfkeden titreyerek dururken ona baktım. Tüm bedeninin etrafı gölgelerle sarılmışken yangının meydana getirdiği dumanı boğuyordu.

"Yanıyoruz," dedim fısıldayarak ama beni duyduğundan emin değildim. Karşımda durmuş, bana bakıyordu. "Rae."

Dişlerini sıktı, gölgesi omuzlarında birleşip iki kocaman kanat halini aldı.

Ona bakarken nefesim kesildi. Bu Apollon'un kanatları gibi değildi. Bu ilahi bir şeydi, tam anlamıyla tanrısaldı ve şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha tehlikeliydi.

Bu onun gerçek formuydu, burada olduğum tüm süre boyunca bastırdığı, yumuşak sesinin altında gizlediği Kehanet Tanrısı formuydu.

Kanatları iyice açılırken alevler de etrafımızı sarıyordu. "Tapınağım yanıyor," dedi dümdüz bir sesle. "Sarayım yanıyor."

Ona doğru bir adım attım ama sonra durdum. Suratı heykellerinden biriymiş gibi tepkisiz ve beyazdı. "Lütfen kendine gel."

Güldü ama daha çok acıyla haykıran bir hayvana yakışacak bir ses çıkarttı. "Sana dokundu."

Ona yaklaştık, suratını görene kadar kafamı kaldırıp yukarı baktım. O ise karşıya bakmaya devam ediyordu. Çenesinde bir kas seğirirken gerginliğini alıp götürmek istedim. "Dokundu," dedim gerçeği dudaklarımdan dökerek. "Ama zamanında geldin."

"Ya gelmeseydim Mara?"

Titrememek için özel bir çaba harcadım. Bakışlarını eğip benimle buluşturduğunda gülümsemeye çalıştım. "Taşaklarını çıplak ellerimle kopartıp ona yedirirdim."

Gülmedi. Titreyen ellerini uzatıp dudağıma dokundu, parmağına bulaşan kana baktı. Burnundan derin bir nefes alıp verdi. "Evimi yakıyor ve kadınıma dokunuyorlar."

Ellerimi suratına koyup onu kendime çektim. "Senin evin benim," dedim. "Seni seviyorum."

Rae sanki bir rüyadan uyanmış gibi bana baktı. "Eskiden seni sevmekten başka bir seçeneğim yoktu," dediğinde nefesim kesildi. Duymak istemiyordum, o kadınla ilgili hiçbir şey duymak istemiyordum. Ama Rae devam etti. "Sen benim için kusursuzdun, her şeyinle beni tamamlıyordun."

Ellerimi ondan çekmeye çalıştım ama bana engel oldu. "Rae, lütfen dur," diyerek yalvardım. Rüyada gördükleri tekrar tekrar zihnimde dönmeye başladı.

Durmadı. "Ama şimdi benim için kusursuz değilsin. Benimle kavga ediyor, bana kafa tutuyorsun. Teslim olmuyorsun ve kendi seçimlerini yapıyorsun." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Bunu bir daha söylemeyeceğim Mara, belki de geçmişteki hatırana hakaret ediyorum bilmiyorum ama yine de söyleyeceğim."

Bir kez daha uzaklaşmaya çalıştım ama elleri sertçe bileklerime asılmıştı.

Rae'nin gözlerindeki gezegenler kaybolup yerini onun kara gözlerine bıraktı, kanatlar ortadan kayboldu. "Ben o kadını sevdim ama sana aşık oldum." Ağzından çıkan her kelime kalbime saplandı. "Bana bu kadın olarak geri döneceğini bilseydim senin için daha erken ölürdüm."

Artık nefes alamaz olmuştum. Tek bir kelime bile edemiyordum. Yapabildiğim tek şey ona bakmaktı. Söylediklerinin ne demek olduğunu biliyordum. Duymam gerekenler bunlardı, çaresizce dudaklarından dökülmesini beklediğim kelimeler bunlardı.

Dudakları benden yalnızca bir nefes kadar uzaklıktaydı ve o mesafeyi kesinlikle kapatmam gerekiyordu. Parmak uçlarımda onu öpmek için yükseldim ama durdum.

Karr kül olmuş kapının önünde durup boğazını temizledi. "Biraz sonraki muhtemel sikişinizi bozduğum için üzgünüm ama," dedikten sonra ter içinde kalmış suratını elinin tersiyle sildi. "Sikerler, üzgün falan değilim, yanıyoruz."

Alevler odayı tamamen yutmadan önce Rae'nin karanlıktan kanatları belirip beni sardı.

Yakında 350 bin olacak ordunuz her üyesine selam! Öncelikle sizden bir şey isteyebilir miyim? Daha hızlı büyümemizi isteyenler tiktokta

#ölütanrınınşarkısı etiketini kullanarak editler yapabilir mi acaba?? Yapanları güzel bir sürpriz beklediğini de söylemek istiyorum :)

Hikaye çok ilginç bir yere gidiyor yemin ederim ben bile kestiremiyorum her hafta bu hafta ne yazacağım acaba diye oturuyorum sdkfohsdf. Yorumlar ve beğeniler az ama beni ağlatmayın (gerçekten)

Veeee geldik sınıra :) 700 yorum ve 350 beğeni bekliyorum çünkü siz:)istiyor:)smut:)ben:)istiyor:)oy:) bir sonraki bölümde Rae'nin haşmetli totosunu görmek isteyen herkes lütfen oy versin delirtmeyin beni sfjpğdf. Geçtiğiniz anda şimdiden dolaba su koyun anca soğur dskfhopjğd

Sizi sonsuzluk kadar seviyorum.

-Kaos.

Bölüm 44, Tenime İsmin Kazılı

Bölüm 44, Tenime İsmin Kazılı

Beni rahatsız eden şey duman değildi. Kesinlikle, hayır. Beni rahatsız eden şey dumanların sardığı yapıyı izlemek, alevler tarafından yutulmasına şahitlik etmekti. Rae'nin tapınağı yanıyordu.

Karr güçlerini kullanarak ateşi geri çağırdığında tapınaktan geriye yalnızca eskiden ne kadar görkemli olduğunu hatırlatacak bir iskeletten başka bir şey kalmamıştı. Sadece bir iskelet, onca görkemden ve duadan geriye kalan buydu işte. Hala için için yanmaya devam eden sütunlardan biri gürültüyle yıkılırken hepimiz geri çekilmek zorunda kaldık.

Rae'nin bedeni hemen yanımda kasıldı, zorlukla öne doğru bir adım atarak ibadethanesine yaklaştı. Birkaç saniye önce sıkıca elimi tutan elleri şimdi iki yanında yumruk halinde duruyordu. Nasıl hissettiğini anlamak için suratındaki ifadeye bakmama gerek yoktu. Dürüst olmak gerekirse bunu yapmaktan da özellikle kaçınıyordum çünkü orada ne göreceğimi çok iyi biliyordum. Sonsuz acısı onun suratına bakmasam da bedenimi sarmıştı. Görmesem de duygularındaki dalgalanmayı hissedebiliyor, acısının neredeyse tadını alabiliyordum.

Kalbi yanıyordu, Rae'nin ruhunu ateşe vermişlerdi.

Ona yaklaştığımda suratını benden yana çevirmeden boğazını temizledi. "Biraz yalnız kalabilir miyim Mara?" Sesi karanlığın en tehlikeli tonuna bürünmüştü.

Olduğum yerde durdum. Benim kararsız bir şekilde orada dikildiğimi göre Karr beni kolumdan tutarak geri çekilmeye zorladı. "Haydi gidelim," dedi biraz önce sanki tüm o ateşi gücüyle söndürmemiş gibi sakin bir sesle. "Ona biraz zaman tanıyalım." Elimi sıkıca tutunca ona karşı çıkmadım.

Karr beni Rae'den uzaklaştırırken hala tapınağın önünde durmaya devam eden Tara'ya baktım. Rae'ye arkadan yaklaştı ve kollarını ikizinin gövdesine doladı. Tara'nın çenesini onun omzuna yerleştirmesini ve yumuşak hareketlerle koyu saçlarını okşamasını seyrettim.

Karr kolumu yavaşça okşayarak dikkatimin ona yönelmesini sağladı. "Birbirlerine iyi gelecekler," dedi ve beni de baretinde yürümeye zorladı. "Tara'nın geçen savaşta ona destek olma fırsatı olmamıştı, bırak bu sefer kendi bildiği gibi ona sevgisini göstersin."

Rae'nin tapınağından saraya giden yol boyunca sessiz kaldık. Sarayın durumu tapınak kadar kötü durumda olmasa da yine de kötüydü. Devasa gövdesini kaplayan yanık izi hala kanamaya devam eden bir yaraya benziyordu. Yangın sönmüştü ama geride kalan duman daha korkutucuydu.

Sarayın bir yarısı tamamen yangınlara teslim olmuşken öbür yarısı azametle ayakta kalmaya devam etmişti.

Sarayımızın içler acısı görüntüsüne bakarak, "Bundan bahsediyordun," diye fısıldadığımda kendi sesimi bile duymakta güçlük çektim. "Bu savaşın sonunda yaşanacakların sadece bir kısmı."

Karr ondan beklenmeyecek bir yakınlıkla bana sıkıca sarıldı, kollarını güçlü bir şekilde gövdeme dolayıp beni kendine çekti. Kendimi onun yüzyıllardır savaşmaktan sertleşmiş bedenine hüzünle bastırırken buldum. Eli yavaşça saçlarımı okşadığında dayanamayıp suratımı omzuna gömdüm. "Korkuyorum," diye itiraf etti parmakları güçlü bir şekilde saçlarımda dolanırken. "Sevdiğim herkesin sonsuza kadar ölmesinden korkuyorum Mara. Kendimi bildiğim andan beri Rae ve Tara benimle, onları kendimi bildim bileli seviyorum. Buna engel olamıyorum." Hafifçe gülümsediğinde göğsü titreşti. "Ve şimdi de sen benim başıma bela oldun, Rae'nin arsız ölümlüsü."

Yanaklarımdan yaşlar akmaya başladığında kendimi hayatım boyunca ilk defa bu kadar güçsüz hissediyordum. "Onu koruyamayacakmışım gibi hissediyorum," dedim yaşları geri itebilmek için derin bir nefes almaya çalışarak. "Bu savaşı kazanmak için, onu hayatta tutmak için yetersizmişim gibi hissediyorum."

Karr parmaklarını omuzlarıma geçirip beni kendinden uzaklaştırdı, sıcak ellerini avuçlarındaki nasırları hissedebileceğim kadar sert bir şekilde tenime bastırdı. "Sen bu hayatta tanıdığım en güçlü insansın. Onun için ölümden döndün Mara, bunu ancak taşaklı bir ruh yapardı ki sendeki taşağın benimkilerden büyük olma ihtimali benim canımı sıkıyor." Suratındaki dehşet dolu ifadeye rağmen gözünü kırptı. "Ve benim alt takımlarıma olan düşkünlüğümü anlamışsındır."

Elimde olmadan güldüm, elimin tersiyle suratımı sildim. O an bu an diye düşündüm. Karşımdaki adam gerçekleri bilmeyi hak ediyordu. Konuşmak

için ağzımı açtım ama sanki dilim şişmiş de konuşmama engel olmuş gibiydi. Söylemek istediğim tüm kelimeler dudaklarımdan çıkmak yerine boğazımdan geriye kaydı.

Karr biraz öteye çekildi ama hala suratını yakından görebileceğim bir mesafeydi. Suratımdaki değişimi yakaladığında kızıl gözleri parladı. "Birileri benden bir şey gizliyor," dediğinde sesi kayıtsızdı ama öyle tutmak için kendini zorladığına emindim. "Dökül."

Ondan uzaklaşıp kollarımı gövdeme doladım, bakışlarımı kaçınarak güçlükle yutkundum. Bunu ona söylemek bana düşer miydi hala emin olamıyordum. Onun acı çekmesini istemiyordum ve Tara yüzünden acı çektiğini biliyordum. Ama peki ya Naia? Belki de en eski arkadaşım nihayet onun yaralarını sarmayı başarmıştı.

Karr bıkkınlık dolu bir ses çıkarttı. "Mara." Beni konuşmaya ikna etmeye çalışır gibi gülümsedi. "Konuş."

O anda sarayın içine girip ondan ve her şeyi gören gözlerinden uzaklaşmak istesem de bunu yapamayacağımı biliyordum. Yanan tapınağa gitmeden önce Rae, Ephi ve Dora'yı herkesi Kraliyet Sarayı'na taşımalarını söylemişti. Kapılardan çıkmadan önce Helene ve Naia'yı da görmüş, korku dolu gözlerine rağmen insanlara yardım etmelerini kısa bir anlığına da olsa izlemiştim. Herkes güvendeydi ve saray boştu.

En sonunda yeniden Karr'a döndüm, bakışlarıyla yüzleştim. "Naia sana iyi geldi mi?" diye sorduğumda kaşları çatıldı, bunu sormamı beklemediğini açıkça belli etti. Hemen toparlamaya çalışarak, "Yani Tara'nın üstesinden gelmeyi başardın mı?" diye sordum.

Karr sarayın yanan kısmından koparak düşmüş bir sütunun üzerine oturdu. Yüzeyi isle damgalanmış mermerin üzerinde otururken duruşuyla tapınakları süsleyen heykellerden bir farkı yoktu. "Hiçbir kadın," derken gözlerini arkamda bir noktaya sabitledi. "Onun üstesinden gelmemi sağlayamaz."

Yanına oturduğumda gerilerek sırtını dikleştirdi. "Naia bunu biliyor mu?"

Karr yutkundu. "Ben bir yalancı değilim Mara. Naia bana geldiği ilk andan beri benim Tara'ya aşık olduğumu biliyor." Bir anda nefesi kesildi. "Lanet olsun, bunu hiçbir zaman yüksek sesle dillendirmemiştim." Kızıl gözleri koyulaştı. "Keşke bunu ona da söyleyebilsem ama ne diyeceğini biliyorum. Sana bana aşık olmanı söyleyen olmadı Karr diyecek ve sonra o oklarından birini kıçıma saplayacak."

Uzanıp elini tuttuğumda kelimeler benden bağımsız olarak dudaklarımdan döküldü. "Ölümün tapınağına gittiğimde bana Tara'nın onunla yaptığı pazarlığı gösterdi," dedim.

Karr anında bana döndü, koyu renk kaşları havaya kalktı. Ben devam etmeyince, "Ve," diyerek beni konuşmaya devam etmem için cesaretlendirdi.

Buraya kadardı. İnanmadığım tanrılar, muhtemelen bu sefer Tara'nın okunu kıçına yiyen ben olacaktım. "Oraya gitmesine neden olan kehanette Artemis ve senin yaşamlarınızın birbirine bağlı olduğunu görmüş. Apollon'un onu götürdüğü Delphi Kahini senin Artemis'i öldüreceğini ve bundan sonra senin de öleceğini söylemiş. Ölüme bu yüzden gitmiş, senin ölmene engel olmak için onunla pazarlık yaptı."

Karr'ın tüm bedenini güçlü bir titreme sardı. Elini elimden çekerek bacağına yasladığında kendini sakin tutabilmek için bir savaş verdiğini görememem için aptal olmam gerekiyordu. Uzun bir süre konuşmadan sakinleşmeye çalışsa da en sonunda, "Ölüme ne sundu?" diye sordu. "Benim hayatta kalmama karşılık ona ne verdi?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ama ona yine de cevap verdim. "Senin için sana olan aşkından vazgeçti Karr," dediğimde sesimi elimden geldiğince yumuşak tutmaya özen gösterdim. "Artemis'i öldürdüğün anda hayatta kalmanın karşılığı olarak Ölüm ondan sana olan aşkını aldı."

Karr ayağa fırladı. Bunu o kadar hızlı yapmıştı ki ayağımızın altındaki yer doğal olmayan bir şekilde titredi. "Aptal!" Bağırışı kemiklerimi sızlattı. "Bunu beş asır önce yaptı ve bana ağzını açıp hiçbir şey söylemedi mi?"

Karr'ı sakinleştirmek için ayağa kalktım ama Rae ve Tara'nın yavaş adımlarla bize doğru yürüdüklerini gördüğümde bundan vazgeçtim. Lanet olsun, Karr şu anda patlamaya hazır bir volkan gibi görünüyordu ve tüm odağı Tara'nın üzerindeydi.

Rae onun zihnini okumuş olmalıydı ki gerilerek kız kardeşini durdurdu. "Hector'un sarayın geç," dedi bir çırpıda olası bir felaketi önlemeye çalışarak. "Hector'un yardıma ihtiyacı olabilir."

Tara'nın ikiziyle biraz önce paylaştığı yakınlıktan dolayı dikkati dağılmış olmalıydı çünkü hiç yapmadığı bir şey yaparak itaat etti ve Karr'ın gözlerinin onun üzerinde olduğunu fark bile etmeden Kraliyet Sarayı'na gitmek için gözlerden kayboldu.

Karr Tara gider gitmez Rae'nin karşısına geçip durdu. "Sikerler, bana bunu ne zaman söyleyecektin?" Öfkeyle ellerini saçlarının arasından geçirdi

ve derin derin soludu.

Rae sakin kaldı. "Mara öğrendiğinde öğrendim, unutma ki Tara benim ikizim ve zihnimden korunmanın yollarını çok iyi biliyor."

Karr sarsılmış görünüyordu. Ciğerleri sık nefes alıp vermekten patlayacakmış gibi dururken saçlarından çektiği parmaklarının arasında kıvılcımlar titreşti. "Bana o anda söylemek zorundaydın, öğrendiğin anda bana söylemen gerekiyordu."

Rae sıcak bir tavırla onun omzunu tuttu. "Yoluna devam et Karr, Ölümle yaptığı pazarlık kalıcı, geri alamayacağın bir şey için hayatı kendine zindan etme."

Karr onun elini itti. "Aynı durumda Mara olsaydı sen ne yapardın?" Rae ona bir cevap vermediğinde Karr aradığı cevap buymuş gibi öfkeyle gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Sen onun başkasıyla evlenmesine katlanamadığın için kocasını kaçırdın ama ben aşkımı kaybettiğim için sakin unutup yoluna devam etmeliyim öyle mi?"

Rae güçlükle boğazını temizledi. "Aynı şey değil."

Karr'ın parmak uçlarında çatırdayan kıvılcımları küçük yangınlara dönüştü. "Özür dilerim dostum, siktiğimin Olmypos'unda başka kimsenin sizinki kadar büyük bir aşka sahip olamaması benim suçum değil." Elini havaya kaldırdığında yangınlar sönmüştü. "Gideyim de sonsuza kadar kaybettiğim aşkımın karşılığında biraz kafayı çekeceğim."

Karr ortadan kaybolduğunda Rae bana baktı. "Git," dedim ona bir an bile düşünmeden. "Onu yalnız bırakma, Hector'un sarayına tek başıma gidebilirim."

Rae yalnızca başını salladı ve Karr'ın peşinden o da gözden kayboldu.

☽✩☽

Hector'un sarayı o kadar kalabalıktı ki yalnız kalmak bir yana nefes almama yetecek kadar bile bir boşluk yoktu. Rae'nin sarayında yaşayan herkes ki buna hizmetliler ve rahibeler de dahildi, buraya sığınmışlardı.

Helene ve Naia yangında yananların yaralarına merhem sürerken gözlerim önceden yemek salonu olan ama şimdi revire dönüştürülmüş odanın köşesinde dikilen Seus'a kaydı. Güneş çoktan doğmuştu ve surların hemen dibindeki savaş başlamıştı. Ama Rae gece Karr'ı yalnız bırakmayarak dönmemiş, onlar olmadan savaşa dahil olmamam için de başıma bekçi diye Seus'u dikmişti.

Can sıkıntısıyla iç çekerek onun yanına gittiğimde kollarını göğsüne bağlayarak yaralılarla ilgilenenleri izlemeye devam etti. "Seni savaş alanına

götürmeyeceğim Mara," dedi Rae'ninkini incelikle taklit eden sert bir tonda. "Rae'nin onsuz ve savunmasız olarak meydana çıkmana izin vermediğini sana daha önce de söyledim."

Boynumda gücümü tetikleyen kolyenin durması gereken boşluğa dokundum. Haklıydı, gücümü tek başına tetikleyemezken ve Rae de orada değilken savaş alanına inmem intihardan başka bir şey değildi. Ama yine de ben burada, duvarların ardında güvendeyken askerlerin çarpışmaya ve ölmeye devam ettiklerini biliyordum. "Pekala, çok bilmiş," dedim ve bu tartışmayı daha fazla uzatmayacağımı belli ederek omuz silkip ondan uzaklaştım.

Dikkatli bakışlarını sırtımda hissederek yürüdüm ve sarayın geniş teraslarına çıktım. Güneş tüm gücüyle parlarken savaş alanını rahatlıkla görebiliyordum. Hector'un Kraliyet Sarayı duvardan uzaktı ama yine de savaşan askerlerin çıkarttığı öfke ve acı dolu sesleri duyabileceğim kadar yakındı.

Ellerimi terasında korkuluklarına dayadığımda beyaz bir tüy havada uçarak tam elimin yanına kondu. Tüyü elime aldığımda kimin bana işaret yolladığını çoktan anlamıştım.

Oradaydı, duvarın ötesinde bana bakıyor, beni çağırıyordu. Belki istediği bir düelloydu, kim bilir. Baldırımdaki kemere yerleştirilmiş hançerleri içgüdüsel olarak elimle yokladığımda Apollon'u gözden kaybettim.

Geri çekilip terastan uzaklaşmak için davrandığımda bedenim sert bir gövdeye çarptı, yumuşak kanatlar kollarımı okşadı. "Duvarın ötesine nasıl geçtin?" diye sorduğumda dönüp ona bakmayı reddettim.

Güldü, nefesi omzuma çarptı. "Antios'la aynı yolu izledim," derken sesi kısıktı. "Zeus onun içeri girmesini sağlamak için duvarınızda bir gedik oluşturdu. O noktayı tamir etmek isteyebilirsiniz."

Ondan uzaklaştım ve nihayet arkamı dönerek onunla yüzleştim. "Neden buradasın Apollon?" diye sorduğumda güneş gözleri parıldadı. "Antios'un yarım bıraktığı işi devam ettirerek beni öldürmek için mi geldin?"

Suratında ciddi bir ifade belirdi. "Bunu yapmayacağımı biliyorsun Mara," derken gözlerini doğrudan benimkilere dikti. "İsteseydim bunu Linus'u almaya gittiğinde yapabilirdim."

Kollarımı gövdeme doladım. "O zaman neden buradasın?"

Apollon'un kanatları görünürde olmasa da sanki oradalarmış gibi sırtında bir ışık titreşti. "Otuz Ağustos," dedi sakince. "Troya o gün düşecek."

Aldığım nefes dudaklarımdan çaresiz bir hırıltı şeklinde geri çıktı. "Bana neden bunu söylüyorsun?"

Apollon cevap vermeden bana doğru bir adım attığında geri çekilmemek için kendimi zorladım. Yumuşak elleri boynuma dokundu, serin zinciri tenimde hissettim. "Çünkü," dedikten sonra geri çekildi ama lafını tamamlamadı. Bunun yerine gözlerini tepeye, tam olarak güneşin durduğu yere dikti.

Kanatları iki yana açılıp onu götürmeden önce uzanıp boynuma ve bana geri dönen kolyeme dokundum.

☽☆☽

Hector'un sarayında, Rae'yle bana tahsis edilen odadaki rahatsız yatağın üzerinde oturuyordum. Biraz önce Ephi istediğim gibi defne yapraklarıyla dolu bir tası bana getirdiğinde suratında merak dolu bir ifade vardı.

Dikkatli gözleri saçlarımdaki örgüleri çözen parmaklarımda gezindi. Bir süredir saçlarımı kestirmediğim için yeniden omuzlarımdan aşağı doğru dalgalar halinde kıvırılıyorlardı. "Kehanetlere mi ulaşmaya çalışacaksın?" diye sordu kendini daha fazla tutamayarak.

Saçımdan çıkarttığım deri kayışı yatağın üzerine bıraktım. "Hayır, ibadet edeceğim," dedim.

Ephi'nin ağzı açık kaldı. Evet, dindar olmadığım hatta dinsiz sayılabileceğim bilinen bir gerçekti. Her sabah ayin sırasındaki homurdanmalarıma ve belli başlı ritüellerle dalga geçmeme birinci elden tanıklık eden bu kız için bunun ne kadar şaşırtıcı olduğunu biliyordum.

İç çekerek ona baktım. "Rae'ye ibadet edeceğim Ephi, tapınağının yıkılmasının onu güçten düşürdüğünü biliyorum."

Ephi anladığını belli edercesine başını salladı ama yine de hareketlerinin temkinli bir yanı vardı. "Bana ve diğer rahibelere katılabilirsin, hepimiz birazdan tapınağın kalıntılarının önünde dua edeceğiz."

Sabrımın sınırlarında dolaşıyordum. "Rae'yle sizin yanınızda mı sevişmemi tercih edersin?" diye sorduğumda kelimeler çoktan dudaklarımdan dökülse de ellerimle ağzımı kapattım.

Ephi'nin suratı koyu bir kırmızıya dönerken yalnızca, "Ah," diyebildi ve telaşla ne yapacağını bilmez bir tavırla kapıya baktı.

Oturduğum yerde sırtımı dikleştirdim. "Yardımların için teşekkür ederim," dediğimde açık açık onu kovduğumu anlayarak odadan çıktı. Muhtemelen bu rahatsız edici sohbete daha fazla devam etmek zorunda kalmadığı için bir yanı minnettardı.

Ben ve asla tutamadığım şu lanet dilim.

Odanın içini Rae'nin yumuşak kahkahası doldurduktan hemen sonra camların önünde belirdi. "Onu korkuttun," dedi keyifle ama öyle olmadığını biliyordum. Bugün neden savaşmadığını da bildiğim gibi ne kadar yorgun olduğunu da çok iyi biliyordum. Dualarının merkezi yıkılmıştı. Bu gece ona edilen dualar sayesinde kendini toparlayana kadar savaş alanına inmesi ölümcül bir riskti.

Onun başlattığı oyunu bozmadan gülümsemeye gayret ettim. Omuz silkerek, "Fazla meraklıydı," dedim. "Bunu hak etti."

Rae tuniğinin üst kısmını tutan tokayı çekip yere attıktan sonra yatağa doğru yürüdü, kendini hemen yanıma, büyük bir gürültüyle bıraktı. "Bir an önce dua etmeye başlasan iyi edersin arsız ölümlü çünkü gerçekten bitik durumdayım." Çıplak göğsü kalkıp indi, omuzları gerildi.

Yatakta dizlerimin üzerinde doğrulup ona baktım. Gözlerini sıkıca kapatmıştı ve beyaz teni sanki bu mümkünmüş gibi gözüme daha da soluk göründü. Onu bu halde görmekten nefret ediyordum. Onu bu hale getiren savaştan nefret ediyordum.

Tası ve defne yapraklarını alarak yataktan aşağı indim, yere oturdum. "Şunu benim için yakman mümkün mü?" diye sorduğumda elini hafifçe kaldırdı ve yapraklar tutuştu.

İlk dumanla birlikte derin bir nefes aldığımda Rae ayağa kalkıp daha önce ölüm günü için yapılan şenliklerde olduğu gibi arkama geçti.

Dudaklarını kulağıma dayayıp, "Başladılar," diye fısıldadığında işareti aldım ve ben de diğerleriyle birlikte ibadete başladım. Bedenimi öne arkaya hareket ettirirken Rae de bana eşlik ediyordu.

Boynumdaki kolye tuniğimin içinde ısınırken Rae'nin bileklerimi tutan elleri güçlendi, gücünün onu yeniden doldurduğunu, bir bütün haline getirdiğini hissettim.

Yana doğru eğildiğimde gülümseyerek dudaklarını boynuma değdirdi ama durmadım. Diğerleriyle birlikte ben de burada, dua etmeye devam edecektim.

Rae'nin arkamdaki bedeni yeniden ilahi bir güçle dolarken bunun tadını neredeyse dilimin ucuyla yakaladım. Elleri canlı bir renkle parladı, tutuşu kendinden emin bir hal aldı.

Duaların işe yaradığını bilerek gülümsedim ve durdum.

Ben durduğumda Rae de durdu ve beni yumuşakça kollarımdan tutarak kendine döndürdü. Şimdi dizlerimiz birbirine değerken aldığı her nefesi

içime çekebiliyordum. Gözleri ışıl ışıldı ve dolgun dudakları yeniden canlı tonlarına bürünmüştü. "Seni özledim," diye mırıldandı uzanıp yanağımı okşarken.

Öpüşmeye başladığımızda hareketleri dikkatliydi. Sanki ona kızgın olup olmadığımı anlamaya çalışır gibi özellikle yavaşça hareket ediyor, diliyle her tepkimi itinayla ölçüyordu.

Onun bu sakinliği beni çileden çıkarttığı için ellerimle suratını kavrayıp onu kendime çektim. Gülüşünü öpüşümle boğdum, benden başka hiçbir şey düşünemeyeceği bir noktaya sürüklenene kadar onu öpmeye devam ettim.

Nefes almak için ayrılmak zorunda kaldığım o anda yavaşça, "İçinde olmak istiyorum," dediğinde onu yeniden öptüm.

Beni kucaklayarak yatağa taşıdı ama tuniğimin eteklerini sıyırmaya çalıştığında ona engel oldum. Şu anda onun mutlu olmasına, onun tatmin olmasına ihtiyacım vardı bu yüzden kıvrak bir şekilde altından çıkıp üzerine yerleştim.

Ellerimle çıplak göğüslerini okşadıktan sonra bedenimi kaydırarak aşağı indiğimde Rae ne yapmayı amaçladığımı anlayarak beklentiyle kalçalarını kaldırdı.

Baldırlarını örten kumaşları ittim, onu tamamen serbest bıraktığımda inleyerek başını yatağa gömdü. Parmaklarımı etrafına sararak bir kez sıktığımda dudaklarından boğuk bir inilti daha döküldü. "Devam et," diye emretti. "Beni ağzına al ve sakın durma."

Zaten durmaya da niyetim yoktu.

Dilimi çıkartıp onu boydan boya yaladığımda kendini kasarak bana karşılık verdi. Dudaklarımı en tepeye yerleştirirken doğrulup üzerimdeki tuniği çıkartmaya çalıştı. "Seni bacaklarımın arasındayken çıplak görmek istiyorum," dediğinde ona karşı çıkmayarak beni soymasına izin verdim. Tuniğimin üst kısmını sıyırdı, çıplak tenimi okşadı.

Ama sonra durdu. Parmakları boynumdaki kolyenin üzerine kapandı ve başını kaldırıp bana baktı. "Kolyeni bulmuşsun," dedi saf meraktan ibaret olan bir tonla.

Ona yalan söylemeyi düşündüm ama her ne kadar sakınsam da yalan söylediğimi anlayacağını bildiğimden dürüst olmaya karar verdim. "Bunu bana Apollon getirdi," dedim.

Rae sanki kolyenin yüzeyi onu yakmış gibi elini geri çekti. İkimiz de yarı çıplaktık ama aramıza buz gibi bir soğukluk girdiğini hissedebiliyordum. "Onu ne zaman gördün?"

"Bu sabah," dedim dürüstlüğümün onu sakinleştireceğini umarak. "Zeus Antios'un içeri girmesi için duvarda bir tahribat oluşturmuş, oradan geldi ve bana kolyemi getirdi."

Rae yatakta geri çekilerek benden uzaklaşmadan önce tuniğimin kollarını yeniden yukarı çekerek çıplaklığımı ortadan kaldırdı. Kendi kıyafetlerini de soğuk hareketlerle düzelttikten sonra yataktan kalktı ve odanın köşesindeki şarap testilerine ilerledi. "Lanet olsun, hiçbir zaman tam olarak benim olmayacaksın," dedikten sonra kadehlere uzandı ama sonrasında vazgeçerek testiye dudaklarını dayayıp şarabı doğrudan oradan içti.

Vahşi bir hayvanı ürkütmemeye çalışır gibi ona arkadan yaklaştım. Öfkeli gözleri bana döndüğünde söyleyebileceğim tüm mantıklı kelimeler zihnimden uçup gitti. Bu yüzden sadece, "Seninim," diyebildim.

Rae sanki çok komik bir şey söylemişim gibi güldü, elinin tersiyle ağzını sildi. "Başkasıyla evlisin Mara, sikeyim, seninle evlenmem için kocanın seni boşamasını ya da şu savaşta geberip gitmesini beklemem gerekiyor."

Sözleri suratıma tokat gibi çarptı, beni sarstı. Hiç düşünmeden, "Onu istersen hemen şimdi öldürebilirim," dediğimde şaşkınlıkta testiyi aldığı sandığın üzerine geri bıraktı. "Gözümü bile kırpmam."

Bana yaklaşıp boynumu tuttuğunda başımı geriye atıp ona baktım. "Siktiğimin Apollon'u da seni istiyor," dedi sıkılı dişlerinin arasından. "Koca dünyada başka kadın yokmuş gibi benim bir parçamı istiyor."

Boynumdaki eli biraz yukarı kayarak suratımı kavradı. Dudağımın kenarında duran baş parmağını ağzıma alarak ağır ağır emdiğimde başını iki yana salladı, ben de onu ısırdım.

Gözleri arzuyla parlarken gülümsedim ve elimle elini tutarak onu kalçalarıma yerleştirdim. "Biz birbirimize aitiz Rae," derken bunun aksini bir an bile düşünmemiştim.

Sert bir hareketle beni çevirip duvara yasladı, şimdi göğsüm duvarda sırtım ise onun gövdesine dayalıydı. Aceleci bir hamleyle tuniğimi sıyırdı, hiç vakit kaybetmeden kendini içime gömdü.

Başımı geri atarak omzuna dayadığımda ellerinden biri memelerime çıkarken diğeri aşağıya, tam birleştiğimiz noktaya indi ve okşamaya başladı.

Güç almaya çalışarak ellerimi duvara yasladığımda hareketleri sertleşti, kalçalarımın benimkilere çarparken çıkarttığı ses tüm odayı doldurdu.

Katıksız ve yoğun bir zevk hissederek kendimi soymaya çalıştığımda bana engel oldu. "Hayır," dedi hırıltılı bir sesle. "Şu anda senden bir an bile

ayrılamam."

Kalçaları daireler çizerek hareketlerini hızlandırırken soyunma fikri de aklımdan uçup gitti. Dudaklarımı çığlık atmamak için ısırmak zorunda kaldığımda arkamda güldü, mememdeki elini saçıma dolayıp geri çekti.

Gırtlağından çıkan seslerden zevkin doruk noktasına tırmanmaya çoktan hazır olduğunu anladım. Ben kendimden geçerken o da nihayet kendini bıraktı ve her zaman olduğu gibi sonunu dışarıda karşılamak için kendini çekmeye çalıştığında ona engel olarak kendimi ona biraz daha bastırdım.

"Mara," diyerek inlediğinde sesi çaresizdi. "Gelmek üzereyim ve hala içindeyim."

Onu teşvik etmek isteyerek kalçalarımı tahrik edercesine ona sürttüm. "Biliyorum ve bunu istiyorum."

Rae'nin bedeni kasıldı, varlığının her bir damlasıyla içime akarken dizlerimin bağı çözüldü. Savaş başlamadan önceki sevişmemizi de içimde sonlandırmıştı ama hemen sonrasında Nestor'un hamilelik önleyici karışımlarından birini bana uzatmıştı.

Bu sefer olmazdı. Hayır. Beni öldürse de o karşımı içmeyecektim

Zihnimi okuduğunda alnını omzuma döndü. "Savaşın ortasında bir bebek mi?" diye sorduğunda tüm bedenim titredi.

Gerçek düşüncelerimi kendime saklamak için büyük bir özen göstererek, "Şansımızı denemezsek olmaz," diye yanıtladım onu.

Ama gerçek bu değildi. Belki de Troya'nın düşeceği güne kadar hamile kalmayı başarırsam onu buradan, bu düşmeye mahkum şehirden daha kolay uzaklaştıracağımı düşünüyordum. Onu ve Rayen'i her zerremle istiyordum ama dürüst olmak gerekirse şu anda en çok istediğim şey onu hayatta tutmaktı.

Rae gergin bir şekilde arkamda durmaya devam etti. "Sorun ne?" diye sordum ona doğru dönmeye çalışarak ama kendini bana bastırarak engel oldu.

Sıcak nefesi tüm boynumu dolaştı. "Benim gibi kokuyorsun," dedi mırıldanarak. "Ben de senin gibi kokuyorum. Tenime ismin kazılı Mara ve bu beni korkutuyor. Beni yenmek için seni benden almalarından korkuyorum."

Geri çekildiğinde dönerek sırtımı duvara yasladım. Suratında çaresiz bir ifade vardı ve elimle suratını okşayıp o ifadeyi dağıtmak istedim. "Gidelim," dedim ona doğrudan. "Tarihin içinde kaybolup hiç kimse olalım."

Rae başını iki yana sallayarak bana karşı çıktı. "Evimden gidemem Mara," derken sesi acı yüklüydü.

Elini alıp kalbimin üzerine koydum, onun için attığını parmaklarının arasında hissetmesini umdum. "Buradasın, nefes aldığım sürece her yeri senin için ev yapacağıma söz veriyorum."

Rae hiçbir şey söylemeden suratımı okşayıp yatağa doğru yürüse de onun zihnine bu düşüncenin ilk tohumu attığımı biliyordum.

Ne olursa olsun onu hayatta tutacaktım.

Ölmem gerekse bile bunu yapacaktım.

Selam arsız ölümlü ordusu! Nasılsınız. En baştan sınırları söyleyeyim sonra goygoya geçelim skdfodf. 350 oy, 700 yorum sınırı devam. Yoksa :) Rae :) Ölür :)

Şimdi bu bölümde über bir spoiler vardı sdlfdjşfdf hem de Karr'ın kitabının konusuyla ilgili. Tahminleri çok çok merak ediyorum.

Peki ben nasıl bir ruh hastasıyım da şehrin düşüşünü doğum günüme ayarladım skdlsşf. 30 ağustosta doğmamın şerefine Troya'yı yıkacağım efendim :)

Şimdi bir şey soracağım size. Üç kişiye ihtiyacım var benim, ötş için hesap yürütecek. Alıntı, etkinlik ve reels çekebilecek. İsteyen varsa bana yazarsa severim.

Sizi sonsuzluk kadar seviyorum! Haftaya görüşürüz !!!!

-Kaos.

Bölüm 45, Unutulan ve Hatırlanan

Bölüm 45,Unutulan ve Hatırlanan

Yalnızca bir an önce Hector'un sarayındaki odamızdan Rae'nin kolları arasında uyuyordum. Sıcaktı ve ben güvendeydim. Nefes aldıkça göğsü kalkıp iniyordu ve ben onun nefesinin kısık sesine odaklanırken bu dünya üzerinde olabileceğim en güvenli yerde olduğuma emindim. Ama bir an sonra her şey değişti, kendimi kehanetin içine çekilmiş olarak bulmuştum.

Artık Rae yanımda değildi. Benliğim bile benimle değildi.

İlk fark ettiğim şey kehanetin içinde Mara olarak bulunmadığımdı. Başka biriydim, bir erkektim. Fiziksel olarak daha güçlüydüm ama başka bir şey daha vardı, bir his. Bu his tanıdıktı ve görünmez eller gibi yüreğim etrafını sarıp beni sıkıştırıyordu. Sanki daha önce de onun gözünden yaşananlara şahitlik etmişim gibi hissediyordum.

Belki de doğruydu. Çünkü bu daha önce de olmuştu, daha önce de dünyaya Karr'ın o kızıl gözlerinden bakmıştım.

Ona, "Geri dön," diye seslendim yürümeye devam ederek. Güneş tepede, en yakıcı olduğu saatlerdeydi. Hava o kadar sıcaktı ki biraz daha yürümeye devam edersem kıçımdan akan terde boğulabileceğimi biliyordum.

Seus yavru bir köpek gibi beni takip ederek arkamda ilerlerken nihayet durdum. Sıcağa rağmen nefes alabilmek için kendimi zorladım. Bir dahaki sefere yollara düştüğümde çıplak olmam gerektiğini aklımın bir köşesine not ettim. Siktiğimin Apollon'u güneşinin ışığıyla bir taraflarımı kızartmaya niyetliydi ve ben bir dahaki karşılaşmamızda hançerimin ucunu taşaklarına takacaktım.

Seus da sıcaktan kıpkırmızı olmuş bir suratla yanıma gelip durdu. Sarı uzun saçları alnına yapışmış, o her zaman gereksiz bulduğum örgüleri kirli kafasının etrafına dolanmıştı. Bu güneş bir tanrı için bile yakıcıysa bir ölümlü için cehennem gibi olmalıydı.

Onun da yandığını bilmeme rağmen yolculuğun başından beri yanında taşıdığı deri çantadan küçük bir matara çıkarttı ve bana uzattı. İkiletmeden

matarayı dudaklarıma dayadım, Nestor'un yüksek kaliteli şarabından bir yudum alırken bulabildiğim ilk kayanın üzerine oturdum.

Seus'un beklentiyle parlayan gözlerine baktığımda elimde olmadan güldüm, bu kaşlarının arasında derin bir çizginin oluşmasına neden oldu. "Bir tek kuyruğunu sallamadığın kaldı," dediğimde anlamadığını fark etsem de üstelemedim. Hava ona bir şeyler açıklama takatini bulmam için fazla sıcak ve bunaltıcıydı.

O bir ölümlüydü, yarı tanrı olsa da bir ölümlüydü ve şu anda, bu yolculukta bana eşlik etmemesi gereken tek kişi oydu. Ama yine de orman nypmhalarına hallenecek Nestor'dan veya dilini kıçına sokmak istediğim Hermes'ten daha iyi bir yol arkadaşıydı. Kabul.

Şaraptan bir yudum daha aldım, ağzımın kenarlarından sızan damlaları elimin tersiyle sildim. "Neden peşime takıldın Seus?" diye sorduğumda uzanıp matarayı benden aldı, büyük bir yudum alıp yutkunurken suratını buruşturdu.

Benden birkaç adım uzaklaşıp sırtını ormanın tamamını kaplayan kalın gövdeli ağaçlardan birine dayadı. "Çünkü elimden başka bir şey gelmiyor," derken sesi küçük bir erkek çocuğunun sesi gibi titrek çıkmıştı. Tanrılar, onun yaşı kadar süreyi bir ziyafet sofrasında içerek ve sarhoş olarak geçirdiğim zamanlar olmuştu.

Sırtımı kayaya yasladım, taş bile sıcaktan ısınmıştı bu yüzden hemen vazgeçerek yeniden bedenimi oturma pozisyonuna aldım, sırtımı dikleştirdim. "Eve dön Seus," diye mırıldandım yolculuğun geri kalanının ne kadar zorlayıcı olabileceğini düşünerek. "Fazla geç olmadan eve dön."

Seus'un babasını andıran suratı karardı, açık renk kaşları çatıldı. "Eve mi?" Başını şiddetle iki yana sallarken gözleri öfkeyle kısıldı. "Hangi evden bahsediyorsun sen?"

Ona bir cevap vermek yerine sırf oyalanacak bir şeyim olsun diye belimden sarkan kısa hançerimi çıkarttım, yerde bulduğum taşlardan biriyle sivri ucunu buna gerek olmasa da biledim. Muhtemelen doğru taşı kullanmamıştım ve hançerin içine etmiştim.

Seus ulu ağacın gövdesinden ayrılıp bana doğru yürürken sıcaktan kurumuş otlar sandaletlerinin altında çatırdıyordu. "Senin bir evin var," dedi güçlükle konuştuğunu belli eden bir tonda. Göt herif, ona bir tanrıyla nasıl başa çıkacağını çok iyi öğretmişti. "İstediğin zaman Sparta'ya gidebilir ve sonsuz hayatına orada devam edebilirsin."

Onu böldüm. "Senin de bir evin var."

Güldü ama gülüşü dudaklarından daha çok tıksırır gibi çıktı. "Öyle mi? Rae'nin yanında güvende olduğum evi kastediyorsan o evin artık olmadığını biliyorsun. O gitti ve evi de beraberinde götürdü."

Kalbimdeki sancıyı görmezden gelebilmeyi her şeyden daha çok isterdim. Yıllarca kanla yıkanmış bir tanrı olarak kalbimin sancıması çok saçmaydı.

Ona bir şeyler söylemek istiyordum ama söyleyebileceğim her şeyi yuttum. Bir anlamı yoktu çünkü, söylediğim hiçbir söz yaşananları geri alamazdı.

Seus bana Atlas'ı anımsatan bir tavırla omuzlarını düşürdü, koca dünyanın yükünü o ölümlü gövdesinin üzerine kaldırdı. "Onlar gittiğinde hiçbirimiz için ev diye bir şey kalmadı."

Kehanetin içinden sarsılarak uyandığımda Rae'nin kolları bana sarıldı, beni kendine çekti. İşte o zaman Rae'nin gece yatmadan önce çıplak bedenlerimizin üzerine örttüğü örtüyü parmaklarımın arasında sıktığımı fark ettim. Sıcak dudaklarını kulağımda hissettim ama bu bile sakinleşmeme yetmedi ama yine de parmaklarımı gevşettim. "Geçti Mara," dedi fısıltıyla. "Sadece kötü bir rüyaydı."

Kollarına tutunarak sarsıldım, konuşmak istedim ama boğazımın gerisi dökemediğim yaşlardan dolayı yanıyordu.

Rae'nin gücünün zihnimin kıvrımları içinde gezindiğini hissetsem de ona engel olmadım. Gördüğüm kehanetin ne demek olduğunu bilerek kendimi daha fazla tutamadım, yaşlara teslim oldum.

Gitmiştik ve Karr'ın planladığı gibi kurtuluşa giden bir gidiş olmadığı kesindi.

Rae bana arkadan sıkıca sarıldı, dudaklarını boğazıma bastırdı. "Bir kehanet," dedi en az içinde bulunduğumuz gece kadar karanlık bir sesle. "Gerçekleşmediği için hala değiştirilebilir."

Kendimden bunu yapacak gücü güçlükle bulsam da arkamı dönüp onunla yüz yüze geldim. Henüz sökmemiş şafağın altına ona bakmak bile kalbimde kapanmayacağına emin olduğum bir boşluk yaratıyordu. Ona, olmayan geleceğimize, hiç doğmayacak güne bakmak sızlanarak ağlamak istememe yol açıyordu.

Rae hala düşüncelerimin arasında dolanırken uzanıp suratımdaki yaşları sildi. "Ağlama." Bir damla daha düşünce onu da parmaklarıyla yakaladı. "Sakın ağlama, savaş."

Suratımı boynuna gömdüğümde parmakları çıplak sırtımı okşadı, bedenini benimkine bastırdı. "Gidelim," dedim bir kez daha. "Çok geç olmadan gidelim."

Rae'nin bedeni gerildi, sırtımda hareket eden parmakları durdu. "Bir korkak gibi şehrim düşerken kaçmayacağım Mara."

Bunu yapmayacağını çok iyi biliyordum. Eskiden olsa ben de kaçmayacağımı söylerdim ama konu o olduğu zamanda eski Mara'yla hiçbir alakamın olmadığına artık emindim. Onunla geçirdiğim tüm bu süre beni değiştirmişti. Başka biri yapmıştı, belki de olmam gereken kişi haline gelmiştim. O tapınakta onu çağırdıktan sonra yollarımın Rae dışında bir noktaya çıkmasının artık imkanı yoktu. O doğuydu ve batıydı ama en çok da yönümü bulmamı sağlayan kuzey yıldızımdı.

Ama bu korkaklık değildi. İpin ucunda sallanan Rae ise ipin diğer ucunu kendi boynuma dolamaya hazırdım artık.

Rae derin bir nefes aldı ama aldığı nefesi uzun bir süre bırakmadı. En sonunda beni uyarırcasına, "Bunu bana bir daha teklif etme Mara," dedi. "Hiç gelmeyecek bir gelecekte korkak olarak anılmaktansa ölmeyi ve unutulmayı tercih ederim."

"Daha önce de yaptığın bu muydu?" Başımı kaldırıp ona bakmaya çalıştım, dudaklarını sertçe birbirine bastırdığını ve öfkeyle kasıldığını gördüm. "Bu yüzden mi ölü bir tanrı olarak anılmayı tercih ettin?" Başımı şiddetle iki yana sallarken bunun ne kadar büyük bir haksızlık olduğunu düşünüyordum. "Diğerleri tarih boyunca hatırlanacakken kimse seni hatırlayamayacak Rae. Kimse adını bilmeyecek, kimse senin kim olduğunu önemsemeyecek."

Rae'nin suratı yumuşadı, başını aşağı eğdiğinde dudakları yavaşça burnuma değdi. "Hatırlanacağız Mara, bunun için binlerce yıl gerekse bile bir gün biri bizi mutlaka hatırlayacak."

☽✩☽

Sabah güneşi çok sıcaktı ve şimdiden öğlen vaktine kadar cesetlerin korkunç bir koku yayarak surlardan içeri ulaşacağını, tüm şehri saracağını biliyordum.

Diğer tanrılarla birlikte Hector'un sarayının derinliklerinde, küçük bir odada savaşa hazırlanıyorduk. Rae bana Hector'un bu odayı normal şartlarda kapalı tuttuğunu, tanrıların odası olarak onlar için ayırdığını söylemişti.

Bu mantıklıydı çünkü oda, duvarların dört bir yanını saran bilinmeyen tanrılara ait canlı çizimler dışında tamamen boştu.

Ephi ve Dora hemen arkamızdan koşarak odaya girmiş, ellerindeki savaş kıyafetlerini bize uzattıktan sonra dışarı çıkmışlardı. Helene ve Naia'nın nerede olduğu konusunda ise pek bir fikrim yoktu. Özellikle Hector'un sarayın geldiğimizden beri Helene pek fazla ortalarda gözükmemeye gayret eder gibiydi.

Rae zırhı başımdan aşağı geçirdi, becerikli elleri iki parça halindeki koruyucu kıyafeti birbirine bağlayan deri iplerin üzerinde gezinirken başını kaldırıp bana baktı. Bakışlarında öyle bir yoğunluk vardı ki ağzımın içinin kuruduğunu hissettim. "Ne?"

Güldü, parmakları bağlanmamış iplerin arasından ince tuniğime ve tenime sürttü. "Her şey bittiğinde," derken sesi kulağa nefes nefese gelmişti. "On yıllarca içinden çıkmayacağım. Bizi aramak için bir ordu gönderseler bile başımı bacaklarının arasından kaldırmayacağım." Biraz ötemizde kendi kıyafetini giymek için uğraşan Karr bizi duyduğunu belli ederek homurdandı ama şaşırtıcı bir şekilde yorumlarını kendine sakladı. Bunun yerine büyük bir zarafetle parlak zırhını giyen Nestor'a baktı, bakışları burada bizimle birlikte olmayan, çoktan askerleriyle surların tepesine yerleşmiş o kadını aradı.

Gözlerimi Rae'nin gözlerine diktim, nefes almak her ne kadar güç olsa da sağduyulu yanım benim yerime bu eylemi gerçekleştirdi. "Bazen senin benden daha arsız olduğunu düşünüyorum."

Rae yeniden ipleri bağlamaya devam ederken başını salladı. "Konu sen olduğunda, daima öyleyim Mara."

Söylenecek çok fazla sözüm vardı ama Hermes'in parlak zırhı görüş alanıma girdiğinde söyleyeceklerimi yuttum.

Rae sırtını dikleştirip arkasını döndü. "Ne dedin sen?"

Hermes gülerek başını iki yana salladı. "Henüz demedim Rae," derken sesi ve gülüşü parlak olsa da gözlerinde hoşuma gitmeyen bir ifade vardı, haberci tanrı tatsız bir haber getirmişti. "Ayrıca, zihnimin içinden acilen siktir olup gitmen lazım yoksa hiç hoş olmayan şeyler düşünüp seni rahatsız edebilirim." Sözlerini bir gülümsemeyle sonlandırıp bana döndüğünde suratımı buruşturdum.

Rae'nin tek kaşı tehditkar bir havayla kalktı, Hermes'i baştan aşağı süzdü. "Neredeler?"

Hermes'in gülüşü ciddileşti, kuru bir sesle, "Aşağıda," diye yanıtladı onu. "Zindanlardalar."

Hermes'in kimden bahsettiği hakkında bir fikrim yoktu. Ona sormayı düşündüm ama Rae hiç vakit kaybetmeden yarım kalan işini tamamlayarak zırhımı bağlamayı bitirdi. Ben daha ona neler olduğunu sorma fırsatını bulamadan elimi sıkıca tuttu, beni de beraberinde odadan dışarı çıktı.

Hector bizi kapıda karşıladı. Uzun süredir üzerinden çıkartmadığı savaş kıyafetlerini çıkartıp yerine rahat bir tunik giydiğini gördüm. Başını sallayarak beni kısaca selamladıktan sonra Rae'ye döndü. "Geldiklerini duydum," dedi.

Hermes hemen arkamızdan, "Onlara haber verdim," dedi ve Karr'ın dışarı çıkması için kenara çekildi.

Rae onlara cevap verme gereksinimi durmadan yürümeye devam etti, zindanlara inen merdivenlerin bulunduğu koridora büyük bir hızla saptı.

Hızı ve hareketleri insan üstü olduğu için ona ayak uydurmakta güçlük çektim, tökezledim. "Rae."

Hızını yavaşlattı, daha sakin bir tavırla taş zemin üzerinde ilerlemeye devam etti. "Üzgünüm Mara, ben sadece..." Sözlerine devam etmeyerek bunun yerine duvardaki meşalelerden birini aldı.

Zindanlara girdiğimizde küflü ve nemli koku mide bulandırıcı bir yoğunlukla bedenimi sardı, aldığım her nefesle yapışıp kaldı. Diğerlerinin arkamızdan gelen telaşlı adımlarının eşliğinde yalnızca Rae'nin elindeki meşalenin aydınlattığı duvarları yosun tutmuş koridor boyunca ilerdik.

En sonunda kapısı ardına kadar açık bir zindan bölmesinin önüne geldiğimizde durduk. Karanlığa ve gölgelere rağmen bizi orada bekleyen kadının kim olduğunu biliyordum.

Şaşkınlıkla, "Kirke," diye soludum. Onun adasını terk edip buraya gelmesi şaşırtıcıydı ama asıl şaşırtıcı olan Kirke'nin hemen arkasında bekleyen figürdü.

Bedenine doladığı ve suratının büyük bir kısmını kapatan pelerin yüzünden onun kim olduğunu bilmiyordum ama uzun bedeninden bana doğru akan bir enerjinin olduğunu hissedebiliyordum.

Rae durdu, elimi hala avcunda sıkıca tutarak Kirke ve o tuhaf figürle aramıza bir mesafe koydu.

Karr tamamen içgüdüleriyle hareket ederek diğer yanıma geçerken yavaş hareketlerle belinde duran hançerine uzandığını gördüm.

Rae'nin elinde tuttuğu ateş dalgalandı, güçlendi. Kirke'nin arkasında bekleyen kişi başındaki pelerini yavaşça geriye doğru kaydırırken odaya güçlü bir ışık doldu.

Bunun büyü olmadığını ya da ateş olmadığını biliyordum. Bu başka bir şeydi, daha eski daha kadimdi.

Adamın suratı tamamen görünür kılınırken nefesimi tutarak bekledim. Uzun beyaz saçları dalgalar halinde omuzlarından aşağı akmasına rağmen suratı, beyaz saçlara sahip olamayacak kadar genç görünüyordu. Ondan dalga dalga akan gücü ve enerjiyi hissederken başım döndü.

Bir adım geri çekildiğimde Karr arkama geçti, kendi gövdesini benim sırtıma dayarken Rae de önüme geçti. İkisinin bedeninden oluşan bir koruma kalkanıyla kaplanmış olmama rağmen uzun boylu adamla göz göze geldim.

Gözlerinin tek bir rengi yoktu, bin tane rengi vardı. Gözlerinin içinde sarı, turuncu ve kırmızı renklerin tonları iç içe geçerek akıyordu.

Hector'un hemen arkamdan, "Yüce tanrılar," diye mırıldandığını duydum.

Hermes de bir adım öne gelerek Rae'nin yanına yerleşti. Herkesin suratındaki tehditkar ifadeye rağmen onun bakışları yumuşaktı. Sanki uzun zamandır görmediği bir dostunu selamlar gibiydi.

Adam, "Mara," dediğinde sesi etrafı aydınlatan ilahi ışığı titretti. "Kanımın kanı."

Kaşlarımı çattım, kendime engel olamadan, "Kimsin sen?" diye sordum.

Adam saygısızca soruma derinden gelen bir kahkaha ile karşılık verdi. "Bana benim gençliğimi hatırlatıyorsun," dediğinde Kirke'nin titrediğini gördüm. "Benim gibi asi, benim gibi dizginlenemezsin. Ama benim yaptığım büyük hataları tekrarlamaya meyilli misin merak ediyorum doğrusu."

Rae'nin bedeni gerildi, beni Karr'ın bedenine doğru iyice bastırdı, iki sert beden arasında neredeyse ezildim. Adamın o tuhaf gözleri bu hareketin her saniyesini yakaladı. "Kehanet tanrısı, uzun zaman oldu," derken sesi ağzımda garip bir tat bıraktı.

Rae'nin karanlığı bedeninin etrafında titreşti, ışığın bir kısmını boğdu. "Helios," diye selamladı onu. "Gerçekten de uzun zaman oldu."

Adamın nihayet kim olduğunu öğrendiğimde arkamda duran ve parmaklarını belimde sabit tutan Karr olmasaydı dizlerimin üzerine çökebilirdim. Bu oydu, Zeus'tan bile eski Güneş Titanı, Kirke'nin babası ve benim de... İnanmadığım tanrılar.

Helios gülümsediğinde yanaklarında iki derin çukur belirdi. "İzninle torunumla tanışmak istiyorum."

Rae'nin ona bu izni vermeyeceğini çok iyi biliyordum. Kirke de bunu biliyormuş gibi konuştu. "Yeni öğrendiğimiz şeyler var," dedi ve sonra dönüp bana baktı. "Benim bile bilmediğim şeyler."

Helios karşısındaki yaralı hayvanı ürkütmekten çekinir gibi Rae'nin suratına baktı, tepkilerini ölçüp tarttı. "Kızım bana Mara'yla önceki hayatında tanıştığını ve kadınının kızımdan sana göz kulak olmasını istediğini anlattı. Kirke her yetenekli cadı gibi yeniden doğacağını öğrenince onun izini sürdü ve kendi torunu olarak dünyaya geleceğini öğrendi." Durdu, dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sence Kader Tanrıçaları bu ipi bu kadar rastlantısal düğümlemiş olabilir mi? Gerçekten Mara'nın Kirke'nin kanını, benim kanımı taşıyarak dünyaya gelmesi yalnızca Kader Tanrıçalarının işi mi?"

Karr her ne kadar beni belimden tutup geriye çekmeye çalışsa da ona engel oldum, şaşkınlıklarından yararlanarak ikisi tarafından örülmüş etten duvardan güçlükle de olsa sıyrıldım. Ama Rae'nin karanlığı ayaklarıma ve kollarıma dolandı, bir adım daha atmamın önüne geçti. "Daha açık konuş," dedim Rae'nin gücü beni uyarsa da. "Kelime oyunları sadece vakit kaybettirir."

Karr'ın homurdanarak, "Şu dilin bir gün hepimizi siktirecek," dediğini duysam da çenemi dikleştirip Helios'a baktım.

Helios sanki ona bir demet hoş kokulu çiçek uzatmışım gibi baktı bana. "Zeus bana geldi. Seni ilk başta yaratmadan önce beni ve onunla uzlaşmayı tercih etmiş tüm titanları ziyaret etti," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ona boyun eğmiş kaç tane titan var?"

Helios gülümsemesini bozmadan beni, "Uzlaşmış," diye düzeltti. "Önemli oranda. Ama asıl mesele bu değil. Bize bir teklifle geldi, reddedemeyeceğimi çok iyi bildiği bir teklifle hem de. Hepimizden kanımızın bir damlasını istedi ve o tek bir damla kan karşılığında kendisi için edilmiş dualaların bir kısmını bizimle paylaşmayı teklif etti."

Rae'nin onun zihnini okuyamadığını bakışlarından fark ettim. "Ve siz de öylece bu teklifi kabul mü ettiniz?" diye tıslarcasına sorduğunda sesi en az gücü kadar karanlıktı.

Helios başını salladı. "Yıllardır dua almamıştık, insanların duaları olmadığında gücümüzün zayıfladığını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Bu yüzden diğer zamanda hiçbir zaman o kadar uzun kalamadın. Seni

hatırlayanlar ve sana dua edenler vardı ama mevcudiyetini sürdürmen için bu asla yeterli değildi."

Karr her ihtimale karşı temkinli olmaya çalışır gibi yanıma gelip durdu, bedenini bana yaklaştırdı. "Ne kadar süre sizi dualarla besledi?"

Helios rahatsızlık hissedermiş gibi kıpırdadı. "Mara'nın ilk doğumundan son doğumuna kadar geçen süre boyunca."

Beş asır, Zeus tam beş asır boyunca onları beslemişti.

Hermes boğazını temizledi. "Neden diye sorsam çok kabalık etmiş olmam değil mi?" diye sorsa da kabalık yapıp yapmadığının umurunda olmadığını çok iyi biliyordum. "Neden bir damla kanınıza karşı bu kadar büyük bir fedakarlık yaptı?"

Helios'un çenesi kilitlendi, gözlerindeki yangınlar kükredi. "Çünkü Mara'yı yaratırken içine hepimizden bir parça koymak istedi." Sözleri beni vurdu, bacaklarımı titretti. "Görünürde yalnızca Rae ve kendinden yaratmış gibi gösterdi ama aslında tüm titanların gücünü onun içine yerleştirdi. O kadar güçlü bir kanın bir damlası bile onu eşsiz yapmaya yetti."

Nefes nasıl alınırdı unuttuğuma emindim. Ciğerlerim çığlık atıyor, boğazım karıncalanıyordu. Nefes almam lazımdı. Bunu yapmam gerekti. En sonunda bunu yaptığımda ise dudaklarından şokla boğulmuş bir inilti döküldü. "Zeus neden böyle bir şey yaptı?" Uzun süredir beklenmedik anlarda zihnime üşüsen o soruyu nihayet bir kez daha soracak cesareti buldum. "Ben kimim?"

Helios'un ışığı titreşti. "Kim değil, nesin olacak." Boğazını temizledi, hiç acele etmeden bakışlarını teker teker zindandaki herkesin üzerinde gezdirdi, Hector'un üzerinde birkaç saniye oyalandı. "Senin ne olduğunu ve titanların kanı birleştiğinde nasıl bir düzlemde varlık bulduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim ne bir tanrıça ne de bir insan olduğun." Kirke'ye baktı, cadı babasına devam et dercesine başını salladı. "Ama hepimizi çağırabileceğinden eminim."

Rae'nin yüzü bana döndüğünde sanki beni ilk defa görüyor gibiydi. Kara gözlerindeki şaşkınlık asıl düşüncelerini perdelemeyi başarmıştı. Sorularının cevaplarını benim suratımda bulamayacağını anladığında yeniden Helios'a döndü. "Titanları çağırabileceği sonucuna nasıl vardın?"

Helios sıvazladı, parmaklarını çenesine kaldırdı. "Çünkü beni çağırdı, bu yüzden bugün buradayım. Dün gece rüyasında bana seslendi ve yardım istedi." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Seni hayatta tutmak için çaresizce yardım istedi."

Boğazımı temizledim. "Öyle bir rüya gördüğümü hatırlamıyorum." Karr'ın bedeni hemen yanımda gerilmişti, Helios'un onların planlarından haberi olup olmadığından şüphelendiğini çok iyi biliyordum.

Helios güldüğünde aklıma güneşin yakıcı ışıkları geldi. "Düşüncesizce evrene fırlatılmış hedefi olmayan bir istek olsa da başka bir titan çağrını duyup sana gelmeden önce rüyayı zihninden silip attım çünkü." Bir anda durdu, sırtını dikleştirdi. Bir anda zindanlardaki tüm hava değişmiş, boğulmuş gibiydi. "Zeus burada olduğumun farkında."

Rae'nin suratı karardı. "Bu bilgileri öylece kucağımıza atıp çekip gidecek misin?"

Helios sanki Rae ona hakaret etmiş gibi suratını buruşturdu. "Şimşek suratın buraya dalıp hepimizin neler olduğunu çözmeye yaklaştığımızı anlamasındansa çekip gitmeyi tercih ediyorum." Uzanıp elimi tuttuğunda hazırlıksız yakalandım. Rae anında elini Helios'un üzerine koydu, Karr belime sarılıp beni çekmeye çalıştı.

Ama her şeye rağmen yine de Helios beni bırakmadı. Tutuşu güçlü ve saf bir ışıkla doluydu. "Senin ne olduğunu çözeceğim kızım, buna yemin ederim."

Beni bıraktığında ise ardında karıncalanmaya benzer biz his kalmıştı.

Helios bana izini bırakmıştı ama bu izin gözle görülemeyecek kadar derinde olduğunu, ruhumda olduğuna emindim.

☽✩☽

Zeus vakit kaybetmemişti. Savaş alanına iner inmez savaşı durdurmuş, tüm Akhalar'a sahile geri çekilmelerini emretmişti. Herkes, Apollon ve Athena bile askerlerle birlikte geri çekilirken Zeus savaş alanındaki cansız bedenlerin ortasına tek başına duruyordu.

"Mara!" Seslenişi bir gök gürültüsü gibi savaş alanında yankılandı. "Bana gel!"

Rae elimi sıkıca tutarak benimle birlikte yürüdü. Biraz önce zindanlardan çıktığımızda beni durdurmuş, izleyicilerimizi umursamadan dudaklarını benimkilere bastırmıştı. Sonra da alnını alnıma dayayarak, "Ne olduğun değil ne olursan ol benimle kalman önemli," demişti.

Sözlerinin rahatlatıcı etkisi ise Zeus'u gördüğüm anda yok olmuştu. Rahat tavırlarına rağmen bedeninin duruşunda ve bakışlarında tehlikeli bir şey vardı.

Zeus buraya benim için gelmişti, beni yok etmek için.

Ayaklarım kum zeminde sürüklenirken içimden hiç gelmese de gülümsedim. "Senin için hediyemi beğendin mi Zeus?" diye sordum. "Oğlunun sevgilisinin dilini belki saklamak istersin diye düşündüm."

Diğerleri surların içinde kalırken Rae'ye birlikte savaş alanına adımımıza attık. Tara surun üzerinde, okunu yayına takmış bir şekilde beklerken Karr mızrağına ateşlerinden birini göndermişti bile. Herkes tetikteydi, herkes bekliyordu.

Zeus'un dudakları gerildi. "Sen bir hatasın," dedi. "Seni hiç yaratmamış olmam lazımdı."

Rae'ye dönüp baktım. "Sence de bunu söylemek için fazla geç kalmadı mı?"

Rae'nin gözlerinden karanlık bir ifade gelip geçti ama aynı şeyi düşündüğümüzü biliyordum. Birlikte güçlüydük. Yan yana olduğumuz sürece Zeus'un bile gücü bizim karşımızda durmaya yetmezdi. Ben onun gücüydüm, o da benim gücümdü.

Rae sanki bir savaş alanının ortasında durmuyormuşuz gibi beni tutup kendine çekti, vücudumun yan tarafını kendininkine dayadı. "Böyle yaptığında seni dayanılmaz buluyorum," dedi küçük oyunumuzu devam ettirerek.

Her ne olursa olsa Zeus'a biraz önceki konuşmanın bizi sarstığını göstermeyecektik. Her ne olursa olsun ne olduğumu ya da olabileceğimi bilmemenin bizi dehşete düşürdüğünü ona hissettirmeyecektik.

Uzanıp Rae'nin suratına dokunduğumda Zeus'un dudaklarından bir homurdanma döküldü. "Siz giderken ben dönüyordum," dedi. "Şu küçük oyununuzla beni kandırabileceğinize gerçekten inanıyor musunuz?"

Anlamamış gibi yaparak kaşlarımı kaldırdım, ellerimden biri Rae'nin tuniğinin içine uzandı. "Bana Rae'nin yatağını ısıtmak dışında hiçbir etkim yokmuş gibi davranıyorlar," derken kelimeler ağzımda acı bir tat bıraktı. "Hiç düşünüyor musun yatakta oğluna neler fısıldıyorum diye? Birlikte zevkin doruklarına tırmanırken onun aklına neler soktuğumu merak etmiyor musun?" Rae güldü, bundan cesaret aldım. "Mesela, sadece örnek vermek için söylüyorum beni yanlış anlama lütfen," dedikten sonra diğer elimi Rae'nin omzuna koydum, burnumu kulağına yaklaştırıp sürttükten sonra Zeus'a baktım. "Ondan seni öldürmesini istesem sence bana karşı çıkar mıydı?"

Zeus'un gözlerinin içinde fırtına bulutları toplandı. "Öldüğünde Hades'in seni yeraltı dünyasında almasına izin vermeyeceğim. Hiçbir kayıkçısı seni

gelip almayacak. Sonsuza kadar bekleyecek, savrulup duracaksın."

"Dedi şimşeklerini çaldığım tanrı." Güldüm. "Lütfen bana tüm hünerlerini göster ki onların hepsini sana karşı kullanabileyim."

Zeus'un beklediği itiş gücü buydu işte. Bana doğru bir adım attığı anda Rae'nin karanlığı savruldu, benim dumanımla birleşerek göğe yükseldi.

Tüm gücümü Rae ve benim gücümüzle birleştirdim, ruhumdan kopup giden, saldıran varlığımı hissettim. Bir güç dalgası hepimizi vurdu, tüm savaş alanını kapladı. O kadar güçlüydü yayılmanın şok edici etkisiyle ayaklarım kum zeminde kaydı, Rae'nin bedenine çarparak durdum.

Ama bu kadar değildi. Bu kadarla sınırlı kalmadı.

Güç bir fırtına gibi göğe yükseldi, bir anda güneşi boğarak etrafı zifiri karanlığa boğdu. Çatırdayarak, kollara ayrılarak gökyüzünü sararken Rae beni kendiyle birlikte surlara doğru geriletti.

Sonra güç sanki göğü de beraberinde sürüklüyormuş gibi çatladı, yere yağdı. Bir yağmura dönüşerek yere damlarken tüm Troya'yı ıslattı, geldiği gibi de ansızın durdu.

Rae'nin karanlığı bizi korumak için ileri atılsa da hiçbir şey olmadı. Her şey sessizliğe büründü, yaprak bile kımıldamadı.

Zeus şaşkınlıkla bana bakarken tam ortamızda gürültülü bir şimşek çaktı, Zeus'un suratındaki şaşkınlıktan bunun onun eseri olmadığını anladım.

Ellerime baktım, titreşen yıldırımların yokluğu az önceki şimşeğin benim de eserim olmadığını kanıtladı.

Zeus dehşet içinde gözlerini göğe kaldırdı. "Sen, kimi çağırdın öyle çocuk?"

Hemen arkamda bana sarılırken donakalan Rae'ye döndüm. Nefes almıyor, sadece izliyordu. "Şimşeklere hükmeden bir titanı mı çağırdım?"

Rae yerine bana cevap veren Zeus oldu. "Seni aptal," dedi öfkeyle kelimeleri ağzından dökerken. "Hiçbir titan ya da Olymposlu benim dışımda şimşeklere hükmedemez."

Rae'nin beni tutuşu sıkılaştı, sırtımı göğsüyle birleştirdi. "Sen bir tanrı çağırdın Mara," dedi bir şimşek daha çakarken. "Sen ne bu zamana ne de senin zamanına ait olmayan bir tanrıyı çağırdın."

Selam arsız ölümlü ordusu! İlk kitabın bitmesine an itibariyle 15 bölüm kaldı, 23 Ekim'de final veriyoruz, yani Rae'nin doğum gününde :) İkinci kitap için aşırı heyecanlıyım. Öncesinde ara vermeden Karr'ın ara kitabını yazacağım. Başta 10 bölüm olarak planlamıştım ama 4 bölüm olacak gibi duruyor şu an için.

Sınırlar, sınırlar efendimmmmm. 350 beğeni ve 700 yorum istemek ben yoksa Karr ve Rae aynı anda ölür valla ldsjsids.

Haydi buraya bir adet teori bırakın :)

Hepinizi sonsuzluk kadar seviyorum.

-Kaos.

Bölüm 46, Şimşekten Gelen Fırtınaya Dönen

Bölüm 46, Şimşekten Gelen Fırtınaya Dönen

Rae'nin bedeni hemen arkamda gerilirken Karr surları aşarak yanımıza koştu. Tara ve diğerleri hala şehrin kapılarını korumaya devam ederken Karr'ın bedeni önümde belirdi, savaş tanrısı henüz görünmeyen tehlikeye karşı benim yerime göğüs gerdi.

Bir şimşek daha çakarken Karr'ın elindeki mızrakta öfkesinden harlanır gibi görünen ateş söndü, Rae'nin karanlığı titreşerek yok oldu.

Bir şeyler oluyordu hem de son derece korkunç bir şeyler. Eğilip boynumda bir nabız gibi atan kolyeme baktığımda içinde taşıdığı, beni tetikleyen gücün uykuya yattığını hissettim.

"Mara." Rae'nin seslenişi hemen kulağımın dibinde canlandı. Kolları belime dolanıp beni göğsüne yaslarken Karr'ın sırtı bedenimin ön tarafını tamamen kavradı. Karr mızrağını yere atıp cebinden hançerini çıkartırken diğer elini arkaya atarak Rae'nin kolu üzerinden beni güvene aldı.

Zeus bile korkmuş görünüyordu. Tepemizde toplanan fırtına bulutlarının ve çakan şimşeklerin sebebi hangi tanrıysa Zeus'un bile ondan korktuğunu söyleyebilirdim.

Rae arkamdan, "Tara!" diye bağırdı. "Şehir kapılarını kapatın!" Gelen her kimse onun şehre girmesindense onunla burada bir başımıza savaşmamızı tercih ettiğini anlayabiliyordum.

Tara Rae'yi ikiletmedi, şehirde bize kol kanat germek için bekleyen tanrılar kapıları kapatırken savaş alanında bir başımıza kaldık.

Karr'ın hemen önümdeki gövdesi titredi. "Gücüme ulaşamıyorum," dedi. "Sikerler Mara, kimi çağırdın?"

Ona cevap vermek için ağzımı açsam da verecek bir cevabım olmadığını fark ettiğim anda dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Zeus kendi güçlerinin onu terk etmesine fırsat vermeden ortadan kayboldu.

Korkak.

Rae beni gövdesine bastırırken, "Ne olursa olsun sakın bizden ayrılma," dedi ve sonra şu anda içinde bulunduğumuz ortama hiç uygun düşmeyecek

bir şekilde güldü. "Daha sonrasında olur olmadık tanrıları çağırma huyun üzerine konuşmamız gerekecek."

Şimşekler ona cevap verir gibi bir kez daha çakarken gökteki kara bulutların arasında bir deliğin oluştuğunu gördüm. Başımı kaldırdığımda gökten büyük bir hızla aşağı doğru inen şeyi fark ettim.

O garip nesne savaş alanına büyük bir gürültüyle düştüğünde onun bir çekiç olduğunu fark ettim. İnanmadığım tanrılar, ben ne halt yemiştim böyle?

Rae beni Karr'ın korumasına bırakıp çekice ilerlediğinde gökten son hızla biri indi. Adamın uzun kızıl saçları yağmurlu bir fırtınanın ortasındaymış gibi savrulurken en az bulutsuz gökyüzü kadar mavi gözleri Rae ile aralarında kalan çekici süzdü. "İşte bu oldukça ilginç," derken adamın sesi şimşeklerin vücut bulmuş hali gibiydi. Elini havaya kaldırdı ve çekiç uçarak parmaklarının arasındaki yerini aldı.

Rae sakince çağırdığım tanrıyı ve çekicini süzdü. "Kimsin sen?"

Adam fırtınalar kopan bir havayı andırırcasına güldü, bilmediğim bir dilde bir şeyler söyledi fakat hiçbirimizin anlamadığını fark ettiğinde boğazını temizledi. "Ne kadar sıcak bir karşılama dedim, beni mazur görün her gün farklı bir diyara davet edilmediğimden benim dilimi anlayamayacağınızı düşünemedim," derken sesindeki aksan kelimeleri olması gerektiği gibi yumuşak değil sertçe söylemesine sebep olmuştu.

Karr gerilerek beni iyice kapatmaya çalışsa da başarılı olamadı. Adamın dikkatli gözleri onun bu hareketini yakaladı, gülümsemeyerek bana baktı. "Beni çağıran sen misin kadın?"

"Onunla konuşma," dedi Rae hiç vakit kaybetmeden. "Bize kim olduğunu söyle."

Tanrının bakışları yeniden Rae'ye kayarken kaşları havaya kalktı. "Enerjim hepinizin güç çekirdeklerine sızıp geçici olsa da işlevsiz hale getirmişken, bunu yapmak istediğine emin misin tanrı?"

Karr'ın dudaklarından homurdanmayla karışık küfürler dökülürken arkasından çıktım. Beni durduracağını düşünsem de bunu yapmadı. "Bize ismini verdikten sonra seni çağırıp çağırmadığımı tartışırız."

"Etkileyici," dedi tanrı beğenisini gizleme zahmetine bile girmeden. "Damarlarında akan gücü hissedebiliyorum."

"İsmin," diye bastırdım tanrının ilginç kıyafetlerini süzerek. Üzerinde çok soğuk bir iklimde yaşadığını belli eden kürkler ve onun altında bile

parlayan gümüş bir zırh vardı. Ayaklarında bizim giydiğimiz sandaletlerle uzaktan yakından alakası olmayan deri bir parça vardı.

Tanrı bir kez daha güldü ve çekicini elinde çevirerek Rae'yi işaret etti. "İlk önce dengim kim olduğunu söylesin." Rae'nin kaşları havaya kalktı. "Benim diyarımdaki en güçlü tanrı benim," diyerek açıkladı. "Bu diyardaki en güçlü tanrı da sen olduğuna göre, bu seni benim dengim yapmaz mı?"

Şu anda tamamen yabancısı olduğumuz bir tanrı karşımızda duruyor olmasa gülerek havaya bakar, Zeus'a pek de kibar olmayan bir hareketin eşliğinde siktirip gitmesini söyleyebilirdim.

Ama dediğim gibi, sanırım şu anda bunu yapmam pek de uygun kaçmazdı.

Rae'nin sırtı dikleşti. "Ben Troyalı Rae," dedi sakin bir sesle. "Kehanetlerin, gecenin ve karanlığın tanrısıyım. Zeus'un oğlu, evrenin çocuğuyum."

Tanrının kaşları havaya kalktı. "Unvan listen bu kadar mı yoksa devamı gelecek mi?" Rae'nin dudaklarından tehlikeli bir mırıldanma döküldüğünde çekicini bir kez daha elinde çevirdi. "Sadece şaka yaptım kehanet tanrısı, ne bu gerginlik?"

Karr, "Farkında mısın bilmem tuhaf herif ama bir savaş alanının ortasındasın," dediğinde sesi her zamankinden de gergindi.

Tanrı sanki yeni farkına varmış gibi etrafa baktı. "Ah, ben de çürümüş ceset kokusunun sizin kokuşmuş diyarınızdan geldiğini düşünmüştüm," dedi. "Ne kadar da kirli savaşıyorsunuz."

Kaşlarımı kaldırdım. "İsmin ne?"

Tanrı boğazını temizledi. "Aslında sadece kendi ismimi vermeyi tercih ederdim ama havalı tanrı kararımı değiştirdi," diyerek Rae'yi işaret etti. "Ben Thor, Odin'in oğlu, gök gürültülerinin ve fırtınaların mutlak tanrısı." Durdu, mavi gözleri muzip bir tavırla parladı. "Üzgünüm dostum, senin kadar kendimi allayıp pullamayı başaramadım."

Gerginlikle güldüğümde isminin Thor olduğunu söyleyen tanrının dikkati bir kez daha benim üzerime çekilmişti. "Kusura bakma," dedim kendimi daha fazla tutamayarak. "Bizim buradaki gök gürültüsü biraz sinir bozucu olduğundan sen de onun gibi misin diye merak ediyorum."

Thor'un suratı aydınlandı, başını hafifçe yana doğru eğdi. "Ve sen de," diyerek beni kendimi tanıtmaya teşvik etti.

"Troyalı Mara," dedim. "Sadece bu kadar ve evet seni ben çağırdım."

Rae omzunun üzerinden bana baktığında ona doğru yürüdüm. Thor, "Onun gibi kokuyorsun," dedi bana Rae'yi kastederek. "Ama aynı zamanda onun gibi de kokuyorsun," dedikten sonra arkamızda hala her ihtimale karşı tetikte olarak Karr'ı işaret ederek. "Ve aynı zamanda bu savaş alanında sonsuz hükme sahip olan tüm tanrılar gibi," derken sahile çekilmiş Akhaları ve tanrılarını işaret etti.

Söyledikleri kulağa deli saçmasından biraz daha iyi geldiği için Thor'u temkinli bir tavırla süzdüm. "Buraya nasıl geldin?" diye sorduğumda gerginliğimi hisseden Rae uzanıp elimi tuttu. Bunun onun beni uyarma biçimi olduğunun farkındaydım. Eh, ne diyebilirdim ki, gerçekten tanrılarla konuşma konusunda örnek teşkil edecek biri olduğumu söylemem mümkün değildi.

Thor'un bakışları ikimizin birleşen ellerine kaydı. "Bunu bana senin söylemeni umuyordum Troyalı Mara. Bir anda kendi diyarımdaydım bir an sonra senin beni çağıran sesini duydum ve gördüğün gibi pek de seçme şansım olmadan kendimi burada buldum." Thor'un beni tarttığı her halinden belli olan bakışları suratımda oyalandı, içgüdüsel olarak uzanıp suratıma dokunmamak için kendimi zorladım. "Sanırım sen de beni nasıl çağırdığını bilmiyorsun?"

Ona bir cevap vermedim. Adını bile duymadığım, bahsettiği diyarın neresi olduğunu bile bilmediğim bu tanrıya gücümün hakimiyetini bir türlü sağlayamadığımı itiraf edecek değildim. Thor da bir cevap beklemediğini belli edercesine bakışlarını göğe çevirdi. "Diyarım beni çağırıyor," dedi.

Karr sessizce arkamdaki yerini alırken Rae beni kendine doğru çekti, sakin bir sesle, "Diyarın neresi?" diye sordu.

Thor çekicinin yüzeyini dikkatlice elleriyle sildi. "İyi bir tanrı bütün sırlarını açık etmez değil mi?" Sırıttı, suratına düşen kızıl saçlarını iri elleriyle geriye yatırdı. "Bilginin karşılığı daima bilgidir ve şu anda almaya gönüllü olduğunuz bir bedel olduğunu düşünmüyorum. Yine size şunu söyleyebilirim ki ben en kuzeyden geldim."

Thor bize doğru ilerlediğinde Rae'nin karanlığı nihayet serbest kaldı. Gücü etrafımızda titreşerek bizi koruma altına alırken Thor'un elindeki çekiçten gelen yıldırımlar ona aynı şekilde karşılık verdi. "Gördün mü?" diye sordu Thor. "Sana denk olduğumuzu söylemiştim."

Bu görülmesi gereken bir manzaraydı. Rae'nin karanlığı önümüze bir set gibi çekilirken Thor'un yıldırımları ise gücünü zorluyor ama geçemiyordu. Rae'nin sırtındaki evrenler ışıldadı. "Söylemiştin," dedi sakince.

Thor öne doğru bir adım daha attı ama Rae'nin gücü ona hala geçit vermiyordu. "Lütfen," dedi çekicini arkasına saklayarak. "Sadece Troyalı Mara'ya bir hediyem var."

Rae güldü. "Ona verecek hediyene ihtiyacı olduğunu sana düşündürten nedir?"

Thor başını iki yana salladı. "Sakin ol tanrı, kadınına yardım etmek istiyorum, onu senden çalmak değil."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Hediyen ne?" Rae'nin karanlığı benden komut almış gibi biraz çekildi.

Thor boştaki eliyle elime uzandığında Rae'nin karanlığı bir kamçı gibi elinin üzerinde şakladı. "Ondan izin iste," dedi sıkılı dişlerinin arasından. "Ancak o sana izin verirse ona dokunabilirsin." Zihninde Antios'la yaşananları geçirdiğini bildiğimden onu ürkütmemeye çalışarak omzuna dokundum, elimi yavaşça Thor'a uzattım.

Thor'un iri elleri parmaklarımı yavaşça okşadı, Ölümün bıraktığı izin üzerine geldiğinde şaşkınlığını gizlemedi. "Ölüm sende iz bırakmış," derken sesine karanlık bir ton hakimdi. "Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

Karr da yeniden gücüne kavuştuğunu belli ederek hançerini tutuşturdu. "Ölümden haberin var mı?"

Thor başını aşağı yukarı sallarken hala dikkatle elime bakıyordu. "Ölüm ve Yaşam, tek gerçek tanrılardır. Onlar ne var etmiştir ne de var olmuştur. Tüm zamanların ve diyarların kökeninde onlar yatar." İzi bir kez daha okşadı. "Böyle nadide bir iz bırakmış olması beni şaşırttı doğrusu." Thor elimi dudaklarına götürüp yavaşça öptü ve bıraktı. "Bana ihtiyacın olduğunda, adımı göğe seslenmen yetecek, başka hiçbir güç kullanman gerekmiyor."

Elimi göğsüme bastırarak ona baktım. Ölümün izini biliyor olması ve bundan bahsetmesi hoşuma gitmemişti. "Bana neden yardım etmek istiyorsun?"

Thor gülümsedi, çekicini havaya kaldırıp geldiği diyar neresiyse oraya dönmeden önce, "Belki de birlikte hükmetme vaktimiz gelmiştir Troyalı Mara," dedi. "Tüm tanrılar tek bir sofrada."

☽☆☽

Odamıza döndüğümde Rae'yi beni çoktan beklerken buldum. Akşam yemeğinde neden bize katılmadığını anlamıştım. Odadaki küçük sedirin önüne çekilmiş masada hiç dokunulmamış olsa da akşam yemeği vardı.

Bunun sebebinin dolu tabağın yanını ve masanın büyük bir kısmını işgal eden parşömenler olduğuna emindim.

Rae oturduğu yerde bakışlarını bir an bile benim üzerimden ayırmadan ona doğru ilerlememi seyretti. Aradığı şeyi bulmadığını kızarmış gözlerinden ve dağılmış saçlarından anlayabiliyordum.

Kalçamı masaya dayadım, uzanıp parşömenlerden birini aldım. Yaşadığımız bölgedeki tüm tanrıların ve tanrıçaların bilinmeyen tanrılar da dahil olmak üzere itinayla kazınmış soy ağacında gözlerimi gezdirdim. "Thor'la ilgili bir şey bulabildin mi?"

Yorgun gözleri parşömenlerin üzerinde gezindi. "Hayır." Sadece sesinden bile bu belirsizliğin canını ne kadar sıktığını anlayabiliyordum. "Bizim hüküm sınırlarımız içinde böyle bir tanrının adını duyup da kayda geçiren kimse olmamış."

Elimdeki soy ağacını incelemeye devam ettim. Tanrıların ve tanrıçaların çocukları dallanıp budaklanırken Rae'nin tek başına kazınmış isminde gözlerimi gezdirdim. "Bu kayıtlar ne kadar eski?"

Rae derin bir nefes aldı, verirken tüm bedeni titredi. "Çok, elinde tuttuğun sen doğmadan iki asır önce kayda geçirildi," dedikten sonra boğazını temizleyerek, "İlk yaratıldığın zamandan bahsediyorum," diye ekledi.

Parşömeni masaya geri bıraktım. "Hüküm sınırları derken neyi kastediyorsun?"

Rae yıkılır gibi oturduğu sedirde sırtını dikleştirdi. "Biz inançla ve dualarla besleniriz Mara," dedi. "Bilinenin aksine biz insanları yaratmadık, onlar bizi yarattı. Onların çaresizliği, korkuları hatta umutları evrende kırılmalar meydana getirdi." Önündeki kadehe uzanıp büyük bir yudum aldı. "Başlangıçta yalnızca Ölümle Yaşamdan sonra Gaia ana ve Uranus vardı. Sonrasında insanların korkuları ilk önce Titanları ardından da ilk Olymposluları yarattı."

Kaşlarımı çattım. "Yani siz insanları değil, insanlar mı sizi yarattı?"

Rae cümleleri nasıl toparlayacağına karar vermek ister gibi bir süre sessiz kaldı ama en sonunda, "En basit haliyle, evet," diyerek beni yanıtladı. "Dünyanın başka bir köşesinde, başka insanların hiç bilmediğimiz tanrıları yaratmış olması mümkün." Tekrar sustu, devam etmeden önce dudaklarını ıslattı. "Ya da başka zamanlarda. Thor en kuzeyden geldiğini söyledi ve orada ne olduğunu bilmiyorum."

Kalçamı dayadığım yerde huzursuzca kıpırdanırken, "Sanırım anlamadım," diye itiraf ettim. "Ölümlü zihnim için fazla bilgi yüklemesi oldu."

Rae yorgun bir şekilde gülümserken uzanıp burnumun ucuna bir fiske vurdu. "Hayır, sadece tüm bunlar senin kadar zeki bir kadın için bile karmaşık."

Oturduğu yerden kalkıp odanın içinde ilerlediğinde gölgesi de onu takip etti; titreşti, eğildi ve büküldü. Sırtındaki gezegenler ve evrenler hareket ederken bildiği her şeyi zihninden geçirdiğini görebiliyordum. "Zeus zamanı bölmeden önce tek bir parça halinde akıyorduk ama tek parça olmamız, koca evrende bir başımıza olduğumuz anlamına gelmiyor."

"Yani başka zamanlar ve o zamanlara hükmeden tanrılar mı var diyorsun?" diye sordum tereddüt ederek.

Rae başıyla onayladı. "Olabileceğini söylüyorum ve Thor'un varlığı bu ihtimali güçlendiriyor." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Muhtemelen bilmediğimiz pek çok zaman ve pek çok tanrı. Hepsi iç içe geçmiş bir şekilde akıyor ve ilginç bir şekilde sen o tanrıları da çağırabiliyorsun."

Yutkunmak istedim ama o kadar şaşırmıştım ki bunu bile beceremedim. "Sence Helios benim ne olduğumu bulabilecek mi?"

Rae'nin gözlerindeki evrenler kaybolurken omuzları çöktü. "Bulmasını istediğimden emin değilim arsız ölümlü," dediğinde zihnindeki çarkların döndüğünü hissediyordum. "Ne olduğunu bilmezken tanrılar için bu kadar büyük bir tehditken bildiğinde seni diğerlerinden daha önce yok etmek için birbirlerinin gırtlağına sarılacaklarına eminim. Ve gerçekten her ne isen Zeus'un seni tehlikeli bulduğu kesin."

Odanın havası bir anda çekilmişti sanki, ağzımı çaresizce açıp kapattım. "Benden korkuyor musun?"

Sorum ilk önce onu olduğu yere mıhladı ama daha sonrasında hiç acele etmeden yavaşça yeniden yanıma yürüdü. Uzun parmakları yavaşça boynuma dokundu, başımı ona bakmam için geriye yatırdı. "Korktuğum sen değilsin tatlı Mara, ben kendimden korkuyorum. Sana dokunacak olurlarsa yapabileceklerimden korkuyorum."

Ona gülümsedim. "İşte benim korkmadığım tek şey de bu," derken uzanıp tuniğinin açıkta bıraktığı omzunu öptüm. Bakışlarımı onunkilere doğru kaldırırken bir öpücük daha kondurdum. "Birbirimiz için her şeyi göze alacağımızı bilmek bana güven veriyor."

Rae gözlerini kıstı. "Hiç doymaz mısın sen kadın?"

Kıkırdadım. "Yemekten önce Nestor'un şarabından bir kadeh içmiş olabilirim."

Rae'nin dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Doyumsuzluğunun tek sebebinin bu olduğunu mu söylüyorsun bana?" Bakışları boynumdan aşağı, tuniğimin açıkta bıraktığı dekolteme kaydığında nefesimi tuttum.

Dudaklarımı ısırdım, kasıtlı olarak kolunu okşarken tırnaklarımı güneşte savaşmaktan koyulaşmaya başlamış teninde gezdirdim. Sıcacıktı ve yalnızca benimdi. "Ne demek istediğini anladığımı sanmıyorum kehanet tanrısı."

Rae boynumdaki elini kullanarak beni kendine çektiğinde ona karşı koymadım ki zaten koymak da istemiyordum. Dudaklarımız birbirine sürterken kıvrımlı gülümsemesi tehlikeli kabul edilebilecek kadar arzu yüklüydü. "Sen ve şu arsız ağzın," derken alt dudağımı yavaşça ısırdı. "O ağza neler yapmak istediğimi bir bilsen."

Kolundaki elimi gövdesine indirdim. "Göstermeye ne dersin?" Kendimi ona ve sertliğine bastırdığımda inleyerek bir kez daha dudağımı ısırdı. Beni uyarıyordu, güzel. "Yoksa benim kendim görmemi mi tercih edersin?"

Tuniğinin üzerinden onu kavradığım anda derin bir nefes aldı. Gözlerimi bir an olsun onun gözlerinden ayırmadan kumaşı araladım ve çıplak teninin üzerinden onu kavradım. Elimi aşağı yukarı hareket ettirirken bakışları karardı, gözleri yarı yarıya kapandı. Hızımı özellikle yavaş tutarak kendimi ona bastırdığımda benden uzaklaştı. Tuniğini dikkatlice düzeltti, omuzlarını dikleştirdi. "Seni yatağa taşıyıp tüm sarayı uyandıracak kadar bağırtmadan önce," dedikten sonra sakince eşyalarımızı koyduğumuz sandıklara ilerledi, küçük olanı açıp içinden küçük bir şişe çıkarttı. "Bunu içmen gerek."

Şişenin içinde ne olduğunu çok iyi bilerek kaşlarımı çattım. "Beni Nestor'un karışımlarından birini içmeye mı zorlayacaksın?" Sesim beklediğimden yüksek çıksa da yapacak başka bir şeyim yoktu. "İçmek istemiyorum."

Rae'nin suratındaki ifade sertleşti. "Mara, hamile kalamazsın." Şişeyi bana doğru uzattığında onu elimin tersiyle ittim. "Şu anda, geleceğin ne getireceği belirsizken gerçekten de istediğin şey bu mu?" Karanlığın etrafında titreştiğinde sinirlendiğini anladım, belki de sabrını zorluyordum, kim bilir. "Üstelik benim karım değilsin. Başka bir adamla evliyken benim çocuğumu doğurmanın ne demek olduğunun farkında mısın?"

Harika, az önce dizginlenemeyecek gibi duran arzularım buhar olup uçmuştu. "Benim başka biriyle evli olmam şimdi problem çıkartıyor?

Benimle sevişirken bununla bir sorunun yokmuş gibi görünüyordun."

"Mara." Derin bir nefes alarak şişeyi masaya bıraktı, omuzlarıma dokunup beni kendine çektiğinde onunla savaşmak için kendimde güç bulamadım. "Bilmediğimi mi sanıyorsun? Beni buradan kaçırmak için, şehir düşmeden önce gidelim diye hamile kalmaya çalıştığını göremediğimi mi sanıyorsun?" Başımı geri atıp ona karşı çıkmaya çalıştım ama beni susturdu. "Rayen dünyaya annesiyle babasının karı ve koca olarak hüküm sürdüğü bir şehirde gelecek. Kaçıp sığındıkları başka bir şehirde değil, Troya'da doğacak."

"Bu bir kehanet mi?"

"Bu bir istek." Parmakları omuzlarımı yavaşça okşadı. "Benim istediğim bu."

Gözlerimi kapattım. Bir yanım onun gitmeyi asla kabul etmeyeceğini biliyordu ama bunu bu şekilde dillendiriyor olması sanki her şeyi asla sökemeyeceğim bir düğümle bağlamış gibi hissettirdi.

"Kabul mü?" diye yavaşça sorarak bana bir kez daha şişeyi uzattı.

Titreyen ellerimle şişeyi alıp dudaklarıma götürdüm, ekşi karışım boğazımdan aşağı kayarken gözlerimi bir kez daha yumdum. Aksi aksi soluyarak ona baktım. "İstediğin olduğuna göre artık sevişebilir miyiz?"

Rae gülümseyerek bana doğru eğilse de bir anda bedeni gerildi, bana cinsel bir ihtiyaçtan çok koruma içgüdüsüyle yaklaşırken sırtını dikleştirdi. "O burada," dediğinde odamızın kapısı davetsizce açıldı.

Rae'nin bu tepkiyi kapıda bekleyen Tara'ya vermediğini çok iyi bilerek tanrıçaya baktım. "Kim geldi?"

"Ben geldim," dedi arkasından biri. Bu dünyada en çok nefret edilenler listemin başlarında olan biri. Bize savaş açan biri.

Rae sanki Apollon yatak odamızın kapısında dikilmiyormuş gibi sakin bir şekilde, "Burada ne işin var?" diye sordu. "Koruma büyülerimi nasıl geçtiğini sormayacağım çünkü anlaşılan bu senin için bir alışkanlık haline gelmiş."

Tara'nın bakışları iki kardeşi arasında gidip gelirken, "Onu içeri ben aldım," dedi. "Burada olduğu süre boyunca bizi ya da Mara'yı tehlikeye düşürecek bir şey yapmayacağı konusunda bağlayıcı yemin etti."

Rae dişlerini sıkınca çenesindeki kas bir nabız gibi attı ama yine de bir şey söylemedi. Tara'yı kırmak istemediğini ve konuşursa bunu yapacağını çok iyi biliyordum.

Apollon büyük bir zarafetle yatak odamızdan içeri girerken damarlarımda biraz önceki arzumdan kalan kırıntıları da beraberinde süpürdü. Rae her hareketini dikkatlice ölçtü. "Tara seni kapılardan geçirdiğine göre iyi bir sebebin olmalı."

Apollon'un bakışları masanın üzerinde duran parşömenlerde gezindi. "Kardeşim," derken sesi en az güneşin kendisi kadar sıcaktı. "Thor'la ilgili bilgileri bizim kaynaklarımızda bulamazsın, kendisi bu zamanın tanrısı değil," dedikten sonra doğrudan benim gözlerimin içine bakarak, "Henüz," diye ekledi.

İçimde yükselen saldırgan tutumu gizlemeyi başaramayarak, "Buraya neden geldin?" diye sordum.

Apollon hızlı bir hamleyle belindeki kemerden hançerini çıkarttı, hançeri doğrudan avcunun içine bastırıp keserken akan kanının birkaç damlası yere düştü. "Gün doğumuna kadar ağzımdan çıkan her kelimenin hakikatin ta kendisi olduğuna yemin ediyorum," dedi.

Yere düşen damlalar yeminini mühürleyerek üzerlerinden dumanlar çıkartarak yok olurken elindeki yaradan geriye kalan tek şey hançerindeki kandı.

Rae bir hançere bir de Apollon'a baktı. "Konuş," diye emretti ikizine.

Apollon sakince hançerindeki kanı tuniğine sildi, ardından da kınına yerleştirdi. "Tanrı öldürenlerin hepsini yok etmeniz gerek, Zeus bugün buraya bu yüzden geldi. Mara'yı pazarlığa zorlamak ve silahlarınızı elinden almak için geldi ama Thor meydana çıkınca kaçmak zorunda kaldı."

Kaşlarımı çattım. "Tanrı öldürenlerden Zeus'un nasıl haberi oldu?"

Apollon boğazını temizledi, alnı düşünceli bir tavırla kırıştı. "Bilmiyorum ama konu o olduğunda her şey mümkün. Sizi gözetliyor olabileceği gibi bunu yapması için Troya'dan birini de ikna etmiş olabilir."

Rae dikkatli bir tavırla, "Zeus onları bizden alıp ne yapmayı planlıyordu?" diye sordu.

"Sizden alıp bize dağıtacaktı," dedi bir an bile düşünmeden. "Savaş alanına çıkartmanız bile tehlikeli, Zeus onları sizden almanın bir yolunu mutlaka bulur."

Nefesim kesilir gibi oldu. "Sana savaşı kazandıracak bu bilgiyi neden bize veriyorsun?"

Apollon dişlerini sıktı, gerçeği ağzından kaçırmamak için kendisiyle savaştığını fark ettim. "Bu savaş benim kontrolümde değil," demekle yetindi. "Bu yüzden kazanmakla da ilgilenmiyorum."

"Gerçeğe en yakın olanı söylüyorsun ama gerçeği söylemekten çekiniyorsun değil mi?" diye sordum.

Apollon dudaklarını birbirine bastırdı, "Evet," dedi duraksamadan. "Bu yüzden şu an bilmeye hazır olmadığın bilgiler için beni zorlama Mara."

Onu tabi ki de zorlayacaktım. Ama Rae'nin elime inen eli bana engel oldu. "Mara'yla ne pazarlığı yapmayı planlıyordu?"

Apollon'un bakışı ikimizin birleşen ellerine kaydı, zarifçe gülümseyerek başını yeniden yukarı kaldırdı. "Size bir şans tanıyacaktı. İki ölümlü olarak dünyanın başka bir köşesinde yeniden başlamanız için bir şans." Ruhumun en gizli arzularını, kıyıda köşede sakladığım sırlarımı görür gibi bana baktı. "Mara'nın bunu kabul edeceğine emindi."

Hiçbir şey söylemedim. Edeceğimi, onu korumak için şu an ölmesindense yaşlanarak ölmesini tercih edeceğimi çok iyi biliyordum.

Apollon devam etti. "Ama Zeus'un pazarlıklarının her zaman iki yönü vardır. Sizi ölümlü yapması size değil kendine bir ödül olacaktı, öldürebilirdiniz ve yolundan çekilebilirdiniz." Hamamda sakladığım hançeri bilir gibi doğrudan benim gözlerimin içine bakarak, "Tüm hançerleri yok etmeniz gerek," dedi. "Her ne olursa olsun onların Zeus'un emrine geçmemesi lazım." Bakışlarını Rae'ye çevirdi. "Şimdi izninizle, güneş doğmadan önce yapacaklarım var."

Tara Apollon'a eşlik ederek odadan çıktığı anda Rae kahkahasını koy verdi. Omuzları aşağı yukarı kalkıp iniyor, gülüşünün etkisiyle tüm vücudu sarsılıyordu. Bir çeşit sinir krizi geçirdiğine emin olarak sakinleşmesini bekledim.

Rae başını iki yana sallayarak gülmeye devam ettiğinde daha fazla dayanamayarak, "Seni bu kadar güldüren ne?" diye sordum.

Rae kahkahasını bastırmaya çalışarak, "Çünkü arsız ölümlü," dedi. "Onu kimse alamasın diye başına nöbetçi diye Minotor'u diktim ve şimdi gidip emanetimizi ondan almamız lazım."

Harika. Siktir.

Selam ordu!! Öncelikle üniversite sınavından çıkan tüm okuyucularımı kucaklamak istiyorum. Hepinizle gurur duyuyorum. Ben de 17-18 yaşındayken (eyvah 24 yaş) ergenliğin dibini ekmekle sıyırırken sınava girmekten hiç mutlu değildim. Sistem kusurlu, eğitim kusurlu ve siz biri olmak için çabalıyorsunuz. Ama lütfen şunu unutmayın, bu hayatta biri olmak her zaman toplum gözünde iyi bir bölüm okumak değil. Biri olmak; hayalleri olan, umutları olan,

yaşamayı seven ve en önemlisi bir şeyleri kendisi için tercih eden olmaktır. Bu yüzden sonuç ne olursa olsun sizi mutlu edecek şeylerin peşinden koşmayı ihmal etmeyin.

Haftaya sanırım bu yazar notunu yaşarken 400k çoktan olmuş olacağız. Arkadaşlar yazar artık milyon olmak istiyor, lütfen silah zoruyla herkese okutur musunuz??

Geldim sınıra :) 350 oy ve 700 yorum sınırımız devam ordu.

Bir de öneriyle geldim sizee. @eylullarslan mitolojik bir kurgu yazıyormuş belki dikkatinizi çeker :) kaostan geldik demeyi unutmayın amaa

Sizleri sonsuzluk kadar seviyorum, cumartesi kendi gününde kendi saatinde görüşmek üzere!

-Kaos.

Bölüm 47, Minator'un Boynuzlarındaki Düğümler

Bölüm 47, Minator'un Boynuzlarındaki Düğümler

Rae'nin boşaltılmış sarayının altındaki dehlizlerde dururken elimde olmadan kahkahalarla gülüyordum. Bir yandan gülüyor bir yandan da tam karşımda yükselen aşılması imkansızmış gibi görünen ve en az bir ağacın gövdesi kadar kalın kapıya bakıyordum.

Rae gözlerini bana diktiğinde kendimi sakinleştirmeye çalışsam da başarılı olamadım. Elimdeki ipe baktım ve bir kez daha son derece çaresiz üstelik işe yaraması da imkansız olan planımıza güldüm.

Rae bu histerik halime dayanamayarak, "Pekala arsız ve deli kadın," dedi. "Seni neyin bu kadar güldürdüğünü açıklayacak mısın yoksa zihnine sızıp gücümü boş yere üzerinde kullanmamı tercih edersin?"

Beyaz yüzeyine tozların yapıştığı ipliği elimde evirip çevirdim. "Gerçekten Minator'tan bu ipliği takip ederek kaçabileceğimizi mi düşünüyorsun?" Bir kez daha güldüğümde burnumdan hiç de hoş olmayan bir ses çıktı. "Dehlizlerini bu kadar karmaşık yapacak ne vardı?"

Rae ipliği elimden aldı, ucunu yumağın içinden çıkartarak bir kısmını serbest bıraktı. "Minator labirentlerde yaşamayı seven bir yaratık, Tanrı Öldürenler için onu buraya getirtmeden önce dehlizlerin bir kısmını onun için labirente dönüştürdüm."

Sonunda sakinleşmeyi başarsam da planı benim için hala deli saçmasından biraz daha uzaktaydı. "Bizi canlı canlı yiyebilecek bir yaratığa karşı gerçek olup olmadığı bile belli olmayan efsanelerden yola çıkarak bir plan yaptığına inanamıyorum kehanet tanrısı."

Rae uzanıp kapının üzerindeki karmaşık kilidi açmaya koyulurken, "Sana söyledim," dedi. "Bu bir efsane değil, gerçek. Minos'un Krallığı'na Minator'u yenmek için her yedi yılda bir gönderilen gençleri kendi gözlerimle gördüm, sadece iki kişi kaçmayı başardı onlar da labirentlerde yönlerini bulmak için iplikleri kullandılar." Tüm dikkatini kilidi açmaya vermeden önce bana yan bir bakış attı, ona inanıp inanmadığımı anlamaya çalıştı.

Minator bize geceleri uyumadan önce anlatılan korkunç bir çocuk masalından başka bir şey değildi. Eh, en azından o zamana kadar ben öyle olduğuna inanmıştım desem daha doğru olacak sanırım. Kendi şehrimdeyken, Penelop berbat geçen bir eğitim gününün ardından bizi sıklıkla Minator'a göndermekle tehdit ederdi. Eğer doğru düzgün davranmazsak bizi bir sonraki yedi yılın sonunda yola çıkacak çocuklardan biri olmamız için göndereceğini söyler sonra da kendi kendine gülerdi. Penelop çarpık bir espri anlayışı olan hasta ruhlu bir kadındı, orası kesin.

Bizi korkutmaktan hoşlanırdı ve itiraf etmek gerekirse hikayelerini abartılı yalanlarla süslemese de Minator'un oldukça korkutucu bir yanı vardı. Küçük bakire kızların etini yemekten hoşlandığını anlatması belki bir yalandı ama beni asıl korkutan efsanevi canavarın kendisiydi. Anlatılanlara göre Girit Kralı Minos'un günahı yüzünden bu tuhaf yaratık dünyamızın başına salınmıştı. Poseidon'un ona gönderdiği boğayı onun için kurban etmemiş, Poseidon da karısının Minos'un öldürmeye kıyamadığı boğasına aşık olmasını sağlamıştı.

Hadi ama Poseiodon, gerçekten bu kadar kibirli ve ahlaksız bir piç olmak zorunda mıydın? Zorundaymış sanırım çünkü Minos'un karısı kulağa her ne kadar saçmalığın daniskası gibi gelse de boğadan hamile kalarak yarı insan yarı boğa yaratık Minator'un doğurmuş. Pekala, sanırım çarpık ilişkiler yumağı yalnızca tanrılara özgü değilmiş. Belki de kadınla bizzat birlikte olan, sonrasında da sırf bunu yapabildiği için suçu günahsız boğaya atan Poseidon'un kendisidir. Sonuçta tanrılar bunu yapmazlar mı? Bizi kendi günahlarının bedelini ödetmek için oyunlarına ortak etmiyorlar mıydı?

Bu garip ve korkunç hikayenin hatırlamadığım kısımları da var. Mesela Minator'un tam olarak hangi noktada nasıl labirentine bekçi olarak dikildiğini hatırlamıyorum. Ama net bir şekilde hatırladığım bir şey varsa o da onun öfkesini yenmek için her yedi yılda bir yedi genç kız ve erkekten oluşan bir grubun onun labirentlerine gönderildiğiydi. Yıllar içinde yalnızca iki genç ellerindeki iplik yumaklarını arkalarında bıraktıkları izlere dönüştürerek ondan kurtulmayı başarmışlardı.

Rae'nin kilidiyle uğraştığı kapı tok bir ses çıkartarak açıldığında nefesimi tuttum. Dehlizlere açılan kapı aralandığında içeriden gelen yoğun koku suratıma çarptı.

Rae duvarlara belirli aralıklarla yerleştirilmiş meşalelerden birini alırken bana gülümsedi. "Ölümle yürüdün, Minator'un seni korkutmaması lazım Mara," derken sesi içinde bulunduğumuz duruma hiç de uygun düşmeyecek

bir şekilde neşeliydi. "Üstelik kör rahibelerin önünde benimle seviştin, bu senin için çocuk oyuncağı olmalı."

Elimde olmadan dudaklarımın arasından homurdanmaya benzer bir ses çıkarttım. Bir meşale de ben alıp içeri girmeden önce, "Çiftleşmek," diyerek onu düzelttim. "Orada yaptığımızın bu olduğunu düşünüyordum."

Rae beni rahatlatmaya çalışarak bana takılmaya devam etti. "Buradan çıkınca yaptığımız şeye istersen sevişme istersen de çiftleşme dersin, karar senin."

Dehlizlerin korkunç kokusunu almamak için daha uzun aralıklarla nefes almaya çalışarak, "Bir süre sevişebileceğimi sanmıyorum," diye yanıtladım onu ve attığım ilk adım bir kemik parçasına denk geldiğinde onun çatırdayarak kırılmasına neden oldu. "Şu an içinde bulunduğumuz ortamın beni azdırdığını söyleyemeyeceğim."

Rae'nin kahkahası bir çift meşaleyle aydınlanan karanlık alanda yankılandı. "O halde diğer zamanlarda seni azdırdığımı mı söylemek istiyorsun?"

"Kes sesini." Az önce üzere bastığım kemiğin neye veya kime ait olduğunu düşünmemeye çalışarak nemli ve pis kokulu koridorda yürüdüm.

Rae de sessizleşti. Hemen yanımda ilerliyor, bir yandan da parmaklarının arasındaki yumaktan iplikleri parça parça serbest bırakıyordu.

Dehlizlerin girişinden geçip daha karmaşık tünellerde ilerlemeye başladığımızda yanımdaki bedeni gerildi, omuzlarımız birbirine değene kadar bana yaklaştı. Meşalelerimiz yalnızca birkaç adım önümüzü aydınlatıyordu ama buna rağmen yerdeki kemik parçalarını görüyor, birini daha ezmemeye büyük gayret göstererek ilerliyordum.

Tek umabileceğim bunların insan kemikleri olmadığıydı.

Rae daha dar ve karmaşık bir koridora saptığında boştaki elimle elini sıkıca kavradım. Kendimi onun nemli tenine ve sıcak dokunuşuna odaklanmaya zorlasam da bu düşündüğüm kadar kolay olmadı. Çünkü biz ilerledikçe içerideki hava da ağırlaşıyor ve daha çok horultuya benzeyen bir ses giderek yükseliyordu.

Altı tane dar koridora ayrılan bir açıklığa ulaştığımızda Rae durdu. "Neden durduk?" diye sordum telaşa kapılarak. Bir süredir duyduğum o horultu kesilmiş, yerini yavaş ama kendinden emin adım seslerine bırakmıştı.

Rae gülümsemek için olağanca gücünü kullanarak, "Çünkü geldik," dedi. "Minator birazdan yanımıza gelecek." Son ip parçasını da iç içe geçmiş

ellerimizin arasından aşağı bıraktı. Şimdi beyaz iplikten yolumuz onları takip ederek döneceğimiz anı bekliyordu.

Hissettiğim yoğun korkunun etkisiyle ona biraz daha yaklaştım. "Bana lütfen bizi yemeyeceğini söyle," derken sesimin titremesine engel olamadım.

"Buna söz veremem."

Bana cevap veren kesinlikle Rae değildi. Daha tok, daha insanlıktan uzak bir sesti beni yanıtlayan. Tam karşımızdaki koridorun içinden yükselmiş ve onun sesiyle birlikte elimizdeki meşaleler hafifçe titremişti.

İnanmadığım tanrılar, buradaydı.

Minotor sonunda kendini gösterdiğinde nefesimi tuttum. Ne görmeyi beklemiş ya da ummuştum bilmiyorum ama kesinlikle göreceğimi düşündüğüm şeyin bu olması aklıma bile gelmemişti. Ben daha çok kıldan görünmeyen bir beden, toynaklar ve bir boğa kafası beklemiştim sanırım.

Ama gerçeğinin benim düşündüklerimle uzaktan yakından alakası yoktu. Uzun ve ince örülmüş kaslarla dolu esmer bedeni karanlığın içinden çıkıp geldi. Belinin aşağısında askerlerde görmeye alışık olduğum tarzda deri bir kıyafet varken üst bedeni tamamen çıplak ve yaralarla kaplıydı.

Her bir ince ve sıkı kasın üzerinde çentiklere benzeyen beyaz yara izleri vardı.

Ama beni şaşırtan yaralarla kaplı bedeni değil, bizzat kendisiydi. İki uzun boynuz kahverengi uzun saçlarının arasından fırlamış, onun efsanevi bir yaratık olduğunu gözler önüne sermişti.

Benim onu dikkatle izlediğimi fark eden iri kahverengi gözleri bana döndü. "Gördüğün şey seni ürküttü mü yoksa etkiledi mi?" diye sorduğunda gülümsedi, iki sivri diş kendini belli etti. "Seni şimdiden uyarayım tanrının kadını, bana yalan söyleyemezsin. Eğer söylersen bedelini yüreğinle ödersin."

Yutkundum, Rae'nin bedeninden güç almaya çalışarak kendimi ona biraz daha yaklaştırdım. "İkisi de değil," dedim tamamen dürüst olarak. "Beklediğim bu olmadığı için şaşırdım."

Minator başını aşağı yukarı salladığında boynuzları meşalelerden yayılan ışığın altında parladı. "Toynaklarım olmasını bekliyordun sanırım," dedikten sonra bize doğru bir adım attı. "Belki de vardır ve sizden gizlemişimdir."

"Belki de," diyerek yanıtladım onu.

Rae gözlerini bu garip adama dikti. "Tanrı Öldürenleri senden geri almaya geldik," dediğinde Minator'un bakışları değişti, sertleşti.

Gözleri bir alayla parlarken bir kez daha sivri dişlerini göstererek sırıttı. "Beni buraya getirttikten sonra buradaki işimin bittiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır." Rae'nin sesi yumuşak ama emrediciydi. "Dilediğin kadar burada kalabilirsin, yalnızca o silahları senden almamız gerek."

Minator başını yavaşça sağa ve sola eğdi, kendini esnetmeye çalışır gibi bir hali vardı. Ya da saldırmaya hazırlanıyordu. "Karşılığında bana ne vereceksin tanrı?"

Karşılık. Elbette. Tanrılarla ve onların yarattığı tuhaf yaratıklarla ilgili öğrendiğim bir şey varsa o da hiçbirinin karşılıksız bir şey yapmayacağıydı. "Ne istiyorsun?" diye sordum sakince.

Minator'un güzel gözleri yumuşasa da suratı hala sertti. "Mutluluk," dedi hiç düşünmeden. "Mutlu bir anıya sahip olmak istiyorum."

Rae homurdandı. "Seni salamayacağımı biliyorsun Minator," derken onu tutsak etmenin ne kadar yanlış hissettirdiğini bildiğine emindim. "Seni Girit'ten getirirken serbest bırakmayacağıma yemin verdim."

Gözler hayal kırıklığıyla parladı. "Bunu biliyorum ve zaten senden özgürlüğümü talep etmiyorum." Bir adım geri çekilerek sırtını pürüzlü taşlara dayadı. "Sadece mutlu hissetmek istiyorum ve beni mutlu edecek bir anım yok."

O anda onun zorunlu bir kötü olduğunun farkına vardım. Aslında hiçbir zaman korkutucu hikayelerin parçası olmak istemediğini ama zamanın ve tanrıların onu buna zorladığını hissettim. O yalnızca diğerlerini kahraman yapmak için var olan bir adamdı.

"Mutlu olduğumuz bir anıyı mı öğrenmek istiyorsun?" diye sormadan önce boğazımı temizlemek zorunda kalmıştım çünkü ona karşı hissettiğim acıma boğazımı kurutmuş, konuşmamı zorlaştırmıştı. "Sana birini anlatabilirim."

Minator başını iki yana salladı. "Anlatmanı değil, o anını bana vermeni istiyorum. Böylelikle onu sonsuza kadar hafızamda yaşatabileceğim."

İrkildim.

Rae sert bir sesle, "Bu olmayacak," dedi. "Anılarımız pazarlığa açık değil, özellikle sana verdikten sonra onları unutacaksak."

Dudaklarımı ısırdım, aklımdaki saçma fikri dillendirecek cesareti toplayabilmek için derin bir nefes aldım. "Senin için mutlu bir anı yaratabilirim," dediğimde Rae bana kaşlarını çatarak baktı. "Senin için

gerçekleşmesi mümkün olmayacak bir anı yaratıp onu sana hediye edebilirim."

Minator'un ilgisini çekmiş olmalıydım çünkü sırtını dayadığı duvardan uzaklaştı. Uzun gövdesi dikleşirken tam göğsünün üzerinde, kalbinin olduğu yerdeki uzun yara izi dikkatimi çekti. "Bunu nasıl yapacaksın tanrının kadını?"

Hiç düşünmeden, "Hayal ederek," diye yanıtladım onu. "Tanrı Öldürenleri bize geri vermen karşılığında o anı senindir."

Minator sessizliğe gömülünce onun bu teklifi kafasına tarttığı anladım. Bunu başarabilirdim, hiç gerçekleşmeyecek, yalnızca benim hayallerimden ibaret olacak mutlu bir anıyı ona vermem bana bir şey kaybettirmezdi.

Minator en sonunda, "Kabul," dedi ve başka bir şey daha söylemeden biraz önce çıktığı karanlık koridorda gözden kayboldu.

Rae bana karşı çıkacaktı, biliyordum, bu yüzden ondan önce davranarak konuştum. "Sahip bile olmadığım mutlu bir anıyı ona vermek benden bir şey kaybettirmez," dedim. "Bana karşı çıkacağını biliyorum ama kimse onun gibi korkunun öbür yüzü olarak anılmak istemez, en azından bizden karşılık olarak mutluluk istedi, başka bir şey de isteyebilirdi."

Rae hızlı konuşmaktan nefes nefese kalmış suratıma bakarken uzanıp suratıma dokundu. "Sana karşı çıkmayacaktım," derken sesi yumuşak ve şefkatliydi. "Zekana ve sana aşık olduğumu söyleyecektim."

Yumuşak sözleri kalbin en kuytu köşelerine bile sızarken Minator büyük bir sandıkla geri döndü. Sandığı gürültüyle yere bıraktığında Rae öne doğru bir adım attı ama Minator elini havaya kaldırarak onu durdurdu. "Önce pazarlığın üzerinize düşen kısmını yerine getirin." Diğer elini de kaldırarak ikisi de bana uzattı. "Bekliyorum tanrının kadını, bana mutlu bir anı ver."

Meşalemi yere bırakıp Minator'a doğru ilerledim. O kadar uzun boyluydu ki suratına bakabilmek için başımı tamamen geriye atmam gerekiyordu.

Ellerimi onun büyük ellerine bıraktım, küçüklüğümün bir kez daha farkına vardım çünkü devasa bir kayanın yüzeyine dokunuyormuşum gibi hissediyordum. Minator dikkatli bir şekilde suratımı inceledi. "Hazır mısın?"

Başımı belli belirsiz salladım, derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım.

Sonra bir hayal kurdum. Hiç gerçekleşmeyeceğini bildiğim, hiç olmayacak bir hayal.

Güneşin sıcak dokunuşları tenimi okşarken bedenime çarpan su serindi. Dalgalar yumuşak ama derinden gelen hareketlerle bedenime dokunuyor, suyun içindeki bacaklarımı ıslatıyordu.

Kendi hayalimin içinde gözlerimi açtım, önümde uzanan uçsuz bucaksız maviliğe baktım. Biraz kulak kabartırsam uzakta giden geminin küreklerini çeken denizcilerin şarkısını bile duyabilecekmişim gibi hissediyordum.

Üzerimdeki kıyafetlerin ıslanmasına aldırmadan akıntının içinde durmaya devam ettim. Denizin tuzlu suyuyla birleşen tenimin güneşin altında hafifçe kızarmaya başladığını hissedebiliyordum ama bunu umursamadım. Tek umursadığım hissettiğim rahatlık ve hafiflikti.

Gerçek olamayacak kadar güzel, gerçek olması gerekecek kadar kusursuzdu.

Eğilip elimi suyun içine daldırdım ve hoş renkli birkaç tane taş topladıktan sonra nihayet kumsala doğru ilerledim.

Denizin kenarında küçük bir ev vardı. Çok küçüktü ama benim, bizim evimizdi. Biraz önce topladığım hoş renkli taşlar evin duvarlarına yapmaya başladığım süslemeler için iyi olacaktı.

Evin küçük kapısı açıldı ve o dışarı çıktı. Hareketleri daha yavaş, daha sakindi. Tanrılığın vermiş olduğu kudret hiçbir zaman damarlarında akmadığı için üzerinde dizginlenebilir bir dinginlik vardı.

Rae sırtını ahşap kapıya dayadı, kollarını göğsünde birleştirdi. "Bütün sabahı denizde geçirmiş gibi görünüyorsun," derken dikkatli bir şekilde ıslak eteklerim ayaklarıma dolanarak yürümemi izledi. Sonunda yanına gidip durduğumda parmağının ucuyla burnuma dokundu. "Kızarmışsın," dedi parmakları bu sefer elmacık kemiklerimin üzerinde gezinirken.

Suratımı avuçlarının arasına gömerken, "Çok erken kalktım," dedim. "Uyku tutmadı."

Rae kaşlarını çatarak bana baktı. "Keşke beni de kaldırsaydın," dediğinde bana kızmadığını, sadece benimle fazladan geçireceği birkaç saati ondan çaldığım için üzüldüğünü biliyordum. "Birlikte yürüyebilirdik."

Dudaklarımı boynuna bastırdım, teni sıcacıktı. "Dün akşam tuhaf bir rüya gördüm." İlgisini çekmiştim çünkü meraklı gözlerle rüyamı anlatmamı bekliyordu. "Sen bir tanrıydın," dedim sırıtarak. "Hem de kehanet tanrısıydın."

Rae'nin kaşları havaya kalktı. "Benim Apollon olduğumu mu gördün?"

Omzuna vurdum, eve girerken başımı çevirip ona baktım. "Hayır, senin onun ikizi olduğunu gördüm."

İçeri girip kendimi sedire bırakırken hemen yanıma oturdu, beni kendine doğru çekti ve çenesini başımın üzerine dayadı. "Bir rüya olduğu belliymiş tatlı Mara çünkü Apollon'un bir ikizi yok," dedi.

Gözlerimi huzurla kapatıp kalbimi ve ruhumu tamamen onun kokusuyla doldururken huzurluydum. "Evet yok," dedim mutluluktan mayışmış bir halde. "Ve sen de bir tanrı değilsin, sadece Rae'sin, benim Rae'm."

Hayal ettiğim anı zihnimden sökülüp alınırken gözlerimden bir damla yaş aktı. Ne gördüğümü, neyi hayal ettiğimi bilmiyordum Minator onu benden alırken Rae hemen gerimde hareketsiz bir şekilde bekledi.

Ellerimi bu efsanevi yaratıktan çektim, yüzümü Rae'ye döndüm. Hiçbir şey söylemedi, sadece acı içindeki gözleriyle bana bakmakla yetindi. Hayal kurarken zihnimin içinde gezindiğini bildiğimden, "Ne gördüm?" diye sordum.

Minator sandığı kucaklayıp Rae'ye verirken, "Saf mutluluk," dedi sonra da bana döndü. "Ve çaresizlik. Senin de benden bir farkın yokmuş Troyalı Mara, sen de tanrıların sana biçtiği rolü oynamak zorunda bırakılmışsın."

Minator'un bana tanrının kadını değil, ismimle seslendiğini fark ettim. Her ne hayal ettiysem, ona neyi hediye ettiysem bu onu etkilemiş gibi görünüyordu.

Minator ya daha fazla konuşmak istemedi ya da konuşacak başka bir şeyi kalmamıştı. Sessizce geldiği karanlık koridora dönerken sessizce gidişini izledim. Yalnızca karanlığın içinde tamamen kaybolmadan önce fısıltısını duydum. "Bana gönderilen çocuklar hiddetimi bastırmak için değil beni öldürmek için geldiler. Çünkü tanrılar hatalarının bedelini daima başkalarına ödetir."

☽✩☽

Tanrı Öldürenlerin hepsini yakmak için Karr'ın ateşini dört kez harlaması gerekmişti. Silahların yüzeyi yüksek ısının altında ısınıp erirken her seferinde içlerinden ateşe direnen birkaç tanesi çıkıyordu.

Yanan ateşi Hector'un sarayındaki odamızdan izlemiştim. Kendimi terasın korkuluklarına dayamış, havaya doğru döne döne çıkan dumanın geride bıraktığı izlerden kalan kokuyu ciğerime çekmiştim.

Odamın kapısı çalındığında arkamı döndüm. "Girin."

Temiz bir tunik giymiş Hector kapıyı açıp da eşikte belirince şaşırdım. Bu sarayda özgürce dolaşabilirdi, elbette, sonuçta burası onun sarayıydı ama diğer herkes silahların tamamen eridiğinden emin olmak için dışarıdayken onun burada olmasının tek bir anlamı vardı.

Beni ziyarete gelmişti.

Hector belli belirsiz gülümsedi. "Umarım rahatsızlık vermedim."

Şaşkınlıkla hiçbir şey söylemeden sadece ona baktığımın farkına varınca boğazımı temizledim. "Hayır elbette," dedikten sonra, "Sadece buraya gelmeni beklemiyordum," diye ekledim.

Hector çekingen hareketlerle odadaki geniş sedire doğru ilerleyip oturdu. "Seninle konuşmak istediklerim var, biraz vaktini alabilir miyim Mara?" Troya Kralı'nın bu çekingen hali beni şaşırtsa da bozuntuya vermemeye çalıştım.

Ne yapacağımı bilmez bir şekilde bir süre odanın ortasında dikilsem de en sonunda ben de sedire aramıza biraz mesafe koyarak oturdum. "Elbette Hector, seni dinliyorum."

Hector'un gözleri kısıldı, suratı kederle buruştu. "Eskiden erkek kardeşlerimle en çok sevdiğimiz şey sahilimizde at binmekti," diyerek söze girdi, anıların girdabının içine çekilirken gözlerini kırpıştırdı. "Benim onlara göre daha ağırbaşlı, daha sakin olmam gerektiğini biliyordum ama onların arasında olmak bana cesaret veriyordu." Güçlükle yutkundu. "Biraz şarap içelim mi?"

Bir şey söylemeden kalkıp ikimize de birer kadeh şarap doldurdum.

Hector şarabı minnetle kabul ettikten sonra konuşmaya devam etmeden önce büyük bir yudum aldı. "En dizginlenemez olansa Paris'ti," dediğinde kalbim tekledi. "Her zaman asi her zaman tahmin edilemezdi. Sparta'ya gitti ve kollarında dünyanın en güzel kadınıyla geri döndü."

Kadehi dudaklarıma dayayıp hepsini içtim. Boğazım hem Hector'un anlattıklarından hem de şaraptan dolayı yanarken güçlükle, "Sen bana gerçek Hector olduğunu demeye çalışıyorsun?" diye sormayı başarabildim.

Hector başını yavaşça salladı. "Öbür zamanda başıma gelenleri biliyorum. Akhilleus'un beni öldürdüğünü, cansız bedenimi surlarımızın dibinde günlerce gezdirdiğini biliyorum. Ama bu zamanda Rae beni korumasına aldı, beni yaşattı ve yaşatmaya devam ediyor."

Kafam karışarak kendime bir kadeh daha şarap doldurdum. "Bana senin öldüğünü, senin anına kraliyette doğan tüm erkeklere Hector ismini verdiklerini söylediler."

Hector mahcubiyetle başını eğdi. "Kimsenin bilmesini istemedim," diye fısıldadı. "Halkımdan kimsenin benim gerçekte kim olduğumu bilmesini istemedim. İnsan hafızası kandırılmaya müsaittir. Bazen en yaşlılar

krallarının değişmediğini fark ediyor ama onlar da sadakatlerinden susuyorlar."

"Neden?" diye sordum. "Neden kimsenin gerçekte kim olduğunu bilmesini istemedin?"

Hector bakışlarını benimkilere kaldırdı. "Çünkü utandım, kimsenin başka bir zamanda da olsa şehrimi kaybettiğimi bilmesini istemedim."

Nefesim boğazımda düğümlendi. "Bana bunları neden anlatıyorsun?"

Hector tuniğinin bel kısmına gizlediği hançeri dikkatlice çıkarttı, kabzasından tutmaya büyük bir özen göstererek sedirin üzerine, aramızdaki boşluğa bıraktı. "Çünkü bu hançeri senin gizlediğini biliyorum," dedi Tanrı Öldürenin yüzeyi mum ışığında parlarken. "Rae'nin sarayını boşaltan askerlerden biri bulup bana getirdi."

Hançere uzandım ama Hector beni bileğimden tutarak durdurdu. "Bu çok tehlikeli Mara," derken sesi uyarı yüklüydü. "Hepimiz hata yaptık ama senin yapacağın hatanın geri dönüşü olmaz. Ne şehrim için ne de Rae için hatandan sonra yeni bir başlangıç yapılamaz."

Elimi ondan kurtararak kucağıma koydum. "Onu sakladım çünkü zamanı geldiğinde en büyük düşmanımı öldürmek istiyorum."

Hector'un kaşları çatıldı. "En büyük düşmanın kim Mara, Apollon mu yoksa Zeus mu?" Dudaklarını birbirine sıkıca bastırdığında çenesinde bir kas attı. "Yoksa sen misin? Korkarım ki sen kendinin en büyük düşmanısın."

Hançeri sedirin üzerinde bırakarak ayağa kalktığında ben de arkasından ayağa fırladım. "Bana neden gerçekte kim olduğunu anlattın Hector?"

Hector yavaşça bana döndü. "Çünkü senin bir sırrını öğrendim Mara, karşılığında da sana bir sırrımı verdim."

Bir ona bir de sedirin üzerinde duran hançere baktım. "Benim sırrım ne peki?"

Hector tamamen neşeden uzak bir şekilde gülümsedi. "Rae söz konusu olduğunda gözünü kimsenin görmeyeceğini öğrendim," dedi. "İpin ucunda sallanan Rae ise koca bir şehri bile gözünü kırpmadan katledebilirsin." Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. "Hem kurtarıcımız hem de felaketimizsin."

Hector bir şey söylememe fırsat tanımadan odadan çıktı, beni vicdanımla ve sedirin ortasında parlayan hançerle birlikte yalnız bıraktı.

☽✩☽

Rae odaya döndüğünde uykumdan uyandım. Olabildiğince sessiz hareket etmeye çalıştığı her halinden belliydi. Ama ona rağmen uyandığımı görünce omuzları çöktü, suratına dökülen saçlarının geriye attı. "Uyandırmak istemedim," dedi sessizce.

Üzerimdeki örtüleri iterek doğuldum. Hava o kadar sıcaktı ki doğru düzgün uykuya dalmamıştım. "Tanrı Öldürenler, hepsi eridi mi?" diye sorduğumda sesim titremişti.

Başını sallayıp beni onayladı sonra da yatağa gelerek karşıma oturdu. Ellerimi tutup kucağına koyarken, "Yarın ölüleri yakmak için savaşa bir günlüğüne ara vereceğiz," dedi. "İznin olursa seni bir yere götürmek istiyorum."

Uyku sersemi bir halde yatakta otururken gözlerimi ovuşturdum. "Nereye?"

Rae gülümsedi, uzanıp suratıma dokunduktan sonra burnumu öptü. "Bir gün Mara," dedi fısıltıyla. "Sana yalnızca Rae ve Mara olacağımız bir gün vermek istiyorum."

Suratı benimkine o kadar yakındı ki sökmek üzere olan şafağın altında gözlerindeki parıltıları görebiliyordum. "Nereye gideceğiz?"

Rae teklifini kabul ettiğimi anlayarak gülümsedi. "Ephesus'a," dedi. "Orada seni tanıştırmak istediğim biri var."

Herkese selam ordu! Öncelikle 400K'dan hepinize selam, ben bu satırları yazarken 408K olduk bile :)

Tiktokta bir video izledim ÖTŞ ile ilgili, bir gün sizin onları son kez okuyacağınız benim de son kez yazacağım aklıma geldi. Sonra size bir hediye vermek istedim. Bir sonraki bölüm mutlu olacağız, belki de ilk defa :(

Şimdiden diyorum soğuk bir şeyler alın yanınıza. Smut isteyen pamuk eller cebe ama . 350 oy ve 700 yorum istiyorum :)

Sizi sonsuzluk kadar seviyorum!

-Kaos.

Bölüm 48, Sadece Sen ve Ben

Bölüm 48, Sadece Sen ve Ben

Sadece Rae ve Mara.

Atlarımızın nallarından çıkan ses gürültülü ama bir yandan da rahatlatıcıydı. Rae şehre girdiğimiz andan çıkacağımız ana kadar sıradan insanlar olmamız konusundan kararlılığını koruyarak yolun belli bir kısmını at üstünde almamızı istemiş. Neden sıradan ve ölümlü insanlar gibi olmamızı istediğini çözemesem de bu fikri sevdiğimi inkar edemezdim. Çünkü tüm benliğimle onunla hiçbir korku ya da kayıp olmaksızın sadece biz olabilmeyi benimsemiştim bile.

Sadece birlikte olmak; bir tanrı ve o tanrının ne olduğu belirsiz kadını olmak yerine yalnızca kendimiz olacaktık. Korkularımızdan muaf kılınıp bir gün de olsa sadece birbirimizi yaşamaya odaklanacaktık.

Rae geçidi kullanarak bizi Ephesus'un yakınlarındaki bir nehre kadar getirmişti ama yolun kalanını güçlü Troya atlarımızla geçecektik. Bu iyiydi çünkü uzun zamandır kendim olma fırsatı bulamamıştım.

Dürüst olmak gerekirse sanırım hiçbir zaman kendim olamamıştım.

Atın altımdaki sıcak teni ve güçlü kasları beni güvende hissettirirken Rae'yle birlikte günler sürecek yolculuklara çıkabileceğimi hissediyordum.

Şehrin geniş kapıları önümüzde belirirken atını yavaşlatan Rae'ye baktım. "Neden Ephesus'a geldik?" diye sordum.

Rae gülümseyerek atının dizginlerini bir kez eline doladı, güçlü hayvanı biraz daha yavaşlatarak ona yetişmemi sağladı. "Çünkü her zaman oraya gitmekten bahsediyordun," derken gözlerini güneşin altında keyifle kıstı. "Seni düşündüğünden de uzun bir süredir izliyorum arsız ölümlü." Bakışlarında kendi şehrimde neredeyse bir esir olarak geçirdiğim yıllar boyunca Ephesus'a kaçma fikrine tutunduğumu bildiğini anladım.

Sırtımdan aşağı doğru bir ürperme kayıp gitti. Bu biraz ürkütücü ama aynı zamanda da baştan çıkartıcıydı. "Umarım sadece izlemekle sınırlı kalmışsındır," dediğimde sesim aksini istediğimi ima eder gibi çıkmıştı.

Rae o kadar gürültülü bir şekilde güldü ki ikimizin de atları onun çıkarttığı yüksek sesten dolayı kaygılanarak yana yalpaladı. Rae atını yatıştırmak için boynuna dokunduğunda onun hareketini taklit ettim. "Az önce seni izlerken kendime dokunup dokunmadığımı sormadın değil mi?" Gözlerimi ondan kaçırdığımda bir kez daha kahkaha attı. "Evet sordun, tanrılar, Mara." Başını iki yana sallarken ne kadar eğlendiğini gizleme gereği bile duymadı.

"Yani?" diye sordum üsteleyerek. "Yaptın mı yapmadın mı?" Rae'nin güneşin altında huzurla parlayan suratı beni neredeyse atımdan düşürecekti. Bana böyle baktığı anlarda içimdeki kadının haykırarak uyandığını ve daha fazlası için savaşmaya hazır olduğunu çok iyi biliyordu.

"Hayır Mara, seni izlerken kendimi tatmin etmedim çünkü bir gün bunu benim yerime senin yapacağını umuyordum." Arsız bir gülümseme suratına yerleşip kaldı. "Belki de onu doğrudan alelade ağzıma alırım mı demiştin?"

Farah'a söylediklerimi bana hatırlatması beni güldürse de sorularıma devam ettim. "Peki benden önce çok fazla kadın oldu mu senin için?" Sorumu kibarlaştırmaya çalışarak, "Sonuçta yüzlerce yıldır bu dünyadasın," diyerek eklesem de sesimdeki merakı bastırmayı başaramamıştım.

Rae'nin gülümsemesi kaybolmasa da suratı sertleşti. "Ben sadece seninle seviştim Mara. Deneyim kazanacağım başka kadınlar oldu ama bedenimi birleştirmeyi tercih ettiğim tek kadın sendin."

Eğer dizginleri sıkıca tutmasaydım şaşkınlıktan atımdan yuvarlanabilirdim. Suratım muhtemelen dehşetten dolayı çarpılmıştı çünkü Rae'nin ifadesi anında yeniden eğlenceyle aydınlandı. "Her gece başka kadınların koynunda uyuduğum için mi bana yalnız tanrı dediklerini düşünmüştün?"

Şimdi şehrin kapıları bizden yalnızca birkaç boy uzaktaydı. "Ama sen," desem de devam etmeden önce boğazımı temizlemem gerekti. "Kendine bir baksana, nasıl göründüğünü biliyor olmalısın. Nasıl olup da-" devam edemedim çünkü bu konuşma benim açımdan giderek küçük düşürücü bir hal alıyordu.

Rae, "Nasıl göründüğümün farkındayım Mara," dedikten sonra atını benimkine yaklaştırdı. "İlahi ve yakışıklı, az önce aradığın kelimeler bunlardı sanırım."

Somurtarak kafamı şehir kapılarından yana çevirdim. "Bazen gerçekten kendini beğenmişin teki oluyorsun."

"Öyleyim ve bunlara sahibim. Ama benim dışımda bedenimin sırlarını keşfedecek biri varsa o da yalnızca sensin. Unuttun mu, biz birbirimize aitiz."

Şehrin kapısından içeri girdiğimizde kalbim Rae'nin sözlerinden dolayı yumuşamıştı. Sonrasında ise bir insan seli bizi çarptı.

İlerleyen atları, yollarda gürültüyle çekilen arabaları ve koşarak sokaklardaki binalara girip çıkan insanlarıyla Ephesus kalabalık bir şehirdi. Hemen solumuzda şehrin devasa tiyatrosunda bir gösteri sergileyen insanların konuşmalarını duyabiliyor, sağımızda ise ellerinde taşıdıkları parşömenlerle yürümeye çalışan ciddi görünümlü adamları görebiliyordum.

Rae atından indikten sonra benim atımın yanına gelerek beni aşağı çekti. Rayen'in buranın koruyucu tanrısı olacağını bilmem içimi hem umutla hem de hüzünle doldurdu. Burası kesinlikle bizim evimize benzemiyordu.

Atlarımızı şehrin girişindeki ahırlara bağladıktan sonra kalabalığın içine karıştık. Etraf o kadar kalabalıktı her an bir yerlerden çıkan insanlar dikkatimi dağıtıyordu.

Şehrin yolları düzgün taşlarla döşenmişti ama beni asıl şaşırtan binaların önündeki yoldan biraz daha yüksekte duran mermerden yapılan yollardı. Rae neye baktığımı anlayarak bir adım attı, beni de beraberinde o garip yükseklikte yürütmeye başladı. "Buna kaldırım diyorlar, sadece insanların yürümesi için yapılmış. Atların ya da yük arabalarının geçmesi yasak."

Şaşkınlıkla kaldırım adını verdikleri yolda yürürken devasa bir yapının önüne geldik. Rae elimi sıkıca tutarak içerideki kalabalığı ve heykelleri işaret ederek, "Burası Celsus Kütüphanesi," dedi. "Birer bira içtikten sonra buraya uğrayalım da senin için birkaç ilginç büyü parşömeni bulabilecek miyiz bakalım."

Ephesus kesinlikle Troya'dan daha karışıktı. Şehrin hemen önündeki liman ise kesinlikle şehrin kendisinden bile daha kalabalıktı. Sürekli yük yükleyen ya da indiren birileri ve ağzı bozuk denizcilerle doluydu.

Rae bizi limana yakın kalabalık bir meyhaneye soktuğunda günün o saatinde bu kadar kalabalık olmasına şaşırdım. Kendimizi güçlükle küçük ahşap masalardan birine attığımızda hemen yanımızda konuşan denizcinin söylediklerine kulak kabarttım.

"Aphrodite'nin memeleri adına, dalgalar tekneye vurduğunda size yemin ederim birileri Poseidon'un kıçına kızgın sopa sokmuş gibiydi, tanrılar, öyle dalgaların başka bir açıklaması olamaz."

Karşısındaki adam da şiddetle başını sallayarak ağzı bozuk arkadaşını onayladı. "Taşaklarımın bile sarsıldığına yemin ederim," dedikten sonra köpüklü birasından bir yudum aldı, elinin tersiyle kara sakallarından aşağı akan birayı silerken beni gördü. Kıpkırmızı kesilerek masada başını önüne eğerken diğer arkadaşı kahkahalarla güldü.

Rae önümüze konulan biralardan birini kendi önüne çekerek, "Devam edin lütfen," dedi. "Biz burada değilmişiz gibi taşaklarınızdan bahsedebilirsiniz."

Adam kendisi için bir bira daha söylerken giderek kızardı. Arkadaşı ise arsız bir sırıtışla, "Ben Tinos," dedikten sonra kırmızı suratlıyı işaret ederek, "Bu da Phob," diye ekledi.

Rae başını eğerek adamları selamladı. "Ben Rae." Birasından bir yudum aldıktan sonra eliyle beni işaret ederek, "Mara, benim karım," diyerek ekledi.

Karım.

Kalbimin sıkıştığını hissettim ve saçma bir şekilde gülümsemeye başladım.

Tinos sırıtarak kupasını Rae ve beni kupalarıma vurdu. "Baban seni ya çok seviyor ya hiç sevmiyor olmalı," derken gülümsediğinde sapsarı dişleri ortaya çıktı. "Sana bir tanrının ismini verdiğine göre oldukça cesur bir adammış."

Rae dilini dişlerinin üzerinde gezdirerek güldü, başını hafifçe sağa doğru eğdi. "Babam anlaşılması güç bir adam."

Phob nihayet konu taşaklardan uzaklaştığı için sohbete yeniden dahil olarak, "Apollon'un kıçına fena halde tekmeyi bastığını duydum," dedi. "Senin değil, ismini aldığın tanrının. Limanlarda herkes Rae'nin üzerine bahis oynuyor," dedikten sonra gözleri Rae'ye takıldı. "Dostum, senin bir tanrıyla aynı ismi taşıman gerçekten de acayip."

İlgiyle ellerimi çenemin altında birleştirdim. "Sizce hangisi kazanır?"

Tinos şaşırarak bana baktı sonra da Rae'ye. Rae adamın ne düşündüğünü anlayarak, "Karım benim eşitimdir," dedi. "İstediği yerde istediği kişiyle konuşur ve kimse ona susmasını söyleyemez."

Tinos'un kirli sarı kaşları çatıldı. "Nereden geldik demiştiniz?"

Rae hiç beklemeden, "Dememiştik," dedi. "Alexándria'dan geldik, kumaş tüccarıyım."

Phob şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Amma da uzun bir yol," dedikten sonra arkasına yaslandı. "Ben altınlarımı Rae'ye yatırdım, piç kurusu Apollon'u

kışkışlasa iyi eder yoksa beş yüz yıl da çalışsam kıçımı toparlayamam."

Tinos arkadaşının omzuna vurdu. "Seni aylak herif, sana tüm paranı yatırmamanı söylemiştim."

"Sen kime yatırdın?" diye sordum biramdan büyük bir yudum alırken. "Rae mi yoksa Apollon'a mı?"

Tinos bilmiş bir şekilde gülümsedi, suratımı dikkatlice inceledi. "Rae'nin kadınına yatırdım," dedi. "Hani şu ismini sır gibi sakladıkları ama hepsinin kıçına tekmeyi basan hatun var ya, ona."

Sırtımı dikleştirdim.

Rae de şaşkınlıkla başını bir yana yatırdı. "Kadının ismini kimse bilmiyor mu?" diye sorduğunda bunun onun işi olmadığını anladım.

Phob gürültüyle kupasını masaya bıraktı. "Savaştan önce Troya'dan dönenler bile bilmiyor. Kadının ne nasıl göründüğünü ne de ismini hatırlıyorlar."

Rae'yle çok kısa bir an bakıştık, zihnimin içine fısıldadı.

Bu kesinlikle benim işim değil.

Biliyorum.

Bir kez daha Phob ve Tinos'a döndüm. "Ama kulağınıza elbette fısıltılar gelmiştir, kim neden kadının bilinmesini istemiyor olabilir ki?"

Tinos, "Deniz fısıldamayı sever," dedi ve sonra da boş kupasını bana doğru salladı. "Tinos da birayı sever."

Rae gözlerini devirerek onun için bir kupa daha bira söyledi, sikkeyi birayı getiren genç çocuğun eline tutuşturup, "Anlat bakalım," dedi.

Tinos parmağını kupaya daldırıp köpüğü dışarı attı sonra da parmağını zaten kirden rengi belli olmayan tuniğine sildi. "Anlatılanlara göre," dedikten sonra sanki çok önemli bir sır veriyormuş gibi öne doğru eğildi. "Apollon ikizinin kadınının isminin bilinmesini istemiyormuş," dedikten sonra başını aşağı yukarı sallayarak kendi kendini onayladı. "Troya'dan çıkıp da yüzüne güneş değen herkes kadının adını da yüzünü de unutuyormuş."

Rae gerginliğini kahkahasının ardına gizledi. "Bu hayatımda duyduğum en siktiri boktan şey."

Phob, "Ama gerçekten öyle," diyerek arkadaşını onayladı. "Limanda çalışan bir adam var, Handr, o Troya'dayken kadını gördüğünü, tanrının yanında yürüdüğünü ama kadınla ilgili hiçbir şey hatırlamadığını anlattı, kendi kulaklarımla duydum."

Dirseklerimi masaya koyarak iki adam doğru eğildim. "Peki Apollon neden böyle bir şey yapıyor?" Fazla ilgili görünmemeye çalışıyordum ama yine de bir şeyler öğrenmem lazımdı.

Tinos güldüğünde burnundan domuza benzer sesler çıkarttı. "Kimileri tanrının kadınını kendisi için istediğini söylüyor," dedikten sonra kısık sesle, "Kimileri de onları korumak istediği için böyle yaptığını savunuyor," diyerek ekledi.

Phob ayağa kalkmadan önce birasını başına dikerek bitirdi. "Gerçekte ne olduğunu ise tanrılar bilir."

Tinos da ayağa kalktı, Rae'nin önünde abartılı hareketlerle eğildi. "Bira için teşekkürler, belki yine bir gün bir limanda karşılaşırız."

Tinos ve Phob sallana sallana meyhaneden çıkarken günün bu saatinde bu kadar sarhoşlarsa gece olduğunda burunlarının ucunu göremeyecek durumda olacaklarına emindim.

Rae sessizce onların meyhanede çıkıp limandaki kalabalığa karışmasını izledikten sonra birasından bir yudum alarak arkasına yaslandı. "Bu oldukça ilginçti," dedi bu iki garip denizcinin bize anlattıklarını ima ederek.

Gergin bir şekilde önümdeki kupanın aşınmış kulpunu kavradım. "Apollon neden beni herkese unutturuyor?" diye sordum. Zihnimin içinde adamların bize anlattıklarını ne kadar döndürürsem döndüreyim mantıklı bir açıklama bir türlü bulamıyordum. "Bundan ne gibi bir çıkarı olabilir?"

Rae düşünceli bir tavırla burnunun ucunu kaşıdı, kaşlarını çattığında onun da bu işin içinden çıkmakta güçlük çektiğini hissedebiliyordum. "Bilmiyorum ama öğreneceğim," dedikten sonra gülümsedi. "Bugün bunları düşünmek yok, bugün sadece birbirimizi düşüneceğiz."

Meyhanenin içinde kıvrak bir ritim duyulduğunda Rae ayağa kalkıp bana elini uzattı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum çekinerek çünkü masalarda oturan kadınların ve erkeklerin de ayağa kalktığını görüyordum.

Rae beni belimden kavrayıp ayağa kaldırdı. "Dans edeceğiz tatlı Mara," dediğinde ondan uzaklaşmaya çalıştım ama beni çoktan kalabalığın arasına çekmeyi başarmıştı bile. "Korkma, seninle ritmi kolayla yakalayacağız."

Adımlarım birbirine dolanırken Rae beni kendine çekti sonra da birlikte insan kalabalığının içine karıştık. Biri bir davula vurdu, Rae beni kendinden uzaklaştırdı. Meyhanedeki kadınlardan biri elimi sıkıca tutarken Rae de uzanıp başka bir adamın elini tuttu.

Kalabalıktaki herkesin elleri birbirine geçerken önce yavaşça dönmeye başladık. İki adım yana, bir adım arkaya.

Sonra ritim yavaşça hızlandı, kadın beni elimden tutup kalabalığın ortasına doğru çekti. Hemen yanımızda davula vuran adam ayaklarıyla bir ritim tutturdu, biri öne çıkıp adamın başından aşağı sikke döktü.

Elimde olmadan bir kahkaha attığımda Rae kendi kahkahasıyla bana karşılık verdi. Kalbim ritimle uyumlu bir şekilde hızla çarparken davulcunun vuruşu da ritim tutan ayakları da hızlandı.

"Şimdi Mara," dedi Rae kalabalığı bastıracak kadar yüksek bir sesle. "Kendini ritme bırak."

Onun dediğini yaptım, kendimi ritme bıraktım.

Elimi tutan kadının eli omuzlarıma çıkarken benim elim de Rae'nin omuzlarına çıktı. O kadar hızlı bir şekilde adım atarak dönmeye başlamıştık ki düşünmeyi bile bıraktım. Kendimi ve bedenimi sadece müziğe bıraktım, müziğin bir parçası oldum.

Kahkahalar atarak dönerken Rae en sonunda beni yeniden kendine çekti, davulu çalan adamın yanında ikimiz dans ederken beni etrafında döndürdü.

Başımı arkaya atıp ona suratımda geniş bir gülümsemeyle bakarken sonsuza kadar o anda kalmak istedim. Onun kolları arasında, bedenimin etrafında çağlayan ritimle sonsuza kadar o anda kalabilmek.

Rae eğilip dudaklarını kulağıma dayadığında hala dans ediyorduk. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu kolaylıkla düşüncelerime ulaşabilecek olmasına rağmen. "Bana ne düşündüğünü söyle."

Suratımı çevirip ona baktım, suratındaki mutluluğu gördüm. "Hep bu anda kalmak istediğimi düşünüyordum," dediğinde gülümsemesi genişledi. Eğer etrafımızda başka insanlar olmasaydı beni öpeceğini biliyordum. Ama bunu bu kalabalıkta yapamayacağı için yanağımı okşamakla yetindi.

Su yerine bira içtik ve ben hem danstan ötürü hem de alkolden dolayı sarhoş olana kadar durmadan devam ettik.

Meyhaneden en sonunda çıktığımızda burnumun ucunu göremeyecek kadar sarhoştum. Ayaklarım birbirine dolanırken Rae'nin omzuna dokundum, dokunuşum onu da olduğu yerde salladı. "Sarhoş olmuşsun," dedim parmağımı koluna bastırarak. "Rae sarhoş olmuş."

Parmağımı tutup dudaklarına götürdü. "Oldum ama istersen hemen ikimizi de ayıltabilirim."

Başımı hızla iki yana salladığımda dünya biraz daha döndü. "Hayır." Ayakta durmayı bir türlü beceremediğim için bedenimi ona yasladım. "Unuttun mu? Bugün tanrı olmak yok, bugün sadece Rae olmak var."

Rae beni kendine çekti, bakışları alkolden dolayı ağırlaşmış, göz kapakları ise yarı yarıya kapanmıştı. Öğle sıcağının altında bir süre öyle bekledik. Denizciler gürültüyle yanımızdan geçseler de onlara aldırmadık. Neden sonra Rae bir anda benden uzaklaştı, denize doğru yürümeye başladı.

Şaşkınlıkla arkasından baktım. "Ne yapıyorsun?"

İşaret parmağını kaldırarak bana beklememi işaret etti sonra da sandaletlerinin ve tuniğinin ıslanmasına aldırmadan suya girdi. Elini suyun içine soktu, bir süre sonra renkli taşlarla yanıma döndü.

"Aç avuçlarını," dediğinde söylediğini yaptım. Hala üzerlerinden sular akan taşları ellerime bırakırken eşsiz renkleri gözlerimi kamaştırdı. "Bunlar senin için."

Taşların yüzeyini okşadım. "Çok güzeller."

"Sen daha güzelsin Mara."

"Bunu sevdim," dedim taşları göğsüme doğru bastırırken. "Sadece sen ve ben olmayı sevdim."

Taşları tuttuğum ellerime dokundu. "Her şey bittiğinde her zaman böyle olacak," derken sıcak nefesi yavaşça suratımı okşadı. "Her şey bittiğinde geride sadece sen ve ben kalacağız."

Dalga sesleri kulaklarıma dolanırken suratımı boynuna bastırdım. Rae bir anda gülmeye başladığında başımı geri yatırdım ve şaşırarak ona baktım. Dudaklarını ısırdı. "Siktir, o kadar sarhoşum ki ayakta duramıyorum." Gözlerimi kırpıştırdım, günün erken saatinde bu kadar içmek sanırım iyi bir fikir değildi. "Gel hadi, biraz dinlenebileceğimiz bir yere gidelim."

Limandan şehre yürürken gösterişli bir çeşmenin önünde durup suratlarımızı yıkadık. Sandaletlerim ıslak zeminde kaydığında Rae beni tuniğimin askılarından yakaladı, ben sabit dururken yavaşça suratımı yıkadı. "Sanırım yeterince temizlendim," dedim ağzıma giren suları yutmaya çalışarak. "Taşlarımı düşüreceğim."

Rae hala göğsümde sıkıca tuttuğu taşlara bakıp gülümsedi, yeterince temizlendiğime kanaat getirmiş olacak ki kendi suratına su çarptı.

Çeşmenin buz gibi akan suyu beni kendime getirdiği için biraz olsun rahatlamıştım. En azından kaldırım adını verdikleri şu tuhaf mermerden yolda ilerlerken artık ayaklarım birbirine dolanmıyordu.

Celsus kütüphanesinin devasa sütunlarının arasından içeriye girdiğimizde şaşırarak Rae'ye baktım. "Dinleneceğimiz bir yere gideceğimizi sanıyordum."

İçerideki birkaç baş bana döndü, şaşkın ve kınayan bakışlarını üzerimde hissettiğimde dudaklarımı ısırdım. Bu bakışları biliyordum. Bana kadın olduğum için ve bir kütüphanede olduğum için böyle bakıyorlardı.

O bakışların hepsini yakmak istedim. Kütüphaneyi de o çok bilmiş adamları da alevlere teslim etmek istedim.

Rae nazikçe bileğimi tutunca irkildim. "Sakin ol," dedi fısıldayarak. "Zihninden geçirdiklerinin birini bile yaparsan buradan hemen gitmemiz gerekir."

Burnumdan derin bir nefes alırken kendimi sakinleşmek için zorladım.

Rae gözlerimden ya da başka bir taraflarımdan adamların üzerine alevler salmayacağıma emin olduğu bir anda beni bırakıp kütüphanenin içinde ilerledi. Parmakları duvardaki nişlerin içerisine yerleştirilmiş parşömenlerin arasında gezinirken onu izledim.

Her zaman koyu renk tunikler giymeyi tercih etse de bugün açık renkli, üzerinde altın işlemeler olan bir tunik giymeyi tercih etmişti. Tuniğinin üst kısmındaki toka zenginliğini belli eden tek parçaydı. Safirler ve yakutlardan yapılmış hilal ay şeklindeki toka onun gecenin bir parçası olduğunu gözler önüne serse de yine de bir insan gibi görünüyordu.

Benim insanım.

Altın yüzüklü işaret parmağı bir parşömenin üzerine geldiğinde durdu, onu yavaşça çekti. Uzun saatler boyunca güneşin altında savaşmaktan yanmış suratına düşen koyu renkli saçlarını geri yatırırken benim onu izlediğimi hissederek arkasını döndü.

Sonra çok yavaşça gülümsedi. Önce dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı sonra ise düzgün dişleri belirdi. Koyu renk gözlerinin etrafı kırışırken yavaşça alt dudağını ısırdı.

Bana öyle bakman konusunda ne dediğimi hatırlıyorsundur umarım, dedi zihnimin içinde.

Hatırlıyordum bu yüzden ona bakmaya devam ettim. Onunla tanıştığımdan beri, en azından bu hayatımda, onun ne kadar değiştiğini düşünüyordum. Onu o tapınakta gördüğüm andaki tanrıyla şu an karşımda duran adamın arasında dağlar kadar fark vardı.

Ama en önemlisiyse, o zamanlar onun benim için yalnızca başımı beladan kurtaracak bir tanrıyken şimdi ise onun için her türlü belayı başıma sarmaya hazır olduğum adam olmasıydı.

Rae elimdeki parşömeni sallayarak bana yaklaştı. "Senin için güzel bir parşömen buldum," dedi. "İçinde oldukça nadide büyüler var, belki bir

kısmını kullanmak hoşuna gidebilir."

Başımı sallayarak onu onayladığımda köşedeki bir masada oturan adama ilerledi. "Bunun bir kopyasını ne kadar sürede çıkartabilirsiniz?" Adam benden yana hoşnutsuz bir bakış attığında Rae masanın üzerinden ona doğru eğildi. "Buradayım, tam karşında."

Adam yutkunarak ona baktı. "Akşama kadar."

Rae geri çekildi. "Harika, tam ihtiyacımız olan vakit." Elini bana uzattı. "Hadi gel Mara, döndüğümüzde parşömenin hazır olacak."

Rae kütüphaneden çıkmak yerine arka tarafına doğru ilerlediğinde adam arkamızdan boğazını temizledi. "Efendim, oraya gitmek istediğinize emin misiniz?"

Rae omzunun üzerinden adama bakıp ona göz kırptı. "Akşama kadar."

Adamı ve şaşkın bakışlarını ardımızda bırakıp kütüphanenin arka kısmındaki dar koridora saptığımızda merakıma yenik düşerek, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Sabret," dedi ve beni titrek meşale ışıklarının aydınlattığı koridorda ilerletmeye devam etti.

En sonunda müzik sesini bastıracak kadar gürültülü konuşmaları işittiğimde hedefimize yaklaştığımı anladım.

Önümüze süslü, ahşap bir kapı çıktığında Rae hiç düşünmeden kapıyı itip açtı.

İnanmadığım tanrılar.

Şaşkınlıktan nefes bile almayarak önümüzden salına salına içi kadeh dolu tepsiyi taşıyan kadına ve kıyafetlerine baktım.

Neredeyse hiçbir şeyini gizlemeyen kıyafetlerine.

Kadın geçerken bir adam uzanıp kıçına vurduğunda dehşet içinde Rae'ye döndüm. Nerede olduğumuzu anlamıştım. "Genelevlerle arandaki bağ beni korkutmaya başlıyor."

Rae sırıttı, önümüzde geçen bir başka kadından iki kadeh şarap alıp birini bana uzattı. "Ya burada dinlenecektik ya da iskeledeki hanların birinde. Yan odamızda bağıra çağıra Aphrodite'nin memelerinden bahseden adamlar olmasını istemezsin diye düşündüm," dedikten sonra şarabından bir yudum aldı. "Ve inan bana, o kadar da ilgi çekici memeleri yok."

Ahlaksız yorumunu duymazdan gelmeye çalışırken hayatım boyunca ilk defa kızardığımı hissettim. İnanmadığım tanrılar, sonuç olarak ben kendilerini Apollon'a adamış rahip ve rahibeler tarafından büyütülmüştüm.

Birkaç adım ötemde suratını bir kadının memelerine gömen adamı görmek en kibar tabirle benim için beklenmedikti.

Rae bir eliyle elimdeki kadehi kavrayarak dudaklarıma götürdü, ben büyük bir yudum alana kadar da çekmedi. "Kızardın," dedi kahkaha atarak. "İnanılmaz, sanırım arsız ölümlüyü ilk defa utanırken görüyorum."

Bu sefer kendi şarabımdan kendi isteğimle büyük bir yudum aldım. "Geneleve gelmeyeli uzun zaman olmuştu," dedim aksi aksi.

Rae elimi tutup beni girişi renkli tüllerle kapatılmış bir koridora yönlendirdi. "Buradaki insanlar bizim yaptığımızdan farklı bir şey yapmıyor," dedi. "Herkes sevişir Mara, bazıları ise bu yöntemi tercih eder."

Koridor boyunca birbirini duvara dayamış çiftlerin yanından geçerken elimle suratımı yelledim. "Bu sevişmek değil," dedim kısık bir sesle tüm çıplaklığıyla meydanda olan bir adamın kıçına bakmamak için çaba harcayarak. "Bu başka bir şey."

Rae tüllerle kaplı başka bir koridora dönmeden önce, "Haklısın bu sevişmek değil," dedi. "Bu sikişmek."

Neredeyse tükürüğümü yutamıyordum. Bir anda ağzım dilim kururken kaşlarım çatıldı. "Önce çiftleşmek, şimdi de bu. Kelime seçimlerin giderek ilginçleşiyor."

Bu seferki koridor bir sürü ahşap kapıyla kaplıydı ve boştu. Rae kapılardan birini açıp beni içeri çekerken, "Şimdi de bu dediğin kelime ne Mara?" diye sordu. "Söyle."

Gözlerindeki parıltılar ne kadar eğlendiğini belli ediyordu. Kapıyı arkamızdan kapatıp asma kilidin güvenliğinden emin olduğumda ona döndüm. "Söylemeyeceğim çünkü bu kelime hoşuma gitmedi." Ben taşlarımı ve kadehimi odadaki masaya bırakırken Rae de perdeleri kapatmadan önce odadaki büyük mumları yaktı.

O bana doğru yürürken sırtım beklentiyle gerildi. "Yalan söylüyorsun," dedi bana kendinden son derece emin bir tavırla. Kadehini yavaş hareketlerle benimkinin yanına bıraktı. "Meme uçlarının sertleştiğini görebiliyorum."

Ona karşı çıkamayacağım için çareyi kollarımı göğüslerimin üzerinde birleştirmekte buldum. "Kirli oynuyorsun."

"Hiçbir zaman temiz oynamadım ki."

Gülümsemesi tenimi yaktı, tüm bedenime dalga dalga bir ateşin yürümesine neden oldu.

Eğilip hafifçe kulağıma üflediğinde titredim. "Şimdi söyle bana Mara, hangisini tercih ediyorsun?" Dili yavaşça kulak mememe dokununca kollarımı indirdim. "Sevişmek mi yoksa sikişmek mi istersin?"

Cevabımı beklemeden beni öptü, dili dudaklarımın arasından ağzımın içine kaydığında cevabın o kadar da önemli olmadığını fark ettim. Çünkü Rae açık bir şekilde hangisini tercih ettiğini bana göstermişti.

Sırtım kapıya iyice dayanırken Rae bacaklarımdan birini kaldırıp beline doladı, eli hiç vakit kaybetmeden tuniğimin içine dalıp bacaklarımın arasını buldu.

Sırtım gerilirken inledim. Rae ilk dokunuşunun ardından kulağımın dibinde güldü. "Sanırım tercih ettiğin ikincisi," dedikten sonra iki parmağını yavaşça içime itti.

"Lanet herif," dedim ona ama cümlem ağzımdan çıkan başka sesler yüzünden kulağa anlamsız gelmişti.

Rae baş parmağıyla en hassas noktamı okşamaya başladığında dizlerimin bağı çözüldü.

Kalçalarımı tutup beni kucağına alarak yatağa taşıdı, kendimi bir anda pek de nazik olmayacak bir şekilde yatağa fırlatılmış buldum.

Rae üzerimde yükselirken bir yandan da tuniğini tutan tokayı çözüyordu. "Soyunacak mısın yoksa benim seni soymamı mı tercih ediyorsun tatlı Mara?"

Sırtımı yataktan kaldırıp tuniğimi üzerimden çıkarttığımda Rae çoktan çırılçıplak kalmıştı bile. Ellerini yatağa koyup bana yaklaştığında ben de ona yaklaştım. Şimdi ikimiz de yüz yüze, dizlerimizin üzerinde duruyorduk. "Bana güveniyor musun?" diye sordu yavaşça. Dudakları benimkilere dokundu ama ben öpüşmemizin tadına varamadan hemen geri çekildi.

Başımı salladım. "Güveniyorum."

Gözleri karardı, karanlık göz bebeklerinin etrafında gümüş halkalar belirdi. "Güzel." Sırt üstü uzandı, kollarını iki yana açtı. "Şimdi üzerime gelmeni istiyorum." Onu ikiletmeden üzerine çıkacakken beni durdurdu. "Hayır, o şekilde değil. Ters bir şekilde üzerime çıkmanı istiyorum."

"Ne?"

Rae bana anlatmaktansa göstermenin daha kolay olacağına karar vermiş olacak ki uzandığı yerden doğruldu, ellerini belime koyarak beni döndürdü.

Şimdi kalçalarım onun yüzüne yakın dururken, benim yüzüm ise, inanmadığım tanrılar...

Rae derin bir gülüşle bana karşılık verdi. "Birbirimizi aynı anda tatmin edeceğiz Mara, birlikte."

Dudaklarımı ısırdım ama utancın canı Tartarus'a, bunu kesinlikle yapacaktım.

Parmaklarımı onun etrafına dolayıp onu yavaşça ağzıma aldığımda karşılık olarak önce bir inleme sonra da dilinin ıslak dokunuşunu aldım.

Rae'nin hareketleri ile benim ağzımın hareketleri belli bir uyum yakaladığında ise daha fazla düşünmeme gerek kalmamıştı çünkü parçalanıyordum. Ellerini kalçalarıma dolamış, diliyle beni baştan çıkartırken beni kendine sıkıca yapıştırmıştı. Emiyor, ısırıyor ve yalıyordu ve bunların hiçbirini kibarca yapmayarak beni kesinlikle öldürmek istiyordu.

Bedenimin her bir zerresi doldurulmuştu ve Rae'nin diline parmakları da eşlik etmeye başladığından sınırdan aşağı yuvarlanacağımı hissettim. Ama bana izin vermedi, ben o zevkin sonunu görmeden benden ayrıldı, kıvrak bir hamleyle beni altına aldı.

Ben gözlerimi açık tutmakta bile güçlük çekerken çenemi tutarak ona bakmamı sağladı. "Şimdi söyle bana," dedi özellikle çıldırtıcı bir yavaşlıkta bana sürtünürken. "Hangisini tercih ettiğini söyle." Karşılık olarak kalçasını sıkıp onu kendime çekmeye çalıştığımda sabit bir şekilde durdu. "Söyle."

Konuşmadan önce dilimle dudağımı ıslatmak zorunda kaldım. Rae dilimi yavaşça dişlerinin arasına aldı, kendine çekip çıldırtıcı bir yavaşlıkla ısırdıktan sonra serbest bıraktı. Tek nefeste, "Sikişmek," diye cevap verdim ona.

O anda bedenlerimizi birleştirdi, haykırarak bedenimi gerdim. "Güzel, çünkü inan bana şu anda sevişmekle ilgilenmiyorum."

Sonra dediğini yaptı.

Şimdiye kadar yaşadığımız birlikteliklerden en serti ve en acımasız olanıydı. Rae bacaklarımı kaldırıp omuzlarına yerleştirirken daha da derinlere ulaşmanın bir yolunu buldu.

Ellerimle ona sarılmaya çalıştığımda ise bana engel oldu, ikisini de başımın üzerinde sabitledi.

Zevkin Olmypos'undan aşağı ilk yuvarlanan ben oldum. Rae daha sona yaklaşmadan önce bedenimi ikinci bir dalga daha sardı.

Bacaklarımı indirip kendi beline doladı, kafasını aşağı eğip ulaşabildiği her yere dilinin ve dudaklarının ıslak izini bıraktı.

Bedenim kasılırken ona tutundum. Rae dudaklarımızı birleştirdi, dilini ağzımın içine daldırdı.

Rae benim zevkin içinde kaybolmama izin vermedi. Benden ayrıldı, ben hayıflanarak onu tekrar kendime çekmeye çalışırken beni belimden tutup yüz üst yatırdı. Beni gövdemden yatağa bastırırken onu yeniden içimde buldum. Kalçalarımı daha fazlası için havaya kaldırırken eğilip ensemi ve boynumu öptü.

İnlemelerimiz birbirine karıştığında ikimizin de sona ulaştığımızı anlamıştım.

Nefes nefes kalmış bir şekilde altında uzanmaya devam ederken yavaşça içimden çıktı ve kendini yanıma bıraktı.

Titreyen bacaklarımı ileri doğru uzattığımda hissettiğim sızı beni neredeyse bir kez daha inletecekti.

Rae başını omzuma koyarken kollarıyla bana sarıldı, bacaklarımı aralayıp bir bacağını araya yerleştirdi. "Biraz uyu sevgilim," dedi fısıldayarak.

Başımı şaşkınlıkla çevirip ona baktım. Beni neyin bu kadar şaşırttığını anlamaya çalışarak kafasını kaldırdı. "Bana ilk defa böyle seslendin," dedim.

Rae suratıma dökülen saçlarımı çekti, bozulmuş buklelerden birini parmağına doladı. "O halde sana daha sık böyle seslenmeliyim," dedikten sonra omzuma bir öpücük kondurdu. "Sevgilim." Yan dönüp suratımı göğsüne yasladığımda kollarıyla beni daha sıkı sardı. "Şimdi biraz uyu çünkü uyandığımızda Asteria'yı görmeye gideceğiz."

Herkese selam ordu! Ne kadar uzun bir bölüm yazmışım 4k dlfd kısa diyeni yemin ederim vururum.

Şimdi biraz kızma vakti. Aşklarım yarım milyonluk bir kitapta 350 vote gelmesi için kıçımı yırtmam sizce de üzücü değil mi ya... Cidden artık üzülüyorum haberiniz olsun. Sınır hala aynı 700 yorum 350 oy. Umarım beni üzmeye devam etmezsiniz..

Ve ve ilk kitabın final kısmına geçmemize iki bölüm kaldı... Son kısımda bazı bölümler iki part olacak çünkü 7klık bölümler bana göre fazla uzun. DilaraCan417 bölümün mükemmel görselini yaptığın için aşık olayım mı sana????

Bölüm sonrası soru cevap yapacağım instagramda beni ozcelikdilara adresinden takip edebilirsiniz :)

Sizi sonsuzluk kadar seviyorum, haftaya kendi gününde kendi saatinde görüşmek üzere!

-Kaos.

Bölüm 49, Yıldızlara Yazılı Kaderler

Bölüm 49, Yıldızlara Yazılı Kaderler

Perdeler yavaşça aralanıp içeri batmak üzere olan güneşin ışığı dolduğunda biraz daha uyumak için yan tarafıma döndüm. Göz kapaklarım günlerdir uyumamışım gibi ağır, bedenim ise yorgundu. Belki de savaştan uzak olmak gerçekte ne kadar yorgun olduğumu ortaya çıkartmıştı.

Yeniden uykuya dalabilmek için suratımı iyice yatağa gömdüm ama sıcak eller buna izin vermedi, ağır bir beden üzerime çıkıp beni kıstırdığında uyandım. "Sana da günaydın," dedim Rae'nin tam karşımda duran keyifli suratına bakarak. Yanakları hafifçe kızarmış, saçları ise darmadağınık olmuştu.

İç çekerek ellerimle suratımı ovuşturdum. Muhtemelen şu an gözlerim yetersiz uykudan dolayı kırmızı, suratım ise şişti. Harika, her zaman göz kamaştırıcı olduğumu bilmek güzeldi.

Yatakta doğrulup kendime gelmeye çalışırken onun tuniğinin üzerinde olduğunu gördüm. Ne kadar saattir uykuda olduğumu kestiremedim ama güneşin batmak üzere olduğunu düşünecek olursam en fazla birkaç saat olmalıydı. "Neden giyiniksin?" diye sordum huysuz bir şekilde yeniden uykuya dalmayı dileyerek.

Kendini geri çekip bana kalkabilmem için alan tanırken, "Banyomuzu hazırlayacak kadınlar geldiğinde çıplak olmamı mı tercih edersin?" diye sordu, ardından da karmakarışık göründüklerine emin olduğum saçlarımı hafifçe düzeltti.

Kapı yavaşça tıklatıldığında telaşla yerdeki tuniğime baktım. Rae uzanıp bana kıyafetimi verirken yataktan kalktı ve tuniğimi başımdan geçirip aşağı indirirken kapıyı açtı.

Üzerlerinde tek parça kıyafetler olduğuna şükrettiğim iki kadın ahşap bir banyo teknesini sürükleyerek içeri girerken tuniğimin eteklerini düzeltmeye çalıştım.

Tekneyi odanın köşesine yerleştirdikten sonra içine yanlarında getirdikleri ahşap kovalardan sıcak su doldurmaya başladılar.

Yaşı biraz daha büyük gibi duran kadın bana yan bir bakış attıktan sonra Rae'ye döndü, suratında öfkeli bir ifade vardı. "Dışarıdan kadın getirmenin yasak olduğunu bilmiyor musun?"

İlk başta kadının ne demek istediğini anlamayarak sadece kırışmaya başlamış suratına baktım. Kadının suratındaki hain ifadeden ne demek istediğini anladığımdaysa kaşlarımı çattım.

Rae bakışımı yakalayarak güldü. "O beni karım seni çok bilmiş," derken yanıma gelip beni zarifçe kendine doğru çekti. "Bu yüzden kendi işinize bakarsanız ve sonrasında da odadan çıkarsanız çok iyi edersiniz."

Arkada tekneye su doldurmakla uğraşan genç kız şaşkınlıkla bize baktı. "Buna emin misiniz?"

Rae sabrının taştığını belli edercesine bu iki meraklı kadını süzdü. "Daha önce buraya geldiğimde bu kadar meraklı çalışanlarınız yoktu."

Yaşı daha büyük olan kadın tek kaşını kaldırarak Rae'yi süzdü. "On beş yıldır buradayım ve senin daha önce buraya geldiğini hatırlamıyorum."

Rae kadına bakarak sırttı. "Eh, ben buraya en son geldiğimde muhtemelen büyük büyük annen yeni doğmuştu desem rahatlayacak mısın?"

Kadın belli ki onun ne demek istediğini çözemedi bu yüzden fazla üstelemeyerek işini yapmaya devam etti. En sonunda tekne dolduğunda kapıdan çıkmadan önce, "Yine de senden fazla sikke alacağız," dedikten sonra bilmiş bir tavırla, "Delikanlı," diye ekledi.

İki kadın da odadan çıktıktan sonra Rae tuniğini çıkartıp suya girerken gülüyordu. "Delikanlı," diyerek kadının söylediğini tekrarladı ve güldü. "Hala genç ve etkileyici olduğumu bilmek güzel."

Kısa bir süre önce giydiğim tuniğimi yeniden çıkartıp banyo teknesine girdim, onun önüne yerleşirken bacaklarını iki yanımdan uzatarak bana yer açtı. Sıcak su beni rahatlatıp gevşetirken sırtımı göğsüne yasladım.

Rae kadınların teknenin yanlarına astığı bezlerden birini suyun içine daldırdı, nemli bezle yavaşça önce bir kolumu sonra da öbürünü sildi. "Asteria beni pek sevmez," dedi yumuşak bir şekilde beni yıkamaya devam ederken. "Bu yüzden düşmanca bir tavır sergilerse bunun sana değil bana karşı olduğunu aklında tut ve ona göre konuş."

Başımı çevirip omzumun üzerinden ona baktım, tüm dikkati kollarımda gezdirdiği bezdeymiş gibi görünse de nasıl bir tepki vereceğimi merak ettiğini biliyordum. "Tamam, özellikle tanrılarla konuşma konusunda pek

başarılı olmadığımı biliyorum," dediğimde kulağımın dibinde güldü. "Ama o kadar mı ürkütücü biri?"

Rae bezi suyun içine bırakırken beni kendine çekmek için kollarını bedenime doladı. "Ben doğmamış olsaydım geceye ve yıldızlara tek başına hükmedecekti. Benim doğumum onun önemini yitirmesine neden oldu." Çenesini yavaşça omzuma dayadı. "Ve evet, o kadar ürkütücü ki Zeus bile ondan korkuyor."

"Onu sevecekmişim gibi hissediyorum."

Güldü, bezi yeniden eline alıp onu bir kalıp sabunla yumuşattı. "İşte ben de tam olarak bundan korkuyorum ya."

☽✩☽

Yeniden Celsus kütüphanesine döndüğümüzde Rae'nin parşömenin bir kopyasını çıkartmasını söylediği adamın yerinde bir kadın oturuyordu. Üzerine beyaz bir cübbe vardı ve başlığıyla kafasını örtmesine rağmen aralardan gözüken siyah uzun saçlarını rahatlıkla seçebiliyordum.

Hava kararmaya başladığı için kütüphanenin içindeki meşaleler çoktan yanmıştı. İçerideki kalabalık azalmış, birkaç adamdan başka geride kimse kalmamıştı. Dışarıdan gelen seslere bakılacak olursa kalabalığın odağında tiyatro ve orada sergilenen oyun olduğu açıktı.

Kadın ayak seslerimizi duyarak başını kaldırdı, yavaş hareketlerle cübbesinin başlığını indirdi.

Ayaklarım benden izinsiz durdu. Kadının suratındaki dingin ifadeye bakarken onun genç mi yoksa yaşlı mı olduğunu çözemedim. Gözleri mavinin soluk bir tonunda parlarken hemen yanına yerleştirdiği mumluktan gelen ışık kırışıktan yoksun ama genç de olmayan suratını aydınlatıyordu.

Kopyasını çıkarttığı parşömeni yeniden rulo haline getirdi, oturduğu yerden yavaşça kalkıp kütüphanedeki bölmelere doğru ilerledi.

Merakla Rae'ye, "O kim?" diye sordum.

Rae kadının arkasından bakarken, "Kardeşimin, Artemis'in rahibelerinden biri," diye yanıtladı beni. "Ephesus'un uzun yıllardır ana tanrıçası Artemis."

Rayen gelecekte bu şehirde hüküm sürecekse Artemis için işler en azından Ephesus'ta yolunda gitmemiş demekti.

Bu düşünce kalbimi yumuşattı, rahatlattı. Belki de Artemis için hiçbir yerde işler yolunda gitmemişti.

Rahibe yeniden ahşap masasına döndü, elleriyle hazırladığı kopyayı bana uzatırken dudaklarını birbirine sıkıca bastırmıştı. Kopyayı bana uzatırken

elimi tuttu, kısa bir anlığına gözlerimiz birleşti.

Rahibe hemen geri çekilip masasına dönerken Rae beni kütüphaneden dışarı çıkarttı.

Kafam karışmış bir halde yürürken, "O da neydi?" diye sordum.

Rae kolumu tutarak beni amfitiyatronun sağ tarafından aşağı inen yola doğru yönlendirdi. "Bu büyünün yapmanın tehlikeli olduğunu sana hatırlatma şekliydi. Artemis'in rahibeleri dilsizdir, tanrıçanın sırlarını saklamak için hepsi sessizlik yemini eder," dedi. "Bazıları yeminlerini tutabileceklerine emin olamazlarsa dillerini kesmeyi tercih eder."

Rahatsız edici bir his mideme oturdu. "Bu barbarlık."

Rae güldü ama gülüşü daha çok rahatsızlığını belli etmek içindi. "En büyük medeniyetler genellikle barbarlığın üzerine inşa edilir, sonrasında ise geçmişleri yokmuş gibi davranırlar."

Amfitiyatroda sergilenen oyunun sesini duyabilsem de kendi şehrimde tiyatronun ne olduğu bilinmediği için hangi oyun olduğunu bilmiyordum. Sadece gür bir erkek sesinin tanrılara yakardığını duydum, o kadar. Bu bile beni biraz daha rahatsız hissettirmeye yetti. Çaresizce seslendiği tanrılar şu anda şehrimizi kuşatmakla meşgul olduklarında oyun bile olsa onun yakarışını duyacak kimse yoktu.

Rae ile birlikte şehirden uzaklaşırken akşam iyice bastırdı, ormanın içine saptığımızda tüm ışıklar ve insan sesleri geride kaldı.

Rae elimi sıkıca tutarak beni yönlendirse de konuşmuyordu. Suratını tam olarak göremiyordum ama kaşlarını çattığını ve hedefine odaklandığını bilmem için onu görmeye ihtiyacım da yoktu.

Asteria bizi her nerede bekliyorsa dünyanın insanlara yakın ama aynı zamanda da uzak bir köşesi olduğuna emindim.

Ağaçların arasında gizlenmiş bir mağaraya ulaştığımızda Rae beni durdurdu. "Sandaletlerini çıkar," derken sesi temkinliydi. "Buradan sonrası Asteria'nın ibadethanesi."

Eğilip sandaletlerimi birbirine bağlayan deri ipleri çözerken Rae de kendi sandaletlerinin içinden çıktı ve birlikte zemini serin mağaraya adım attık.

Mağaranın bu kadar temiz olması beni şaşırttı. Ne bir böcek ne de bir ıslaklık vardı. Sadece serin bir zemin ve diğer uçtaki aydınlık vardı.

Biz yürüdükçe aydınlık bize yaklaştı, en sonunda da geniş bir açıklığa vardık.

Nefesim kesilerek etrafa baktım. Tepemiz tamamen açıktı ve yıldızlar sonsuz gecenin içinde parlıyorlardı.

Rae başını yukarı kaldırırken gözlerinden kayıp giden yıldızları gördüm, ait olduğu gecenin ona yaptığı çağrıyı duyar gibi hafifçe gülümsedi.

Asteria mağaranın sonundaki uçurumda ayak durmuş bizi bekliyordu. Geldiğimizi hissettiğinde yavaşça arkasını döndü, gümüş rengi saçları ilahi bir rüzgara kapılmış gibi dalgalandı. "Tam da söylediğim zamanda geldin Rae," dedi yumuşak bir sesle.

Rae'nin hemen yanımdaki bedeni gerilirken suratını ifadesiz tutmak için kendini zorladığını çenesindeki kasılmadan anladım. "Her zaman vaktinde gelmeyi sevmişimdir."

Asteria iki elini de bize doğru uzattığında gümüş rengi tuniğinden gümüş ışıltılar döküldü, hem geceyi hem de bizi aydınlattı. "Lütfen Mara, yaklaş bana canım."

Eh, o kadar da düşmanca sayılmazdı, değil mi?

Rae'ye baktığımda başını sallayarak beni onayladı ve ben de bundan cesaret alarak karşımdaki tanrıçanın ellerini tuttum. "Buraya neden geldiğini biliyor musun?" Başımı iki yana salladım, dudaklarını büzerek bana baktı. "Senin için yıldızları okuyacağım." Rae'ye dönerken bakışları sertleşti. "Mağaraya geri dön, sen buradayken yıldızlarıma bakmayacağım."

Rae'nin kaşları havaya kalktı. "Benim yıldızlarım demek istedin sanırım." Gökyüzündeki yıldızlar sanki Rae'nin sözlerini doğrulamak ister gibi yanıp söndüler. "Şu eski meseleyi artık aşabiliriz bence. Ben doğdum ve sen düştün. Daha fazla kavga etmenin alemi yok."

Asteria'nın bedeni titredi. "Git buradan tanrı, beni kızla yalnız bırak."

Rae elimdeki parşömeni aldı. "Onun kılına bile dokunacak olursan geceyi karanlığa boğarım," dedikten sonra mağaranın derinliklerine doğru çekildi.

Asteria Rae gittikten sonra beni uçurumun kenarına çekti, çenemi tutup havaya kaldırarak kendisiyle birlikte benim de göğe bakmamı sağladı. "Hepimizin kaderleri yıldızlara yazılıdır. Bazılarının kaderleri daha sönükken bazılarınınki ise geceyi tek başına aydınlatacak kadar parlaktır."

Yıldızlarla dolu gece havasını içime çektim, serin bir rüzgar saçlarımın arasında dolanırken gözlerimi bir an bile gökten ayırmadım.

Asteria işaret parmağıyla parlak bir yıldızı işaret etti. "Bu senin kaderin canım," dedi yumuşak bir sesle. "Gökteki en parlak yıldızlardan biri sensin. Şimdi o yıldızı senin için okumama izin veriyor musun?"

Gözlerimi kırpıştırdım, korkunun pençeleri yüreğimi sardı. "Ya kötü bir şey görürsen?"

Asteria yıldızlardan bir an olsun gözlerini ayırmadan, "Bu kadar parlak geleceklerde vahim talihsizlikler yaşanması muhtemeldir ama kötü bir şey görmek görecelidir," dedi. "Kötü dediğin şey nedir ki? İnsanların kötü olarak adlandırdıkları ile tanrılarınki bir değildir. İnsanların kötülüğü tanrıların duasıdır. En çok dua en acımasız olaylarda kazanılır."

Kaderimin işlendiği yıldız okunmak ister gibi parladı. "Kabul ediyorum," dedim.

Asteria elini göğe doğru uzattığında yıldız bulunduğu yerden kopup geldi, onun parmaklarının arasında asılı dururken Asteria'nın gözleri tamamen gümüş ışıltılarla kaplandı.

Asteria'nın sesi zihnimin içinde yankılanırken yıldız da kendi etrafında dönmeye başladı.

Parlak gelecekler gerektirir sönük felaketler,
Gerektirir büyük fedakarlıklar.
İstiyorsan parlamak ömür boyu,
Vermen gereken kan borcu.
Ölümsüz kadının kaderi yıldızlara yazılı,
Ama ölümsüzlüğü nasıl kazanacağı onun kalbine gömülü.
Tanrıların fısıltısı kulaklarımızda.
Hangi tanrının olduğu ise muamma.
Adı hatırlanacak sonsuza kadar,
Ama ödül mü lanet mi onun kararında.

Asteria sustuğunda gözlerindeki parıltılar söndü. Yıldız görevini yerine getirerek gökyüzüne geri dönerken tanrıça yavaşça elimi bıraktı.

Kollarımı bedenime doladım. "Anlamadım," derken sesim titredi. "Bu kötü bir gelecekti."

Asteria'nın gözleri anlayışla yumuşadı. "Sonsuzluk seni bekliyor kızım. Ün ve hatırlanma, hepsi seninle. Ama kaderinde ödemen gereken bedeller sonucunda bunları kazanacağını bil. Çünkü hiçbir başarı bedelsiz kazanılmaz. Hiçbir şehir kan dökmeden kurtarılamaz, gerekirse kendi kanını bile dökmen gerektiğini sakın unutma."

☽✩☽

Troya'ya döndüğümüzde gördüğüm manzara Rae'nin bana söylediği yalanı gözler önüne sermek için yeterliydi. Ephesus'a gittiğimiz gün savaşın ara verdiği gün değil, en kanlı günüydü. Askerlerimizdeki ölü sayısı hayatta kalanlarınkini artık geçmişti ve korkunç son tüm hızıyla bize doğru yaklaşıyordu.

Şehrin içine girdiğimiz anda suratıma çarpan kan ve ceset kokusu ciğerlerime yapışırken hayatım boyunca unutamayacağım bir manzarayla karşılaştım.

Ölüyorduk. Hepimiz, birer birer ölüyorduk ve ben bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum.

Bir şeyler yapmam lazımdı, bunu çok iyi biliyordum. Belki de güçlerimin yetersiz kaldığı noktada artık efsunlara da başvurmam gerekiyordu. Bu yüzden Rae, Karr ile savaşın gidişatı hakkında konuşmak için gittiğinde tek başıma sarayın koridorlarında yürüdüm, parşömeni sıkıca göğsüme bastırdım.

Hector'un sarayındaki kütüphanenin ahşap kapısı açılırken önümdeki parşömenden gözlerimi kaldırmadım. Bedenimdeki tüm tüyler beni uyarırcasına ayaklanırken önümdeki büyü yazmalarına odaklandım, burnumdan derin bir nefes aldım.

Yumuşak ayak sesleri kütüphane boyunca ilerledi, ta ki tam arkama gelip de durana kadar. Kanatlarından gelen hışırtı seslerini işitmeden önce, "Mademki korumaları bu kadar kolaylıkla aşabiliyorsun Apollon, neden doğrudan şehri almıyorsun?" diye sordum.

Güldü. "Bu şekilde daha çok zevk alıyorum."

Yüzümü ona dönmeyi reddederek önümde yazan büyü dolu satırlara odaklanmaya devam ettim. "Buraya öylece geçerken uğramadığına eminim," dediğimde sesimin sakinliği beni bile şaşırttı. "Yoksa sadece savaşın en kanlı gününde burada olmadığımız için doğrudan beni öldürmek için mi geldin?"

Kanatları yavaşça omzumu okşadığında irkilerek arkamı döndüm. "Bana sakın dokunma."

Apollon'un güneş gözleri kısıldı. "Seninle konuşurken suratıma bak."

Oturduğumu yerde sırtımı dikleştirdim. "Nasıl bir oyunun içerisindesin?" diye sordum ama dikkati çoktan dağılmıştı.

Beni geçerek masanın üzerinde açık duran parşömene ulaştığında dumanım elini kapladı ve onu daha kağıda dokunamadan durdurdu. Apollon şaşkınlıkla geri çekilirken bakışları hala Ephesus'tan getirdiğim el yazmasının üzerindeydi. "Kendini geliştiriyorsun," derken sesi tatsız, neredeyse can sıkıcıydı. "Ve hızlanmışsın, artık güçlerini kullanman için durup beklemen gerekmiyor."

"Sadede gel."

Apollon derin bir nefes aldığında odadaki mumlar titreşti. "Büyülerin hepsini çözdün mü?"

Kaşlarım kendiliğinden çatıldı. "Seni ilgilendirmez."

Dumanım elini serbest bırakırken, "İlgilendirir," dedi. "İzin ver sana gözünün önünde duran çözümü göstereyim."

Parşömene bir kez daha ulaşmaya çalıştığında dumanımla onu geri ittim. Geriye doğru savrulup sırtı taş duvara vurduğunda ayağa kalkıp ona yaklaştım. Nihayet yüz yüze geldiğimizde kafamı geriye atıp ona baktım. "Seninle artık oynanacak oyunum yok," derken sesim öfkeden çatallaşmıştı. "Ne demek için geldiysen doğrudan söyle." Tam konuşacağı sırada elimi havaya kaldırıp onu susturdum. "Kararımı değiştirdim, önce sorularıma cevap ver."

Apollon eğlenir gibi görünüyordu. "Gerçek bir tanrıça gibisin," dedi. "Çoğu senin kadar dişli olmayı dilerdi."

"Ama değilim, değil mi?" Boğazımı temizleyip ondan birkaç adım uzaklaştım. "Neden herkese ismimi, kim olduğumu unutturuyorsun?"

"Sana vereceğim cevaba güvenecek misin?" Yumuşak dalgalar halinde çenesine kadar uzanan sarı saçları mumların ışığında parladı. "Sessizliğin sanırım hayır demek."

Boğazımı temizledim. "Anlattığında inanıp inanmayacağıma kendim karar vereceğim." Kollarımı göğsümde birleştirerek biraz daha geriledim ve kalçamı masaya dayadım. "Bekliyorum, konuş."

Apollon kanatlarını topladı ve onlar gözden kaybolurken sırtını dikleştirdi. "Seni korumak için yapıyorum," dedi tek nefeste. "İster inan ister inanma sana sadece yardım ediyorum."

Gözlerinde yalanın izlerini aradım ama bulamadım. "Neden?"

"Çünkü," diyerek söze başladı ama sustu. "Nedenini söylemeyi tercih etmiyorum."

Güldüm. "Çünkü yalan söylüyorsun."

Apollon sabrının sınırlarında dolandığımı belli ederek derin bir nefes aldı. "Seni korumaya çalışıyorum Mara çünkü sen hepimiz için önemlisin, yalnızca tanrılar için değil ölümlüler için de önemlisin. Seni Zeus'a götürüp kahramanlar sahnesinde yerini almak için birbirini yiyecek kaç tane Herakles ya da Akhilleus var bilmiyorsun. Ölümlüler için neredeyse tanrı oldukları an kahraman oldukları andır. Suratları vazolara kazınsın ve binlerce yıl efsaneleri anlatılsın diye insanların sana yapmayacakları şey yok."

Apollon masaya ilerledi ve benim yanımda getirdiğim testiden kendine bir kadeh şarap koydu. Kadehi dudaklarını dayayıp hepsini içtikten sonra ikincisini doldururken bana baktı. "Zeus'un eline geçmem senin yararına değil mi?" Beynimin içinde uğultular yükseliyordu. Zihnim de mantığım da karışmış, onun söylediklerine inanmamak için birbirleriyle savaşa tutuşmuştu. "Değil mi Apollon?"

Apollon kadehi bir kez daha dudaklarına götürdü, şaraptan aldığı büyük yudumu yutarken adem elması kalkıp indi. "Beni tanıdığını düşünüyorsun."

Nefesimi burnumdan sertçe verdim. "Yıllarca sana ibadet ederek yetiştiğim için bu sence de normal değil mi?" Tüm öfkemin suratıma hücum ettiğini hissedebiliyordum. "Yıllarca. Saçlarımı kesmeme izin vermedikleri, her akşam ve sabah sana dua ettiğim, dayak yediğim ve istismara uğradığım yıllar boyunca seni tanımaya zorlandım. Şimdi karşıma geçip de bana seni tanımadığımı söyleme. Seni tanımasaydım eğer hayatta kalamazdım, seni tanımasaydım eğer beni denizde boğarlardı."

Bedenim öfkeden titrerken dayandığım yerden uzaklaşıp pencerelere doğru yürüdüm.

Apollon, "Mara," dedi ama ona baktığımdaki öfkeli gözlerimi görerek bir süre sessiz kalmayı tercih etti.

Tekrardan o kız çocuğuna dönüşmüşüm gibi hissediyordum. Dinsiz Mara, bir kadehi bile tutamayan Mara, gelin olamayacak Mara, kendini yanlış tanrıya adayan Mara.

İnanmadığım tanrılar, ben sadece özgür olmak istemiştim.

"Git buradan Apollon," dedim. "Lütfen."

Apollon kadehi masaya dikkatli hareketlerle bıraktı. "Kendini eğer bana sunmuş olsaydın bunları hiçbiri gerçekleşmeyecekti."

"Senin uğruna yaşadıklarımı geri alabilecek miydin?" Yumruklarımı öfkeyle sıktığımda bedenimden çatırtı seslerinin geldiğini duyabiliyordum. "Gelinlerine ne yapıyorsun sen?"

Apollon gözlerini kaçırdı. "Ne kadar çok soru soruyorsun öyle."

Bir kez daha, "Çık dışarı," diyerek yineledim kendimi. "Verecek cevapların yoksa bir daha benimle konuşmaya da çalışma. Bırak kozlarımızı savaş alnında paylaşalım."

Pes ederek kapıya doğru yürüdüğünde yüzümü pencerelere döndüm. Kapının açılıp kapandığını duyana kadar da arkama bakmadım.

İki el omuzlarımı kavradığındaysa gitmediğini anladım. Gücüyle bedenimi istila ederken beni kendine döndürdü. Apollon'un gözlerinin

içinde turuncu alevler parlarken onunla yüz yüze geldim. "Zamanı gelene kadar bunu bir daha benden duyamayacaksın, daha fazla açıklama ya da itiraf yok. Sana verdiğimle yetin." Bedeninin etrafı saf bir ışıkla parladı. "Ben ne yaptıysam kardeşim ve senin için yaptım. Ben ne yaptıysam sen istediğin şeyi yaptım. Bunu şu anda hatırlamıyor olman benden istemediğin anlamına gelmez."

Nefes alamadım. "Ben senden Troya'ya saldırmanı mı istedim?"

Apollon gülümsedi ama gülüşü gözlerine ulaşmadı. "Hayır Mara, sen benden hakkınız olanı almanız için yardım istedin ve ben de sana bunu veriyorum. Hakkın olanı alacaksın."

Ellerimi omuzlarımdaki ellerinin üzerine koyarak itmeye çalıştım ama sarsılmaz bir kaya gibi orada dikilmeye devam etti. "Neden bunu senden istedim? Sen beni kaçırdın Apollon, ben senin yüzünden öldüm."

"Sen bana kendi isteğinle geldin Mara, ben seni kaçırmadım. Özgür bir kadın olarak şehrinin geleceği için bana geldin ve ben de sana yardım ettim."

"Yalan."

Apollon beni nihayet bıraktığında sendeledim. "O gün ne olduğunu sana anlatayım. Ares Karr'ın dikkatini dağıtırken sen benimle geldin. Seni götürdüm ve sen de bana ölü tanrının şarkısını söyledin. Bana ne yapmam gerektiğini sen söyledin. Ne yapmamı istediğini sen söyledin. Ben sadece yapmam gerekeni yaptım."

Ellerimdeki çatırtılar şimşeklere dönüşürken öfkemi bastırmaya çalıştım. "Neden böyle bir şey yaptım?"

Apollon bir kez daha Ephesus'tan getirdiğim parşömene uzandığında bu sefer ona engel olmadım. "Şu anda sana bunu cevabını versem bile bana inanmayacaksın. Bu yüzden görmen gerekeni görmen gereken zamanda göreceksin." Apollon eğilip parmaklarını parşömenin üzerinde gezdirdi. "Ve emin ol bir gün mutlaka göreceksin."

Apollon parşömeni masaya bırakıp kapıya giderken bir kez olsun arkasına bakmadı. Hatta kapıyı açıp koridora çıkarken bile bakmadı.

Kapı gürültüyle kapandığında başımı eğip açık duran parşömene baktığım, beş satırın altın yaldızla altının çizildiğini gördüm.

İnanç büyüsü. Bir insanın hayatı boyunca yalnızca bir kez yapabileceği büyüdür. Efsunları buna göre düzenlenmiştir, Kirke dahil hiçbir cadı bu büyüyü yeniden tekrarlayamaz. Amacı basittir, karşınızdaki insanın ya da tanrının sizin istediğinize inanmasını sağlar. İnancın ince bir çizgi olduğu

ise yapan kişi tarafından daima akılda tutulmalıdır. Zira sizin inandığınız şey o şeyi daima doğru kılmaz.

Herkese selam arsız ölümlü ordusu! Şimdi şöyle bir durum var ki bazılarınız bölümlerin kısalığını dile getirir oldu. Aşklarım ben çalışıyorum ve sadece cumartesi günleri bölüm yazabiliyorum. Bu şu demek benim bir sosyal hayatım yok. Ev ve işyeri arasında geçiyor ömrüm. Bu yüzden bu kısımda düşüncelerinizi belirtin lütfen. 5K ve üzeri bölüm okumak istiyorsanız bölümleri 2 haftada bir atacağım. Bu noktada fikir belirtebilirsiniz.

Son dönemece giriyoruz, on bir bölüm sonra ilk kitap final olacak düşünceleriniz ne :)

Bu haftaki bölümü yoğun baş ağrılarıyla yazdım, kelime hatası falan varsa kusuruma bakmayın lütfen aşklar geberiyorum. 700 yorum/350 oy sınırı hala devam ediyor yoksa ben kendimi keserim dfopdsğf

İyi bayramlar, sizi sonsuzluk kadar seviyorum.

-Kaos.

Bölüm 50, Güneşin Batıdan Doğuşu

Bölüm 50, Güneşin Batıdan Doğuşu

Ben Apollon; doğudaki güneş, kulaktaki müzik.

Ben Apollon; kalbinde günahı, omuzlarında hayal kırıklıklarını taşıyan o tanrı.

Yağmur azgın dalgalarla karışıp da ayaklarımın altındaki iskeleyi parçalamak istermiş gibi döverken içimdeki ışığa tutundum. Yağmurlu havalarda her zaman böyle hissederdim; biraz parçalanmış biraz da eksik. Ama bu sefer bu yağmurlu gecede içimdeki sıkıntının tek kaynağının toplaşıp duran kara yağmur bulutları olmadığını biliyordum.

Daha başka bir şeydi bu. Daha kişisel bir problem.

Dalga iskelenin eskimiş ayaklarından yukarı taşıp sandaletlerimi ıslattığında elimde olmadan geriye doğru bir adım attım ama sonra durdum. İskelenin ucunda, tüm dalgalara karşı tek başına göğüs germeye hazırmış gibi görünen küçük bir kız duruyordu. Diğerleri gibi geride kalan faciadan kaçmak için hazırlanan gemiye binmek yerine iskelenin ucunda durmuş, ayaklarının hemen altındaki kara dalgaları izliyordu.

Tanrılar. Kesinlikle böyle bir günün üzerine Nestor'un şaraplarından birine ihtiyacım vardı ama o şaraplar geçidin öbür tarafında, yasaklı olduğum zamanda kaldığına göre Dionysos'unkilerle idare etmek zorundaydım. Bu pek de iç açıcı değildi çünkü hepimiz Nestor'unkilerin çok da iyi olduğunu bilirdik. Dionysos bunu bilse sanırım bir daha hiçbir şarabın tadının bana güzel gelmemesi için beni büyülerdi. Piç kurusu.

Kız sanki varlığımı hissetmiş gibi arkasını döndü, yağmurda ıslanıp suratına yapışmış saçlarını yüzünden çekerken elleri titriyordu. Suratını tanıdım. Bundan yalnızca birkaç saat öncesinde annesiyle birlikte umutsuzca limana ulaşmaya çalışan küçük, sarışın bir kızdı. Şehrin zengin ailelerinden birine mensup olduğunu biliyordum çünkü üzerindeki ipek tunik her ne kadar limana kadar süren yağmur altındaki zorlu yolculukta tahrip olmuş olsa da yine de ailesinin sahip olduğu zenginliği gözler önüne seriyordu. Eskiden sahip olduğu zenginlik.

Kız benim kim olduğumu anladı mı yoksa yalnızca yağmurda dikilen ama ıslanmayan tuhaf bir adam olduğumdan mı bilmiyorum ama bir adım daha geriledi, bu hareketi onu iskelenin çürük ucuna biraz daha yaklaştırdı.

Üzerime bir pelerin gibi sardığım gücümü geri çektiğimde yağmur damlaları suratımı dövmeye başladı. Belli ki bu kızı rahatlatmıştı çünkü bana bakışları daha cesur bir hal almıştı. Eh, ıslanmaktan hoşlanmıyordum ama karşımdaki bu küçük ölümlü kızı korkutmamak için birkaç damla yağmurla dövülmeye dayanabilirdim sanırım.

Kız çenesini dikleştirip bana baktığında bu hoşuma gitti. Büyüdüğünde cesur biri olacağını ve şehri için çok önemli şeyler yapacağını anlamam için kehanetlerimi göreve çağırmama gerek bile yoktu. "Gitmelisin," dedim arkasındaki iskeleden ayrılmaya hazırlanan gemiyi işaret ederek. "Burada artık görecek bir şey kalmadı." Gemi sanki sözlerimi onaylamak ister gibi fırtınalı denizde ileri geri sallandı, içeriden telaşlı bağırışlar yükseldi.

Kızın cesareti bir anda kırıldı, ürkek bir şekilde arkamda yanıp duran alevlere kısa bir bakış attı. Burnunu çekerek gözlerini yeniden bana çevirdiğinde o gözlerdeki endişeyi ve korkuyu gördüm. "Neden?" Sesi o kadar cılız ve korku doluydu ki içimde bir yerlerin, bir tanrıya değil de ruhu olan bir varlığa ait yumuşak kesimlerin sızladı.

Sorusu sırtımda görünmez bağlarla duran kanatlarımı titretti, kızın karşısında tüm tanrısal gücümle dikilmemek için kendimle savaşmam gerekti. Ama yine de görünmez varlıkları beni rahatsız ederek serbest kalmak için hazır ola geçti. "Çünkü öyle olması gerekti çocuk." Ona doğru bir adım attım ama sonra temkinli bir tavırla durdum. Onu korkutup geriye düşmesini istemezdim. Elbette onu suya düşmeden önce yakalardım ama ardındaki bir gemi dolusu insanın tanrısal formumu görmesine kendimi hazır hissetmiyordum. İnsanlar ilk önce bana tapardı ama sonra beni yok etmek için her şeyi yapardı.

Kız geri çekilmeyince bir adım daha atıp dizlerimin üzerine çöktüm, artık ıslanmama engel olacak gücüm etrafımda dalgalanmadığı için su tuniğimden geçip dizlerimi ıslattı. Kız da bana doğru bir adım attığında uzanıp onun ellerini tuttum. "Sana güvenebilir miyim?"

Mavi gözleri irileşti, sanki insansı formumun ötesinde kim olduğumu görebiliyormuş gibi bir ifade o küçük suratında belirdi. "Ben bir çocuğum," diye yanıtladı beni ama içinde bundan çok daha fazlasının yattığını rahatlıkla hissedebiliyordum.

Kıza gülümsedim. "Hiç çocuk olmadım," derken genzimin yandığını hissettim. "Keşke ben de senin gibi bir zamanlar masum olabilseydim."

Kızın kaşları çatıldı, karanlık havaya rağmen burnunun üzerine dağılmış çillerini gördüm. "Hiç mi?" Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. "Siz bir tanrı mısınız?"

Ellerini biraz daha sıkı tuttum. "Tanrı olman sana güvenmemi sağlayacak mı?" Başını aşağı yukarı salladığında gülümsemem biraz daha genişledi. "Öyleyse evet, ben bir tanrıyım."

Kızın nefesi kesilirken elini tutan ellerime baktım. "Hangisi?"

Meraklı velet. "Sence hangisiyim?" Zihninin içinde ne düşünceler geçtiğini bilmek isterdim ama bu yetenek bana değil ikizime bahşedilmişti. Onu düşündüğümde karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim. "Düşünmen fazla uzun sürdü," diyerek kızı bir tahminde bulunmaya zorladım. Kızın bakışları benden başka kimsenin sahip olamayacağı gözlerimde oyalandığında cevabı bulduğunu anladım. "Doğru tahmin."

Kızın bedeni titredi ama benden uzaklaşmadı. İşte cesaret diye buna derdim ben. Ancak Hector'un ve Akhilleus'un sahip olacağı türden bir cesareti küçük bedenine sığdırmış bu ölümlü çocuk beni etkiledi.

Gemiden endişeli bir kadın sesi, "Larisa!" diye bağırdığında kız olduğu yerde sıçradı. "Neredesin?"

Kızın ellerini biraz daha sıktım. "İsmin Larisa mı?" diye sorduğumda başını sallayarak beni onayladı. "İsminin anlamının gülümseme olduğunu biliyor musun?" Başını bu sefer iki yana salladı. "Ama artık biliyorsun."

Kız sanki isminin bu olduğunu doğrulamak istermiş gibi gülümsedi. "Ben de sizin isminizin nereden geldiğini biliyorum," dedi cüretkar bir şekilde. "*Apello*, isminizin kötülüğü defeden ve önleyenden geldiğini biliyorum."

Gözlerimi yavaşça kapattım. İsmimin bu anlamda türediği doğruydu ama bana gerçekten yakışıp yakışmadığını şüpheliydi. Daima kötülüğün karşısındaki nefer olmam gerekirken bunu hiçbir zaman başarabilmiş miydim sahi?

Gözlerimi yeniden açmadan önce derin bir nefes aldım. Kızın bir elini bırakıp tuniğimin gizli cebinde sakladığım küçük sandığı çıkartıp kıza uzattım. "Gideceğiniz yerde eski bir tapınak bulacaksınız. O tapınağı benim tapınağım yapmadan önce bu sandığı onun zeminine gömmeni istiyorum."

Kız kararsızlığı ona engel olmaya çalışsa da yine de küçük sandığı elimden aldı, ağırlığını tartmak ister gibi küçük avuçlarının arasında çevirdi. "Nereye gideceğimizi nasıl biliyorsunuz?"

Arkamızdaki alevler yağmura rağmen harlanırken sıcaklığını tüm yoğunluğuyla ensemde hissettim. "Çünkü bu gemi sizi on yedi yıl, on yedi ay ve on yedi gün sonra benim istediğim yere götürecek. Varmanız gereken yere."

Kızın kaşları çatıldı. "On sekiz buçuk yıl demek bu kadar zor mu?" Kendi cesaretine şaşırarak başını öne eğdi. "Özür dilerim, öyle demek istememiştim."

Kızın utanmasını istemiyordum bu yüzden hala tutmakta olduğum elini sıktım. "Her sayısının bir gücü vardır çocuk. Bir ve yedi evrenin yarattığı en güçlü sayılardandır, onların nimetlerinden faydalanmak benim gibi bir tanrı için bile önemlidir." Kızın bana bakışlarından kafasının karıştığını anladım bu yüzden daha fazla üstelemedim. "Oraya gittiğinizde, bu sandığı göm ve sonra halkına o gün doğacak kızlarını on yedi yıl on yedi ay on yedi gün sonra bana adamalarını söyle."

Larisa sandığı daha sıkı kavradı. "Neden kızları istiyorsunuz?" Bir cevap bekleyerek gözlerini benimkilere dikse de karşılığında benden yalnızca bir gülümseme aldı. "Haddim olmayan bir şey mi sordum?"

Kızın elini bırakıp ayağa kalktım. "Hayır çocuk, bazı planları yağmurlu günlerde dile getiremezsin, Zeus'un kulakları her yerdedir ve ben şu anda ona baş kaldırıyorum." Gemiyi iskeleye bağlayan ipler yukarı çekilirken kız arkasına dönüp baktı. "Hadi git," dedim ona. "Yeni şehrine doğru yola çık."

Kız kararsız bir şekilde sağlam kalmış tek geminin gövdesine baktı. "Troya'ya bir gün tekrar dönebilecek miyim?" diye sorarken bakışları yeniden şehrin arkamda yanmaya devam eden duvarlarına kaydı.

"Hayır," dedim ona yalan söylemeden. "Ama çok sonra, birileri mutlaka dönecek."

Larisa gözlerini kırpıştırdı ama başka bir şey demeden arkasını dönüp gemiye tırmanmaya çalıştı.

Kendime engel olamayarak, "Çocuk," diye seslendim ona arkasından. Tüm bedeni titreyerek bana döndüğünde, "Sana kim ne derse desin benim Troya için savaştığımı unutma ve onu da unutturma." Sustum, söylenmemiş sözler boğazımı yaktığı için birkaç kez yutkunmak zorunda kaldım. "Burada Tanrı Apollon ve Tanrı Rae birlikte hüküm sürdü, Rae isminin unutulmasına izin verme."

Kız omuzlarını dikleştirdi, başını hafifçe salladıktan sonra gemiye tırmandı.

Gemi fırtınaya rağmen limandan ayrılırken gidişini izledim. Gücüm geminin gövdesine dolanıp onu sararken istediğim yere, istediğim zamanda varacaklarına emindim.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun kardeşim." Artemis hemen arkamda belirdiğinde bile bir süre daha uzaklaşan gemiyi izlemeye devam ettim. Gemi batmayacaktı ama bu zorlu bir yolculuk olacağı gerçeğini değiştirmiyordu. "Babam ihanetleri unutmaz."

Yavaşça arkamı dönüp kız kardeşimin kızgın suratıyla karşılaşmak için kendimi hazırladım ama öyle olmadı. Gücüyle kendini yağmura karşı korurken kıvırcık sarı bukleleri rüzgarla uçuşuyordu ama o sağlam bir şekilde elindeki yayı tutmaya devam ediyordu. "Yapma," diyerek beni bir kez daha uyardı. "Hepimizi uçurumun kenarına sürükleme."

Ona hafifçe gülümsedim, içimdeki ışık titredi. "Çoktan yaptım bile." Artemis'in omuzlarının düştüğünü görünce endişesinin tüm bedenini sardığını anladım ama yapacak bir şey yoktu. Artık her ne yapacaksam beni ihanete biraz daha yaklaştıracaktı.

Yanından geçip gitmek için davrandığımda kolumu sıkıca tutarak bana engel oldu. "Athena öğrenecek," dedi fısıldayarak. "O öğrendiğinde babamız da öğrenecek."

Başımı hafifçe yana yatırarak kız kardeşimin korkuyla irileşmiş gri gözlerine baktım. Bu gözlerde daha önce av arzusunu ve nefreti görmüştüm ama daha önce hiç korkuyu görmemiştim. "Doğru olanı yapmaya çalışıyorum," dedim onu rahatlatmaktan uzak bir şekilde. "Senin de doğru olanı yapmak istediğini biliyorum."

Artemis'in kaşları endişeyle çatıldı. "Bizi Olympos'tan aşağı yuvarlayacak ve ona baş kaldıran Titanların yanına zincirleyecek. Bunu yapacak Apollon, biliyorsun ki bir an bile düşünmeden yapacak."

Uzanıp yüzünü sevdim, parmaklarımı hırçın buklelerinin arasında dolaştırdım. "Bu olduğunda yanımdaki zincirde olacak mısın?"

Artemis burnundan derin bir nefes alıp verdi. "Daima," dedi kendinden emin bir sesle. "Her zaman senin yanında olacağım."

Bana sarıldığında bu Artemis için beklenmedik bir yakınlıktı. Yayı gözlerden kaybolurken yumuşak saçlarını çeneme sürtündü. O genellikle geceleri dağlarda dolaşan hırçın bir tanrıçaydı ama sanırım bu kanlı savaş hepimizin içine biraz da olsa merhamet ekmişti.

Artemis benden uzaklaşırken elinin tersiyle suratını silene kadar onun ağladığını anlamamıştım. Kendini biraz toparlayabilmesi için ona mesafe

tanıyarak birkaç adım geriledim. "Rae nerede?" Sorum boğazımı yaksa da sormak zorundaydım.

Artemis olduğu yerde titredi. "Tara hiçbirimizin ona yaklaşmasına izin vermiyor." Sesindeki çaresizlik Troya'nın alevler içinde kalışı kadar gerçekti. "Kızı Athena'nın öldürmediğini bildiğini düşünmüyorum."

"Bilmemesi onun için daha iyi," derken şehre doğru yürümeye başlamıştım bile. Artemis de benimle birlikte yanan şehre doğru yürürken gücü ikimizi de çevirip ölümlülere karşı görünmez kıldı. "Mara'ya bir söz verdim ve Rae bunu bilirken sözümü yerine getiremem," dedim.

Artemis meraklı bakışlarını bana çevirdi. "Mara'yla aranızda ne geçti?" diye sorduğunda durdu ve kolumu tutarak beni de durdurdu. "Onunla aranda bir şey yok değil mi?"

Güldüm. "Aramızda sadakat ve bağlılık var ama birbirimize değil Rae'ye," derken ismini andığımda gelmesini umut ettim. Ama hayır, kardeşim diğer zamanda, kendi acılarının içinde kalmıştı. "Mara benim için önemli ama senin olmasından korktuğun şekilde değil. Bir kez daha bana aşık olmayan bir kadını kendime isteyecek değilim, o hatayı bir kez yaptım ve dersimi en acı şekilde aldım, biliyorsun." Daphne'nin hatırasını zihnimden uzaklaştırmaya çalışarak bir kez daha yürümeye başladım.

Şehirde yürüdükçe Artemis'in kullandığı gücün aslında gereksiz olduğunu fark ettim. Görünmez olmamıza gerek yoktu çünkü şehirde hayatta kalan tek bir insan bile kalmamıştı. Sokak cansız bedenler ve etrafa yayılmış zengin madenlerle doluydu. Akhalar şehri ateşe verip terk etmeden önce tüm hazineleri yanlarında götürmeyi başaramamıştı.

Bu insanların hiçbiri düzgün bir şekilde gömülmeyecek ya da geçiş için onlara sikke bırakan kimse olmayacaktı. "Hades onları ülkesine kabul edecek mi?" diye sorarken bakışlarım küçük bir oğlanın cansız bedeninde dolaştı.

Artemis'in bakışları benimkileri takip etti. "Bir gün mutlaka," dedi. "Persephone, Hades almasa bile izin verir ama onu da ikna etmesi biraz sürecek gibi duruyor çünkü hepimize kızgın."

Yalnızca başımı sallamakla yetindim.

En son şehir bu denli büyük bir yıkımın kıyısına sürüklendiğinde Rae babamızın şimşeklerinden birini çalmıştı. Şimdi geri dönüp düşündüğümde son derece komikti ama o zamanlarda yaşarken bize o kadar da komik gelmemişti.

İkimiz de genç ve açgözlü tanrılardık. Rae'nin benden daha güçlü olduğunu daima biliyordum ama yine de ona sataşmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Öfkelendiğinde saldığı gücünün babamı tir tir titrettiğinin sadece ben farkına varabiliyordum çünkü. Diğerleri Zeus'un gücüne rakip bir tanrı olmasına ihtimal dahi vermiyorlardı.

Aptallar.

Babam, kelimenin en basit haliyle kaçık bir orospu çocuğu ve ailesine takıntılı biriydi. Zaman zaman hepimizi zorla Olympos'ta tutar ve sıradan insanların bir ömürleri kadar sürebilecek günler boyunca hiçbir zaman azalmayan sofrasında ağırlardı.

Yine o zamanlardan birinde, onun sofrasında oturuyorduk. Rae'yle tam olarak hangi noktada tartışmaya başladığımızı hatırlamıyorum ama büyük ihtimalle tartışmanın alevini yakan bendim. Tartışmanın sebebi benim sikim seninkinden büyük diye tutturmamız bile olabilirdi ki bu en sevdiklerimizden biriydi. Ama sanırım bu sefer Rae'yi ciddi anlamda kızdırmıştım çünkü Rae öfkeyle oturduğu yerden kalkarken karanlık gölgesi etrafında filizlenmişti.

Bu görüntü hoşuma giderek arkama yaslandığımı hatırlıyorum. İşte benim kardeşim buydu, işte günümün gecesi buydu.

Ama diğer tanrılar ve tanrıçalar onun öfkesini benim gibi karşılamamışlardı. Ondan hepsi korkardı ve Zeus gibi bunu gizlemek yerine memnuniyetsiz homurdanmalarla dışarı vurmayı tercih ederlerdi.

Hera sinirle kadehini masaya vurdu. "Kızışmış köpekler gibi didişmeyi kesin artık," dediğinde Zeus yıllarını onu aldatmaya verdiği karısına baktı. "Tadımızı kaçırıyorsunuz."

Kendi ışığımla Rae'nin karanlığına vurdum, bu onu biraz daha öfkelendirdi. "Apollon," diye uyardı beni. "Kardeşim, beni daha fazla sinirlendirme."

Eğlenerek ona baktım. Ne zaman bu masada otursak babamın hatırı için güçlerini bastırmasına katlanamıyordum. En güçlü tanrı kendisiyse bunu göstermesi lazımdı. Bu yüzden ışığımla karanlığını bir kez daha dürttüm ve en sonunda Rae'nin gücü patladı.

Tüm sofra yerle bir olurken Karr kahkahalar atarak sandalyesinden aşağı kaydı, suratındaki nar tanelerini temizlemek için en ufak bir çaba bile göstermedi.

Hermes memnuniyetsiz bir şekilde kulpundan sonrası kırılmış kadehine baktı. "Harika," diye söylendi kendi kendine.

Rae yoğun gücünün etkisiyle titreyerek bana bakarken Zeus'un şimşeklerinden biri uyarırcasına aramızda çaktı. O anda Rae hiçbirimizin beklemediği bir şey yaparak uzanıp şimşeği yakaladı ve karanlığıyla boğdu.

Zeus bizi Olympos'tan aşağı o kadar sert yuvarladı ki neredeyse kanatlarım kırılıyordu. Şehrimizin üzerinde şimşekler çaktı, kara bulutlar gazap getireceklerinin habercisi gibi toplaştı.

Zeus'un bizi affetmesi için tam elli yıl boyunca güneşten aldığım gücün yarısını onunla paylaşmam gerekti ama bu her bir anına değerdi. Rae babamızın şimşeğini çalıp da kendi gücüyle onu yutarken Zeus'un suratında beliren korkuyu görmeye değerdi.

Bu şehirden bir an önce çıkmam lazımdı. Bu şehir artık benim evim değil mabedimdi.

☼ ☼ ☼

Dizlerimin üzerinde çöktüm. Tüm o altına ve ihtişama karşı tanrıların kutsal evinin her bir parçasına sinmiş ölümlü acılarının ve dualarının kokusunu alabiliyordum. Gücümüzü aldığımız olaylar her zaman en kanlı olanlardı ve bazen bu içimde yükselen bir mide bulantısına sebep oluyordu.

Eskiden böyle değildim. Eskiden ölümlüleri küçümser, onların benim ilahi ayaklarımın altında ezilmeye mahkum böceklerden başka bir şey olmadığını düşünürdüm. Ama şimdi farklıydı, her şey farklı ve daha kanlıydı.

Babam som altından yapılma tahtında yayılarak beni izlerken bakışlarımı sonunda onunkilere kaldırdım. Fırtına gözlerinde her zamanki gibi bir eğlence gizliydi. Ama ben o eğlencenin ardına gizlenen sonsuz hiddeti görebiliyordum. Tıpkı şimşeklerinin gökte çakışı gibi bir anda patlamaya hazır bir öfke ve nefret her zaman etrafında dalgalanırdı.

Elini ileri doğru uzatarak, "Apollon," diye seslendi bana. Bu bir işaretti, dizlerimin üzerinde olduğum yerden kalkıp ona yaklaşmamı istiyordu. Emrine itaat ettim ve ayağa kalkarak ona yaklaştım. "Oğlum, bir süredir beni ziyaret etmeni bekliyordum."

Lafı daha fazla uzatmadım. "O kadını kendime istiyorum," dedim. "Benim olmasını istiyorum."

Zeus dürüstlüğüme şaşırarak gülmeye başladı. Bırak dürüst olduğunu düşünsün dedim kendi kendime, bırak senin kardeşinin kadınını isteyen ahlaksız bir tanrı olduğunu düşünsün. Bırak seni de kendi gibi sansın. "Ölü bir kadın için oğullarımın birbirini paraladığını görmek beni üzse mi yoksa güldürse mi karar veremedim," derken tahtından kalktı. Düşük seviye bir

Nympha koşarak ona *ambrosia*sını getirdiğinde keyifle içkiyi kabul ederek iri ellerini som altından kadehe doladı. "Onun yeniden doğacağını sana düşündürten nedir?"

Nypmha bana da bir kadeh uzattığında onu kibarca reddettim. "Çünkü sözünü tutacağını biliyorum, kadının yeniden doğmasına er ya da geç izin vereceksin."

Zeus güldüğünde haklı olduğumu anladım. Ahlaksız bir adam ve berbat bir baba olabilirdi ama sözünü er ya da geç kendi yöntemleriyle olsa da tutardı. Bu baş tanrı olmanın getirdiği bir meziyetti ve bununla her zaman gurur duyardı. "Kadın yine onu seçecek," dedi. "Bunu biliyorsun."

Derin bir nefes aldım. "Eğer geçmişini bilmeden doğarsa seçmeyecek." Sözler dudaklarımdan o kadar kolay çıkmıştı ki bu kadar usta bir yalancı olduğuma şaşırdım. "Onu kendime istiyorum."

Zeus çenesini dikleştirdi. "O şehirdeki kadınlarla ne yapacaksın?" Gözlerini doğrudan benimkilere diktiğinde titrememek için kendimle savaştım. "Neden sadece Mara'yı değil de orada doğacak tüm kadınları istiyorsun."

Dizlerimin üzerine yeniden çöktüm, belimdeki hançere uzanıp elimi kestim. Kanım yere damladığında altına dönüştü ve Olympos Sarayı'nın zeminine karıştı. Bu benim ona güvence verme, sadakatimi sunma şeklimdeki. "Kadınları eğiteceğim," dedim gerçeğe biraz olsun yaklaşarak. "Onların günün birinde sana sadık askerler olmasını sağlayacağım."

Zeus keyiflenerek elimdeki hançer izine baktı. Hala acı içinde kıvranmadığıma göre doğruyu söylediğimi düşündüğünü biliyordum. "Peki ya Mara?" diye sordu. "Onu neden istiyorsun?"

Hançer yaram eğer Zeus'un önünde yanmaya ve beni acı içinde kıvrandırmaya başlarsa yıllardır planladığım her şey tehlikeye girecekti. Bu yüzden yine büyük bir gayretle gerçeğe olabildiğinde yakın bir cevap vererek, "Onu kadınların başındaki savaşçı yapacağım," dedim. "Sana ve Olympos'a sadakatle bağlı bir savaşçı."

Yaramdan ince bir acı sızdı ama yine de acıyı gülüşümle gizledim. Şimdi olamazdı, şimdi acı içinde haykıramazdım.

Zeus yeniden tahtına döndü. "Öyle olsun," dedi en sonunda acı içinde kıvranmama çok az kala. Ona belli etmeden yumruğumu sıkmamın ya da acıyı bastırmamın bir imkanı olmadığı için tek yapabildiğim her şey yolundaymış gibi davranmaktı. "Kız dünyaya yeniden özgür iradeyle gelecek, zamanı geldiğinde de kendi özgür iradesiyle senin gelinin olacak."

Kaşlarım istemsizce çatıldı. "Gelinim mi?"

Zeus güldü. "Bilmiyor muydun? İlk kızları bakire ve sana gelin olarak yetiştiriyorlar."

Siktiğimin hançer yarası beni dağlamak ister gibi içten içe yanıyordu. "Onlardan gelin olmalarını istemedim ben."

Zeus keyifle arkasına yaslandı, kadehini dudaklarına götürdü. "İnsanlar böyledir oğlum, sen onlara yürü dersin onlar koşar, sen onlara öl dersin kendiyle beraber binlercesini öldürürler." Uzun siyah saçları uhrevi bir rüzgarla dalgalandı. "Ama gelin olmalarının romantik bir yanı olmadığını söyleme bana, yıllar sonra ozanlar sizden Apollon ve gelinleri olarak bahsedecek."

Bedenimdeki tüm tüyler havaya kalktı. Burada biraz daha durursam yaradan sızan yalanın acısı beni inim inim inletecekti. Bu yüzden Zeus'un huzurundan çekilmeye karar verdim.

Zeus ben altın kapılardan çıkmadan önce, "Oğlum," diyerek beni durdurdu. Gözleri hala açık yaramın üzerindeydi. "Sadakatin bana mı?"

Derin bir nefes aldım ve verirken titrememeye gayret ettim. "Sadakatim daima sana baba," dedikten sonra huzurundan çekilmeme izin verdi.

Olympos'tan aşağı inene kadar kendimi tutmayı başardım ama indiğimde yalanım açık yaramın içinden sızdı, beni içten dışa acımasızca parçaladı.

Haykırarak dizlerimin üzerine çöktüğümde kanatlarım açıldı ve gökteki güneş tutuldu. Acı tüm bedenimi dağlarken ruhuma da sıçradı. Bu yarayı kendim açmıştım ve her yalanın bir bedeli vardı.

Siktiğimin her yalanının bir bedeli vardı.

Ve her ne olursa olsun ben bu bedeli ödemeye hazırdım.

☼ ☼ ☼

Son bir itişle kendimi kadının içine gömdüğümde kadının başı omzuma dayandı. Nefes nefese kalmış bir şekilde inlerken ondan uzaklaştım ve kendimi sırt üstü yatağa bıraktım.

Kadın hemen dönerek dizlerinin üzerine çöktü ve yatakta bana doğru ilerledi. Uzun tırnakları bedenime ulaşmadan onu bileğinden yakalayıp durdurdum. "Yapma," dedikten sonra onu bıraktım ama beni dinlemeyeceğini bildiğim için kalkıp tuniğimi giymek en iyisi olacaktı sanırım.

Kadın hayal kırıklığı içinde yatağa çökerken koyu renk saçlarının dağınık buklelerini düzeltmeye çalıştı. "Bana hala ismimi sormadın," dedi. Zeytuni teni biraz önceki pek de yumuşak sayılmayacak sevişmemizden ötürü

kızarmış, bakışları ise hülyalı bir tavırla allak bullak olmuştu. Güzeldi ama benim için yeterli değildi.

Tuniğimin tokasını takarken ona baktım. Hakkı vardı; üç yıldır düzenli olarak onu ziyaret ediyordum ve ismini bir kez bile sormamıştım. "İsimlere gerek yok," dedim insansı formumdan sıkılarak. Uzun süre bu formda kaldığımda kanatlarım rahatsız olarak sırtımı zorlamaya başlıyordu. Bir an önce bu odadan çıkmalı ve kanatlarımı özgürce germeliydim.

Kadın hayal kırıklığıyla yatağa uzandı, çıplaklığını gizleme gereği bile duymadan orada uzanıp beni öylece izledi. "Senin kim olduğunu bilmiyorum ama yatağıma girmene izin veriyorum." Ayak bileklerini rahat bir tavırla birbirinin üzerine koyarken güzel kaşları hafifçe çatıldı. "Kocam döndüğünde belki de ona bizden bahsederim."

Kadın ismini öğrenmeme bile gerek olmayan şehir devletlerinin birinde kraliçeydi. Kocası uzun yıllardır Sparta'yla savaşta olduğu için yalnızlığını benimle azaltıyordu. Geçmiş zaman kullanıyorum çünkü artık yatağını ısıtacak başka birini bulma vakti gelmişti.

"Keyfin bilir," dedim ona bakarak. "Beni bir daha görmeyeceğin için istediğini söylemekte özgürsün."

Kadın dirseklerinin üzerinde şaşkınlıkla doğrularak bana baktı. "Bu da ne demek?"

Ona gülümsedim, yatak odasının açık camına doğru giderken artık gizlenmem o kadar da önemli değildi. "Ne duyduysan o, ne düşündüysen o."

Kendimi camdan dışarı bıraktığımda kanatlarım hapsoldukları yerden kurtularak iki yanımda açıldı. Bedenim kanatlarım tarafından yukarı taşınırken kollarımı iki yanımda açtım ve güneşin tüm enerjisinin bedenime dolmasına izin verdim.

Kanatlarım nereye gideceklerini bilerek şehrime, Troya'dan kaçanların kurduğu şehre doğru süzülürken gözlerimi kapattım ve yalnızca bu yolculuğun tadını çıkarttım.

Bazı şeyler en sonunda başlayacak ve bitmesi gerekenleri son sürükleyecekti. Artık sadece an meselesiydi.

Tapınağın hemen önüne indiğimde ilk kadınların şehrin tepesinde beklediğini ilahi gücüm vasıtasıyla gördüm. Beni göremiyorlardı ama gücümü hissettiklerine emindim. Kadınlar beş kişiydiler ve adıma adanan adaklar gibi süslenmişlerdi.

Bu görüntü beni güldürse mi yoksa sinirimi mi bozsa bilemedim. Bunu ben istememiştim. Ben sadece ihtiyaç olduğum kadının bana gönderilmesini istemiştim o kadar. İnsanların tanrıların sözlerini anlama biçimleri gerçekten de çok farklıydı. Belki de babam haklıydı, bu garip soy bizim sözlerimizi çarpıtmaya ve kendi istedikleri gibi yönlendirmeye çok daha yatkınlardı.

Beş kadın da şehrin tepesinde yan yana bekliyordu. Bir rahip öne çıktı, onun kadınlardan birini seçeceğini anladığımda güldüm. Sevimsiz adam konuşmaya fırsat bile bulamadan tapınaktan sızan güç güneşe karıştı ve en ortada duran kadının üzerine doğdu.

Rahip dizlerinin üzerine çöküp kendisine kalmadan seçilen gelini selamlarken tüm halk nefesini tutarak benim tarafımdan seçildiğini düşündükleri kadının önünde eğildi.

Kadın, rahip ve rahibeler tarafından tapınağıma getirilirken sadece bekledim. Belki de böylesi daha iyiydi. Onları tapınağın temelinde bir sandıkta yatan gücün değil de benim seçtiğimi düşünmeleri çok daha iyiydi.

Kadın tek başına şehrin kapılarından çıkıp tapınağıma yürürken ben de nihayet tapınağa girdim. Niyetim doğrudan belirip kadına kendimi göstermekti ama kadın dizlerinin üzerine çöktüğünde bekledim.

Kandan kıyafetlerimizi kuşanıp da,
İçtiğimizde suyundan kehanetin,
Biliriz hepimiz aslında,
Ona ait bedenimiz.
Apollon, Apollon.
Gel de gör bizi,
Kutsal bakirelerini.
Al da götür bizi,
Kutsal gelinlerini.

Kız sustuğunda bedenimden bir titreme geçti. Bu bir duaydı ve ilk defa duyuyordum. İlahi gücüm ben ona izin dahi vermeden beni çarpıp görünmezliğimi kırarken şaşkınlıkla kadına baktım.

Turuncuya çalan kızıl saçlarıyla hem çok güzel hem de çok korkmuş görünüyordu. "Efendim," diyerek önümde eğildi.

Kadının önünde durdum ve çenesini tutarak başını kaldırdım, bana bakmasını sağladım. "Bu duayı sana kim öğretti?"

Kadının dudakları titredi. "Tapınak bana fısıldadı," dediğinde başka bir şey sormama gerek yoktu. Onun gücü kadınları çağırmıştı, onun gücü beni

çağırmıştı. O da bunu istiyordu.

"İlk gelinim," diye seslendim kadına onların uydurduğu bu oyuna devam ederek. "Neden burada olduğunu biliyor musun?"

Kadının dudakları bir kez daha titredi, kahve gözleri korkuyla iyice irileşti. "Hayır efendim," diye fısıldadı. "Bilmiyorum."

Onu ayağa kaldırdım, yavaşça suratını sevdim. "Sen burada bir yeniden doğuş için bulunuyorsun," dedim ona. "Sen kutsal bir kadının varlığı için buradasın."

Herkese selam ordu! Öncelikle bu hafta beni delirttiğinizi söyleyerek söz başlamak istiyorum. Üzülmemeye çalışıyorum o yüzden hayalet okuyuculara bu sözlerim. Aranızda bilmeyenler vardır, ben avukatım. Haftanın beş günü insani şartlar dışında mesailerde çalışıyorum ve haftasonu evde oturup bölüm yazıyorum. Sizden para istemiyorum, okumak kesinlikle ücretsiz. Bu kitaba devam etme şevkim için oy ve yorumlarınız önemli yoksa maalesef zorunlu bir ara vereceğim, haberiniz olsun.

Bu bölüm sınırı geçmek için her şeyini ortaya koyan arsız ölümlü ordusuna gelsin! Sizleri çok ama çok seviyorum hepiniz iyi ki varsınız.

Haftaya sınır hala 700 yorum/350 beğeni umarım bu haftaki gibi ucu ucuna geçmeyiz.

Her neyse :) Apollon :) Yorumlarınızı çok ama çok merak ediyorum.

VE İLK KİTABIN FİNALİNE SON 10 BÖLÜM BAŞARDIK BE! Duru ve Ela'nın yönettiği instagramdaki olutanrininsarkisi hesabına bakmayı unutmayı çünkü her hafta bölüm öncesi alıntı gelecek:)

Sizleri sonsuzluk kadar seviyorum!

-Kaos.

Bölüm 51, Gezgin Yabancı

Kısım 6

Onun

"Düş çocuğum, düş ki yeniden yükselesin. Hiçbir yükselmiş düşmeden tanrıların katına ulaşamaz. Çünkü tanrılar en çok onlar için düşmüşleri sever. Çünkü tanrılar ancak onlar için acı çekenleri cennete kabul eder."

Bölüm 51, Gezgin Yabancı

Hançeri tutan ellerim titrese ve tüm gücümü kullanmam gerekse de yine de hançeri onun gırtlağına bastırmaya devam ettim. Hançerin yüzeyi kandan dolayı sıcak ve kaygandı, yine de parmaklarımı kabzasına sıkıca doladım, kaymasını engelledim.

Altımdaki beden hareketlendi, bedenimin ağırlığından kurtulmak istediğini bilmeme rağmen bana karşı koymadı. Tüm gücü beni üzerinden atmaya odaklanmasına ve gücü etrafıma dolansa da beni hala kendinden uzaklaştırmamış olmasına şaşırıyordum. Kanatları iki yanına açılmış, bana tamamen teslim olmuştu ama benim istediğim bu değildi. Benimle savaşmasını istiyordum. Benimle savaşmasına ihtiyacım vardı. Ancak o zaman hiç düşünmeden hançeri biraz daha itip gırtlağına saplayabilirdim.

Teninde silahım yüzünden oluşmuş yaradan kan sızarken gözlerini bana dikti. "Seni öldürmemem için bana tek bir neden ver," dedim öfke içinde haykırarak. "Tek bir neden."

Apollon'un kanatları kurtulmak ister gibi çırpınsa da bedeni kanatlarının özgürlük çağrısına kulak vermedi. "Tek bir neden ve sonra tüm oyun bitecek mi?" Suratımdan akan kan onun suratına damladığında suratını buruşturdu. "Mara yaralısın, izin ver seni iyileştireyim."

Elini suratıma doğru uzattığında gücüm elinde bir kamçı gibi şakladı. "Bana dokunma."

Apollon'un kaşları havalandı. "Teorik olarak şu anda sana isteyerek dokunduğumu söylemem çünkü siktiğimin hançeriyle birlikte üstüme

çullandın. Ama söylemeye çalıştığın şey şefkat göstermemse, pekala." Sanki ölümle burun buruna değilmiş gibi gülümsedi, güneş gözlerinin içinde yanıp söndü. "Sanırım bunu yapabilirim."

Tüm bedenim bir titremenin ağına düşerken kendimi nefes alıp vermeye zorladım. Savaş alanının tüm kanı ve kiri bir anda üzerime çullanmış gibiydi. Aldığım her nefesle birlikte kuma sinmiş kanın kokusu da ciğerlerime doluyor ama verdiğim nefesle birlikte çıkmak yerine oraya yapışıp kalıyordu. Öğürmek istedim, içimde ne var ne yoksa dökmek sonrasında da yatağa yatıp günün bitmesini beklemek istedim. Biraz baharatlı şarap ve belki de kuru et istedim.

Ama böyle bir şansım yoktu. Bugün bittiğinde ya ben ya da o, birimizden biri eve dönme şansı bulamayacaktık.

Hançeri bir kez daha sıkıca kavradım, gözlerimi onunkilere diktim. "Onu öldürdün," dedim gözyaşlarımın gözlerimi zorladığını hissederek. Güçlendirmeye çalıştığım duvar yıkılmak üzereydi, bunu hissedebiliyordum. Yıkıldığında ise Apollon'un karşısında korunmasız kalacaktım. "Onun hiçbir suçu yoktu ama yine de öldü," dedim ama sesim duvarlarımın yıkıldığını belli edercesine güçsüz çıkmıştı.

Apollon beni şaşırtan bir hamle yaparak elini elimin üzerine koydu, hançeri ona daha sıkı bastırmam için beni zorladı. Boynundan kanlar akarken bunu hiç hissetmemiş gibi görünerek doğrudan gözlerimin içine baktı. "Onu ben değil savaş öldürdü Mara," dediğinde sesi gerçekleri haykıran bir adamın sesi gibi kendinden emin çıkmıştı. "Sen ne kadar aksini iddia etmek istesen de benim seni kurtardığımı biliyorsun Mara."

Son sözleri bir tokat gibi suratıma çarparken ayağa kalktım. Suratım kandan yapış yapış olmuştu ve ben her ne kadar elimin tersiyle suratımı silsem de kaşımdaki yaradan kan süzülmeye devam ediyordu. Yüzümün sağ tarafında başka bir yaranın daha olduğunu biliyordum çünkü elmacık kemiğim zonkluyor, içten içe yanıyordu.

Sendeledim, dengemi sağlayabilmek için bir süre gözlerimi kapatarak öylece dikildim. "Onu kurtarabilirdin," dedim gözlerimi açmaya cesaret edemeyerek. Gözlerimi açamazdım çünkü açarsam ne göreceğimi biliyordum. Savaş alanının cesetlerle dolu olduğunu biliyordum ve birçoğunun sonu da benim ellerimden gelmişti. Gözlerimi açmak demek onları görmem demekti. Yaptıklarımı görmek, toplu cenaze ateşlerine atılmalarını izlemek...

Henüz değil. Henüz buna hazır değildim.

Apollon'un onu devirdiğim yerden kalktığını biliyordum çünkü gözlerim kapalı olsa da yumuşak kanatlarının hışırtısı kulaklarıma dolmuştu. Tam karşıma gelip durduğunda, "Gözlerini aç," diye yumuşakça emretti bana. "Gözlerini aç ve bana bak."

Tüm bedenim titrese de gözlerimi açmayı başardım ama hançeri tutan elimi onu uyarırcasına ikimizin bedenlerinin arasına yerleştirdim.

Apollon hançere temkinli bir bakış attıktan sonra derin bir nefes aldı, başını hafifçe eğerek dikkatli gözlerini suratımda gezdirdi. "Bunu yapamazdım," derken sesi nefes nefese çıkmıştı. "Ya seni kurtaracaktım ya da onu. Seni kurtarmayı seçtiğim için beni suçlayamazsın."

Geriye doğru bir adım atarken hançeri de indirdim.

Haklıydı.

Haklı olmasından nefret etsem de haklıydı.

Gözlerimi açtım ve görmekten korktuğum manzaraya baktım. Onun cesedini savaş alanından çekip almak için birbiriyle savaşan askerlere ve hepsinin ötesinde dikilen tanrılara baktım. Bedeninden sızan kan altındaki kumu koyulaştırmış, çamur haline getirmişti.

Dizlerimin üzerine çöküp inanmadığım tanrılara yalvarmamak için kendimi zorlamam gerekti çünkü birçoğunun en çok nefret ettiği kişi olmam göz önünde bulundurulacak olursa hiçbirinin dualarıma yanıt vermeyeceğini biliyordum.

Benim yüzümden ölmüştü.

Her şey benim yüzümden olmuştu.

Ve ben onun ölümünün başlangıcını biliyordum.

Deliliğin içimde bir yerlerde yükseldiğini anlayabiliyordum. Belki de uzun süredir onu bastırdığım yerdeki zincirlerinden kurtulmuş, nihayet bana saldırmaya hazır hale gelene kadar dişlerini bilemişti.

Hançeri yere attım.

Kanla ıslanmış metal kuma gömülürken öylece kaldı.

Apollon'un arkamdan yürüdüğünü hissedebiliyordum. Karr'ın mızrağını yere attığını görebiliyordum. Hermes'in miğferini çıkarttığını, Nestor'un eliyle ağzını kapattığını görebiliyordum.

Bir ok yanımdan geçti, muhtemelen bana arkadan saldırmaya çalışan bir asker Tara'nın okuyla yere serilmişti.

Şu anda her şey olabilirdi ama ben savaşmayacaktım.

Bugünkü savaşım bitmişti.

Onun cansız bedenine doğru yürürken en azından eski Mara olmak istiyordum.

Onu bu felakete sürüklemeden önceki Mara olmak istiyordum. Onun için en azından bunu yapabilirdim.

Troya Düşmeden Otuz Sekiz Gün Önce

Naia'nın yumuşak elleri saçlarımın arasında dolanırken gözlerimi kapattım. Dokunuşu beni çok öncesine, kendi şehrimize götürmüştü. Kemik tarakla canımı yakmak ister gibi saçlarımı tarayan rahibelerin aksine Naia'nın dokunuşları her zaman daha yumuşak olmuştu. Beni bir dua eder gibi hazırlıyor, kırılmasından korktuğu bir heykelcik gibi süslüyordu.

"Saçlarının kısa halinden nefret ediyorum," diye söylendiğinde gülmeden edemedim. "Erkek çocuklarına benziyorsun ve onları örmek imkansız." Ephi'nin omuzlarımda kestiği saçlarımla uğraşırken derin bir nefes aldı. "Keşke ilk başta saçlarını örme işini Helene üstlenseymiş."

Tüm söylenmelerine rağmen saçımı örmeyi bitirdi, Rae'nin Troya'ya ilk geldiğimde bana hediye ettiği tacı başıma yerleştirirken titreyen ellerine rağmen usta bir iş çıkarttı.

Kendini yanıma, yatağa bıraktığında, "Helene nerede?" diye sordum.

Naia'nın yumuşak kahve gözleri bir süreliğine kapandı, sırt üstü yatağa uzanarak derin bir nefes aldı. "Hector'un yanında," dediğinde aslında daha fazla açıklama yapmasına ihtiyacım yoktu. "Bir süredir hep onun yanında."

Tuniğimin üzerine o sıkı kemerlerden birini takmayı kabul etmediğim için rahat bir nefes aldım. "Sence birbirlerini affettiler mi?"

Helene'nin gerçek hikayesi bu muydu bilmiyorum ama yıllardır kulaktan kulağa dolaşan onunla ilgili hikayeler vardı. Sparta Kraliçe'siyken kocasını bırakıp Hector'un kardeşi genç prens Paris'le Troya'ya kaçmış ve Troya Savaşı'nın başlamasına sebep olmuştu.

En azından ölümlüler arasında Troya Savaşı'nın.

Tanrıların savaşı ise benim yüzümden başlamıştı.

Ve şimdi yaşadıklarını yeniden aynı şehirde yaşıyordu ve Pandora'nın kutusu gibi kendisini kapatıyordu.

Bir anda başımdaki tacın ağırlığını taşıyamadığımı hissederek oturduğum yerde omuzlarımı düşürdüm.

Naia yatakta yüzüstü dönüp bana baktı. "Sanırım affettiler, affetmemiş olsalar bile en azından konuşabiliyorlar." Suratına dökülen saçlarını eliyle geri itti. "Önemli olan Helene'nin kendisini affedebilmesi."

Boğazımı temizledim, bu konudan olabildiğince uzaklaşmaya çalışarak, "Karr'la nasıl gidiyor?" diye sordum.

Naia'nın suratı bir anda düşerken oturduğu yerde doğruldu, sarı uzun saçlarını çekiştirerek omzunun arkasına atarken burnunun ucu hoşnutsuz bir şekilde kırıştı. "Onun başkasına aşık olduğunu biliyorum," dediğinde sesi ne acı çeker gibiydi ne de hayal kırıklığına uğramış. "Bununla bir sorunum yok, benim sevgim ikimize de yeter."

Uzanıp elini tutup kucağıma koydum, parmaklarını kendi parmaklarıma doladım. "Onların paylaştığı şey düşünebileceğinin de ötesinde. Naia, onlar tanrı, bizden önce de bizden sonra da tanrı olmaya devam edecekler." İtiraf etmesi güç bir gerçekti ama yapabileceğim bir şey yoktu.

Naia dudaklarını ısırdı. "Rae de bir tanrı Mara, sen öldüğünde ne yapacağını düşündün mü hiç?"

Konuyu değiştirme çabalarım buraya kadardı işte. Mükemmel. "Düşünmedim ama daha önce ben öldüğümde hayatta kalmayı başardığına göre bir kez daha başarabilir."

Naia bana anlayışla yüklü bir şekilde baktı. "Belki artık sen de ölümsüzsündür," dedi gerçekten de öyle olmamı umarak. "Sonuçta bir insan olmadığını hepimiz biliyoruz."

Başını omzuma dayadığında dudaklarımı alnına bastırdım. "Kim bilir."

Naia bir şey söylemek için kafasını kaldırdı ama odanın kapısı açıldığında dudaklarını birbirine sıkıca bastırmakla yetindi.

Dora peşinde Ephi ile birlikte içeri girdiğinde birbirimizden uzaklaştık.

Dora beni baştan aşağı incelerken memnuniyetsiz bir tavırla gözlerini kıstı. "Kemer takmanı söylemiştim," dedikten sonra neden emrini yerine getirmediğini anlamak ister gibi Ephi'ye baktı.

Ayağa kalkıp koyu renk tuniğimin eteklerini düzelttim. "Ben istemedim," diyerek Ephi'nin işiteceği azarı bir nebze de olsa azaltmaya çalıştım. "O saçma derecede çirkin şeyi taktığımda nefes alamıyorum."

Dora söylenerek odanın içinde dolaştı, kulağıma taktığında tüm gece başımı ağrıtacak kadar ağır küpeleri bana uzattı. "En azından bunları tak," dedikten sonra elini kaldırıp saçımı işaret etti. "Ve lütfen şu saçlarını bu kadar kısa kesmekten vazgeç."

Dilimin ucuna kadar gelen bütün tatsız yorumları yutmayı tercih ederek küpeleri güç bela da olsa takmayı başardım. İnanmadığım tanrılar, şimdiden başımı ağrıtmaya başlamışlardı bile.

Dora eğilip tuniği tutan omuzlarımdaki tokaları düzelttikten sonra beni neredeyse sürükleyerek odadan dışarı çıkarttı.

Ephi ve Naia bizi arkamızda takip ederken Hector'un sarayından dışarı çıktık. İnsan kalabalığı sarayın merdivenlerinden başlayarak Troya'nın sokaklarına doğru akıyordu. Yakılan defne yapraklarının kokusu şehrin etrafını bir kalkan gibi sararken sokaklarda ilk defa renkli tüller yoktu.

Şehrin şölenlerinde görmeye alışkın olduğum renkli kumaş parçaları ve tüller çekilmiş, yerini kara kumaş parçalarına bırakmıştı. Ilık yaz akşamının rüzgarıyla gerildikleri yerde sallanırken en az onlar kadar ruhsuz görünen insan kalabalığı çekilmemiz için bize yol açıyordu.

Rae Krallar Kapısının önünde, Hector'la birlikte duruyordu. Başındaki taç hüzünlü bir şekilde ayın altında parlıyor, siyah tuniği ben gecenin bir parçasıyım diye haykırıyordu. Ama suratı, taşıdığına emin olduğum tüm o kedere rağmen kendinden emindi. Bir tanrı olduğunun bilincinde olan bir adamdı ve halkına bakıyordu.

İnsanlar onların etrafını sararken dizlerinin üzerine çöktüler; ağlayan kadınlar küçük çocuklarına sarılarak onları yanlarına çekti. Yaraları kalabalığın içine karışmalarına izin verecek ölçüde olan askerler de halkın arasındaki yerlerini alırken zengin yaşlı demeden tüm Troya'nın sokaklarda olduğunu biliyordum.

Rae'nin hemen arkasında, Krallar Kapısının önündeki şehrin en büyük meydanlarının birinde devasa bir ateş yakılmıştı. Rahipler sürekli olarak kuru otlar ve defne yapraklarıyla ateşi kutsarken tanrılar Rae'nin arkasına, kalabalıktan uzağa yerleşmişlerdi.

Troya Kraliçesi'nin yanındaki yerimi alırken kadın bana başıyla selam verdi ama suratını siyah yarı saydam bir kumaşla örttüğü için yüzünü göremedim. Göğsü keder içinde kalkıp inerken yanındaki nedimesi elini sıkıca tutuyordu.

Rae dönüp bana baktı ve gözleriyle beni yanına çağırdı.

Omuzlarımı dikleştirdim, yürümek her ne kadar güç olsa da kendimden emin adımlar atmayı başararak Rae'ye ulaştım. Hiçbir şey söylemeden beni önüne alırken Karr ancak iki elimde kaldırabileceğim kadar büyük bir sandığı bana verdi.

Rae dirseklerimi tutarak beni desteklerken yüzümüzü Krallar Kapısına dönüp dizlerimizin üzerine çöktük, sandığı ağzı açık bir şekilde havada tutmaya devam ederken hiç duymadığım kadar hüzünlü bir lir sesi havaya karıştı.

Sonra onlar geldi. Savaş alanında ölen yüzlerce askerin bedeni surların dışından diğer askerler tarafından taşınarak getirildi. Onların ruhlarının huzura kavuşması için yapılan bu tören benim ruhuma darbeler indirmeye devam ederken arkamızda yanan devasa ateşe taşındılar.

Kollarım titremeye başladığında ve hatta ellerim terden kaymaya başladığında bile cansız askerlerin bedenlerinin taşınması sonlanmamıştı.

Kalabalıktan ağlama ve hıçkırık sesleri yükselirken yere düşen metallerin sesini duydum. Herkes, üzerlerindeki en değerli eşya neyse onu söküp çıkartıyor ve onlar için canlarını vermiş askerlerin önüne seriyordu.

Troya Kraliçesi başındaki tacı çıkartıp yere bıraktığında Hector dizlerinin üzerine çöktü ve parmağındaki yüzüğü fırlatıp attı.

Rae'nin bedeni arkamda gerildi. "Sabit dur tatlı Mara," diyerek beni uyarmasa ben de başımdaki tacı çıkartır, ölen askerlerin önüne sererdim. "Lütfen."

Rae'nin elleri dirseklerimden önce bileklerime, ardından da ellerime çıktı, benimle birlikte sandığı sıkıca kavradı.

Son asker de cenaze ateşine olan yolculuğunu tamamladığında ateşin başında ağlayan kadınların yakarışları bile duyulmaz oldu.

Devasa bir duman yükselip Troya'nın tepelerini sararken dalgalar halinde Krallar Kapısına ulaştı ve o dumanın içinden karanlık bir gölge sızarak tam karşımızda belirdi.

Hades kapının önünde, kollarını iki yana açmış bir şekilde bekliyordu. Yeşil gözlerinin içinde arkamızda yanan cenaze ateşinin alevleri yükselirken suratında mağrur bir ifade vardı. Som altından defne tacını azametle taşıyan başı dik, güçlü çenesi ise ileri dönüktü.

Buraya bir dost olarak değil, yeraltı dünyasına hükmeden bir tanrı olarak geldiğini onu görür görmez anlamıştım. Koyu mor güç kalkanı etrafında dalgalanıp ayaklarının altına indi ve ondan kopup cenaze ateşine doğru ilerledi. "Savaşın uğradığı Troya, benden ne istediğinizi söyleyin."

Rae'nin bedeni öne doğru eğilirken onunla birlikte ben de eğildim, çenem yere değdiğinde bile sandığı havada tutmaya devam ettim. Tüm bedenim Hades'in gücüyle çevrelenirken boynumdaki kolye ısınıyordu. Gücünün damarlarıma sızdığını, kanıma karıştığını hissedebiliyordum. Ölümün tadını alabiliyor, hükmetmenin sonsuz gücünün farkına varabiliyordum.

Rae'nin nefesi ensemi yaladı. "Ölülerimizi cennetine almanın karşılığı olarak sana verdiğimiz ödemeyi kabul etmeni istiyoruz."

Hades eğilip içi sikkelerle dolu sandığa baktı, gözlerinin yeşili kaybolup yerini en az sikkeler kadar canlı bir altın rengine dönerken suratı karardı. Mor güç katmanı şimdi Hades'in tüm bedenine dolanmış, onu yutmaya hazırlanır gibi sarmıştı. "Cennetimi hak ettiler mi?"

Kafamı kaldırıp ona baktığımda Hades'in doğrudan gözlerimin içine baktığını fark ettim. Şehirde benden başka başını kaldırmaya cesaret eden başka hiçbir tanrı veya insan yoktu. Herkes Ölümün Kralının önünde secde ederken sadece ben ona bakıyordum.

Hades'in gücü ondan bana doğru akarken hafifçe gülümsedi, gözleri uhrevi bir ışık yayarak parladı. "Konuş Mara, sence halkın merhametimi hak etti mi?"

Ve o anda fark ettim.

Bize anlatılanların aksine asıl kötünün o olmadığını fark ettim. O yalnızca ölülerle vakit geçiren, onların en derin sırlarını ve üzüntülerini bilen bir tanrı, bir kraldı. Hiçbir zaman hakkı olanı almayan, gücünün Olympos'u yıkabileceğini bilmesine rağmen yeraltında kendisiyle birlikte gücünü de hapis tutan yüce bir adamdı.

"En az senin kadar," dedim Rae'nin beni tutan kolları gevşerken. Beni belimden iterek ayağa kalkmaya teşvik etti. İstediğini yaptım, Hades'in karşısına dikildim. "Sana gösterilmeyen merhameti ölülerimize göster."

Hades başını çok yavaşça eğdi, suratında bir gülümsemenin gölgesiyle yüzümü inceledi. "Bana merhamet gösterilmediğini nereden biliyorsun Mara?"

Hades'in gücü damarlarımda önüne ne çıkarsa yakıp yıkarak yol alırken başımı salladım. O, bana gösteriyordu. Ne hissettiyse hissetmemi sağlıyor, haksızlığa uğramanın tüm ağırlığını benimle paylaşıyordu. "Çünkü şu anda benimle gücünü paylaşıyorsun," dedim. "Aslında kim olduğunu görmemi istiyorsun."

Hades'in dudakları düz bir çizgi halini aldı. "İsmimin kökeninin görünmeyenden geldiğini biliyor musun? Görünmeyen tanrı, içimizde kol gezen ve bir gün hepimizin buluşacağı tanrı. Bana bu yüzden Hades dediler, ölümü göremediklerini ama bir gün onunla mutlaka tanışacaklarını bildiler."

Gücü onun söylediklerini kanıtlamak ister gibi tüm şehri boydan boya kuşatmaya, mor ışık huzmeleriyle donatmaya başladı. Suratım onun gücüyle aydınlanırken dudakları yeniden yumuşadı, onun suratında her zaman görmeye alışkın olduğum o eğlenceli ifadeye büründü.

Tek bir farkla. Bu sefer bu ifade ölümün efendisine aitti.

Hades elini havaya kaldırdı parmaklarının arasında bir sikke belirdi. "Yeraltındaki tüm cevherlere ve zenginliklere sahip olmama rağmen emrimdeki kayıkçılara neden ödeme yaptıklarını biliyor musun?" Başımı iki yana salladım, sikkeyi havaya attığında madeni para ellerimde duran sandığın içindeki paraların arasına düştü. "Benden geleni bana geri döndürüyorlar. Benim sahip olduğum cevherlerden ürettikleri ganimetleri bana ait olandan gayri ellerinde hiçbir şey kalmadığını göstermek için son bir kez bana sunuyorlar." Gücü en sonunda parmaklarımın ucuna ulaştı, tüm sandığı kapladı. "Herkes ismini taşır Mara, sen de isminin anlamını taşıyorsun. Görünmeyen tanrı bile yolun sonunda görünür kılınsa da yolun sonuna varılmıştır bir kere. Sona varmadan görülemeyen tanrı bilinse ne olur?"

"Benim isminin anlamı ne Hades?" Yutkundum ama bu kuru boğazımın daha çok acımasına yol açtı.

Gülümsediğinde bunu beklediği her halinden belliydi. "Üzüntü, keder demek."

Sandığın kapağı kapandı, biraz önce ellerimde tuttuğum ganimetler şimdi onun ellerinin arasındaydı.

Hades sırtını dikleştirdi. "Ölülerinizi cennetime alıyorum Troyalılar, bu da bu şehre son gelişim olsun." Gözleri yeniden yeşil kıvılcımlar saçarken arkasını döndü. "En azından bir süreliğine."

☽✩☽

Karr şarap kadehini suratıma yapıştırana kadar ne kadar süre orada durup içkilerini birbirleriyle paylaşan halkı izlediğimi bilmiyorum. Sevdiklerinin ölümü için yas tutuyor ama bir yandan da Hades'in cennetinde kendilerine yer buldukları için seviniyorlardı.

Karr'ın kızıl gözleri şarapla canlanmış bir halde tam karşımdaydı. "Gelecekte bizi böyle tasvir edecekler," derken hemen yanımdaki sandığın üzerine oturdu, ağırlığıyla sandığın içindeki silahlar birbirine çarptı. "Rae bir defasında çok sonra, binlerce yıl sonra bizi yalnızca şarap içip sevişmekle ilgilenen tanrılar olarak anlatacaklarını söyledi." Şaraptan büyük bir yudum alıp paylaşmak için bana uzatırken sırıttı. "İçmeyi ve sevişmeyi çok iyi bildiğimizi eklemeyi unuturlarsa sanırım o zamanda da onlara bir gösteri sergilememiz gerekecek."

Ben daha şaraptan bir yudum bile alamadan Rae'nin eli aramıza uzandı ve kadehi benden kaparak kendi dudaklarına götürdü. "Bu gece içmeyi en

çok hak eden benim, Hades'e hazinemin büyük bir kısmını verdiğime göre bunu yapmam gerek sanırım."

Rae kadehi bana uzatırken göz kırptı. "Sonsuz hayatın boyunca biriktirdiğin tüm para o kadar mı?" diye sordum ona kaşlarımı kaldırarak.

Rae burnumun ucuna hafifçe vurdu. "Gelinimin yüklü bir çeyizle gelmesi işime gelirdi ama onun yerine onu götürmem için kehanetlerimi çalan son derece ağzı bozuk bir kadın olduğu ortaya çıktı." Cenaze ateşi henüz sönmüş olsa da Troya'dakilerin içinde hala yanıyordu, biliyordum. Ama yine de bir şekilde yolumuza devam etmek zorundaydık.

Ben de öyle yapacaktım bu yüzden bir yudum aldıktan sonra şarabı Karr'a uzatırken Rae'ye gülümsedim. "İnsan her gün karşısında çırılçıplak dikilen bir tanrı görmediğinden şaşırabiliyor," dedim.

Karr gürültüyle ağzındaki şarabı püskürttü, kahkahalarının arasında çenesinden akan damlaları elinin tersiyle sildi. "Gerçekten çıplak bir şekilde mi belirdin?" Rae tüm huysuzluğunun üstünde olduğunu belli eden bir bakışla ona baktı. "Kızın karşısına her yerin meydanda mı çıktın?"

Rae ona homurdanarak karşılık verdiğinde, "Ona bu aklı kim verdi acaba?" diye sordum imalı bir şekilde.

Karr kadehi yeniden doldururken masumluğunu kanıtlamaya çalışır gibi başını iki yana salladı, "Benim olmadığım kesin," dedi. "Benim fesat aklım bile bunu düşünemezdi."

Rae en sonunda pes ederek yanımdaki boşluğa oturdu. "Beni çağırdığında hamamdaydım," diye itiraf etti. "Tanrılar, aylarca beni çağırması için pusu kurduktan sonra arsız ölümlü hamama girdiğim anda beni çağırdı, hazırlıksız yakalandım."

İsterse üzerinde kıyafetlerin belirebileceğini bilsem de susmayı tercih ettim ve dudaklarımı birbirine bastırdım.

Rae zihnimin içinden, "Arsızlık yapıyorsun," dedi. "Gözünü bile kaçırmadan bana baktığını düşünecek olursak gördüklerinden gayet memnundun."

Kendime engel olamayarak kahkaha attım. Rae tek kaşını kaldırıp bana cevap vermek için hazırlanırken bize doğru gelen Seus'u görünce sustu. Sağ ayağı hafifçe topallıyordu ama buna rağmen görünürde başka bir yarası yoktu.

Karr ona şarap ikram etmeye çalıştı ama başını iki yana sallayarak reddetti. "Mara, Meadros seni görmek istiyormuş," derken sesi kısıktı.

Rae'ye baktığımda onun da dikkatli bir şekilde Seus'a baktığını gördüm. En sonunda başını aşağı yukarı salladı, ayağa kalkıp elini bana uzattı. "Gel Mara," dediğinde onun Seus'un zihnini okuduğunu anladım. Rae dünya üzerinde belki de en az sevdiği kişiyle görüşmemi kabul ettiğine göre Meadros'un gerçekten de iyi bir sebebi olmalıydı.

Onu cenaze ateşine yakın bir konumda, bir dükkandan çıkartılmış sedirin üzerinde bulduk. Yanında yan devrilmiş bir şarap testisi, elinde ise bir kadeh vardı. Bizi gördüğünde elinin tersiyle suratını silerek ayağa kalksa da kir içindeki suratında gözyaşlarının oluşturduğu izleri rahatlıkla görebiliyordum.

Bakışları kısa bir anlığına Rae'ye odaklansa da acıklı bir gülümsemeyle bana döndü. "Mara," dedikten sonra boğazını temizledi. "Gerçekten geleceğini düşünmemiştim."

Rae şaşırtıcı bir hamle yaparak bir adım öne çıktı ve Medros'un omzunu sıkıca tuttu. "Kaybın için üzgünüm," dedi ve hemen sonra vakit kaybetmeden aralarına yeniden mesafe koydu. "Ölenlerin arasında onun da olduğunu yeni öğrendim. Daima bana sadıktı, Hades'in ona hak ettiği huzuru vermesi için elimden geleni yapacağıma emin olabilirsin."

Meadros başını sallayarak Rae'nin taziyesini kabul ederken kalbim sıkıştı. Yalnızca, "Kim öldü?" diye fısıldayabildim.

Meadros'un gözlerinden bir damla daha yaş akarken burnunu çekti, yeniden suratını sildiğinde elindeki kanlı bez parçasını fark ettim. "Hestios, o öldü," dedi.

Hestios'un tezgahının arkasında durup kimse anlamasın diye kırdığım Apollon heykeli yerine yenisini uzatmasını hatırladım. Şehrime geri döndüğümde Rae'ye inananlardan biri olduğunu belli etmesi, şehirden kaçarken korkusuzca savaşarak kaçışımıza yardım etmesini düşündüm. En sonunda da buraya, kökenlerine dönüp savaşımıza yardım etmek için kendi zamanını geride bırakmasını anımsadım.

Savaş ilk defa tanıdığım birini öldürmüştü.

Rae belimi tutup bana destek olana kadar olduğum yerde sallandığımın farkına varmamıştım.

Meadros yeniden kalktığı yere çökerken ellerini başının arasına alarak dizlerine dayandı. "Onu düşündüğünden de uzun bir süredir tanıyordum," dedi boğuk bir sesle. "Rae'yi de düşündüğünüzden uzun bir süredir biliyordum." Yaşlarla ıslanmış gözlerini kaldırıp bana baktı. "Özür dilerim Mara, her şey için özür dilerim."

Rae'nin elleri tenime battığında onun Meadros'un zihninin içinde gezdiğini anladım. "Ne için özür diliyorsun Meadros?"

Derin bir nefes aldı. "Bunu anlatması güç." Başını iki yana salladı. "Sadece, sadece onun gücünü kullanarak zihnime giremez misin?"

Rae'nin düşünceleri görme gücüne elimden geldikçe nadir başvurmaya çalışıyordum çünkü bunun onun için bedelinin ne olduğunu biliyordum. Bilmek istemediği, öğrenmek istemediği şeyleri görüyor ve buna engel olamıyordu. "Emin misin?" diye sorarken beni reddetmesini umdum. Ama bana engel olmadı, aksine kendi zihniyle beni davet etti. Onun zihninde göreceklerimi benliğimden bir daha çıkartamayacağımı bilsem de bunu yaptım ve dizlerimin üzerine çökerken gözlerimi kapattım.

Ben Meadros, demirci Timos'un oğlu, şehrinin en gözde delikanlılarından ama gönlü daima aynı kadında olan Meadros. Seni diğer gelinlerle birlikte dükkanımızın önünden geçerken gördüğüm anda hayatımı değiştireceğini anladım. Anladım ama bunun için bir şey yapmadım, izin verdim kaderim de kalbim de senin ellerinde olsun. Çünkü yenik düştüm arzuma, kibrime, insanlığıma.

Çünkü en başından beri biliyordum bana yasak olduğunu senin. Bildim ama yine de istedim. Şimdi burada, gözlerinin içine bakarken başka bir adamı görsem de içinde hala istiyorum seni çaresizce. Çünkü ben zaten senin gözlerinde o adamı çoktan görmüştüm.

Troya'dan gelenler hiçbir zaman asıl tanrımızı unutmadı. En azından biz unutmadık. Herkes unuttuğumuzu, onun öldüğünü düşünürken biz onun adını yıldızlı gecelerde, fırtınalı göklerde fısıldadık.

Tanrı Rae'yi hiçbir zaman unutmadık. Ne Tanrı Rae'yi ne de uğruna tanrıların savaşını başlatan kadınını unuttuk. İsmini, cismini unuttuk ama varlığını her zaman kalplerimizde taşıdık.

Sen doğduğunda iki şey yaşanmış, en azından babam bana öyle söyledi çünkü sen doğduğunda ben de daha küçük bir çocuktum. Senin doğduğun gece, uzun zamandır şehrimizin tepesinde asılı duran o yıldız kaymış, tapınaktaki Apollon heykelinin güneşi kırılmış.

O gün anlamışlar ki o gün doğan kızlardan birinin Rae'nin parçasıymış. Diğerleri hanginizin uğruna tanrıların savaştığı kadın olduğunu anlamadı ama ben anladım. Üçünüz şehirde tapınağa giderken, ibadet ederken bile o kadının sen olduğunu biliyordum. Ama yine de yanılmamı, senin sadece sıradan bir kadın olmanı umdum. O kadın olmamanı umdum çünkü sana çoktan aşık olmuştum.

Olmamanı umdum çünkü seni bırakmam gerekeceğini biliyordum.

Buna rağmen hak etmediğim bir şey yaptım, seni kendime istedim. O kadar çaresizce istiyordum ki seni ne kadar büyük bir günah işlediğimin bile farkına varamadım. Kadere müdahale etmeye çalıştım ama kaderin karşısında yalnızca bir insan olarak duramayacağımı anlayamadım.

Yine de her şeye rağmen seninle evlendim. O gece sana baktım ve af dilemem gerektiğini fark ettim. Başkasının bir parçasına elimi uzattığım için, benim olsun diye zorladığım için o tapınağa gittim çünkü tapınağın gerçek sahibinin orada beni beklediğini biliyordum.

Oradaydı. Kendi heykelinin durması gereken yerde, kardeşinin mermer bedeninin hemen önünde dikilmiş beni bekliyordu. Dizlerimin üzerine çöktüm ve seni kendime istedim Mara. Çaresizce, seni hak etmeyen aciz bir insan olarak seni kendime istedim.

Bana güldü, senin kimseye ait olmadığını söyledi. İşte o zaman asıl hatamın bu olduğunu fark ettim. Seni neden kaybedeceğimi anladım. Ben seni benim yapmaya çalışırken senin aslında biri olduğunu unutmuşum çünkü.

Rae beni götürdüğünde ona hiç kızmadım aslında, hakkı olanı yaptı çünkü. Ben hakkım olmayanı yaparken belki de o hakkı olan tek şeyi yaptı.

Gözlerimi açtığımda artık Meadros'un zihninde değildim. Karşımda dizlerinin üzerinde çökmüş, ellerini bana uzatıyordu. "Biliyordun," dedim hayal kırıklığı içinde. "Bana söylemedin, bana aslında kim olduğumu söylemedin."

Uzanıp ellerimi tuttuğunda ona engel olmadım. "Her zaman gidecek bir yer vardı ama ben seni götüremedim. Özür yerine geçer mi bilmiyorum ama elimden sadece şehirden seninle kaçmamak geldi."

Ellerimi ellerinden çektim, ayağa kalktım. "Bunu yaptığın için seni hiçbir zaman affetmeyeceğim," dedim. "Ölene kadar da bu değişmeyecek. Çok daha önce öğrensem savaşa engel bile olabilirdim ya da daha güçlü ve hazırlıklı. Beni Apollon'a kendi ellerinle sundun, Rae'yi çağıracağımı bilemezdin."

Meadros başını sallayıp ayağa kalktı. "Bilemezdim." Tüm acısına rağmen gülümseyerek, "Savaş bittiğinde seni boşayacağım," dedi. "Şu an hayatta kalmamı, savaşa devam etmemi sağlayan tek şey en azından benimle evli olduğunu bilmek. En azından umut edebilmek." Hemen arkamda bekleyen Rae'ye baktı. "Söz veriyorum, savaşmayı bıraktığım gün, bu zamanda gezgin bir yabancı olarak geçireceğim son günde onu boşanacağım."

Başka hiçbir şey demedi. Yalpalayarak cenaze ateşine gitti ve cebinden iki tane sikke çıkartıp ateşe attı.

Sonra da yavaşça şehrin sokaklarında yürüdü.

Ve benden gitti.

Herkese selam ordu! Bildiğiniz üzere bu hafta corona atlattım ve hala geberiyorum... İyi dilekleriniz için teşekkür ediyorum aşkımsınız. Instagramdan ve buradan herkes yazmış, korkmayın kaosu öldürmek o kadar kolay değil skldnsjd.

Bana bakın hasta hasta bölüm yazdım 350 beğeni ve 700 yorum gelmezse kendimi vururum imdat!

İlk defa biri öldü dfdsşjdps. O kadar da korkacak bir şey yokmuş değil mi hala hayattayız ayol. Ve bölüm 4k AZ DİYENİ BİR SONRAKİ BÖLÜM ÖLDÜRÜRÜM :)

Ve siz Apollon severler, kulübe hoş geldiniz çünkü ben onu hep seviyordum ve sizden gizlemek çok zordu dsdnksğd.

Son 9 bölüm :) Seri olacağını ve şu an için bastırmayacağımı hatırlatayım. İkinci kitap da wattyde bittikten sonra baskı işine karar vereceğim. Şu an sizinle her hafta burada olmak bana çok iyi geliyor, ayrılmaya hazır değilim.

Sizi sonsuzluk kadar seviyorum!

-Kaos.

Bölüm 52, Zeytin Ağacı

Bölüm 52, Zeytin Ağacı

Troyalı olmak nasıl bir şeydi? Bir kadın olmak, ölen erkeklerin arkasından yas tutmak ama buna rağmen savaşmaya devam etmek nasıl bir güçtü? Şehrinin sahillerine nefretlerini bir nefer gibi taşıyan askerlerin inişini izlerken eteklerine sarılan çocuğunu korumak nasıl bir histi?

Doğduğun, büyüdüğün ve günü geldiğinde de öleceğini düşündüğün toprakların kanla sulanırken ya genç yaşında orada öleceğini ya da şehrinden çok uzaklarda kaçak olarak yaşadığın yabancı diyarlarda Hades'in kapılarına varacağını bilmek nasıl bir hayal kırıklığıydı?

Bir şehir düşer, yerine bir yenisi yükselir. Bir medeniyet yıkılır yerine dökülen kandan aldığı güçle daha ihtişamlısı kurulur. Ama hiç tutar mı yerini kökeninin yoksa sadece silinmeye yüz tutmuş bir kopyası mıdır önceki heybetinin?

İlk savaştan kaçıp da şehrimizi kuran insanlar hiçbir zaman şehre bir isim vermemişler. Bunun sebebini hep merak etmiştim. Civarımızda yüce kurucularının ya da önemli kahramanlarının isimlerini taşıyan şehirler kurulup büyürken benim insanlarım daima isimsiz kalmayı tercih etmişler.

İsimsiz ve tarih sahnesinde önemsiz.

İbadetimiz kısa bir süre önce bitmiş olsa da tapınakta oturmaya devam ediyordum. Hava çok sıcaktı hatta öyle sıcaktı ki kesmeme izin vermedikleri saçlarım örgülerden kurtularak dalgalanmış ve enseme yapışmış, her nefes alışverişimde rahatsız edici bir hissin bedenime yayılmasına yol açmıştı.

Penelop az önceki ayinden geriye kalanları topluyordu; birkaç yaprak defne, biraz adaçayı ve mumlardan geriye kalan yağlı tabaka. Benim orada olduğumun farkında olmamalıydı çünkü dudaklarından bir ilahiye ait olamayacak kadar neşeli bir şarkı dökülüyordu.

Onu keyifli görmek oldukça güçtü. Yara izinin damgaladığı suratı her daim ciddi ve biraz da nefret dolu olurdu. Ömrünü ibadete ve tanrısına

adayan bir kadın olmanın ötesinde bazen hiçbir şey olmadığını düşünürdüm. Bazen de her şey olduğunu.

Penelop beni fark ettiğinde çoktan şarkısının ortalarına gelmiş, sesini daha derinden çıkartmaya başlamıştı. Beni görür görmez sesi bir hançerle kesilmiş gibi kesildi ve suratındaki mutlu ifade anında yerini yeniden rahibenin acımasız yüzüne bıraktı. "Neden hala buradasın Mara?"

Aslında bunu merak etmekte pek de haksız sayılmazdı çünkü ibadet bittiğinde Helene ve Naia'dan önce tapınaktan çıkar, onlar kaldığımız eve varana kadar çoktan hamama girmiş olurdum. Bugün ise diğer günlerden farklıydı.

Bugün aklımda sorular vardı.

"Seninle konuşmak için bekledim rahibe Penelop," dedim en saygılı tavrımı takınmaya çalışarak ki bu onu daha da işkillendirdi.

Penelop ince kaşlarından birini temkinli bir tavırla havaya kaldırırken oturuşuma baktı, hemen sırtımı dikleştirdim. Bazen bu kadının tek bir bakışıyla bile elimde olmadan kendimi düzeltmeye çalışıyordum ve bu gerçekten de rahatsızlık vericiydi. "Tanrılara küfür için beklediysen çocuğum, benim canımı sıkmadan kız kardeşlerinin yanına gitsen iyi olur."

Başımı iki yana salladım, ellerimi kucağımda birleştirip çenemi dikleştirdim. "Hayır," derken sesimi olabildiğince sakin ve saygılı tutmaya gayret ettim. "Sadece şehrimizle ilgili merak ettiğim bir şey var."

Penelop'un ilgisini çekmiştim anlaşılan çünkü sakin bir şekilde zarif hareketle karşıma oturdu. Kendini öyle bir yere oturtmuştu ki Apollon'un devasa heykelinin ayaklarının dibine denk geliyordu ve bu haliyle bir kez daha ömrünü tanrısına adayan bir kadın olduğunu belli ediyordu. "Dinliyorum, çocuğum."

"Neden şehrimizin bir ismi yok?"

Penelop'un kaşları anında çatıldı. "O da ne demek? Neden bunu merak ediyorsun?"

Onu sinirlendirmemeye gayret ederek, "Her şehrin bir ismi varken biz neden şehrimize bir isim koymadık?" diye sordum.

Penelop'un bir an için bana cevap vermeyeceğini düşündüm çünkü dudaklarını birbirine sıkıca bastırırken kaşlarını daha da çatmıştı. Ama sonra suratındaki ifadeyle bağdaşmayacak kadar sakin bir sesle, "Çünkü isimsiz kalmasını uygun gördüler," dedi.

Merakla, "Neden?" diye sorduğumda neredeyse gülümseyeceğine yemin edebilirdim. "Neden şehirlerine bir isim koymak istemediler ki?"

Penelop sırtını dikleştirdi, gözlerini tapınağın arkamda kalan kapısına dikti. "Çünkü bu şehirde geçici bir süre kalacağımızı düşündük." Aldığı derin nefes göğsünü şişirirken kederle başını salladı. "İlk rahibe Larisa tanrımızın ona göründüğünü ve bir gün mutlaka şehrimize döneceğimizi anlattığında o dönemde şehre bir isim vermemeyi tercih ettiler. Böylelikle hem kendi topraklarını savunamayıp kaçan bir halk olmaktan hem de sonsuza kadar kökenlerimizden ayrı düştüğümüzü kabullenmekten kurtulacaktık."

Rahibe Larisa'nın hikayesi şehre geldiğimizden beri dilden dile dolaşsa da gerçek olup olmadığından bile emin değildim. Apollon'un ana tapınağını kuran ve onun ilk rahibesi olan Larisa'ya sonrasında ne olduğunu hiçbirimiz bilmiyorduk. Bazıları onun güneşe karışıp tanrının yanına gittiğini söylerken bazıları ise öylece ortadan kaybolduğunu anlatırdı.

Ama onunla ilgili bildiğimiz bir şey vardı ki o da kimsenin bir süre sonra ne dirisini ne de ölüsünü gördüğüydü. Ana tapınağın yakınında onun için bir lahit gömülmüştü ama hepimiz içinin boş olduğunu çok iyi bilirdik.

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. "Peki şimdi Troya'da ne var?"

Penelop yeniden bana baktığında ilk defa gözlerinde öfkenin değil hüznün olduğunu gördüm. "Taş, toprak ve ihtişamlı günlerinden geriye kalan hatıraların izinden başka hiçbir şey yok."

Üzerimdeki elbisenin altın şeritlerini tırnaklarımla çekiştirdim. "Sence bir gün eve geri dönebilecek miyiz?"

Penelop başını iki yana salladı. "Hayır çocuğum, en azından biz eve geri dönemeyeceğiz."

Ama Penelop yanılıyordu çünkü ben Troya'ya döndüm ve Troyalı Mara olarak şehrin gerçek tanrısının yanında yerimi aldım.

Rae düşüncelerimi dikkatli bir şekilde takip ederek beni izliyordu. Yavaş hareketlerle tuniğimi giymemi ve ağır göğüslüğü başımdan aşağı geçirmemi seyrederken bir yandan da zihnimde dönüp duran hatıraları takip ediyordu.

Zihnimde gezinmesinin iyi yanları vardı; bazen bazı hatırların dile dökülmesi zordu ve o yavaşça düşüncelerime süzülürken beni anladığını hissedebiliyordum.

Suratında her gördüğümde ona biraz daha fazla bakmayı arzuladığım gülümsemesiyle elini ileri doğru uzattı. "Gel tatlı Mara," dedi kelimeleri ona özgü şekilde yuvarlayarak. "Bazen giyinirken acı çektiğini düşünüyorum."

Haklıydı çünkü göğüslüğün iplerini bağlamam neredeyse bir ömür sürmüştü.

Oturduğu sedirde bacaklarını iki yanına açtığında benim için oluşturduğu açıklığa yerleşerek sırtımı ona yasladım. Nazik parmakları saçlarımda gezinip dikkatli bir şekilde onları örerken elimde olmadan güldüm. "Saçlarım Ephi ve Dora'yı delirtiyor. Hatta sanırım Naia'yı bile delirtmeye başladı."

Rae'nin elleri durdu, dikkatli bir şekilde yaptığı işe devam etmeden önce eğilip başımın tepesini yumuşakça öptü. "Onları başka şekillerde de delirtebileceğine eminim."

Başımı ona doğru çevirdiğimde saçlarım parmaklarından kurtuldu, bağlanmamış örgüsü bozulsa da yine de bana gülümseyerek bakmaya devam etti. "Beni erkek çocuğuna benzetiyorlar." Dudaklarımı ısırdım. "Sana da öyle mi geliyorum?"

Rae parmağını dudaklarıma bastırıp onları alt dişlerimden kurtardıktan sonra bir süre daha parmağını orada tutmaya devam etti. Eğilip beni öptü, daha önce defalarca izlediği yolu izleyerek dili ağzımın içinde kendinden emin bir yola çıktı.

Bacaklarının arasından çıkıp yukarı tırmanırken belimi tutarak beni kendine yaklaştırdı, nefes almak için benden biraz olsun uzaklaştığında ise eliyle çenemi okşadı. "Bu halini seviyorum," derken nefesi dudaklarıma çarptı. "Vahşi Mara belki de en sevdiklerimden biri."

Göğsümü onunkine dayadığımda göğüslüklerimiz çarpıştı. "Başka hangi Mara'yı seviyorsun?" diye sordum.

Rae'nin gözlerinde yıldızlar parlarken beni bir kez daha öptü ama ben öpücüğü derinleştirme fırsatı bulamadan benden yeniden uzaklaştı. "Arsız, küfürbaz, arzu dolu Mara da favorilerim arasında." Uzun siyah kirpiklerinin çevrelediği gözlerine dikkatlice baktım, o da benimkilere baktı. "Ama savaşçı Mara'yı her şeyden çok seviyorum." Saçlarımı yeniden örmesi için arkamı döndüğümde yalnızca ensemi öpmekle yetindi. "Bırak böyle kalsın, kimsenin seni istemediğin kalıplara sokmasına izin vermeyecek bir kadınsın sen," dedikten sonra ayağa kalkarak elini bana uzattı.

Birlikte odadan çıktığımızda sıcak hava suratıma çarptı. Üstümde neredeyse benim ağırlığım kadar bir göğüslükle yürümek pek kolay olmasa da güçlükle de olsa sırtımı dikleştirmeyi başardım.

Sıcak günlerde savaşmak Tartarus'un derinliklerinde savaşmak gibi hissettiriyordu. Sıcaktan savaş alanındaki kumlar alev alırken

sandaletlerimizin içine doluyor, her adımı kızgın alevlerin içinde atıyormuşuz gibi hissettiriyordu.

Krallar Kapısı'na vardığımızda askerlerin büyük bir kısmı savaş alanına çıkmak için hazırda beklerken bir kısmı ise şehrin surlarının etrafına dağılmış, her ihtimale karşı şehri savunmak için hazır ola geçmişlerdi.

En önde yer alan Karr gelişimizi gördüğünde bizi başıyla selamladı. Onun yanındaki yerimi almak için yürümeyi planlıyordum ama askerlerin arasında bekleyen Meadros'u gördüğümde kararımı değiştirdim. Phoiniks hemen yanında duruyor, ona bir şeyler söylüyordu fakat Meadros'un dikkatinin hocamın üzerinde olmadığını biliyordum. Doğrudan bana bakıyordu.

Rae hemen yanımda durdu. "Seninle konuşmak istiyor," dedi baktığım yöne bakarak. "Senden af dilemek istiyor."

Bedenim hissettiğim yoğun öfkenin etkisiyle gerildi. "Sadece benden değil senden de af dilemesi lazım," derken kelimelerin ağzımda bıraktığı acı tada yoğunlaştım. Öfke buydu işte, keskin ve kararlı ama bir o kadar da iç karartıcı.

Rae nazikçe bileğimi tutup beni kendine çevirdi. "Mara ben de pek doğru olmayan şeyler yaptım," dediğinde bu beni şaşırttı. "İkimiz de birbirimize karşı hatalar yaptık. Bazen yoluna devam edebilmenin en iyi yolu affetmektir."

Kaşlarımı çattım. "Onu affettin mi sen?" Başını sallayarak beni onayladığında şaşkınlığım daha da arttı. "O olmasaydı çok daha önce bir araya gelebilirdik. Beni öbür zamana geri götürmelerine yardım etti ve beni boşamayı hala reddediyor."

Kalbim göğsümde öfkeyle sıkışırken Rae'nin suratındaki sakin ifade beni daha da sinirlendiriyordu. Onun da kızması lazımdı, onun da kızmaya hakkı vardı. "Arsız ölümlü," dedikten sonra parmakları bileğime biraz daha sıkı dolandı. "Seni kaybetmenin ne demek olduğunu biliyorum. Tanrılar şahidim, eğer o zaman şu an karşımda olan kadını kaybetmiş olsaydım beş asır hayatta kalacak gücü kendimde bulamazdım."

Meadros'un yanımıza yaklaştığını gördüm. "Nasıl bu kadar affedici olabiliyorsun?" diye sorduğumda bizden yalnızca birkaç adım uzaktaydı.

Rae, "Çünkü," derken benden uzaklaştı. "Biz birbirimize sahibiz, bu tüm duygulara baskın geliyor."

Rae, Karr'ın yanına geçerken kapılar açıldı ve savaş alanına akın eden askerler iki yanımızdan akıp giderken Meadros'la karşı karşıya geldik.

Sarı saçları kirden ve kandan suratına yapıştığı için onu üç gece önce Hestios'un da içinde bulunduğu cenaze ateşinin önünde gördüğümden beri yıkanmadığını anladım. Belki de bu onun kendini cezalandırma şekliydi. Arkadaşının külleri çoktan savrulmuşken bir insan gibi yaşamaya hakkı olmadığını düşünüyordu.

"Mara," diyerek söz başladı ama suratımdaki ifadeyi görerek sustu. Askerler hala kapılardan dışarı çıkarken savaşın başladığını duyabiliyordum. Birbirine çarpan demirin sesi ve savaş çığlıkları iç içe geçip uğursuz bir ağıta dönüşürken Meadros'un mavi gözleri hüzünle bana bakıyordu. "Senden af dilemek istiyorum ama kabul etmeyeceğini biliyorum."

Öfkem hala demirden bir yumruk gibi göğsümde otursa da sakin kalmayı başardım. İstesem de istemesem de onun kalbi kırık bir adam olduğunun farkındaydım. Onun kalbini ben kırmıştım. Geçmişten bugüne kadar aramızda yaşananları düşündüğümde beni sevmekten başka hiçbir şey yapmadığını biliyordum.

Ben yoluma devam etmiş, ait olduğum yeri bulmuştum ama o benim için kendi zamanına bile ait olmayan bir savaşta yer almak için gelmişti.

İnanmadığım tanrılar, ben ne zaman bu kadar bencil bir kadına dönüşmüştüm?

Meadros bendeki değişimi fark ederek bana doğru bir adım daha attığında geri çekilmedim. "Yoksa beni affedebilecek misin?"

Yutkundum. "Sen beni affedebilecek misin?" diye sordum. Onun için kalmayı kabul ettiğim bu şehirde ona bu kadar yabancı olmak bana kendimi garip hissettiriyordu. Benim için geleceğine yemin etmiş ve gelmişti.

Ama ben çok uzun süredir onun gelmesini istememiştim.

Meadros gülümsediğinde suratındaki tüm savaş izlerine rağmen gülüşü gözlerinin içine kadar ulaştı. "Sen benim gözümde hiçbir zaman affedilmesi gereken bir hata yapmadın Mara."

Güldüm ama daha çok acıyla inlemişim gibi hissettim. "Seni tüm bunların içine ben soktum."

Başını şiddetle iki yana salladı. "Ben bunların hepsini bilerek buraya geldim." Omuzlarımı sıkıca tuttuğunda başımı kaldırıp ona baktım. "Hayatımda bir kez olsun doğru olan şeyi yapmak istedim ve yaptım da. Sadece," durup suratıma bakarken gülümsemesi yavaş yavaş silindi. "Sadece beni gerçekten sevip sevmediğini merak ediyorum."

Sorusunun boynuma dolanan bir ipten farkı yoktu. "Bu o kadar önemli mi?"

Yeniden gülümsemeye çalıştı ama bocaladı. "Benim için evet."

Derin bir nefes aldıktan sonra önce suratına sonra da omuzlarımdaki yara bere içinde kalmış ellerine baktım. "Sevdim Meadros, seni gerçekten sevdim."

Suratı aydınlanır gibi oldu. "Peki Rae'nin var olduğunu ve seni beklediğini bilsen de sever miydin?"

Ona yalan söylemek, içini rahatlatmak istedim. Biraz sonra savaşa gidecek bir adama mutlu edecek şeyler söyledim. Ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Ne olursa olsun o dürüstlüğü sonuna kadar hak etmişti. "Hayır, Meadros, üzgünüm ama hayır. Ona karşı hissettiklerim sevginin ötesinde. Benim bir parçammış gibi hissediyorum ve aksini düşünemiyorum. O ölürse ben de ölecekmişim gibi hissediyorum."

Ağlamaya başladığımı uzanıp suratımdaki yaşları sildiğinde fark ettim. "Bu yaşlar benim için mi?" diye sordu.

Ellerimle yüzümü kapatıp ondan uzaklaştım. "Gerçekten özür dilerim."

Ellerimi tutup onları suratımdan çekerken gözlerinde gördüğüm acı dolu ifadeyi ömrüm boyunca unutamayacağımı biliyordum. "Sorun değil," diye fısıldadı tüm acısına rağmen. "Yemin ederim ki sorun değil."

Bana sarıldığında ona karşı çıkmadım çünkü bunun bir veda olduğunu hissediyordum. Gençliğime, Apollon'un gelini olmak için yetiştirildiğim günlere ve zeytin ağacının altındaki buluşmalarımıza bir vedaydı.

Benden uzaklaşırken boğazını temizledi. "Yolun açık olsun Troyalı Mara," derken yaşlar gözlerinden aksa da geniş bir gülümsemeyi suratına yerleştirmeyi başardı. "Tarih seni hep hatırlayacak."

Kılıcını çekip savaşa gitmeye hazırlanırken, "Seni de hatırlayacaklar," dedim. "Kahramanları kimse unutmaz."

Meadros başını aşağı yukarı salladı. "Umarım tarih beni kehanet tanrısının kadınıyla evlenen çaresiz adam olarak yazmaz," dedikten sonra kahkaha attı. "Tanrılar, beni böyle anlatacaklar." Arkasını dönüp kapılardan çıkmadan önce, "Beni cesur bir adam olarak yazdıklarından lütfen emin ol Mara," dedi ve kendinden emin adımlarla savaş meydanına doğru yürüdü.

Meadros'un peşinde savaş alanına çıkarken kapılar da arkamdan tamamen kapandı. Duvarların üzerindeki askerler oklarını savaş alanına doğrultarak beni uzaktan korurken elimde beliren mızrağa sıkıca tutundum.

Tepedeki askerlere bakarken aklıma gelen fikir kanımı kaynattı ve bir an önce harekete geçirmeye karar verdim.

Rae, Gece Savaşçılarının hemen önünde karanlık gücüyle onlara yol açarken yanlarına gitmek için önüme çıkan on iki kişiyi devirmem gerekti.

Bir askerin kılıcı yanağımın hemen yanından geçerken hiç düşünmeden mızrağımı karnına sapladım ve fazla vakit kaybetmeden silahımı geri çektim.

Rae'nin yanına vardığımda gücü önündeki otuz kadar askeri devirirken bana dönerek gülümsedi. "Daha savaşa katılalı birkaç dakika oldu ve sen kan banyosuna girmiş gibi görünüyorsun arsız ölümlü," derken gücünün sınırlarını genişletti, tek seferde kırk kişi daha yere yığılırken çıkarttığı işten memnun olduğu her halinden belliydi.

Kendi gücümü serbest bırakıp Rae'nin arkasından saldırmaya çalışan bir askerin yere yığılmasını izlerken, "Bunu beni temizlemen için yapıyorum," dedim.

Rae kısa bir anlığına bana döndü ve alt dudağını yaladı. "Seni nasıl temizlememi tercih edersin arsız ölümlü?" diye sorduğunda kelimeleri görünmez eller gibi bedenimle dolaştı.

Karr hemen sol tarafıma geçip mızrağını saran ateşini güçlendirirken, "Tanrılar, savaş alanında sevişseniz ne kadar eğlenceli olur bir düşünsenize," dedi ama sözlerini ağzından çıkarttığı bir homurtuyla sonlandırırken bu düşüncenin hoşuna pek de gitmediğini anladım.

Tara da okuna takılmış yayı ile birlikte Rae'nin yanındaki yerini alırken, "Bunu sen sevişemediğin için söylediğini bu kadar belli etme Spartalı," derken yayını serbest bıraktı ve bir askeri tam gözünden vurdu. "Kıskançlık senin gücün değil."

Karr o kadar yüksek sesle kahkaha attı ki önünde ona saldırmak için koşan asker durdu ve geriye doğru kaçmaya başladı. Ama Karr ateşten bir kementle onu yakalayıp yere yıkarken zahmetsiz bir şekilde eğilip mızrağını boğazına geçirdi. "Dilersen bu gece odama gelebilirsin Tara, böylelikle senin de uzun zamandır tatmadığını bildiğim bir zevki paylaşabiliriz."

Rae rahatsızlığı belli ederek kaşlarını çatsa da bir yorum yapmadı.

Tara oklarından birini Karr'a doğru nişan alıp serbest bıraktı, ok Karr'ın başının tepesinden geçip arkasındaki bir askere saplanırken güldü. "Üzgünüm, elim kaydı," derken sesi en az bal kadar tatlıydı.

Savaş alanında ilerledikçe birbirimize biraz daha yaklaştık. Hermes ve Nestor daha arkada kalıp bizi ve Gece savaşçılarını korurken Phoiniks bizim de önümüzde, Troyalı askerleri komuta ediyordu.

Ölen askerin suratıma akan kanını elimin tersiyle silerken, "Bir fikrim var," dedim. "Karr bana yardımcı olabilecek misin?"

Karr bana göz kırptı. "Daima." Dilini keyifle şaklattı. "Bir gün Rae'den sıkılıp bana geleceğini biliyordum."

Derin bir nefes alıp askerlerimize döndüm. Gece Savaşçıları öldürmeye hazır suratlarıyla benden gelecek emirleri beklerken kolyeme tutundum ve onun sıcaklığını hissettim.

Hepsinin ellerindeki silahlar kaybolup yerinde yay belirirken Tara ne yapmaya çalıştığım anlarmış gibi ıslık çaldı ve savaşçı kadınları da benden gelecek talimatları bekleyerek yaylarına oklarını taktı.

Gece Savaşçıları da hiç vakit kaybetmeden yayları oklarına takarken tüm gücümü onlara dağıttığımı hayal ettim. Biz tek bir bedendik ve birlikte savaşacaktık.

Elimdeki mızrak kaybolup yerinde yay belirirken durdum.

Rae'nin karanlığı koyulaşıp etrafımızı sardı ve bizi korumaya aldı.

Sakin bir şekilde nişan aldım, burnumdan derin bir nefes çektim. "Karr, yak bizi," dediğimde Karr'ın parmaklarından çıkar ateş hepimizin oklarına dolandı. Savaş alanı bir anda alev almış gibi ısınırken, "Şimdi!" diye bağırdım.

Ateşle kaplı oklar savaş alanına yağarken gücümle onları Akha askerlerinin bulacak şekilde yönlendirdim.

Rae'nin karanlığının arasından gördüğüm kadarıyla her bir ok kusursuz bir şekilde hedefini bulurken yaya sıradaki oklarımızı taktık. Rae'nin karanlığı bizi korumaya devam ederken bir kez daha hedeflerimizi bulmak için nişan aldık.

Üçüncü tur oklar da yaylarımızı terk ederken gücümün tükendiğini hissederek dizlerimin üzerine indim. Askerlerin ellerinde yeniden silahları belirirken ileri doğru atıldılar ve Akhalar'ı sahile doğru çekilmeye zorladılar.

Rae hemen yanıma çöküp beni ayağa kaldırırken ona baktım. "İşe yaradı mı?"

Beni dudaklarımdan öpüp bedenimi kendisininkine yaslarken, "Kendi gözlerinle gör," dedi ve tüm ağırlığımı kendi gövdesiyle karşıladı.

Rae'nin karanlığı geri çekilip savaş alanını gözler önüne sererken gerçek de işe yaradığını anladım. Önümüz cansız bir şekilde uzanan, vücutlarının çeşitli bölgelerine hala yanmaya devam eden oklar saplanmış askerlerle doluydu.

Olduğum yerde sallandım. Gücümü her askerle paylaşmak beni tükettiği için eğer yanımda Rae olmasaydı bir kez daha yere yığılabilirdim.

Beni kucağına alıp savaşın gerisine, duvarların dibine taşırken ona sıkıca tutundum ve suratımı boynuna gömdüm.

Birkaç dakika diye düşündüm, birkaç dakika sonra yeniden kendime gelecektim ama şimdi biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı.

Rae beni bir savaş arabasından geri kalanların üzerine oturttu, dizlerinin üzerine çöküp suratıma baktı. "İyi misin Mara?" Sesi telaşlı çıksa da bir yandan da iyi olacağıma emin gibiydi. "Sana oldukça zeki bir kadın olduğunu söylemiş miydim?"

Gülümsedim. "Evet ama bunu daha sık tekrarlamalısın." Uzanıp elini tuttum ve parmaklarımı onunkilere dolayıp bir kez sıktım. "Diğerlerinin yanına gitmelisin, sana ihtiyaçları var. Ben de birazdan yanına geleceğim."

Rae kararsız bir şekilde suratıma baktı. "Seus'u yanında beklemesi için çağıracağım."

"Hayır," dedim hemen. "Duvardaki askerler beni zaten koruyor. Savaşmaya git sana söz veriyorum göz açıp kapayıncaya kadar size katılacağım." Yerinden kıpırdamadığında toparlanmaya başlayan gücümün bir parçasıyla onu hafifçe geriye doğru ittim ama bu bile beni bir kez daha tüketmeye yetmişti. "İyi olacağım, hadi."

Eğilip beni bir kez daha öptü, dili yavaşça dudağımı yaladıktan sonra geri çekildi. "Birkaç dakika içinde dönmezsen tekrar geleceğim."

O yeniden savaşın göbeğine doğru ilerlerken karanlığı etrafını sardı, o yürüdükçe koyulaşarak ona eşlik etti.

Derin bir nefes alıp savaş arabasının ahşap yüzeyine başımı dayadım ve gözlerimi kapattım. Kolyem tenimi yakacak kadar ısınsa da biraz sonra kendime geleceğime emindim.

Önce savaş arabası sallandı sonra ise arkama birinin indiğini duydum. Boynuma bir ip dolanıp beni geri çektiğinde aradan yalnızca saniyeler geçmişti. Nefes alamaya çalışarak ellerimi ipin üzerine koydum ama arkamdaki her kimse tüm gücüyle ipi sıkarak hamlemi savuşturdu.

"Yeniden karşılaştık," dedi Antios'un öfkeli sesi kulaklarımın dibinde. "Ve bu son karşılaşmamız olacak."

Tırnaklarımı ipi tutan ellerine geçirdiğimde ipi gevşetse de bırakmadı. Ondan kurtulmaya çalışırken savaş alanında bana bakan Athena'yı gördüm. Bana zarifçe el salladı ve elindeki mızrağı son hızla fırlattı.

Antios, "İzle," derken ip biraz daha gevşedi, avıyla oynayan bir avcı gibi kahkaha attı. Ben ondan yeniden kurtulmaya çalıştığımda ise muhtemelen kılıcının kabzasıyla suratıma vurdu ve suratım darbenin etkisiyle yana doğru kaydı.

Mızrak son hızla arkası dönük Rae'ye doğru ilerlerken onun karanlığını aştı. "Rae!" Antios bağırışımı bastırmak için ipi bir kez daha sıksa da Rae beni duymuştu.

Bana döndü ama ona hızla ilerleyen mızrağı fark etmedi. Tüm dikkati Antios ve benim üzerimdeydi. Onun dikkatini dağıtmıştım.

Ölecekti.

Antios'un ipi gırtlağıma son bir kez dolandı ama hemen sonra altımızdaki araba parçalara ayrıldı. Kanatlar beni sarıp ondan kurtulurken Rae'ye doğru koşmaya çalıştım ama Apollon bana engel oldu.

Mızrak hedefini bulmadan yalnızca bir kalp atışı önce Meadros Rae'nin önüne geçti ve onun dikkat dağınıklığından faydalanarak Rae'yi geri itti.

Meadros'la göz göze geldik ve Athena'nın mızrağı göğsüne saplanırken çığlık attım.

Bir anda tüm savaş alanı birbirine girdi. Akhalar Athena'nın hamlesinden cesaret alıp ilerlemeye çalışırken Gece Savaşçıları Rae'nin etrafını sardı. Karr ateşiyle Rae'nin gücünün içine karışıp önüne çıkan kim varsa yaktı.

Rae bana doğru ilerlemeye çalışırken Akhalardan birkaçı Meadros'un cansız bedenine tekme attı, onu kendilerine çekmeye çalıştılar. Onu bir savaş ganimeti gibi paylaşmaya çalıştılar.

"Mara bakma," dedi Apollon kanatlarıyla suratımı örterek ama ona engel oldum. Tüm gücümü toparlayıp onu geriye iterken sürünerek bizden kaçan Antios'u gördüm.

Bir korkak gibi kaçıyordu.

Onu öldürecektim.

Onu ne pahasına olursa olsun öldürecektim.

Rae karanlığını savurup Meadros'un cansız bedenini çekiştiren askerleri aşmaya çalıştı, bana ulaşmak için var gücüyle çabaladığını biliyordum ama tehlikenin tam ortasındaydı ve askerlerimiz onu korumak için elinden geleni yapıyordu.

Çığlık atarak savaş alanına dönmek için hamle yaptım ama güneş tüm gücüyle parlayarak beni kısa bir süreliğine de olsa kör etti. Apollon bana engel oluyordu. Yeniden savaş alanına dönmemem için bana engel oluyordu.

Tekrar görmeye başladığımda ise hiç düşünmeden hançerimi kınından çıkarttım. Antios'un işini daha sonra da halledebilirdim.

Tüm gücümle Apollon'un üzerine hücum ettim. İstese bana karşı koyabileceğini biliyordum ama o yere yığıldı. Hançeri tutan ellerim titrese ve tüm gücümü kullanmam gerekse de yine de hançeri onun gırtlağına bastırmaya devam ettim. Hançerin yüzeyi kandan dolayı sıcak ve kaygandı, yine de parmaklarımı kabzasına sıkıca doladım, kaymasını engelledim.

Altımdaki beden hareketlendi, bedenimin ağırlığından kurtulmak istediğini bilmeme rağmen bana karşı koymadı. Tüm gücü beni üzerinden atmaya odaklanmasına ve gücü etrafıma dolansa da beni hala kendinden uzaklaştırmamış olmasına şaşırıyordum. Kanatları iki yanına açılmış, bana tamamen teslim olmuştu ama benim istediğim bu değildi. Benimle savaşmasını istiyordum. Benimle savaşmasına ihtiyacım vardı. Ancak o zaman hiç düşünmeden hançeri biraz daha itip gırtlağına saplayabilirdim.

Teninde silahım yüzünden oluşmuş yaradan kan sızarken gözlerini bana dikti. "Seni öldürmemem için bana tek bir neden ver," dedim öfke içinde haykırarak. "Tek bir neden."

Apollon'un kanatları kurtulmak ister gibi çırpınsa da bedeni kanatlarının özgürlük çağrısına kulak vermedi. "Tek bir neden ve sonra tüm oyun bitecek mi?" Suratımdan akan kan onun suratına damladığında suratını buruşturdu. "Mara yaralısın, izin ver seni iyileştireyim."

Elini suratıma doğru uzattığında gücüm elinde bir kamçı gibi şakladı. "Bana dokunma."

Apollon'un kaşları havalandı. "Teorik olarak şu anda sana isteyerek dokunduğumu söylemem çünkü siktiğimin hançeriyle birlikte üstüme çullandın. Ama söylemeye çalıştığın şey şefkat göstermemse, pekala." Sanki ölümle burun buruna değilmiş gibi gülümsedi, güneş gözlerinin içinde yanıp söndü. "Sanırım bunu yapabilirim."

Hançeri bir kez daha sıkıca kavradım, gözlerimi onunkilere diktim. "Onu öldürdün," dedim gözyaşlarımın gözlerimi zorladığını hissederek. Güçlendirmeye çalıştığım duvar yıkılmak üzereydi, bunu hissedebiliyordum. Yıkıldığında ise Apollon'un karşısında korunmasız

kalacaktım. "Onun hiçbir suçu yoktu ama yine de öldü," dedim ama sesim duvarlarımın yıkıldığını belli edercesine güçsüz çıkmıştı.

Apollon beni şaşırtan bir hamle yaparak elini elimin üzerine koydu, hançeri ona daha sıkı bastırmam için beni zorladı. Boynundan kanlar akarken bunu hiç hissetmemiş gibi görünerek doğrudan gözlerimin içine baktı. "Onu ben değil savaş öldürdü Mara," dediğinde sesi gerçekleri haykıran bir adamın sesi gibi kendinden emin çıkmıştı. "Sen ne kadar aksini iddia etmek istesen de benim seni kurtardığımı biliyorsun Mara."

Son sözleri bir tokat gibi suratıma çarparken ayağa kalktım. Suratım kandan yapış yapış olmuştu ve ben her ne kadar elimin tersiyle suratımı silsem de kaşımdaki yaradan kan süzülmeye devam ediyordu. Yüzümün sağ tarafında başka bir yaranın daha olduğunu biliyordum çünkü elmacık kemiğim zonkluyor, içten içe yanıyordu.

Sendeledim, dengemi sağlayabilmek için bir süre gözlerimi kapatarak öylece dikildim. "Onu kurtarabilirdin," dedim gözlerimi açmaya cesaret edemeyerek.

Apollon'un onu devirdiğim yerden kalktığını biliyordum çünkü gözlerim kapalı olsa da yumuşak kanatlarının hışırtısı kulaklarıma dolmuştu. Tam karşıma gelip durduğunda, "Gözlerini aç," diye yumuşakça emretti bana. "Gözlerini aç ve bana bak."

Tüm bedenim titrese de gözlerimi açmayı başardım ama hançeri tutan elimi onu uyarırcasına ikimizin bedenlerinin arasına yerleştirdim.

Apollon hançere temkinli bir bakış attıktan sonra derin bir nefes aldı, başını hafifçe eğerek dikkatli gözlerini suratımda gezdirdi. "Bunu yapamazdım," derken sesi nefes nefese çıkmıştı. "Ya seni kurtaracaktım ya da onu. Seni kurtarmayı seçtiğim için beni suçlayamazsın."

Geriye doğru bir adım atarken hançeri de indirdim.

Haklıydı.

Haklı olmasından nefret etsem de haklıydı.

Gözlerimi açtım ve görmekten korktuğum manzaraya baktım. Onun cesedini savaş alanından çekip almak için birbiriyle savaşan askerlere ve hepsinin ötesinde dikilen tanrılara baktım. Bedeninden sızan kan altındaki kumu koyulaştırmış, çamur haline getirmişti.

Dizlerimin üzerine çöküp inanmadığım tanrılara yalvarmamak için kendimi zorlamam gerekti çünkü birçoğunun en çok nefret ettiği kişi olmam göz önünde bulundurulacak olursa hiçbirinin dualarıma yanıt vermeyeceğini biliyordum.

Meadros benim yüzümden ölmüştü. Zeytin ağacının altında benimle buluşmayı bekleyen o genç adam artık yoktu.

Hançeri yere attım.

Kanla ıslanmış metal kuma gömülürken öylece kaldı.

Apollon'un arkamdan yürüdüğünü hissedebiliyordum. Karr'ın mızrağını yere attığını görebiliyordum. Hermes'in miğferini çıkarttığını, Nestor'un eliyle ağzını kapattığını görebiliyordum.

Bir ok yanımdan geçti, muhtemelen bana arkadan saldırmaya çalışan bir asker Tara'nın okuyla yere serilmişti.

Şu anda her şey olabilirdi ama ben savaşmayacaktım.

Bugünkü savaşım bitmişti.

Onun cansız bedenine doğru yürürken en azından eski Mara olmak istiyordum.

Onu bu felakete sürüklemeden önceki Mara olmak istiyordum. Onun için en azından bunu yapabilirdim.

Nihayet Rae'ye ulaştım. Beni sıkıca tuttuğunda askerler daire şeklinde etrafımızda dizildi. Hemen ötemizde hırpalanmış Akhalar'ın elinden kurtarmayı başardıkları cansız bedeniyle Meadros uzanıyordu.

Rae'nin karanlığı yeniden güçlenip etrafımızı sardı, güçlü bir şekilde patlayarak etraftaki tüm Akhalar'ı püskürttü. Karr'ın alevleri de Rae'nin gücüyle taşınarak etrafımıza alevden bir çember çizdi.

Bu yeterliydi. Ona veda edebilmem için yeterliydi.

Bedeninin etrafı ondan akan kandan dolayı sırılsıklam olsa da bunu umursamadan dizlerimin üzerine çöktüm. Üstüm onun kanıyla ıslansa da bunu umursamadım. Gözleri açıktı ve gökyüzüne dikilmişti. Sanki son nefesini alırken huzuru hissetmiş gibi suratında bir gülümseme kalmıştı.

Suratına dokunduğumda şaşırtıcı bir şekilde sıcak olduğunu fark ettim. Birazdan kalkıp savaşmaya gidecek gibi görünüyordu. Parmaklarımı gözlerine koyduğumda ise kolayca kapandılar. "Troyalı Meadros, yiğitçe savaştın," dedim haykırmak istememe rağmen fısıldayarak. "Şimdi senin için dinlenme zamanı."

Elimi geri çektiğinde gözlerinde iki sikke belirdi. Ayağa kalktığımda Rae dışında herkesin geri çekildiğini, savaşın geçici bir süreliğine de olsa durduğunu fark ettim.

Bedenimden kopup giden ateş Mearos'un cansız bedenini içine alırken Rae bana sarıldı, kendisiyle birlikte beni de geri çekti.

Ateş o kadar güçlüydü ki Meadros'un bedenini kısa sürede kaplayıp yakmaya yetmişti. Çok kısa bir süre sonra ateş söndü, cansız bedeni gitti.

Geriye yalnızca yıllardır oradaymış gibi görünen bir zeytin ağacı kalmıştı.

Herkese selam arsız ölümlüler aslında bu hafta bölüm atmayacaktım ama o kadar çabalayan destek olan insanlar var ki onlara saygısızlık olurdu. Geçen hafta hasta olmama rağmen bölüm attım. Haftanın beş günü 9-18 çalışıyorum. Karşılığında bir oy vermemek bu kadar zor olmamalı. Sınır 350 oy ve 700 yorum ve yine aynı şekilde ucu ucuna geçilirse bölüm atmayı planlamıyorum bilginize. Çünkü benim üzüldüğüme ve yorulduğuma bazı şeylerin değmesi lazım.

Her neyse tatlı moduma geçeyim zslfjsf. ADIM ADIM FİNALEEEEEEEE. Final teorilerine bakalım bakalımmmm

Cuma günü 21.00'da instagramdaki ozcelikdilara hesabımda Berrek ile canlı yayın yapacağız. Dünya kadar soru gelmiş hepsi de Ötş sdjıfohdsf Hem o sorulara cevap vereceğim hem de sohbet muhabbet azıcık kaos karışık bir şeyler yapacağız. Hepinizi bekliyorum.

Öhöm, haftaya Apollon'un çizimi geliyor desem dağa taşa tırmanır mısınız??????

Sizleri sonsuzluk kadar seviyorum.

-Kaos.

Bölüm 53, Katlanır Öfke Zamanın Çemberinde

Bölüm 53, Katlanır Öfke Zamanın Çemberinde

Biraz önce Meadros'un cansız bedeninin durduğu yerde beliren zeytin ağacına bakarken içimdeki kuytu derinliklerden yükselen sonsuz öfkem onu hissedebileceğim kadar belirgin hale geldi.

Başım dönüyor ve midem bulanıyordu. Geriye doğru bir adım attım ama içimde uyanan güç beni öyle hızlı ve sert çarptı ki dizlerimin üzerine çöktüm. Sanki bedenimi aşarak dışarı taşmak, beni ortadan ikiye yarmak istiyordu.

Ellerim kum zeminin içine dalarken gerilerde bir yerlerde Rae'nin adımı seslendiğini duyabiliyordum. Ama neden yanıma gelmiyordu? Neden beni düştüğüm yerde kaldırmıyordu? Ben neden tek başıma kalkamıyordum? Bedenim kontrolünün elimden yitip gittiğine emindim ve elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Kendimi canımı yakacak kadar yere biraz daha bastırırken kumun içine gömülmüş parmaklarımda çatırdayan güç parçalarını gördüm. Şimşekler zeminden kollarıma, oradan gövdeme yayılırken etrafımdaki havaya titreştirdi.

Bana şu an için zarar vermiyordu ama bu başkalarına zarar vermeyeceği anlamına gelmiyordu.

İşte o zaman Rae'nin bana neden yaklaşamadığını gördüm. Etrafımı saran alevden çembere sürtünen şimşekler gücümün çizdiği sınırları geçmek için tüm gücüyle savaşırken soluklarım boğazımdan ağzıma yükseliyor ve oradan da isli bir duman şeklinde çıkıyordu.

Sonra her şey boğuldu. Ateş şimşekle karışıp havaya yükselirken kolyem ısındı, gümüş dumanım da onlara katıldı.

Hakimiyetimi kaybettiğimi tam o anda anlamıştım. Ayağa kalktığımda artık ben gücüme değil gücüm bana hükmediyordu. Ruhum bedenimin içine hapsolmuş gibi hissederek savaş alanına baktım. Benden korkuyorlar diye düşündüm ama bunu düşünen aslında ben değildim. Gücümün kendisiydi.

Rae tam karşımda, karanlığını bedeninin etrafına bir koruma kalkanı gibi sararken dimdik duruyordu. Gücü onu benden koruyordu. Gücü beni herkesten koruyordu. Karr hemen arkasında, suratında anlam veremediğim bir ifadeyle izliyor, tartıyordu. Hangimizi koruması gerektiğini düşündüğünü biliyordum. Gücüm Rae'nin üzerine akarsa kendini hangimize siper etmesi gerektiğini bilmemek onun için karmaşık olmalıydı.

Aptal. Önceliği her zaman Rae olmalıydı, ben değil.

Tara ise Karr'ın aksine kendinden emindi. Okunu doğrudan bana çevirmişti ve en ufak bir hareketimle yayından serbest bırakacağını belli edercesine bedeni kaskatı kesilmişti. Güldüm, oku parmaklarının arasında yanıp kül olurken bir an bile olsun kıpırdamadan beklemeye devam etti, yayda yeni bir ok belirdi. Onu da yakabilirdim ama şu an için uğraşmaya değmezdi.

"Mara." Rae'nin bana seslenişinde o an için anlayamadığım bir şeyler vardı. Bana her zaman farklı şekillerde ve imalarla Mara diye seslendiği olmuştu. Bazen kızgın olurdu duygularını yansıttığı sesi bazen ise arzu dolu. Ama hiç şu anki gibi seslendiği olmamıştı bana.

Sesinin karanlık kıvrımlarındaki korkunun tadını neredeyse alabiliyordum. Ah, neredeyse. Sanki ağzımı açsam o sonsuz korku yemişinden bir ısırık alsam tüm sorunlarım çözülecek gibiydi.

İçimdeki güç bundan tatmin oldu. Benden korkuyorlardı. Güzel çünkü ben de o an için kendimden korkuyordum. Çok uzun zamandır korkan bendim ve nihayet ilk defa dimdik durabilen ben olmuştum.

İleri doğru bir adım attım ama Rae'nin karanlığı anında önümü kesti. Gücü bir duvar gibi önümde yükselirken başımı yana eğdim. "Benden korkuyor musun?" diye sordum ama soruyu soran kesinlikle ben değildim, başka biriydi. Benim sesim hiçbir zaman bu kadar uhrevi olmamıştı. Ben hiçbir zaman kelimeleri bu kadar baskın ve acımasız telaffuz etmemiştim. Aksanımdaki ince tını doğma büyüme Troyalı olan bir kadına aitti, kendi şehrinde konuşulan daha yayvan aksanın aksine onunki daha kıvrak ve ölümcüldü.

Rae'nin karanlığı dalgalandı ama yine de orada kalmaya devam etti. Bana engel oluyordu. Şimdi savaş alanındaki tüm askerler geri dönmüş, Troyalılar şehrin duvarlarının ardına uzanıp savunmaya geçmişti. Savaş alanının ortasında sadece biz vardık. Başından beri aynı safta çarpışmış üç tanrı ve ben vardık.

Ben bir taraf mıydım yoksa bir silah mıydım o an için bundan bile emin değildim. Ölümcül hissediyordum, istediğim her şeyi o anda yapabilecek kadar güçlü ve yok edici.

Ne zamandır bu kadar dizginlenemez bir gücü içimde barındırıyordum?

Rae'nin karanlığı zayıflarken bakışları doğrudan benimkileri buldu. "Arsız ölümlü," diye fısıldadı. "İzin ver geçeyim."

O anda aslında Rae'nin karanlığının önümde dikilmesinin sebebinin beni durdurmak değil bana ulaşmak olduğunu anladım. Herkes benden kaçabilirdi ama o bunu yapmazdı. Rae hiçbir zaman benden vazgeçmezdi. Kendisiyle benim aramda bir seçim yapması gerekse hiç düşünmeden beni tercih ederdi. Beni.

Zihnim ve ruhum ona geçit vermek istiyordu ama gücüm bunu kabullenmiyordu. Gücüm öfkeliydi. Gücüm kendi mevcudiyetini kullanarak onu ezip geçmek isteği için Rae'nin karanlığına kızgındı ve bana yaklaşmasına izin vermeyecekti. Onun en güçlü yaratılış olduğunu bilmesine rağmen yine de ona kafa tutuyordu.

Tanıdık bir nal sesi duyduğumda etrafımdaki ateşten çember harlandı, yerden birkaç baş kadar yükselip gövdeme kadar ulaştı.

Phoiniks'in bedeni göründüğünde güç içimde kükredi. Onu çok iyi tanıyordu. Karşısında duran bu adam onu yönetmeyi ve ehlileştirmeyi çok iyi biliyordu. "Uzak dur," dedim yine bana ait olmayan o sesle. Konuşan gücümün kendisiydi, buna emindim. "Bastırılmaktan sıkıldım artık."

Phoinks'in toynaklarının öfkeyle yere sürttüğünü ateşten çemberimin arasından güçlükle de olsa gördüm. Gücüm beni onlardan ayırmaya çalışıyordu. Bana dokunmalarını istemiyordu. Yeniden kopup geldiği o köşelere zincirlenmek istemiyordu. "Kiminle konuşuyorum şu anda?" diye sorduğunda sesi dikkatli bir şekilde sakindi. Beni öfkelendirmeden neler olduğunu anlamaya çalıştığını biliyordum. "Eğittiğim kızla konuşmadığıma eminim."

Güldüm. "Ben hep o kızdım," dedim. "Sadece uzun süredir beni bastırmak için uğraşıyordu. Ama artık Leda öldü ve bu da dizginlerimden biri koptu demek oluyor."

Bedenimin içine hapsolmuş zihnim çığlık attı. Leda benden önceki gelindi, Seus'un annesiydi. Onun öldüğünü gücümün nasıl olup da bildiğine emin olamasam da doğruyu söylediğine emindim.

Bir ölüm daha. Neden bilmiyorum ama bu ölümün de benimle bir ilgisi olduğunu hissediyordum ve sebep olduğu acı ruhuma inen hançerler gibi

keskin bir etki bırakmıştı.

Gücüm hissettiğim dehşetin kokusunu almış gibi kıkırdadı. "Aynen öyle," diyerek kendi kendimi yanıtlarken bedenim kavruluyor gibi hissediyordum. "Apollon'un asıl istediğinin o olmadığını hep biliyordu ama zamanın geldiğini anladığında cesur bir savaşçı gibi kendi canını aldı."

Görüşüm bulanıklaştı. Tek görebildiğim ateşti. Sürekli harlanan, içinden şimşekler akan o ateş. Öfkemin, dehşetimin ve çaresizliğimin harladığı o ateş.

Verdiğim cevap Phoiniks'i gafil avlamış olmalıydı çünkü birkaç kalp atımı süre boyunca olsa da afallamış göründü. Ama kendini yeniden toparladığında suratında öncekinden de ifadesiz bir maske vardı. "Demek Leda öldü," dedi. "Peki sen bunu nasıl biliyorsun?"

Yeniden güldüğümde dudaklarımdan ıslığa benzer bir ses döküldü. "Ben her şeyi bilirim, mesela senin yıllar önce Akhilleus'u eğitirken ne kadar başarısız olduğunu bildiğim gibi. Söylesene at adam, neden yaşlılıktan öleceği uzun bir ömür seçme şansı varken bir kahraman olup ölmesini tercih ettin? Tanrılar ona bir seçim şansı vermişti ama sonsuza kadar genç kalacak savaşçı bunu elinin tersiyle itti." Ateş şimdi geri çekilip bedenimin etrafına dolanırken vücudumun şeklini almıştı. Parmaklarımı düşünür gibi çeneme koydum. "Dur tahmin edeyim, ancak bir kahraman olursa sen de ünlü olacaktın değil mi?" Ateş bedenime biraz daha yaklaştı ama beni yakmak yerine güçle dolduruyordu. "Haklıyım, haklı olduğunu biliyorsun."

Rae, Phoiniks'in yanında durdu, evrenlerin parçalanıp yeniden birleştiği gözlerini benimkilere dikti. Rae bir şey söylemek için ağzını açtı ama Phoiniks elini kaldırarak onu susturdu. Bu konuşmaya kimseyi dahil etmeyecekti. "Hiç kimse kan dökmeden kahraman olamaz kızım," derken sesi yılların bilgisi ve dehşetiyle yoğrulmuştu. "Kimse bu yolun güllerle bezeli olduğunu söylemedi. Söylemiş olsa bile o güllerin dikeni var kızım ve bazen o yoldan geçerken ayağını kanatacağını bilmene rağmen yürümeye devam etmen gerekir."

Nefesimi o kadar güçlü verdim ki burnumdan öfkemin yansıması olan bir ses çıktı. "Güllerden nefret ederim ve onların yollarını sikerim," derken güç içimde harıl harıl yanıyordu. "Ben bir kurban olmayacağım, bir kahraman olmak için ölmeyeceğim."

Phoiniks tek kaşını kaldırdı. "Kimse sana kahraman olmak için ölmen gerektiğini söylemedi kızım." Şimşeklerim çatırdadığında başını iki yana salladı. "Sen o çeşit bir kahraman değilsin."

Ateş şimdi bedenime yapışmıştı. Etrafım sıcacıktı ama bundan rahatsız olmadım. Aksine kendimi rahatlamış hissediyordum. Hiç olmadığım kadar güçlüydüm ben. Hem de hiç olmadığım kadar ve bu bağımlılık yapıcıydı. "Bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye tısladım ona. "Kaderimin ne ile düğümlendiğini fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

"Hangi kaderden bahsediyorsun?" Phoiniks bana doğru bir adım daha yaklaşırken artık Rae'yi göremez oldum. Sanırım sevdiği kadını bu halde görmeye daha fazla dayanamayarak benden uzaklaşmıştı. Peki. Bu da kabul. "Kendi işlediğin kaderinden mi yoksa tanrıların senin için biçtiği ömürden mi bahsediyorsun?"

"Hangi tanrılar? Şu anda şehrimin topraklarında kan akıtan tanrılar mı yoksa korkak bir tavuk gibi dağlarının zirvelerinde dolaşan tanrılar mı?" Güldüm, bu hayatımda duyduğum en komik şakaydı çünkü. "Onlar da en az insanlar kadar beter değil mi? Bize yardım etmeleri gerekirken kanımızı dökmeleri onları da en az bizim kadar insan yapmıyor mu? Yoksa bizi en az onlar kadar tanrı mı yapıyor?"

Phoiniks'in insansı gövdesi dikleşti. "Nasıl hissediyorsan, nasıl görünüyorsan osun. İster bir tanrı olduğunu ister bir insan olduğunu düşün."

Başımı iki yana salladım. "Ben göründüğümden çok daha fazlasıyım," derken gerçekten de öyle olduğumu biliyordum. "Benim nelere muktedir olduğumu bilseydiniz hepiniz dizlerinizin üzerine çöker bana tapardınız." Omuzlarım kendinden emin bir tavırla havaya kalktı, çenem dikildi. "Kanatlı tanrı benim ne olduğumu biliyor."

Diyecek daha fazla sözüm vardı ama karanlık bedenimin etrafına çöküp gücümü boğarken dizlerimin üzerine çöktüm. Tam o anda güçlü bir beden beni arkadan sardı, tanıdık bir koku burun deliklerime doldu. Onun kokusunu içime çekmek gecenin karanlığında bir ormanın derinliklerinde yürümek gibiydi. Rae beni sıkıca sararken ateşim ona karşılık vermeye çalıştı ama en sonunda karanlığı gücümü tamamen yuttu. "Geçti tatlı Mara," diye fısıldarken dudaklarını şakağıma bastırdı. "Ben daima buradayım, geçti."

Gücün getirdiği delilik kaybolurken omuzlarım ciğerlerimden sökülürcesine çıkan çığlığın altında sallandı. Yaşlar gözlerimden kurtulup kumlara akarken her biri zeminde yuvarlak delikler açtı.

Rae üzerime biraz daha kapandı, göğsünü sırtımla tamamen birleştirirken beni kendine doğru çekti. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Sonsuzluğun her iki tarafında da seviyorum Mara."

Ağlamaların şiddetlenirken tam önümde duran adamın sandaletlerini gördüm. Karr önüme diz çöküp bana sıkıca sarıldığında Tara da hiç vakit kaybetmeden Karr'ın yanına çöküp bana sarıldı.

Bir anda kendimi bedenlerden oluşan bir halkanın içinde bulurken ateşin ve delilik halinin beni tamamen terk ettiğini hissettim. Karr kıkırdadığında gülüşü kulağımın dibinde patladı. "Şu anda hepinizi ne kadar sevdiğimi söylesem biraz tuhaf kaçar değil mi?" diye sorduğunda Tara homurdandı. "Lanet kadın, her söylediğimi bel altı algılamaktan ne zaman vazgeçeceksin?"

Karr ve Tara geri çekilirken Rae beni hala sıkıca tutmaya devam ediyordu. Tara ondan beklenmeyecek bir hamleyle eğilip suratımdaki gözyaşlarını sildi. "Seni vurmayacaktım," dediğinde okunun bana doğrultulduğu anın taze hatırası zihnimde uyandı. "Sadece seni korkutmaya çalışıyordum.

Karr'ın dudaklarından bir hayret nidası döküldü. "Bana da böyle dokunman için gücümün beni parçalamasına razıyım," derken suratında çapkın bir gülümseme belirdi.

Tara onu sakince süzdü. "Gücünü kıçına sok Karr," dedi ama yine de gülümsemeden edemedi.

Rae en sonunda titremelerim durduğunda geri çekildi ama yine de benden fazla uzaklaşmadı. Omuzlarımı sıkıca tutup bana baktığında durum değerlendirmesi yaptığını anladım. "Buradasın," dedi bundan emin olmaya çalışarak. "Benimlesin."

Ona sadece başımı sallayarak yanıt verebildim çünkü boğazımda ne kadar yutkunursam yutkunayım öfkeden ve ateşten geride kalan rahatsız edici bir his vardı. Ne kadar yutkunursam yutkunayım bir türlü o hissi bastırmayı başarmıyordum.

Phoiniks elini bana uzattığında o ele tutundum ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim. "Özür dilerim," dedim utanarak. "Söylediklerimi-" diye devam edecek olsam da beni susturdu.

"Hayır kızım, konuşanın sen olmadığını, gücünün özü olduğunu bilecek kadar çok yaşadım," dedi. "Beni endişelendiren gücün durdurulamaz şekilde dile gelmesine yol açan olay."

Nihayet ayakta tek başıma duracak kadar kendimi toparlamayı başarmıştım. Cevabından emin olsam da, "Seus'un annesi gerçekten öldü mü?" diye sorduğumda bu soru boğazımı sardı, beni içten içe yakarak tüketecek gibi derinden ilerledi. Gözlerimin önünde Meadros'un cansız

bedeninin görüntüsü belirdi; suratındaki ifade ve göğe dönmüş bakışlarını bir ömür hafızamdan silemeyeceğime emindim.

Karr, "Apollon gerçek olup olmadığını biliyor olmalı," dediğinde gerildim. "Onunla konuşmak zorunda değilsin, bu işi ben halledebilirim." Beni korumaya çalışıyordu. Herkes beni bir şeylerden korumaya çalışıyordu ama ben buna değip değmeyeceğime emin bile değildim.

Başımı iki yana salladım. "Onunla konuşacağım," derken sesim her nasılsa biraz sonra bayılacakmışım gibi hissetmeme rağmen kendinden emin bir şekilde çıkmıştı. "Leda'nın ölümünün içimdeki gücü nasıl dile getirdiğini ona sorması gereken benim."

☽✩☽

Apollon'un Hector'un sarayına girdiğinde gördüğü görüntünün ne olduğunu çok iyi biliyordum çünkü bu görüntüyü itinayla hazırlamıştık. Kendi sarayımızdakine benzeyen ama daha küçük taht odasındaydık. Yerler ve duvarlar mozaiklerle kaplıydı ve içeri dolan sıcak rüzgar tavandan sarkan kumaşları dalgalandırıyordu. Rae kendisininkine oranla daha gösterişsiz tahta yayvan bir tavırla yayılırken ben tam arkasında, elim omzuna bırakılmış bir şekilde duruyordum.

Apollon içeri girdiğinde ilahi formunda değildi hatta neredeyse insani göründüğünü bile söylemem mümkündü. Geniş kanatları yoktu ve güneş gözleri her zamankinin aksine daha çok açık kehribara dönüktü. Açık renk tuniğinin üzerindeki altın işlemeler bile daha az daha gösterişten uzaktı.

Ama yine de o Apollon'du. İstediği kadar gizlensin, o odada dururken güneş daima onun üzerine doğuyordu.

İçeri girdiğinde onu davet etmemize şaşırsa bile bunu belli etmeyecek kadar ciddi bir tavır takınmıştı. Başıyla bizi hafifçe selamladı ve hemen arkamızda silahlarını kuşanmış bir şekilde bekleyen Karr ve Tara'ya baktı. "Daha fazla korumanız olacağını düşünüyordum," derken aynı zarafetle onlara da başını salladı. "Bundan bana güvendiğinizi düşünerek gurur mu duyayım yoksa bu kadar tehlikesiz olduğumu ima ettiğiniz için hakaret olarak mı kabul edeyim emin değilim."

Lafı dolandırmaya hiç niyetim yoktu. "Leda öldü mü?"

Apollon'un gözlerinde buz gibi bir ifade belirdi. "Demek böyle olacak." Omuz silkti. "Bunu neden merak ediyorsun?"

Ona dişlerimi göstererek sırıttım. "*Demek* inkar etmiyorsun?"

Apollon kendini geri doğru bıraktığında yere düşmeden hemen önce geniş bir sedir altında belirdi. "Yalan konuşmayı sevmem Mara," derken

sesi her türlü duygudan yoksundu. "Bu yüzden evet, onun öldüğünü sana söyleyebilirim."

Rae oturduğu tahtta rahatsız bir şekilde kımıldadı. "Neden Mara'yı istiyorsun?" Sorusu havaya bir külçe gibi çöktü. "Madem zaman dürüstlük zamanı, o halde gerçekleri konuşmaya biraz daha devam edebilirsin."

Apollon dikkatli bir tavırla tırnaklarını inceledi. "Kendimce sebeplerim olduğunu söyleyebilirim kardeşim ve her geçen gün ne kadar haklı olduğumu biraz daha anlıyorum. Onun sahip olduğu gücün farkında değilsin ama ben farkındayım." Gözleri Rae'ninkilere dikildi. "Farkında olmadığın şeylerle baş etmek güç değil mi sence de?"

Rae oturduğu yerden kalktı, tahtın önündeki basamakları yavaşça indi. Apollon'un tam karşısına geçip durduğunda, "Her zaman senin yanındaydım," dedi. Sesi gücenmiş hatta hayal kırıklığına uğramış gibi çıkmıştı. "Ama sen ilk fırsatta bana ihanet ettin."

Apollon'un gözleri parladı. "Ben de her zaman senin yanındaydım kardeşim," derken o da oturduğu yerden kalktı, suratlarının arasında yalnızca bir kol kadar mesafe bırakana kadar Rae'ye yaklaştı.

Rae tatsız bir şekilde güldü. "Şu anda tam olarak karşımdasın," dedi. "Bana karşı yer alıyor, bana karşı savaşıyorsun."

Apollon başını iki yana salladı. "Belki tam arkandayımdır Rae," derken gülümsedi. "Yalnızca sen bunu fark edemiyorsundur."

Tahtın arkasından çıkıp onlara yaklaştığımda Karr da ileri doğru bir adım attı ama elimi kaldırarak onu durdurdum. Rae ikizinin suratını inceledi. "Ben gördüğüme inanırım."

Apollon rahat bir tavırla omuz silkti. "Yoksa sana gösterilene mi?"

İkisini karşı karşıya gelmiş bir şekilde izlerken birbirlerine taban tabana zıt olduklarını fark etmemek mümkün değildi. Apollon gerçekten günse Rae de geceydi. Biri aydınlığın her bir zerresini kuşanırken öbürü karanlığın kayıp dehlizlerinde dolanmayı tercih ediyordu. Birbirinden bu kadar farklı görünürken bunu söylemek beni huzursuz hissettirse de birbirlerini tamamladıklarını biliyordum.

Kusursuz iki parçaydılar ve bir araya geldiklerinde ürkütücü bir tamamlama yaşadıkları şüphesizdi. Ama yine de bu birbirlerinin yörüngesine girdiklerinde birinden birinin parçalanmayacağı anlamına gelmiyordu.

Boğazımı temizlediğimde ikisinin de dikkati benim üzerime çekildi. "Leda'nın ölmesi neden gücümü tetikledi?"

Apollon dikkatli gözleriyle önce Rae'ye sonra da bana baktı. "Cevaplarını almaya hazır olmadığınız hiçbir sorunuzun bir önemi yok." Ellerini iki yanında açtı. "Bazı cevapları ise yaşayıp görmek gerekir. Yalnızca Leda'nın bir hiç uğruna ölmediğini bilmeniz kafi." Apollon bir anda sustu, bakışları arkamda bir yerlere odaklanmıştı.

Yere düşen metalin şıngırtısı taht odasında yankılanırken yavaşça arkamı döndüm. Seus çaresiz bir ifadeyle Apollon'a, babasına bakıyordu. "Annem," diye fısıldadı ama hemen sonra kendine gelerek yere düşen kılıcını hızla aldı, bize doğru koşarken ne Karr ne de Tara onu durdurmak için bir hamle yaptı.

Seus Rae ve benim aramdan geçip doğrudan Apollon'un karşısına dikildi ve kılıcını temiz bir hamleyle tanrının karnına geçirdi. Kılıcın ucu Apollon'un sırtından çıkarken dudaklarından kan sızdı. Gülümsedi ve oğluna bakarak, "Bu biraz gıdıkladı," dedi. Seus öfkeyle kılıcı geri çekip bir daha soktu. Ve bir daha. Apollon'u delik deşik ettiğinde ise yere, babasının kanıyla ıslanmış zemine çöktü.

Kılıç hala Apollon'un karnında duruyordu. Apollon ağzındaki kanı tükürdükten sonra sakin bir tavırla kılıcı kabzasından çekip çıkarttı ve yere attı. Yaraları gözle görülür bir hızla iyileşirken kanatları genişçe açıldı. "Acını anlıyorum," dedi ayaklarının dibinde duran Seus'a bakarak. "Fakat annen ölümü kendi seçti, onu hiçbir şey için zorlamadım."

Seus kafasını kaldırıp Apollon'a öyle büyük bir öfkeyle baktı ki öfkesinin bir yansıması olsaydı eğer tüm odanın ya buz tutacağına ya da alevler içinde kalacağına emindim. "Onu en sonunda benden tamamen aldın," dedi fısıltıdan farksız sesiyle.

Apollon'un arkasını dönüp gitmesini bekledim çünkü gözümdeki konumuna bu yakışırdı. Ama bunu yerine o da dizlerinin üzerine, kendi kanının içine çöktü. Seus'un kollarını sıkıca tutup oğlunu ona bakmaya zorladı. "Anneni gerçekten sevdim," dedi fısıldayarak, kendi kendinden gizlediği bir şeyi bile itiraf eder gibi. "Ama kader karşısında sevginin bir önemi yok. Annenin kaderi buydu ve onu ne kadar seversem seveyim bu değişmeyecek."

Seus'un gözleri alev alev yanarak babasınınkilere dikildi. "Sen kimseyi sevemezsin," dedi nefretle geri çekilerek. "Sevmek için kalp gerekir ve işte o da sen de yok." Apollon'un tutuşundan kurtuldu ve ayağa kalktı. Yerde kan gölünün içinde duran kılıcına şöyle bir baksa da eğilip onu almadı ve öfkeli adımlarla bizden uzaklaştı.

Karr'ın onu tutmaya çalıştığını gördüm ama kolunu sallayarak ondan da uzaklaştı. Seus taht odasından çıkarken Karr'la göz göze geldik. "Peşinden git," dediğimde başını sallayarak hızla kırgın savaşçının arkasından gitti.

Apollon ayağa kalktı, kendi kanıyla kirlenmiş tuniğinin eteklerine yine de ellerini sildi. "Söylenecek başka bir şey kalmadığını varsayıyorum," dedikten sonra kanatlarını sıkıca kapatarak taht odasından çıktı.

Haklıydı. Artık kelimelerin tükendiğini, yaşadıklarımızı anlatmaya yetmediğini ben de hissedebiliyordum.

☽☆☽

"Burada ne yapıyorsun?" Tara'nın sesini duyduğumda irkilsem de oturuşumu bozmadım. Yukarı yanıma tırmandı ve kendisi için de bir yer bulunca oturdu. "Artık çatılara mı çıkmaya başladın Mara.

Güldüm ama içten olmadığımın ikimiz de farkındaydık. "Buradan sahil daha iyi görünüyor," dedim düşman askerlerinin gemilerine bakarak. Dalgaların etkisiyle ahşap gövdelerinin sarsıldığının ayın ışığının altına rahatlıkla görüyordum. "O gemileri yaksam ne olur?"

Tara ellerini arkasına dayayarak yaslandı, benim gibi gemileri izlemeye başladı. "Onlara savaşmak için daha fazla neden verirsin," dedi. "Artık yalnızca kazanmak için değil eve dönmek için de savaşırlar."

Yanımda getirdiğim şarap testisini ona uzattığımda beni geri çevirmedi, büyük bir yudum aldıktan sonra diliyle dudaklarında kalan şarabı sildi. "Şuna bak," dedi testiyi içmem için bana geri uzatırken. "Sanırım en sonunda kız kardeşler olmayı başardık."

Bana bu yakınlığı başka bir zamanda göstermiş olsaydı onun benimle dalga geçtiğini düşünebilirdim. Ama bugün bana sarılmış ve gözlerimdeki yaşları silmişti. Bu yüzden gerçekten de böyle hissettiğine emindim. Şaraptan bir yudum aldım, damlalardan biri toprak ağızdan sızarak gecelik tuniğimi kirletse de bunu umursamadım.

"Daima onu seçmelisin," dedim konuşmadan önce bir yudum daha şarap alırken. "Ne olursa olsun seçimin ondan yana olmalı."

Tara sessiz kaldı. Gözlerini denize ve oradaki gemilere doğru çevirdi. "Ama onun seçimi daima senden yana."

Karanlık kalbime giderek çörekleniyordu. Her ölümü kaldırabilirdim. Her ceset için Kharon'a sikke verebilirdim. Ama o olmazdı, Rae olmazdı. "Sanırım onu ilk gördüğüm anda anlamıştım," dedim. "Garipti, başka bir tanrıyı çağırdığımı düşünürken bir anda onu karşımda bulmuştum. Ama sanırım o anda aslında çağırmam gereken tanrıyı çağırdığımı anlamıştım."

Tara yeniden bana baktı, Rae'ninkilere benzeyen koyu renk gözleri ölçülü bir tavırla suratımda gezindi. "Sana bir şey olması onu öldürür," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Beş asır boyunca onu hayatta tutmayı başardınız." Dudaklarım o kadar kurumuştu ki dilimle ıslatmak zorunda kaldım. "O bizim değişim karşısındaki tek umudumuz, Zeus karşısındaki tek kozumuz."

Tara rahatsız hissederek uzandığı yerde kıpırdandı. "Kendini onun için ateşe mi atacaksın?"

Hiç düşünmeden, "Hepimiz atmaz mıyız?" diye sordum. "Rae baş tanrı olursa artık bilinmeyen tanrılar olmak zorunda kalmazsınız. Tanrılar Olympos'ta kıçlarına bile sallamadıkları insanların dualarıyla güçlenirken siz gücünüzü korumak için içlerinde yaşıyorsunuz. Bunu fark etmediğimi mi düşünmüştün?"

Bu bir süredir farkında olduğum bir gerçekti. Onların insanların arasında olmaktan mutluluk duyduğunu biliyordum ama tek nedenin bu olmadığının bir süredir farkındaydım. Kendi toplumlarıyla, kendi tapınaklarının içinde yaşıyorlardı. Çünkü onların hükmedecekleri bir Olympos'ları yoktu. Onların halkları bizzat kutsal dağın kendisiydi.

Duaların onlara ulaşmasını bekleyecek güçleri yoktu bu yüzden bizzat duanın kendisine dönüşmüşlerdi.

Tara şaraba uzandı. "İlk savaşı kaybedip Olympos'tan atıldığımızda hepimiz güçten düştük. Uzun zamandır zaten insanların içinde yaşıyorduk ama ilahi formlarımızı onlara göstermiyorduk." Koyu renk gözlerinden acı dolu bir ifade geçti. "Savaştan sonra Rae uzun süre kendine gelemedi ve hepimiz çaresizdik. İşte o zaman Hades gelip bize kendisinin gücünü beslediği yolu öğretti."

Anlattıkları ilgimi çektiği için sırtımı dikleştirdim. "Hades mi?"

Tara alt dudağını ısırdı. "Evet. Bir Olymposlu olsa da hiçbir zaman onlardan olmadı. Gücünü dünyanın merkezinden aldığı için yeraltında kaldığı sürece gücü oradan çekmeyi öğrendi. Biz de gücümüzü dualardan aldığımıza göre daima insanların arasında ilahlar olarak gezinmemiz ve dualarını almamız yeterliydi."

Bakışlarımı kaldırıp karanlık gökyüzüne baktım. "Peki ya Rae, tüm bu süre boyunca o gücünü korumayı nasıl başardı?" diye sordum.

Tara da benimle birlikte göğe bakarken, "Çünkü o gücünü bizzat karanlığın kendisinden alıyor," dedi. "O farklı Mara, söylediklerinde

haklısın. Baş tanrı olmayı asıl hak eden o ama hiçbir zaman hak ettiği şey için savaşmadı."

İçim sıkıldı. "Bunu neden yapmadı?"

Tara güldüğünde sesi kulağıma kederli bir melodi gibi doldu. "Çünkü o babamıza olan sadakatine daima önem verirdi. Babamız onu özel olarak yarattı, yaratılışında hepimizden farklı bir kudret gizli. Hiçbirimizin olamayacağı kadar Olymposlu ama yine de Zeus'un altı." Tırnakları çatının taşları arasında gezindi, bir kısmını kazıdı. "Ama sen ölünce artık sadakatin de bir önemi kalmadı."

Çatıya tamamen uzandım, gecenin havasını ciğerlerime çektim. Bu Rae'yi çok yakından koklamak gibiydi. "Bir gün Rae baş tanrı olacak," dedim kendimden emin bir sesle. "O gün mutlaka gelecek."

Tara da beni taklit ederek çatıya tamamen uzandı. "Bu bir kehanet mi Mara?"

"Hayır," dedim ve gülümsedim. "Bunu bilmem için bir kehanete ihtiyacım yok."

☽☆☽

"Hayır," dedi Rae kesin bir sesle ve öfkesinin yansıması olarak odamızdaki çömleklerden biri daha kırıldı. "Benden bunu kabul etmemi bekleme."

Öfkesinin dinmesini beklemek için yaslandığım sütundan ayrılarak ona yaklaştım. "Benimle geleceksin," dedi. "Sana söz veriyorum güneş batmadan dönmüş olacağız."

Rae'nin gözleri öfkeyle parladı. "Bana öyle bakma," dedi keskin bir şekilde.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Nasıl bakmayayım?"

Rae ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Böyle işte," derken bu sefer bir testinin kırılma sesi odayı doldurdu. Gölgeleri odanın içinde geziniyor, önüne gelen ne varsa parçalıyordu. "Bu bakışın dizlerimin üzerine çöküp bana istediğin her şeyi yaptırabilir ve sen bunu biliyorsun arsız kadın."

Gülerek ona yaklaştım, ellerimi göğsünün üzerine koyarak sıcaklığını hissettim. Başımı yavaşça kaldırıp kirpiklerimin arasından onu süzdüm. "Lütfen?"

"Sikerler." Rae çenemi tutup beni kendine çekti ama dudaklarımız arasında bir nefeslik mesafe kaldığında durdu. "Ne zaman benim üzerimde bu kadar büyük bir etkiye sahip oldun?"

Sorusuna cevap vermedim, beni öpmeye çalıştığında işe başımı geri çektim. "Kabul ediyor musun yani?"

Rae sert bir hareket beni kendine çekip kasıklarına bastırdı, kıvranarak ondan uzaklaşmaya çalışmamın da pek de yardımı olduğunu söylemeyeceğim. Dişlerini göstererek sırıttı. "Benim tam olarak orada ne yapmamı bekliyorsun? Merhaba ben Rae, hani şu gizli gizli tapmaya devam ettiğiniz tanrı. Bu arada ben ölen oğlunuzun karısını kaçırdım ve onunla evlenmeyi planlıyorum mu?" Çenemi bıraktı. "O anda bana edeceği küfürlerin Olympos'tan bile duyulacağına eminim."

Meadros'un ölümünün üzerinden on gün geçmişti ve kayıp vermeye devam ediyorduk. Askerler çarpışıyor ve ölüyorlardı. Hepimiz elimizden geleni yapsak da ölümlere bir son veremiyorduk ve benim vicdanım rahat değildi. Timons iyi bir adamdı ve bir taziyeyi hak ediyordu.

Bir kez daha ona bakarak, "Lütfen," diyerek tekrarladım. "Lütfen Rae."

Rae teslim olarak benden uzaklaştı. "Gün batımından önce dönmüş olacağız," dedi şehrinden daha fazla uzun süre ayrı kalmayacağını belli ederek. Savaşta bu kadar ağır kayıplar vermeye başlamışken onun bu kadarını kabul etmesi bile şaşırtıcıydı.

Sanırım gerçekten de bana karşı koymakta güçlük çekiyordu.

Sabah kadar her şeyi hazırlattı ve şafak vaktinde tapınağının oradaki geçidin önünde duruyorduk. Yola yalnızca ikimiz çıkacaktık, plan bu yöndeydi. Gün batımından önce de mutlaka dönmüş olacaktık.

Karr ve Hermes etrafı kolaçan ederken Rae Seus'la konuşuyordu. Kendi oğlu olmasa da onu oğlu gibi gördüğünü biliyordum. Bu yüzden yalnızca kısa bir süreliğine şehirden gidecek olsa da onun iyi olduğundan emin olmak istiyordu.

Tara sessizce yanıma yanaştı. "Baş tanrı için," diye fısıldadıktan sonra geri çekildi.

Rae Seus'u Karr'a emanet ettikten sonra birlikte suya girdik, diğer zamana geçmeden önce Karr ve Hermes'e dönüp başımı salladım, onlar da aynı şekilde bana karşılık verdiler.

Suya daldığımızda Rae bana tutundu, kolyem ısındı. Kolyem hem düşüncelerimi hem de etrafımızdaki her şeyden bizi korudu.

Benim geldiğim zamanda belirdiğimizde Rae geçitlerin diğer taraftan Kirke'den öğrendiğim büyüyle kapatıldığını ve ben diyene kadar da açılmayacağını fark etmedi.

Her şey baş tanrı içindi. Benim tanrım içindi.

Hello yarım milyonluk ordu hello!!!!!! Bu hafta 500.000 olduk. Daha üç yüz kişi oturup Rae ve Mara'nın sevişmesini beklediğimiz günler aklımda slhodjpsğfd Ne sürünmüştük ama be zfdpdjsdfsfsf.

Geçen hafta bölüm yoktu neden yoktu çünkü sınırı geçmediniz??????? Sınır hala 350 oy ve 700 yorum. Haftaya kaos, smut allah ne verdiyse var bu yüzden bence sınırı geçin sldosf. Rae'nin heybetli bir taraflarını özleyen herkesten oy bekliyorum yoksa iki hafta sonra görüşürük skdfnds

**BU ARADA APOLLON NASIL AMA TAŞ MÜBAREK TAŞŞŞ

Bölüm 54, Bir Şehrin Düşüşü

Bölüm 54, Bir Şehrin Düşüşü

Tapınağın önünde daha önce defalarca bulunmuştum. Yollarını arşınlamış, mozaiklerini en ince detaylarına kadar ezberlemiştim. Geride bilmediğim bir şey kalmayana kadar sütunlarını ellerimle keşfetmiş, öfkemi üzerindeki gök kubbeye haykırmıştım. Ama ona hiç bu kadar yabancı kalmamış, bu kadar hüzünlü hissetmemiştim. Küçük bir kızken bile, annemden zorla sökülüp alınıp inanmadığım bir tanrıya ibadetle geçecek yılların kıyısında bile böyle hissetmemiştim.

Tapınak artık yıkılmıştı. Şehri koruyan ilahi temelinden geriye yanık iskelesi ve çökmüş çatısı kalmıştı. Ama hala, çıkarttığım yangına ve onu yutan alevlere rağmen yok olmamaya yemin ederek varlığının temelini Gaia'nın ruhuna çakmıştı. Hala oradaydı. Eski ihtişamından geriye hiçbir şey kalmasa da varlığının naçizane gölgesi dünyanın sonunda kadar orada kalmaya devam edecekti.

Bunu biliyordum.

Rae dikkatli bakışlarını tapınağın yanık iskelesinde ve Apollon'un kırık heykelinden geride kalanların üzerinde gezdirdi. Rae'nin ikizinin başı gövdesinden kopmuş, kül yığınlarının içine gömülmüştü. "Buraya ne olmuş böyle?" diye sorarken dikkatle birkaç adım attı, ayağının altındaki ezilen heykel parçalarının sesi kulağıma kırılan kemiklerin sesi gibi geldi. Belki de ses ona da aynı şeyi anımsatmıştı çünkü daha fazla ilerlemeyerek durdu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, sesimi elimden geldiğinde kayıtsız tutmaya çalışarak, "Burayı yıktım," dedim. "Sana geri dönmeden önce tapınağı yaktım."

Rae'nin bana dönük sırtı dikleşti, omuzlarının gerginlikle kasıldığını gördüm. Yüzünü benden yana dönmesini bekledim ama bunu yapmadı. "Burası eskiden benim tapınağımdı," derken sesi uzun yıllardır bu dünyada mevcudiyetini bir şekilde sürdürmeyi başaran bir tanrının emsalsiz hüznüyle yüklüydü.

"Biliyorum." Sesim kendi kulağıma bile fazla öfkeli, fazla tez canlı gelmişti. "Bu yüzden senin anını kirleten bu tapınağı yaktım."

Rae nihayet yüzünü benden yana çevirdiğinde bakışlarında görmeyi beklediğim gurur yerine karanlık bir ifade vardı. "Beni korkutuyorsun," dedi son derece dürüst bir tonla. Öyle ki dudaklarından dökülen kelimeler bedenimi kuşatan karanlığı kadar güçlü ama bir o kadar da çaresizdi. "Bazen sana baktığımda uğruma alabileceğin riskleri görür gibi oluyorum ve bunu önlemek için neleri feda etmem gerektiğini kestirmeye çalışıyorum."

Beklediğim kesinlikle bu değildi. Onun için değil bir tapınak, tüm dünyayı alevlere tutsak edebilecekken onun vermesini arzuladığım tepki kesinlikle bu değildi. Bana inanmasına ve onun için yapabileceklerime güvenmesine ihtiyacım vardı. Ancak o bana güvenirse ben de kendime güvenebilirdim.

Rae'nin surat ifadesi biraz olsun yumuşadı. "Sana güveniyorum arsız ölümlü." Arkasında kalan harabeye ve terk edildiği belli olan şehrime baktı. "Şehri de mi sen bu hale getirdin?"

"Hayır," dedim hiç vakit kaybetmeden. "Şehrin bu halde olduğunu bilmiyordum." Bir yalan ama bu düşünceyi Rae'nin takip edemeyeceği kadar büyük bir hızla zihnimden uzaklaştırdım. "Meadros'un babasını burada bulabileceğimizi düşünmüştüm."

Rae başını belli belirsiz salladı. "Sanırım dönsek iyi olacak Mara," dedikten sonra yeniden biraz önce çıktığımız suya doğru ilerledi.

Şimdi olmazdı. Geçitleri sadece benim bozabileceğim bir büyüyle mühürlediğimi şimdi öğrenemezdi.

Kolunu tutarak ona engel oldum. "En azından geri dönmeden önce şehre ne olduğunu öğrenebilir miyiz?" diye sorduktan sonra, "Lütfen," diyerek ekledim.

Rae'nin kararsızlığı duruşundan ve surat ifadesinden rahatlıkla okunuyordu. Bir yanının eve dönmek istediğini biliyordum ama diğer yanı ise şehre ne olduğunu merak ediyordu. Ama daha önemlisi, benim içimi rahatlatmam için bunu yapacağını ve burada kalacağını biliyordum.

Düşüncelerime sahip çıkarak ona baktım, yaptığım tüm planları hem kendi zihnimden hem de onunkinden uzak tuttum. Buraya neden geldiğimizi eninde sonunda anlayacaktı zaten. En azından o an gelene kadar onu düşüncelerimden uzak tutmayı başarabilirsem elinde geri dönmek için diretecek bir sebebi olmayacaktı.

Rae uzanıp suratımı okşadığında parmaklarındaki nasırlar tenimi kaşındırdı. "Peki Mara," derken sesi sakin bir teslimiyetle doldu. "Sen nasıl istersen."

Birlikte tapınaktan şehre uzanan yol boyunca yürüdük. Şehri dışarıdaki tüm tehlikelerden koruyan duvar çökmüş, seçildiğim gün beni şehrin dışında tutan kapılar parçalanmıştı. Sokaklarda hiç kimse yoktu. Ne bir ceset ne de başka bir şey. Geride kalan kırık çömlek parçaları ve dağılmış sokaklar dışında hiçbir şey yoktu.

Rae'nin gücü bedeninden çıkıp şehrin tüm boş sokaklarını bizden önce dolaşırken kaşları çatılı, bedeni ise gergindi. "Tüm bu insanlar nerede?" Gücünün sınırları biraz daha genişlese de kimseyi bulamadı. Bilememek onu tedirgin ediyor olmalıydı.

Ama ben biliyordum. Rae'nin bilmediğini biliyor ve bunu ondan gizliyordum. İki gece önce ondan gizli olarak verdiğimiz karar bizi bugün buraya getirmişti.

Güneş battıktan sonra hepimiz yemek odasında buluşmuştuk. Rae Seus'u kontrol etmek için gittiğinde kısıtlı zamanımız olduğunu biliyorduk.

Hermes tam karşımdaki sedirde oturuyordu. Onun arkasında Karr ve Tara biraz önce sıkı bir kavgaya tutuşmuş olsa da buna rağmen öfkelerini dizginlemeye çalışarak orta bir yol bulmak için ikisi de çaba harcıyordu. Tara en sonunda parmaklarını koyu renk saçlarının içinden geçirerek pes etti. "Bu yaptığımız şey için bizi asla affetmeyecek."

Karr'ın kızıl gözleri hala içinde yaralar açmaya devam eden kadının üzerinde dolanırken hiç olmadığı kadar yorgundu. "Eğer onu şehirden kaçırmazsak bizi affedecek bir tanrımız olmayacak."

Nestor sıkkın bir şekilde iç çekerek oturduğu iskemlede biraz daha yayıldı. "Sadece iki gün kaldı," derken gözleri önce odadaki diğer üç tanrının üzerinde dolaştı sonra da benim yüzümde asılı kaldı. Muhtemelen hissettiğim dehşet suratımdan okunuyordu. "Onu şehirden çıkartıp çıkartmayacağımıza bir an önce karar vermemiz gerek." Yüzüklerle dolu parmakları sabırsız bir şekilde iskemlenin koluna vurdu. "Rae üç gün boyunca ölümlü olacak Mara, onu bu şehirden ya hemen çıkartacaksın ya da cesaretsizliğinin sonuçlarını göze alacaksın."

Hermes sırtını dikleştirdi. "Onun bir kez daha ölmesini göze alamayız." Haberci tanrının kaşları çatıldı, bakışları karardı. "Zeus'un bir kez daha kazanmasına izin vermektense tüm Olympos'u kanla boyar, buluttan merdivenlerinden tanrıların özünü akıtırım."

Bu düşünce bedenimde bir ürpertinin belirmesine neden oldu. "Peki biz gidince şehre ne olacak?" diye sordum. "Tüm o insanlar, tüm o askerler onlar ölürken Rae'nin kaçtığını düşünmeyecekler mi?"

Karr Hermes'le göz göze geldi, Hermes sanki ona izin verir gibi başını eğince Tara'dan uzaklaşıp benim sırtımı dayadığım sütuna doğru yürüdü. "Bir planımız var." Uzanıp uzun parmaklarıyla omzumu kavradı. "Riskli ama hayata geçirilmesi imkansız değil."

Yutkundum. "Devam et."

Karr başını eğip suratını benimle aynı seviyeye getirdi. "Şehri bu gece tahliye etmeye başlayacağız. Önce parça parça Rae'nin dikkatini çekmeyecek şekilde ama sonra sizin gidişinizin ardından toplu olarak yapacağız bunu."

Hermes, "Ama sen gidince geçitleri kapatacaksın ki Olymposlular bu zamanda sıkışıp kalsın," dedi. "Şehrin tahliyesini Hades sağlayacak. Tüm Kharon'larını emrimize verdi. Önce herkesi Lethe'nin kıyısına alacak ama ölümlüler orada uzun süre hayatta kalamayacakları için senden haber gelir gelmez diğer zaman geçirecek."

İçimde yeşeren umut neredeyse gözlerimi yaşartacaktı. "Peki diğer zamanda nereye sığınacağız?"

Nestor gülümsedi. "Pella'da genç bir kral var," derken sesi en az kendi yaptığı şaraplar kadar yumuşaktı. "Onu ikna edersin diye umuyoruz."

"Ben mi?" Nefesim boğazıma takıldı, kolyem öfkemin varlığını hissederek harekete geçmek için ısındı. "Planın en önemli kısmını bir ihtimale mi bıraktınız? Ben onu nasıl ikna edebilirim?"

Karr bir kez daha omuzlarımı sıktı, beni sakinleştirmeye çalışarak, "Akıl hocasının her şeyden haberi var," derken yalan söylemediğini anlamam için doğrudan gözlerimin içine baktı. "O kralla konuşacak. Gerekirse sen de ona halkımızın kim olduğunu, bizim kim olduğumuzu anlatacaksın."

Tara testiye uzanıp bir kadeh şarap koyarken, "Kral doğmadan önce Rae babasına bir kehanet gösterdi," dedi. "Çocuğun varlığını annesinin karnındaki bir aslanla duyurdu, önceki kralın oğlunun Olympos tarafından kutsandığını anlamasını sağladı. Genç krala bu kehaneti söylersen sana inanacak çünkü kimse henüz onun içinde yatan aslanın farkında değil." Dudakları bir gülümsemeyle büküldü. "Onun dışında."

"Peki kralın akıl hocası?" Ellerimin titrediğini fark eden Karr'ın parmakları benimkilere dolandı. "Ona nasıl ulaşacağım?"

Karr yalnızca, "Naia," demekle yetindi. Yemek odasının kapısı yavaşça açıldı ve Naia uysal adımlarla içeri girdi. Helene de tam arkasından, her zamanki dondurucu surat ifadesiyle başı dik bir şekilde yemek odasına adımını attı. "Naia'nın bir planı var," dedi sakin ama hesaplı bir ses tonuyla.

Rae ve benim haberim olmaksızın yapmış oldukları kaçış planına şaşırmaya fırsat bulamadan Naia, "Selene," dedi. "Geçen hafta diğer zaman gönderdiğimiz ulak bize ondan haber getirdi."

Selene bizden önce gelin olarak yetiştirilmiş kadınların seçilmemiş olanlarından biriydi. Yıllar önce annemin bana öğrettiği ama o bana hatırlatana kadar anımsamadığım büyüyü kullanarak Rae'nin kehanetlerini çalmıştım. Ama benim gidişimin ardından kayıplara karışmıştı, en azından o ana kadar ben öyle olduğunu düşünüyordum. "Selene'nin bu konuyla ne ilgisi var?"

Tara, "Gelen mektupta," dedi. "Kaçmasının sebebinin tüm İon şehirlerindeki cadıları toplayarak savaşımıza yardımcı olacak bir birlik yaratmayı amaçlaması olduğunu anlatmış. Yazdığına göre şu anda yanında yüz kadar kadın olsa da tüm İon şehirlerindeki sayıları üç bini buluyormuş."

Karr haberin ciddiyetini bana fark ettirmeye çalışır gibi elimi sıktı. "Şehir düşecek Mara ama onu yeniden hem de olduğundan da güçlü bir şekilde ayağa kaldıracağız."

Kaşlarım çatıldı. "Şehir düşmeden yardımımıza gelsinler o halde," dedim. Öfkem boğazımdan hızla yükseldi. "Ne için bekliyorlar?"

Hermes oturduğu yerden kalktı, kendinden emin adımlarla odanın içinde dolaşmaya başladı. "Çünkü Mara, Zeus bu şehrin düşmesini istiyor ve bunu yapana kadar da durmayacak. Ama biz onu sonrasında hazırlıksız yakalayacağız. Hem şehrimizi geri alacağız hem de tanrımızı layık olduğu tahta çıkartacağız."

Her ne kadar planın gerçekleştirilebilir olmasını düşük bir ihtimal olarak bulsam da, "Selene şu anda nerede?" diye sormadan edemedim.

Karr'ın kızıl gözleri plana sıcak baktığımı anlayarak parladı. "Şehrinde," dedi. "Penelop senin gidişinin ardından çıkan ayaklanmayı bastıramayarak şehirden kaçmak zorunda kalmış. Şehir tamamen boş Mara, geride kalanlar diğer şehirlere kaçtı. Selene sizi orada bekliyor, tüm cadılar orada toplanıp bizden gelecek komutu bekleyecekler."

Ve plan kuruldu. Basitti ama tehlikeliydi. Şehir düştükten sonra geri kalanlarla Pella'da buluşacak ve genç kralın korumasıyla askeri gücünü

talep edecektik. Şimdi ise Rae'yi en azından yola çıkana kadar onu koruyabilecek insanların yanına götürmem gerekiyordu.

Rae Selene'nin varlığını benden önce hissetti. Bedeni yay gibi gerilip benim önümde yükselirken Selene harabeye dönmüş küçük şehir meclisinin yolundan yürüyerek geldi. Arkasında yürüyen beş kadın onu saygıyla takip ederken onlar yürüdükçe siyah tunikleri yerleri süpürüyordu.

Karşımıza geldiklerinde altı kadın da dizlerinin üzerine çöktü ve bakışlarını yere eğdi. Diğer kadınlara göre bize daha yakın duran Selene, "Tanrı Rae," diyerek Rae'yı selamladı, ardından da bakışlarını kaldırıp bana baktı. "Ve Mara."

Kendime engel olamayarak ileri atıldım ve herkesten önce bana Rae'nin kim olduğunu söyleyen bu kadına sarıldım. "Selene, hayattasın," dedim. Yaşadığını bilsem de Rae'nin yanında bildiklerimi açık etme cesaretini bulamadım. Ama yine de Selene'nin geri çekilip bana bana bakışından beni ele verecek hiçbir şey yapmayacağını anladım. O bir cadıydı ve üstelik bizim müttefikimizdi.

Rae bize yaklaştı. "Seni tanıyorum," dedi Selene'ye bakarak. "Sen de bana gizlice dua edenlerden birisin."

Selene başını salladı. "Keşke gizlice dua etmek zorunda kalmasaydım efendim."

Rae Selene'yi ve gerisinde şimdi ayağa kalkan kadınları süzdü. "Şehre ne oldu?" ılık bir esinti sarı saçlarını suratına doğru savursa da saçlarını düzeltmek için hiçbir hamle yapmadı. Yalnızca doğrudan tanrısının gözlerine baktı.

Başımı belli belirsiz sallayarak Selene'ye devam etmesini işaret ettiğimde, "Mara'nın gidişinin ardından şehirde ayaklanmalar çıktı," dedi. "Şehir maalesef kaderine terk edildi ama biz buradayız."

Rae altı kadının her birini dikkatli bir şekilde incelerken gözleri kısıldı. "Peki siz kimsiniz?"

Kuzguni saçlarını sıkı bir örgüyle başının tepesinde toplayan bir kadın öne çıkarak, "Biz Troya Cadılarıyız," dedi. "En azından siz bizi kabul ederseniz öyle olmayı umuyoruz."

Selene konuşan cadıyı, "Fiba," diyerek uyardı. "Bu kararı verecek olan tanrımız," dedikten sonra saygı dolu bakışları yeniden Rae'ye döndü. "Lütfen size bir şeyler ikram etmemize izin verin."

Rae başını belli belirsiz salladığında bakışlarından bir şeyler düşündüğünü rahatlıkla anlıyordum. "Burada bu yüzden mi kaldınız?" diye

sorduğunda onlarla öylece yemeğe oturmayacağımızı üstü kapalı bir şekilde belli etti. "Ve kaç kişisiniz?"

Selene Karr'ın bana zaten anlattığı hikayenin Troya'nın düşüşünü ve halkın tahliyesini içermeyen kısmını Rae'ye de anlattı. Sayılarının şu an için az olduğunu ama diğer şehirlerdeki cadıların da birkaç hafta içerisinde burada toplanacağını ve onların da bizim geldiğimiz zamana, Troya'ya gelmeye hazır olduklarını söyledi.

Rae ikna olmuş muydu bilmiyorum ama ne düşündüğünü belli etmemek için özel bir çaba harcadığını gösterir bir hali de yoktu. Selene bizi kamp yaptıkları tepede ağırlamak istediğini söylediğinde onu reddetmedi ve şehrin terk edilmiş sokaklarından geçerken bir an olsun yanımdan ayrılmadı.

Selene ve Fiba bize eşlik ederken eskiden kız kardeşlerimle paylaştığımız evin önünde durduk. Bedenim elimde olmadan gerildiğinde Rae'nin sıcak eli benimkinin üzerine kapandı. "Görmek ister misin?" diye sorduğunda başımı iki yana sallayarak onu reddettim.

Orada görecek hiçbir şey kalmamıştı. Bu hayatla işim tamamen bitmişti.

☽✩☽

Güneş batmadan hemen önce sonunda Selene ve diğerlerinin kaldığı çadırlara ulaştık. Kamp alanı şehrin dışındaki bir tepenin üzerine kurulmuştu. Karr haklıydı. Alana ulaştığımız anda aslında Selene'nin özellikle yanında en güvendiği cadılarla geldiğini ama çok daha fazlasına sahip olduğunu anlamıştım. Damarlarında büyüyle damgalanmış kan akan onlarca kadın saygıyla bize hizmet etmeye, bizi güvende hissettirmeye çalışıyordu.

Selene ve diğerlerinin kaldığı çadırlar küçük olsa da en azından rahatlardı. Şehri kuş bakışı, tepeden görüyorlardı ama yeterince uzakta bulundukları için denizden geçen bir gemi ya da şehre ne olduğunu merak edip yollarını değiştirecek gezginlerin bakışlarından korunuyorlardı.

Selene ortak çadırda, herkesin bir arada oturup yemek yediği görece içerisinin daha sıcak olduğu deri kaplı alandaki masada bize de yanında bir yer ayırdı. Masaya oturduğum anda altımdaki ahşabın pürüzlü yüzeyini hissettim ve rahatladım. Güvendeydim, güvendeydik. Biraz sonra kopacak kıyametten çok uzaktaydık.

Çadırın dışındaki hava kararmaya başladığında Selene ve diğer cadılar çoktan şarap testilerini elden ele dolaştırmaya başlamışlardı. Rae ilk başta

onların uzattığı şaraba çekimser bir tavırla baksa da rahatlaması gerektiğini hissederek Selene'nin sağ kolu Fiba'nın ona uzattığı kadehi reddetmedi.

Ben ikinci kadehimi de yuvarlayıp en sonunda doymuş bir şekilde arkama yaslandığımda Rae hala rahatsız bir şekilde sırtı dimdik oturmaya devam ediyordu. "Şafakta," dedi buz gibi bir sesle. "Troya'ya döneceğiz." Onun aslında çoktan, gün batmadan çok önce dönmeyi tercih ettiğini ama cadılardan oluşan bu önemli müttefikleri reddetmek istemediğini biliyordum.

Selene ile göz göze geldik, bakışlarını benden dikkatli bir hızla kaçırıp Rae'ye döndü. "Cadılarım ve ben de size seve seve eşlik edeceğiz." Gözlerini önündeki kadehe indirdi. "Bu şehirde daha uzun süre kalmanız tehlikeli. Ne olursa olsun savaşa katılmayan tanrılar var ve onlar buraya ulaşabilir."

Yemeğin geri kalanı sessizlik içinde geçse de hava karardıkça Rae'nin huzursuzluğunun da arttığını hissedebiliyordum. Gücünün şehrine yaklaşan felaketi hissedip hissetmediğini merak etsem de bu düşünceyi zihnimden uzak tuttum.

Yemek boyunca onu gözlesem de bana hissettiklerini belli etmemek için üstün bir çaba sarf etti. Ama artık daha fazla dayanamayacağı bir noktaya geldiğinde yalnızca birkaç yudum alınmış kadehini masaya bırakarak ayağa kalktı.

Tüm cadılar da Rae ile birlikte ayağa kalktı ve biz ortak çadırdan çıkana kadar da biri bile yerine oturmadı.

Fiba bizi küçük çadırımıza getirdikten sonra saygıyla eğildi. "İyi geceler," dedikten sonra başını kaldırmadan çadırdan çıktı.

Rae küçük saman yatağı ve yerdeki postu inceledi, gözleri içeride bir masa olmadığı için yere yan yana dizilmiş testilerin üzerinde oyalandı. Eriyerek doğrudan zemini kaplayan mum kalıntılarına bakarken kaşları çatıldı. "Bu şehir terk edilmiş ama cadılar hala burada," derken dikkatli bir şekilde parmaklarını minik alevlerin üzerinde gezdirdi. "Bize zaten katılacaklarsa neden daha önce hareket etmediklerini anlayamıyorum."

Dikkatli bir şekilde Rae'nin yanına ulaşıp kollarımı arkadan gövdesine doladım. Alnımı omzuna yaslamadan önce sıcak tenine bir öpücük kondurdum. "Bunu onların zihninde okuyamıyor musun?" Aslında bu sorunun cevabını öğrenmek için hevesten yanıp tutuşsam da elimden geldiğince umursamaz bir tavırla sormaya gayret etmiştim.

Rae başını iki yana salladı, bedeni her ne kadar kollarımın arasında gevşese de tüm gece olduğu gibi hala diken üzerindeydi. Hissediyordu ama neyi hissettiğini tanımlayamıyordu ve bunun için inanmadığım tüm tanrılara şükürlerimi sunabilirdim. "Zihinlerine mil çekmişler," derken kollarımın arasında dönüp bizi yüz yüze getirdi. "Zihinlerine girmemi engellemenin bir yolunu bulmuşlar."

Kalbim göğüs kafesimin içinde hızlanırken Rae nefes alışımdaki değişikliği fark etti. Gülümsemeye çalışarak, "Bize yardımcı olacaklar," dedim. "Önemli olan da bu değil mi?"

Çadırın açık kapılarından gökteki yıldızların bir işaret feneri gibi yanıp söndüğünü gördüğüm anda vaktin yaklaştığını anladım. Bu Tara'nın uyarısıydı, gelecek darbe için bana hazırlıklı olmamı söylüyordu.

Rae kafası karışmış gibi suratını buruşturdu. "Sanırım," dedi ve başka bir şey söylemeden kollarımın arasından çıkıp küçük yatağa gidip oturdu. Başını ellerinin arasına aldı, uzun parmaklarıyla iki kaşının ortasındaki o yeri ovuşturmaya başladı. "Kendimi tuhaf hissediyorum." Gözleri kapanır gibi olsa da başını iki yana sallayarak gözlerini açtı.

İçimden ağlamak gelse de ona yine de gülümsedim. "Muhtemelen bu zamanda daha önce hiç bu kadar uzun süre geçirmediğin içindir."

Sandaletlerimizin uçları birbirine değene kadar ona yaklaştım, ellerini tutup suratından çektim. Kafasını kaldırıp bana baktığında o çok sevdiğim suratını parmaklarımın ucuyla okşadım. Gülümsedi, içinde yükselen kötü hissiyatı bastırmaya çalıştığını anladım. "Mara," dedi sakince. "Sende bir tuhaflık olduğunu söylesem arsız dilin devreye girer mi?"

Dikkatini dağıtmayı umarak sırıttım. "Arsız dilimin devreye girmesini istediğim başka alanlar var," derken dikkatli bir şekilde bacağımı iki yana açarak kucağına oturdum. Eğilip alt dudağını dişlerimin arasına aldım, ısırdığım bölgeyi dilimle dolaştım. "Sen de böylesini tercih etmez misin?"

Rae'nin elleri kalçalarıma indi, beni kendine bastırdı. Dudaklarının arasından bir inleme dökülse de suratını hemen sonra acıyla buruşturdu. "Kendimi garip hissediyorum," dedi. "Bir şeyler oluyor."

Onu bir kez daha öptüm, ağzını açtığında dilimi içeri kaydırarak ağzının her bir köşesinin tadını aldım. Bana yumuşak bir şekilde karşılık verdi ama kucağında hareket ederek ondan daha fazlasını talep ettim. "Hiçbir şey olduğu yok," dedim ona nefes alması için birkaç saniye zaman tanırken. "Birlikteyiz ve güvendeyiz. Hiçbir şey olduğu yok."

Rae sertliğini bana bastırdı ama yine de dudakları donuklaştı, öpücüğü sonlandırdı. Beni kucağından kaldırmaya çalıştığında ise ona engel olarak bacaklarımı sıkıca beline doladım.

Acı içinde haykırdığında derinden gelen bir gümbürtü koptu, karanlığı bedeninden dışarı taştı. "Buradayım," dedim bir kez daha onu kollarımın arasında sıkıca tutarak ama Rae beni duymuyor gibiydi. Altımdaki bedeni acı içinde titrerken karanlığı beni tutarak üzerinden kaldırmaya çalıştı.

Gücüm hemen ona karşılık verdi, ikimizin etrafına dolanan ve çaresizce çırpınan karanlığını dışarıda tutarak bizi korumaya aldı.

Rae'nin başı geriye düştü. "Mara!" Haykırışı sadece kulaklarıma değil tüm bedenime doldu. "Mara!"

Bedeni tamamen geri düşerken ona hala sarılmaya devam ediyordum. Bedeni kasılıp bükülürken onu tutmaya çalıştım. Gözleri kapalı, suratı ise hiç olmadığı kadar beyazdı. "Rae, buradayım. Ben buradayım."

Beni duymadığını biliyordum. Sadece acı içinde haykırıyor, bedenini hissettiği acıdan kurtarmak ister gibi kasıp büküyordu.

Göz pınarlarından ve burnundan kanlar süzülmeye başladığında korkudan ellerim titriyordu. "Ölmeyeceksin," derken başını tutup kaldırmaya çalıştım. "Duydun mu beni? Ölmeyeceksin."

Rae'nin gözleri açıldığında artık o gözlerde ne evren vardı ne de yıldızlar. Gözlerini birkaç kez kırpıştırdı, konuşmaya çalıştığında ise ağzından akan kanlar tüm sesini yuttu. Hiç düşünmeden tuniğimin eteğini yırtarak suratını temizlemeye çalıştım ama solgun elleri beni bileklerimden yakaladı. "Bunu nasıl yaparsın Mara?" diye sorduğunda sesindeki çaresizlik yüreğimin etrafına dolandı. "Şehrimin düşmesine göz mü yumdun?"

Güçsüz de olsa beni üzerinden ittiğinde bu sefer ona engel olmadım. Tüm suratı ve kıyafetleri az önce hissettiği kaybın etkisiyle kan içinde kalsa da doğrulmayı başardı. Olduğu yerde ileri geri sallanırken başını ellerinin arasına aldı. Yere, dizlerinin üstüne çöktüğünde ise son bir kez bağırdı. Boynundaki damarlar neredeyse patlayacak kadar şişti.

Tam karşısına ben de dizlerimin üzerine çöktüm. "Düzelteceğiz, her şeyi düzelteceğiz bana güven," dedim.

Rae kafasını kaldırıp bana baktı, gözlerinde gördüğüm ifade eğer çoktan dizlerimin üzerine çökmemiş olsaydım beni yere düşürürdü. "Beni kandırdın." Suratındaki kanları elinin tersiyle silmeye çalışsa da bu yalnızca daha fazla dağılmalarına sebep oldu. "Benim sevgimi kullandın."

Suratına uzandım ama elimi itti. "Hayır," dedim aceleyle. "Seni kurtardım."

Rae yatağa tutunarak güçlükle de olsa ayağa kaldı. "Şehrim düşerken insanlarımı yalnız bırakmama sebep oldun." Omzunun üzerinden dönüp bana baktı, derin derin soluyarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Sen bunu nasıl yaparsın?"

Aceleyle kalkıp yeniden karşısına geçtim, elini sıkıca tutup göğüs kafesime götürdüm. "Herkes güvende," derken yalan söylemediğimi anlaması için elini kalbimin üzerine bastırdım. "Hepsi şu anda Hades'in himayesinde. Onları bu zamandaki tanrılardan korunabilecekleri tek yer olan Pella'ya götürecek."

Rae irkildi. "Pella mı?" Kurumuş dudakları gerildi. "Tahmin ettiğim kişiden mi yardım isteyeceğiz Mara?"

Alnımı onunkine yasladım. "Seni hak ettiğin yere getireceğiz Rae," derken ellerimle bir yandan da suratını temizlemeye çalışıyordum. "Sen en güçlü tanrısın ve artık babanın seni mecbur ettiği kaderi yaşamak zorunda kalmayacaksın. Ölü tanrı olmak zorunda değilsin Rae, sen mutlak olansın. Hepimizin kurtuluşusun."

Rae'nin bedenini yeni bir titreme dalgası sararken ona sıkıca sarıldım. "Birazdan yola çıkacağız, Hades'in gücü bizi doğrudan Pella'ya götürecek ve kral da kabul ederse orada halkımızla buluşacağız." Onu öptüm. "Üç gün sonra sen gücüne yeniden kavuşana kadar seni koruyacağıma kanımın üzerine yemin ediyorum."

Rae pes ederek başını omzuma dayadığında tüm bilinmeyen tanrılara şükrettim. Şehrimiz düşmüştü evet ama o şehri hiç olmadığı kadar güçlü bir şekilde yeniden yükseltecektik. Troya'nın düşmüş olarak kalmasına ne olursa olsun izin vermeyecektim.

Rae'nin kolları belime dolandı. "Arsız ölümlü," diye fısıldadığında kendinden geçmek üzere olduğunu anladım. "Bunu yapmaman lazımdı, ben bir Olymposlu değilim, artık değilim."

Bacaklarındaki güç çekilirken onu sıkıca tutarak yere düşmesini engelledim. Bilinci gitmeden hemen önce onu bana bakmaya zorladım. "Haklısın sen bir Olymposlu değilsin Rae," dedim her bir kelimenin üzerinde gereğinden fazla oyalanarak. "Sen bir Troyalı'sın."

Rae'nin gözleri kapatırken onu nazikçe dizlerimin üzerine yatırdım.

Geçmişti. Bir şekilde en kötüsünü atlatmayı başarmıştık.

Selene çadırın kapısında belirdiğinde Rae'nin suratını temizlemiş, güç de olsa onu yatağa yatırmayı başarmıştım. "Mara." Suratındaki ifadeden beklediğimiz adamın geldiğini anlayarak yataktan uzaklaştım.

Sırtımı dikleştirdim, boynumdaki kolyenin yüzeyini okşadım. "Dışarıda mı?" diye sorduğumda Selene başını sallayarak beni onayladı. "Lütfen Rae'nin yanında kal," dedikten sonra çadırdan dışarı çıktım.

Orta yaşlı adam, yıldızlı gecenin altında bekliyordu. Atının boynunu okşarken benim geldiğimi hissederek arkasını dönerek bana baktı. Kırlaşmaya başlamış saçları alnına dökülen adamın suratında dingin bir ifade vardı. Beni başıyla selamlarken gözlerinin gökteki yıldızlar kadar parladığına yemin edebilirdim.

Arkamda kalan çadıra baktıktan sonra yeniden ona döndüm. Üzerimde her ne kadar Rae'nin yaldızlı kanı olsa da gülümsemeye çalıştım. "Aristoteles," dedim onu selamlayarak. "Bize Pella'ya kadar eşlik edecek olman büyük bir incelik."

Adamın nazik gülümsemesi genişledi. "Bu bir şereftir hanımım, üstelik tanrılara hizmet etmekten başka bir amacım da yoktur" dedikten sonra atından ayrılarak bana doğru yürüdü. Karşı karşıya geldiğimizde ise yumuşak gözleri suratımda gezindi. "Ve lütfen bana Aristo deyin, Makedonya'da bana böyle seslenirler."

Hello Kaos bugün 25 yaşına girdiiii. Bana mesaj atan, doğum günümü kutlayan ordumun tüüüüüüüüüm üyelerini seviyorum! Geçen yıl doğum günümde beş tane okuyucum varken şimdi resmen bir ordum var inanamıyorum dkçflsşdfd

Aristo'yu google amcaya sorarak kimin hocası olduğunu ve meşhur kralımızın kim olduğunu öğrenebilirsiniz :) (Bakanlar yazsın buraya kim gelmiş kitabaaaaa)

Şimdi bölüm biraz kısa çünkü sıcaktan daha fazla yazamadım fdlfsdşf. Ama son bölümler daha uzun olacak çünkü destan yazmaya karar verdim yaz yaz bitmedi soşdfjsdf

Sınırlar da :) 350 oy :) 800 yorum :)

Sizi sonsuzluk kadar seviyorum. İyi ki doğmuşum da sizin gibi bir aileye sahip olmuşum ben.

-Kaos.

Bölüm 55, Makedonya'nın Aslanı

Bölüm 55, Makedonya'nın Aslanı

Hades bizim için şehirleri birbirine bağlayan ilahi bir kapı açmış olsa da kendisini göstermedi. Belki de yeryüzüne gelerek varlığının diğer tanrıları işkillendirmesini istemediğinden gelmemişti bilmiyorum ama çaresiz bir şekilde onu görmeyi umuyordum. Bana sadece o ya da Persephone yardımcı olabilirdi.

İçimde bir süredir büyüyen bir boşluk vardı. Zayıflayan bağlar, yıkılan hayatlar ve kopan kaderler. Tüm bunları Hades'le konuşmak gibi saçma bir arzu hissediyordum. Belki de bu arzu saçma değildi. Sonuç olarak o ölülerin efendisi, yeraltı dünyasının kralıydı. Belki de bir süredir devam eden ama Meadros'un ölümünden sonra daha da güçlenerek bana musallat olan hayaletlerden beni kurtarmaya onun gücü yeterdi.

"İmkansız, sana kimse yardımcı olamaz," dedi Meadros, hayalet atını benimkinin yanında sürerken. Suratı temiz, ölümün darbesini aldığı yarası gözlerden uzaktı. Neredeyse hayatta gibiydi. Neredeyse. "Vicdanını susturamazsın."

Onun hemen yanında kendi hayalet atının dizginlerini tutmaya çalışan Hestios burnundan bir nefes verdi, bunu ancak gülüşünü saklamak için yaptığını anladım. "Savaşta vicdana yer yoktur Meadros, bunu sen de biliyorsun. Vicdan seni savaşta güçsüz kılar, dönüp sırtına bir hançer saplar."

İkisinin de önünden yürüyen eski Mara ise bana yan bir bakış attı, suratındaki ifadeden benim delirmemden ne kadar büyük bir zevk aldığını kolaylıkla anlayabiliyordum. Onun atı diğer ikisinin siyah atlarının aksine bembeyazdı. "Vicdanı öldü," derken kelimeler dudaklarından ahenkli ve güçlü bir kıvraklıkla dökülmüştü. "Onun vicdanı Troya düştüğü anda öldü." Kıkırtısı nefesimi kesti. "Bir süredir zaten ölmekle meşguldü ama son darbeyi de nihayet yedi. Tabi sizler o zaman hayatta olduğunuz için onu

içten içe nasıl parçaladığımı göremediniz ama artık burada olduğunuza göre, siz de görebilirsiniz."

Nabzım kulaklarımda atarken nefes almak benim için giderek daha güç bir hal alıyordu. Aldığım her nefesle ciğerlerim rahatlamak yerine biraz daha sıkışıyordu. Parmaklarım dizginleri sıkıca tuttu, eklem yerlerime keskin bir acı saplandı. Kafamın içinden çıkmasına ihtiyacım vardı. Onunla artık baş edemezdim. Etrafımızda bu kadar şey olup biterken olmazdı.

"En iyisi de ne biliyor musunuz?" diye devam etti eski Mara. "Rae'yle olduğu her an onun zihnindeyim. Ona benim nasıl zevksiz bir kopyam olduğunu fısıldıyorum. Rae ona her dokunduğunda bir zamanlar bana da böyle dokunduğunu hatırlatıyorum. Eski bir aşkın kırıntılarıyla yetinmek zorunda olması ne kadar acı."

Meadros'un mavi gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Onu delirtiyorsun," derken sesi de en az bakışı kadar şaşkınlık yüklüydü. "Bunu ne kadardır yapıyorsun?"

Eski Mara omuz silkti. "Bir süredir." Bana küçümseme dolu bakışlarından biriyle bakarken dudakları acımasız bir gülümsemeyle büküldü. "Rae bunu zihninde görecek diye delirdiğini bile düşünemiyor. Ne acı. Aslında kabullense her şey onun için daha kolay olacak."

Onun konuşmasına daha fazla dayanamadığım için, "Yeter artık!" diye bağırdım. "Sus."

Atım aniden çıkan yüksek sesim karşısında ürkerek yalpaladı, dizginleri çekip boynunu okşamaya çalışan ellerim titriyordu. İşin doğrusu sadece ellerim değil tüm bedenim titriyordu. Attan aşağı atlayıp yorgunluktan bayılana kadar koşmamak için kendimi zorlamam gerekiyordu.

Aristo şaşkın bir şekilde atının üzerinde bana döndü. Meraklı bakışları suratımda dolanırken zihnime musallat olan hayaletlerin gittiğini anlayarak rahat bir nefes aldım. "Kendi kendime konuşuyorum," dediğimde eski Mara'nın kıkırtısını duyduğuma yemin edebilirdim. "Gerginim."

Pella'ya giden yol düzgündü. Hades'in geçidi bizi şehre yarım günlük mesafede bıraktığında yol gözümde büyüse de Rae'nin biraz daha dinlenmesi için bu mesafe iyiydi. Şimdi önümüzde görkemli şehrin ilk binaları belirirken zihnimi toparlamak için çok az vaktim vardı.

Aristo ve ben önde gidiyorduk. Selene ise bizim arkamızda, Rae'nin içindeki arabayı çeken atlardan birini sürüyordu. Diğer yanında Fiba dikkatle atların aynı hizada gitmesi ve Rae'nin arabasının sallanmaması için

büyük bir çaba gösteriyordu. Yola çıkmadan önce onu battaniyelere sarmış, yanına da bir testi su bırakmıştım.

Rae yola çıktıktan kısa bir süre sonra kendinden geçmişti. Onu uyandırmak istemiştim ama Selene hazırladığı bir karışımı ona içirirken uykusunda iyileşmesinin daha kolay olduğunu söyleyerek bana engel olmuştu. Ona tanrımın görünürde bir yarası olmadığını söyleyemedim. Keşke öyle olsaydı. Keşke bir hançer ona denk gelseydi de açıkta yarası olsaydı. En azından bir hançer yarası ruhundaki delikten daha çabuk kapanırdı.

Aristo yalnızca bedenimi değil, o savunmasız kabuğun içinde gizlenen ruhumu da görebiliyormuş gibi gözlerini kıstı. "Sen tüm insanlığın vücut bulmuş hali gibisin," derken sesinde anlamını çıkartamadığım bir karamsarlık vardı. "Elimizde olsa hepimizin yapacağı şeyi yapıyorsun, onları devirmeye çalışıyorsun."

Bedenimdeki gerginliği rahatlatmaya çalışarak sırtımı dikleştirdim. "Hayır, ben sadece onu korumaya çalışıyorum." Dudaklarımdan tatsız kelimeler dökülürken ağzımın içi sanki kavrulur gibiydi, Nestor'un şaraplarına hiçbir zaman o zamanki kadar ihtiyacım olmamıştı. "Ben bencil bir kadınım Aristo," dedim. "Onları devirmekle değil, benim olanı korumakla ilgileniyorum."

Aristo o kadar yumuşak bir şekilde güldü ki kulaklarımın doğru duyup duymadığına bile emin olamadım. Gözleri suratımın yarısını gizleyen başlığın ve siyah yol kıyafetlerimin üzerinde telaşsız bir yavaşlıkla dolaştı. "Sen bencil bir kadın değil bir insansın," dedi. "Tanrılar da bir zamanlar insandı, ne zaman kendilerini herkesten ve her şeyden üstün görmeye başladılar, işte o zaman insanlıklarını yitirerek kandan ve duadan beslenen kibirli yaratıklara dönüştüler."

Alayla güldüm. "Benim bir insan olmadığımı biliyorsun." Etrafta uzanan ağaçlara baktım, öten kuşların sesi kulağıma ilk defa bu kadar kederli geliyordu. Yeşilin ve doğanın bana kendimi bu kadar savunmasız hissettirdiği hiç olmamıştı. "Tanrılar da hiçbir zaman insan olmadı. Onlar, tanrı işte. Onlara her ne kadar inanmak istemesem de oradalar."

Aristo'nun tek kaşı keyifle yukarı kalktı. "İnsan sadece ölümlü bedeninin içine sıkışıp kalmış o aciz ruhu temsil etmez, hanımım. İnsan; umudu, aşkı ve acizliği temsil eder. Doğum yapan annenin feryadını ölümde kayıkçının sikkelerinin sesi yutar. Biz yaşar ve ölürüz, onların aksine. Bizi tanrılardan ayıran ne biliyor musun Mara? Bizim daima kaybedecek bir şeyimiz var,

hiç olmazsa Hades'in enin sonunda alacağı bir canımız var. Ama onların kaybedecek bir şeyleri yok çünkü kazanacakları bir şey de yok. İstedikleri her şeyi kazanmış durumda olan ilahların kibri de bundan gelir işte. Onları devirecek bir gücün var olabileceğini düşünmeden kibirleriyle hareket ederler. Aynı *zaman* gibi."

Zaman derken Kronos'u kastettiğini anladığımda bedenimde bir ürperti hızla yükseldi. Zeus'un devirdiği acımasız Titan'ın ismi bile lanetliydi. "Zeus, Rae'nin kendi Zeus'u olmasından korkuyor," dedim. "Onu yok etmek istiyor."

"Zeus'un sahip olduğu korkular onun kendi dostunu ve düşmanını yarattı. Bir oğul babası için her zaman bir destek ama aynı zamanda da düşmandır. Kralımızla tanıştığında göreceksin, babasının gölgesinde büyüyen bir oğulun krala dönüşmek için neleri feda etmesi gerektiğini ondan daha iyi kimse bilemez."

Yol kalabalıklaşmaya ve etraf insan sesleriyle dolmaya başlarken Pella'nın kapılarına ilerleyen diğer insanlar da artık görüş açımıza girmişti. Kimileri sebzelerle dolu arabalarını katırlarına çektirirken kimileri ise kılıçlarını kuşanmış, kralın ordusuna katılmak için uzun yolları aşarak gelmişti. Her şey yolunda giderse benim insanlarım da bu kapılara varacak ve sığınma talep edecekti.

"Kral neyi kaybetti?" diye sorduğumda Aristo kapıdaki askerlere başıyla işaret etti. Askerler kenara çekilip kapıları bizim için açarken birkaçı içeri girmek için bekleyen insanların girmelerine engel olmaya çalışarak onların önüne dikildi.

Aristo atını hızlandırmadan hemen önce, "Masumiyetini," dedi ve yavaşça atının böğrüne vurdu. "Senin kaybettiğini o da kaybetti."

Önümüzde uzanan şehir yolunun her iki yanı da devasa sütunlarla ve heykellerle bezeliydi. Şehrin sadeliğinin içine hapsolmuş ihtişamını görür görmez nefesim kesildi. Troya'nın aksine daha düz bir alana kurulduğundan yolun sonunun kraliyet sarayına vardığını rahatlıkla görebiliyordum.

İnsanları da şehirleri gibi sade ama zengin görünümlüydüler. Üst düzey oldukları her hallerinden belli birkaç adam bizi dikkatle süzseler de soru sormak yerine başlarını sallayarak bizi selamlamakla yetindiler.

Kralın mahiyeti olduklarını düşündüğüm bir ekip kılıçları kalçalarından sarkar vaziyette koşturarak yanımıza gelirken Rae bana, "Mara," diye seslendi.

Hemen hiç düşünmeden atımdan indim ve Selene ile Fiba'nın atlarının çektiği arabaya ilerledim. Rae doğrulmaya çalışırken onu sıkıca tuttum, suratına düşen gece siyahı saçlarını geriye iterken, "Dinlenmelisin," dedim bunu yapmayacağını bilerek.

Koyu renk gözleri içinde barındırdıkları hüzne rağmen yine de parladı. "Ben bir tanrıyım," dedi bana tutunarak arabadan aşağı inerken. "Ve olduğum gibi, bir tanrı gibi davranacağım."

Selene de kendi atından inip elindeki küçük şişeyi Rae'ye uzattı. "Kendi gücünüzün yerini tutmaz belki ama en azından ayakta durmanızı sağlar," diyerek açıkladı.

Rae o anda ona bir şişe zehir uzatsak da içeceğini belli eden bir tavırla şişeyi Selene'nin elinden aldı ve rengi kaçmış dudaklarına götürerek içti. Sırtını dikleştirdi, başlığını kafasına geçirdi.

Rae atıma yöneldiğinde yukarı çıkabilmesi için ona destek olmak istesem de bunu kendi başına yapmasına izin verdim. Atın sırtına yerleştiğinde ise hemen önüne oturdum.

Aristo dizginleri sıkıca tutup atını hafifçe geriye döndürdü. "Siz burada kalın," dedi Selene ve Fiba'ya bakarak. "Kralımız önce onlarla görüşecek."

Selene omuz silkerek bunun çok da önemli olmadığını belli etti.

Kralın mahiyeti önümüzde saraya doğru ilerlerken Rae kollarını belime doladı. Çenesini omzuma dayadığında, "İyi misin?" diye sordum.

Dudaklarından çaresiz bir gülme sesi döküldü. "Daha iyi günlerim olmuştu."

Sarayın devasa merdivenlerine ulaştığımızda atlarımızdan indik, Rae'nin elini sıkıca tutarak bedenini kendi bedenimle destekledim. İnanmadığım tanrılar, merdivenler o kadar dikti ki en üst kata ulaşana kadar kolyemden aldığım güç olmasaydı ikimizin de aşağı yuvarlanma ihtimali oldukça yüksekti.

Kraliyet sarayının altından kapılarına ulaştığımızda ise nöbetçiler hiç vakit kaybetmeden Aristo'yu selamlayarak kapıları açtı.

Rae elimi sıkıca tuttuğunda ben de nefesimi tuttum. Olympos tanrılarının en az üç adam yüksekliğindeki heykelleriyle bezeli bir koridorun ucundaki tahtta oturan kral bizi bekliyordu. Hemen arkasında, eli kralın omzunda duran kadın çenesini dikleştirerek bizi izlerken onlara doğru yürüdük.

En sonunda kralla göz göze geldiğimizde Aristo gülümseyerek, "Aleksandros," diyerek onu selamladı. "Misafirlerimiz var."

Makedonyalı Aleksandros bal rengi gözlerini kısarak bizi süzdü. Çok gençti. En fazla yirmi yaşında olmalıydı ama bakışlarında yaşının çok daha ötesinde bir şeyler gizliydi. Belki Rae onda bir aslanı görmekte haklıydı. Saçları bir aslanın yelesinin renginde, tavırları ise vahşi bir yırtıcının dinginliğindeydi. Başını kaldırdığında altın diademi batmakta olan güneşin etkisiyle parladı.

Aleksandros tahtından kalktığında hemen arkasındaki kadın telaşla bize döndü. "Onların dost bu düşman mı olduğunu bile bilmiyorsun oğlum," derken sesi yalnızca bir annenin sahip olabileceği endişeyle ağırlaşmıştı.

Aristos, "Kraliçe Olympias," derken başını eğdi. "Emin olun kralımızın misafirleri onun tanışmak isteyeceği kişiler."

Olympias'ın oğluna da verdiği bal rengi gözleri önce benim ardından da Rae'nin üzerinde oyalandı. Kraliçe yeniden oğluna engel olmaya çalışsa da genç kral dik başlıydı, annesini dinlemeyeceğine emindim.

Tahtının üzerine yerleştirildiğini kaidenin merdivenlerinden inerken altın rengi teni ve gözleri ile güneş tarafından kutsanmış gibi duruyordu. Elini havaya kaldırıp başlıklarımızı çıkartmamızı işaret ettiğinde gözlerimi işaret parmağına taktığı zümrüt yüzüğe dikerek istediğini yaptım.

İkimizin de yüzü tamamen görünür olduğunda Aleksandros'un suratı ciddileşti. "Kimsiniz siz?" Sorusu net ve başka bir cevap verme ihtimalimizin önünü kesecek kadar sertti.

Rae'nin eli elimi biraz daha sıktığında onun olduğu yerde hafifçe sallandığını fark ettim. Ayakta durmakta bile güçlük çektiğini fark ederek cevap vermesi gerekenin de ben olduğumu anladım. "Ben Troyalı Mara," derken gözlerinin boynumdaki kolyede oyalandığını hissettim. "Kehanet Tanrısı Rae'nin kehanet elçisi ve mutlak rahibesiyim."

Aleksandros'un kaşları havaya kaldı. "Troya çok uzun zaman önce düştü." Rae'ye döndü, sanki bahsettiğim tanrının karşısında durduğunu anlarmış gibi, "Ve daha önce Rae diye bir tanrının ismini işitmedim," diye ekledi.

Aristo bir adım öne çıktı. "Efendim, siz küçükken size anlattığım o hikayeyi hatırlıyor musunuz?"

Aleksandros dikkatli bir şekilde bize yaklaşıp önümüzde durduğunda dönüp öğretmenine baktı. "Hangisini Aristo?"

Aristos aslanını evcilleştirmeye çalışarak, "Troya'nın duvarlarının ardında isimleri unutulan tanrıların da olduğu hikayeyi," dediğinde genç kralın suratı aydınlandı, öğretmeni doğru yolda olduğunu anladı. "Gecenin

karanlığındaki herkese yoldaş olan tanrıyla ilgili sana anlattığım hikayeyi hatırlıyor musun?"

Aleksandros keyifle gülümsedi, gülümsediğinde ne kadar genç olduğunu bir kez daha fark ettim. "Hatırlıyorum elbette. Sevdiği kadının hayatına karşılık kendi ruhunun yarısını feda eden, gece ettiğimiz dualaların hepsini toplayan o ölü tanrı." Genç kral birden durdu, suratındaki keyifli ifade yerini yoğun bir meraka bıraktı. Doğrudan Rae'nin gözlerinin içine bakarak, "Tanrılar," diyerek mırıldandığında onun anladığını fark ettim.

Rae gücünün kırıntılarının el verdiği şekilde gülümsedi. "Merhaba Büyük Aleksandros," diyerek genç kralı selamladı. "Makedonya'nın aslanı."

☽✩☽

Yemek sofrasında sadece beşimiz vardık. Olympias hemen oğlunun sağında otururken kralın solunda ise Aristo oturuyordu.

Aleksandros, Rae'yi tam karşısına, masanın öbür ucuna oturmuş, ben ise Rae'nin sağındaki yerimi almıştım.

Duvarlardaki kandiller titreşirken Aleksandros'un kadehi gürültüyle masaya çarptı. "Demek bir at yoktu," derken sesi düşünceli çıkmıştı. "Ben de her zaman o kadar askerin nasıl bir atın içine sığıp da şehre sızdığını düşünmüştüm."

Rae'nin kederli de olsa gülümsediğini işittiğinde biraz olsun rahatladım. Hala gücünden yoksun olsa da kendini toparlamaya başladığını görebiliyordum. "At bir metafordu Aleksandros," dedikten sonra şarabından büyük bir yudum aldı. "Barış umuduyla düşmanlarını şehrin kapısından geçiren halkımın sembolü."

Aleksandros başını hafifçe salladı. "Şimdi aynı halkın benden aynı savaş için sığınma talep ediyor." Önündeki tabağı hafifçe ittiğinde bir hizmetli telaşla tabağını yeniden doldurdu. "Hem de başka bir zamandan bizzat Hades'in açtığı kapılardan geçerek gelecekler."

Eski Mara hemen arkamda belirdi, sinirimi bozmak ister gibi önüme düşen bir bukleyi çekiştirdi. "Belki de yeni Troya atı sensindir Mara," dedikten sonra kulağıma eğilerek, "Belki de Rae düşmanını koynuna almıştır," diye fısıldadı.

Ondan kurtulmak isteyerek elimi havaya kaldırdığım anda Olympias ile göz göze geldim. Kraliçe'nin sıkı sıkıya kapalı dudaklarının kenarı titrerken bal rengi gözleri dikkatle beni süzüyordu.

Eski Mara gülerek ortadan kaybolduğunda kendi şarabımdan büyük bir yudum aldım. Ellerimin titrediğini fark ettiğimde ise kadehi hemen masaya

bırakarak ellerimi kucağımda, Rae'nin görüş alanından uzakta birleştirdim.

Rae, "Ünü binlerce yıl sonra bile yaşayacak bir komutan olacaksın," dedi. "Ama yalnızca bu zamanda hatırlanacaksın. Diğer zamanda ve her zamanda hatırlanmak ise yalnızca senin elinde."

Aleksandros bir anda oturduğu iskemleyi geriye iterek ayağa fırladığında irkildim. Ellerini masanın üzerine koyup eğildi. "Pekala," derken sesi heyecanlı ama kendinden emindi. "Ama tek bir şartım var," dedikten sonra bana döndü. "Bana kim olacağımı anlatacaksın. Madem ki yanında oturduğun tanrının elçisisin, o zaman bana geleceğimde beni nelerin beklediğini söyleyeceksin."

Rae arkasına yaslandı. "Peki ya duyacakların seni memnun etmezse?" Rae'nin ondan bir güvence almaya çalıştığını anlayarak sustum. "O zaman halkımı korumayıp onları gözlerini kan bürümüş tanrıların önüne mi atacaksın?"

Aleksandros bir süre sadece dikkatli bir şekilde Rae'yi izledi. Rahatsız edici bir sessizliğin ardından, "Hayır," dediğinde ise sesi ölümcül bir komutanın sesi gibi çıkmıştı. "Her ne olursa olsun halkının diz çökmesine izin vermeyeceğim." Beline asılı kınından hançerini çıkartıp hiç düşünmeden avcunu kestiğinde kanı yarısı yenmiş tabağına damladı. "Sadece bilmek istiyorum, tanrıların katına ne kadar yaklaşacağımı öğrenmeye ihtiyacım var."

Rae uzanıp kucağımdaki elimi tuttu ve dudaklarına götürdükten sonra tenime sıcak bir öpücük bıraktı. "Eğer Mara da bunu isterse, elbette."

Başımı aşağı yukarı salladım. Aleksandros masadan uzaklaştı, annesine uyarı yüklü bir bakış attıktan sonra, "Hemen döneriz," dedi.

Onun peşinden yemek odasından çıkmadan önce son bir kez dönüp Rae'ya baktım, hafifçe gülümseyerek beni cesaretlendirdi.

Kralın mahiyeti de bizimle birlikte sarayda ilerlerken en sonunda tüllerle çevrili geniş bir terasa ulaştık. Genç Aleksandros bir anda durup bana döndüğünde neredeyse ona çarpıyordum. "Özellikle ihtiyacın olan bir şey var mı?"

Bakışları o kadar yoğundu ki rahatsız hissederek gözlerimi ondan kaçırdım. "Defne yaprağı."

Eliyle mahiyetindeki adamlardan birine işaret ettiğinde adam hemen gözlerden kayboldu. Biz terastaki minderlerin üzerine karşılıklı oturana kadar da nefes nefese kalmış bir şekilde geri döndü, tası ve defne yaprağını önüme bıraktı.

Aleksandros sabırsız bir şekilde, "Bizi yalnız bırakın," dediğinde ise askerler onun lafını ikiletme riskini göze almadan telaşlı bir şekilde terası terk etti. Kumaşların ötesinde onların orada bir yerlerde nöbet tuttuğunu bilsem de varlıkları bir şekilde beni rahatlatıyordu. Korunaklı ve güvenli bir şehirdeydik.

Burada kimse bizi gelip bulamazdı.

Aleksandros defne yaprağını işaret ederek, "İstersen mumlardan biriyle yak," dedikten sonra ortamızda duran mumu bana doğru uzattı.

Tapınakların kaidelerini süsleyen otu parmaklarımın arasına aldım, gücümle onu tutuştururken krala gülümsedim. "Gerek yok," dedikten sonra otu tasın içine bıraktım.

Aleksandros şaşkınlıkla, "Sen bir cadısın," dedi. "Az önce büyü yaptın."

İnanmadığım tanrılar. Karşımdaki bu krala hangi birini anlatabilirdim ki. "Tam olarak sayılmaz," derken kaseye üfledim, tutuşan ot sönerken havaya ekşi kokusu yayıldı. "Damarlarımda cadı kanı aksa da henüz ben de ne olduğumu tam olarak bilmiyorum."

Onun benden ve bilinmezliğimden korkmasını beklediğim ama o gelecekte olacağı mağrur kralın ifadesini takınarak, "Sen de tarihte bir iz bırakacak mısın?" diye sordu.

Ellerimle ottan yayılan kokuyu etrafa yayarken, "Bırakmayı istediğimi sana düşündüren nedir kral?" dedim ve derin bir nefesle havayı ciğerlerime çektim.

Aleksandros gülümsedi, bal rengi gözleri mum alevleriyle ve kandillerle aydınlatılan terasın güçsüz ışığının altında bile ışıl parladı. "Aristo bana eskiden kendi destanlarını yazacak insanları bir bakışta anlayabileceğini söylerdi."

"Öyle mi?" Bir nefes daha, bedenim biraz daha gevşedi.

Ellerini geriye atarak sırtını büktü. "Öyle. Seni buraya kadar getirdiğine göre senin de o insanlardan biri olman lazım."

Güldüm. "Zeus buna izin vermez," derken nihayet gevşediğimi hissedebiliyordum. Sanki uzuvlarıma yüklenen yüklerin büyük bir kısmından kurtulmayı başarmış gibiydim. "Beni pek sevdiğini söyleyemeyeceğim."

Meadros'un hayaleti Aleksandros'un arkasında belirdi. "Hep sevileceksin," derken sesi yumuşaktı. "O seni sevmese bile dünya seni sevecek."

Gözlerimi yumdum ve çaresizce onun gitmesini bekledim. Aleksandros anlayışlı bir sesle, "Çok şey yaşamışsın," dediğinde yalnızca ikimizin paylaştığı terasa gözlerimi açtım. "Yaşamaya da devam edeceksin. Tanrıların sevmediği tüm ruhlar gibi sen de acıyla kutsanacaksın." Kaşlarının ortasında bu genç yaşında olmaması gereken bir kırışıklık belirdi. "Benim gibi sen de acıyla yontulacaksın."

Kehanetler hala gelip beni bulmadığından konuşmaya devam etmekten başka yapacak bir şeyim yoktu bu yüzden ben de devam ettim. "Bir gün unutulmak istiyorum," dediğimde sözlerimde samimiydim. "Tek bir insan bile beni hatırlamasın istiyorum."

Dikkatini çekmiştim. Yeniden sırtını dikleştirdi. "Neden?"

Sonunda haftalardır boğazıma bir yılan gibi dolanan düşünceler dudaklarımdan çıkarken düşünmedim bile. "Çünkü hayaletlerim var. Beni takip eden, benim yüzümden ölen insanlar sürekli yanımdalar, onları görüyorum. Bir de o kadın var, asıl ben olduğunu iddia eden, tanrıların savaşını başlatan o kadın. Sürekli zihnimin içindeler, sürekli bana başarısız olduğum şeyleri hatırlatıyor ve beni yavaş yavaş delirtiyorlar. Bu yüzden beni sadece Troyalı Mara olarak ansınlar istiyorum, talihsiz tanrının delirmiş aşığı olarak değil." İtirafım karşısında nefes nefese kalmış olsam da rahatlamıştım. "Bu gerçeği kendimden bile gizledim. Onları görmezden gelmeye, işlediğim günahlara arkamı dönmeye çalıştım."

Aleksandros bir an bile beklemeden, "Babam beni hiçbir zaman tahtına layık görmedi," dedi. "Hatta beni bir an olsun sevdi mi ona bile emin değilim. Annemi sevmediğini biliyorum, annemi kendinden hep daha güçlü gördüğü için onu ezmeye çalıştı. Belki de ben onun değil de annemin oğlu olduğum için beni sevmemiştir, bilmiyorum. Ama hiçbir zaman kendimi onun soyunun bir devamı olarak görmedim. Ben kendimi hep daha fazlası olarak gördüm."

Defne yaprakları çatırdadı. "Daha fazlası da olacaksın Aleksandros Ho Megas, sen bu dünyanın bildiği ilk fatih olacaksın. Otuz iki yaşında öldüğünde dünyanın bilinen yarısı senin olurken, ismin Ινδία tapınaklarında yankılanacak. Babylon'da hayatını kaybettiğinde senden sonra gelecek tüm fatihlerin atası olacaksın. İsminle şehirler kurulacak, adın dünyanın sonuna kadar var olacak. Öyle ki bayrağında hilalin dalgalandığı kadim bir milletin topraklarında hiçbir zaman içinde uyumadığın kabrin dünyanın her yanından insanlar tarafından hayranlıkla izlenecek."

Sustum. Yapraklar bir kez daha çatırdarken az önce dudaklarımdan dökülen her bir kelimeyle onun kaderini dillendirdiğimi fark ettim.

Kaderi erken ölümle mühürlenmiş kral söylediklerimi büyük bir sakinlikle karşıladı. "Zaten hiçbir zaman uzun yaşamak gibi bir arzum olmamıştı," dedikten sonra uzanıp elimi tuttuğunda şaşırdım. "Ben de sana bir kehanette bulunabilir miyim Mara," diye sordu.

Bundan binlerce yıl sonra bile ismi hatırlanacak kralın gözlerinin içine baktım. "Lütfen," derken sesimin titremesine engel olamadım.

"İsmin unutulmayacak, sen ne kadar aksini istesen de sen de hatırlanacaksın." Elimi sıktı, sanki uzun yıllardır beni tanıyan bir dostummuş gibi gülümsedi. "Ben nasıl her komutanımın ismini biliyorsam, senin de ismini bilecek insanlar olacak."

Başımı iki yana salladı. "Ben sadece şehrimi korumak ve tanrımı hak ettiği tahta oturtmak istiyorum."

Aleksandros ayağa kalkarken beni de tutup ayağa kaldırdı. "İşte bu yüzden sen de daima hatırlanacaksın, bugün bile Patroklos'u Akhilles isminin yanında daima anıyorsak seni de daima Rae ile birlikte anacağız."

Nefesim kesildi. "Patroklos Akhilleus'un ölümüne sebep oldu," derken sesim bir fısıltıdan ötesine geçememişti.

Aleksandros sanki onun mahiyetindeki askerlerden biriymişim gibi omzumu sıktı. "Bazen en kadim birliktelikler ölümün isli bahçelerinde yeşerirler." Tülleri araladığında, nöbet tutan askerler hemen etrafımızı sardı. "Pella, Troya'ya kucak açacak," diye sakince bildirdi.

Aleksandros terastan çıktığında ben de peşinden gitmeyi düşünsem de bir süre daha orada kalmaya karar verdim. Yeniden biraz önce kalktığım mindere oturduğumda Meadros'un hayaleti de yanımdaki yerini aldı. "Yoruldun," dedi. "Kendini bu kadar yormak zorunda değilsin."

Güldüm. Ona bir cevap vermeyecektim. Ona bir cevap verirsem varlığını da kabullenmem gerekirdi ve bunu yapmayacaktım. "Burada kimse yok," dedim kendi kendime. "Burada cevap verecek kimse yok."

"Bence de ona bir cevap vermemelisin." Olympias tülleri aralayıp terasa çıkarken Meadros'un hayaletiyle aynı anda şaşkınlık içinde ona döndük. Kraliçenin siyah saçları akşam rüzgarında hafifçe dalgalandı. "Kendine bunu yapma."

Meadros'un hayaleti gözlerden kaybolurken kraliçe biraz önce oğlunun oturduğu yere zarifçe oturdu, bacaklarını yanına atarken sert bakışları benim üzerimdeydi.

Çenesinin ucuyla elimi işaret etti. "Ölümün seni damgaladığını daha saraya varır varmaz gördüm," dedi. "Yazık olmuş, onun ne tür bir karşılık vereceğini kimse bilemez."

"Buraya bunu söylemek için mi geldin?"

Olympias'nın dudakları beklenmedik bir gülümsemeyle kıvrılsa da bakışları hala buz gibiydi. "Zihninde yaşayanlar gerçek değil Mara." Ona karşı çıkmak istesem de sesindeki gerçeklik beni durdurdu. "Ölen ruhlar Hades'in krallığından çıkamaz, bu dünyayla işleri biter. Bunlar deliliğin izleri ve buna bir son vermezsen kendine yazık edersin."

Eski Mara'nın, "Zavallı," diyen sesi kulaklarıma doldu. "Ne kadar da yazık."

Derin bir nefes aldım. "Sen nasıl fark ettin?"

Gülümsemesi dondu. "Oğlumun babası da delirmem için çok uğraşmıştı, tanrılara beni delirtmeleri için adaklar adamıştı. Sanırım Athena onun duasını yerine getirerek benim de zihnime ölen annem ve babamı musallat etmişti."

Bedenim bir anda uykudan uyanır gibi canlandı. "Onlardan nasıl kurtuldun?"

"Kurtulduğumu kim söyledi?" Olympias'ın aldığı nefesle göğsü şişti. "Onları dinlememeyi öğrendim. Delirmektense görmezsen gelmeyi öğrendim. Sana da aynısını yapmanı öneririm."

Harika. Bu gerçekten de hayatım boyunca aldığım en iyi öneriydi.

Alayla güldüm. "Teşekkürler, inan bana çok yardımcı oldun."

Olympias iğnelememi duymazdan gelerek, "Bir tanrının lanetini ancak bir diğeri kırabilir," dedi. "Onlara dua etmeyi bırakmış olmam ne yazık ama senin yanında her daim sana refakat edecek bir tanrı var."

"Sen gerçekten de bunu Athena'nın yaptığını düşünüyorsun."

Başını salladı. "Böyle bir gaddarlık yalnızca onun aklına gelebilir." Oturduğu gibi zarifçe ayağa kalktı. "İnandığın tanrıya seni bu beladan kurtarması için dua etmen belki de işe yarayabilir."

Olympias tüllerin arasında kaybolurken ben de ayaklandım. Yeniden saraya girdiğimde iki hizmetli beni bekliyordu. Genç olan, "Sizi odanıza götürmek için geldik," dediğinde sadece başımı salladım.

Heykellerle bezeli koridorda yaptığımız kısa bir yürüyüşün ardından geniş kapılı bir odanın önüne geldiğimizde durdular, kapının iki kanadını da açtıklarında içeri girdim.

Rae pencerelerin önünde şehre bakarken geldiğimi duydu, arkasına döndüğünde bakışlarındaki telaşı fark ettim. "Karr'a haber göndermemiz gerek," dedim açıklayarak. "En kısa sürede halkımızın buraya gelmesi için ne gerekiyorsa yapmalı."

Rae sadece başını aşağı yukarı sallamakla yetindi. "Sen nasıl istersen."

Boğazımı temizledim. "Selene'ye gidip haber vereceğim."

Üzerimdeki tuniği çıkartıp yerine yeniden yol kıyafetlerimi giydim. Rae dikkatli bir şekilde beni izlese de konuşmaya cesaret edemedim. İki gün daha. O yeniden güçlerine ve ilahi varlığına kavuştuğunda ondan yardım isteyecektim. Ama iki gün daha, bir insan gibi öldürülebilir olduğu sürece onu Athena'nın önüne itmeyecektim.

Aniden, "Bir şeyler değişti," dedi. "Artık sana baktığımda yalnızca benden uzaklaşan aşık olduğum kadını görüyorum."

Sesindeki hüzün ve ağırlık ruhumda bir delik açılmış gibi acıttı. "Seni seviyorum," dedim. "Seni kaybetmek istemiyorum Rae."

Suratı gerildi. "Bana neden inancın yok? Neden bu savaşı kazanabileceğime inanmıyorsun?"

Bütün yaptıklarımın onun ne düşünmesine sebep olduğunu anladığımda donup kaldım. "Sana inanıyorum," desem de sadece cümlelerle Rae'nin fikrini değiştiremeyeceğimi biliyordum."

Başını iki yana salladı. "Umut yoksa savaşmanın da alemi yok Mara," dedi. "Umut etmediğin her gün hepimizi ölüme biraz daha yaklaştırırsın. Beni buraya getirmen bile bana güvenmediğini gösteriyor." Güldü. "Hiçbirinizin güvenmediğini," diye ekledi.

Ve işte oradaydı. Tüm sorunların düğümlendiği o nokta. O ana kader hep Rae için Rae'nin isteği dışında hareket ettiğimi fark ettiğimde her şey için geçti. Geçmişte yaşananları geri alamayacağımı anladım.

Meadros'un hayaleti Rae'nin arkasında belirdi. "Ama geleceği kazanabilirsin," dedikten sonra geldiğini hızla gözden yitip gitti.

Geleceği kazanabilirdim.

Evet.

Karşısına geçip ellerini tuttuğumda bana karşı koymadı. Tüm öfkesine rağmen hala beni incitmekten çekindiğini fark etmem ona bir kez daha aşık olmamı sağladı. "Savaşı kazandığımız gün benimle evlenir misin Rae?" diye sordum yavaşça.

Rae bir süre ne demek istediğimi anlayamamış gibi suratıma baktı. "Mara?"

"Seni istiyorum. Troya'yı, Rayen'i istiyorum. Hepinizi istiyorum. Bu yüzden lütfen benimle evlen."

Uzanıp önce dudaklarımı ardından da tüm suratımı telaşla öptü. "Sanırım tarihte bir kadından evlenme teklifi alan ilk erkek oldum," derken tüm o yorgunluğuna rağmen kahkaha attı.

Çenesini tutup daha yoğun bir öpüşme için onu kendime çektim. "Benim ne kadar sıra dışı ve arsız bir kadın olduğumu biliyorsun." Başımı geriye atıp suratına baktım. "Gerçekten gelinin olmaya hazırım, hep hazırdım."

Beni kucakladığında eski Mara'nın sesi de zihnime doldu. "Belki rüyalarında tatlı Mara."

Kaos 4k bölüm yazarken kıçı uyuştu dersiniz dslfjdsfdsf. Şimdi BÜYÜK İSKENDER GELDİ BE! Var ya öyle önemli ki hikaye için. Öncelikle tarihi olarak hayran olduğum birini bu şekilde yazma fırsatı bulmam... Cidden benden mutlusu yok yemin ederim ki. Şimdi size altta hiç içine konmadığı lahit tipi mezarını göstereceğim. Benim çekimim. İstanbul Arkeoloji müzeleri Lahit Salonu'nda sergileniyor.

Sınırlar efendim :) 350 oy ve 800 yorum devam. Cumartesi günleri full evde bölüm yazıyorum. Oy atmayan parmaklarınızı lanetliyorum.

Veeee neden birkaç bölümdür Rae ve Mara arasında bir uzaklaşma olduğunu anladınız mı?? Kötüyüm ben kötüyüm kötüyüm herkesi delirtirim ama önce sizi sdfosdpjğf

Sizi sonsuzluk kadar seviyorum.

-Kaos.

Bölüm 56, Her Tanrı Tek Tanrı Olmak İster

Hello! Beni başta görünce bir ne oluyoruz oldunuz değil mi dfsjfğsdf. Arsız ölümlü ordusu, birazdan okuyacağınız bölüm ilk kitabın finalinden önceki en kritik bölüm. O yüzden başta hortlayıp bir şey rica etmek istedim. Lütfen edit yaparken iki önemli sahneden spoiler vermekten kaçının. Ben ağır spoiler içermediği sürece hepinizin paylaşımlarını paylaşıyorum bu yüzden lütfen spoilerdan kaçınalım sfnjsf.

Biraz daha konuşacağım sonra sizi salacağım ki okuyun. Sınırlar efendim :) Oy sınırını 300'e indirdim çünkü okullar başladı aklınızdan çıkabilir. Yorum hala 800 bence bu bölüm sınırlar kesin geçilir.

Aşklar oy istememin ve yorum istememin sebebi şu ki hikaye ne kadar aktif kalırsa watty o kadar öneriyor. Yani sizi zorlamaktan ziyade bana destek olmanızı sağlamak.

Ay çok heyecanlıyım dfnsdpofjsdğpfsdf Keşke suratlarınızı görebilsem. Neyse daha konuşmayayım da okuyun.

Sizi sonsuzluk kadar seviyorum.

Veeeeeeeeeeeeeeeeeee sahne!

Bölüm 56, Her Tanrı Tek Tanrı Olmak İster

Sandaletlerimin kuma gömülmesini beklesem de öyle olmadı. Ayağımın altındaki sahil kemikten ve acıdan oluşma, tüm insanlığın umutlarından muaf bir diyardan ibaretti. Attığım her nefeste kemikler çatırdıyor, aldığım her nefeste yakıcı hava ciğerlerime doluyordu.

Hades'in ülkesinin kapılarında olduğumu biliyordum. Pella'da, Rae'nin kollarında uykuya dalmadan önce düşündüğüm son şey Hades'e ulaşmaktı. Bu onun diyarının kapılarına dayanacağım anlamına gelse de bile bunu yapmam gerekiyordu. Sorularıma sadece o cevap verebilirdi ve o bana gelmiyorsa ben de ona giderdim.

Hades gerçekte ya kasten yanlış anlatılmış bir tanrıydı ya da kendisi böyle olmasını tercih ediyordu çünkü bizi yıllarca Hades'in hikayedeki asıl kötü olduğunu anlatan ozanların aksine ziyaretimi hiçbir tanrının

yapmayacağı bir hızda kabul etti. Belki de ozanların bir sik bildikleri yoktu. Belki de onların yaptıkları tek şey Zeus'un onlara emrettiğini yapmaktı. Hepsi siktir olup gidebilir, Tartarus'un derin çukurlarında yanabilirlerdi.

Sahildeki hava kuruydu ve serindi. Rüzgar esiyordu ama havadaki serinliğin sebebi bu değildi. İnsanın içinden yükselen bir soğukluk oraya adımınızı atar atmaz sizi yakalıyor ve size ölümün kıyısında olduğunuzu hatırlatıyordu. Bedenim titrerken kendimi biraz olsun sakinleştirebilmek için kollarımı gövdeme doladım ama bu hiçbir anlam ifade etmedi. Anlaşılan insanın özünden yükselen soğuğu bastıracak hiçbir güç yoktu.

Suyun sahille birleştiği noktada ise ahşap, her an yıkılmak üzereymiş gibi duran ama bizzat ölüm bile gelse yıkamayacak kadar kadim bir iskele vardı. Devasa bir kayık iskelenin yanında, görünmez bir iple bağlanmış gibi bekliyordu. Dalgasız suda hafifçe sallanıyor, sallandıkça etrafa uğursuz, tüyler ürpertici bir ses çıkartıyordu.

Kayığın kıç tarafındaki zil bir kez çaldı.

Telaşla etrafıma dönüp baktığımda geride kalan yıkılmış tapınağı gördüm. Yapraksız ağaçların gri göğe yükseldiği noktada tapınaktan kalanları rahatlıkla görebiliyordum. Başsız heykeller, yıkılmış sütunlar ve tüm o parçalanmış taş duvarlar ile gördüklerim ruhun buraya geldiğinde geride kalan hayatına benziyordu. İçi boş, sadece kabuktan ibaret fani bir yaşam. Mutlak olan ruhun bizzat kendisiyken bedenlere biçilmiş gereksiz değer.

"Yeryüzünde benim adıma tapınak yapılmaz," dedi Hades bir anda arkamda belirirken. Gözleri ilahi altın ışığı ile parlarken saçlarının arasında yerleştirilmiş diademi havanın puslu grisine inat ışıl ışıldı. Ölüme hükmediyor, ölümü yönetiyordu ama hala etkileyici görünmeyi başarabiliyordu. Belki de asıl ihtişamını kaçınılmaz olan bu sondan alıyordu. "Çünkü insanlar en büyük korkusuna taparak onu gerçek kılmak istemez. Ama aslında buna gerek olmadığını da bilmezler zira ruhun özünü nasıl taştan duvarların arasında sığdıramazsan ölümün efendisini de ölümlü ellerin taşlarını dövdüğü tapınaklarda ihya edemezsin. Ben her yerdeyim, beni unutmak isteseler bile ben onların kalplerinin son atışında gizliyim."

Başımı geriye atıp yıkılmış olsa da varlığını sürdüren tapınağa bir kez daha baktım. "Ama yine de birileri senin için tapınak yapmış, hem de senin krallığında."

Hades'in gülüşü derinden ve samimiydi. "O tapınağı Persephone yaptırdı," derken sesi bir an için karısına duyduğu özlemle titredi.

"Evliliğimizin ilk yıllarında ona ters bir laf ettim, tam olarak hatırlayamasam da sanırım buranın hükümdarının ben olduğumu söylemiş olmam lazım. O da benimle dalga geçmek için bana tapabileceği bir tapınak inşa ettirdi sonra da kendi elleriyle yarısını yıktı."

Yeniden Hades'e baktığımda dikkatli bakışlarıyla beni izlediğini gördüm. Gözlerini benden bir an bile ayırmadan sadece gözleriyle ruhumu katman katman soyuyordu. "Bana onu hatırlatıyorsun," derken artık gizlemediği hüznü net bir şekilde duyabiliyordum. "Herkesin inandığının aksine onu ben kaçırmadım, o beni seçti ve aynı senin gibi aşkını her şeyin üstünde tuttu."

Gülümsemeye çalıştım ama bunu başaramadım. "Sana bir şey sormam lazım," dedim. "Seni bu yüzden görmek istedim."

Hades'in gözlerindeki ilahi parlama sönerek yerini yumuşak yeşil gözlere bıraktı. "Biliyorum, Mara."

O sahil boyunca ilerlerken ben de onu takip ettim. Tapınağın yıkılmış sütunlarının arasına ulaştığımızda bizi koyu ahşaptan bir masa karşıladı. Masanın üzerinde hiç yemek bulunmasa da yine de sandalyeleri çekip oturduk. "Sana bir şey ikram etmek isterdim," dedi Hades havaya kaldırdığı elinde som altından bir kadeh belirirken. "Ama bildiğin üzere yeraltı dünyasının yiyeceklerinden yersen sonsuza kadar buraya kısılıp kalırsın." Eğlenerek göz kırptı. "Persephone ile başa çıkabilirim dersen bu teklifi elbette değerlendirebilirsin."

Sandalyeye yerleşirken rahatsız duruşumu düzeltmeye çalışarak sırtımı dikleştirdim, masanın öbür ucuna oturan Hades'e doğru eğilerek dirseklerimi ahşap masaya dayadım. "Sorun yok," dedim ve kuruyan dudaklarımı hafifçe ıslattım. "Sorularıma cevap vermen bile benim için yeterli." Hades başını sallayarak devam etmemi işaret etti. "Bir süredir ölüleri görüyorum."

Hades'in dudaklarına götürdüğü kadeh havada kaldı, şaşırsa da yine de sakin tavrını korumaya gayret ederek kadehi masaya bıraktı. "Bunun olması imkansız, Mara." Kaşları çatıldı, krallığında olan her şeyin farkında olduğunu biliyordum ve gözleri sanki dikkatinden kaçan bir şeyler var mı öğrenmek ister gibi etrafı tarıyordu. "Kapılardan bir kez geçtin mi benim ülkeme aitsindir."

Tuttuğum nefesi bıraktım. "Biliyorum. İlk başta sadece eski Mara vardı ama bir süre sonra Meadros ve Hestios'u da görmeye başladım. Bana musallat oldular, zihnime musallat oldular."

Hades ellerini ahşaba vurdu. "Meadros da Hestios da kapılardan geçti, kayıkçılarım onlara bizzat Elysium'a kadar eşlik etti, diğer kahramanların yanındaki yerlerini aldılar. Diğer Mara'ya gelecek olursak da," Yavaşça öne eğildi, doğrudan gözlerimin içine bakarak, "O zaten sensin," dedi.

"Biliyorum. Benim de merak ettiğim şey bu işte. Öldüysem eğer nasıl yeniden doğduğumu anlayamıyorum. Zeus'un Rae'ye verdiği söz beni geri döndürmeye ve senin kurallarını çiğnemeye yetti mi?"

Hades, "Mara sen hiçbir zaman buraya gelmedin," diye sakince açıkladı. "Zeus sözünü tuttu evet ama Zeus bile aynı insan olarak dönmeni sağlayamazdı."

Dudaklarımı ısırdım. "Anlayamıyorum."

Gülümsedi. "Beden seni saran bir kabuktur Mara, insan ruhu ise bambaşkadır. Yalnızca çok az insana geri dönmeleri için izin verdim ama hiçbiri eski bedenleriyle yeniden doğmadılar. Ruhları aynıydı ama başka bedenlere yerleşip hayata yeniden başladılar. Hiçbiri geçmişte olduğu kişiden daha güçlü ve daha planlı bir şekilde dünyaya gelmedi. Hiçbiri geçmişteki hayatına beş asır sonra kaldığı yerden devam etmedi. Senin aksine."

"Zeus'un bir planı olduğunu düşünüyorsun," dedim ne demek istediğini anlayarak.

Hades başını salladı. "Sadece Zeus'un değil ama evet onun da seninle ilgili bir planı olduğunu düşünüyorum biliyorum çünkü ruhun Rae'nin ruhu ile beslenirken bedeninde ise Titanların kanı akıyor. Bu bir rastlantı değil, bu senin ardından gelecek çok daha büyük bir şeyin başlangıcı."

"Peki ya ruhum? Neden eski Mara beni rahat bırakmıyor?"

Hades yerinden kalkıp masanın etrafından dolaştı, yanıma geldiğinde uzanıp ellerimi tuttu. Elleri de en az yönettiği sonsuz diyar kadar soğuktu. "Düşmanını fiziksel olarak yenemeyeceğini anladığında onu zihninde yenmeye çalışırsın. Zeus'un sana yaptığı da bu, senin kendine düşman olmanı istiyor, seni soluduğun havayla bile etkileyebilir ama senin buna izin vermemen lazım Mara. O kadın sendin Mara, ondan daha güçlü olman veya yeniden doğmuş olman bunu değiştirmiyor. O kadının aynaya baktığında gördüğü kişiyle sen aynı kişisin çünkü aynı ruhu taşıdınız. Eğer beş asır yaşasaydı o kadının dönüşeceği kadın da sendin."

Hades'in ellerini sıktım. "O zaman biri benim özellikle kendim olarak doğmamı istedi, kendi bedenimde dünyaya gelmemi ve kaldığım yerden devam etmemi."

Yeraltı dünyasının tanrısı gözlerini yumdu. "Sana söyleyeceğim şeyi hayatın pahasına saklayacaksın," dedikten sonra gözlerini yeniden açtığında yeşilin içinde altın benekler vardı. "Ne Rae ne de bir başkası bunu bilmeli yoksa Olymposluları ve Bilinmeyen Tanrıları çok daha erkenden yıkıcı bir savaşa sokarsın." Durdu, başımı sallayarak onu onaylamamı bekledikten sonra sesini kısarak, "Biri senin ruhunu parçalara bölerek sakladı, kim olduğunu söyleyemem ama seni korumak ve Zeus'tan saklamak için özünü herkesten gizli tuttu," dedi.

"Kim?"

Başını iki yana salladı. "Neden diye sorman lazım Mara, sana yardım edenin kim olduğundan ziyade bunu neden yaptığı daha önemli." Hades öne doğru eğildiğinde suratlarımız karşı karşıya kaldı. "Zeus seni titan ve kendinden bile güçlü tanrının varlığıyla kutsadı ama amacı hiçbir zaman ruhunun özünü korumak değildi. Seni kendine sadık bir asker olarak yetiştirmek için bunu yaptı, ruhundan bağımsız ve kusursuz. Ateşi çalıp da insanlara medeniyeti verip bizden uzaklaştıran Prometheus'tan beri bunu planlıyordu. Kusursuz ve tamamen ona bağlı bir insanlık."

Ve sonunda uzun süredir cevabını beklediğim soru dudaklarımdan döküldü. "Ben neyim Hades?"

Hades'in gözlerindeki altın giderek yayıldı. "Sen tamamen Zeus'un yaratmaya çalıştığı yeni bir insanlığın ilk üyesisin Mara. Sen ne bir ilahsın ne de bir insan. Sen Zeus'un kusursuz insanısın. Ruhtan yoksun, kusursuz kabuk. Yani en azından öyle olman gerekiyordu ama ruhunu ondan çalıp saklamayı başardı."

Oturduğum yerden kalktığımda Hades de geri çekildi. "Herkesin güçlerini taklit ediyorum," derken başıma giren ağrıyı bastırmaya çalışarak elimle alnımı okşadım. "Bu nasıl mümkün olabiliyor?"

"Çünkü sen bir asker olarak yaratıldın, herkesten bir parça taşıdığın için herkesin gücünün özünü de kendine çekebiliyorsun. Seninle yeniden başlamak, sıfırdan bir insanlık yaratmak istiyordu." Hades şimdi yeniden tanrı formundaydı. Mor gücü ayak bileklerinden başlayarak tüm bedenine tırmanıyordu. "Ruhun çalınmasaydı eğer onun istediği gibi sadık bir asker olacaktın ama en azından şu an için bunun önüne geçildi."

Hades'e yaklaştım, onun mor gücünü kendime çekerek kendi bedenimin etrafına sardım. "Kim?" diye sordum tekrar. "Bana kim yardım etti?"

Hades ondan kopyaladığım gücüne bakarak güldü. "Bunu sadece o ve ben biliyoruz. Bu sırrı sadece o ifşa edebilir çünkü bu sırrı taşıyacağıma

yemin ettim." Gök dalgalandı, beni rüyadan çıkartıp Pella'ya gönderecek geçit açıldı. "Geri dönmen lazım, halkın sen gelmeden hemen önce geçitten geçti, şehre girmiş olmalılar."

Bedenimi serbest bıraktım, geçide doğru çekilirken karşı koymadım. "En azından Zeus'un bunu neden yaptığını söyle," derken bedenim çoktan geçidin içine girmişti.

Geçit arkamdan kapanmadan önce Hades'in, "Çünkü her tanrı tek tanrı olmak ister," dediğini duydum. "Bunu sakın unutma Mara."

☽☆☽

Her tanrı tek tanrı olmak ister. Rae dışında her tanrı bunu isterdi evet ama halkı şehrin kapılarından geçip de Aleksandros'un koruduğu Pella'ya girerken Rae'nin istediği tek şeyin ne olduğunu biliyordum.

O halkını istiyordu. O koruması gereken şehri yeniden bir araya getirmek ve güvende olmak istiyordu. Bedeni bir gün daha ölümlü olmayacak olsaydı eğer hemen şu anda Troya'ya geri döneceğini biliyorum. Gerekirse tek başına savaşır ve tek başına ölürdü.

Onu dikkatle izlediğimi fark ederek şehre sığınanları gözlediğimiz terasta bana döndü. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Yoksa halkımı koruyamadığımı mı düşünüyorsun?"

Aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi hemen aşarak ona sarıldım. Ona aslında ne olduğumu, uzun süredir aklımızı kurcalayan sorunun cevabını vermek istedim ama bunu yapamazdım. Hades bu sırrı hayatım pahasına korumamı söylemeseydi de ona bunu zaten şu anda söylemezdim. Onun sadece Mara'ya ihtiyacı vardı, Zeus'un yeni bir insan ırkının ilk üyesi olan kadına değil sadece onun kadınına ihtiyacı vardı. Ne olduğumu öğrenmesi onun için bir şey değiştirmezdi ama bunun intikamını mutlaka alırdı. Sevdiği kadına yapılmak istenenin hesabını mutlaka sorardı.

"Şu anda düşündüğüm tek şey," derken suratımı göğsüne yasladım. "Eve döndüğümüzde üç gün boyunca seninle sevişmek. Sadece bunu düşünüyorum."

Rae güldüğünde göğsündeki başım da sallandı. "Tam da böyle önemli anlarda arsızlığın tutuyor ya," derken parmaklarını çeneme koyup başımı kaldırdı. "Sana bayılıyorum." Suratı ciddileşti, dudaklarını birbirine bastırdı. "Sana sinirlendiğim anlarda bile öyle bir şey yapıyorsun ki neye kızdığımı bile hatırlayamıyorum."

Boynunu yavaşça öptüm. "Belki de seni yine büyülemişimdir, bu daha önce yapmadığım şey değil."

Rae başını bana doğru eğdi. "Eğer Karr'ın saraya girdiğini görmemiş olsaydım," diye cümleye başlasa da terasın perdeleri aralanınca sustu ama bana göz kırpıp arkasını dönerken sözlerinin devamını anlamam için kelimelere ihtiyacım yoktu.

Karr başından çıkarttığı miğferini anında yere atarak bana sarıldı, nefes alamadığımı görünce de gülerek geri çekildi. Savaş tanrısı arkasından iş çevirdiği kehanet tanrısının ona bakışlarını yakalayınca, "Beni sikecek gibi bir halin var," dedi. "Lütfen bunu sonraya bırak çünkü tüm şehri yeraltı dünyasına indirip geri getirirken yeterince sikildim."

Tara da terastan içeri girerken, "Yalan söylemeyi bırak," dedi. "Tek yaptığın Hades'in Kharonlarını delirtmekti. Keşke biri seni alıp Tartarus'a bıraksaydı da hepimiz rahat etseydik."

Karr, siyah saçlı tanrıçayı süzerek, "O zaman seni kim eğlendirirdi?" diye sorduktan sonra çapkınca göz kırptı.

Rae homurdanarak ikisini süzdü. "En azından benim yanımda birbirinize kur yapmayı bırakabilir misiniz? En yakın dostumun içeri girmek için ikizimin odasının kapısında yatıp kalktığını bilmek o kadar hoş değil."

Karr omuz silkti. "Eğer odasının kapısına varabilsem emin ol beni içeri alana kadar oradan ayrılmazdım," dedikten sonra Rae'nin ona bakışını fark ederek teslim olur gibi elini havaya kaldırdı. "Tamam, sesimi kesiyorum."

Tara, "İyi yaparsın," dedikten sonra Karr'ı geçerek Rae'ye sıkıca sarıldı. "Lütfen bize kızma, eğer arkandan iş çevirmeseydik seni şehri terk etmeye ikna edemeyeceğimizi biliyorduk."

Rae dudaklarını ikizinin başının üzerine bastırdı. "Nestor ve Hermes nerede?" Bu konuyu kapatmadığını sadece şehri geri alana kadar ertelediğini çok iyi biliyordum. Elbette bunun hesabını bize soracağı an gelecekti ama şu an önceliği kurtarması gereken şehri olduğu için susuyordu.

Karr etrafı kurcalayıp bir testi şarap ararken, "Aşağıda insanlarla ilgileniyorlar, hepsine yeraltı dünyasına gittiklerini unutturmak biraz uzun sürecek gibi," dedi. "Bu lanet testilerin içi suyla dolu olmak zorunda mı?"

Tara geri çekilince Rae'nin elini sıkıca tuttum. "Yarın şafakta Rae tekrar gücüne kavuşacak, o zamana kadar herkese unutturabilecekler mi?"

Karr onaylayarak başını salladı, sonunda bulduğu testiden bir yudum alırken kaşları havaya kalktı. "Demek bunu yapıyoruz?" diye sordu. "Troya için son savaşımızı vereceğimizi bilmek tuhaf."

Rae elimi sıktı. "Bir gün, şehri geri almak için sadece bir günümüz var. Gün batımına kadar şehri ele geçirmezsek bir daha asla geri alamayız."

"Alacağız," dedim hiç düşünmeden. "Önce şehri alacağız sonra da Olympos'u." Rae elimi tutarak beni kendine çevirdiğinde onun sorgulayan bakışlarıyla karşılaştım. "Zeus'u durdurmazsak tekrar deneyecektir, bunu sen de biliyorsun."

Karr planımızın Rae'ye açık etmediğimiz kısmından uzaklaşmaya çalışarak, "Ama önce Troya," dedi.

Haklıydı. Önce Troya sonra da Olympos. Her tanrı tek tanrı olmak isterdi evet. Rae de eninde sonunda bunu isteyecekti. İstemek zorunda kalacağını bu odadaki herkes biliyordu, buna kendisi de dahildi.

Tara, Karr'ın elindeki testiyi çekerek ondan uzaklaştırdı. "Konuşmamız gereken bir kral ve tüm umutlarını bize bağlamış bir şehir varken gerçekten sarhoş mu olmaya çalışıyorsun?"

Karr testiyi Tara'dan geri almaya çalışsa da öfkeli kadın ona izin vermedi. En sonunda küçük bir erkek çocuğunu andıran sinirli bir bakışla, "Beni sadece Nestor'un şarapları sarhoş edebilir," dese de Tara ikna olmadığını belli ederek testiyi terasın uzak bir köşesine taşıdı. "Neyse ne, tamam içmiyorum." Pes ederek kendini terastaki sedirlerden birinin üzerine baktı. "Şu genç kral nerede peki, bizi karşılamaya gelemiyor mu?"

Onu, "Ordusunun başında," diye yanıtladım, yanına gidip uzattığı ayaklarını dürttüm. "Bazılarının aksine ordusunu düzene koymakla meşgul."

Karr rahatını bozmadı hatta ayağını havaya kaldırıp hafifçe kalçama vurdu. "Selene ve cadıları hazır, bizimle birlikte gelecekte efsanelere konu olacak bir kral ve ordusu geliyor." Uzanıp saçlarımı karıştırdığında onu ittim ama bu yalnızca keyifle gülümsemesine yol açtı. "Şehri geri alacağımıza eminim."

Tara da kendini bir başka sedire bırakırken, "Rae'yi duydun," dedi. "Şafaktan güneş batana kadar bu işi bitirmemiz gerek. Dikkatli olmak zorundayız."

Karr başını geriye atarak güldü. "Üç saat, üç saat içinde Troya'yı geri almış olacağız. Alın bu da savaş tanrısından size bir kehanet."

☽☆☽

Akşam yemeğini herkes odasında yedi. Daha doğrusu yemek yiyen tek kişi ben olduğum için odada yemiştim. Diğerleri son düzenlemeleri yapmakla ve askerleri hazır etmekle meşgulden Rae yemek yemeden beni

odadan dışarı çıkartmayacağını söylediği için pek bir şansım yoktu. Kurutulmuş etimle oynadığım tüm süre boyunca gözlerini benden bir an bile ayırmamış, yuttuğum tüm lokmaların hesabını yapmıştı.

Halkımız burada, Pella'da Kraliçe Olympias'ın gözetimi altında kalacaktı. Şehri geri aldığımızda Hades bu sefer iki şehir arasında doğrudan geçit açarak halkımızı evlerine geri getirecekti. Ama önce ordular geçitten geçecek ve şehri geri alacaktı.

"İşe yarayabilir." Aleksandros haritayı dikkatle inceleyerek sözlerini bir kez de başını sallayarak onayladı. "Riskli ama işe yaradığı takdirde kesin sonuç doğuracağı şüphesiz." Güneş battıktan hemen sonra yanımıza geldiğinde birkaç saat sonraki savaş için göğüslüğünü çoktan üzerine geçirmişti.

Rae her biri bir tanrıyı işaret eden taşları eline aldı, dikkatli bir şekilde yeniden haritanın üzerine koydu. "Karr ve Spartalılar duvarın hemen önünde duracaklar," dedi Karr'ı temsil eden siyah taşı haritanın üzerine koyarak. "Akhaların tamamının şimdiye kadar şehre girmiş olmaları lazım."

Aleksandros, "Elbette," dedi. "Yağmaya başlamışlardır." Başını haritadan kaldırıp benimle göz göze geldiğinde bakışımı görmüş olacak ki, "Askerler böyledir Mara," diye sözüne devam etti. "Onların gözlerini bir şekilde doyurmak gerek."

Şehrimizin zengin sokaklarını yağmaladıkları düşüncesi bile kanımı dondurmaya yetiyordu. Bu yaşananların hesabını sormazsam ruhumun asla huzur bulamayacağını da biliyordum.

Rae uzanıp elimi tuttu, bir kez sıktıktan sonra iki tane taşı Karr'ın taşının gerisine bıraktı. "Troya askerleri ve Gece Savaşçıları da burada savaşacak, Hermes ve Nestor ise onlara önderlik edecek. Selene ve cadıları ise her birliğe eşit olarak dağıtılacak." Rae parmağıyla iki taşın arasına görünmez bir çizgi çekerek sahile yaklaştırdı. "Mara ve ben de buradan geleceğiz," derken bizi tek bir taş olarak kıyıya işaretledi, Aleksandros'a bir taş uzattı.

Aleksandros Rae'nin kendisine uzattığı taşı aldı, şehrin arka kısmına, kara ile bağlantısının bulunduğu bölgeye yerleşti. "Ve kaçtıklarında," derken keyifli bir şekilde gülümsedi, bir taş daha alıp tepelere yerleştirdi. "Onları doğrudan kız kardeşinin oklarına yönlendireceğiz."

Tüm savaş oyununu kurduğumuzda bir an için hepimiz durup sadece haritaya baktık. Şaşkınlıkla, "Bu işe yarayacak," diye mırıldandım. "Şehri ele geçirmenin savunmaktan daha kolay olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Rae haritayı dikkatle süzdü. "Teoride öyle ama pratikte neler gelişeceğini bilemeyiz."

Aleksandros, "Hades hepimizi aynı anda ihtiyacımız olan konuma geçirebilecek mi?" diye sorduktan sonra suratını buruşturdu. "Tanrılar, gerçekten de onlarla savaşacağım."

Rae güldü. "Hades istersek bizi aynı anda binlerce farklı noktada var edebilir," dedi. "Sadece biraz huyuna gitmesi zor biri o kadar."

Aleksandros sonunda masadan uzaklaşarak gerindi. "Pekala, iki saat içinde görüşürüz o halde," dedikten sonra masanın ucuna bıraktığı miğferini eline aldı, ucundaki kızıl tüyler sallandı. "Uzun ve zafer dolu bir gün bizi bekliyor."

Aleksandros odadan çıktıktan sonra haritaya yeniden döndüm. "Planımın gerçekten işe yarayacağına inanıyor musun?" diye sorduğumda taşları topladı, ardından da haritayı toplayarak yanan ateşe attı. Hiç kimsenin şehrimizin tüm savunmasız noktalarını bilmesini istemiyordu.

Rae ateşten uzaklaşıp üzeri boşalan masaya yaklaşırken, "Ben sana inanıyorum," dedi. "Bu yüzden senden gelecek her şey kabulüm."

Karşımda durduğunda suratını sevdim. "Çok tatlısın." Kaşlarım çatıldı, parmaklarım suratı boyunca gezindi. "Neden bu kadar tatlısın?"

Rae güldüğünde nefesi saçlarımı havalandırdı. "Umut doluyum çünkü," dedi. "Uzun süredir ilk defa kendimi bu kadar rahat hissediyorum. Şehrimizi geri alacağımızı bilmem için kehanetlere ihtiyacım yok, bunu kalbimde biliyorum."

"Öyle mi?" diye sordum dudağını okşarken.

İşaret parmağımı dişlerinin arasına aldı, ön dişleriyle ısırdı sonra öperek yeniden suratına koydu. "Eve döndüğümüzde artık bir karım olacağını, bir geleceğim olacağını biliyorum çünkü."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bir süredir eski Mara'yı görüyorum," diyerek itiraf ettim. "Sonra da Meadros ve Hestios'u görmeye başladım. Sanırım Zeus beni zihnen ele geçirmeye çalışıyor."

Rae'nin suratı acıyla çarpıldı, bu sefer uzanıp o benim suratımı sevdi. "Ne zamandır onları görüyorsun Mara?" diye sorarken sesi bir okşama gibiydi. Ben ona cevap vermeyince yeterince uzun bir süre olduğunu anladı. "Sana yardım edebilirdim, bana neden bunu daha önce söylemedin?"

"Lütfen bana acıma," dedim gözüme gelen yaşları kırpıştırarak dağıtmaya çalışırken. "Sadece iyileştir beni, sev beni."

Rae düşen bir damla yaşı dudaklarıyla yakaladı. "Seni seveceğim, yok olup da varlığım yıldızların arasındaki yerini alana kadar seveceğim." Bir damla ve bir öpücük daha. "Güçlerimi geri kazanır kazanmaz sana zihnini Zeus'a karşı nasıl korumaya alacağını göstereceğim." Elleriyle omuzlarımı tutup sıktı. "Şu anda burada değiller değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, değiller."

Baş parmağı kibarca yanağımı sevdi. "Artık hiçbir şeyler tek başına mücadele etmek zorunda kalmayacaksın. Hiçbir zaman tek olmayacaksın, ben de şehrim de adıma adanan tüm dualar da senindir."

Onu öptüğümde dudakları kolayca aralandı, dili hemen ait olduğu yere, ağzımın içine yerleşerek beni yumuşakça selamladı. Kollarımı beline dolayıp onu kendime çektiğimde bana karşı çıkmadı, bedenini bana bastırırken dudaklarından keyifli bir mırıltı döküldü. "Yarın gece kendi yatağımızda olacağız," derken alt dudağımı yaladı. "İçine gömüldüğümde galip çıkmış bir şehrin tanrısı olacağım."

Elimi kasıklarına uzattığımda gülmeye başladı. Huysuz bir şekilde, "Ne var?" diye sorsam da onu tuniğinin üzerinden kavramayı ihmal etmedim.

Rae'nin gülümsemesi tehlikeli bir ifadeye dönüşürken bedeni dikleşti. "İki saat," diyerek şafağı ve savaşı ima etti. "Bana yetmez."

O karşı çıkmadan tuniğinin önünden geçerek çıplak tenine ulaştım, tırnaklarım aletinin ucuna sürttüğünde sırtını gerdi. "Ne dediğini duyduğumu sanmıyorum," dedim elimle onu yapabildiğim kadar kavrarken, karşılığında ise genizden gelen bir inleme aldım. "Yine duyamadım," dedim elimi aşağı yukarı hareket ettirirken.

Rae kendini elime bastırırken elleri arkamdaki masaya dayandı. Nefes nefese bir şekilde suratını boynuma gömerken elimi yukarı yönlendirdim, baş parmağımı tepesinde gezdirdim. "Mara," dedi kulağıma. "Geri döndüğümüzde sana öyle fena şeyler yapacağım ki yemin ederim konuşmayı unutacaksın."

Başımı çevirdim, burunlarımız birbirine değdi. "Yürümeyi unutmayı tercih ederdim," dedikten sonra aletini son bir kez daha sıvazladıktan sonra bıraktım.

Rae kaşlarını çattı. "Özellikle yarım bıraktın," dedi ne yaptığımı anlayarak.

Ona gülümsedim. "Hayatta kalman için bir sebep kehanet tanrısı," dedikten sonra burnunu öptüm. "Yarım bıraktığım işi tamamlamamı istiyorsan hayatta kalacaksın."

Rae kendini bana son bir kez daha bastırdı. "Öyle bir tamamlayacaksın ki kadın," derken gözlerindeki umudu gördüm.

☽☆☽

Kısa tuniğimin açıkta bıraktığı bacaklarıma takılan hançerleri yokladım ve derin bir nefes aldım. Rae hemen arkamda, iki eli de omuzlarımda bekliyordu. Hades birazdan tüm kapıları açacak ve şehrimizi almak için dönecektik.

Aleksandros atının üzerinde yanımıza geldiğinde gülümsüyordu. "Söyle bana kehanet tanrısı," dedi sırtını dikleştirerek. "Kahramanların yanında benim de ismim anılacak mı?"

Rae genç krala baktı, elimi tutup yanımdaki yerini alırken yavaşça gülümsedi. "Senin isminin yanında kahramanlarınki de anılacak," dedi.

Anlaşılan bu Aleksandros'a yetmişti çünkü atının üzerindeki duruşu tamamen insanlıktan uzak, yarı tanrı bir kralın heybetine büründü. Atının dizginlerini düzelterek onu döndürdü ve geçecekleri geçitlere göre gruplandırılmış askerlere döndü.

Hector kendi atının üzerinde birlikte savaşacağı kralın yanındaki yerini alırken Aleksandros, "Şayet bugün ölürsem," diye söze başladı. "Ülkemin dört bir yanından tebaamdan olan insanları çağırın. Cenazemin önünden askerlerim yürüsün, silahlarıyla. Cenazemin sağından alimler yürüsün, kitaplarıyla. Cenazemin solundan zenginler yürüsün, en değerli mallarıyla. Cenazemin arkasından ise fakirler ve garipler yürüsün, gözyaşı ve dualarıyla. Sağ elime bir altın küre verin, sol elimi ise boş bırakın." Sustu, tüm birlikleri ve önlerindeki tanrıları süzdü. "O halde bugün iki şey için savaşıyoruz!" diye bağırdı kalabalığa. "Biri Troya, diğeri ise sonsuzluk!"

Hades'in geçitleri açıldığı anda, Rae'nin karanlığı da bedenine geri döndü. Sırtındaki ve gözlerindeki gezegenler ait oldukları yere dönerken suratı yeniden canlı bir şekilde parladı. Eğilip dudaklarımı öptü. "Gidip şehrimizi geri alalım arsız ölümlü," dedikten sonra beni de beraberinde geçide çekti. "Ya da bunu yaparken ölelim."

Troya'ya döndüğümüz anda ilk başta şehrin duvarlarının içinden gelen dumanları gördüm. Aleksandros haklıydı. Kıyıda tek bir asker bile kalmamış, hepsi zengin şehrimizi yağmalamak için duvarlarımızın içine sızmıştı.

Sahilde sadece biz ve Akhaların gemileri vardı. Rae karanlığını dizginleyip etrafımıza bir kalkan gibi sararken, "Hazır mısın tatlı Mara?" diye sordu.

Elimi havaya kaldırdım, parmaklarımı birbirine sürttüm. "Ben her zaman hazırdım tatlı Rae," dedikten sonra damarlarımda gezinen gücü serbest bıraktım.

Zeus'un çaldığım şimşekleri parmaklarımdan taşarak ilk gemiyi buldu. Gemi anında alevler içinde kalırken başka bir şimşek de hemen yanındaki gemiyi buldu. Sonra diğerini ve diğerini. Kısa sürede sahildeki tüm gemiler alevler içinde kalırken Rae'nin karanlığı gemilerin gövdesinden dolandı, her birinin ahşap kalbine darbeler indirirken suları yükselterek gemileri boğdum.

İskeleler ve henüz batmamış gemiler birer alev topuna dönüşürken sahili bir alkış sesi doldurdu.

Zeus sahili kaplayan dumanların içinden çıktı. Gülümsemesi o kadar genişti ki onu göre biri rahatlıkla bu dünyada en sevdiği iki kişiyi gördüğüne inanabilirdi. Tabi eğer onun sevme gibi bir güdüsü varsa. "Zekice," dedi takdir dolu bir sesle. Gözleri batmakta olan gemilere döndü. "Ya hep ya da hiç. Kaçmalarını engellemek için zekice bir taktik."

"Seni eğlendirdik mi?" diye sordum parmaklarımda ona ait olan şimşekleri özellikle çatırdatarak. "Buna sevindim."

Gemilerden biri daha gövdesi ayrılarak suya battığında Rae ufak bir kahkaha attı. "Benimle gurur duydun mu baba?"

Zeus'un gülümsemesi bir sürüngenin gülüşünü andırıyordu. "Hem de nasıl oğlum," dedi gülümsemesini dişlerini gösterene kadar genişletirken. "Hem de nasıl." Zeus başını kaldırıp ufka doğru baktı. "Bu kadar tanrı ve elinizin altında Mara gibi bir güç varken nasıl olup da yine de Akhalar'a yenildiğinizi hiç düşündünüz mü?" diye sordu.

Özellikle yanan gemilerdeki bir parça ateşi yönlendirerek Zeus'un ayaklarının dibine düşürdüm, alev anında sönse de kumda yanık izi bırakmıştı. "Çünkü sen onları korudun," dedim sakince. "Fark etmediğimi mi düşünüyordun? En başarılarının derilerine senin şimşek sembolün kazınmıştı, bu kalbine hançerimi sapladığım bir askerin neden ölmediğini anlatmaya yeter." Zeus'un dudakları hayretle büküldü. "Ama Antios'ta o iz yoktu. Yoksa onun ölmesini istedin?"

Zeus gözlerini devirdi. "Yarı tanrılar falan filan. Sonuç olarak diğer yarıları insan ve bu onları değersiz yapıyor." Başını sağa doğru eğdi, çenesiyle beni işaret etti. "Aynı senin gibi."

Zeus geri çekilip kollarını iki yana açtığında arkasındaki tanrılar kendilerini görünür kıldı. Apollon ve Artemis Zeus'un hemen arkasındaki

yerlerini alırken onların hemen birer adım gerisinde ise Ares ve Farah duruyordu.

Athena ise diğer tanrıların önünde, Zeus'un hemen yanındaydı. "Artık bu işi bitirmenin zamanı gelmedi mi baba?" diye sordu tatlı tatlı. Miğferi o kadar iyi cilalanmıştı ki yüzeyinde kendi suratımı bile rahatlıkla görebiliyordum.

Zeus kızının omzunu sıkıp diğer tanrıların arasından geçti. "Geçti bile," dedikten sonra en arkaya çekilerek biraz sonra aramızda yaşananları izlemek için yarısı yanmış iskeleye yaslandı. "Yazık oldu Rae," dedi sahte bir üzüntüyle. "Ben olabilecekten sonsuza kadar ölü bir tanrı olmaya mahkum olman yazık oldu."

Dünyanın hatta evrenin sonuna varmış olsak bile sonu birlikte getireceğimizi bilerek Rae'nin elini sıkıca tuttum. Bedenim titriyordu ama şehrin duvarlarından geçen askerlerin sesini duymak bana güç veriyordu. Birazdan ikimiz de ölebilirdik ama bunu birlikte yapacaktık. "Birlikte," diye fısıldadım Rae'ye. "Daima birlikte."

Rae gülümseyerek karşımızda duran düşmanlarımıza baktı. "Sonsuzluğun her iki tarafında da," diyerek beni yanıtladı.

Zeus sıkıldığını belli edercesine elini salladı. "Peki, uzatmayalım," dedikten sonra gözlerini devirdin. "Hain oğlumla kadınını öldürün, hemen."

Apollon kanatlarını genişçe açsa da hareket etmedi, tanıdık bir kadın sesi hemen arkamızdan geldi. "Beni çok özlediğini duydum Mara," dedi bize ihanet eden Hera'nın ikizi Sabra. "Ben de kalkıp geldim."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Savaşın başından itibaren katılamayacak kadar ödlek misin?" diye sordum eğlenerek. "Çok yazık."

Sinsi gözleri kısıldı. "Ödlek değil bir kahramanım," dediğinde ona yeniden sırtımı döndüm. Düşmanlarımızın arasında kalsak da Rae ve ikimizin güçleri aynı anda serbest kaldı, onları yakmaya hazırdık. En azından savaşarak ölecektik. Onlar burada bizimle oyalanırken diğerleri şehri geri alacaktı.

"Hadi," diye söylendi Zeus. "Akşamki kutlama yemeğine gecikmek istemiyorum."

Artemis altın renkli okunu yayına yerleştirdi, Apollon'un kanatları titredi. Farah elindeki kısa kılıcı çevirirken gülümsedi.

Üçü de bize doğru adım atarken Sabra'nın da geriden bize yaklaştığını hissedebiliyordum. Nefesimi tuttum, gücümü bir kalkan gibi ayaklandırırken grinin ve siyahın içindeki altın rengini fark ettim.

Apollon sırıtarak, "Kolyene yaptığım yeni eklemeyi beğendin mi Mara?" diye sordu.

Ben ona cevap veremeden hemen önce kanatlar göğü kapladı. Farah, Apollon ve Artemis yüzlerini Zeus'a dönerek tam önümüzde dikilirken Sabra da arkamızda kıkırdadı. "Sürpriz."

Zeus dayandığı iskelede sırtını dikleştirdi. Apollon tam önümüzde dururken Farah ve Artemis de iki yanımıza açıldı. "Troya için," diye fısıldadı Artemis. "Tanrıların şehri için."

Zeus gökte şimşekleri çaktıran bir öfkeyle, "Size onları öldürün dedim!" diyerek bağırdı.

Apollon, "Hiç sanmıyorum baba," derken sesi güneşle kutsanmış gibiydi. "Sence de kıçını o tahttan indirmenin vakti gelmedi mi?" Ve saf güneşten bir mızrak Zeus'a doğru tüm hızıyla yola çıktı. "Kardeşim ve onun kadını için."

-Kaos.

Bölüm 57, Kusurları Yapar Kahramanları Ölümsüz

Bölüm 57, Kusurları Yapar Kahramanları Ölümsüz

İlk Troya Savaşı ile ilgili anlatılan belki de binlerce hikaye vardır. Kulaktan kulağa fısıldanan hikayelerin çoğu ozanlar tarafından daha yazıya bile dökülmeden ateşin etrafında toplanan kalabalığa *kithara*lar eşliğinde anlatılmıştır. Ölenlerin bir kısmı bu ozanlar tarafından göz ardı edilmiş, bazılarının isimleri ise hiç fısıldanmamıştır.

Savaşlar hakkında anlatılan hikayelerin çoğu hangi tarafta yer aldığınıza göre değişir. Eğer İon Şehir Devletleri'nden birine mensupsanız Akhilleus'un nasıl dizginlenmesi imkansız vahşi bir hayvan gibi savaştığını ve tanrılaşarak öldüğünü dinleyerek büyümüşsünüzdür. Elinizde ahşap bir kılıçla bu efsanevi şehre bir kez daha saldıracağınız anı beklemişsinizdir. Ama eğer *Anatolé* şehirlerinden biriyseniz, işte o zaman Hector'un ölümünün ardından yas tutarak büyümüş, bir gün Akhalar'dan alacağınız yemini bir dua gibi fısıldamışsınızdır. Doğduğunuz topraklardan koparılmanın ne demek olduğunu bildiğiniz için Troya'ya dönüşü cennete gidiş yolu olarak görmüşsünüzdür.

Troya öyle bir şehirdi çünkü. İki medeniyetin tarihin akmaya devam ettiği süre boyunca çarpışacağını, birbirinin kanını akıtmak için yaşayacaklarını bilmem için kehanet tanrısının görülerini çalmama gerek yok. Biri akken diğerinin daima kara olduğu bu düzende daima Kibele ve Artemis'in savaşacağı ortadaydı. Çünkü bir uygarlık diğerini yok edene, kendi içinde hazmedene kadar durulmayacak bir yemin vardı ortada. Herkes iyi bilir ki kan yemini, uygarlık denilen canavarın dişlerinden akar.

Benden sonra, bizden ve savaşımızdan sonra aralarında beş asır olmasına rağmen ayrı ayrı Hector'un intikamını aldığını söyleyecek iki büyük komutan olacaktı; birinin gözleri Aegeus Pontos'un derinlikleri gibi mavi iken diğerinin soyunun atları yedi asır bu diyarlarda dolanacaktı. İkisinin

bayrağında da hilal şahlanacak, ikisinin de hayatları dökülen kanla kutsanacaktı. Ama her şeyin ötesinde bir gerçek vardı.

O gerçek de Hector'un ve Akhilleus'un ölümüydü.

En azından diğer zamandaki ölümleri.

Troya'da, Rae'nin Troyası'nda rahibe olmak demek, şehrin tarihini de sahiplenmek demekti. Şarkılarını ve ağıtlarını ezberlemek, kanını şehrin koruyucu tanrısı için akıtmak demekti. Burada tanrılara onlardan korktuğunuz için tapmazdınız. Onlara, sizi korudukları için tapardınız. Korkunun mutlak hakimiyet sağladığı düzenlerin aksine sizin inancınız ruhunuzun derinliklerinden yükselirdi.

Ephi parşömenleri önüme bıraktığında henüz bu gerçeğin farkında değildim. Öfkeliydim. Rae'ye öfkeliydim ama her şeyden öte kendime öfkeliydim. Çünkü kalbimin bile kendini ait hissetmediği bir şehir ve zamandan kopartılmak bana kendimi iyi hissettirdiği için kendime kızıyordum. Ait olduğum yeri biliyordum ama bunu kabullenemiyordum. Ve maalesef ki o zamanlar kabullenmeme de daha vardı.

İlk derslerimizde Ephi ve Dora'yı çıldırtmayı kendime görev edindiğim için buna layıkıyla devam etmeye kararlıydım. Ephi'nin önüme bıraktığı parşömenlerden oluşan yığına bakarak burun kıvırdım. "Tanrınız," derken onlara ait olduğunu belli ettiğim kısmı özellikle vurguladım. "Şimdi de benim eğitimimle mi alakadar olmaya karar verdi?"

Dora yaşlı bir rahibeden beklenemeyecek bir asabiyetle, "Ne zaman durulacaksın çocuğum?" diye sordu. "Ne zaman sana verilen nimetlerden faydalanmaya bakacaksın?" Suratında daima korumayı başardığı dingin ifade yerine daha genç ve ateşli bir kadının öfkesi vardı.

Güldüm ama bu bile canımın ne kadar sıkkın olduğunu saklamama yetmedi. "Hiçbir zaman dersem beni ona şikayet eder misiniz?"

"O diye hitap ettiğin ben miyim?" Rae'nin sesi tapınağın gerilerinden geldi. "İsmimi söylersen geleceğimden mi korkuyorsun tatlı Mara?" Sesi kulağa ne kadar bir kadeh dolusu bal kadar tatlı gelse de kelimeleri söyleyiş şeklinde hoşuma gitmeyen bir şeyler vardı. Sert ve dizginlenmesi güç bir şeyler. Bir gün benim sonum olacak bir şeyler.

O sütunların arasında çıkıp gelirken gözlerimi devirdim. "Artık sabah ayinlerimizi bölmek için doğru anı kolladığını düşünmeye başlıyorum," dedim. Oturuşumu düzeltmeye çalıştım fakat altımdaki minder kayıp durduğu için en mantıklısı orada sabit bir şekilde oturmaya devam etmekti.

Ama buna rağmen yine de duruşumu rahatlatmak için iki elimi de arkaya attım, bedenimin tüm yükünü kollarıma verdim.

Ephi ve Dora'nın tapınaktan çıkması için Rae'nin elini havaya kaldırması yetmişti bile. Onlar hızlı hızlı geriye kaçarken dalgalanan hava hafifçe parşömen kağıtlarını havalandırdı.

Rae bir süre bakışlarını tapınağın sütunlarında gezdirdikten sonra en sonunda suratıma baktı. "Daha ne kadar benden nefret eder gibi davranmaya devam edeceksin?"

"Gibi kelimesi sence de biraz fazla olmadı mı?" Omuzlarımı silktim, suratıma sinir bozucu olduğuna en emin olduğum gülümsemelerimden birini yerleştirdim. "İnsanların seni sevmesi konusunda kendine bu kadar mı güveniyorsun yoksa?"

Sabrının kenarlarına doğru kürek çektiğimin farkındaydım. Rae de bunun farkındaydı çünkü karanlığı çoktan titreşmeye başlayarak bedeninin etrafını ikinci bir deri gibi sarmıştı. Her zaman yaptığı gibi sakin adımlarıyla bana yaklaşmasını beklesem de bu sefer öyle olmadı. Bunun yerine tapınakta gezinmeye başladı.

Her adımıyla birlikte öfkesi azalmak yerine artıyor gibiydi. O bana arkasını dönmüşken ben de onun sırtında akıp duran gezegenleri izlemek için kendime fırsat tanıdım. Nefes alıp verdikçe omuzları hareketleniyor, kaslardan oluşan bedeninde gezegenler belirginleşip kayboluyordu. Kaç yaşındaydı? Kendine bu denli hakim olabilmesi için kaç yüz ya da bin sene gerekmişti?

Sanki onu dikkatli bir şekilde incelediğimi fark eder gibi arkasını döndüğünde gözlerimi kaçırmadım. Dudakları bir gülümsemeyle kıvırılırken karanlığı çekilerek kayboldu. "Burayı sevdiğini kendine itiraf etmek bu kadar güç mü?"

Güçtü. "Hayır, çünkü sevmiyorum. Beni kendi şehrimden ve zamanımdan kopartıp buraya getirdiğinde bunu tahmin etmen pek de zor olmasa gerek."

Rae dikkatli bir tavırla başını hafifçe eğdi. "Yanlış hatırlamıyorsam eğer arsız ölümlü," derken alt dudağını dişledi. "Seni yanımda götürmem konusunda bana yalvarmıştın."

Anında, "O başka," diyerek ona karşı çıktım.

Bir kaşı havaya kalktı. "Kocanın hayatı karşılığında burada kalacağına yemin ederken de mi başkaydı? Ya da beni çağırırken ya da-"

"Anladık tamam," diyerek daha fazla devam etmesine engel oldum.

Rae'nin gülümsemesi tehlikeli bir hal aldı. Sakin adımlarla benden uzaklaştığı mesafeyi aşarak tepemde dikildi, dizlerinin üzerinde çökerek benimle aynı hizaya geldi ama yine de bunun için başını da eğmesi gerekmişti. "Bilmediğimi mi sanıyorsun?" Sorusu o kadar alelade, o kadar her yöne çekilecek bir soruydu ki bir an için ne cevap vereceğimi bilemedim.

Kollarımdan güç almayı bıraktım, duruşumu elimden geldiğinde dikleştirdim. "Neyi bilmediğini sanıyorum?"

Hiçbir şey demeden parşömenlerden birini çekip bana uzattı. "Bunun cevabını bir gün mutlaka alacaksın ama önce şunu oku," derken sesi aksini kabul etmeyeceğini açıkça belli ediyordu.

Ona daha fazla karşı çıkabilirdim ama Rae'nin de baskın çıkmak için her şeyi yapacağını bildiğimden pes ederek bana uzattığı parşömeni aldım. Kağıdın kıvrımlı yüzeyini açarak ellerimin arasında tuttum. "Bu nedir?" diye sorarken kağıdı elimden geldiğince dikkatli bir şekilde tutmaya çalışıyordum çünkü oldukça eski görünüyordu.

Rae dirseğime yavaşça dokundu. "Yüksek sesle oku."

Hector diye bağırdı Akhilleus ucundan kan damlayan mızrağını çevirirken göğe,

İn de hesaplaşalım seninle, birimiz Tartarus'un ateşlerine öbürümüz Elysium'un bahçelerine.

Priamos tuttu gitmek isteyen oğlunu şehirden, gizlemek istedi onu Akhaların en kötüsünden,

Paris gözledi sırtını abisinin, bir dua mırıldandı Apollon'un bizzat kendisinden.

Söyle diye haykırdı Hector kapılarından çıkarken şehrin,

Söyle Akhaların aslanı nedir seni bu hale koyan derdin.

Sen söyle bana düşmeye mahkum şehrin prensi dedi kaderi işlenen altından kasnağa,

Söyle bana, anlat bana nasıl kıydığını Patroklos'a.

Hector bekledi, gözledi kana susamış savaşçıyı,

Sonra yanıtladı, şehrini kuşatanların hazin sonunu, istemezdi böyle olmasını.

Mızrağını bir kez daha salladı Akhilleus, gel de beni al diye,

Hector çevirdi kılıcını bir kez bileğinde, istediğin buysa o halde diye.

İki savaşçı karşılaşırken kumdan mezarlarda,

İndi Kehanet Tanrısı'nın karanlığı ikisinin de üzerine bir anda.

Parşömende yazılı son cümleyi de okuduğumda kafamı kaldırıp Rae'ye baktım. Dikkatli bakışları yazılanların üzerinde dolanırken derin bir nefes aldı. "Bazıları Troya Savaşı'nın asıl kahramanının Akhilleus olduğunu söylerken benim halkım Hector olduğuna inanır." Dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. "Bense daima ikisinin de kaderleriyle oynanmış kahramanlar olduğunu düşündüm."

Parşömeni kucağıma bıraktım. "Neden bunu okumamı istedin?"

Rae kucağımdan parşömeni alıp diğer yığının arasına dikkatli bir şekilde koydu. "Çünkü ikisinin de zayıf yanlarını görmeni istedim." Boğazını temizledi, koyu gözlerini birkaç saniyeliğine de olsa yumdu. "Hector için Paris her zaman bir tuzak, yakalanması kolay bir açık olmuştu."

"Patroklos da Akhilleus için," dedim Akhilleus'un Patroklos'un ölümünün ardından delirdiğini anımsayarak.

"Kimileri onun Akhilleus'un aşığı olduğunu, kimileri ise dostu olduğunu söyler. Ama asıl önemli olan onun Akhilleus'un zayıflığı olduğu ki bunu çoğunlukla göz ardı ederler." Rae bana o kadar yoğun bir şekilde bakıyordu ki bakışlarımı kaçırmam gerekti. "Ama bir gerçek var ki o da sevginin en güçlü savaşçıyı bile dize getirebildiği." Uzanıp suratımı elinin tersiyle okşadığında ona engel olmadım, aksine kendimi dokunuşunun sıcaklığına teslim ettiğimi bile söylemem mümkündü. "Bu yüzden tatlı Mara," derken sesi yumuşamıştı. "Ya savaş sırasında taştan bir kalbe sahip ol ya da kalbinde barındırdıkların için savaş. Fakat sakın bu işin orta yolu olmadığını unutma."

Taştan bir kalbe sahip olamayacağımı o gün dahi çok iyi biliyordum. Kalbimde barındırdıklarım için savaşmak zorunda olduğumu bunu Rae bana açıkça söylemese de biliyordum.

Ve bildiğim bir şey vardı ki o gün kalbimde yer edindiğini çok iyi biliyordu, sadece zamanla benim de bunu görmemi ve sindirmemi bekliyordu.

Artık sindirmiştim. Artık ne için nefes alacağımı ne için savaşacağımı biliyordum. Bir zindandan farksız gelen şehrin duvarları bana ev gibi hissettirmeye başladığında çoktan kader yolumu belirlemiştim.

Rae için savaşacak ve onun için şehrini koruyacaktım.

Anılar gelgit gibi çekilip de beni yeniden rıhtıma, yanan gemilerin önüne bırakırken Apollon'un kanatları güçlü bir şekilde açılıp kapandı.

Sabra hemen ardımda kıkırdadı. "Yazık Zeus'a," derken sesi kulağa o kadar neşeli geliyordu ki başka biri onun bir şölenin ortasında olduğunu bile

düşünebilirdi. "Aslında o kadar da sevilmediğini fark etti, ne yazık."

Athena ve Ares Zeus'a doğru yaklaşırken baş tanrı öfkeyle, "Apollon," diye seslendi. "Bunu bana nasıl yaptın?"

Apollon'un kanatları öfkesini belli ederek titreşti. "Bana kardeşimi öldürtmek sana nasıl hissettirdi?" Sesi kulağa o kadar öfkeli geliyordu ki Rae onun yapabileceği ters bir karşı beni yakınına çekti. "Kardeşi kardeşe düşürmek, bir tiran olmak sana nasıl hissettiriyor?"

Athena Apollon'u uyarırcasına kılıcını havaya kaldırdı. "Bir adım daha atma," dedi. "Yoksa hepinizin kellesini alırım."

Farah da ikizinin hamlesine karşılık olarak kendi kılıcını kaldırdı. "Lütfen bunu yap," dedikten sonra suratında beliren gülümseme bir kedinin vahşi çağrısıydı. "Bu zamanda benim için görülecek bir hesabın var."

Ares dikkatli bir tavırla, "Seni buradan götürelim baba," dedi ve Zeus ona karşı çıkamadan kalkanıyla babasını korudu. "Her şey geç olmadan buradan gidelim."

Zeus kendi önünde ve benim önümde dikilen bedenlere rağmen uzun boyu sayesinde doğrudan gözlerimin içine baktı. "Tanrılarla yürüyen insanlara ne olur biliyor musun Mara?" diye sorduğunda hava çoktan etrafında titreşmeye başlamıştı. "Bir gün mutlaka onların yemi olurlar."

Omuz silktim. "Bitti mi? Şimdi şehrimizden siktir olup git," dediğimde hava katmanı onu ve çocuklarını sardı ve üçü de gözlerden kayboldu.

Onların gitmesi ile birlikte ben daha ne olduğunu anlamadan kendimi diğer tanrılardan uzak bir noktada buldum. Yanan bir gemiye o kadar yakındık ki sıcaklığını ensemde hissedebiliyordum.

Rae'nin karanlığı ikimizin de etrafını sarmış, Rae çoktan tanrısal formuna geçmişti bile. Apollon bize doğru bir adım atsa da Rae onu, "Sakın," diyerek uyarınca olduğu yerde kaldı. Derin bir nefes aldı, verdiği nefes etrafa biraz daha karanlık yaydı. "Öylece bizim tarafımızda olduğunuza inanacağımızı mı sanıyorsunuz."

Apollon ardında bekleyen üç tanrıçaya baktı, başının hafif bir hareketi ile üçü de dizlerinin üzerine çöktü. Apollon da kanatlarını toplayıp dizlerinin üzerine çöktüğünde hepsi daha önceden anlaşmışlar gibi hançerlerini çıkartıp sağ avuçlarını kesti. "Sadakatimiz yalnızca Tanrı Rae'ye ve Troya'yadır," dedikten sonra kanlarını kuma akıttılar. Tanrıların kanları kumlar tarafından emilip geride yalnızca altın tozları bırakınca nihayet bedeni bir da olsa gevşedi.

Rae hala yanımda en ufak bir hareketlerine karşı bile tetikte beklese de karanlığını geri çağırdı.

Apollon bir kez daha hamle yaptı, Rae sanki ürkütülmemesi gereken vahşi bir hayvanmış gibi hançeri yere fırlattıktan sonra elini havaya kaldırarak bir adım attı. Son bir damla kan daha elinden aktıktan sonra yarasının iyileştiğini fark ettim.

Bir adım daha.

Ve bir adım daha.

Yalnızca bir an sonra Apollon Rae'ye sıkıca sarılmıştı. "Kardeşim," derken güneşin kutsadığı tanrının sesinin titrediğine emindim. "Uzun yıllar boyunca eve, sana dönmeyi bekledim."

Herkes durmuş Rae'nin vereceği tepkiyi bekliyordu çünkü onun tepkisi her şeyin kaderini belli edecekti. Ya sonunda sular durulacak ve barış sağlanacaktı ya da bu sahilden yalnızca güçlü olanlar sağ çıkacaktı.

Rae bekledi ve bekledi. En sonunda onun da sıkıca Apollon'a sarıldığını gördüğümde nefesimi tuttum. Yalnızca, "Seni piç kurusu," demekle yetinse de sahildeki tüm tanrılar ve ben bunun bir barış çubuğu olduğunu biliyorduk.

Onlardan uzaklaştım. Bu anı ikisi paylaşmalıydı.

Rae Apollon'un omuzlarından tutup onu kendinden uzaklaştırdı. Apollon güneş rengi gözlerini ona dikti. "Hiçbir zaman sana ihanet etmedim," dedi. "Öyle göründüğüm zamanlarda bile sana ihanet etmedim."

Rae başını hafifçe salladı. "O halde neden en başta bize karşı savaştınız?"

Farah boğazını temizledi. Onunla en son görüşmemizde beni kaçırıp Apollon'a götürmeye çalıştığını her şeye rağmen unutmamıştım. "Zeus Mara'yı ona getirecek her kim olursa ikincilik bahşedecekti," dedikten sonra sanki konuşmakta güçlük çekiyormuş gibi bir kez daha boğazını temizledi. "Tahtının yanına bir taht daha koymaya yemin verdi. Biz de Zeus'tan önce Mara'yı kaçırmaya çalıştık ama sanırım biraz ters bir yol izledik."

Alayla güldüm. "Evet, üzerime saldırman pek de doğru bir yol sayılmazdı," dediğimde bakışlarını kaçırdı. "Keşke planlarınızı bizi anlatsaydınız da bu kadar askerimiz ölmeseydi."

Sabra hiç beklemeden, "Bunu yapamazdık," dedi. "Zeus her birimizi kendine bağladı." Dudaklarında zayıf bir gülümseme belirdi. "Bize Troya'nın düşeceği güne kadar sürecek bir yemin ettirdi."

Farah, "Ama Troya düştüğünde," diye tamamladı onu. "Yeminimiz de hükümsüz kaldı."

Apollon başını sallayarak tanrıçaları onayladı. Artemis garip bir şekilde sessiz kalmış, uzaktan Rae ve Apollon'u izliyordu. Rae ona baktığında tanrıça dudaklarını ısırdı. "Hala affedilecek çok fazla şey var," dedi. "Konuşulacak çok fazla şey."

Rae ve Artemis birbirlerinden kasıtlı olarak uzak dursa da bunu fazla tuhaf bulmadım. Tara'nın da ilk başlardaki tepkisini hatırladığım için Artemis ile de arasının bir anda düzelmesini beklemezdim. Bu inandırıcı olmazdı. En azından birbirine haddinden fazla benzeyen tanrıçalar söz konusu olduğunda.

Aynı Apollon'un sadakatinin de gözümde inandırıcı olmadığı gibi.

Apollon sanki düşüncelerimi takip etmiş gibi, "Mara," diyerek söze başladı.

Elimi havaya kaldırıp onu susturdum. "Ben Rae kadar affedici olmayacağım," derken sesim hissettiğimden de öfkeli ve keskindi. "Sana tapmak zorunda bırakılarak geçirdiğim yılları hemen öyle hazmedemem."

"Sana hazmet demiyorum," dedi Apollon hemen. "Sadece affetmeni istiyorum."

Başımı iki yana salladım. "Seni affetmem için önce yaptıklarını hazmetmem lazım ve bunu uzun bir süre yapabileceğimi düşünemiyorum." Yeniden Rae'nin yanına geçtiğimde Apollon bir adım geri çekildi. "Onun yaşadıklarını o hazmetse bile ben hazmetmem, bunu istesem de yapamam."

Rae ve Apollon birlikte yüzlerce hatta binlerce yıl geçirmiş olabilirlerdi. Şehrimizi yan yana yönetmiş de olabilirlerdi ama bir gerçek vardı ki o da her ne sebeple olursa olsun Rae'nin Apollon yüzünden acı çekmiş olduğuydu.

Rae elimi tutup dudaklarına götürdü. "Şehrimizi geri almanın vakti geldi arsız ölümlü," dediğinde Apollon'la kozlarımızı daha sonra paylaşmamızı istediğini anladım.

Kabul. Şehrimizi geri aldıktan sonra onu bilinen dünyanın sonuna kadar kovalayabilirdim. Bu yüzden Rae gücüyle bizi doğrudan şehrin içine göndermeden önce bakışlarımı Apollon'dan çektim.

Şehrin içine girdiğimizde tozdan dolayı öksürmeye başladım. Binalar yıkılmış, Rae'nin tepedeki sarayı bile ağır tahribat almıştı. Ter, kan ve idrar kokusu bütün şehri kuşatmıştı. Şehrimizi yağmalamışlardı. Troya'nın zenginliğini bozmuş, onu bir viraneye dönüştürmüşlerdi.

Herkes bu görüntüden etkilenmiş olmalıydı çünkü Artemis'in bile hemen yanımda nefesimi tuttuğunu duydum. Ama hemen sonra okunu yayına taktı

ve, "Tara nerede?" diye sordu, ortadan kaybolması için Rae'nin eliyle şehrin dış surlarını işaret etmesi yetmişti.

Apollon kanatlarını gerdi. "Eskiden kardeşim," derken her bir tüyünün içinden renkli ışıklar sızmaya başladı. "Birlikte nasıl savaştığımızı hatırlıyor musun?"

Farah önüne gelen bir Akha askerine kılıcını saplarken güldü. "O eski numarayı mı yapacaksınız?"

Sabra kendinden bir tane daha yarattı ve iki Sabra da aynı anda, "Yapmazlarsa hiç olur mu?" diyerek tanrıçayı yanıtladı.

Rae Apollon'a dönerken karanlığı da kendi arkasında devasa kanatlara dönüşmüştü bile. "Mara, Karr'ı bul ve onun yanından ayrılma," dedikten sonra Apollon ve Rae hemen yan taraftaki cesetlerden yolların görünmediği sokağa girerken Karr'ın mızraklarından biri ellerimin arasında belirdi ve hiç düşünmeden önüme çıkan ilk askerin gırtlağına sapladım.

Karr'ın ileride yanıp sönen ateşlerini rahatlıkla görebiliyordum bu yüzden hiç düşünmeden o yöne doğru ilerledim. Önüme kimin çıktığının pek bir önemi yoktu aslında. Gözümde düşman olmaları ve şehrimizi yok etmiş olmaları yeterliydi.

Ellerim kandan ıslanana, suratımda kirden ve vücut sıvılarından bir katman oluşana kadar ilerlemeye devam ettim. Ta ki Karr'a ulaşana kadar.

"Selam arsız ölümlü," dedikten sonra hiç düşünmeden kendi mızrağını önündeki bir askerin göğüs kafesinden geçirdi. "Gördüğüme göre temiz çalışmışsın," derken suratından terle birlikte akan kanlara rağmen gülmeyi başardı. "Ama benim kadar temiz olduğunu söyleyemeyeceğim."

Boştaki elimin tersiyle suratımı sildim. "Tek istediğim hamamın sıcak suları," dedim ve bir asker daha mızrağımın ucuna geçti. Ayağımı ölen askerin omzuna bastırarak mızrağımı geri çekerken dengemi kaybedince Karr belime sarıldı. "Lütfen sen de uzun bir banyo yap yoksa burnumun direğini sızlatacaksın."

Karr kahkahalarla gülünce ona doğru koşan bir asker yönünü değiştirdi ve kaçmaya başladı. "Rae nerede?" diye sorduktan sonra ateşten bir zinciri kaçan askere gönderdi.

Derin bir nefes aldım. "Anlatsam da inanmazsın." Şehrin içinden çığlıklar yükselmeye başladığında kafamı çevirdim ve onları gördüm. Karanlık ve içinden sızan ışık sokakları dolaşıyor, teker teker önlerine çıkanları avlıyordu. "Ama sanırım görürsen anlarsın."

Karr da ışıktan ve karanlıktan oluşma o korkunç güce bakarken, "Hassiktir," diye mırıldandı. "Onlar mı?"

Rae'nin karanlığının bir kısmı bacaklarıma dolanıp beni selamlarken, "Sana anlatsam da inanmazsın demiştim," dedim. Apollon'un gücü kolyemin içinde onu kullanmam için yalvarsa da bunu yapmadım ve Karr'ın mızrağıyla yetindim.

Her şey o kadar hızlı olup bitmişti ki çıplak gözle yaşananları takip etmem bile güç olmuştu. Karanlık ve ışık bir sarmal gibi iç içe geçerek düşmanlarını arayıp buluyordu. Hemen önümdeki askeri yakaladılar. Karanlık ağzından ciğerlerine doğru inerken ışık gözlerine mil çekti ve yalnızca bir kalp atımı kadar süre içinde asker önce kör oldu ardından da boğuldu.

"Tanrılar," diye mırıldandı Karr. "Savaş Tanrısı olan benim ama bu ikisi benden daha taşaklı."

Haklıydı. Onlar birlikte kusursuz ve ölümcüllerdi. Bir anda o kadar çok asker cansız bir şekilde yere düşmeye başlamıştı ki kısa bir sürede bize savaşacak kimse kalmamıştı.

Tek bir kişi dışında.

Antios. Ve o da şu anda şehrin arka kapılarına, doğrudan Aleksandros'a ve Tara'ya doğru gidiyordu.

Onun ölümünün başkalarının elinden olmasına izin veremezdim. Onun ölmesine izin veremezdim. "Antios," diye bağırdım gölgelerimi kendi etrafımda toplarken. "Yoksa bir korkak gibi kaçıyor musun?"

Antios anında durdu ve arkasını döndü. Suratı ve tüm bedeni yaralarla kaplıydı. Beni gördüğünde her iki elinde de tuttuğu kılıçları yere attı ve bana doğru yürüdü. "Troya'nın orospusu," diyerek beni selamladı. "Seni çıplak ellerimle bile öldürebilirim."

Gölgem onu çarptığında geri doğru sendeledi. "Lütfen beni çıplak ellerinle öldür Zeus'un piçi."

Etrafımızdaki askerler birer birer düşerken Rae'nin karanlığı bir kez daha bacaklarıma dolandı. Hazırdı, en ufak bir emrimde bile Antios'un nefesini kesmek onun için bir zevk olacaktı. "Seni öldürmeyeceğim," dedim kendi gölgemi bir zincir haline sokup onun bedenine dolarken. "Ölürsem seni bir kahraman yaparlar ve sen bir kahraman olamayacak kadar aşağılık bir adamsın. Senin yeni Akhilleus olmana izin vermeyeceğim."

Antios zincirlerden kurtulmaya çalışsa da her kaçma girişiminde zincirler biraz daha sıkıldı, onu biraz daha boğdu. En sonunda önce dizlerinin

üzerine çöktü ardından da yere devrildi. Rae'nin karanlığı onaylar bir şekilde son bir kez bacağımı okşadıktan sonra geri çekildi ve savaş alanının geri kalanını temizlemeye döndü.

Antios konuşmaya çalışınca gücüm ağzını da örttü. "Bir orospuya hiç de fena değil, ne dersin?" diye sorduktan sonra mızrağımın tersini kafasına vurdum.

☽☆☽

Yeni bir beze daha ihtiyacım vardı. Suratımı sildiğim belki de onuncu bez bir paçavra haline dönüşürken ancak bir kolumu ve suratımın bir kısmını silmeyi başarabilmiştim. Dudağımda korkunç bir yarık vardı ama diğer yaralarım düşünüldüğünde içlerinden en az acıyanın o olduğunu bile söyleyebilirdim.

Duruşumu değiştirmeye çalıştığımda kaburgalarım sızladı. Oraya darbe aldığımı bile hatırlamasam da bir noktada öfkeli bir askerin beni dirseklemiş olması yüksek bir ihtimaldi. "Sikeyim," diye mırıldanıp yeniden suratımdaki kanları silmeye döndüm.

Aleksandros o kadar sessiz bir şekilde yanıma yaklaştı ki yanıma oturana kadar onun geldiğini fark etmedim. Pazar yerindeki dükkanlardan birinin devrilmiş sütununun üzerinde oturuyordum. Selene beni bulmuş, buraya oturtmuş ve Naia'yı başıma dikerek o benim için şifalı bitkilerden bir karışım hazırlayana kadar da kalkmamamı rica etmişti. Ya da bir tür cadı gücüyle emretmişti desem daha doğru olacak.

Naia Aleksandros'un geldiğini görünce kalkmaya çalışsa da genç kral eliyle işaret ederek ona engel oldu. "Tanrılar." Miğferini kenara atar atmaz göğüslüğünü çıkartmaya başladı. Naia da ona yardım edince çabucak metal parçasından kurtuldu. Ellerini kandan katılaşmış saçlarının içinden geçirirken suratını buruşturdu. "Daha güneş yeni batıyor ama ben seneler sürmüş gibi hissediyorum."

Karr haklıydı. Savaş tam da üç saat sürmüştü. Üç saatin sonunda şehrimizi geri almıştık. Yaralarımızı sarmaya başlarken ufukta günün bittiğinin habercisi güneş batıyordu. Kapıda yeni bir gün vardı. Özgür bir gün. Akhalar'ın yalnızca küçük bir kısmı tutsak olarak alınırken büyük bir kısmı ait oldukları yere, Tartarus'un derinliklerine sürülmüştü.

Bitmişti. Her şey bitmişti işte.

Birkaç dükkan ötede Rae ve Apollon yaralı askerlerimize şifa dağıtıyorlardı. Onların beni iyileştirmesini reddetmiştim. En azından

şimdilik. Güçlerini öncelikli olarak daha büyük askerlerin üzerinde kullanmaları ağrılarımı biraz olsun bastırıyordu.

"Şehirden geriye hiçbir şey kalmamış," derken on birinci bezi de diğerlerinin yanına gönderdim ve yeni bir bez aldım. "Şafakta tüm tanrılar birleşip şehri yeniden ayağa kaldıracaklar."

Aleksandros içi temiz suyla dolu bir testiyi doğrudan başına döktü, kafasını bir köpek gibi iki yana sallayınca etrafa sular saçıldı. "Savaş," dedi sanki çok önemli bir sırrı ifşa eder gibi. "Asıl görünmeyen yaralardan ibarettir."

Naia kana bulanmış tasımı temizlemek için aldı, ağzı kırık çeşmeye ilerlerken Aleksandros da bana yaklaştı. "Sana bir şey sorabilir miyim Troyalı Mara?"

Bezimi dudağımdaki patlağa bastırdığımda inlememek için kendimi zor tuttum. "Elbette."

Aleksandros boğazını temizledi. "Nasıl öleceğimi bana söyler misin?"

Bezi hemen dudağımdan kaldırıp ona döndüm. Genç suratı kanla ve kirle kaplı olmasına rağmen bu haliyle bile güzel görünen yüzüne ölümün gölgeleri çoktan düşmüştü bile. "Bunu gerçekten bilmek istiyor musun?" Başını salladı, hafifçe gülümsedi. "Seni zehirleyecekler," dedim fısıldayarak.

Gerçeklerin onda nasıl bir etki doğurmasını beklediğimi bilmiyorum ama beklediğin en son şey buna sanki bir ibadetmiş gibi karşılamasıydı. Ellerini göğe kaldırdı, "Demek benden beni sinsice zehirleyecek kadar korkacaklar," dedi. "Güzel, bu kaderi beğendim." Şaşkınlıkla ona baktığımı fark ettiğinde, "Herkes savaş alanında ölmek ister," diye devam etti. "Ama yeterince büyük bir savaşçıysan savaş alanında karşına çıkmaya cesaret edemeyenler türlü oyunlara girişir."

Naia geri döndüğünde Aleksandros sustu, suratındaki suları sildikten sonra ayağa kalktı. "Gidip askerlerime bakacağım, ne kadarının eve dönmeye hazır olduğunu kontrol etmem gerek."

Aleksandros giderken ben de peşinden ayağa kalktım. Naia, "Mara," diyerek beni uyarmaya çalışsa da kendine engel oldu.

"İyiyim ben," dedim aslında berbat göründüğümü bilerek. "Sadece Rae'yi görmem lazım, Selene geldiğinde bana haber verirsin."

Bir cevap vermesini beklemeden aksayan adımlarla Rae'nin ve Apollon'un bulunduğu dükkana ilerledim.

Rae kırık dökük kapıdan içeri girdiğimi görür görmez yanıma geldi, kaburgalarımı tutan elime kaşlarını çatarak baktı. "En azından bunu iyileştirmeme izin ver," dediğinde bu sefer ona karşı çıkmadım.

Elleri yumuşakça sızlayan bölgeye dokunur dokunmaz rahatladığımı hissettim, derin bir nefes alarak ona gülümsedim. "Teşekkürler."

Rae Apollon'un iyileştirdiği diğer askerleri son bir kez daha kontrol ettikten sonra birlikte dükkandan çıktık. Yavaş yavaş sarayımıza giden yarısı yıkılmış merdivenleri çıktık.

En üst basamağına geldiğimizde Rae beni önüne alıp kollarını belime doladı, çenesini boynuma gömdü. "Başardık Mara," dedikten sonra boynumu öptü. "Evimizi geri aldık."

Evimiz. Troya bizim evimizdi ve bu sonsuza kadar değişmeyecekti. Şu anda durduğumuz yerden tüm şehri ve yıkıntılarını net bir şekilde görebiliyorduk. Şafakla birlikte şehrimiz yeniden görkemli bir şekilde yükselecekti ama şu anda ağır yaralı bir şehirden ibaretti. "Başardık," diyerek onu tekrarladım ama nedense yolun daha çok başında olduğumuzu hissediyordum.

Tahmin edemeyeceğimiz kadar başında.

Hello! Ve geldik son 3 bölüme. SON 3! İnanabiliyor musunuz ben inanamıyorum slfdshjf. Final tahminlerinizi aşşşşşşırı merak ediyorum.

Şimdiii. İlk kitaptan sonra ara vermeden 4 bölüm Karr'ın kitabı yayınlanacak. Sonrasında da yine ara vermeden 2. kitap başlayacak. İkinci kitabın ismi sizce ne olur :)

Sınırlar sınırlar. 800 yorum 300 oy sınırlar dsfhdf Lütfen beni üzmeyin ya. #kaosüzülmesin

Aşklar hazırda kitabımın çıktığı bir yayınevi olduğu için ÖTŞ kitap olsun diye bekliyorsunuz biliyorum ama şu an hayır. Bu fiyatlarla no no no. İkinci kitabın ortalarında görüşmelere başlayacağım ama. Biliyorsunuz sizi her şeyden haberdar ediyorum. Duyuruları genellikle instagram ozcelikdilara hesabımdan yapıyorum. Bana yazabilirsiniz bu arada çok mesaj biriktiği günler dışında neredeyse hemen cevap veriyorum skflsşd

Sizi sonsuzluk kadar seviyorum.

-Kaos.

Bölüm 58, Bir Ruhun İki Damlası

Bölüm 58, Bir Ruhun İki Damlası

Derler ki bir ruh ait olmadığı bir yeri gördüğünde mutlaka tanırmış. Bu yüzden Hades hiçbir zaman Tartarus'un derinliklerinde çürümesi gereken ruhlara acıyarak onları Elysium'a almakla uğraşmazmış. Çünkü kimse bilmese bile ruhun kendisi bilirmiş nereye ait olduğunu. Hangi özden yoğrulduğunu, hangi közle yok olduğunu.

Tam da bu yüzden ölümlüler yaşarken Olympos'un merdivenlerini çıkamaz, altından sularından içemezlermiş. Ruhları dünyevi kabuklarına sıkı sıkıya bağlıyken yükseliş, damarlarında yalnızca ilahi kan akanlara verilirmiş ki onlar da ebediyen tanrıların evim dediği bu diyarda kalamazmış. Çünkü ruhun kişiden bağımsız bir hafızası varmış ki bu hafıza hiçbir zaman yanılmazmış.

Yalnızca bir kez yürümüştüm Olympos'un buluttan merdivenlerinde. Orada yürüyüp de tanrıların huzuruna çıkan herkesin aksine ben dizlerimin üzerine çökmemiş, Zeus'tan ebediyen yankılanacak bir isim dilenmemiştim. Ben intikam istemiştim. Hakkı olmayanların üzerinde hak iddia ettiği şehrimin yolları kanla sulanmadan yaşanacaklara engel olmak istemiştim. Ama ne etmediğim dualar ne de üzerime geçirdiğim öfkemden zırhım yaşanacaklara engel olamamıştı. Kader tanrıçaları bildiklerini okumuş, kendi arzu ettikleri şekilde şehrimi düşürmüşlerdi. Fakat yine de akan kanlar sokaklardan aşağı inip denizin sonsuz ruhuna karışsa da Troya yeniden özgür, yeniden Troya olmuştu.

Bu yüzden Olympos'a bu sefer isteğim dışında bir kez daha geldiğimde buna şaşırdım. Aradan neredeyse iki ay geçmiş ve şehir en sonunda yaralarını sarmayı başarmıştı. Pazar yerindeki dükkanların çatılarından yine renkli tüller sarkıyor, esnaf tezgahlarını yine sokaklara taşırıyordu. Çocuklar koşuyor, askerler nihayet rahat bir nefes alabiliyordu. Ölülerimizi yakmayı bitirdiğimizde artık şehir de ölümün bir kara bulut gibi üzerine düşen gölgesini atmaya hazırdı.

Troya yeniden tanrıların yürüdüğü şehir olmuştu. Bu sefer tanrıların yardımıyla inşa edilmemiş, bizzat tanrılar tarafından her taşı özenle konulmuştu.

Şehrinden yeniden ayaklandırılması tahminlerimizden de uzun sürdü. Akhaların şehre girdiklerinde ilk yaptıkları şey zenginliğimizi ve medeniyetimizi yok etmek olmuştu. Ama yine de her bir taşı kaldırmış, her bir harcı karmış ve eskisinden de güçlü bir şehir inşa etmiştik. En sona ise tapınağı bırakmıştık. Diğer tanrılar şehrin duvarlarını güçlendirirken Rae kendi tapınağının yaralarını tek başına sarmak istemişti. Apollon ise her şeye rağmen onu yalnız bırakmamıştı. Onları birlikte görmek, yan yana şehirde yürüdüklerini, insanlarla ilgilenmelerini seyretmek bana hala tuhaf geliyordu. Bu yeni gerçekliğe alışmam güçtü. Rae her ne kadar sakinliğini koruyup Apollon'un kaybettikleri zamanı telafi etmesine izin verse de ben onun gibi bağışlayıcı olamıyordum.

Apollon'a her baktığımda aklıma ona tapınmak zorunda bırakılarak geçirdiğim yıllar ve yediğim tokatlar geliyordu. Gözlerimi sıkıca kapattığımda Penelop'un bana bağırışı, rahiplerin ayaklarımdaki sandaletleri çıkartıp rahibenin beni ince sopasıyla dövebilmesi için beni onun önüne atışları geliyordu.

Apollon'a her baktığımda aklıma Rae'nin şehri düştüğünde hissettiği acı geliyordu. Çaresizce bana tutunuşu ve ona ihanet etmek zorunda bırakılışım geliyordu. O kendi oyununu oynarken biz her şeyden habersiz hayatta kalmaya çalışıyorduk.

Onların birlikte geçirdikleri binlerce yıl, binlerce hayat vardı. Ama ben hayatımın neredeyse tamamını isteğim dışında ona adanarak geçirdiğim için onu bu kadar kolay affetmem mümkün değildi. Onu affetmem demek, annesinin sevgisine ihtiyaç duyduğu yıllarda soğuk odasında ağlamak zorunda bırakılan Mara'ya ihanet etmem demek olacaktı. Onu affetmem demek yaşadığım tüm yılları geride bırakmam demek olacaktı ki ben henüz buna hazır değildim. Kinim ve öfkem uzun yıllar boyunca içime sızmış, orada yer etmişti. Onları öyle kolayca döküp atamazdım. Atarsam ben, ben olmazdım.

Rae ve Apollon tapınağımızı yeniden inşa ettiğinde Rae'nin kehanet elçisi olarak Ephi ve Dora ile ilk ayinimiz için sunağın önüne oturmuştuk. Hala tek büyük heykel Rae'nin heykeliydi ama Rae kendi eliyle Apollon'un küçük bir heykelini de önümüze bırakmıştı.

Apollon'un heykeline bakmadan, yüzümü doğrudan Rae'nin mermerden suratına dönerek gözlerimi kapatmış ve kehanetlere kucağımı açmıştım. Ama bu sefer beni bulan kehanetler değil, bambaşka bir şeydi. Önce tepemin üzerinden bir kartalın geçtiğini görmüş, ardından da gözlerimi Olympos'ta açmıştım.

Zeus altından tahtında otururken beni gördüğüne memnundu. "Çağrıma kulak vereceğini düşünmemiştim," derken sesi en az damarlarında çakan şimşekler kadar hiddetliydi.

Etrafıma baktım ama ortamı saran sis Zeus dışındaki her şeyi gizliyordu. Belki de gerçekten Olympos'ta bile değildik, bilmiyorum. Anlaşılan beni buraya getirmişti ama etrafımda olup bitenleri görmemi istemiyordu. "Cevapsız kalırdın," dedim ona doğru yürüyerek. "Ayinde olmasaydım seninle bir daha karşı karşıya gelmemek için elimden geleni yapardım."

Zeus tatsız bir şekilde güldü. "Bunu yapacağına hiç şüphem yok Mara," dedikten sonra tahtından kalktı ve ortam değişti. Şimdi sis dağılmış, başımın üzerinde açık gökyüzü belirmişti.

Görüş alanıma ilk önce harabeler girdi. Yıkılmış duvarlar ve toprağa karışmış taşların ortasında, her şeyden biraz daha yüksekte yan yana duruyorduk. Zeus ilahi gücünü üzerinden sıyırıp atmış, neredeyse bir insana ait olabilecek bakışlarıyla beni izliyordu.

Kaşlarımı çatarak, "Neredeyiz?" diye sordum. Harabeler bir şekilde hissiyat olarak bana tanıdık gelseler de nerede olduğumuzu anlamayı başaramamıştım.

Zeus sadece, "Yürüyelim," demekle yetindi ve beni beklemeden yürümeye başladı.

İlk fark ettiğim şey harabelerin arasındaki ahşap yoldu. Bu ilginçti çünkü daha önce hiç böyle bir yol görmemiştim. Taşların ve yıkılmış duvarların üzerine yapıldığı için binaların arasından geçmemizi kolaylaştırıyordu. Fakat kalıntılara uymayacak kadar yeni ve yabancı görünen bir yoldu bu.

Durup etrafıma, kızgın güneşin aydınlattığı bu kocaman alana baktım. Burası bir şehirdi, en azından bir zamanlar öyle olmalıydı. Her ne kadar tuhaf bir yolun üzerinde yürüyor olsak da altımızdaki toza ve toprağa bulamış eski yolların varlığını sezebiliyordum.

Kendime engel olamadan ahşap yolun kenarına yaklaştım ve bir duvarın kalıntısı olabileceğini düşündüğüm yıkıntıya dokundum. Ellerimin altındaki taşlar güneşle ısınmış, pütürlü yüzeyi ise binlerce yıldır burada olmasının verdiği yorgunlukla ufalanmıştı.

Bir ses duydum. Daha doğrusu binlerce ses. Konuşuyor, bağırıyor, ağlıyor ve hatta gülüyorlardı. Bir zamanlar burada yaşayan insanlardan geride kalanlar taşların içine işlemiş, oradan bana akıyordu. Ölü görünen bu şehir aslında yaşıyordu, sadece derin bir uykuya dalmıştı o kadar.

Kokarak geri çekildim, az önce taşların üzerinde gezinen titreyen elimi arkama gizledim. "Bu da ne böyle?"

Zeus dikkatli bir şekilde bana yaklaştığında gerilememek için kendimi zor tuttum. "Zaman sadece ileri ve geri akmaz," derken sesi ondan beklenmeyecek kadar yumuşaktı. "Bazen yanlara doğru da açılıp genişler. Senin ait olduğun zaman ile Rae'nin zamanı ise birbirine ne kadar bense de aslında ters yönde akmaya planlılar."

Gerimizde bir yerlerde insan seslerinin geldiğini duyabiliyordum ama konuştukları dili bilmediğim için ne dediklerini de anlayamadım. "Zamanı bölen sensin," dedim Zeus'a.

Zeus başını yavaşça salladı, yürümeye devam etti. "Onlara kıyamadım," derken bilinmeyen tanrıları kastettiğini anladım. "Her zaman babam gibi olmaktan, kendi çocuklarıma zarar vermekten korktuğum için onlar için iki ayrı zaman yaratmanın beni güçlü kılacağına, eşsiz yapacağına inandım." Eğilip yerden bir taş aldı, taşı ellerinin içinde sıktığında ufalanan parçalara baktı. "Ama sanırım bu benim babamdan da korkunç birine dönüştürdü."

Tuhaf giyimli insanlar görüş açıma girdi. Üzerlerindeki kıyafetler ve başlarına taktıkları komik şeylerle etrafta geziniyor, birbirlerine yine o anlamadığım dilde bir şeyler anlatıyorlardı. Bizi göremediklerini biliyordum, görselerdi eğer bu kadar rahat bir şekilde dolaşamayacaklarını biliyordum.

"Bana bunları neden anlatıyorsun, Zeus?" Öfkem midemden yukarı tırmandı, boğazımı parçalayacak kadar yüksek bir hızla ağzımdan taşmayı bekliyordu. "Anlattığın hiçbir şey yaptıklarını değiştirmeyecek, benden tüm bunları çocuklarının iyiliği için yaptığına inanmamı bekleyemezsin."

Zeus kesin bir şekilde, "Beklemiyorum," dedi. "İnanmanı da anlamanı da beklemiyorum. Sadece görmeni istiyorum."

Arkamdan garip bir ses yükseldiğinde elimde olmadan sıçradım. Bir kadın elinde tuttuğu küçük bir nesneyi hemen yanımda yükselen harabeye doğrultmuştu. "Daha açık olmalısın," derken gözlerimi kadının elinde tuttuğu nesneden ayıramıyordum. Parlaktı ve ürkütücü bir şekilde kadın ona her dokunduğunda etrafa cılız bir ışık yayıyordu.

Zeus'un gri gözleri önce şehirde sonra da gökyüzünde dolaştı. "Senin zamanında, binlerce yıl sonrasındayız. Troya artık insanların gelip yalnızca ziyaret ettiği ve hakkındaki hikayeleri dinlediği düşmüş bir şehirden başka bir şey değil," dedikten sonra bu sefer gözleri benim suratıma indi. "Bu zamanda ne Rae'nin ne de senin ismin biliniyor. Ben bile onlar için eski hikayelerde yaşayan bir isimden ibaretken sizin varlığınız çoktan tozlara karıştı."

Zihnim duyduklarımı idrak etmeye çalışırken kalbim ise gerçeği çoktan kavramıştı. Bu harabeye dönmüş şehre adımımı attığım anda yüreğim burayı tanıdığımı bana hissettirmişti. "Bu önemli değil," diye fısıldadım. "Bizim zamanımızda şehrimiz hala ayakta."

Zeus'un kaşları havaya kalktı. "Öyle mi dersin?" derken sesindeki ton çok daha fazlasını bildiğini anlamam yol açtı. "Dilersen sizin zamanınıza da gidip şehrin son halini görebiliriz."

Gözlerimi kapattım, buna hazır olup olmadığımı düşünmeme bile gerek yoktu. "Hayır." Soluğum boğazımda düğüm düğüm olmuş, beni boğuyordu. "Buna gerek yok çünkü hala ayakta olduğumuzu biliyorum."

"Bu kadar emin olma." Etrafımızdaki insanlar şaşkınlıkla şehirden geri kalanları incelerken Zeus onlara gülümseyerek baktı. "Troya'yı Troya yapan ne biliyor musun Mara?" Biri yine o elindeki tuhaf aleti şehrime doğrulttu, yanındakine bir şeyler söyledi. "Düşmüş ve yıkılmış olması. Onu bu kadar büyüleyici kılan da bu. İster insan elinden isterse tanrı elinden çıksın, tüm ihtişamın ve gücün nasıl yıkılabileceğinin bir sembolü. Medeniyetin ve insanlığın sembolü." Suratımı ondan yana döndüğümde büyük bir dikkatle beni izlediğini gördüm. "Bazı şeyler kaçınılmazdır ve sen ne kadar engel olmaya çalışırsan çalış sonucu değiştiremezsin."

"Değiştirdim," dedim bir an bile düşünmeden. "Troya'yı kurtardım."

Zeus gülümsediğinde ilk defa bu gülümsemede bir alay gizli değildi. İlk defa dudakları hüzünle kıvrılmıştı. "O şehir yıkılmak için inşa edildi, oğlum ise ölmesi için o şehre adandı." Zeus eğilip suratıma dokunduğunda geri çekildim ama o da sanki aksini beklemiyormuş gibi kafasını salladı. "Yazık," dedi. "Sen ve ben kusursuz olabilirdik. En çok seni sevebilir, en çok seni el üstünde tutabilirdim. Ama şimdi önümde ezilip geçilmesi gereken bir engelden daha fazlası değilsin."

Ona bakarken vahşi sırıtışımı gizlemeye bile gayret etmedim. "O halde neden beni ezip geçemedin?" Suratındaki bocalamayı gördüğümde kendimden daha da emin bir halde, "Yoksa yalnız mı kaldın Zeus?" diye

devam ettim. "Tek başına güçlü olmadığını fark etmen senin için üzücü olmuş olmalı."

Suratındaki ifade bir anda değişerek kaşlarını çattı. "Hayatta olmanın daha çok işime yaradığına karar verdim." Sözleriyle birlikte sis yeniden etrafımızı sardı. "Sen hayatta olduğun sürece oğlum ruhunun öbür yarısı eksik yaşayacak. Sen hayatta olduğun sürece öldürülmesi ve yok edilmesi daha kolay olacak." Sis ağzımdan ve burnumdan içeri dolarken sesi artık kulaklarımdaki bir çınlamadan ibaretti. "O seni hayatta tuttuğu sürece kendi ölümünü hazırlarken buna neden engel olayım ki?"

Zeus yok olurken gözlerimi yeniden tapınakta açtım. İlk başta neler olduğunu anlayamadım çünkü öksürüklerim bedenimi titretiyor, gözlerimi yaşartıyordu. Gözlerim tapınağın tavanını dikili olduğu için yerde yattığımı anlayabilmiştim ama o kadar çok titriyordum ki uzandığım yerden doğrulacak gücü kendimde bulamıyordum. Görüşüm bulanıklaştı, gözlerim açık olmasına rağmen hiçbir şey göremeyince panikle doğrulmaya çalıştım.

Serin parmaklar önce alnıma sonra da omzuma dokundu. Güçlü eller beni kavrayıp arkamdaki bedene yaslarken ağzımı daha geniş açtım ve nefes almaya çabaladım. Bir başka el suratımı kavrayıp bana doğru üflerken başımı geri yatırdım, göğsüm havayı içine çekerek şişti.

En sonunda yeniden görebildiğimde Apollon'un suratıyla karşı karşıya geldim. Endişeli bir ifadeyle bana doğru eğilmiş, beni izliyordu.

Rae beni kollarının arasında tutup dudaklarını kulağımın altına bastırdı. "Geçti Mara," derken sesi en tatlı rüyalardan bile daha sakinleştiriciydi. "Benimlesin, buradasın."

Kendimi Rae'nin bedenine biraz daha yaslayarak rahatlarken Apollon da dizlerinin üzerine çöküp suratıma uzandı ama elimi kaldırarak ona engel oldum. Apollon incinmiş gibi görünerek kaşlarını çattı. "İzin ver sana yardım edeyim, hala doğru düzgün nefes alamıyorsun."

Haklıydı. Aldığım her nefesle birlikte ciğerlerime iğneler batıyormuş gibi hissediyordum ama yine de onun yardımına ihtiyacım yoktu. Bu yüzden Rae'nin bedenime dolanan eline tutunarak kalkmaya çalıştım. Rae tüm gücüyle beni ayakta tutmaya çalışsa da sendeledim, Apollon'un kanatları açılarak beni tuttu. "Senin yardımına ihtiyacım yok," dedim ama sesimin hırıltısı aksini söyler gibiydi.

Ephi ve Dora'nın endişeli bakışlarının eşliğinde Rae'nin beni heykelinin dibine oturtmasına izin verdim. Ephi su dolu testiyi uzattığında güçlükle bir yudum aldım. "Ne oldu bana?"

Rae yanıma diz çöktü, suratıma dökülen saçlarımı geriye yatırdı. "Ayin sırasında kendinden geçmişsin."

Apollon Rae'nin gerisinden dikkatli bir şekilde bana bakarak, "Neler olduğunu hatırlamıyor musun?" diye sordu.

Zeus'un zihnimde canlanan suratının görüntüsünü bastırarak, "Hayır," dedim ve Rae'nin zihnimde dolaşmayacak kadar dikkatinin dağınık olmasını umdum. "Hiçbir şey hatırlamıyorum." Rae testiyi Ephi'nin elinden alarak bana bir yudum daha su içirdiğinde nefesim nihayet düzene girmişti.

Eline biraz su döküp suratımı ıslattığında rahatlayarak inledim, bana iyi geldiğini anlayınca suratımı biraz daha ıslattı. "Seni odamıza götürmemi ister misin?" Başımla onaylamam beni kucağına alması için yeterliydi. Gücü etrafımızda bir kez dalgalanıp büküldü ve kendimi odamızda buldum.

Saray yıkıldığında odamız da yıkılmıştı ama Rae kendi elleriyle odayı tekrardan inşa etmişti. Tavan hala saydam, geceleri göğü görebileceğim şekildeydi. Şimdi güneş tepemizde yükselip güze rağmen içimi ısıtırken gözlerimi kapattım. Keşke tam da bu anda, Rae'nin kollarının arasında sonsuza kadar kalabilseydim.

Rae beni taşıyıp yatağa bıraktıktan sonra yanıma uzandı, bedenimi kolayca kendine çekerek sıkıca sarıldı. Suratını saçlarımın arasına gömdüğünde rahatlayarak suratımı omzuna dayadım. "Artık korkacak hiçbir şey kalmadı tatlı Mara." Nefesi, dudaklarından çıkan her bir kelimesi saçlarımın içine karışıyor, oradan da ruhuma işliyordu. "Bundan sonra ne yaşayacaksak birlikte göğüsleyeceğiz."

Suratımı kaldırıp ona baktım, bir ömür verilen sayısız savaştan nasır tutmuş parmaklarıyla elmacık kemiklerimi sevdi. "Sence ben ölecek miyim?" diye sorarken sesimin bir fısıltı gibi çıktığını biliyordum ama o beni yine de duyabilirdi. "Ne olduğumu biliyorum ama sınırlarımı bilmiyorum."

Şehri geri almamızın ertesi günü Rae'ye Hades'in bana söylediklerini anlatmıştım. Tepkisi beklediğimin aksine telaşlı ya da korku dolu olmamış, bunu büyük bir dinginlikle karşılamıştı. Ona gerçekleri anlattığım zaman da suratımı yine böyle sevmiş, "Bu seni daha da özel kılar Mara," demişti. "Dünyada bir eşin ve benzerin yokken yine de benim yanımdasın. Sonsuz ihtimallerin içinde beni seçtin," diye mırıldandıktan sonra beni teselli etmiş ve olduğum kişiden korkmamı engellemişti. Sonra da zihnime Zeus'un bir daha bana musallat edeceği görüntülerden korumak için bir set çekmişti.

Anlaşılan bu set beni ölen insanların görüntülerinden koruyabiliyordu ama bizzat Zeus söz konusu olduğunda o kadar da başarılı değildi.

Kafamı kaldırıp Rae'ye baktığımda dişlerini sıktığını gördüm. "Böyle şeyler söyleme," dedi ona baktığımı fark ederek. "Ne kendine ne de bana ölümü yakıştırma."

Kollarının arasında hareketlenerek gövdesine tırmandım, ellerimi çenemin altına koyarak ona baktım. "Bunu seni üzmek için sormuyorum, sadece merak ediyorum." İşaret parmağımı köprücük kemiğine dayayıp orayı okşadım. "Ne kadar vaktimiz kaldığını öğrenmek istiyorum. Sen sonsuza kadar aynı kalırken benim yaşlanıp en sonunda da ölme ihtimalimin ne kadar yüksek olduğunu bilmek istiyorum."

Eğilip burnumu öptü. "Ölümlü silahları ile ölebileceğini düşünmüyorum. Yaşlanman için de Kirke'ye gider, gerekirse dünya üzerindeki tüm cadıları bir araya getirip bu yaşında kalmanı sağlayabilirim," derken bir yandan da saçlarımı okşuyordu.

Kaşlarım çatıldı. "Yaşlanıp buruştuğumda beni sevmeyeceğini mi söylüyorsun?"

Rae o kadar şiddetli güldü ki bedenimin altındaki bedeni de sarsıldı. "Yaşlanmak istiyorsan bu da kabulüm." Gülüşü gözlerine ulaştı, siyah gözlerinin içinde gümüş halkalar parladı. "Her şey senin istediğin gibi olsun istiyorum Mara. Eğer sonsuza kadar genç kalmak istersen senin önünde tüm cadıları diz çöktürürüm. Yaşlanmak istiyorsan seninle yaşlanmanın bir yolunu bulurum." Az önce öptüğü noktaya parmağıyla dokundu. "Tabi yanında genç ve yakışıklı bir erkek gezdirmek istersen orası sana kalmış."

Üzerinden kalkıp yana devrildiğimde ben de gülüyordum. "İnsanların seni fazla şımarttığını düşünüyorum," desem de sesim artık kendine gelmiş, daha dinç çıkıyordu. "İlk tanıştığımızda bu yüzden mi çıplaktın?"

Rae homurdanarak yan döndü. "Bunu bana hatırlatmayı tahminen ne zaman bırakırsın?" Parmaklarını kolumda gezdirdi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, bir süre düşünür gibi yaptıktan sonra, "İki asır kulağa nasıl geliyor?" diye sordum ona.

Gözlerini devirerek, "Tanrılar," diye mırıldandı.

Yeniden ona sarıldığımda ikimiz de bir süre sessiz kaldık, göz kapaklarım kendiliğinden kapandı. Hava kararırken uyandığımda Rae'nin sakin nefeslerinden onun da uykuya daldığını anladım. Kafamı hafifçe kaldırarak ona bakarken kalbim sıkıştı. Aşk sanırım gerçekten de böyle bir şeydi. Ona baktığınızda dünyadaki her şeyin temelinde onu görürdünüz. Nefes alışında

güneş doğar, üzüntüsünde güneş batardı. Bir anda her şeyin temeli o olurdu ve en ufak bir hareketiyle bile sizi hiçliğe yuvarlayabilirdi.

Onu uyandırmamaya çalışarak suratını okşarken kapı yavaşça tıklatıldı.

Dikkatli bir şekilde yataktan kalkıp kapıya ulaştım ve çok yavaşça açarak dışarı çıktım. Karr henüz yakılmış meşalelerin aydınlattığı koridorda beni bekliyordu. Kızıl gözleri beni görünce parladı. "Bugün aylar sonraki ilk ayininde heyecandan bayıldığını duydum," dediğinde elimde olmadan güldüm. "İşte bizim arsız ölümlü, bazen çok ciddi takıldığını düşünüyorum."

Odanın kapısından uzaklaşırken, "Her şey hazır mı?" diye sordum.

Karr başını salladı. "Hem bugün için hem de yarın için her şey hazır." Üzerindeki temiz tuniği ve itinayla geriye yatırılmış saçlarını işaret ederek, "Sonunda savaş kıyafetlerini çıkartmak bana iyi geldi," dedi. "Umarım şölendeki tanrıçalar beni görünce düşüp bayılmazlar."

"Artemis de geldi mi?" Sorum üzerine surat ifadesi değişti, bakışlarını benden kaçırdı. İlk Troya Savaşı sırasında Tara, Karr ve Artemis arasında pek de hoş olmayan şeyler yaşandığını bilsem de yine de bugün Artemis'in de burada olması Rae'yi mutlu edebilirdi. "Kabul etmedi değil mi?" diye sorduğumda zaten bildiğim bir şeyi teyit etmesine ihtiyacım yoktu.

"Gelmedi." Boğazını temizledi, kızıl gözlerini benden kaçırdı. "Tara ile işleri düzelttiler mi bilmiyorum, malum, Tara da benimle konuşmayı pek tercih etmiyor."

Koridorda yürümeye başladığımızda koluna girdim. "Senin için senden vazgeçtiğini biliyorsun," dedim Tara'nın Ölüm ile yaptığı anlaşmayı hatırlatarak. "Senin hayatta kalman için sana olan duygularını Ölüm ile değiş tokuş yaptı, onu sana veremediği şeyler için suçlayamazsın."

Karr kolundaki elimi sıkıca tutarken merdivenleri birer birer iniyorduk. "Biliyorum ve bunun için bir şeyler yapacağım," dediğinde son iki basamağımız kalmıştı. Olduğum yerde donup kaldığımda o iki basamağı da inip suratıma baktı. "Artık savaş bittiğine göre bir yolculuğa çıkmaya hazırım," dedi. "Ölüm ile anlaşmanın bir yolunu bulacağım."

Aniden parmağımdaki iz karıncalanmaya başladı. "Bunu nasıl yapacağını düşündün mü?" Başımı iki yana salladım. "Karr, bu çok tehlikeli."

Kendinden emin bir sesle, "Biliyorum," dedi. "Ama bunu yapmam lazım. Tara'yla bir şansım olabileceğini bilirken kendimi daha fazla başkalarını sevmeye zorlayamam."

Başkaları dediğinde onu Naia'yı kastettiğini kolaylıkla anladım. Saray görevlilerinden bir grup yemeklerle dolu tepsileri taşıyarak yanımızdan geçtikten sonra, "Naia bunu biliyor mu?" diye sordum.

"Hep biliyordu." Gözleri meşalelerin ışığının altında karardı. "Ondan hiçbir zaman bunu gizlemedim. Ona haksızlık ettiğimi biliyorum Mara ama asıl kendime haksızlık ediyorum." Omuzları düştü, gözüme ilk defa bu kadar çaresiz göründü. "Başkasına aşıkken ve bu aşka sahip olabileceğimi bilirken kendimi neden acı çekmeye mahkum edeyim?"

Kendime engel olamayarak ona sıkıca sarıldığımda teni sıcacıktı. "Lütfen kendine zarar verecek bir şey yapma," dedikten sonra suratımı omzuna gömdüm. "Kızlarla dolu bir evde büyüdükten sonra hep bir abiye sahip olmanın hayalini kurardım. Bunu elde ettikten sonra elimden alırsan seni Tartarus'a kadar kovalarım."

Tehdidim anlaşılan daha farklı bir etki doğurmuştu çünkü Karr bu söylediğime kahkahalarla güldü. "Tek parça olarak geri dönmeye çalışacağım arsız ölümlü, merak etme." Bir süre daha birbirimize sarıldıktan sonra Karr geri çekildi. "Şölen salonunda buluşalım," dedikten sonra sandaletlerini sertçe yere basarak koridorda yürümeye devam etti.

Yeniden üst kata çıkıp odamıza girdiğimde Rae yatakta oturuyordu. Odadaki mumlar yanmış, uykudan yeni kalkmış suratını aydınlatıyordu. Gözlerini birkaç kez kırptı ve sonra kaşlarını çatarak bana baktı.

Kollarını öne doğru uzattığını istemesine bile gerek kalmadan benim için açtığı alana girdim, beni kucağına çekti. "Ne zaman kalktın? Keşke beni de uyandırsaydın."

Ellerimle saçlarını düzelttim, suratına dökülen tutamları geri yatırdıktan sonra dudaklarını yumuşakça öptüm. "Fazla olmadı," dedikten sonra geri çekilmeye çalışsam da Rae bir kez daha dudaklarıma uzandı. Onu hafifçe iterek başımı iki yana salladı. "Acıktım."

Gülümsedi, uzanıp omzumu ısırmadan hemen önce, "Ben de acıktım," dedi. "Ve karnımı seninle doyurmayı planlıyorum." Geri doğru yattığında beni de kucağına çekse de kendimi toparlayarak geri çekildim. "Sorun ne?" Gözlerini kısarak bana baktı.

Kucağından kalkıp ayaklandım ve kıyafet sandığıma ilerledim. Rae'nin savaştan sonra bana hediye ettiği yeşil renkli bir kumaştan yapılan elbisemi çıkarttıktan sonra üzerimdekinin tokasını açtım. "Yemekten sonra hemen odaya dönebiliriz." Tokayı nihayet çıkartmayı başardığımda tuniği sıyırdım ve yere düştükten sonra içinden çıktım.

Rae iç çekerek uzandığı yerden doğruldu, dirseklerini yatağa dayayarak beni izledi. "Karşımda soyunuyorsun ve yemeğin öncelikli olduğunu mu söylüyorsun?" Başını iki yana salladı. "Yine kirli oynuyorsun Mara."

Odanın içinde gezinip bir başka sandıkta duran tacımı çıkarttım, başıma yerleştirmeden önce saçlarımı beceriksizce örmeye çalışsam da sonun pes ederek Rae'ye döndüm. "Saçlarımı örebilir misin?"

Rae yatakta oturarak, "Önce elbiseni giyebilir misin?" diye söylendi. "Dikkatimi dağıtıyorsun."

Dediğini yaparak elbisemi giydim, tacımı da elime alarak önüne oturdum, bacaklarını iki yanımda açtıktan sonra saçlarımı örmeye başladı. "Tacını neden takmak istiyorsun?" Parmakları yumuşakça saçlarımın arasında dolaştı. "Ağırlığından şikayet ediyordun."

Omuz silktim, saçımın bir tutamı bu hareketim yüzünden parmaklarından kayınca homurdandı. Saçlarımı örmeyi bitirdiğinde uzanıp başımı öptükten sonra tacımı elimden aldı ve başıma yerleştirdi.

Anında ondan uzaklaşarak ayağa kalktım ve elimi ona uzattım. Huysuz bir şekilde yataktan kalkıp elimi tuttu. "Yemeği burada da yiyebilirdik," dediğinde son çaresinin bu olduğunu anlasam da onu odadan dışarı çıkarttım.

Sarayın koridorlarında telaşlı ayak sesleri ve müzik sesleri birbirine karışarak yükseliyordu. Rae kaşlarını çatarak etrafa baktı. "Kaçırdığım bir şey mi var?"

Ona bir cevap vermeden yalnızca yürümesi için onun yönlendirdim, en sonunda şölen salonun kapılarına ulaştığımızda eğilip kapıya iki kere vurdum. Kapılar açıldığında ise içerideki herkes ayağa kalktı.

Rae olduğu yerde donup kalırken bizim tarafımızda yer almış tüm tanrılar yüzünü ondan yana dönmüştü. Apollon salondaki devasa masada oturduğu yerden kalkınca rahatsız olsam da suratıma yine de bir gülümseme yerleştirmeyi başararak dudaklarımı Rae'nin kulağına dayadım. "Mutlu yıllar Rae," dedim yumuşak tenini öperek. "Doğum günün kutlu olsun."

Rae hızla bana döndü. "Hatırladın," derken gözlerinde gördüğüm sevgi beni onu bir kez daha öpmeye itti.

Kollarımı beline dolarken, "Hatırladım," diye fısıldadım.

Apollon yanımıza ulaştığında Rae'nin omzuna dokundu. "Doğum günümüz kutlu olsun kardeşim," dediğinde Rae'ye sarıldığı için bir adım geri çekildim.

Tara da Karr'ın yanında oturduğu sandalyeden kalkarak kardeşlerine yaklaştı, Rae uzanıp onu da aralarına çekti. "Aslında bugünü kutlamayı biz değil en çok Rae hak ediyor," derken Rae'nin yanağını öptü. "Hepimizi koruduğun için bugün sadece sana adanmalı."

"Ve Mara'ya," dedi Apollon beni şaşırtarak. "Kardeşimizi canı pahasına koruyan Mara'nın da doğduğu gün olarak bugünü kutlamalıyız."

Benim doğduğum günün ona adandığım gün olduğunu söylemek istesem de Rae'nin suratındaki huzur dilimi tutmamı sağladı.

Karr masadan sanki ne kadar rahatsız olduğumu anlamış gibi, "Lütfen artık yemek yiyebilir miyiz?" diye sorduğunda Rae için hazırlanmış sofraya ilerledik.

Devasa sofrada, Phoiniks'in yanındaki yerimi aldığımda bana her şeyi öğreten adam uzanıp elime dokundu. "Şu ömrümde çok fazla kahraman gördüm ama hiçbiri beni senin kadar gururlandırmamıştı kızım," diye fısıldadı.

Hayatımda yaşadığım ve yaşayacağım her şeye şükrettiğim bir an o ana kadar hiç olmamıştı. Ama artık göğsümün huzurla dolup taştığını hissederken Zeus'un kötücül sözleri bile aklımda kalmamıştı. Evdeydik, savaşı geride bırakmıştık ve şimdi önümüzde sadece gelecek uzanıyordu.

Farah ve Sabra bile Rae'nin adına kadehlerini havaya kaldırırken nefreti hissetmiyordum. Hermes masada Rae'nin ve Apollon'un yaptıkları saçmalıkları anlatıyor, Karr testiler dolusu şarabı midesine indiriyordu.

Helene bile bir yanında Naia öbür yanında Hector ile otururken Selene masanın karşı tarafından onların sohbetine katılıyordu.

Rae ise mutluydu. Nestor'un ona uzattığı şaraba çekimserce baktığında Karr herkese benim Nestor'un şarabından içtiğim geceyi anlatıyordu.

Bunu biz yapmıştık. Korkunç ve umutsuzlukla dolu günlerden geçsek de en sonunda eve varmayı, aynı masada başardıklarımızı kutlamayı becermiştik. Hepimizin umudu, masanın başında oturan bu tanrıyken önümüzdeki günlere bakışımız değişmişti. Rae buradaydı ve o burada olduğu sürece Zeus'a karşı kazanmamız için bir ihtimal daima vardı. Onu tahttan indirip yerine Rae'yi çıkarttığımız gün gelene kadar en azından bu sofrada beraber oturmanın tadına varabilecektik.

Elimde olmadan boynumdaki kolyeye dokundum. Gelecek işte oradaydı. Hem benim hem de bu masada oturan tüm tanrıların geleceğinin kolyemde yazılı iki isimde saklı olduğunu hissedebiliyordum.

Mumlar eriyor, tanrılar sönmeye yüz tutan ateşi yeniden canlandırıyordu. Şaraptan iyice çakır keyif olduğum bir noktada biraz temiz hava almak için masadan kalktım.

Şölen salonunun terasına çıktığımda Rae'nin de peşimden gelmesi uzun sürmedi. Şehrimizin gecenin içindeki silüetine bakarak, "Çok güzel," diye mırıldandım.

Rae bana arkadan sarılıp çenesini omzuma dayarken, "Sen daha güzelsin," dedi.

Kollarında döndüm, başımı geriye atarak suratına baktım. "Bir keresinde bana insanların gelecekte sevgililer gününü kutlayacağını ve birbirlerine hediyeler vereceğini söylemiştin," dediğimde ona uzanan elimi havada yakalayıp dudaklarına götürdü. "Peki insanlar birbirlerine doğum günlerinde de hediyeler verecek mi?" Rae başını sallayarak beni onayladığında rahatlayarak derin bir nefes aldım.

Rahatlamamı fark ederek gülümsedi. "Yoksa bana hediye mi aldın tatlı Mara?"

Dudaklarımı ısırdım. "Evet, aslında senin için bir hediyem var." Ellerimi omuzlarına dayadım. "Yarın için bir planın var mı?"

"Bu hediye meselesi giderek ilgimi çekiyor," dedikten sonra yanağını omzumdaki eline sürttü. "Anlaşılan bir planım var."

Derin bir nefes aldım. "Yarın öğlen nikahımız kıyılacak," dediğimde gözleri irileşti. Heyecanım ve içtiğim şarap dilimi dolaştırmadan, "Her şey hazır," diye devam ettim. "Sonrasında Krallar Kapısında halkın da katılacağı bir tören olacak."

Daha fazla konuşmaya devam edemedim çünkü Rae'nin dudakları benimkilerin üzerine kapanarak beni susturdu. Kolları belime sarıldı, beni terasın korkuluklarına oturtarak kendine bacaklarımın arasında bir yer buldu.

Öpüşü önce sakin sonra ısrarcıydı. Sanki söylediklerimin gerçek olup olmadığını anlamaya çalışıyor, öpüşümden bir teminat arıyordu.

Alnını alnıma dayayarak geri çekildiğinde, "Mutluyum," dedi. "Sen benim yanımda olduğun sürece de mutlu olacağım." Dudaklarını benimkilere sürttü. "Doğumumu anlamlı kılan sesin, beni ben yapan sensin."

Gülerek geri çekildim. "İyi varsın Rae," derken kendimi ona bir kez daha aşık olurken buldum. "Beni içinde bulunduğum karanlıktan çekip

çıkarttığın, her zaman parlayacağını bildiğim yıldızım olduğun için teşekkür ederim."

Bir kez daha öpüştüğümüzde bu sefer ikimizin de dudakları gözlerimizden akan yaşlarla nemlenmişti. Her şeye rağmen birbirimizin yanında kalmayı, birbirimizde kendimizi bulmayı başarmıştık ve bu her şeye değerdi.

Karr terasa çıkıp boğazını temizleyene kadar orada birlikte kaldık.

Rae beni korkuluktan indirdikten sonra elimi sıkıca tutarak Karr'a döndü.

Savaş tanrısı gülümseyerek, "Kirke geldi," dedi. "Seni görmek istiyormuş Mara."

İçeri girdiğimizde Rae bana dönerek, "İstersen ben de seninle gelebilirim," dedi sonra da gülümseyerek, "Oradan da odamıza giderek yarın evlenecek olmamızı bir de baş başa kutlayabiliriz," diye hınzır bir ifadeyle ekledi.

"Otur ve içmeye devam et," demeden önce son bir kez daha onu öptüm. "Hemen döneceğim."

Rae yeniden masanın başındaki yerine otururken Apollon'la göz göze geldik ama bakışlarını anında kaçırıp Rae'ye döndü ve kadehini bu gece belki de yüzüncü kez havaya kaldırdı.

Kirke şölen için gelmiş olmalıydı ama onun diğer tanrılarla oturmak istemeyeceğini az çok tahmin edebiliyordum. Ona da bir teşekkür borçluydum. O olmasaydı çoğu şeyi başaramayacağımı biliyordum.

Şölen salonundan çıktığımda suratımda huzurlu bir gülümseme vardı çünkü her şey yolundaydı.

Herkese selam! Biraz romantik bir konuşma yapacağım, herkes hazır olsun. Tam bir sene önce bugün ÖTŞ'yi yayınlamaya başladım. Belki beni daha eskiden tanıyan vardır ama zaten Watty'de yazıyordum ama küsüp bırakmıştım. Geri döndüğümde üç okuyucum vardı. Hiçbir zaman çok daha büyük kitlelere ulaşmayı hayal etmedim, edemedim çünkü umudum yoktu. Sonra siz geldiniz ve bir sene önce üç tane okuyucum varken şimdi 600 binlik bir ordum var.

Duygusalım. Mutluyum ve biraz da umutluyum. İyi ki yollarımız kesişti sizinle. İyi ki bugün yaşandı. Bugün hem Ötş'nin hem de Rae'nin doğum günü. İstersem otuz kitap yazayım, Rae'nin yeri bende hep ayrı olacak. Çünkü ben hep onun Mara'yı sevdiği gibi sevilmek istedim. Sevilmeyince de yazayım madem dedim dskfnjdspf. Tamam bu kadar duygusallık yeter.

Son iki bölüm kaldı geride. İlk kitap bitiyor, bir garip hissediyorum kendimi. İlk defa bir karakterlerle bu kadar uzun süre vakit geçirdim. Yanımda olup bana destek olan herkese çok çok teşekkür ederim.

Sınırlar 800 yorum 250 de oy olsun. Çoğunuz çevrimiçi okumuyorsunuz onu anladım. Canınız sağolsun. Çünkü iyi ki varsınız.

Sizi sonsuzluk kadar seviyorum arsız ölümlü ordusu. Sonsuzluğun her ihtimalinde seviyorum hem de. Haftaya görüşmek üzere!

-Kaos.

Ölü Tanrının Şarkısı 1. Kitap Final

Herkese merhaba... Yara bandını çabuk çekmek zorundaydım. Özür dilerim... Her zaman 60 bölüm olacak dedim, sizi biraz hazırlıksız yakalamak istedim.

Şimdi lütfen arsız ölümlüler, instagramda paylaşım yaparken finali spoiler olarak paylaşmayın. Beni ozcelikdilara adresimden takip edebilirsiniz, yazan herkese yanıt veriyorum zaten, final kritiği yaparız sıfdsf.

Oy sınırı 200 yorum ise 800. Şimdi gidişatı biraz anlatayım.

Aşklarım, üç kitaplık bir serinin ilk kitabının sonuna geldik. Binler hatta on binler tarafından okunmayı bile beklemezken giderek milyona yaklaştık. Sizleri çok çok seviyorum, sonsuzluğun her iki tarafında da kalbimdesiniz.

Seri bu kitaptan devam edecek bu yüzden tamamlandıya çevirmiyorum. 4 bölüm ara kitap olarak değerlendirilebilecek Karr'ın kitabı olan Spartalı'nın Sesi gelecek. Sonra da ara vermeden 2. kitap. 2. Kitabın adını bu hafta instagramdan yayınlayacağım dediğim gibi beni takip edebilirsiniz. Tekrar söylüyorum teklif var ama ben bastırmak istemiyorum. Bu piyasada hayır. Seneye, ikinci kitabın finalinde artık basılıyoruz deriz gibi ama eslhıdfps.

Bölümün sonundaki görseller ise Troya Antik Şehri'ne ait, ben çektim. Şehri ziyaret ettiğimde aklımda böyle bir kurgu yoktu. Şehirden bir taş aldım, kitaplığıma koydum. Sonra bir gün o taşı annem yere düşürdü ve bam. Ölü Tanrının Şarkısı Zihnime doldu. Hepinize tek tek teşekkür ediyorum. İlk tiktoka atıp beni tanıtan Tubi'ye, Dilara'ya, Duru'ya, Berrak'a, Ela'ya, Fatma'ya (Bu final için beni o zorlamadı), hikaye okunmuyor diye silmeme engel olan Işıl'a, Buşra'ma, Önem'e, Sinem'e, Aylin'e, Melisa'ya, Merissa'ya, Nur'a, Hilal'e, Sena'ya, Hafsa'ya, ilk okuyucularım Yağmur, Zeynep, Ecem ve Adaya (Gerçekten dört okuyucum var derken ciddiydim.) şu an heyecandan adını unuttuğum herkese teşekkür ederim. İsim hafızam hem zayıf hem de çok fazlasınız sdkfhjsdpf. Ama bil ki bunu okuyorsan

eğer sen de kalbimin derinliklerindesin. Avukatlık onun için fazla sınırlayıcı olan, o kapıdan geçerken benim ait olduğum dünya bu değil, kendime bir dünya yaratmam lazım diyen o kızın kalbindesin. Bir yazar mıyım bilemem ama kendi çapımda bir şeyler yapıyorum. En çok da anneme ve babama teşekkür ederim. Bana her hafta poşet poşet kitap alan anneme, beni antik kentlere götürüp tarihle ve mitolojiyle tanıştıran babama teşekkür ederim. Her zaman benim hakim ya da savcı olmamı beklerken size avukatlığı seçip yanında da yazarlığı kitleyerek ufak bir şok yarattığım için kusuruma bakmayın skdosdf. Biliyorsunuz ki smut yazdığım için hakim olamam skdfıhpsodf.

Oha çok konuştum. Susuyorum. Lütfen sakin olun, çok fazla ağlayıp üzülmeyin. Sadece okuyun çünkü unutmayın ki bazı sonların başlangıçları vardır. Şimdiye kadar yanımda olduğunuz için size teşekkür ederim. Bana kocaman eşsiz bir aile oldunuz. Tamam ağlamadan gidiyorum. Yorumlarda görüşürüz.

-Kaos.

Bölüm 59, Ölü Tanrının Şarkısı

Şölen salonuna geri döndüğümde Rae'nin bakışları anında beni buldu, göz kenarlarını kırıştıracak kadar geniş bir şekilde bana gülümsedikten sonra kadehini bana doğru kaldırdı. Bana, "Tatlı Mara," diye seslendikten sonra kadehi dudaklarına götürdüğünde elini öne doğru uzatarak beni yanına çağırdı.

Sırtımı dikleştirdim, suratıma geniş bir gülümseme yerleştirerek Rae'ye doğru ilerledim. Yanına ulaşır ulaşmaz kollarını belime sarıp beni kucağına çekti, suratını boynuma gömdüğünde dudakları nazikçe tenime değdi. "Çabuk döndün." Nefesindeki alkol kokusunu aldığımda ondan uzak olduğum kısa süreyi tamamen içerek değerlendirdiğini fark ettim. Hakkı vardı, Nestor'un şarapları bu dünyanın en iyisiydi ve içilmek için yaratılmışlardı.

Şakağını öpüp suratımı ondan uzaklaştırdım. "Kirke sadece tebrik etmek için uğramış," dedikten sonra tanrıların oturduğu kalabalık masaya döndüm. "Aralarına katılmak istemedi ama yine beni görmek istemiş."

Rae parmaklarını benimkilere dolayıp elimi kucağına çekerken, "Onu anlayabiliyorum," dediğinde sözlerinde samimi olduğunu biliyordum. "O bir Titan ve her ne olursa olsun onun kazanmak gibi bir şansı olmadı." Parmaklarının uçlarındaki nasırlar tenimi hafifçe çizdi, burnu yumuşakça

tenime sürttü. "Bir gün onun da bizim gibi kazanan olması için elimden geleni yapacağıma emin olabilirsin."

Olymposlular Titanları yendikten sonra onlardan önce bu dünyada yürüyen tanrılar ikinci sınıf tanrılar durumuna düşmüşlerdi. Kirke belki de içlerinden en öfkeli olanlarıydı çünkü hakkı Helios'un kızı olarak dünyayı yönetmekken bir adada sonsuz yaşamın dalgalarına karşı kürek çekmeye mahkum edilmişti. Onun zamanı da elbette gelecekti. Bana kalırsa Aiaie Cadısı da bunun farkında olduğu için sabırla o günün gelmesini bekliyordu.

Karr masanın üzerinden eğilerek bana uzandı, saçlarımı karıştırarak, "Mara gelin oluyor," diye şakıdı sonra da gülmeye başladı. "Bu sefer gerçekten gelin oluyor." Tara omzuna tüm gücüyle vurunca sarhoş bakışları ondan yana döndü. "Ne var? Yanlış bir şey mi söyledim?"

Tara başını iki yana sallayarak, "İçtiğinde patavatsız birine dönüşüyorsun," dedikten sonra ayağa kalkarak Karr'ı da beraberinde kaldırdı. "Sarhoş tanrıyı yatırmanın vakti geldi."

Karr'ın kızıl gözleri neşeyle kavrulurken, "Benimle yatacak mısın?" diye sordu.

Rae gülerek, "Sanırım sarhoş tanrıyı odasına ben götürebilirim," dedi. Kucağından indiğimde zarifçe oturduğu yerden kalktı, Karr'ın koluna girdiğinde savaş alanında yan yana çarpıştığı tanrıya kaşlarını çatarak baktı. "Ellerine sahip çıkacak ve benim erkek olduğumu hatırlayacaksın. Yoksa seni Sparta'ya kadar kovalarım."

Karr homurdanmaya benzer bir ses çıkarttıktan sonra Rae'nin kendisini taşımasına izin verdi. Arkalarından, "Odaya geçiyorum," diye seslendiğimde Rae bana çapkın bir gülüşle karşılık verdi ve iki tanrı birlikte şölen salonunu terk ettiler.

Onların gidişinin ardından ben de bakışlarımı salonda gezdirdim. Apollon yerinden kalkmış, Hermes'in yanına giderek habercilerin ve hırsızların tanrısıyla derin bir sohbete dalmıştı. Fakat her ne kadar tüm dikkati Hermes'in üzerindeymiş gibi görünse de bir gözünün daima benim üzerimde olduğunun farkındaydım. Bunu tüm yemek boyunca yapmıştı; hareketlerimi kafasında ölçüp biçmiş, kendince bir değerlendirmeye almıştı.

Rae'nin kadehinde kalan yarım şarabı başıma diktikten sonra ben de şölen salonundan ayrıldım ama Apollon'un arkamdan geldiğini duyunca taş koridorda daha fazla ilerlemeden durdum. Derin bir nefes aldım ve, "Sendin," diye fısıldadım. Bana bir cevap vermeyince arkamı dönerek ona baktım. "Ruhumu saklayan ve beni Zeus'tan kurtaran sendin."

Apollon başını sallayarak beni onaylasa da hiçbir şey söylemiyordu. Serin bir rüzgar koridorda dolandı, tavandan sarkan renkli kumaşları havalandırdı. Güz artık varlığını iyiden iyiye belli ederken ruhum çaresizce yazı arıyordu.

Apollon'un duruşu sakindi ama yüzüne ne düşündüğünü ele vermeyecek kadar da politik bir ifade yerleştirmişti. Gözlerinden her şeyi bildiğini anlayabiliyordum. Her şeyi biliyor ve görüyordu ama her zaman yaptığı gibi vaktinin geldiğini düşünene kadar susacaktı.

Ona doğru bir adım attığımda o da bana doğru bir adım attı. "Neden?" Sorum dudaklarımdan o kadar çaresizce dökülmüştü ki gerçekten de fark ettiğimden de çaresiz olduğumu anladım. "Bunu neden yaptın?" Yıllarımı ondan nefret ederek geçirmişken beş asır boyunca diğer yarısının yardımına koşabilmek için sustuğunu anladım, nefretim gözüme artık o kadar da önemli gelmemeye başladı. Artık hiçbir şey gözüme o kadar önemli gelmiyordu.

Apollon sonunda sakin bir tonla, "Yapılması gereken buydu," diyerek beni yanıtladı. "Rae'nin ruhunun yarısının Zeus'un eline geçmesine izin veremezdim."

"Onu sana bu yüzden öldürttü," dedim gerçeklerin artık önümde serili olduğunun bilincine vararak. "Onu güçsüz ve öldürülebilir kılmak için yaptı bunu."

Güneşin bakışları öfkeyle karardı. "Zeus türlü günahlar işledi Mara." Sesi keskin, duruşu ise artık daha da sertti. "Öz oğlunun ruhunun yarısını öldürüp tahtından uzaklaştırması yapacağı şeyler arasında en masumu olabilir."

Yutkunmak istedim ama boğazım bunu yapabilmem için fazlasıyla kuruydu. "Ve yeniden bütün olmasının tek bir yolu var."

Apollon ileri atılıp omuzlarımı tuttuğunda ilk defa dokunuşundan rahatsız olmadım. Aksine sıcak parmakları bana garip bir şekilde güven verdi. "Tarih her zaman cesurları sevmiştir Mara," derken sesi ondan beklenmeyecek kadar yumuşak ve kederliydi. "Tarih her zaman acı çekenlerin yanında olmuştur."

Başımı geriye atıp kendimi bildim bileli nefret ettiğim o tanrının suratına baktım. Alnına dökülen sarı saçlarına ve çatılmış kaşlarına baktığımda heykellerine ne kadar benzediğini fark ettim. "Bir daha ona ihanet etmeyeceğini bilmem lazım."

Apollon dudaklarını birbirine bastırdı. "Bir daha asla Mara."

Geriye doğru bir adım attığımda elleri düştü, onları hemen önünde birleştirirken koridordaki sesleri duydum. Şölen bitmek üzereydi ve tanrıların neşeli sesleri şimdi sarayın taş koridorlarında yankılanıyordu. "İyi geceler," dedikten sonra koridoru kaplayan kumaşları çekiştirerek kendime yol açmaya çalıştım.

Apollon beklemediğim bir şekilde bana yetişip kolumu tuttu. Durdum ama bu sefer arkamı dönüp ona bakmadım. "Her şey için özür dilerim," dediğinde gerçekten de üzgün olduğuna emindim. Bu sefer yalan söylemediğini biliyordum çünkü artık yalan söylemesi hiçbir şeyi değiştirmezdi. "Her şey için Mara."

Kolumu yavaşça çektim, kayan bileziğimi düzeltirken yalnızca, "Biliyorum," demekle yetindim ve yürümeye devam ettim.

Bu sefer arkamdan gelmedi.

Tanrıların neşeli seslerinin kapladığı uzun koridorlarda yürürken sol tarafımdaki açıklıktan Troya'nın yumuşak ışıklarını görebiliyordum.

Kendime engel olamayarak açıklığa doğru ilerledim, sütuna dayanarak aşağıya baktım. Sahillerimiz boş, sokaklarımız huzurluydu. Şehri yeniden ayağa kaldırdıktan sonra Nestor'un özel olarak inşa ettiği küçük tiyatroda sergilenen oyunu görebilsem de uzakta olduğu için oyunun ne hakkında olduğunu anlayamadım.

Rae arkamda belirmeden önce gücünün varlığını hissettim. Kollarımı etrafımdan geçirerek sütuna dayadı. "İstersen bir sonraki oyunlarını izlemeye gidebiliriz," dediğinde sesi neşeli ve rahattı. "Önümüzdeki hafta duyduğuma göre savaşla ilgili bir oyun sergileyeceklermiş."

Savaşın düşüncesi bile suratımı buruşturmaya yetse de, "Çok isterim," diyerek yanıtladım onu. "Umarım beni oynayacak bir kadın oyuncu bulurlar yoksa tüm kadınlar gibi beni de bir erkek oynarsa onların gözlerini oyarım."

Rae gülerek beni kendine çevirdi, yanağıma dökülen buklemi kulağımın arkasına itti. "Bunu ileteceğime emin olabilirsin arsız ölümlü." Gülerek suratımı incelediğinde huzursuz hissederek olduğum yerde kıpırdandım. "Bir şey mi oldu?"

Kendime engel olamayarak elimi gözlerinin üzerine koydum, parmaklarımın nasıl titrediğini anlamayacak kadar çakır keyif olmasını umdum. "Bazen bana çok dikkatli bakıyorsun."

Elimi gözünden çekti, indirmeden önce yavaşça öptü. "Beni mutlu ediyorsun." Eğilip çok sevdiğimi bildiği şekilde burnumun ucunu öptü. "Nihayet tamamlanmış hissediyorum."

Başımı kaldırıp dudaklarımı dudaklarına sürttüm. "Sevişelim," dediğimde bana gülerek karşılık verse de karanlığı ikimizi de sardı ve geri çekildiğinde kendimi odamızda buldum.

Gülerek geri çekildim ve kollarından çıktım. "Bunu bu kadar çabuk beklemiyordum," derken çoktan belimdeki kemeri çıkartmaya başlamıştım.

Rae tuniğini tutan tokaları çözerken, "Sadece istemen yeterli arsız ölümlü," dedi.

İkimiz de tamamen soyunduğumuzda karşılıklı durduk. Elimde olmadan onu incelemeye başladım. Koyu renkli gözleri hiç görmediğim kadar huzurluydu. Parmak uçlarımla önce kirpiklerine dokundum ardından da yanaklarına. Çene çizgisi boyunca ilerledikten sonra boynunu sevdim, parmaklarımı kusursuz teninde gezdirdim. Sıcacıktı ve bana kendimi güvende hissettiriyordu.

Göğsü başımı yaslamayı sevdiğim yerdi. Hiçbir zaman Karr kadar şişkin bir vücudu olmamıştı ama göğsünü saran kasların yalnızca ilahiliğinden kaynaklanmadığını, yıllarca savaşlarda dökülen terden kaynaklandığını anlayabileceğim kadar belirgindi.

Bu sefer işin içine diğer elim de girdi, omuzlarını kavradım, parmaklarımı çıplak tenine gömdüm.

Ellerini belime koydu. Kısık sesle, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Sesindeki heyecanı ve sabırsızlığı sezsem de beni durdurmasına izin vermedim.

Ellerimi aşağı indirdim, karnındaki her bir kasın üzerinde özellikle oyalandım. "Seni zihnime kazıyorum."

Konuşacak gibi oldu ama onu öptüğümde susmak zorunda kaldı. Dilimi dudağına dayadığımda benim için çabucak aralandı ve kendimi onu hiç öpmemiş gibi öpmeye adadım.

Beni kalçalarımdan tutarak havaya kaldırdığında ellerimle suratını kavradım ve onu kendime yapıştırdım.

Rae güldüğünde, "Kes sesini," diyerek onu susturdum. Onu öpmek istiyordum. Onu öpmeye ihtiyacım vardı.

Rae bizi yatağa götürdüğünde kucağından inmedim, bunu yerine ellerimden birini aramıza kaydırarak onu kavradım. Ağzımın içine doğru inlerken yavaşça üzerinde yükseldim.

Onu içime aldığım anda dudaklarımız birbirinden ayrıldı, nefeslerimiz sekteye uğradı.

Rae kalçalarımı sıkıca kavrarken beni bir süre hareketsiz bir şekilde orada tuttu. Gözlerinin içine baktım ve bakışlarımız buluştuğu anda kalçalarını havaya kaldırdı, beni üzerinde hareketlendirdi.

Kısa sürede yakaladığımız ritim beni nefessiz bıraksa da gözlerimi ondan ayırmadım. Her darbe, her hareket sadece bedenimi değil aynı zamanda ruhumu da çaresizce inletiyordu. Onun için parçalanıyor ve onun için yeniden bir araya geliyordum.

Ellerini saçlarıma doladı, başımı arkaya yatırırken öne uzandı. Dudakları memelerimden birine kapatırken boynumda elim kaydı, koluna sıkıca tutundum.

Dili memenin ucunda önce döndü, ardından da diline dişleri dahil oldu. Hafifçe çekiştirdi, acı ve zevkle inlediğim noktadaysa dilini bir kez daha etrafında gezdirdi. Aynı hareketi öbür memem için de tekrarladığında varmak istediğim noktaya çok yakın olduğumun farkındaydım.

Rae'nin eli aramıza inip birleştiğimiz noktaya dokunduğunda vücudum çoktan titremeye başlamıştı.

Hareketleri hızlandı, beni hızla üzerinde kaydırırken bir yandan da tek elini boynuma sardı.

Zevkin tüm bileşenleri ile istila edildiğim andaysa Rae'nin dudaklarından şimdiye kadar duyduğum en yüksek inleme döküldü.

Bacaklarımın arasındaki ıslaklıkla onun ıslaklığı karışırken alnını alnıma dayadı.

İşte tam da o anda kendimi tutamayarak ağlamaya başladım. Rae şaşkın bir şekilde yanaklarımdaki yaşları silip büyük elleriyle beni kavrarken, "Mara," diye seslendi. "Canını mı yaktım?"

Başımı telaşla iki yana sallarken gülümsemek için kendimi zorladım. "Canımı yakmadın." Teminat verircesine onu hafifçe öptüm. "Sadece çok mutluyum," diye fısıldadım. "Gerçekten çok mutluyum."

Rae içimden çıkmadan beni bir kez daha kucakladı, beni yatağa yatırdığında ise onun yeniden sertleştiğini hissedebiliyordum. Kendimi bir anda göz yaşlarımın arasında gülerken buldum. "Sanırım ilahi bir varlık olmanın en sevdiğim yanı her an sevişmeye hazır olman."

Rae uzun bir itişle içime gömülürken omzumu ısırdı. "Başka sevdiğin şeyler de olduğunu sana göstermeme izin ver."

☽☆☽

Naia'nın saçımı taradığı kemik tarak yumuşak ellerinin aksine canımı yakıyordu. Tarağın saç tiplerime her değişi bir öncekinden daha acı verici

olsa da dişlerimi sıkarak bu acıya dayanmaya çalıştım.

Naia sinirle başını iki yana sallayarak, "Tanrılar aşkına," diye mırıldandı. "Saçların kuş yuvası gibi, gece nasıl bu hale getirmeyi başardın?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülüşümü gizlemeye çalıştım. "Gerçekten bilmek ister misin?"

Naia'nın suratı anında kızarırken Helene güldü. Hamamdaki havuzun kenarında oturuyor, bacaklarını suyun içinde sallandırıyordu. "Mara," diyerek beni uyarsa da gülerek tasını suyuna daldırdı, ardından da başından aşağı dökerek kendini yıkadı. "Üzerine gitme."

Naia en sonunda saçlarımı taramayı bitirdiğinde rahatlayarak tarağı kenara bıraktıi kemik yüzeyi mermer zemine çarptı. "Bir daha saçlarını tarayan ben olmayacağım," derken yüzünde beliren sahte öfke beni güldürdü. "Bundan hep nefret ettim."

Uzanıp suratına dokundum. "Bir daha saçlarımı sana taratmayacağım, söz veriyorum." Yavaşça iki yanağını da öptüm. "Her şey için teşekkür ederim."

Helene kafama bir üzüm tanesi attı. "Evlilik sanrım seni sevgi dolu birine dönüştürecek." Buz mavisi gözleri havuzun doğal ışıklarının altında ışıl ışıldı. "Size söylemem gereken bir şey var." Naia'nın suya düşen üzümü de alıp tarağın yanına bırakmasını izlerken, "Ben gidiyorum," dedi.

Kaşlarım havaya kalktı. "Nereye?"

Helene de sonunda suyun içine girip bize doğru yüzdü. Naia'nın ne kadar üzüldüğünü fark etmiş olmalı ki ona sarıldı. "Selene ve diğerlerine katılacağım," dediğinde Naia'nın dudaklarından bir hıçkırık döküldü. "Artık benim için Troya'yı geride bırakma vakti geldi."

Tereddüt ederek, "Gitmeni Hector mu istedi?" diye sordum.

Helene anında başını iki yana salladı. "Aksine sizden önce bu düşüncemi onunla paylaştığımda benden kalmamı istedi." Dalgın bir şekilde omuzlarından aşağı dökülen sarı saçlarını geriye attı. "Paris olmadan bu şehrin benim için bir anlamı yok."

Belki de Paris'in adını ondan ilk defa açık açık duymuştum. Bazen onun Troyalı Helene olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum. Kendimi bildim bileli kullandığı o büyü sayesinde yanımda olmuştu ve şimdi gidecek olduğu düşüncesi bile bana inanılmaz geliyordu.

Naia çok yalnız kalacaktı.

"Arada Naia'yı ziyarete gelsen olmaz mı?" diye sorduğumda Helene'nin kaşları çatıldı. "Rae ile belki diğer şehirleri gezeriz diye düşünüyoruz," diye

ekledim. "Yeniden Ephesus'a gitmek istiyoruz."

Helene bir kez daha üzgün olduğu her halinden belli olan Naia'ya sarıldı. "Elbette." Güldü. "On yılda bir senin için yeter mi?"

Naia gözlerini devirdi, bana dönerek, "Rae'yle ne zamandır bunu planlıyorsunuz?" diye sordu. Suratında beliren hayal kırıklığı beni üzse de ona gülümsemeyi başardım. "Kendimi bildim bile yanımdasınız ve gideceğinizi söylüyorsunuz."

Yüzerek onlardan uzaklaştım. "Bir süredir." Ellerimi sudan çıkartıp ışığa tuttum. Hamamın çatısında koca bir boşluk vardı ve inanılmaz güzel bir ışık içeri doluyordu. "Sadece biraz dinlemeye ve Troya'dan uzak kalmaya ihtiyacımız var." Işık ıslak elimin üzerinden kayarak ilerledi. "Şimdi gelini yalnız bırakın da biraz kafamı dinleyeyim."

Helene havuzdan çıktı, elini uzatıp Naia'nın da dışarı çıkmasına yardım etti. Naia'nın çıplak ayakları mermer zeminde sekerken Helene eğilerek bana baktı. "Mara," diye söze başladığında gözlerindeki ifadeden onun bir şeyleri çözmeye başladığını anladım.

Güçlükle de olsa gülümseyerek, "Sus," dedim ve sonra suya tamamen battım.

Gittiklerine emin olduğumda ise sudan çıktım ve aradığım şeye doğru yüzdüm. Onu gizlediğim yerden çıkartırken ellerim titrese de yüreğim hafifti.

Doğru olan buydu.

☽✩☽

İnciler. Tuniğime işlenmiş incilere bakarken elimde olmadan gülümsedim. Çok güzellerdi. Her bir hareketimle onlar da hareketleniyor, gün ışığı etraflarını kuşatıyordu. Ağırdı ama yine de bu ağırlığı bir şekilde huzur vericiydi.

Ephi tacımı başıma yerleştirirken Naia eğilip elimi tuttu ve altın bileklikleri tek tek bileğimden geçirdi. "Rae sanırım abartıyı biraz seviyor," dedikten sonra kafasını kaldırıp ışıl ışıl bir gülümsemeyle suratıma baktı. "Seni daha önce bu kadar süslü gördüğümü hatırlamıyorum."

Haklıydı. Beyaz tuniğimin üzerindeki altın şeritler ve inciler benim de şimdiye kadar gördüklerimin en ihtişamlılarıydı. Suratımın büyük bir kısmı kafama taktıkları ve yere kadar uzanan beyaz kumaşın altında gizli olsa da bu bir yandan da rahatlatıcıydı. Kimsenin suratımı görmesini istemiyordum. Kimsenin yüz ifademden neler hissettiğimi anlamasını istemiyordum.

Ephi dizlerinin üzerine çöküp tuniğimin eteklerini düzelttiğinde kolunu tutup onu ayağa kaldırdım. "Her şey için teşekkür ederim Ephi," derken sesimin çatlamasına engel olamamıştım.

Suratımı kaptan tül kumaşın ardından da olsa onun gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırdığını gördüm. Kendini toparlayarak, "Her zaman Mara," dedikten sonra geri çekildi.

Naia elimi bıraktı, beni tamamen hazırladığına emin olarak geri çekildi.

Kapı şiddetle vurulduğunda elimde olmadan irkildim. Karr dışarıdan, "Hadi ama artık!" diye bağırdı. "Tören başlamak üzere, rahiplere nikahı kıymam için kese kese sikke ödemem gerekti."

En sonunda kapı açılıp Karr içeri girdiğinde diğerleri çıktı. Naia dışarı çıkmadan önce Karr'a kaçamak bir bakış atsa da savaş tanrısı dönüp ondan tarafa bakmadı.

Ephi ve Naia dışarı çıktıklarında suratımdaki tülü kaldırdım. "Gerçekten nikahı kıymak için rüşvet mi verdin?"

Karr gülerek Naia'nın benim için doldurduğu kadehe uzandı. "Bunu yapmamak için hiçbir sebebim yok." Şaraptan büyük bir yudum alırken sırıyordu. "Evliliğinizi kutsayacağım için şanslısın."

Kaşlarım kendiliğinden havaya kalktı. "Sen savaş tanrısısın," dedim. "Birbirimizin gırtlağına yapışmamızı mı istiyorsun?"

Karr gülerek kadehi bana uzattı. "Bunu zaten yapmadınız mı?" Gülüşü genişledi, düzgün dişleri açığa çıktı. "Buraya ilk geldiğimde yaptığınız tam olarak da buydu."

Şarabın kalanını içtikten sonra kadehi ona geri uzattım, uzanıp benden aldığında içi yeniden şarapla dolmuştu.

Boğazımı temizleyerek ona baktım. "Rae nerede?"

"Aşağıda seni bekliyor."

Dudaklarımı birbirine bastırarak kendimi gülümsemek için zorladım. "Ona benimle tapınakla buluşmasını söyler misin?"

Karr'ın kaşları çatıldı, kızıl gözleri şüpheyle suratımda gezindi. "Zaten oraya gideceksiniz," dedikten sonra kadehi bir kenara bıraktı. "Bir sorun mu var?"

Tülü tekrar suratıma örttüm. "Hayır, sadece nikahtan önce onunla yalnız kalmak istiyorum."

Karr'ın şüpheli ifadesi yerini geniş bir sırıtışa bıraktı. "Bunu zaten dün gece yapmadınız mı?"

Onu, "Karr," diyerek uyardığımda teslim olur gibi elini havaya kaldırdı. Tam odadan çıkacaktı ki, "Bir şey daha var," diyerek onu durdurdum. Beklentiyle bana baktığını görünce bir an için tüm cesaretim kırılır gibi oldu. "Düğünden hemen sonra gitmen gerekiyor mu?"

Bıkkınlıkla iç çekti. "Mara, bunu daha fazla geciktirmek istemiyorum."

İleri atılıp ellerini tuttum. "Sadece birkaç gün daha, lütfen."

Karr kararsız bir şekilde ellerini tutan ellerime baktıktan sonra yavaşça başını salladı. "Pekala, sanırım birkaç gün daha oyalanabilirim."

Ona sıkıca sarıldığımda bunu beklemediği için önce hareketsiz kaldı ama sonra kolları güçlü bir kucaklama için etrafıma sarıldı. Ondan uzaklaştığımda yeniden gülümsedim ama bunu tülün ardından görüp göremediğine emin olamadım. "Rae'ye haber ver."

Karr odadan çıktığında hızla yatağa yaklaştım ve altına sakladığım şeyi alıp belime bağlı kemerin içine gizledim.

Boynumdaki kolye ısınırken Rae'nin gücünü taklit ederek göz açıp kapayıncaya kadar tapınağa ulaşmıştım.

Rae de arkamda belirdiğinde suratımı açıp ona yaklaştım. Dudakları o çok sevdiğim gülümsemesiyle kıvrılmıştı. "Çok güzelsin," dedi ben ellerini tutarken. "Hayal edebildiğim her şeyden daha güzelsin."

Onun hafifçe öptüm ama bu yeterli gelmemişti. Dudaklarım daha fazlası için sızlasa da yine de irademi kullanarak geri çekildim.

Rae'nin parmakları suratımda ve boynumdaki kolyede dolaştı. "Karr beni görmek istediğini söyledi," derken nikahımız için hazırlanan tapınağa baktı. Etraf meyvelerle ve yemişlerle doluydu. Rae'nin sunağı düzgünce hazırlanmış, tanrılarının ebedi birleşimini bekliyordu.

Kirke dün gece geldiğinde yalnız değildi. Yanında Helios da vardı. "Zeus tüm Titanlara haber saldı," demişti. "Rae'yi öldürmeyi kabul edenlerin affedileceğini ve yeniden tanrılar katına ulaşmalarına izin vereceğini söyledi."

Kirke babasını onaylayarak hüzünle başını salladı. "Tüm Titanlar bunu kabul etti," demişti. "Rae'ye çok geçmeden saldıracaklar ve onun başını Zeus'a teslim etmeden durmayacaklar."

İnanamayarak gülmeye başlamıştım. "Hayır," demiştim. "Bize karşı duramazlar."

Kirke uzanıp elimi tutmuş ve, "Durabilirler," demişti. "Titanların güçleri şimdiye kadar Zeus'un dizginleri sayesinde bastırılmıştı. Her bir gönüllünün gücünü teker teker çözecek ve Rae ölene kadar durmayacak."

Helios kızının ardından, "O kırık," derken sesi hüzünle ve öfkeyle yüklüydü. "Tek parça değil bu yüzden bunu atlatması imkansız. Eğer tek parça olsaydı mümkün olabilirdi ama bu haliyle imkansız."

Ve o anda kararımı vermiştim.

Olması gereken buydu çünkü.

Bir plan, bir düzen için yaratılmıştım ama kaderin ipliği etrafımda hep farklı örülmüştü. Şimdi ise o ipler benim elimdeydi ve onları kesecek hançeri de kendim tutuyordum.

Rae belime sarılırken ben de ona sarıldım. "Bir büyü öğrendim," dediğimde dikkatli gözleri benimkilerle birleşti. "İsmi inanç büyüsü. Yapan kişinin istediğine inanılmasını sağlarmış."

Suratını boynuma gömdü. "Oldukça ilginç bir büyüymüş," derken sesi boğuk çıkmıştı. "Hiç denedin mi?"

Başımı iki yana salladım sonra da ellerimle suratını kavrayıp onu öptüm.

Ondan uzaklaştığımda, "Şimdi deniyorum," dedim. Kolyem ısındı, gücüm serbest kaldı. "Ben senin düşmanınım. Başından beri seni öldürmek için Zeus tarafından gönderildim. Planım bu gece seni ve tüm Troya'yı yok etmek, şehirden geriye hiçbir şey kalmayana kadar sizi yakıp tüketmek. Şu anda nefesimin değdiği hava şehri dolanacak ve şehirde bulunan herkes benim senin düşmanım olduğunu bilecek. Troyalı Mara bir yalan, hiçbir zaman Troyalı olmadım ben." Rae'nin gözleri irileşti, gücüm burun deliklerinden içeri sızarken kemerime gizlediğim Tanrı Öldüreni çıkartıp eline tutuşturdum. "Şimdi beni öldüreceksin, hançeri tam kalbime saplayacaksın. Ben senin düşmanınım, seni kandırdım. Beni öldürmek zorundasın." Büyü bağlandı ve mühürlendi.

Gücüm gözlerini kaplarken ondan bir adım uzaklaştım sonra da hızla tapınağın içinde ilerledim.

Sunağın taştan duvarlarının önüne geldiğimde daha fazla devam edecek yerim olmadığını biliyordum. Ayaklarımın altında ezilen yemişleri ve meyveleri hissediyor, ayak parmaklarımın arasından süzülen sularının bıraktığı izleri takip edebiliyordum.

Elbette bana yetişti. Ellerini boynuma doladı, beni kendine doğru çekti. Dudakları tenimin üzerinde gezinirken ince tuniğimin üzerinden teninin sıcaklığını hissedebiliyordum. Yaşlar gözlerimden akarken hiçbir şey yapmadan bekledim.

Dudaklar önce boynumda ilerledi sonra da dudaklarımda sonlandı. Öpüşü bundan önceki öpüşlerinden daha farklı, daha öfkeliydi. Dudaklarımı

aralayan dudaklarının soğukluğu teninle tezatlık içindeydi. Büyünün işe yaramadığını düşündüm ama tenimdeki tenin hissi kesinlikle bunu söylemiyordu.

Elimde olmadan ürperip geri çekildiğimde asıl soğukluğun dudaklarından değil elinde tuttuğu şeyden geldiğini fark ettim.

Ona dönüp baktım, parmaklarının arasındaki hançeri sıkıca kavradığını gördüm. Bir tanrıya ait olan elleri şimdi gözü pek bir katilin ellerine dönüşmüştü. Parmak boğumları tutuşunun sertliğiyle kasılırken ellerinden tüm gövdesine yükselen öfkeyi görebiliyordum.

Hançeri bana doğru kaldırdı, tam kalbimin üzerine bastırdı. İnce ve itinayla bilenmiş ucu tenimi delip geçerken kanımı akıttı. "Mara, buraya kadar." Hançerin ucunu son bir kez daha sıkıca kavradı ve kalbime sapladı.

Zihnim ölümün sisli dumanları ile kaplanırken dizlerimin üzerine çöktüm ve ardından yere düşerken ona son bir kez baktım, hançeri kendi kalbinin üzerine yerleştirdiğini gördüm.

Hayır!

Hades'in Kharonu'nun çan sesini duyduğumda ise artık hiçbir şey görmüyordum çünkü ölmüştüm.

Bazı hikayelerin yazıya dökülmesi gerekir. Onların kulaktan kulağa dolanmaları, dillere pelesenk olmaları ardından da gömüldükleri lahitlerde açığa çıkmaları gerek.

Ben Troyalı Mara. Hem geçmişte hem de gelecekte var olanım. Size anlattığım hikaye de hem geçmişte yaşandı hem de gelecekte. Bu hikaye ikisinin şafağında, efsanelerin arafında yaşandı.

Bazı hikayelerin anlatılması gerekir. Onların mühürlü dudaklarda çırpınması, hiç gelmeyecek geleceğin şarkılarına dönüşmesi gerekir. Bazı başlangıçlar ise sonlanması için yazılır. Bazı sonların ise başlangıçları vardır.

Ve öldürdü onu gece bir kez daha düşünmeden,
Sapladı hançerini tam göğsüne.

Ölü Kadının Şarkısı Bölüm 1

"Kehaneti Fısılda"
Ölümden kıyafetimi kuşanıp da,
İçtiğimde suyundan Hades'in,
Bilirim aslında,
Dönüşüm yok benim.
Kehanet Tanrısı, Kehanet Tanrısı.
Gel de gör beni,
Kutsal yarını.
Al da götür beni,
Kutsal sonunu.

İkizinin varlığı canını fazlasıyla sıkmaya başladığında çareyi kadehler dolusu şarapta buldu. Önce bir kadeh içmiş ama Ritos konuşmaya devam ettikçe bir kadeh istemsizce kadehlere dönüşmüştü. Tanrılar aşkına, ikizi her zaman bu kadar can sıkıcı mıydı yoksa ondan uzakta geçirdiği yıllar ona karşı tahammülünün azalmasına mı sebep olmuştu?

Sandalyesinde geriye doğru yaslanıp Ritos'un susmasını beklese de bu nafile bir beklentiydi çünkü tanrının anlatacağı şeylerin bir sonu yokmuş gibi duruyordu. Etrafına bakındı, ikizinin sarayının tavanındaki nazik işlemeleri ve mozaikleri inceledi. Doğu tarafındaki mozaiklerden birinin suratının silinmeye başladığını fark ettiğinde ise kaşlarını çattı. Ritos ya hizmetlilerine işlerini düzgün yapmalarını söylemeli ya da işlerini düzgün yapacak yeni hizmetliler bulmalıydı.

"Beni dinliyor musun?" Ritos'un öfkeli sorusunun karşısında dikkatini yeniden ikizine çevirdi. İkizinin altın rengi gözleri öfkeyle kısılırken yutkundu. Yakalanmıştı. "Dinlemiyorsun," dedi suçlayıcı bir tonda. "Beni hiçbir zaman dinlemiyorsun ve ben ikimizin de iyiliği için konuşuyorum."

İç çekerek parmaklarını masaya vurdu, huzursuz bir ritim tutturdu. "Sana kimse fazla konuştuğunu söylemedi mi?" İkizinin kaşları öfkeyle çatılırken, "Yıllar sonra bir araya geldik ve senin tek konuştuğun şey savaş," diye

ekledi. "Üstelik bitmiş bir savaş hakkında konuşarak neyi değiştirebileceğini umuyorsun?"

"Bitmiş bir savaş mı?" Ritos oturduğu yerden kalktı, koyu renk saçları batan güneşin altında parlarken suratındaki sert ifade çekiciliğiyle zıt düşüyordu. Sakince masada duran bitik durumdaki testiyi aldı ve yere fırlattı. Testi parçaları etrafa saçılırken ziyan olan o iki damla şarap için üzüldü. İkizi, "Eros," diye bağırdığında onları hizmetlilerden gizleyen kumaşlar sallandı. "Sana Zeus her şeyi kaybedebilir diyorum, sence bu bitmiş bir savaş mı?"

Eros bıkkınlıkla iç çekti. "Yani?" Sorusu tam da istediği gibi bir kayıtsızlıkla dudaklarından dökülmüştü. "Bundan bana ne?"

Ellerini havaya kaldırdığında kadehi yeniden doldu. İçmesi için Ritos'un iznine ihtiyacı yoktu. Beş asırdır ondan uzakta bir hayat sürmüş bir tanrı olarak artık ikizinin korumasına da ihtiyacı yoktu. Kimsenin korumasına ihtiyacı yoktu. Kendi isteğiyle o sikik dağdan aşağı inmiş ve kendi hayatını kurmuştu.

Eros'a göre hava hoştu. Ne tanrıların savaşı ne de Zeus onun umurunda olmuştu. Olympos'un işleriyle ilgilenmeyi bırakalı çok olmuştu ve bunu yaptığından beri çok da mutlu bir tanrı olmuştu. Diğerlerinin Olymposlulardan olmak için kıçlarını neden bu kadar yırttıklarını da anlayamıyordu. İkizi Ritos fırsatı olsa altından masada Zeus'un çükünün dibinde uzanmak için Eros'u bile öldürür, sonra da Zeus'u öyle bir yalardı ki şerefsizi mutluluktan mest ederdi.

Eros şarabından büyük bir yudum alırken gözlerini ona taban taban zıt ikinize dikti. "Zeus'un köpeği olarak seninle birlikte ismi unutulan tanrılara ihanet etmen ne yazık," diye mırıldandı. "Oysa senin de diğerleri gibi gururlu olman gerekmez miydi?"

Ritos suratına tokat attığında sandalyesiyle birlikte yere düştü, kadehin içindeki şarap yüzüne ve tuniğine yayıldı. Tüm bedeni şaşkınlık ve öfkeyle titrese de sakince ayağa kalkmayı ve ikizinden uzaklaşmayı başardı. "Gitsem iyi olacak," dedi Eros sakin bir tavırla. "Beynini götünden çıkarttığında seni tekrar ziyarete gelebilirim."

Oradaki işi bitmişti. Biraz daha kalırsa kardeşiyle gırtlak gırtlağa geleceklerini ve birinden birinin kanatları sökülene kadar dövüşeceklerini biliyordu.

Odadan çıkmaya çalıştı ama Ritos tam karşısında durup ona engel oldu. İki tanrının karşı karşıya gelmesini korkuyla izleyen hizmetliler geri

çekilirken Eros sakinliğini korumaya devam etti. Hizmetlilerden sadece genç bir adam geri çekilmemişti ki Eros'un dikkatli gözleri onun ikizinin aşığı olduğunu hemen anladı.

Ritos, "Tüm bunlar senin için bir şakadan ibaret değil mi?" diye sorarken sesi öfkeliydi. "Tanrılara ne olacağı, bize ne olacağı senin umurunda bile değil." Başını belli belirsiz sallayınca aşığı olan genç adam da diğer hizmetliler gibi geri çekildi.

Eros gülümsedi. "Doğru bildin, Zeus ya da Rae, hangisinin tahta geçeceği benim sikimde bile değil." Elinin tersiyle suratındaki şarabın bir kısmını silmeye çalıştı ama bunun lekeyi daha çok dağıttığına emindi. "Bence senin de olmamalı."

Hizmetliler kavganın kokusunu alarak dışarı doğru kaçışırken ikizler öfkeyle birbirlerini süzdü. Genç aşık son bir kez Ritos'a bakarken gözleri dolu doluydu.

Ritos tekrar konuştuğunda sesi sakin olsa da suçlamayla yüklüydü. "Rae'nin hepimize hükmetmesi felaketimiz olur," dedi. "En azından Zeus'un güçlerinin sınırlarını biliyoruz ve onun elinin altında hepimizin gücünü kopyalayacak bir kadın yok."

Eros dudaklarını bükerek, "Kadın öldü," dedi ve ardından sıkkınlıkla gözlerini devirdi. "Kadın öleli bir yıl oluyor ama mezarından bile size korkutabiliyor. Ne ilginç ve ne gurur verici."

Ritos uzanıp omuzlarını sıkıca tuttu, Eros bu dokunuştan tiksindi. "Seni ahmak, kadının bir mezarı bile yok." Parmaklar tenine geçti, ikizi onu kendine getirmek için sarsmak üzereymiş gibi duruyordu. "Ya hala hayattaysa?"

Bu muhabbet Eros'un canını iyiden iyiye sıkmaya başlamıştı. Kendi zamanına, kendi sarayına dönmeli ve yatağını ısıtacak bir kadın bulmalıydı. Böylece rahatlar ve tüm sorunları bir kenara bırakırdı. "Kadın bir haindi kardeşim, Rae onu kendi elleriyle öldürdü."

Ritos kelimelerin üzerine basa basa bir kez daha, "Bir mezarı bile yok," dedi. "Rae'nin tapınaktan ruhunun iki parçasını da birleştirerek çıkmasının ardından içeri girenler kadının cesedini bulamamış."

İşte bu yeni bir bilgiydi ama kendini bu bilginin üzerine gidemeyecek kadar bıkkın hissediyordu. Bu lanet saraydan da kardeşinden de bir an önce kurtulmazsa Rae'nin bizzat kendisine gidip Ritos'u korkudan öldürmesi için yalvaracaktı. "Muhtemelen Hades kadına bir iyilik yapıp Rae cesedini parçalamadan yakmıştır, onun ve karısının kadına karşı özel bir ilgisi

olduğunu zaten biliyoruz." İkizini iterek ondan uzaklaştı. "İnan bana Rae ya da Zeus, hiçbiri umurumda değil. Olympos'a tekrar dönmeyeceğim için aralarında ne geçerse geçsin benim problemim değil."

Eros son altından iki kanatlı kapıyı uzanıp açtığında Ritos arkasından seslendi. "Annem yüzünden mi?"

Aphrodite'nin suratı gözlerinin önüne geldiğinde titredi. "Söylediğim gibi, kendine geldiğinde seni benim sarayıma bekliyorum." Ona evet ya da hayır demek istemiyordu çünkü bu sorunun cevabına henüz kendi içinde bile yanıt vermemişti.

Eros ikizinin ona başka bir şey söylemesine fırsat tanımadan odayı terk etti. Normal şartlarda biraz sarayda oyalanır, kardeşinin gösterişli ama rüküş zevkiyle dalga geçmek için orayı burayı kurcalardı.

Başka bir gün olsa geceyi sarayda bile geçirebilir, kardeşinin hizmetlilerinden kendine gönlünü eğlendireceği birilerini bulabilirdi. Ama tüm bunları yapacak kadar keyifli hissetmiyordu bu yüzden doğrudan saraydan çıktı. Annesinin de ona tapan ikizinin de Tartarus'a kadar yolları vardı. İkisi birbirlerine fazlasıyla uyuyorlardı bu yüzden oturup Zeus ve Rae arasında kopacak savaşta hangi tarafı tutacaklar diye kafayı yiyebilirlerdi. Nedenleri de sonuçları da onu ilgilendirmiyordu, hiçbir zaman da ilgilendirmemişti.

Zeus yaşadığı ve yaşayacağı tüm korkunç şeyleri hak ediyordu. Kronos'u tahtından indirdiği gün kendi evlatlarından birinin de ona bunu yapacağını tahmin etmesi gerekiyordu. Biraz daha zeki olsa ve sikinin keyfi yerine hükümranlığını düşünse bunların hiçbiri başına gelmezdi. Sırf baş tanrı uçkuru peşinde gönül eğlendirip sonrasında oğlu tarafından tahtından indirilecek diye onun aptallığının bedelini ödemeye hiç niyeti yoktu.

Ritos'un zamanına gelmek için kullandığı küçük göle ulaştığında tanrısal içgüdüsü içinde çığlık atarak uyandı. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı ve Eros bunu havanın bir anda ağırlaşmasından rahatlıkla anlayabiliyordu.

Kafasını kaldırıp göğe baktığında kara bulutların az önce ayrıldığı sarayın etrafını sardığını ve sarayı görünmez kıldığını fark etti.

Eros şaşkınlıkla sanki kardeşinin sarayını yutmak isteyen bir el gibi sıkılaşan bulutu ve kararan havayı izledi. Korkunç bir gürültü koparken çıkan ses karşısında elleriyle kulaklarını kapattı.

Her şey o kadar hızlı olup bitmişti ki Eros'un gözünü açıp kapatması yetmişti. İkizinin sarayı yerle bir olmuş, karanlık bulut geldiği bilinmezlikte

kaybolmuştu. Parmaklarının arasından ise kulaklarından sızan kanlar akıyordu.

Siktir.

KISIM 1

Eve Dönüş

"Dönüşleri yoktur bazı hataların, yana yana seçersin yine yanlış olanını. Haykırsan bile Tanrılara, duymaz seni kimse ölümün öbür ucunda."

Bölüm 1, Bir Damla Yeter Bazen Unutmana

Ölümün huzur verici bir yanı vardı.

Kimilerine göre bir son kimilerine göre bir başlangıçken benim için acıdan ve korkudan azat demekti. Ölümün kuru topraklarında korkuya yer yoktu çünkü korkunun sarılabileceği bir beden yoktu. Ruh bedenden ayrıldığında dünyadaki tüm gerçekler de onunla birlikte toprakta kalır, sadece sonsuzluğun şarkısı kulaklarda fısıldanır.

Hades'in diyarının kemiklerle kaplı sahilinde beklerken kalbimdeki yara bile artık sızlamıyordu. Dünyadaki son anlarımda, akan kanımın beni ölüme terk ettiğini hissettiğim o anlarda korkunç bir acı beni sarmış olsa da artık acı yoktu. Artık hiçbir şey yoktu. Sonsuzluk benim tek gerçeğimdi ve öncesinde yaşananları bir hayalden ibaret kılıyordu.

"Mara." Hades'in tatlı sesini duyduğumda elimde olmadan gülümsedim. Ölümün kıyılarındayken bir dostun sesi her şey demekti sanırım.

Çan sesini Hades'in sesi takip ettiğinde bakışlarım yıkık dökük iskeleye kaydı. Hades oradaydı, kayığın üzerinde, suratını siyah cübbesinin başlığıyla örtmüş beni bekliyordu. "Hades?" Şaşkınlığın sesime yansıdı. "Neden kayıktasın?"

Kayığın içinde bir başkası daha vardı ama bana sırtı dönük oturduğu ve onun da üzerinde Hades'inkine benzeyen bir cübbe olduğu için onun kim olduğunu seçemedim.

Hades zarif hareketlerle kayıktan iskeleye çıktı, başındaki başlığı indirdi. "Bazı özel ruhlar için kayıkçı olarak ben görev yaparım," derken yürüyüşüyle birlikte ahşap zemin gıcırdadı. "Sen özel bir ruhsun Mara bu yüzden seni sonsuz evine götürmesi gereken bizzat Ölümün Kralı."

Hades iskeleden inmeden eğilip elini bana uzattığında o eli tuttum. "O öldü mü?" diye sordum Rae'nin hançeri kalbine dayadığı anı anımsayarak. "Rae de burada mı?"

Hades'in suratında buruk bir gülümseme belirdi. "Hayır Mara, Karr ona engel oldu." Elimi dudaklarına götürdü, yumuşak dokunuşunu kalbinin derinliklerinde hissettim. "Artık bunların hiçbirini düşünme."

Rahatlayarak derin bir nefes aldım, ölümde alınan nefesin bile ne kadar farklı olduğunu anladım. Belki de nefes almaya bile ihtiyacım yoktu ama artık ciğerlerime çektiğim hava daha temiz ve berrak olduğu için bir kez daha nefes aldım. "Benden nefret ediyor," diye mırıldandım. "Benden sonsuza kadar nefret edecek."

Hades diğer elini de elimin üzerine koydu. "Sana bir seçim hakkı sunacağım Mara," dedikten sonra iki elini de çekti, avcumda küçük bir şişe belirdi. "Lethe'nin suyundan içip fani yaşamını unutman için sana bir fırsat sunuyorum. Bir damlası bile her şeyi unutmana yeter."

Şişeye baktım, içindeki berrak sıvı her şeyin çözümü ve aynı zamanda sonu olabilirdi. "Rae'yi unutacağım," diye fısıldarken kalbim acıdı. "Bunu içersem onu unutacağım."

Hades'in suratında anlayışlı bir ifade belirirken kayıktaki diğer kişi ayaklandı. O arkasını dönüp suratını bana çevirmeden hemen önce Hades, "Acı çekmeyeceksin," dedi. "Ona çektirdiklerin için kendini daha fazla suçlayamayacaksın çünkü onun kim olduğunu bile hatırlamayacaksın."

Suratını gizleyen başlığı indiren Meadros kayığın içinden gülümseyerek bana baktı. "Benimle gel Mara," derken sesi davetkardı. "Sonsuza kadar Elysium'da birlikte olalım."

Meadros'un yumuşak mavi gözlerine bakarken içim pişmanlıkla burkuldu. "Bana kızgın değil misin?" diye sorduğumda dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Senin ölmene sebep oldum."

Meadros kayıktan çıktı, iskelede Hades'in hemen arkasında durdu. "Ölümde pişmanlık olmaz Mara," derken sesi de en az görünüşü kadar sakindi. "Ölüm seni tüm dünyevi duygulardan özgür kılar, ölüm seni sen yapar ve kendini olduğun gibi kabullenmeni sağlar."

Elimdeki şişeyi sıkıca tuttum. "Eğer Lethe'nin suyundan içersem seni de unutacağım."

"Sorun değil," dedi hemen. "Birlikte unuturuz."

Ellerim titrese de şişenin tıpasını açmayı başardım, ağzındaki mantar yerinden çıkarken etrafa hoş, mayhoş bir koku yayıldı.

Rae'yi unutmak istemiyordum. Onu tüm kalbimle ve zihnimle ölümden sonrasında da hatırlamak istiyordum. Ona bir söz vermiştim, sonsuzluğun her iki tarafında da o sözü tutmaya yemin etmiştim. Ruhumun

derinliklerinde onun nerede başladığını, benim nerede başladığımı bilmezken onu içimden söküp alma düşüncesi Tartarus'un derinliklerinde azgın alevlerin arasında kalmamla eş değerdi.

Hades sanki düşüncelerimi okur gibi, "Acı," diyerek tekrarladı. "Sonsuzlukta acıyı doğrudan hissedemesen de içinde taşırsın ve değiştiremezsin."

Meadros biraz önce Hades'in yaptığı gibi bana elini uzattı. "Gel benimle Mara, sonsuzluğun bahçesinde birlikte dinlenelim." Suratı yaz güneşinin altında kalmış gibi ışıl ışıldı. "Kahramanların yanındaki yerimizi alalım."

Şişeye son bir kez kararsızlıkla baktım. Rae yaşıyordu ve yaşayacaktı. Onu koruyacak ordular ve tanrılar vardı. Ölmek benim kendi tercihimdi, onun için bir kez daha tercih ederdim, bir an durup düşünmezdim bile. Onu yeniden tek parça haline getirmek için canıma yüzlerce kez daha kıymaya razıydım.

Sadece onun için. Başka hiçbir şey için değil, Rae için.

Kendime engel olamadan ağlamaya başladım. Sanırım bu bir kabulleniş, bir vedaydı. Onu unutmadığım sürece ruhum huzur bulamayacak, onun özlemiyle kavrulacaktı. Ama onu unutursam ruhum nihayet dinlenecekti. Bensiz daha iyiydi, bensiz daima daha iyi olacaktı. Yeniden bir bütün, yeniden yenilmez olmuştu. Ben sadece onun ruhunu ikiye yaran bir çatlaktım. Şimdi çatlak tamir edilmiş, güçlü olan hak ettiğine kavuşmuştu.

Şişeyi dudaklarıma doğru kaldırmadan hemen önce, "Ona bir gün onu sevdiğimi söyler misin Hades?" diye sordum. Birinin bunu benim için yapmasına ihtiyacım vardı. Rae'nin buna artık inanmayacağını bilsem de en azından onu sevdiğimi birilerinin ona söyleyeceğini bilmeye ihtiyacım vardı.

Sadece bir süreliğine rahatlayacaktım. Sonrasında Lethe'nin suyundan içecek ve kendimi anılardan ve insanlıktan özgür kılacaktım. Sadece huzurlu bir ruh olarak Elysium'da bana ayrılan köşede dinlenecektim.

Çok yorulmuştum. İki hayatta da ölmüş ve yeniden hayata dönmüştüm. Önceki hayatımı hatırlayamadığım gibi bu hayatımı da hatırlamazsam en azından sonunda ruhum geri dönmek için çırpınmayı bırakabilirdi.

Onu hatırlarsam kaçmaya çalışacağımı biliyordum.

Onu hatırlarsam ona dönmek için beyhude bir umuda tutunacağımı biliyordum. Hatırlamak en büyük lanetken ben unutmayı tercih edecek, lanetimi kıracaktım.

Bakışlarımı çaresizlikle Hades'inkilere kilitlediğimde yeryüzündeki belki de en çok korkulan tanrı başını salladı. "Sana sözümü veriyorum Mara, ona bir gün onu gerçekte ne kadar çok sevdiğini söyleyeceğim."

Bu söz benim için yeterliydi. Rae belki sevgime inanacak belki de onu da benimle birlikte nefretinin içinde boğacaktı. Fakat ben bilecektim, onu tamamen unutmadan önce dudaklarımdan dökülen son kelimelerin onun ismi olacağını bilecektim.

Şişeyi dudaklarıma dayadım, bir yudumla gelecek özgürlük için derin bir nefes alarak kendimi hazırladım.

Ama o yudum gelmedi. Şişe parmaklarımın arasında patlarken kurtuluşumun damlaları etrafa yayıldı, kemiklerin arasına serpildi.

Yeraltı dünyasının kızıl göğü kararırken parmağımdaki işaret zonklamaya, acı verici bir hızla yanmaya başladı.

Çığlık atarak dizlerimin üzerine çöktüğümde Hades üzerime kapandı ama o bile etrafa yayılan güce direnemedi.

Hades'in beni korumaya çalışan bedeni benden uzaklaşırken kafamı kaldırıp baktım. Ölüm tam karşımda, uzun saçları beline kadar inen bir kadın olarak duruyordu. Arkasında yükselen kanatları tanıyarak kaşlarımı çattım ama parmağımdaki damgası bir kez daha yanarken yeniden bağırdım.

"Çocuğum," diye fısıldadı Ölüm karanlığın içinde süzülerek. "Benim talihsiz çocuğum."

Karanlığı ikimizin etrafını sararken artık ne Hades ne Meadros ne de kanatlar görünür oldu.

Konuşmak istedim, ona canımı yaktığını söylemek istedim ama ne dilim tutuyordu ne de zihnimdeki parçalanmış düşünceler bir araya gelebiliyordu.

Hades'in vadettiklerinin aksine acı sonsuzdu. Göğüs kafesimi yarmış, kalbimi sökmüş ve onun yerindeki boşluğa dolmuştu.

Ölüm'ün kemikli elleri suratımı kavradı, beni ona bakmaya zorladı. "Buraya adağının karşılığını vermeye geldim," derken kelimelerinin her biri etrafımızdaki karanlığı daralttı. "Talep edilen üç sana karşılık dört can, geride kaldı bir can."

Ölüm suratını bana yaklaştırdığında gözlerimi korkuyla kapattım, aralık ağzımdan içeri dolan nefes ciğerlerimi şişirirken karanlık zihnimi fethetti.

☽ ☽ ☽

Donuyordum.

"Mara."

Sonsuz karanlığın ve acının içinden yükselen, beni gizlenmeye çalıştığım dehlizlerden söküp alan o sese tutundum.

Ses, karanlığın içindeki altın bir iplik gibiydi. Ona tutunursam yine aydınlığa ulaşacağımı ve ısınacağımı hissediyordum. İpliğin ucunu zihnimdeki parmaklarla kavrarken beni yüzeye, gerçekliğe çekmesine izin verdim.

Gözlerimi açmaya çalıştım ama başarısız olarak yeniden karanlığa teslim oldum. Gözlerimi açacak halim yoktu, yeniden bir bütün olacak kadar kendimi güçlü hissetmiyordum. Sadece uyumaya devam etmek istiyordum o kadar. Ancak uyku içimde yanıp duran alevi söndürebilir, beni huzura terk edebilirdi.

Serin parmaklar suratımı kavradı, ılık bir nefes bedenimi ısıttı. Gözlerim benden izinsiz açıldıklarında güneş rengi gözlerle karşılaştım.

Konuşmaya çalıştım ama Apollon bana engel oldu, parmaklarını dudaklarıma örttü. "Yorgunsun," dedi fısıldayarak. "Kendine dinlenmen için biraz vakit tanı."

Haklıydı, yorgundum. Bu yüzden gözlerimi tekrar kapattım.

☽ ☽ ☽

Karanlığın içinde onu gördüm.

Sırtı bana dönük olsa da onun olduğunu kalbimin derinliklerinden gelen bir farkındalıkla biliyordum. Rae tapınakta dizlerinin üzerine çökmüş dururken omuzları düşüktü. Zaten bir tanrı olmasaydı onun dua ettiğini bile düşünebilirdim.

Sunağın içi boştu, heykelinin önüne bırakılmış hediyeler ya da etrafta yanarak tükenmeyi bekleyen mumlar yoktu. Karanlık tapınağı aydınlatan tek şey Rae'nin varlığıydı. Gücü etrafında gümüşi bir ışık yayarak dalgalanıyor, bedeninin etrafını ikinci bir ten gibi sarıyordu. Tuniğinin açıkta bıraktığı alanlarda sırtında dolanan gezegenleri ve yıldızları görebiliyordum.

Adım seslerini duyduğumda Rae'nin orada yalnız olmadığını anladım. Biri onu takip etmiş, yalnız kalmaya çalıştığı matem yuvasında onu bulmuştu. "Rae," diye fısıldadı ses ona.

Bu bir kadın sesiydi. Kıvırcık saçlar görüş alanıma girdiğinde onun Artemis olduğunu anladım. Tanrıça da kardeşinin yanına çöktü, kolunu kararsız bir tavırla onun omuzlarına doladı. "Bana bir cevap vermene ihtiyacım var," diye fısıldadı yumuşak bir sesle. "Acın beni gecenin içinde yalnız bırakmıyor."

Rae'nin bir kez yüzünü görebilsem kendimde yeniden hiçliğe karışacak cesareti bulabilirdim ama onun sırtı hala bana dönüktü. Beni cezalandırıyordu belki de. Varlığımı hissetmiş ve bu sebeple beni yüzünden mahrum bırakıyor olabilirdi.

Rae başını Artemis'in omzuna yasladığında Artemis onun saçlarını okşadı. "Çünkü canım yanıyor," derken Rae'nin sesi hiç duymadığım kadar çaresizdi. "Canım yanmasın istiyorum ama yine de yanıyor." Omuzlarını dikleştirdi, kendine gelmek ister gibi duruşunu düzelti ama yeniden kamburlaştı. "Kendimi tek parça gibi hissetmem gerekmez miydi?"

"Öylesin zaten," derken tanrıçanın parmakları tekrar hareketlendi, aşık olduğum tanrının gece siyahı saçlarında dolaştı. "Sen güçlü olansın."

Rae güldü ama daha çok acı çeker gibiydi. Acı çekiyordu. Benim yüzümden acı çekiyordu. "Kendimi eksik hissediyorum Artemis," dedikten sonra tanrıçanın kollarının arasından çıkarak ayağa kalktı. "O beni öldürdü," dedi yüzünü bana dönmeden geriye doğru bir adım atarak. "O sadece kendini değil beni de öldürdü."

Ona dön bana diye yalvarmak istedim ama yapamadım.

Bedeni hareketlenirken gücünün fısıltıları etrafına dolandı, karanlığı onu yumuşakça kucakladı ama hala parlamaya devam ediyordu. Sanki güç içinde taşıyor, ne yaparsa yapsın bunu bastıramıyordu.

Dön bana Rae, sana yalvarırım bana yüzünü dön.

"Rae!" Gözlerimi açtığım anda bir beden üzerimde yükselerek ağzımı kapattı. Apollon'un kanatları geniş bir şekilde açılıp ikimizin etrafına sarılırken göz göze geldik.

Apollon kaşlarını çattı, hiçbir şey söylemeden sadece bana baktı. En sonunda geri çekildiğinde kanatları yeniden gözden kayboldu. "Güzel." Derin bir nefes alıp gülümseyerek verdi. "Bariyer yerinde, seni duymuş olamaz."

Kendime gelmeye çalışırken bir yandan da nerede olduğumu kavramaya çalıştım. Altımdaki yatak yumuşak, içinde bulunduğum oda ise serindi. Hafif bir rüzgar etraftaki tülleri havalandırırken odanın fazla çıplak, fazla yalnız olduğunu gördüm. "Neredeyim ben?" Sesim kendi kulağıma bile korkunç gelmişti. Aylarca kullanılmamış gibi kuruyan dudaklarımı hareket ettirmekte güçlük çektim.

Belki de öyleydi, belki de dudaklarımı aylarca kullanmamıştım.

Hayattaydım.

Her şeyi hatırlarken acıyla inledim çünkü kaslarım yanıyordu.

Apollon odadaki tek masaya giderek üzerindeki testiyi aldı, içindeki sıvıyı bir kadehe boşaltıp bana uzatırken, "İç," dedi. "Kirke senin için hazırladı."

Kadehi dudaklarıma götürüp ekşi sıvıdan büyük bir yudum aldım, suratımı buruştururken öğürmemek için kendimi zorladım. "Kirke burada mı?"

Apollon ona uzattığım kadehi geri alırken, "Hayır," dedi. "Ara ara seni gelip kontrol etse de burada kalmak istemedi."

Dilimle dudaklarımı ıslattım ama o kadar kurulardı ki bu yaptığım hiçbir işe yaramadı. "Hayattayım," diyerek fısıldadım. Hala buna inanamıyordum. "Hayattayım."

Apollon sakince başını aşağı yukarı salladı. "Ölüm'e senin borcunu ödemesini gerektiğini hatırlatmasaydım burada olamazdın," dediğinde sesindeki suçlamayı rahatlıkla anladım. "Nasıl bu kadar gözü kara olabildin Mara?"

Üzerimdeki örtüleri atarak yataktan kalkmaya çalıştım ama ayaklarım yere değer değmez öne doğru devrildim.

Apollon beni yere düşmeden hemen önce tutup tekrar yatağa yatırdı. "Hala güçsüzsün, bedeninin ölümden döneli altı ay olsa da hala bitkinsin."

Yutkundum. "Altı ay mı?"

Apollon örtüyü tekrardan üzerime örterken, "Bir yılını yeraltı dünyasında, altı ayını da benim adamda geçirdin. Aslında teorik olarak bir buçuk yıldır ölüsün."

Başım acıyla zonkladı, kelimeleri zihnimde bir türlü anlam kazanamıyordu. "Rae hala bir bütün mü?"

"Onun adını anmaktan vazgeç Mara, bariyerlerin onun seni duymasına ne zamana kadar engel olacağını bilmiyorum." Apollon gözlerini devirdi, kanatlarının gölgesi onlar ortada olmasa da arkasındaki duvara vurdu. "Seni aptal, sana ölümden döndüğünü söylüyorum ve bana sorduğun ilk şey bu mu?"

Güçlükle de olsa yataktan doğrulmaya çalıştım. "Bana bir cevap ver Apollon." Öksürdüm, ciğerlerim hala hayatta olduğuma inanmazmış gibi acıyla yandı. "Bir bütün mü?"

Apollon omuzlarımı yavaşça itip beni yatırdı, örtüyü boğazıma kadar çekti. "Bir bütün Mara, ölü tanrı artık o kadar da ölü sayılmaz."

Rahatlayarak ağlamaya başladığımda bana alan tanımak ister gibi geri çekildi, fazla büyük olmayan odanın içinde dolandı. "Senin hayatta

olduğunu öğrenmemesi lazım." Gözlerimden akan yaşları bakışlarıyla takip etti. "Yaptığın büyünün bedeli bu işte, senin ona ihanet ettiğini düşünüyor ve seni öldürmenin verdiği vicdan azabıyla yaşıyor."

Titreyen ellerimle suratımı sildim. "Ona her şeyi anlatabilirim," derken başımı salladım. "Beni dinleyecektir."

Apollon'un suratında alaycı bir gülümseme belirdi. "Seni öldürdü Mara, onu seni öldürmesi için büyüledin ve şimdi ona her şeyi açıklayacağını mı söylüyorsun?" Gülümsemesi yerini buz gibi bir ifadeye bıraktı. "Kendini öldürmeden hemen önce Karr ona engel oldu ve Rae ona yalvardı." Apollon yeniden bana yaklaştı. "Kardeşim dizlerinin üzerine çöktü ve Karr'a onu öldürmesi için yalvardı."

Her bir kelimesinin canımı yakmak için söylendiğini biliyordum. Yaptığımın şeyin farkındaydım ama neden yaptığımı da biliyordum. Ben öldüğümde ruhunun ona ait olan kısmı yuvasına geri dönmüştü. Onu hayatta tutmuştum. "Ben yapmam gerekeni yaptım," derken sesim hala çatlak olsa da biraz olsun güç kazanmıştı. "Onu yeniden bir bütün yaptığım için beni suçlayamazsın."

Apollon ayak ucuma oturdu. "Eğer bunu yapacağını daha önce görülerimde görmeseydim Ölüm'le hiç yürümez ve bir lahdin içinde çürüyor olurdun." Suratını rüzgarın uçurduğu tüllerden yana çevirdi. "Eğer bana olan nefretinden müritlerimin hepsini öldüreceğini görmeseydim Ölüm'ün sana ödenecek bir borcu olmayacaktı."

Apollon'un şehrimize sızan adamlarını ve onları öldürüşümü düşündüm. Ölüm benden üç can istemişken ben adamların hepsini öldürmüş, Ölüm'ün beni damgalamasına neden olmuştum. "Demek bu yüzden hayata döndüm," diye fısıldadım gerçekleri kavrayarak. "Tüm yaşananları sen ayarladın."

Apollon'un suratı tekrar bana döndü. "Kardeşim için yapamayacağım şey yok." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Ama şimdi senin yüzünden onun yanında olamıyorum Mara."

Şakaklarıma giren ağrı bir anlığına görüşümü bulanıklaştırdı. "Neden?" Bu kadar kısa bir soruyu sormak bile beni yormuştu.

"Cesedinle ortadan kaybolduktan sonra sanırım Rae'nin beni bir daha görmek isteyeceğini düşünmemiştin." Ayağa kalktı. "Dinlenmelisin, güneş battıktan sonra akşam yemeği için geri geleceğim."

Apollon odanın küçük tahta kapısına ilerlerken arkasından ona seslendim. "Apollon!" Durdu ama benden yana dönmedi. "Teşekkür ederim," dedim güçlükle. "Sana bir can borçluyum."

Apollon kapının altın koluna uzandı. "O canı bana değil kardeşime borçlusun," dedikten sonra dışarı çıktı ve bu sefer görüşüm tamamen bulanıklaşarak karardı.

☽ ☽ ☽

Apollon söz verdiği gibi akşam yemeği için geri döndü, adımlarını kapının önünde duyduğum anda odadaki mumlar teker teker yandı.

Hiçbir şey söylemeden içeri girdi, masanın üzerine attığı bakışla üzeri yemek dolarken bana yaklaştı. "Kendini kalkabilecek kadar iyi hissediyor musun?"

Daha önce olsa bana yardım teklif etmesi midemi bulandırır, ondan yanar gibi uzaklaşmama sebep olurdu. Ama artık işler değişmişti. O benim hayatımı kurtarmıştı. Bana ve Rae'ye birden fazla kere yardım etmiş ve onu hain olarak damgalamamıza rağmen amacından vazgeçmemişti.

Gerçi artık yeni bir hain vardı ki o da bendim. Rae'ye ihanet eden ve onu katillikle damgalayan kadındım. "Büyümden nasıl etkilenmedin?"

Apollon bana yardım etmek için eğilmişken sorum karşısında durdu. "Büyüyü kullanacağını o gece sofrada anladım ve gece kimse beni görmeden adama geri döndüm." Elini bana uzattı. "Büyüyü Troya'da bulunanlar olarak sınırlı tutman kısaca işime yaradı."

Elini tuttum, beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Çıplak ayaklarım taş zemine değerken elimde olmadan titredim. Bir buçuk yıldır kendimde olmadığıma göre şimdi Nisan ayında olmalıydık ama havalar hala serindi. Güneşi bir daha görememe ihtimalim varken tekrar hayata dönmüştüm.

Apollon üşüdüğümü fark ederek beni sandalyeme oturtmadan önce omuzlarıma kalın yünlü bir şal doladı. Karşımdaki sandalyeye oturduğunda odadaki ocak yandı, çok geçmeden yanan odunların çatırtıları içeri doldu.

Tabağımdaki dilimlenmiş ete ve üzüm tanelerine bakarak suratımı buruşturdum. "Bir şeyler yemek zorundasın," dedi Apollon kesin bir şekilde. "Kirke'nin hazırladığı karışımları aç karnına içersen hiçbir işe yaramazlar."

Kendimi zorlayarak üzüm tanelerinden birini ağzıma attım ama küçücük meyve bile çiğnedikçe ağzımın içinde büyüdü. "Kendimi aç hissetmiyorum." Güçlükle yutkundum.

Apollon kendi etinden bir parça ağzına götürürken bakışları tabağımdaki üzümlerle oynayan elime kaydı. "O da ne?" Ben daha sorusunu anlayamadan gürültüyle oturduğu yerden kalktı, elimi tutarak kendine çekti. "Siktir Mara, bu ne?"

Ne demek istediğini anlayamayarak elime baktığımda işaret parmağımın karardığını ve izin yavaş yavaş elime dağıldığını gördüm. Korkarak elimi ondan çekmeye çalıştım ama bana engel oldu. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

Apollon elimi masadaki muma yaklaştırdı, derimdeki kara lekeyi dikkatle inceledi. "Bu bozulmuş bir yemin," dedi buz gibi bir sesle. "Bana ne için yemin ettiğini söyle."

Kafam karman çorman olmuş bir şekilde elime bakarken aklımı toparlamaya çalıştım ama bir türlü başarılı olamadım. Hançerin ve akan kanımın hatırası zihnime sonunda dolarken, "Ona yemin ettim, onsuz gelinlerini bulmaya gelmeyeceğime dair yemin ettim," demeyi başardım.

Apollon donup kaldı, elimi tutan eli sertleşti. "Gelinler şu anda bu adada Mara," dedi ölüm gibi bir sesle. "Yeminini bozdun."

Odadaki camlar gürültüyle açılıp mumları söndürürken elim yanmaya başladı.

Karanlık içeri doldu, etrafı araştırdı.

Apollon elimi bırakmadan beni kendine çekerken tekmeleyerek aramızdaki masayı devirdi, kanatlarını açtı.

Buna rağmen karanlık yine de yön değiştirdi ve tam karşımda durdu. Önce hiçbir şey olmadı ama sonra karanlığın içinden fırlayan dallar suratıma dokundu. "Hayatta olduğunu öğrendi," diye fısıldadı Apollon. "Rae hayatta olduğunu öğrendi."

Hello arsız ölümlü ordusu. Haberi salın, Kaos geri döndü sdfosjkf

İki haftadır yaşadığımız trajikomik süreci biraz anlatayım. Bildiğiniz üzere normal şartlarda dört bölüm kadar Karr'ın kitabı okumamız lazımdı. Arkadaşlar dohfpdfk. Finalden sonra benim instagramdaki DM kutum bozuldu, hala da düzelmedi. Siz naptınız.... Kıyamadım. Ağlayanlar, üzülenler oldu diye direkt ikinci kitaba geçtik...

Karr'ın kitabı ile ilgili gelişmeyi ileride paylaşacağım önce nasıl yapmam lazım bir bulayım slfkd.

Sınırlaaaaaaaaaaaar. 800 yorum 250 oy yapmayan bizden değildir. Valla küserim gelmem ı-ıh....

Ta da 2. kitapla karşınızdayız. Bu kitap acaba ne çoraplar öreceğim başınıza sıhfojpsğpdf. Yandınız geçmiş olsun şimdiden. Mara ölmedi gördünüz mü boşuna ağladınız skdfns.

Son sözüm de finali okumak için ikinci kitabı bekleyen hainlere, püüü size. Şaka şaka ben olsam ben de beklerdim.

BU ARADA GÜZEL HABER 3 ARALIK CUMARTESİ İSTANBUL TÜYAP'TAYIM! Saati tarihe yakın bir zamanda paylaşırım diyeceğim de on gün kalmış neredeyse dslfjsdf.

Çok mu konuştum? Evet çok konuştum. Kaos başıma vurdu Behlül kaçar sdfsd

Sizi sonsuzluk kadar seviyorum.

-Kaos.